

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

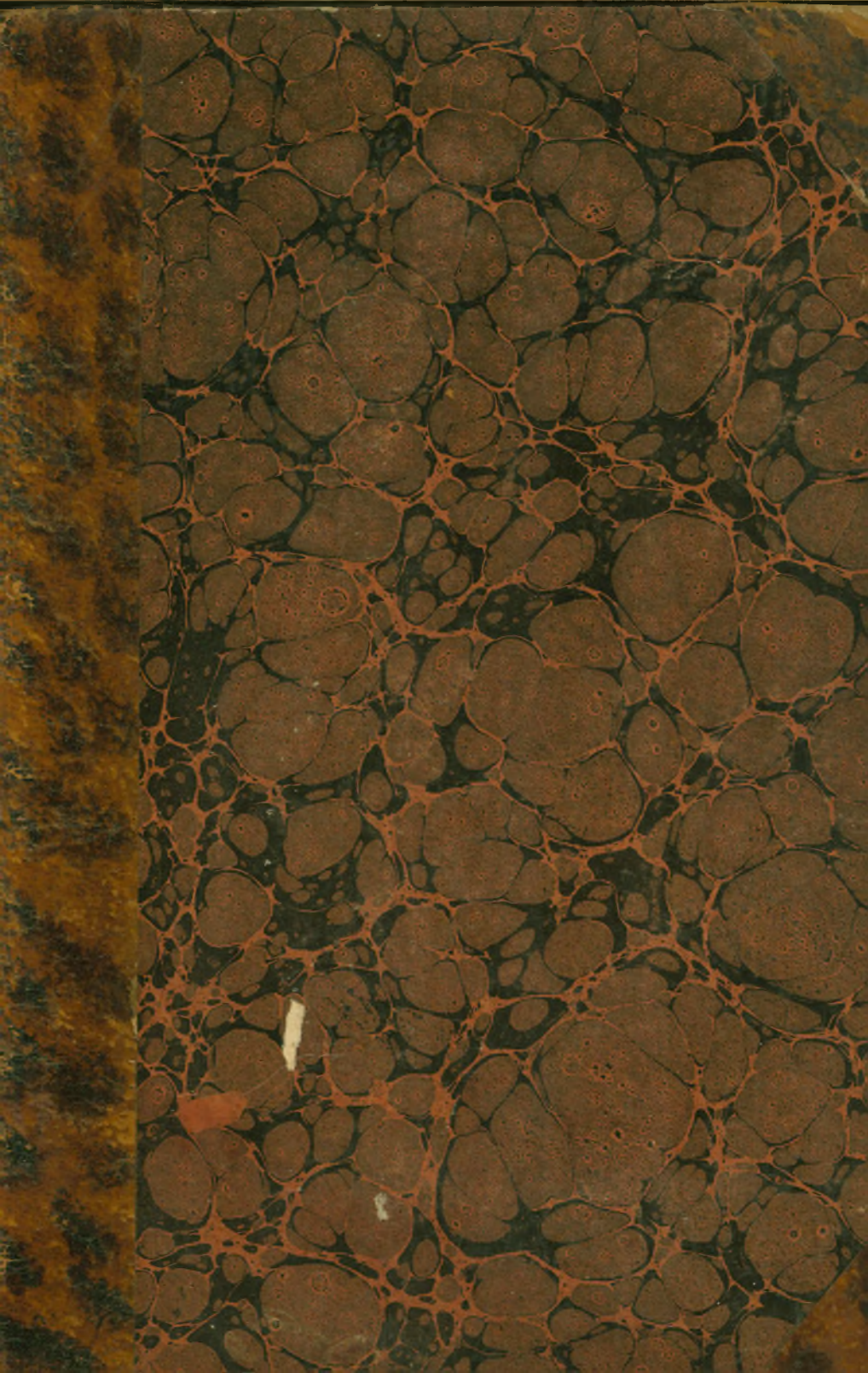
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Høiestrets Aaret 1863.

(Syvende Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenbalcke Boghandel (F. Høgel).

Trykt hos J. S. Schultze.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Adolphsen, Kjøbmand, hans Fallitbo	204.	Da Costa, Roalto & Comp.....	759.
Albeck, M. P., Commissionair	147.	Discontobanken i Randers	135.
Alfing, Chr. Jensen	613.	Donner, C. S., Handelshuus	265.
Amtsrådet for Kbhøns m. fl. Amter	456.	Falckenthal, Assistent	661.
Andersen, A. V., Grosserer	193.	Flensborg, Virkebommer m. m.	829.
— Morten, Gaardmand	841.	Flindt, Commissionair	606.
Andreasen, N., Maltfabrikør	743.	Gab, Procurator	759, 760.
Asmusen, L., Glarmester	193.	Grundtvig, Farver	845.
Ballum Byes Liendepdere	780.	Gunst, A., Kjøbmand	87.
Bang, Proprietair	641.	Hage, A., Consul	249.
Bech, Godsinspecteur	49.	Halkjær & Comp	824.
Behrend, Assessor	147.	Halling, Chr. v., Proprietair	680, 829.
Behrendtsen, A. J., Spæthøker Nielsens Enke	870.	Hansen, Bundermager	151.
Bendtsen, Niels, Gaardmand	819.	— A., Kærdmager	359.
Benkton, Stamhuus og dets Fæstere	705.	— J., Sognefoged	151.
Bohr, Provst	780.	— Søren, Fæstegaardmand	487.
Bollhorn, P. L., Kjøbmand	795.	— — Huusmand	815.
Braudforsikkring, Landbygningernes	111.	Herfind & Barentz	204.
Bræstrup, Politichef m. m.	147, 182.	Holsteen, Stiftamtmand m. m.	574.
Bilow, A. V., Møller	151.	Hulbeck, Frøken, hendes Bo	661.
Christensen, Christen, Huusmand	811.	Hundbak, N. J., Huusmand	811.
— Christine	216.	Hunæus, Landslagter	874.
— Frands Hans	819.	Jacobsen, P., Gaardmand	819.
— Peder	619.	Jensen, L., Gaardmand	225.
Christianfen, Niels	619.	— P., —	49.
— P., Gaardmand	49.	— N., —	819.
Communalbestyrelsen i Slagelse	795.	Jesperfen & Comp	824.
Corneliusen, L., Gaardeier	852.	Judenrigsministeriet	43, 87.
Creditforeningen for Distrikterne	198, 838.		

	Pag.		Pag.
Zonson, M., Kjøbmand, kaldet Ma-		Møller, C., Gaardmand.....	819.
thiesen	174.	Nielsen, A., Dagleier	870.
Zsaacsen, M., Kjøbmand.....	689.	— F., Kæretmager	835.
Zustesen, F., Hørkræmmer.....	135.	— M., Boelsmand	859.
Zustitsministeriet	43, 111.	— M., Emedemester.....	293.
Zverfen, B. B., Kammertjener....	864.	— Niels, Gaardmand.....	815.
		— N., Spækøster, hans Enke..	870.
Kaae, A. N., Gaarbeier	216.	Notarius publicus i Kjøbenhavn...	845.
Kammeradvocaten.....	43, 87, 661.		
Keller, Justitsraad og Inspecteur..	43.	Olbemanden for Slagterlauget i	
King, John, Bankbestyrer	148.	Kbhvn	874.
Kjøbenhavns Magistrat.....	456.	Olsen, J. C., Proprietair.....	293.
Knudsgaard, S. E., Gaarbeier....	204.		
Knudsen, Grosserer.....	182.	Patheyer, Handelscommis	359.
Korsørs Magistrat	849.	Petersen, S., Gaardmand.....	49.
Krogsgaard, N., Kjøbmand.....	689.	— M., Boelsmand	859.
Kruse, J., Skibsreder	849.	Pereira, Salomon	759, 760.
Køhlerts Kallibo	838.	Petersen, Justitsraad m. m.	606.
		— Karen Marie, Enke.....	557.
Lagarde, E, de	758.	— L., Hørkræmmer.....	359.
Lange, J., Proprietair	613.	Pretto, Abraham E.....	759, 760.
Larsen & Comp.	557.		
— Niels, Gaardmand.....	819.	Quistgaard, Kammeraad og Pro-	
— S., Parcellist	225.	prietair	641.
Laursbatter, Jnger, Gaardmand Lar-			
sens Enke	619.	Randrup, A., Apotheker.....	174.
Lembigh, A., Particulier.....	557.	Rangau, Greve m. m.....	487.
Pencksborff, A. E., Grosserer	359.	Reimann, Commissionair.....	743.
Levin, C. D., Fabrikant.....	557.	Rempfer, Faloubère & Comp.....	550.
Levy, J., Grosserer	864.	Repsborph, Procurator	87.
Londe fils & Comp.....	759.	Rothschilt & Comp.	148, 550.
Lugge, Glatsraadinde, hendes Bo..	661.		
Lunde, N. Chr., Huuseier	517.	Scherfig, Bagermester	680.
— Trine	517.	Schimmelmannske Fideicommis. .	852.
		Seidelin, Politimester.....	758.
Malling, Stadsmusikant.....	559.	Skibsted, Overretssassessor m. m..	661.
Mangor, Justitssecretair	147.	Stiftescommissjonen i Kbhvn.....	838.
Mathiesen, see Zonson.		Slagelse Communalbestyrelse.....	795.
Mocatta & Comp.	760.	Soguesforstanderskabet for Gjestev	
Mogensen, M., Boelsmand	583.	Sogn.....	841.
Molsenhawer, Particulier.....	293.	— for Stemminge og Kjælde	
Murmand, N. P., Gaarbeier	835.	Sogne	666.
Møller, A. S., Selveier.....	111.	— Thoreby Sogn	666.
— A. L., Grosserer, hans Bo. 265.		Struckmann, Løge	574.
— Birkebommer	249.	Støden, v., Justitsraad.....	359.

	Pag.		Pag.
Synnested, Proprietair, hans Vo.	249.	Thomsen, A., Vognmand	293.
Sønberggaard, Kjøbmand	198.	— Spæthøfer	151.
Sørensen, Chr., Gaardmand	583.	Thymann, F., Tommermester	359.
— N., Gaardmand	49.	Wendt, Bliffenslagerjvond	559.

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Magaard, Caroline Elisabeth, født Lange	515.	Bayer, Johan Thorbjørn	1.
Admirallie, Anton Christian	134.	Bech, Johan Hansen	99.
Alsted, Magnus Plesner eller Plesø	252.	Bef, see Andersen.	
Ancher, Malene Kirstine, Pedersens Enke	412.	Benbsen eller Bentzen, Caroline Mathilde	572.
Andersbatter, Ane Rosine	345.	Bengtsson, Anders	424.
Andersen, Anders	451.	Bertelsbatter, Mariane, Mørts Enke	778.
— Anders eller Andreas Petersen	303.	Bertelsen, Søren	296.
— Ane Kjerstine, Jørgensens Husfru	499.	Bigler, Johan Caspar	268.
— Christiane Vilhelmine, Jensens Enke	257.	Birch, Andreas	189.
— Jens	8, 357.	Birkebaht, Søren Peter	544.
— Jostas Vilhelm Ferdinand	268.	Bleche, Johan Georg H. Bernhardt	268.
— Karen Sophie	385.	Bohse eller Madsen, Johan Conrad	747.
— Lars	184.	Boisen, Hans	232.
— Mathias Vilhelm Frederik	485.	Bolbt, Adam Nic. Christopher	120.
— Peder Christian	433.	Botel, Ferdinand	26.
— Peder Christian, kaldet Peder Bef	437.	Brauer, Marie Dorthea	162.
— Petrine Rosalia, kaldet Falkenberg	396.	Brodersen, Jørgen	451.
Andreasen, Ane Dorthea	673.	— Sønke Peter	648.
— Peder	29.	Bruun, Abraham	391.
Andrew, William	67.	Brydebøl, Cathrine Marie	105.
Ankersbatter eller Buch, Ane Hansine, Wulffs Husfru	259.	Brøndbyvester, Anders Sørensen	268.
Astelin, Sophie Vilhelmine, Larsens Husfru	538.	Buch, see Andersbatter.	
Atterup, Hans Nielsen	268.	Burkal, Peter Johan	459.
Auchamp b', Frank Albert Heinrich	268.	— Christian	459.
Baags, Færgemand	772.	Bürgers Husfru, see Hansen.	
Bach, see Pedersen.		Bøgetsf, Christian Petersen	268.
Bartram, Frederik Christian	793.	Christensbatter, Ane, Hansens Enke	451.
		— Antonetta, Bjerregaards Husfru	239.
		— Kirstine	41.
		— Maren, Kofkebergs Husfru	420.
		Christensen, Anders	347.
		— Ane Kirstine	364.
		— — Nicolaisens Husfru	435.

	Pag.		Pag.
Christensen, Ane Marie	459.	Ekmann, Johan Elias	34.
— Christian Rudolph	719.	Eliassen, see Ekmann.	
— Hans	403, 726.	Enevoldsen, Maren Andersens, Pe-	
— Heinrich Peter	719.	dersens Hustru	184.
— Jens	97.	Erhardtzen, Hanne eller Johanne,	
— Jens Rasmus eller Ras-		Olsens Hustru	316.
mussen	618.	Fack, Cornelius	676.
— Knud	659.	Falkenberg, see Andersens.	
— Lars Christian	669.	Ferdinand, Frederik	252.
— Lauge	142.	Flint, Charles Joh. Alexander	600.
— Mads, kaldet Krogh	17.	Frandsen, Hans	483.
— Niels Peter	324.	Frederiksbatter, Mette Marie, An-	
— Peder	728, 876.	dersens Hustru	437.
— Sine eller Zindet	459.	Frederiksen, Anders	500.
— Svend	876.	— Knud	398.
— Søren	403.	— Peder	711.
Christiansbatter, Maren Kirstine	650.	Friis, Mette Kirstine, Jensens Hustru	71.
Christiansen eller Christian, Anders	316.	Funch, Bolette Kirstine	248.
— Carl Frederik	765.	Gabrielsen, Maja Lise, eller Marie	
— Henrik	337.	Larsen	65.
Christianson, Fred. Edo. Julius	55.	Geertz, Ludvig Israel	517.
Christophersen, Andrea Eline Wilhel-		Gelert, Peder Hansen	102.
mine, kaldet Grossmann	368.	Gerhardt, see Hansen.	
— Lauritz	717.	Gildsig, Niels Chr. Jensen	518.
— Søren	739.	Grossmann, see Christophersen.	
Clausen, Claus Georg	268.	Grønfeldt, Peder Jensen, kaldet	
Cohn, Bolette, Israels Hustru	769.	Muurmester	188.
Cordsen eller Cordtsen, Chr. Anton	773.	Gundersen, Dibrifte, Madsens Hustru	309.
Cramer, Carl Elias Pedersen	774.	Gundsomagle, Jørgen Petersen	268.
Dahlberg, Otto	569.	Hansbatter, Abelone, Nielsens Hustru	428.
Dahlmeier, Johan Heinrich	807.	— Ane Johanne, Larsens Hustru	34.
Dalberg, Niels Hansen	564.	— Maren Cathrine	306.
Dam, Peder Jensen	521.	— eller Hansen, Ane	333.
Dannebo eller Danisbo, Christian	696.	Hansen, Anders	360, 490.
Dejn, see Lassen.		— Ane Cathrine	316.
Distelmeyer, Chr. Dorthæa Elisabeth	117.	— Ane Marie	156.
Ebberup, Hans Anton	624.	— Christian	726.
Ebdrup, see Jensen.		— Edoard Julius	156.
Eckert, Peter Ludvig	168.	— Frederik, kaldet Sørensen	626.
Eg, Christian Hansen	459.	— kaldet Frederik Ferdinand	252.
Eidert, Heinrich	756.	— Hans, kaldet Gerhardt	218.
Ekmann, Martinus Adolph	34.	— Hans Rasmus	268.

	Pag.		Pag.
Hansen, Ida, kaldet Thorning.....	568.	Jensen, Carl Ferdinand.....	561.
— Jens.....	167, 626, 750.	— Christen, kaldet Virklund ...	767.
— eller Jensen eller Jensdatter, Charlotte Amalie, Bürgers Hustru.....	133.	— Christiane.....	71.
— Jens Peter.....	352.	— Christine.....	164.
— Lars.....	650.	— Frederikke.....	513.
— Martin Christian.....	335.	— Hans.....	466.
— Peder.....	726.	— Hans, kaldet Lindegaard....	244.
— Rasmus.....	156, 160.	— Jacobine Kirstine, Nielsens Enke.....	184.
— Valdemar Christian.....	375.	— Jens Christian.....	749.
Harber, August Jacob.....	867.	— Jens Peter.....	431.
Hartvig, Ane Cathrine, Sanders Hustru.....	351.	— Johannes, kaldet Munk....	626.
Harz, Carl Adolph.....	521.	— Julius Valdemar.....	506.
Hass, Josephine Frederikke, Schmidts Hustru.....	124.	— Jørgen.....	414.
Heide, Franz Chr. Theodor.....	715.	— Lauritz Mathias.....	579.
Henriksdatter, Maren.....	369.	— Mette Marie, Jbsens Hustru	735.
Henriksen, Frederik Christian.....	72.	— Niels Christian.....	786.
— Lars Henrik.....	34.	— Ole.....	650.
— Niels.....	346.	— Peder.....	481.
Hjort, Hans.....	189.	— Rasmus.....	295.
— Henrik Sørensen.....	63.	— Søren, kaldet Ebdrup.....	137.
Holm, Laurentius Johan.....	247.	Jepsen, Maren Kirstine.....	305.
Holmgreen, Carl Emilius.....	341.	Jesdatter eller Krøgh, Mette, Ras- musens Hustru.....	259.
Holtum, Niels Hansen.....	268.	Jesperen, Steffen.....	520.
Høhle, Sophie Frederikke, Holms Hustru.....	686.	Johansdatter, Ane Mette, Madsens Hustru.....	537.
Høidal, Niels Christian.....	40.	Johansen, Christen.....	508.
Jacobsen, Hans Christian.....	702.	— Jens.....	687.
— Lars.....	172.	— Johan Georg.....	632.
— Lars eller Laust.....	444.	— Niels Christian.....	566.
— Niels Peter.....	156.	— Severin.....	437.
— Truels.....	375.	Jones, William.....	126.
Jbsen, Niels.....	735.	Jøfassen, Stat August.....	647.
Jensdatter, Ane, Hansens Hustru..	626.	Jørael, Levin.....	769.
— Ane Else, Krøgs Hustru....	437.	Juel, Andreas Ertmann.....	28.
— eller Jensen, see Hansen.		Junget, Niels.....	429.
— — Mariane, Nielsens Hu- stru.....	722.	Juul, Marie Cathrine, Nielsens Hustru.....	494.
Jensen, Ane Marie.....	547.	Jørsen, Thomas Peder.....	307.
		Jørgensdatter, Karen Sophie, Mun- keboes Enke.....	432.
		Jørgensen, Ane, Pøbersens Hustru..	612.

	Pag.		Pag.
Jørgensen, Ane Margrethe	212.	Laurfen, Jens	127, 713.
— Caroline Marie, Brandts Hu-		Lebavn, Carl Wilhelm	637.
stru	637.	Perche, Jørgen Nielsen	263.
— Hans Madsen, kaldet Thor. 591.		— Søren Christian	59.
— Johan	760.	Pindegaard, see Jensen.	
— Lars	716.	Pindegaard, Jens Jørgensen	268.
— Laurt	235.	Lorenzen, Amalie Petrine Christine,	
— Rasmus Søren	63.	Larsens Hustru	397.
Karup, Vilhelm Ignatius	791.	Lund, Niels	873.
Klink, Jens Peter	203.	Lundager, Andreas Julius	725.
Kock, Niels Rasmusen	589.	Lundvalb, Hans Jørgen	343.
Koefoed, Hans Peter	504.	Madsen, Anders	363.
Krag eller Krage, Rasmus Ras-		— Hans	537.
musen	437.	— Rasmus	478, 801.
Kragh, see Jesdatter.		— Søren Buch	380.
Krog, see Christensen.		— see Bøhse.	
Køble, Claus Joachim Heinrich ...	137.	Magner, Lauritz	268.
Køge, Ernst Christian Abolph ...	329.	Marcussen, Johan Ferdinand ...	211.
— Jens Olsen Lem	326.	Martens, Thora Emilie	115.
— see Aagaard.		Mikkelsen, Peder	735.
Korsbatter, Maren Kirfine	495.	Mohn, see Nielsen.	
Korsen, Anders	370.	Mortensbatter eller Mortensen, Gre-	
— Ane Marie	385.	the, Johansens Hustru	437.
— Christian	158.	Mortensen, Christen	137.
— Jens	339.	— Niels	31.
— Lars Christian	411.	Munk, see Jensen og Nielsen.	
— Laurette Petrea, Madsens		Munkerup, Peter Olsen	268.
Hustru	801.	Muurmester, see Grønfeldt.	
— Niels	177, 726.	Møller, Jørgen Frederik	322.
— Ole	327.	— Paul	370.
— Peter	594.	— see Pedersbatter.	
— Rasmus	222.	Mørch, Carl Christian	268.
— Søren	730.	Neuhausen, Peter Mathias	245.
— eller Larsen, Carl Magnus. 679.		Nielasen, Johan Peter	261.
— — Samuel	217.	Nicolaisen, Christian	293.
Larsen, Johan	455.	Nielsbatter, Else, Poulsens Enke ...	71.
Larsen, Elisabeth Emilie, Andersens		— Karen	475.
Hustru	566.	— Mette Marie, Andersens Hu-	
— Ernst Victor Abolph	156.	stru	184.
— Jens Andersen, kaldet Degn. 683.		— eller Nielsen, Ane	444.
— Peter	594.	— — Karen	721.
Lauritzen, Otto Erif	121.	Nielsen, Ane Cathrine	547.

	Pag.		Pag.
Nielsen, Ane Marie	110.	Pebersdatter, Karen Stine	170.
— Carl Frederik	645.	— Kirsten	179.
— Christen, kaldet Noisen.	42.	— Margrethe, Larsens Hustru. .	333.
— Christen eller Christian Johansen, kaldet Mohn	200.	— eller Pebersen, Christiane, kaldet Møller	657.
— Christian	386.	— — Maren Kirstine	34.
— Fritz Julius Oland	252.	Pebersen, Anders	563.
— Hans Jørgen	394.	— Ane Dortehea	214.
— Henrik	132.	— Christen, kaldet Branum eller Sneiberg	354.
— Jens	540.	— Christopher	521.
— Jens Chr., kaldet Munk.	753.	— Dines	468.
— Jens Jacob	590.	— Hans	8.
— Jens Marinus	242.	— Jens	655.
— Jens Peder	242.	— Jens, kaldet Bach	300.
— Johannes	735.	— Lars	726.
— Jørgen	492.	— Magdalene Sophie	437.
— Lars	677.	— Niels	184.
— Lise	716.	— Ole	677.
— Maren Marie	366.	— Peder	100.
— Marie Cathrine, sødt Juul.	494.	— Poul	219.
— Mathæus	685.	Peters, Dortehea Elisabeth	540.
— Niels	459, 726.	Petersen, Andrea	763.
— Niels Christian	184.	— Ellen Kirstine	514.
— Peder	330.	— Frederik	268.
— Peder Andreas	29.	— Frederik Christian	137.
— Peder Stomager	510.	— Hansine Rasmine	301.
— Peder, kaldet Lerkelsen.	558.	— Johan	571.
— Peter	268.	— Johan Frederik	425.
— Thomas Christian	616.	— Magdalene Christine eller Caroline	71.
Olesen, Christian Anton	633.	— Michael Johan Christian ..	349.
— Jørgen	798.	— Mikkel	268.
Olsbatter eller Olsen, Hanne, Jensens eller Jonesons Enke	596.	— Peter Andersen	451.
Olsen, Anna Lovise eller Sophie ..	181.	Philipsen, Mariane	762.
— Christopher	465.	Poulsen, Jacob	32.
— Hans Heinrich Møller	312.	— Jørgen	145.
— Jens	297.	Quist, Agnes Car. Juliane	802.
— Jørgen	650.	Radmer, Johan C. Fr. Vilhelm ..	131.
— Niels	726.	Rasmussen, Anders	116.
— Ole	331.	— Jens Peter	184.
Oustrup, Hans Jensen	268.	— Steffen	696.
Pallesen, Niels Christian	11.		

	Pag.		Pag.
Richter, Carl Ludvig	104.	Sørensen, Christen	15.
Ringheim, August Ludvig.....	696.	— Frederik, kaldet Hansen.....	626.
Roisen, see Nielsen.		— Hans	730.
Røsborg, Proprietair	526.	— Johannes Frederik	489.
Rose, see Steenberg.		— Mikkel Peter	491.
Rosenkilde, Niels Jensen.....	268.	— Niels	571.
Rosenquist, Karen, Halbergs Enke..	809.	— Søren Andersen	806.
Rothensteen, Sophie Cathrine.....	637.		
Runolfsen, Jon.....	69.	Terkelsen, see Nielsen.	
Rysjel, Jørgen	268.	Thistrup, Hans Chr. Christensen... 804.	
Røginb, Valdemar August	444.	Thomasbatter, Marie Cathrine, Mik-	
		kelsens Hustru	735.
Salomon, Sally Bendix.....	810.	Thomsen, Julius August.....	71.
Sander, Carl Fr. Christian.....	581.	Thor, see Jørgensen.	
— Ludvig Theodor	362.	Thorvald, Mads Peter.....	228.
Schou, Jesper Jørgensen.....	79.	Thorning, Ida, kaldet Hansen.....	568.
Schreiner, Johan Heinrich.....	5.	Tofte, Peter Ludvig Thorvald ...	118.
Schulz, Alexander Peter Anton... 387.		Torbin, Joshua	654.
Seeger, Etatsraad	268.		
Sigurdson, Jonathan	789.	Ubbesen, Lars.....	631.
Simonson, Jens Christian.....	242.	Udval, Overauditeur.....	526.
Skjelby, Jens Jensen	268.		
Skou, Jesper Jørgen.....	774.	Venneøland, Lønnes Sørensen ... 342.	
Skriver, Anders Pedersen	82.	Vestergreen, Caroline, Jacobsens Enke 374.	
Smidt, Mogens, kaldet Madsen... 189.		Vigens eller Vilgens Hustru, see	
Sneftrup, Chr. Nielsen	674.	Zwedi.	
Sneiberg, see Pedersen.		Virklund, see Jensen.	
Steenberg eller Rose, Jensine.....	78.	Wittrup, Christian.....	494.
Steenjen, Christen	184.	Wong, Mette Pedersen.....	639.
Steilberg, Juliane	137.	Wranum, see Pedersen.	
Stougaard, Hans Christian.....	19.		
Svendsbatter, Inger	389.	Ybesbatter, Ane Margrethe	866.
Svendsgaard, Thomas Graversen 471.			
Svendsbatter, Ane Marie, Olsens		Zwedi, Caroline Wilh., Vigens eller	
Hustru	637.	Vilgens Hustru	10.
— Jensine.....	741.		
— Mette Marie.....	379.	Østergaard, Jens Christensen	573.
— eller Sørensen, Jørgine Lovise 459.		Østermark, Jacob August.....	647.

Forteegnelse

over de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Afviisning.	Løsgænger.
Anfølgninger og Klager.	Mened og falsk Forklaring for Retten.
Apothek.	Notarius publicus.
Appel.	Næringsbrug (uberettiget).
Arrest (civil).	Omgængelse med Naturen.
Arrest (criminel).	Omførelser, Salairer m. v.
Assurancevig.	Pant.
Auction.	Pasvæsen.
Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford.	Pengeafpresning.
Bedrageri.	Politi.
Befordringsvæsen.	Presens Brug.
Betaling.	Præclusion.
Betleri.	Præscription.
Beviis.	Quakalveri.
Blodskam.	Redningspligt.
Brandhjælpelse.	Retsgebeet.
Brændeviinsbrænden.	Retts Pleie.
Caution.	Røveri.
Contract.	Servituter og andre Eiendomsbyrder.
Cumulation.	Skatter og Afgifter.
Drab.	Skifte.
Eiendomsret.	Skole.
Embedsmænd.	Skov.
Entholdelses-Decret.	Spil.
Erstatning.	Stabsfæstelsesdomme.
Fallit (svigagtig).	Straf.
Falst.	Stævning.
Falstmonstning.	Testament.
Fogedforretninger.	Tiende.
Fosterfordrivelse.	Tilregnelighed.
Fuldmagt.	Tilstaaelse.
Fæste.	Tyende.
Gjæntagelse.	Tyveri.
Gjælb.	Udelibelsesdomme.
Hittegods (ulovlig Omgang med).	Udlæggelse af Barnefader (urigtig).
Hjemvirkning.	Udførelse.
Hoer.	Udvigelse.
Hæleri.	Uteerligt Forhold.
Hævd.	Vandvæsen.
Indiciebeviis.	Wei.
Indirecte Tyv- og Hælerbeviis.	Bezel.
Interessentfab.	Bidne.
Justitsfog.	Bolb.
Køb og Salg.	Boldtægt.
Leie.	Barnepligt.
Løsgægtighed.	Udførelser.

Sagregister.

Afviiisning.	Pag.
Forstjellige Afviiisningepaaftaende, støttele beels paa, at det omhandlede Spørgemaal skulde være endelig afgjort ved en af Dørrigheben truffen Foranstaltning, beels paa Mangle ved Stævneaalet, prøvede og forfastebe	49.
Afviiisning paa Grund af manglende objectum appellabile.....	28.
Afviiisning af en for uberettiget Herbergering anlagt Sag paa Grund af manglende summa appellabilis	124.
En Zusittsag afviiist, forsaavidt den angif Dvertræbelse af Fogviiiningen om Pasvæsenet, da Straffen for den Forseelse, for hvilken Tiltalte i saa Henseende var sigtet, ikke er af den Størrelse, at den udgjør objectum appellabile for Høieskeret	581.
Antaget, at den Deel af en i Medfør af Placat af 23de Mai 1840 § 2 appelleret Sag, under hvilken en Karl var paalagt et Ansvar efter Lyndelovens § 47, som ikke havde summa appellabilis, ogsaa kunde paakjendes af Høieskeret, da den stod i Forbindelse med den anden Deel af Sagen, hvorunder Lyndet for Dverfald paa Huusbonden var idømt Straf efter § 26	425.
Antaget, at Dverretten ikke havde havt tilstrækkelig Anledning til ex officio at afvise en Sag, der angif Spørgsmaalet, om Østifternes Creditforening havde været berettiget til, efterat Debtors Bo var taget under Skiftebehandling som fallit, at lade gjøre Udlæg i den pantsatte Eiendom, af den Grund, at bemeldte Eiendom efter Dvereenskomst mellem Parterne var bleven bortsolgt forinden Sagens Paadømmelse	838.
Auføgninger og Klager.	
En Tiltalt, der for at skaffe sig en Indtægt havde formaaet en Anden til at indgive et af Tiltalte forfattet urigtigt Andragende om en fornyet criminel Underføgelse mod en tidligere sigtet Person, anseet med en arbitrair Straf efter Fogviiiningens Analogi.	645.
Apothek.	
En Kjøbmand paa Føsland, der havde solgt amerikansk Olie, og som herfor blev sagføgt af Apothekeren, idømt Mulkt, og den hos ham beroende Beholdning af bemeldte Vare confiskeret	174.

Pag.

- En Tiltalt, der var sigtet for ulovlig Handel med Medicamenter, idet han havde forhandlet nogle Præparater af „Waldwolle“, frifunden, og Omkostningerne paalagte det Offentlige. 756.
- Appel.**
- En for Høiesteret neblagt Paastand om Hjemviiening af hele Sagen til fulbstændig Paaftjendelse ved Underretten ikke tagen til Følge, da vedkommende Part ikke for Overretten havde fremsat nogen Paastand herom, og saadan Hjemviiening ikke kan bestemmes ex officio. 151.
- En Sag hjemviiist til ny Foretagelse ved Overretten, fordi denne uden Høie havde unbladt at paaftjende en Deel af Sagens Realitet. 151.
- En Paastand om Annullation af en Overretsdom støttet paa den Formening, at den Betragtning, paa hvilken Overretten i Genhald til Proceduren havde grundet sin Dom, skulde ligge udenfor det ved Klagen til Forligelsescommissionen givne Grundlag for Sagen, forkastet, da bemeldte Formening ikke sandtes besciet. 841.
- Antaget, at Overretten havde været besciet til ved Kjendelser at forlange yderligere Oplysninger i en i Medfør af Placat af 23de Mai 1840 § 2 appelleret Sag, navnlig med Hensyn til at Sagen i 1ste Instants havde været behandlet som Politisag. 425.
- Nogle for Høiesteret neblagte Paastande om at fritages for at udrede forskjellige Erstatninger forklasende, fordi der ikke under Proceduren i de foregaaende Instantser var fremsat særlige Indsigelser hverken imod de enkelte Erstatningsposters Berettigelse i Almindelighed eller mod deres Beregning, og der ikke mod Beberpartens Protest kunde tages noget Hensyn til de i saa Henseende for Høiesteret fremsatte. 550.
- Antaget, at en Paastand om Sagens Afgjorelse ved Ed, hvilken Paastand var støttet paa en fra et for Høiesteret fremlagt nyt Document hentet Indsigelse, der ikke var fremkommen i de foregaaende Instantser, ikke kunde komme i Betragtning, da Modparten havde fremsat exceptio instantiæ derimod. 613.
- En ældre Overretsdom, der alene efter Tiltaltes Begjæring i sin Tid var bleven indanket til Høiesteret, som derfor ikke tog et Faktum under Paaftjendelse, med Hensyn til hvilket Tiltalte var frifunden, atter indanket for Høiesteret for dette Faktums Vedkommende og tagen under Paaftjendelse forsaavidt. 626
- En Sigtelse mod en for flere Forbrydelser actioneret Tiltalt, for hvilken Sigtelse han ved Underrettens, alene efter hans Begjæring appellerede Dom var frifunden for videre Tiltale, saa at Overretten kun undersøgte, om han burde vifindes pure, ogsaa forsaavidt tagen under Paaftjendelse i Genhald til den offentlige Appel. 650.
- En Sag, hvorunder en Tiltalt for ikke at have efterkommet Lov af 12te Februar 1849 § 9, jfr. § 3, og for gjentagen Ubeblivelse fra Sektionen var idømt 1 Maanedes Fængsel, afviiist, da denne Strafs Størrelse ikke

- kunde berettigede ham til at forlange Appel til Høiesteret, hvortil Sagen afene efter hans Begjæring var indstævnet..... 28.
- Sager, i hvilke der manglede summa appellabilis for Høiesteret. .124, 466, 581.
- Arrest (civil).**
- Antaget, at L. 5—3—18 hverken ligefrem eller analogift kan anvendes paa den, der er undergivet criminel Fængsel, og at denne saaledes ifkun er betagen Raadigheden over sine Giendele, forsaavidt disse ere blevne sequestrerede..... 111.
- Arrest (criminel).**
- Antaget, at L. 5—3—18 hverken ligefrem eller analogift kan anvendes paa den, der er undergivet criminel Fængsel, og at denne saaledes ifkun er betagen Raadigheden over sine Giendele, forsaavidt disse ere blevne sequestrerede..... 111.
- En Tilstalts gjentagne Begjæring om at kjendes berettiget til at erholde en begjært Beskrivelse af det i en criminel Sag Passerede til Appel af Arrestkjendelsen, efter de opløste Omstændigheder nægtet Medhold .. 147.
- Assurancevig.**
- En Tilstalt, der havde opgivet afskillige hende tilhørende Effecter som brændte ved en Ildbrand, uagtet hun vidste, at dette ikke var Tilfældet, i den Hensigt at tilvende sig det Velsøb, for hvilket bemeldte Effecter vare asfurerede, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 53 309.
- En Tilstalt, der havde sat Ild paa sin Gaard, og hans Husfru, der paa en mindre virksom Maade havde medvirket til Ildspaaføttelsen, tillige dømt for Assurancevig, idet de før Branden havde forskuffet en Deel af deres asfurerede Indbo, hvorpaa de lagde Dølgemaal 540.
- En Tilstalt, der for hos vedkommende Forsikringsforening at flaffe sig en høiere Erstatning for en ham tilhørende Hest, som var død, havde opgivet, at Hesten ikke havde været en Klaphingst, uagtet han vidste, at den var en saadan, og derhos havde formaaet 3 Mænd til at afgive urigtige Attester angaaende Hesten, hvilke Attester han leverede til Forsikringsforeningen, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, ifr. §§ 42 og 53..... 589.
- Auction.**
- En Auctionsforvalters Protest mod, at der af Skiftecommisfairerne gaves den Høiflyvende Udlæg af en fast Giendom, fordi Høiflyvende ikke antog Kjøberens for en saadan Pantgæver, som med Høie kunde undbringe sig for at betale Auctionsgebyr m. m., ikke tagen til Følge, da Auctionsforvalteren ikke havde anmeldt nogen Forbring i Boet, der kunde give ham retlig Interesse i bets Behandling, eller som Auctionsforvalter havde nogen Besøielse til at indvirke paa Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Kjøberens Berettigelse til at erholde Udlægsskjøde .. 249.
- Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford.**
- En Tilstalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis 105.

	Pag.
En for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterforder eller ialtsald for Attentat paa denne Forbrydelse sigtet Tiltalt ifkun dømt efter L. 6—6—22 og Fdg. 4 Octbr. 1833 § 14 2det Membrum for efter foregaaende Dverlag at have gjort Forsøg paa at dræbe sit Barn	596.
En Tiltalt, der hverken havde underrettet sit Hertsab eller nogen Anden om, at hun var frugtsommelig, ikke havde truffet Forberedelser til Fødselen samt havde søbt uden at tilkalde Hjælp, og hvis Barn blev fundet dødt, ifkun anseet for usorsvarlig Dmgang med sin Barnefødsel med en arbitrair Straf af Fængsel paa Band og Brød	802.
En Tiltalt, der forsærlig havde søbt i Dølgemaal og havde forklaret, at Barnet blev søbt levende, men at hun strax efter Fødselen qvalte det ved med to af sine Fingre at trykke det foran paa Halsen og derefter lagde det i et Tørklæde, dømt efter L. 6—6—7, uagtet Lagerne erklærede, at Barnet rimeligviis først er dødt, efterat det var kommet i Tørklædet. 214. Straf efter L. 6—6—7 endvidere idømt	389, 432.
Bedrageri.	
En Tiltalt, der var sigtet for bedrageligt Forhold med Hensyn til en af ham for en Enke, af hvem han var antagen som Lavværge, udfærdiget Regning, frifunden for Actors Tiltale	189.
En Tiltalt, der ved at gaae omkring med Indbydelsel til Deeltagelse deels i et Keglespil deels i en Skivefjyning om Gevinster havde indsamlet Penge, uden at han senere lod afsolde noget Keglespil eller nogen Skivefjyning, hvorimod han forbrugte de indsamlede Penge, frifunden for Actors videre Tiltale	312.
En Tiltalt, der havde afsjøbt en Anden en Gaard, men forinden den for Tiltrædelsen bestemte Tid havde disponeret over enkelte af Gaardens Inventariiegjenstande, efter de oplyste Omstændigheder ikke paalagt criminelt Ansvar	352.
En Tiltalt, der var sigtet for svigagtig Disposition over en af hans Faber til ham udsøbt Accommodationsobligation, ikke funden skyldig i noget strafbart Forhold	471.
En Commissionair, der var sigtet for at have gjort sig skyldig i Bedrageri eller ialtsald i Attentat paa denne Forbrydelse ved sit Forhold mod Forskjellige, der havde kennyttet hans Hjælp i Forretninger, og navnlig ved sin Procedure under to civile Søgemaal, frifunden for Actors Tiltale	600.
Nogle Tiltalte, der sigtedes for Bedrageri og Kalfst eller Deelagtighed deri, deels med Hensyn til deres Dmgang med at erhverve Creditors Underskrift paa en Transport og en Dvittering samt nogle Personers Underskrift til Bitterlighed, deels med Hensyn til deres Forhold med at meddele disse sidste Underskrifter, frifundne for Actors Tiltale	637.
En Tiltalt, der sigtedes for ulovlig Disposition over en laant Gjenstand, ikke mod sin Venægtelse antagen at kunne domfældes	354.

- En Tiltalt, der havde bortsolgt noget af sit pantsatte Løsgøre, frifunden, og Omkostningerne paalagte det Offentlige, fordi Panteobligationen ikke var bleven tinglæst betimeligt, og et gyldigt Pant saaledes ikke kunde anses slettet, hvorhos Tiltalte ikke kunde antages at have handlet i svigagtig Hensigt..... 411.
- Det Samme statueret i et lignende Tilfælde, hvor Creditor havde for- sømt at lade Pantebrevet paany tinglæse i rette Tid ved den Juris- diction, hvortil Tiltalte var flyttet, før han foretog den omhandlede Disposition over sine Effecter..... 749.
- En Tiltalt, der havde pantsat en Ko, som var kjøbt af ham saaledes, at den skulde tilbageleveres Sælgeren, naar han ikke inden en vis Tid kunde betale den, hvilket han ikke gjorde, hvisaarsag Sælgeren fik Koen tilbage og afhændede den til en Anden, frifunden, navnlig fordi Til- talte kunde have troet, da han pantsatte Koen, at han nok vilde være bleven istand til at betale den..... 669.
- En Tiltalt, der sigtedes for dobbelt Pantsætning, frifunden, da hans For- klaring om, at han troede at have givet sin senere Debitor en ringere Prioritet, end Pantebrevet angav, ikke skjønnedes efter samtlige Omstæn- digheder at kunne forkastes, ligesom han heller ikke paa anden Maade kunde anses overbevist om nogen bebragerist Hensigt ved Pantebrevets Udfærdelse..... 669.
- En blandt Andet for ulovlig Disposition over 2 Køer, i hvilke der var givet en Creditor Udlæg, Tiltalt forsaavidt frifunden, da Tiltalte, for- inden Udlæget fandt Steb, havde solgt Køerne, og Kjøbereren, der havde overkøbt ham dem i Brug, derhos havde tilladt ham igjen at afhænde dem..... 616.
- En Tiltalt, forsaavidt han var sigtet for svigagtigen at have tilegnet sig et ham til Besørgelse betroet Pengebelsøb, frifunden af Mangel paa til- strækkeligt Beviis..... 807.
- En Tiltalt, der i Overformynderiet havde hævet og til eget Brug anvendt en Capital, der tilhørte et Barn, som mod Betaling var sat i Pleie hos ham, ikke herfor paalagt noget Strafansvar... 876 (jfr. 881—882).
- En Tiltalt, der var sigtet for Overtrædelse af Fdg. 11 April 1840 §§ 47 og 48, frifunden for Actors Tiltale, og Actionens Omkostninger paa- lagte det Offentlige..... 182.
- En Tiltalt, der sigtedes for at have udgivet et Adressekort for en Penge- seddel og for at have til Sikkerhed for en Gjæld af 50 Rbl. givet haandfaaet Pant i en Obligation paa 100 Rbl. uden at omtale, at der af dette Belsøb var afbetalt det Halve, frifunden for videre Tiltale. 750.
- En Tiltalt, der var sigtet for Deelagtighed i Bedrageri, frifunden for Actors Tiltale..... 778.
- En Heftehandler, der tistaltes for svigagtigt Forhold med Hensyn til Leverancen af Districtsheste, navnlig ved at have ladet Embedsmænd

Vaa.

- tilskyde Gaver eller anden Fordeel i Anledning af deres Embedspligters Udførelse, ikke funden skyldig i noget egentligt Bedrageri, men derimod ibsmt en arbitrair Straf efter Analogien af Forbudet af 23 Octbr. 1700..... 696.
- En Tilstalt, der uden sin Huusbonnds Minde paa dennes Begne havde begjært og qvitteret for nogle, som Forstue paa hvad der tilkom Huusbonden for visse Præstationer, modtagne Penge og forbrugt bisfe, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41 32.
- En Tilstalt, der ved sin Vortgang fra Fattigvæsenets Arbejdsanstalt, hvor hun var indlagt, havde medtaget forskjellige Klædningsstykker, som hun i den Hensigt at beholde dem havde laant af andre Lemmer i Anstalten, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41 212.
- En Tilstalt, der havde henbragt en af en Anden solgt Gjenstand til en Kjøber, af hvem han uden Sælgerens Anmodning og Vidende opbebar Betalingen i den Hensigt selv at beholde og bruge Pengene, hvilket han derefter ogsaa gjorde, anseet med Straf efter Fdg. 11 April 1840 § 41. 295.
- En Tilstalt, der sigtedes for i en Marschandisers Navn at have indfunden sig hos en Estrædermester og forlangt ubleveret en kort forinden til Reparation indleveret Frakke, som Marschandiseren havde erhvervet ved at kjøbe en Raaneseddel af Tilstalte og derefter indløse Frakken, imod sin Benægtelse anseet skyldig og dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41. 301.
- En Tilstalt, der ved falskelig at udgive sig for at gaae en Andens Vriinde havde faaet ubleveret en Pægel Brændeviin af Bærbi 5 Sk., dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41 346.
- En Tilstalt, der havde skaffet sig Credit hos en Kjøbmand ved til Sikkerhed at give denne Transport paa en ham tilkommende Forbring, uagtet Størstedelen af dennes Paalydende var ham betalt, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41 403 (jfr. 409).
- En Tilstalt, der havde tilvendt sig en Andens Frakke ved uden dennes Vidende og Billie at henvende sig til hans Kjøreste med en af Tilstalte selv skreven Seddel, der dog ikke var forsynet med nogen Underskrift, men hvori Kjøresten blev anmodet om at ulevere Frakken til Tilstalte, som falskeligen foregav, at hun var sendt af Cieren, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41 543.
- En Tilstalt, der svigagtig havde unddraget sig fra at betale, hvad han var skyldig for Logis og Fortæring, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41..... 747.
- To Tilstalte, der havde labet nogle dem tilhørende guldspletterede Sølvuhre pantsætte for Laan, hvis Størrelse oversteg Uhrenes Bærbi, deres Benægtelse uagtet, antagne overbeviste om at have havt bedragerlig Hensigt og dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 41..... 769.
- Straf efter Fdg. 11 April 1840 § 41, fremdeles ibsmt 110, 396, 715.
- En Embedsmand under Varedepotet, der i sit Regnskab beels havde op-

- ført ikke havde Udgifter, deels større Udgifter end de virkelig havde, og derved tilvendt sig et betydeligt Beløb, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 42. 268 (jfr. 272 og 283).
- En Tiltalt, der havde forvansket noget Børnetsoi, som var blevet hende leveret paa et Sygehuus, hvor hun henlaa som Arrestantinde, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43 105.
- En Overtilsfærermester og nogle Tilfærere ved Varedepotet, der havde disponeret over en betydelig Deel Klæde, tilhørende Militairstaten, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43 268 (jfr. 272 og 274 ff.)
- En Embedsmand under Varedepotet, der paa forskjellige Maader havde foretaget uberettigede Dispositioner over Klæde, tilhørende Militairstaten, straffet efter Fdg. 11 April 1840, deels § 43, deels § 50. 268, (jfr. 272 og 283.)
- En Tiltalt, der for en Anden havde indleveret et Uhr til en Uhrmager, men siden forlangte det tilbage og nu bortbyttede det, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43, da intet Hensyn kunde tages til hans aldeles ubestyrkede og mod Eierens Benægtelse skribende Foregivende om at have tilbyttet sig Uhret af denne Sidste 354.
- Undersøgelse af, hvorvidt den forrige Eier af en Gaard, der var bleven boende paa samme en Tidlang, efterat den med Besætning og Inventarium var solgt, havde paadraget sig criminelt Ansvar ved forskjellige Dispositioner over det paa Gaarden værende Korn, Inventariegjensstande m. m. Straf idømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43. En medtiltalt Tjenestekarl ikke paalagt Ansvar, forsaavidt han kun havde udført, hvad Besidderen af Gaarden, hvem han maatte ansee berettiget til disse Foretagender, havde paalagt ham 403.
- En Tiltalt, der i hans og en Andens fælles Kammer havde taget en Sidstnævnte tilhørende Pibe for at ryge af den og derpaa, efterat have byttet Pibehovedet bort for et andet Pibe-hoved og 4 Sk., lagt Piben paa dens Plads igjen, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43 520.
- En Tiltalt, der af en Enke, hos hvem han var tilhuse, og hvem han havde ifunde at ægte, under Foregivende af, at han vilde gaae til Herredscontoiret for at hente sin Kludsmaalsbog, til denne Æise havde laant nogle Klæder, men som, da han var kommen ud paa Veien, opgav at begive sig til Herredscontoiret og at ægte Enken samt besluttede at beholde de saante Klæder, af hvilke han folgte en Frakke, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43. 594.
- En Kjøber af en fast Eiendom, der, til Præjudice for Panthaverne i denne med Tilbehør, havde afhændet eller paa anden Maade disponeret over saa godt som den hele Besætning og Inventarium, Hø, Halm, Gjødning og det indavlede Korn m. m., uden at den af ham paaberaabte Nødstilstand kunde faae nogen væsentlig Indflydelse ved Be-

Pag.

- bømmelsen af hans Afsærb, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43, jfr. Analogien af § 54..... 5.
- En Tiltalt, der havde pantsat sit Indbo og alt hvad han eiede eller eiende vorder med samme Prioritet til tvende forskjellige Personer, straffet efter Fdg. 11 April 1840 § 43..... 244.
- En Tiltalt, der for at skaffe Brød til sin Familie havde disponeret over nogle af ham pantsatte Gjenstande, straffet efter Fdg. 11 April 1840 § 43..... 659.
- En Tiltalt, der af Nød og Trang havde solgt en ham tilhørende Hest og en Vogn samt nogle andre Effecter, hvori der var givet en af hans Creditorer Udlæg, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43..... 673.
- En Tiltalt, som, efterat der var blevet gjort Udlæg i hans Eiendele, og han af Vedkommende havde faaet Tilladelse til at forblive i Besiddelse af det Udlagte, indtil Auction skulde afholdes, havde unddraget fra Auctionen deels et Sengestøb ved at foregive, at det tilhørte en Anden, deels en Dyne og en Pude ved at skaffe dem tilside for senere selv at kunne bruge dem, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43..... 801.
- Straf for ulovlig Disposition over laante, leiede eller betroede Gjenstande endvidere idømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43... 97, 257, 295, 309, 368, 420, 429, 673, 676, 686, 719, 725.
- En Tiltalt for Afhændelse af pantsat Pøssøre, der dog efter hans Paastand var steet uden egentlig bedragelig Hensigt og blot af Ehygdom og Trang, ligesom han ogsaa havde søgt at fyldestgjøre Creditorerne, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 43..... 669.
- En Tiltalt, der havde solgt nogle pantsatte Kreaturer, ifkun dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 50, jfr. § 43, da der ikke var Høie til at forsætte hans Forklaring om, at han ventede at kunne anskaffe andre Kreaturer istedetfor de solgte, og det maatte antages, at Panthaberne ikke vilde lide noget Tab..... 714.
- En Tiltalt, der uden Eierens Samtykke havde pantsat nogle Sengelæder m. m., som Eieren havde givet ham i Forvaring med Tilladelse til at bruge dem, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 50, da han havde været betænkt paa at indløse det Pantsatte, ligesom han ogsaa havde erstattet Eieren en Deel af hans Tab..... 804.
- En Tiltalt, der under sin Mand's Ehygdom for at kunne kjøbe Brød til sig og Sine havde pantsat en hende og Mand tilhørende Vallie, hvori der var gjort Udlæg, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 50, idet hun havde forklaret, at det havde været hendes Hensigt igjen at indløse Vallien..... 801.
- En Tiltalt, der havde modtaget en Hest og en Vogn af sin Fader i Betaling for et Tilgodehavende hos denne, uagtet han vidste, at Faderen havde pantsat alle sine Eiendele ved en almindelig Pantsætning og ikke var istand til at fyldestgjøre sine Pantecreditorer, anseet med en efter

	Pag.
Grundsætningerne i Fdg. 11 April 1840 §§ 50 og 51 lempet arbitrair Straf af Mulet	561.
En Tiltalt, der havde forlebet en Mand til at have legemlig Omgang med sig, i den Hensigt at afpresse ham Penge ved at bilde ham ind, at hun var bleven frugtsommelig, derefter fortalte ham, at hun var dette, uagtet det ikke var Tilfældet, og ved at love ham, at han skulde blive fri for at udlægges som Barnefader, naar han betalte hende 100 Rbl., bevægede ham hertil, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. § 41	162.
En Tiltalt, der som Mellemmand ved nogle Byttehandeler havde udviist et bedrageligt Forhold, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. § 41. 414.	
En Tiltalt, der havde erholdt Fuldmagt til at sælge en Andens Eiendom for dennes Regning, men som, uagtet han vidste, at han kun havde en saadan Fuldmagt, benyttede sig af den Omstændighed, at de paagjældende Documenter, der bleve skrevne efter Tiltaltens Anviisning, vare affattede i en Form, der hjemlede en Eiendomsoverdragelse til Tiltalte, til at sælge Eiendommen for egen Regning og tilvende sig en Deel af Kjøbesummen, som han brugte til sin egen Fordeel, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. §§ 43, 41 og 1.	544.
En Tiltalt, der deels paa et ham for Afleveringen af nogle Been leveret Beviis, som var uden Underskrift, havde forandret 1 Lpd. til 11 Lpd. og oppebaaret den tilsvarende større Betaling, deels havde forsøgt et lignende Bedrageri med en anden Seddel, men uden at oppebære noget derefter, da dens Urigtighed ved Foreviisningen opdagedes, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. §§ 41 og 80. En Medtiltalt dømt paa lige Maade	650.
En paa et Hospital tjenende Karl, der havde opgivet høiere Indkjøbspriser for visse Ting, som han indkjøbte for Hospitalet, end der blev erlagt til Sælgerne, og paa denne Maade til Skade for Hospitalet havde tilvendt sig et Pengebeløb, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. § 42	8.
En Tiltalt, der for hos vedkommende Forsikringsforening at staffe sig en høiere Erstatning for en ham tilhørende Hest, som var død, havde opgivet, at Hesten ikke havde været Klaphingst, uagtet han vidste, at den var en saadan, og derhos havde formaaet 3 Mænd til at afgive urigtige Attester angaaende Hesten, hvilke Attester han leverede til Forsikringsforeningen, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. §§ 42 og 53	589.
En Tiltalt, der i utilregnelig Tilstand havde sat sig i Besiddelse af en Kuffet og nogle Penge og, efterat være kommen til sin Bevidsthed, fjernet sig med disse Gjenstande og forbrugt Pengene, uagtet han indsaae, at han maatte have stjaalet dem, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. § 43.	100.

- En Tilstalt, der havde nedbrudt den største Deel af Bygningen paa en ham tilhørende Eiendom, hvori han havde givet en Creditor Panteret, og hvori der var givet denne Udlæg, for ved Salg af Materialierne at dække en anden Creditor, og som derhos havde forslukket forskjellige af sine Løssreffecter, for at der ikke skulde blive gjort Execution deri til hans Creditors Fyldestgjørelse, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. § 43 616.
- En Arbeidsmand, der efter at have brugt en Andens Etovl, fordi han ikke kunde finde sin egen, folgte den, dømt for Bedrageri i Forening med Brugstyveri efter Fdg. 11 April 1840 § 76, jfr. § 43 og § 40.. 650 .
- En Tjenestekarl, der havde været en Embedsmand under Varedepotet behjælpelig med at bortbringe det Klæde og Væreb, som bemeldte Embedsmand havde tilvendt sig, straffet efter Fdg. 11 April 1840 § 77, jfr. §§ 21 og 43 268, (jfr. 272 og 279).
- En Hofekræmmer, der af en Embedsmand under Varedepotet havde kjøbt et betydeligt Parti militært Klæde m. m., som han maatte antage for ulovligt erhvervet, straffet efter Fdg. 11 April 1840 § 77, jfr. §§ 21 og 24, jfr. § 43 268, (jfr. 272 og 281—82).
- Befordringsvæsen.**
- En Postillon dømt for utilbørlig Kjørsel, for undervejs at have spændt Hestene fra Diligencen og hindret dennes videre uophøvelsige Befordring efter Fdg. 27 Jan. 1804 §§ 67 og 68 samt tillige for fornærmeligt og opsætsigt Forhold mod Postconducteuren 11.
- Betaling.**
- Directionen for Østifternes Creditsforening tilspigtet at anerkjende som bindende for Foreningen en af en Sagsfører, til hvem Directionen havde overdraget at requirere Execution m. m. hos en af Foreningens Debitorer, meddeelt Dvittering for af Debitor til bemeldte Sagsfører betalte Renter og Capitalafdrag paa hans Gjæld til Foreningen 198.
- Betleri.**
- En Tilstalt, der var sigtet for at have gjort sig skyldig i Betleri ved at gaae omkring med Indbydelsler til Deeltagelse deels i et Reglespil deels i en Skivefybning om Gevinster og derved inbsamle Penge, som han forbrugte, uden at han lod afholde noget Reglespil eller nogen Skivefybning, frifunden for Actors videre Tilstale 312.
- En Tilstalt, der havde indfundet sig nogle Steber i et Sogn og, deels efter Begjæring, deels uden at have anmodet derom, havde modtaget Mad og Drikke, ikke antagen derved at have gjort sig skyldig i Betleri. 354.
- En Tilstalt, der havde tilbøttet sig Fødemidler, navnlig 2 Æg, dømt efter L. 3 Martz 1860 § 3 581.
- Straf for at have ladet sine Børn betle ibømt 466, 876 (jfr. 881).
- Straf for Betleri endvidere ibømt. 116, 212, 218, 239, 303, 363, 385, 437, (jfr. 442 og 444), 558, 765, 866.

Beviis.

- Spørgsmaalet, om en Mand, der paastod, at han havde fourneret et Laan, og som derfor søgte en Anden til Betaling af dettes Beløb, havde beviist sin Forbringings Rigtighed, besvaret benægtende 193.
- Spørgsmaalet, om det kunde tilstedes en Mand, der havde anmeldt en Forbring i et Fallitbo, at supplere det Manglende i Beviset for Forbringens Rigtighed ved sin egen og Fallitens Ed, besvaret benægtende 204.
- Spørgsmaalet, om der var tilveiebragt Beviis for, at en Person havde brugt fornærmelige Udtalelser om en Anden, besvaret benægtende 574.
- Antaget, at en Vexelendossent, som maatte antages i et samtidigt med Vexlens Udfærdigelse til ham udslebt Contrabeviis at have forpligtet sig til, naar Udsleberen af Vexlen indfrieede denne, da at godtgjøre ham Beløbet, ikke havde tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for den Indsigelse, at Forbringningen skulde være bleven berigtiget ved Opgjørelse af deres Mellemværende, og at Bevisets Transport til en Trebiemand, der nu optraadte som Sagsøger efter samme, derfor skulde være ulovlig 743.

Blodskam.

- En Stedfaber og Stedbatter dømt efter L. 6—13—14 1ste Ved. 716.

Brandstiftelse.

- En Tiltalt, der, efter i Forening med en Anden at have begivet sig om Matten til en Gaard for at stjæle og derefter stikke Ild paa Gaarden, steg ind gjennem et Vindue og udførte Tyveriet, medens Medtiltalt iværksatte Ildpaasættelsen, ved hvilken Tiltalt maatte indsee, at Andres Liv udsattes for aabenbar Fare, anset i Medfør af Fdg. 26 Marts 1841 § 9, som om hun selv havde forøvet Ildpaasættelsen, og dømt efter Forordningens § 1 364.
- En Tiltalt, der havde sat Ild paa et Huus, ved hvilken Ildbrand dettes Eier indebrændte, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4, idet der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at anvende § 1 504.
- En Tiltalt, der havde iværksat en med Livsfare for Husets andre Beboere forbunden Brandstiftelse, ifkun dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4, idet § 1 ikke fandtes anvendelig efter de fremkomne Oplysninger og Tiltaltens aandelige Tilstand paa den Tid, han udførte Forbrydelsen. . . 739.
- En Tjenestepige, der for at komme hjem til sin Moder havde sat Ild paa sin Huusbonds Huus, hvorved dette nedbrændte aldeles, og en i Huset boende Mand blev noget forbrændt, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4. 164.
- En 15aarig Pige, der for at blive fri for sin Tjeneste havde sat Ild paa sin Madmoders Huus, straffet efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4 366.
- En Tiltalt, der efter Tierens Opsfordring havde sat Ild paa dennes Huus, straffet efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4, jfr. §§ 5 og 10 65.
- En Tiltalt, der efter sin Paastand paa Grund af en Yttring af en af hans Huusbonds Sønnen om Dødsfælden af, at dennes Mølle kunde

Pag.

- afbrænde, havde sat Ild paa denne, hvorved dog kun nogle Bræder i Gulvet, Dørstolpen og Døren antændtes, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 4, jfr. § 13, 1 Mbr. Spørgsmaal, om § 8 sidste Mbr. kunde komme Tiltalte tilgode..... 26.
- En Tiltalt, der efter sin Forklaring for at kunne komme til at flytte, saa at hun ikke behøvede at forlade sit Barn hver Gang, hun skulde bringe Middagsmad til sin Mand, havde sat Ild paa et hende og Mand tilhørende Huus, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 5 1ste Mbr..... 309.
- En Tiltalt, der havde sat Ild paa sin Gaard for ved Hjælp af Assurance-summen at kunne opføre nye Bygninger, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 5, jfr. § 4..... 540.
- Tiltaltes Hustru, der paa en mindre virksom Maade havde medvirket til Ildspaaættelsen, dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 11, jfr. §§ 4 og 5..... 540.
- En Tiltalt for Brandstiftelse og Attentat paa denne Forbrydelse dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 12 1ste Mbr. og § 4, jfr. § 6, samt § 13. 495.
- En Tiltalt dømt efter Fdg. 26 Marts 1841 § 12, jfr. § 4..... 741.
- En Tiltalt, der for at skjule et udført Tyveri havde sat Ild paa et Huus og derved udsat Beboernes Liv for aabenbar Fare, dømt, idet ingen af Husets faste Dele bleve antændte, efter Fdg. 26 Marts 1841 § 13, jfr. § 1 og § 6..... 508.
- En Tiltalt, der i den Hensigt at afbrænde sit Huus, af hvilket han havde solgt nogle Fag, havde stukket Ild i et Knippe Halm paa Loftet, uden at videre Skade eller nogen Antændelse af Huset fandt Sted, straffet efter Fdg. 26 Marts 1841 § 13, navnlig 3die Mbr., jfr. §§ 4 og 5..... 357.
- Anvendelse af Fdg. 26 Marts 1841 § 14, 2det Mbr. 387.
- Bro.**
- Afgjørelse af en Strid om Vederlaget for Tabet af Brotorn og Bropenge af Hølsbro Storebro ved dennes Overtagelse af Veivæsenet..... 87.
- Brændeviinsbrænden.**
- En for ulovlig Besiddelse af Brændeviinsrebskaber Tiltalt frifunden, og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige..... 179.
- Caution.**
- En nedlagt Paastand om, at en Tiltalt, der ved et Trusfelsesbrev havde søgt at afspreke en Mand en betydelig Sum Penge, skulde dømmes til i Overensstemmelse med L. 1—23—1 at sættes i Forvaring, indtil han stillede saadan Borgen, at Paagjældende kunde være forsikket, forfaldet..... 324.
- Contract.**
- Fortolkning af nogle Bestemmelser i en mellem et Handelshuus og dets Creditorer truffen Overenskomst om disses Fyldeafgjørelse..... 148.

- Spørgsmaal, om der ved ubtryffelighed eller dog siltende Overenskomst var erhvervet Ret til Bei over en Andens Mark, besvaret benægtende, da det ikke var beviist, at den Tildelse, der tidligere var givet til at benytte bemeldte Bei, havde været mere end midlertidig 225.
- Spørgsmaal, om Eieren af en Sø havde contractmæssig Hjemmel til at opstemme Vandet saaledes, at det oversvømmede en tilgrændsende Grundeiers Løb, besvaret benægtende 852.

Cumulation.

- Straffene efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Mbr., og Fdg. 26 Marts 1841 § 4 cumulerede 26
- En Straffefange, der efter et Tyveri i Straffeanstalten undveg fra denne, dømt deels efter Fdg. 11 Apr. 1840, jfr. Fdg. 11 Marts 1818 § 1 til offentligt Arbejde, deels efter Pl. 31 Aug. 1813 § 12 til Kat. 363.

Drab.

- En Tiltalt, der sigtedes for at have overladt en Anden Arsenik med Bevidsthed om, at det agtedes benyttet til dermed at forgive en tredie Person, ikke mod sin Benægtelse af dette Sidste antagen at kunne domfældes, naanseet de flere mod ham talende Omstændigheder, men frifunden for videre Tiltale 34.
- En Tiltalt, der efter en længe forud fattet Beslutning havde forgivet sin Hustru med Arsenik, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 10, jfr. L. 6—9—12 og Fdg. 24 Sept. 1824. Et medtiltalt Fruentimmer, der efter Tiltaltets Paastrand først havde bragt det paa Tale at ombringe hans Kone, uden at dette dog med Sikkerhed turde statuere, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 §§ 25 og 26, jfr. L. 6—9—1 og Fdg. 24 Sept. 1824. . 34.
- Fivestrax idømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 10, 3die Mbr., jfr. L. 6—9—1. 475.
- En Tugtshusfange dømt for attenteret Mord paa Straffeanstaltens Læge efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 14, 2det Mbr., jfr. Pl. 31 Aug. 1813 § 10. 118.
- En Tiltalt, der havde givet sit spæde Barn først Slupsukker og senere Rottesidt i den Hensigt at bevirke dets Død, ifkun dømt for attenteret Giftmord efter L. 6—6—22, jfr. Fdg. 4 Oct. 1833 § 14, skjøndt Barnet døde kort efter, at det havde faaet Rottesidtet, da det ikke var beviist, at Barnets Død var bevirket ved den det givne Gift 316.
- En Medtiltalt, der havde givet Moderen Anviiæning til at give Barnet Slupsukker, Phosphor og Rottesidt, da det saa nok vilde dø, havde kjøbt Rottesidtet til hende og indrømmet, at hun og Moderen havde været lige gode om, at Barnet skulde forgives, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 §§ 25 og 26, jfr. § 14 og L. 6—6—22. 316.
- Etraf idømt for attenteret Mord efter L. 6—6—22, jfr. Fdg. 4 Oct. 1833 § 14, 2det Mbr. 510.

Eiendomsret.

- En Paastrand af et Eogn, der i en lang Arrække havde haft Skole fælles med et andet Eogn, men nu silttes derfra, om at fjendes medeien-

Paa.

domsberettiget til Skolens Jord, ikke tagen til Følge, da det ikke kunde ansees bevist, at det ved Fællesskabets Oprettelse havde bidraget til Jordens Erhvervelse, hvorimod den maatte antages at være skaffet tilveie alene af det andet Sogn..... 668.

Embedsmænd.

En i Kæsemangel og urigtig Regnskabsføring skyldig Soldembedsmands Forhold ikke ligefrem henført under Fdg. 8 Juli 1840 § 21, jfr. § 24, der forudsatte, at Paagjældende endnu er i det Embede, hvori Forseelsen er begaaet, medens Tilfælde forlængst var forflyttet til et andet Embede, med hvilket ingen Oppebørsel var forbunden, hvorimod han i Henshold til Grundsætningerne i Fdg. 15 Apr. 1840 § 10, jfr. de førnævnte Lovbud, blev straffet med Fængsel i 3 Maanedes..... 1.

En Soldembedsmand, der blandt Andet sigtedes for forfæltlig at have forvansket den statistiske Vare-Importliste, ikke mod sin Benægtelse antagen at kunne domfældes..... 1.

En Bestyrer af en Straffeanstalt, der ved dens Reblæggelse fratoges en for Forretninger derved oppebaaren Lønningsdeel, hvilken han efter tidligere givne Tilfagn ansaae sig berettiget til ogsaa fremtidig at oppebære, ikke givet Medhold heri, navnlig paa Grund af selve Indholdet af hans Bestalling, hvorefter han maatte antages forpligtet til at underkaste sig den flete Forandring..... 43.

En Soldassistent, der paa flere Maader havde tilfisedat de ham som opsynshavende Soldembedsmand paahvilende Pligter ved Udlosningen af nogle Skibe, havde været beruset og afgivet urigtige Attestationer m. m., anset med Mulct efter Fdg. 1 Febr. 1797 § 88..... 55.

Nogle Embedsmænd under det militaire Varedepot, der af Leverandører havde modtaget betydelige Gaver, hvilke de ikke kunde betragte blot som Paaskjønnelse af udviist Ljenstagtighed, men med Hensyn til hvilke navnlig Forbud 23 Oct. 1700 dog heller ikke saubtes anvendelig, ansete med en arbitrair Straf af Fængsel..... 268 (jfr. 272, 264 og 286 ff).

En Embedsmand under Varedepotet paalagt Ansvar for uefterrettelig og uforsvarlig Regnskabsførelse samt Mangel paa pligtmæssigt Oilsyn med og Forvaltning af hvad der var betroet ham i hans Embede. 268 (jfr. 272 og 285).

To Regimentshyrlæger, der havde modtaget Douceurer for at unblade at opfylde de dem paahvilende Embedspligter paa Cessionerne, efter Analogien af Forbud 23 Oct. 1700, sammenholdt med Fdg. 14 Sept. 1774 § 11 og Pl. 20 Dec. 1827 § 6, dømt til at have deres Embeder forbrudte..... 696.

Entholbelsesdecret.

Straf idømt for Overtrædelse af et Entholbelsesdecret..... 34, 369.

Erstatning.

- Antaget, at Netten til at oppebære Brokorn og Bropenge af Hølstrebro Storebro ikke kunde betragtes som en reel Net, og at Erstatningen for Tabet af denne Net derfor ikke kunde fastsættes til det 25dobbelte Beløb af det aarlige Overskud 87.
- Spørgsmaalet, om et Handelshuus, der havde afsluttet Contract med et andet Handelshuus om Levering af et Parti Kaffe, var forpligtet til at erstatte det Tab m. m., som sidstnævnte Handelshuus havde lidt derved, at det selv havde maattet skaffe Mibler til Dækning af den største Deel af Kjøbesummen for Kaffen, fordi den Credit, som det førstnævnte Handelshuus havde tilfagt det hos en Trebiemand til Betaling af bemeldte Kjøbesum, glippede, besvaret bekræftende. 550.
- Nogle for Høiesteret neblagte Paaastaade om at fritages for at udrede forskellige Erstatninger forlæstede, fordi der ikke under Proceduren i de foregaaende Instantser var fremsat særlige Indsigelser hverken mod de enkelte Erstatningsposters Berettigelse i Almindelighed eller mod deres Beregning, og der ikke mod Beberpartens Protest kunde tages noget Hensyn til de i saa Henseende for Høiesteret fremsatte. 550.
- En Part tilpligtet at erstatte Udsleberen af et Gjældbrev det af ham til det Indfrielse i Creditrixs Sterbo indbetalte Beløb, da det navnlig efter hans egen Erkjendelse saavel som de øvrige fremkomne Omstændigheder maatte statuere, at han selv var den rette Skyldner. 641.
- En Part, der antoges for længere Tid siden at have paataget sig en Forpligtelse til under visse Betingelser at give en Anden Skjode paa en Sommerplads, tilpligtet at betale Sidstnævnte Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn, idet Pladsens Overdragelse nu ikke kunde stee paa Grund af, at den senere var kleven bebygget. 689.
- Spørgsmaalet, om en Mand var forpligtet til at betale en Anden Erstatning i Anledning af, at Førstnævntes 8—9 aarige Søn havde vibragt Sidstnævntes Datter et Skudsaar med et Førstnævnte tilhørende Gevær, som han havde henliggende i sin Stue, besvaret betægtende, da Bestaaelsen i Forhold til Førstnævnte maatte betragtes som hændelig. . . . 815.
- En Paastand om at tilkjendes Reparation, navnlig for Tort og Creditspilde i Anledning af en Udpantning for Communeskatter, som vedkommende Communalbestyrelse fandtes ikke at have været berettiget til at paaligne den Paagjældende, ikke skønnet at være tilstrækkelig begrundet. 849.
- Billiget, at Overretten ikke under den mod Brandstifteren anlagte Jusitissag havde tilkjendt Pandbygningernes almindelige Brandforsikring nogen Erstatning, da der ikke var neblagt Paastand herom, og fornøden Oplysning om Skadens Størrelse manglede 164 (jfr. 167).
- Statskassens Ret til Erstatning forbeholdt i en criminel Sag, da Høiesteret ikke var sat istand til at opgjøre dens Størrelse. . 268 (jfr. 273).
- Erstatning tilkjendt et Paanecontoir hos Tiltalte under Jusitissagen

Tag.

- for det Tab, som Contoiret havde lidt derved, at de til samme uden vedkommende Tiers Vidende og Billie af Tilstalte pantsatte Effecter bleve fravindicerede Contoiret af bemeldte Tier 309.
- En Tilstalt, der havde solgt nogle ham betroede Skind til en Anden, ikke paalagt under Justitsagen at erstatte denne den contant ydede Betaling. 429.
- Billiget, at Overretten havde labet den den Bedrague efter Paastrand under Justitsagen ved Underretten hos Bedrageren tilkjendte Erstatning bortfalde, fordi Sagen i Henseende til Erstatningspørgsmaalet ikke var tilstrækkeligt oplyst 544.
- Antaget, at det ikke kunde paalægges en Tilstalt, der blev dømt for volbeligt Overfald paa sagesløs Mand, at erstatte denne de Sagsomkostninger, som han havde havt derved, at han, forinden offentlig Underfølgelse blev indblebet, havde anlagt privat Sag mod Tilstalte 624.
- Fallit** (svigagtig).
- En Tilstalt, der fra Registreringen i et Fallitbo havde unddraget nogle Gjenstande og deels tilvendt sig disse, deels nogle andre ved Registreringen oversete eller paa den Tid ublaante Ting, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 54, 1ste Punktum. Flere Medtiltalte straffede for Deelagtighed i dette Forhølb deels efter § 77, jfr. §§ 22 og 54, 1ste Punktum, deels efter § 50 71.
- En Fallent, der havde forstøttet sine Egenbele og paa anden svigagtig Maade forhindret, at hans Pøssore blev indbraget under Registreringen og Skiftet, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 54, og en Medstyrbig tilfide efter § 77 444 (jfr. 348).
- En Tilstalt, der havde givet en Medtiltalt Skjøde paa et Huus for at forhindre, at hans Creditorer under hans flette Formuestilstand, og særligt under hans muligen indtrædende Fallit — der dog først indtraf c. 1/2 Aar senere — skulde søge Dækning deri, dømt tilligemed Medtiltalte efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 55, jfr. § 77 444 (jfr. 450)
- En anden Medtiltalt, der havde raadet til Proformafalg og Pøssorets Forsikkelse, ifkun dømt efter Fdg.'s § 50, da han ikke derved selv havde tilfiget nogenjomhølst Fordeel 444 (jfr. 451).
- Fallst.**
- En Tilstalt, der havde efterskrevet Andres Navne paa nogle Bøxler, frifundne, da han maatte antages at have havt deres Tilladelse dertil, ialtsald en almindelig Bemyndigelse til at benytte deres Navne til derpaa at reise Kaan 82.
- Nogle Tilstalte, der sigtedes for Bedrageri og Fallst eller Deelagtighed deri, deels med Hensyn til deres Omgang med at erhverve Creditors Underskrift paa en Transport og en Dwittering samt nogle Personers Underskrift til Bitterlighed, deels med Hensyn til deres Forhold med at meddele disse sidste Underskrifter, frifundne for Actors Tilstalt 637.
- En Tilstalt, der sigtedes for ulovlig at have givet en Transport paa et

- Gjælsbrev en Tilføining om, at den skulde være „stadesløs“, frifunden for videre Tiltale, da det efter samtlige Omstændigheder fandtes betænkeligt at forkaste hans Anbringende om, at der fra Cedentens Side var salbet Yttringer, som kunde give Tiltalte Anledning til at troe, at han Intet havde mod den nævnte i hans Nærværelse skete Tilføining. 59.
- En for Falsk Tiltalt ikkun funden skyldig i en letsindig Benyttelse af en Andens Navn og derfor idømt en arbitrair Straf. 515.
- En Tiltalt, der havde udfærdiget flere Cautionsskriver uden den foregionue Udfærdigers Vidende og Villie og tillige til Bitterlighed havde forsynet et af dem med tvende Navne, af hvilke det ene var et opdigtet, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 60, 1ste Deel, jfr. § 68 245.
- En Tiltalt, der uden sin Mand's Vidende og Villie i hans Navn havde begjært og erhøbt et Laan, hvorfor hun udstedte en Obligation, hvilken hun understrev med Mandens Navn, og som derhos ved at foregive, at Obligationen var understreven af hendes Mand selv, havde formaaet sin Broder og en Anden til at tegne sig som Cautionister paa samme, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 60 309.
- En Tiltalt, der havde udfærdiget en falsk Obligation og givet den i haandfaaet Pant for et Pengelaan, straffet efter Fdg. 11 Apr. § 60, jfr. 66. 352.
- En Tiltalt, der i sin Huusbonds Navn havde udfærdiget en qvitteret Regning, faaet Besøbet ubbetalt og derpaa anvendt det til eget Brug, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 60, 1ste Led. 715.
- En Tiltalt, der havde udstedt 3 falske Bexler, hvilke han understrev og endoserede med Andres Navne uden disses Vidende og Villie, og som endvidere havde udstedt i eget Navn 2 Bexler, hvilke han forsynede med falske Endossementer, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 60, 2det Membr. 329.
- En Overtilsfærer ved det militaire Varedepot, der med Hensyn til Regnskabsrevisionen havde ladet udfærdige en urigtig Regning og ladet denne paategne Qvittering i en Andens Navn, uden dennes Vidende og Villie, samt derefter havde indsendt den til Legitimation ved Regnskabet, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, jfr. § 66. 268 (jfr. 272 og 277).
- En Tiltalt, der havde benyttet en falsk Daabsattest, som en Anden havde strevet og tilbudt ham som et Beviis, paa hvilket han kunde reise, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 62, 3die Mbr., jfr. § 66 in fine. . . 342.
- En Tiltalt, der havde faaet nogle Varer ubleverede i en opdigtet Persons Navn ved at benytte en falsk Paategning paa et Beviis for Varernes Modtagelse, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 §§ 41 og 66, sidste Punktum, jfr. §§ 68 og 62, 1ste og 3die Led, idet Beviiset i Forbindelse med Paategningen ikke kunde sættes i Klasse med de i § 60 nævnte Dokumenter. 420.
- En Tiltalt, der havde forfalsket en af en autoriseret Dyrlæge udstedt Attest for at erhøbe en Hest antagen som Districtshest, uagtet den ikke havde den foreskrevne Alder, og derefter havde indsendt Attesten til Amtet vedlagt et Andragende til vedkommende Troppesæbning om Hestens Anta-

Bag.

gelse, dømt efter Fbg. 11 Apr. 1840 § 62, 3die Led sammenholdt med § 64, sidste Led	763.
Straf idømt for Maculering af en Studsmaalsbog efter L. 10 Mai 1854 § 63.....	444 (jfr. 450).

Falskmøntning.

En Liltalt, der i en af ham forfærdiget Form havde af Bly støbt et Markstykke, hvilket han ved et Indkjøb udgav som en ægte Mønt, dømt efter Fbg. 11 Apr. 1840 § 70.....	618.
--	------

Fogedforretninger.

Et af Eieren af en Sø nedlagt Forbud imod, at Eieren af en til Søen grændsende Jordlod, der var bleven oversvømmet ved Vandets Opstemning, foretog nogensomhelst egenmægtig Handling til Formindbættelse af Vandstanden til Præjudice for Søens Eier, stadfæstet	852.
--	------

Antaget, at Nisternes Creditforening ikke er berettiget til, efterat Debitors Bo er taget under Skiftebehandling som fallit, at lade gjøre Udlæg i den pantsatte Eiendom for en Forbring, der endnu ikke er forfalden til Betaling paa den Tid, da Debtors Bo bliver overgivet til Fallitbehandling.....	838.
--	------

En Paastand om at tilkjendes Reparation, navnlig for Tort og Credit-spilbe, i Anledning af en Udpantning for Communeafgifter, som vedkommende Communalbestyrelse fandtes ikke at have været berettiget til at paaligne den Paagjældende, ikke skjønnet at være tilstrækkelig begrundet. 849.	
--	--

Fosterfordrivelse.

En Liltalt, der havde raadet et af ham besvangret Fruentimmer til at tage Noget ind for at fordrive Fosteret, idømt en arbitrair Straf....	316.
--	------

En Liltalt dømt for Attentat paa Fosterfordrivelse, men Straffen afsøberet ved den hende for attenteret Giftmord idømte Livsstraf.....	316.
--	------

Fuldmagt.

Spørgsmaal, om en Mand, der havde udstedt en Fuldmagt, hvorved han bemyndigede en Anden til paa hans Vegne at søge et Laan og derfor at pantsætte en Udskæberens tilhørende Panteobligation, var pligtig at tilsvare en Tredeemand, der paastod, at han havde fourneret Laanet, dettes Belsø.....	193.
---	------

Directionen for Nisternes Creditforening tilpligtet at anerkjende som bindende for Foreningen en af en Sagsfører, som Directionen havde befuldmægtiget til at requirere Execution m. m. hos en af Foreningens Debitorer for den styldige Capital m. v., medbeelt Dvittering for af Debitor til bemeldte Sagsfører betalte Renter og Capitalafdrag.....	198.
--	------

Fæste.

Nogle afsluttede Fæstere imod Godseierens Protest tilkjendte Ret til Tørveffæring i en Mose, da denne Ret maatte antages erkjendt af Herstabet ved en for lang Tid tilbage truffen Ordning, der maatte formodes at	
--	--

- have havt Hjemmel i det ved den paagjælbende Byes Udskiftning i sin Tid Passerebe..... 49.
- Antaget, at en Overenskomst i et Fæstebrev, hvorved Fæsteren forud forpligtede sig til efter Forlangende at fravige en Parcel af Gaarden, ikke stred mod Fæstelovgivningen, navnlig hverken mod Fdg. 19 Martz 1790 eller mod Fdg. 8 Juni 1787 § 1, og at den derfor i Genhold til L. 5—1—2 maatte ansees som gyldig og bindende..... 487.
- Prøvelse af forskellige af en Deel Fæstere fremsatte Indsigelser mod Godeeierens Ret til, i Medhold af Bestemmelserne i Fæstebrevene, at affordre dem den saakaldte gamle Landgilbe istedetfor en modereret Landgilbe, som de hidtil havde svaret..... 705.
- Spørgsmaalet, om Fæsteren af en Jordlod havde forbrudt sin Fæsteret, fordi han uden Eierens Samtykke havde gjort Fremleie af Lodden, efter de oplyste Omstændigheder besvaret benægtende..... 795.
- Antaget, at tvende Tiltalte, der vare sigtede for uden Hjemmel at have drevet nogle Bondegaardsjorder under en Kjøbstadeiendom, ikke havde gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold..... 526.
- Vøder efter Fdg. 6 Juni 1769 § 2 idømte en Tiltalt, der havde Skjøde paa den paagjælbende Eiendom, uagtet han ved Kjøbecontract havde solgt denne, forinden Action blev anlagt, medens der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at paalægge Kjøberen, som havde tiltraadt Besiddelsen af Eiendommen, noget Ansvar..... 526.
- Gjentagelse (af Forbrydelser).**
- En forhen for Tyveri straffet og atter deri skyldig Tiltalt ikke dømt for gjentagen Forbrydelse, da det tidligere Forhold ikkun burde have paadraget ham en arbitrair Straf..... 349.
- En Tiltalt, der tidligere havde været dømt for Meddeelagtighed i Attentat paa Tyveri samt for Hæleri, og som nu fandtes skyldig i Deelagtighed i Tyveri og Hæleri, ikkun dømt som for 2den Gang begaaet Hæleri, idet det ikke med tilstrækkelig Sikkerhed kunde antages, at den ved den ældre Dom for Meddeelagtighed i Attentatet idømte Straf, der var fastsat under Et for denne Forbrydelse og for Hæleri, laa indenfor Grændsen af Straffen efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 1.... 459 (jfr. 463—4).
- En ved 2 flesvigste Domme resp. for smaat Tyveri og Bevrageri og for 2den Gang begaaet smaat Tyveri hver Gang med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød straffet Tiltalt, der nu fandtes skyldig i Bevrageri, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 13, jfr. §§ 43 og 79... 257.
- En Tiltalt, der i Slesvig havde været straffet med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for ulovlig Dmgang med Hittegods og nu var skyldig i Hæleri, ikkun dømt for 1ste Gang begaaet Hæleri... 459 (jfr. 464).
- En Tiltalt, der tidligere var straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 13 for 2den Gang begaaet Tyveri med 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa

Banb og Brød, dømt efter Fdgns § 15 for et under § 43 henhørende
Bedrageri 676.

Gjæld.

Fortolkning af nogle Bestemmelser i en mellem et Handelshuus og dets
Creditorer truffen Overenskomst om bisøes Kysbesigjorelse, navnlig for-
saavidt det var bestemt, at det trusne Arrangement ikke skulde præjudi-
cere dem, der havde Pant eller Sikkerhed 148.

En Part tilpligtet at erstatte Udsteberen af et Gjælds brev det af denne
til dets Indfrielse i Creditors Etervdo indbetalte Beløb, da bemeldte
Part maatte betragtes som den rette Skyldner 641.

Udsteberen af et Gjælds brev tilpligtet at betale det af Creditor forbrede
Beløb, idet Udsteberens Paastand om, at den i Gjælds brevet ommeldte
Sum var Udbrag paa en større Fordring, som han fra tidligere Tid
havde tilgode hos Creditor, efter de fremkomne Oplysninger ikke fandtes
at kunne komme i nogen Betragtning 870.

En Mand, der havde udsiebt en Fuldmagt, hvorved han bemyndigede en
Anden til paa sine Vegne at søge et Laan og derfor at pantsætte en
ham tilhørende Panteobligation, og som blev sagsøgt af en Tredeemand,
der paastod at have journereet Laanet, til at betale dets Beløb, frifunden. 193.

Spørgsmaalet, om det kunde tilstedes en Mand, der havde anmeldt en
Fordring i et Skatitbo, at supplere det Manglenbe i Beviset for For-
dringens Rigtighed ved sin egen og Skatentens Ed, besvaret benægtende. 204.

En til Indfrielse af et Stadesløsbrev Sagsøgt, om hvem det maatte an-
tages, at han ikke kunde læse eller skrive, frifunden, da det ikke var be-
viist, at Stadesløsbrevet, forinden han underskrev det med sørt Pen,
overensstemmende med L. 5—1—7 var blevet tydelig oplæst for ham,
og det ei heller var godtgjort, at dets Indhold paa anden Maade var
kommet til hans Kundskab 835.

Hittegods (ulovlig Omgang med).

En Tiltalt, der havde unbladt at oplyse nogle af ham fundne Nøgler, ikke
herfor idømt nogen Straf, da Nøglerne vare uden Værdi 211.

En Tiltalt, der paa Gulvet i en Kirkestol, hvor hun sad tilligemed en
anden Kone, fandt en Haarkjæde, som bemeldte Kone havde tabt der,
kun dømt for ulovlig Omgang med Hittegods, da der ikke fandtes al-
deles tilstrækkelig Grund til at soukaste Tiltaltens Forklaring om, at hun
troede, at Kjæden var tabt ved en tidligere Leilighed af en Anden . . . 34.

En Tiltalt, der var sigtet for at have stjaalet en Tobakspibe, hvilken han
imidlertid paastod at have fundet paa Gulvet i en Kro, ikkun dømt for
ulovlig Omgang med Hittegods, da Piben ikke paa det Sted, hvor Til-
talt forklarede at have fundet den, kunde anses at have været i Eieren
Besiddelse 307.

En Tiltalt, der havde sat sig i Besiddelse af en Portemonnaie, som var
falden ud afommen paa et af hende paa en Andens Vegne til Re-

- paration modtaget Par Beenklæber, da hun gif ind til denne for at aflevere dem, og derpaa havde forbrugt dens Indhold, dømt for ulovlig Omgang med Hittegods 722.
- En Kjøbmand, der havde besluttet sig til at beholde en i hans Boutik funden Halvhundredebalerseddel, skjøndt han ved Eftersyn af sin Kasse ikke tvivlede om, at den var glemt af en Besøgende, og paa Forespørgsel nægtebe, at en saadan Seddel var funden i Boutikken, anset efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58 263.
- En Tiltalt, der havde fundet en Høne med afsbidt eller afrevet Hoved paa Marken nær ved sin Bopæl, og ikke anmeldte eller oplyste den, anset med Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58. En Medtalt for efterfølgende Deelagtighed heri dømt efter § 77, jfr. § 58. 650.
- En Tiltalt, der paa Marken havde fundet et 3 Markstykke, som han beholdt uden at oplyse det, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58. 650.
- En Tiltalt, der i Forening med 2 Andre paa Landveien havde fundet en Pafse, der indeholdt forskellige Varer, som de bleve enige om at sælge og at bele det indvundne Betsb, hvilken Beslutning dog ikke kom til Udførelse, da de bleve anholdte, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58. 581.
- En Tiltalt, der havde tilsejnet sig to fundne, til 1 Mk. vurderede gamle Brædder, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58, jfr. §§ 30 og 50. 431.
- En Tiltalt, der havde solgt en funden Clasjelotteriseddel, efter Omstændighederne ifkun dømt efter §§ 30 og 50 i Forbindelse med § 58 i Fdg. 11 Apr. 1840 518.
- Straf efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 58 endvidere idømt. 120, 360, 369, 564, 762.
- Hjemviisning.**
- En for Høiesferet neblagt Paastand om Hjemviisning af hele Sagen til fuldständig Paafølgelse ved Underretten ikke tagen til Følge, da vedkommende Part ikke for Overretten havde fremsat nogen Paastand herom, og saadan Hjemviisning ikke kan bestemmes ex officio. 151.
- En Sag hjemviist til ny Foretagelse ved Overretten, fordi denne uden Høie havde undladt at paafølgende en Deel af Sagens Realitet. 151.
- Høer.**
- Straf idømt for 1ste Gang begaaet Høer. 34, 259, 437 (jfr. 442 og 444),
494, 716.
- Hæleri.**
- To Tiltalte frifundne for Actors videre Tiltale 735.
- Ende Hofekræmmere, der havde kjøbt et bethbeligt Parti Klæde af en Embedsmand under Varedepotet, ansete efter Pl. 24 Sept. 1841, da de i ethvert Fald burde have søgt Sikkerhed for Sælgerens Berettigelse til at disponere over Klædet 268, (jfr. 272 og 282).
- To Tiltalte, der havde modtaget forskellige Varer m. m. af en Handelslærling, uagtet de vidste, at denne var uberettiget til at disponere over bemeldte Varer m. m., hvilke han uden sin Principals Vidende eller

Tillæbelse havde taget deels i Boutikken deels af Varelageret, dømt for Hæleri	537.
En Kone, som efter sin Mand's Befaling havde været ham behjælpelig med at indbye nogle sjaalne Burer i en Dyne, dømt som Hæler	735.
En Tiltalt, der havde tilladt, at 3 Stykker Brænde af Værdi 4 fj. benyttes i hans og det Fruentimmers Huusholdning, der havde sjaalet dem, straffet efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 22, jfr. § 30	650.
Et Fruentimmer, der for at skjule, at en Medtalt, hos hvem hun boede, var i Besiddelse af en Flaske Viin, som hun indsaac, at han havde faaet paa ulovlig Maade, havde hældt Flaskens Indhold ud, da Politiet kom for at vifttere, dømt for efterfølgende Meddeeltighed i Tyveri, men kun efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 23.....	137 (jfr. 141).
Straf for Hæleri endvidere idømt.	333, 437 (jfr. 441, 442, 443 og 444). 459 (jfr. 463 og 464), 626, 650, 719, 722.

Hævd.

Spørgsmaalet, om der ved Hævd var erhvervet Ret til Wei over en Andens Mark, bevaret benægtende, da den 20aarige Tilværelse af en i Hegnet mellem Parternes Eiendomme anbragt Abning, der skulde gjøre Weiretten synbar, efter hvad der var oplyst, ikke fandtes at kunne begrunde dens Erhvervelse ved Hævd	225.
Antaget, at der ikke ved Hævd var erhvervet Ret til Wei over en Andens Jord, uagtet det var oplyst, at der i over 20 Aar havde stadigen paa samme Steb været synligt Kjørespor over bemeldte Jord	583.
Spørgsmaalet, om der ved 20 Aars Hævd var erhvervet Ret til Weisart over en Andens Mark, bevaret benægtende, da den paagældende Wei ikke kunde siges at have været synbar	811.
Spørgsmaalet, om Eieren af en Sø ved Hævd eller umindelig Lids Brug havde erhvervet Ret til ved en anbragt Dæmning at opstemme Vandet saaledes, at det oversvømmede en tilgrændsende Grundeiers Løb, bevaret benægtende	852.
Antaget, at der ved Hævd var erhvervet Ret til Bevarelsen af et Leieforhold om 2 Stykker Gadejord med derpaa opførte Huus og Smebie, hvisfølge en af nogle fra Byen udslyttede Gaarbmænd, der ikke havde meddeelt Samtykke til Leiecontractens Oprettelse, neblagt Paastand om bemeldte Contracts Ophævelse blev forkastet.	819.
Antaget, at der ikke ved umindelig Lids Brug var erhvervet Ret til Weisart over en Andens Mark, da et af Viduerne, om end deres Forklaringer omfattede et Lidsrum, der ellers vilde være tilstrækkeligt til Alderstids Hævd, tillige havde udsagt, at der tidligere havde været en Lid, da Weiservituten ikke eksisterede.....	811.
Antaget, at et Sogns Tienbeydere ved Alderstids Hævd havde erhvervet Ret til istæbetor Præstetiende i Kjørven at svare et vist Quantum Byg aarligt, hvisfølge de ikke kunde være forpligtede til at svare bemeldte	

Tiende med det større Beberlag, der i Henhold til L. 14 Apr. 1852 var bestemt ved Kjendelse af vedkommende Tiendecommission 780.

Indiciebeviis.

Et efter Grundsætningerne i Fdg. 8 Sept. 1841 tilstrækkeligt Beviis anseet tilveiebragt for, at en Tiltalt paa en svigagtig Maade havde tilvendt sig en af hende kørt i Forveien solgt Gjenstand 301.

Et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis anseet præsteret for, at en Tiltalt i Almindelighed havde understøttet en Medtiltalt i dennes Bestræbelser for at tilveiebringe ham tjenlige Beviser, der skulde støttes paa falske Vidneforklaringer og usande Erklæringer 19.

En Tiltalt ifølge Grundsætningerne i Fdg. 8 Sept. 1841 anseet overbeviist om Forsøg paa at forlede en Anden til falsk Vidnesbyrd 252.

Et efter Fdg. 8 Sept. 1841 tilstrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt for begaaet Tyveri 127, 867.

En Tiltalt ved de afgivne Vidneforklaringer samt det Oplyste om de locale Forhold og det hidbragte Saars Beskaffenhed, uanseet sin Nægtelse, antagen overbeviist om at have gjort sig skyldig i voldeligt Overfald. 10.

En Tiltalt imod sin Benægtelse dømt efter den Angrebnes edelige Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger for at have gjort sig skyldig i et voldeligt Overfald 235.

Et efter Fdg. 8 Sept. 1841 tilstrækkeligt Indiciebeviis antaget tilveiebragt for voldelig Udfærd 500.

En Tiltalt ved samtlige Omstændigheder anseet overbeviist om at have villet tiltvinge sig legemlig Dmgang med et Fruentimmer 67.

Indirecte Lybs- og Hælderbeviis.

En Tiltalt, der i Kongeriget havde gjort sig skyldig i ulovlig Dmgang med Hittegods og tillige var funden i uhjemlet Besiddelse af en Tobakspibe, som maatte antages at være frakommen Eieren, der havde aflagt Tilhjemlingsed og beviist sin Eiendomskret, i en Kro paa Slesvigsk Ketsgebeet, ikke dømt nogen Straf for sidnævnte Forhold, da den danske Lovgivning om Virkningen af det ved L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 Sept. 1841 § 6, hjemlede indirecte Beviis ikke er gjældende i Slesvig 307.

To Tiltalte frifundne for videre Tiltale paa Grund af Mangler ved de forskjellige Bestanddele af det indirecte Beviis 370.

En Tiltalt frifunden for videre Tiltale, da der ikke var tilstrækkeligt Beviis for hans Besiddelse af Kosterne 735.

En for Besiddelse af en stjaalen Pibe sigtet Tiltalt frifunden, da der baade manglede Beviis for Pibens Identitet og for Bestjaalnes Eiendomskret 354.

En Tiltalt frifunden for videre Tiltale, da de paagjældende Gjenstande ikke vare komne tilstede, og Bestjaalne, af hvem Tiltalte paastod at have

	Pag.
faaet dem som Gave, ikke kunde fige, om han havde mistet saabanne Ting.....	370.
En Tiltalt, der paastod at have faaet de omspurgte Koster af Eieren eller dog beholdt dem som Pant for et af Tiltalte for deres Reparation udlagt Pengebeløb, hvilken Paastand modsigedes af Eagens øvrige Oplysninger, dømt efter L. 6—17—10, 11 og Fdg. 8 Sept. 1841 § 6, dog kun som Hæler.....	29.
En Tiltalt, hvem Besiddelsen af den omspurgte Gjenstand efter samtlige oplyste Omstændigheder maatte anses overbeviist, dømt efter det indirecte Tyvsbeviis, dog kun som Hæler.....	228.
En Tiltalt, til hvis ubestyrkede Paastand om at have modtaget de Klædningsstykker, som hun sigtedes for at have stjaalet, paa Gaden af en ubesjendt Dame, for hvem hun paatog sig at pantsætte dem, intet Hensyn kunde tages, dømt efter L. 6—17—10, 11 og Fdg. 8 Sept. 1841 § 6, dog kun som Hæler.....	248.
En Tiltalt dømt som Hæler efter L. 6—17—10, 11 og Fdg. 8 Sept. 1841 § 6 med Hensyn til et Uhr, som hun paastod at være hende foræret af Eieren, der derimod beebigede, at Uhret var ham, som ved den paagjældende Leilighed var lidt beskjæftet, frakommen med Vidende og Villie.....	657.
En Tiltalt i Henshold til L. 6—17—10, 11 og Fdg. 8 Sept. 1841 § 6 dømt for Dvægtveri paa Marken efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 6, 2det Punctum.....	105.
Straf for Hæleri idømt i Henshold til L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 Sept. 1841 § 6.....	40, 133, 293, 435, 499, 686, 725, 873.
Straf for Tyveri idømt i Henshold til L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 Sept. 1841 § 6.....	102, 303, 322, 331, 492, 563.
Interessentskab.	
En Paastand af et Sogn, der i en lang Række havde haft Skole fælles med et andet Sogn, men nu stiltes derfra, om at kjendes med-eiendomsberettiget til Skolens Jord, ikke tagen til Følge, da det ikke kunde anses beviist, at det ved Fællesskabets Oprettelse havde bidraget til Jordens Erhvervelse, hvorefter denne maatte antages at være skaffet tilveie alene af det andet Sogn.....	666.
Justitsfog.	
En Tiltalt, der 3 à 4 Gange havde taget fat paa sin 15aarige Tjenestepige og løstet hendes Klæder op, efter hans Forklaring af Raadhed, anset med en arbitrair Straf, idet Forholdet efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder fandtes at egne sig til justitiel Forfølgning..	160.
Do Personer, der under en for ulovlig Røyning af et Skovfiste anlagt Sog tiltaltes ikke til Straf, men til resp. som nuværende Eier af det paagjældende Areal og som Leier deraf at taale Tilcultiveringens eller	

Pag.

fravige Besiddelsen, frifundne for Justitiens Tiltale, da denne Paastand ikke kunde tages under Paakjendelse under den criminelle Sag. 521.

En for volbeligt Overfald paa to Personer Tiltalt frifunden for Justitiens Tiltale, forsaavidt det ene Overfald angik, da den tilsoiede Ration efter sin Beskaffenhed maatte henføres under Fdg. 4 Oct. 1833 § 7. 569.

Kjøb og Salg.

Antaget, at den ved en Kjøbecontract erhvervede Ret ikke kunde præjudiceres ved en Panteobligation, der var bleven udsædt, før Kjøbecontracten blev tingslæst, men som ikke blev tingslæst i rette Tid og først, efterat Kjøbecontracten var bleven tingslæst. 613.

Afgjørelse af en Strid mellem to Parter om, hvorvidt en afdød Person, i hvis Steb den Ene af dem var traadt, havde paataget sig en Forpligtelse til under visse Betingelser at give den Anden Etjøbe paa en Tømmerplads, og hvorvidt ialtsald denne Forpligtelse kunde antages at bestaae endnu. 689.

Spørgsmaalet, om Kjøberne af et Parti Byg havde været besøiede til at erklære Handelen for ophævet paa Grund af Misligholdelse fra Sælgerens Side, besvaret benægtende. 824.

Undersøgelse af Spørgsmaalet, om Sælgeren af en fast Eiendom havde opfyldt de ham efter Kjøbecontracten paahvilende Forpligtelser, saa at der ikke kunde tilkomme Kjøberen den ham for det Tilfælde, at han kom til at overtage alle eller nogle af de Forhæftelser og Byrder, der efter Sælgerens Afkomster paahvilede Eiendommen, ved Contracten tilfagte Godtgjørelse. 859.

Leie.

Antaget, at der ved Hævd var erhvervet Ret til Bevarelsen af et Leieforhold om 2 Stykker Gadejord med derpaa opførte Huus og Smedie, hvisfølge en af nogle fra Byen udflyttede Gaardmænd, der ikke havde meddeelt Samtykke til Leiecontractens Oprettelse, nedlagt Paastand om bemeldte Contracts Ophævelse blev forkastet. 819.

Ivsagtighed.

En Tiltalt, der i en meget beruset Tilstand uden Anvendelse af Vold havde forsøgt legemlig Omgang med et sindsøagt Fruentimmer, som han dog ikke ansaae for saa svag paa Forstanden, som hun virkelig var, frifunden for Actors Tiltale. 683.

En Tiltalt, der en enkelt Gang havde ladet sig bruge til Utugt for Betaling, anseet med Straf efter Analogien af L. 6—13—30. 259.

Nogle Værtshuusholdere, der havde truffet Aftale med deres Tjenestepiger, som forøvrigt tidligere havde været Ivsagtige, om, at de i deres Huse skulde lade sig bruge til Utugt og betale dem noget Bist, af hvad de fortjente herved, idømte Straf efter Analogien af L. 6—22—5. 184.

Nogle Tiltalte, der havde udleiet Værelser til Fruentimmer, som de

vibste vilbe benytte dem til deri at bebrive Utugt for Betaling, straffebe efter Analogien af L. 6—22—5	184.
En Værtshuusbolberste, der sigtedes for at have holdt Horehuus, ifkun, mod sin Benægtelse, anseet overbeviist ved en enkelt Leilighed at have været vidende om og givet sit Samtykke til, at et Fruentimmer i hendes Huus lod sig bruge til Utugt for Betaling, som det maatte antages, i den Hensigt derved selv at skaffe sig Fordeel, og anseet med Straf efter Analogien af L. 6—22—5.....	259.
En Tiltalt, der til forskjellige Fruentimmer havde overladt Localer i sit Huus til deri at lade sig bruge til Utugt for Betaling, dømt efter Analogien af L. 6—22—5. En Medtiltalt frisuuden for videre Tiltale..	494.
En Værtshuusbolber, der i sit Huus havde anvist to Personer, som vilbe bebrive Utugt sammen, et Bærelse med Seng, for hvilket han dog ikke havde modtaget nogen Betaling, dømt efter Analogien af L. 6—22—5..	806.
Løsgænger.	
En Tiltalt, der i Aaret 1862, efterat han havde ubstaaet en ham idømt Straf af Tugthuusarbeide, reise til Udlandet, og hvem det ved Afreisen blev betydet, at han, naar han atter vendte tilbage til Kjøbenhavn, havde at melde sig ved Protocollen over mistænkkelige Personer, med Tilspøende, at han ved at unblade dette vilbe paadrage sig Straf for Løsgænger, for Overtrædelse af bemelte Tilhold dømt efter L. 8 Marts 1860 § 1	211.
En Tiltalt, hvem der i Aaret 1860 var bleven givet Tilhold om ikke uden Politiets Tilladelse at forlade Sognet, og som derefter i Aaret 1861 to Gange var bleven dømt for Løsgænger, paany dømt for Overtrædelse af bemelte Tilhold, hvilket var blevet mundtlig gjentaget for ham, efterat han havde ubstaaet den ham sids idømte Straf for Løsgænger	322.
En Tiltalt, der havde overtraadt et Tilhold og derefter drevet om og betlet, dømt efter L. 3 Marts 1860	116, 517, 717.
En Tiltalt, der havde overtraadt et Tilhold ved at forlade Ladegaarden og forvanstet nogle ham derfra leverede Klædningsstykker, dømt efter L. 3 Marts 1860 § 1, jfr., i Medhold af Plan 1 Juli 1799 § 157, Pl. 19 Dec. 1832 og Pl. 9 Oct. 1833 § 2, § 5.....	490.
En Tiltalt, der havde freiset om og betlet, dømt efter L. 3 Marts 1860 §§ 1 og 5.....	105.
En Tiltalt, der uden Tilladelse havde forladt sin Forsørgelsescommune og derefter freiset arbejdsløs omkring, dømt efter L. 3 Marts 1860 § 2.	32.
Løsgængerstraf idømt for at have freiset arbejdsløs omkring..	212, 558, 866.
Straf for Løsgænger endvidere idømt, navnlig for Overtrædelse af Tilhold	78, 120, 331, 341, 362, 514, 572, 632, 647, 747.

Meened og falsk Forklaring for Retten.

To Tiltalte, der sigtedes for urigtig Forklaring for Retten, derunder for

den Enes Vedkommende falsk ebelig Forklaring for Retten, med Hensyn til forskjellige Udsagn angaaende nogle Grantvæer, som ved Kansagning vare fundne hos en for Skotbyveri mistænkt Person, efter de foreliggende Omstændigheder frifundne	730.
To for at have afgivet urigtig Forklaring i Retten Tilstalte frifundne, da der kunde være Anledning for dem til at betragte Undersøgelsen som tilbeels rettet mod dem selv, og deres Forklaringer talte for, at de havde foreskillet sig, at de bleve afhørte tillige som Inqvisiter, hvortil ogsaa Dommerens Foreholdelser kunde indeholde nogen Anledning.	189.
En for at have forloftet en Anden til at afgive urigtig Forklaring i Retten Tilstalt frifunden	189.
Anvendelse af Fdg. 15 Apr. 1840 § 1	252, 380.
Straf idømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 5	145.
Nogle Tilstalte, der som Vidner havde afgivet en urigtig Forklaring i et Forhør, ifkun dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 5, sidste Led, da de havde forlangt Udsættelse med Edens Afslæggelse og derefter i et nyt Forhør efter fornyet Paaminbelse om Sandhedspligten tilbageskaldt deres Forklaring. En Medtilstalt, der havde besværet dem i at afgive den urigtige Forklaring, dømt efter § 11, jfr. § 5, sidste Led	451.
En Tilstalt, der havde aflagt falsk Ed i en Paternitets sag, dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 8, jfr. § 4	337.
En Tilstalt for uforsvarlig Omgang med Eds Afslæggelse anset med en arbitrair Straf i Henhold til Grundsætningerne i Fdg. 15 Apr. 1840 § 8	481.
En Tilstalt, der imod sin Benægtelse i følge Grundsætningerne i Fdg. 8 Sept. 1841 ansaaes overbeviist om Forsøg paa at forlede en Anden til falsk Vidnesbyrd, dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 11, sidste Mbr., jfr. § 1	252.
En Tilstalt, der havde forledet en Anden til som Vidne at afgive en falsk Forklaring for Retten, hvorved han paatog sig Skylden for det af Tilstalte begaaede ulovlige Brændeviinsalg, dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 11, jfr. § 5	121.
En Tilstalt, der havde forledet en Anden til at afgive urigtig Forklaring i Retten, dømt efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 11, jfr. § 5	612.
En Tilstalt mod sin Benægtelse dømt for Deeltagelse i at forlede Andre til at afgive falsk Vidnesforklaring og udstede usande Forklaringer under Eds Tilbud efter Fdg. 15 Apr. 1840 § 11, jfr. § 13 in fine	19.

Notarius publicus.

Notarius publicus fritagen for at besvare nogle ham som Vidne forelagte Spørgsmaal, der maatte antages at gaae ud paa ved hans egen Forklaring at tilvejebringe Momenter til at vurdere det af ham uuder Embedsed afgivne Skjøn, og navnlig til at bestride dets Paalidelighed

845.

Næringsbrug (uberrettiget).

Mulct idømt for uberrettiget Udskænkning og Udsalg af Brændeviin	121.
En Kjøbmand paa Island, der havde solgt amerikansk Olie, og som herfor blev sagsgjort af Apothekeren, anseet med Mulct, og den hos ham beroende Beholdning af bemeldte Vare confiskeret	174.
Afvisning af en for uberrettiget Herbergering anlagt Sag paa Grund af manglende summa appellabilis	124.
Afvisning af en for ulovligt Salg af Brændeviin anlagt Sag paa Grund af manglende summa appellabilis	466.
Stadsmusikanterne ere eneberettigede til i Kjøbstæderne at levere Musik for Betaling	559.
Den ved Fdg. 23 Apr. 1845 § 3 fastsatte Indskrænkning i Landslagternes Ret til Udsalg paa Kjøbenhavn's Torve er bortfalden ved L. 29 Dec. 1857 § 37	874.

Omgængelse mod Naturen.

En Tiltalt, der havde bedrevet og suldbyrdet unaturlig Omgang med nogle hans Huusbond tilhørende Faar, dømt efter L. 6—13—15 og tilpligtet at udrede Erstatning for de dræbte Faar	330.
En Tiltalt for Væderasti dømt efter L. 6—13—15	300.

Omkostninger, Salairer m. m.

Et en Procurator ved Criminal- og Politivretten som subsidiair Defensor af Overretten tillagt Salair bortfaldet som uhjemlet i Lovgivningen . .	11.
Spørgsmaalet om en Telegraphassistent's Salair som subsidiair Defensor (i en slesvigsk By) overladt til Nærighedens Afgjørelse	228.
Actor for Høiesteret tillagt Godtgjørelse for en af ham besørgt Notarialoversættelse	257.
Spørgsmaal om den ved en Auction Høislybyende, der blev givet Udlæg af en fast Eiendom, kunde anses for en saadan Panthaber, som med Føie kunde unddrage sig for at betale Auctionsgebyr m. m.	249.

Pant.

Antaget, at den ved en Kjøbecontract erhvervede Ret ikke kunde præjudiceres ved en Panteobligation, der var bleven udstedt, før Kjøbecontracten blev tinglæst, men som ikke blev tinglæst i rette Tid og først, efterat Kjøbecontracten var bleven tinglæst	618.
Antaget, at da en Panteobligation, hvorved Besætning, Inventarium og andet Løssøre var pantsat i Forbindelse med et Hus, ikke var læst i betimelig Tid, og et gyldigt Pant saaledes ikke var stiftet i Løssøret, kunde Debitor, som havde solgt noget heraf, ikke dømmes for ulovlig Disposition over pantsat Gods	411.

Pasvæsen.

En Justitsjag afskift fra Høiesteret, forsaavidt den angik Overtrædelse af Lovgivningen om Pasvæsenet, da Straffen for den Forseelse, for hvilken Tiltalte i saa Henseende var sigtet, ikke er af den Størrelse, at den udgjør objectum appellabile	581.
---	------

Pengeafpresning.

En Tiltalt, der havde forledet en Mand til at have legemlig Omgang med sig i den Hensigt at afpresse ham Penge ved at bilde ham ind, at hun var frugtommelig, derefter fortalte ham, at hun var bleven dette, uagtet det ikke var Tilfældet, og ved at love ham, at han skulde blive fri for at blive udlagt som Barmefader, naar han betalte hende 100 Rdl., bevægede ham hertil, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 76, jfr. § 41 162.

En Tiltalt, der havde tilskrevet en Mand et Brev, hvori han forlangte 20,000 Rdl. af ham og truede ham med, at dersom han ikke efterkom dette Forlangende, skulde hans Søn salde for Morderhaand, idømt en arbitrair Straf efter Analogien af Lovgivningens Forfkrifter om Fovføg paa ved ulovlig Evang at fravende en Anden Penge, hvorimod der ikke sandtes tilstrækkelig Frie til efter den derom af den Fornærmede nedlagte Paastand at bringe L. 1—23—1 til Anvendelse mod Tiltalte. . 324.

Politi.

En Tiltalts Forhold med at have nægtet at efterkomme en af Landfogden og den constituerede Sysselmannd paa Hærperne til ham rettet Opfordring om at assistere ved Anholdelsen af en drukken Mand paa Gaden, ikke efter de foreliggende Oplysninger fundet at være af den Bestaffenhed, at det kunde paadrage ham Straf, hvorfor han blev frifunden for Actors Tiltale, og Actionens Omkostninger bleve paalagte det Offentlige. 261.

En Tiltalt, der ved sin Anholdelse for Tyveri havde vliift et opstæftigt Forhold mod Sognefogden, ikke antagen herfor at burde paalægges nogen særlig Straf. 459 (jfr. 463.)

Straf idømt for Opsætsighed og Fornærmelser mod Politiet 104.

En Tiltalt, der havde overfalbet en Politibetjent under Udsørelsen af hans Function og med en Stof bibragt ham nogle ubetydelige Saar i Anstgdet, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 17. 158.

Nogle for at have henlagt Gjørdsfel og Brænde i Veigrøsten Tiltalte frifundne, og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige 772.

En Tiltalt, der ved Salg af Arsenik havde overtraadt Fdg. 4 Apr. 1796 § 1, anseet med Mulct 34.

En Tiltalt i Henhold til Bestemmelsen i Fdg. 24 Jan. 1838 § 5 dømt til at være Politiets særdeles Tilfyn undergivet 789.

Presfens Brug.

En Bladredacteur for det for Kongen fornærmelige Indhold af en i Bladet indført Artikel dømt efter L. 3 Jan. 1851 § 6, og det paagjældende Nummer af Bladet isølge Bemeldte Lovs § 12 konfiskeret ... 791.

Mulct idømt efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 1ste og 2det Mbr. for forskjelligt i et offentligt Blad fremsatte fornærmelige Sigtelser mod en Embedsmand 606.

Bag.

Mufet idømt efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 2det Mbr. for fornærmelige Sigtelser mod en Embedsmand i en i en offentlig Tidende indrykket Dpforbring 829.

Præclufion.

Anlaget, at en af et Firma ubtraadt Interessent, hvis særlige Fallitbo blev behandlet særffilt fra Firmaets Fallitbo, maatte være pligtig at indfri en i det særlige Fallitbo ikke anmeldt, fra Firmaets Handel hidrørende Forbring, ibet Creditor ikke havde modtaget nogen speciel Underretning om Debtors Udtrædelse af Firmaet og maatte betragte det i det særlige Bo udftebte Proclama fom sig uevkommente 135.

Præfcription.

L. 5—14—4 ogfaa anfeet anvendelig paa et i langt over 20 Aar ikke i Kraft holdt Gjaldbrev, hvorefter hverken Capital eller Renter kunde forvres i Debtors levende Live, men først i hans Bo, ibet Gjaldbrevet efter fit hele Indhold ikke kunde betragtes fom en Forffrivning, ikke paa Debitor personlig men alene paa hans eventuelle Dødsbo, eller Præfcriptionsiden være at regne, ikke fra Obligationens Udftedelsesdag, men fra Debtors Dødsdag 265.

Dvaffalveri.

En Tiltalt, der havde ladet en Patient, fom han efter en Læges Ordination indgned med „Waldwolle“ Olie, nyde nogle Draaber „Waldwolle“ Eiqeur i en Snaps Brændeviin, frifunden, og Omfofningerne paalagte det Offentlige 756.

Redningspligt.

En Huusbond, der var tiltalt for at have ladet det mangle paa tilbørlig Omforg for fit syge Tjenestetjende, fom døde, frifunden for Actors Tiltale, og Actionens Omfofninger paalagte det Offentlige 219.

Retsgebeet.

En Tiltalt, der var funden i hjemlet Befiddelse af en Tokakspibe, fom maatte antages at være frakommen Cieren, der havde aflagt Eifhjemlingeob og bevist fit Eiendomsret, i en Kro paa fiesvigff Retsgebeet, ikke herfor idømt nogen Straf, da den danffe Lovgivning om Virkningen af det ved L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 Sept. 1841 § 6, hjemlede indirecte Bevist ikke er gjældende i Slesvig 307.

Rettens Pleie.

En Underdommer mulceteret for utilbørligt Dphold med en criminel Sags Behandling 420.

Misbilligelse af, at Vidner vare blevne ebfæfede, uden at Tiltalte var tilffede, og af, at Vidneforklaringerne ikke vare blevne den Tiltalte behørligt foreholdte 232.

Misbilliget, at en Anholdt ikke var ffillet for Forhør inden 24 Timer, og at der ialtsalb ikke betimelig var gjort Bemærkning i Protocolen om den af Forhørsdommeren angivne Grund dertil 391.

Misbilliget, at der ved Paatjendelsen af en Sag uden Grund var tiltaget Meddomsmænd 433.

Antaget, at der efter Omstændighederne ikke var tilstrækkelig Anledning til at opholde Sagen efter nye Oplysninger, skjøndt det ikke af Acterne kunde sees, om Arrestanten, der var anholdt i en anden Jurisdiction end Underdommerens og derefter af Sidstnævnte foranlediget afhentet, efter Gr. L. § 85 havde været stillet for Retten inden 24 Timer efter sin Anholdelse 15.

Aldeles tilstrækkelig Anledning efter Omstændighederne ikke funden til at idømme Ansvar for en Sags Ophold ved Underretten 34.

Antaget, at der ikke var Grund til at foretage videre i Anledning af en Tiltalts Bepværing over nogle hos ham foretagne Huusundersøgelser og over Beskrivelsen af Forhørerne 600.

Roveri.

To Tiltalte, der om Natten i Forening med Magt havde frataget en Mand en Deel af hans Klæder m. m. og slaaet ham med Hænderne, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, 1ste Membrum 571.

En Tiltalt, der en Aften paa Landeveien havde grebet fat i en Mand for at tage hans Penge, havde slaaet ham i Hovedet med en Stof, revet ham i Haaret, taget hans Tegnebog fra ham og ved at true ham med Pnygl tvunget ham til at gaae hjem med sig og der at bytte sine bedre Klæder med Tiltaltes ringere, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, 1ste Membrum 579.

En Tiltalt, der i en Bontil havde bibragt en Handelsbetjent flere Slag i Hovedet med en Hammer eller — som af Tiltalte paastaet — med et Vægtlob, hvorved der tilføiedes ham en meget betydelig Læsion, og derpaa bemægtiget sig adskillige Varer og Penge, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, 3die Membrum 702.

Straf idømt for voldeligt Overfald, saaledes at der tillige toges Hensyn til Grundsætningerne i Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, jfr. § 80 753.

Servituter og andre Eiendomsbyrder.

Nogle ubeflyttede Fæstere imod Godseierens Protest tilkjendte Ret til Tørvestøring i en Mose, da denne Ret maatte antages erkjendt af Herkskabet ved en ældre Ordning, der maatte antages hjemlet ved det under Udskiftningen i sin Tid Paasjerede 49.

Samtlige Fodseiere i 2 Byer kjendte berettigede til Afgang til og Benyttelse af en paa en enkelt Fodseiers Mark beliggende Leer- og Rimgrav saavel som af Veien dertil 619.

Forforskjellige Grunde, der vare paaberaabte for en formeentlig Ret til at have Binduer ud til en Andens Eiendom, forfaste, og Eieren tilpligtet at lukke og tilmure Binduerne 864.

En fremsat Paastand paa Ret til en Wei over en Andens Mark, der var støttet, deels paa ubrøkkelig eller dog stiltiende Overenskomst, deels

Bag.

paa Hævd, forkastet, da det ikke var bevist, at den Tillæbelse, der tidligere var givet til at benytte bemeldte Bei, havde været mere end midlertidig, og da den 20aarige Tilværelse af en i Hegnet mellem Parternes Eiendomme anbragt Aabning, der skulde gjøre Veiretten synbar, efter hvad der var oplyst, ikke fandtes at kunne begrunde dens Erhvervelse ved Hævd. 225.

Antaget, at der ikke ved Hævd var erhvervet Ret til en Bei over en Andens Jord, uagtet det var oplyst, at der i over 20 Aar havde stabigen paa samme Sted været synligt Kjørespor over bemeldte Jord 583.

Eieren af en Forbld, over hvilken en Anden havde Veiret, anseet berettiget til en af ham foretagen Forandring af Veilinien, idet Forandringen kun kunde betragtes som en Regulering af Veien, over hvilken Eieren af Veiretten ikke havde Føie til at besvære sig 583.

En Part, der havde Ret til fri og uhindret Passage ad en Bei over en Andens Grund for at hente Tang m. m. ved Stranden og udlægge Badehjuls der, antagen ikke at være berøvet denne Ret, fordi Grundens Eier havde anbragt en aflaaet Port og Laage foran Indgangen til Veien samt havde opført en Steendæmning ube i Stranden og foretaget Dypfyldning mellem Dæmningen og Landet 680.

Spørgsmaalet, om der ved 20 Aars Hævd var erhvervet Ret til Veifart over en Andens Mark besvaret benægtende, da den paagældende Bei ikke kunde siges at have været synbar 811.

Antaget, at der ikke ved umindelig Lids Brug var erhvervet Ret til Veifart over en Andens Mark, da et af Vidnerne, om end deres Forklaringer omfattede et Lidsrum, der ellers vilde være tilstrækkeligt til Albertids Hævd, tillige havde udsagt, at der tidligere havde været en Tid, da bemeldte Veiservitut ikke eksisterede 811.

Skatter og Afgifter.

Undersøgelse af Spørgsmaalet, hvorvidt en Mand som Beboer af en Bygning, der for den større Deel var opført paa en Grund, som var indvunden ved Dypfyldning af Fladvandet ved Indløbet til en Kjøbstads Havn, var pligtig at svare personelle Skatter til bemeldte Kjøbstad . . . 849.

En for ulovlig Besiddelse af Brændeviinsrebtaker Tiltalt freifunden. . . . 179.

Skifte.

Spørgsmaalet, om det kunde tilstedes en Mand, der havde anmeldt en Forbring i et Fallitbo, at supplere det Manglende i Beviset for Forbringens Rigtighed ved sin egen og Fallitens Eb, besvaret benægtende. 204.

En Paastand om, at en Forbring skulde betragtes som privilegeret efter Bestemmelsen i L. 5--14—37 om „Tjenestefolks Løn“, forkastet, da Paagældende ikke kunde antages at have staaet i et noget saadant Tjenesteforhold, og Forbringingen heller ikke alene omfattede Betaling for hans personlige Arbeide, men ogsaa for leverede Fabrikata 359.

Antaget, at Østifternes Creditforening ikke er berettiget til, efterat Debtors

Pag.

Bo er taget under Ektebehandling som fallit, at lade gjøre Udlæg i i den pantsatte Eiendom for en Forbring, der endnu ikke er forfalden til Betaling paa den Tid, da Debtors Bo bliver overgivet til Fallitbehandling 838.

Ekte.

En Paastand af et Sogn, der i en lang Arrække havde haft Ekte sælles med et andet Sogn, men nu skiltes derfra, om at kjenDES med-eiendomsberettiget til Ekteens Jord, ikke tagen til Følge, da det ikke kunde ansees beviist, at det ved Fællesskabets Oprettelse havde bidraget til Jordens Erhvervelse, hvorimod denne maatte antages at være skaffet tilveie alene af det andet Sogn 666.

Ekte.

En Tiltalt, der havde fuldbyrdet en allerede før hans Besiddelsestid paabegyndt Rydning af et Ekteareal, anset efter Fdg. 27 Sept. 1805 § 14. To Medtiltalte, hvoraf den Ene som nuværende Eier af den paagjældende Eiendom tiltaltes til at taale, at det ryddede Ekteafte tilcultiiveredes til Ekte, og den Anden som Leier tiltaltes til ligeledes at taale dette eller til Fravigelse af det leiede Areal, frifundne for Justitiens Tiltale 521.

Ekte.

En Bogtrykker, der efter Bestilling af en Pottericollecteur i Hamborg, havde trykket Indbyggelses og Planer til at spille i det Hamburger Stadslotteri og derefter indlagt disse Indbyggelses og Planer i Konvolutter, hvilke han udeleverede til en Anden for at omdeles til vedkommende Adressater, dømt efter Pl. 12 Sept. 1823 810.

Stadsfæstelsesdomme. 216.-

Ekte.

En Straffefange, der efter et forsvet Tyveri i Straffeanstalten undveg fra denne, dømt deels efter Fdg. 11 Apr. 1840, jfr. Fdg. 11 Marts 1818 § 1 til offentligt Arbejde, deels efter Pl. 31 Aug. 1813 § 12 til Kat 363.

Pl. 19 April 1805 anset anvendelig i Vestindien 654.

Mulct efter Lyndelovens § 47 tillagt Politikassen 425.

Straffetiden for en Tiltalt, der havde begaaet et med Indbrud forbundet Kirketyveri og et simpelt Tyveri, forhøiet fra 3 til 4 Aar, da den Omstændighed, at Fdg. 11 Apr. 1840, § 12, 1ste Membr. tillige vilde være at anvende, ikke kunde være uden Virkning ved Straffens Bestemmelse. 333.

En ved Overretten paalagt Straf af 5 $\frac{1}{2}$ Aars Forbedringshuusarbejde forandret til lige Arbejde i 6 Aar 357.

Antaget, at Straffetiden efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 12, 2det Membr. og § 16 kunde bestemmes til 10 Aar 394.

En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indholdende Løslafelsesresolution 29, 168, 433, 760.

Stævning.

At Indstævningen i en criminel Sag først var ffeet efter Tilstaltes Død ifølge hans i uskiftet Bo hensiddende Enkes Begjæring ikke antaget at være til Hinder for, at Sagen paafjendtes i Realiteten, og den indaafede Dom stadfæstet med Hensyn til den Tilstalte paalagte Erstatning og Omkostninger 268 (jfr. 272 og 281).

Testament.

Et Testament fortolket, navnlig med Hensyn til det Spørgsmaal, om tvende Capitaler, der utvivlsomt vare tillagte to ugifte Piger til Rente-nydelse i deres levende Live, tillige kunde ansees at være dem „stjænkede“ og „givne“ saaledes, at den Sibstaføde mortis causa kunde disponere over den betydeligste Deel deraf, eller om denne stulbe tilfalde Testatrix's Arvinger efter Loven 661.

Tiende.

Antaget, at et Sogns Tiendeydere ikke vare forpligtede til at svare Korn-tiende til Præsterembedet med det af vedkommende Tiendecommission i Genhold til R. 14 Apr. 1852 ved Kjendelse bestemte Veberlag, men ifkun med det ringere Veberlag, hvormed det var oplyst, at de tidligere i et Lidsrum af over 200 Aar havde hødet bemeldte Tiende 780.

Tilregnelighed.

Spørgsmaal, om en Tilstalt, der som Motiv til en forsøgt Ildpaasættelse havde angivet, at han var bragt i en saa nedtrykt Sindstemning, at han vilde gjøre en Ulykke enten paa sig selv eller Andet, kunde ansees tilregnelig 357.

Underfølgelse af, om en for Brandstiftelse Tilstalt, der ikke havde kunnet anføre noget egentligt Motiv til Forbrudets, kunde ansees tilregnelig. 495.

Et Tyveri antaget udført i utilregnelig Tilstand 100.

Spørgsmaalet, om en Tilstalt, der havde begaaet forskellige Tyverier, havde været i tilregnelig Tilstand, besvaret bekræftende 789.

Spørgsmaalet, om en Tilstalt, der havde gjort sig skyldig i volbeligt Overfald, i Gjeringens Dieblig havde besunden sig i en Tilregnelighed ubelukkende Tilstand, besvaret benægtende. 200.

Spørgsmaal, om en Mand, der i længere Tid havde besunden sig i en veruset Tilstand og i denne havde tilføiet sin Husfru betydelige Mis-handlinger, kunde antages at have været i en tilregnelig Tilstand. . . . 633.

Tilstaaelse.

Underfølgelse af, om en af en for Brandstiftelse tiltalt Pige afgiven Tilstaaelse kunde ansees som tilstrækkeligt Beviis, navnlig med Hensyn til at hendes Husfommelse var i høi Grad aftagen efter Ildbranden som Følge af en Sygdom 495.

To Tilstaltes Tilbagekaldelse af deres tidligere Tilstaaelser om at have forøvet et Tyveri under qualificerende Omstændigheder tagen til Følge, da den fremmede med det iøvrigt Fremkomne 437.

- Undersøgelse af, om en Tiltalts Tilbagekaldelse af en Tilstaaelse, fordi han skulde have afgivet denne i en sindsforvirret Tilstand, kunde tages til Følge 354.
- Antaget, at der efter de foreliggende Omstændigheder ikke kunde tages noget Hensyn til en Tiltalts Tilbagekaldelse af en af ham afgiven Tilstaaelse om at have deeltaget i et Indbrudstyveri 876 (jfr. 881).

Tyende.

- En Huusbond, der var tiltalt for at have labet det mangle paa tilbørlig Omsorg for sit syge Tjenestetjende, der var afgaaet ved Døden, frifunden for Actors Tiltale, og Actionens Omkostninger påalagte det Offentlige 219.
- En Tjenestekarl for verbale og reelle Injurier mod sin Huusbond dømt efter Lov 10 Mai 1854 § 26. 425.

Tyveri.

- En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviiis 8.
- En Tiltalt, der af en Medtiltalt sigtedes for at have givet Andviisning paa et af ham begaaet Tyveri og truffet Aftale med ham om Afhentelsen af Kosterne, under hvilken de Tiltalte bleve anholdte, ikke antagen, naanseet de øvrige tillige mod ham talende Omstændigheder, at kunne domsfældes, men frifunden for videre Tiltale 79.
- En Tiltalts Forhold med at have sat sig i Besiddelse af nogle Gjenstande, fordi disses Eier ikke havde tilbageleveret Tiltalte et laant Redskab, hvilke Gjenstande Tiltalte strax efter kastede fra sig paa et Sted, hvor de siden efter hans Paaviisning fandtes, uden at han kunde antages at have havt anden Hensigt med at tage dem end at paasøre Eieren et Tab, ikke betragtet som Tyveri. 349.
- En Tiltalt, som fra et Brag havde borttaget nogle Planker m. m., frifunden for Actors Tiltale, da de, der havde brugt en aldeles aabenlys Fremgangsmaade, havde troet sig berettigede dertil, og Braget ogsaa maatte betragtes som derelinqveret af alle rette Paagjælbende 63.
- En Tiltalt, der paa Gulvet i en Kirkesjol, hvor hun sad med en Anden, fandt en Haarkjæde, som denne havde tabt, ikke dømt for Tyveri, da hendes Forklaring om, at hun troede Kjæden tabt ved en tidligere Leilighed af en Anden, ikke fandtes at kunne forkastes. 34.
- En Kjøbmand, der havde besluttet at beholde en i hans Boutik funden Halvhundrededalersbeddel, skjøndt han ikke tvivlede om, at den var glemt af en Besøgende, og paa Forespørgsel nægtebe, at en saadan Seddel var funden i Boutikken, ikke anseet for Tyveri, men kun for ulovlig Omgang med Hittegods. 263.
- En Tiltalt, der var sigtet for at have stjaalet en Tobakspibe, hvilken han imidlertid paaflod at have fundet paa Gulvet i en Kro, ifkun dømt for ulovlig Omgang med Hittegods, da Piben ikke paa det Sted, hvor

Bag.

- Liltalte paaftod at have fundet den, funde anfees at have været i Eierens Befiddelse..... 307.
- En Liltalt, der havde deeltaget med abfjellige Brandsfolk i at tømme Wiinflafler, fom de toge fra en Wiinfjælber i Brandsbedet, hvor de havde haft Brandvagt, faavelſom to Medliltalte, der havde taget hver en Flaſſe Wiin og bragt til deres Hjem, dømt for Lyveri efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 1. En Medliltalt, der maatte antages ikke ſvag at have indſeet, at diſe Drifkevarer bleve ulovligen uddeelte, og senere havde været utilregnelig, friſunden for videre Liltale..... 137.
- Nogle Tjenestefarke ved Varedepotet, der havde ombyttet de af dem kjøbte caſjerede Munderingsſtykker med bedre fra Depotet, anſete for Lyveri..... 268 (jfr. 272 og 280—81).
- Nogle Liltfarere ved det militaire Varedepot, der, eſter Overtiltfareren havde forbudt det, vare vedblevne med at tilvende ſig beſparet Klæde oſv., anſete for Lyveri..... 268 (jfr. 272 og 279).
- En Liltalt, der havde taget en til 8 Sk. vurderet Lommeſniv ud af Lommen paa et en Medtjener tilhørende Par Beenklæder og derpaa ſolgt Kniven, dømt efter Fdg. 11 Apr. 1840 § 1..... 520.
- Forkſjellige Liltalte, deres Venægtelſe uagtet, antagne overbeviste om at have gjort ſig ſtylbige i Lyveri..... 127, 168, 774, 867.
- To Møllerkærlinge, der havde overſtredet Grændſerne for den dem indbrømmede Afgang til at opſamle og diſponere over det Støvmeel, ſom ſaldt paa forkſjellige Steder i Møllen, og ſom vare ſigtede for herved at have gjort ſig ſtylbige i Lyveri, friſundne for Actors Liltale, da det af dem ubviſte Forhold fandtes ikkun at kunne henføres under Fdg. 11 Apr. 1840 § 30, og vedkommende Eier havde erklæret, at han ikke ønſkede Eagen paatalt..... 156.
- Tre andre Liltalte, der paa forkſjellig Maade havde deeltaget i det af bemeldte Møllerkærlinge ubviſte Forhold, ligeledes friſundne for Actors Liltale..... 156.
- En Liltalt, der af et Brændeoplag havde taget nogle Stykker Brænde af Værdi 4 Sk., ſtraffet efter Fdg. 11 April 1840 § 30..... 650.
- Etraf for ſimpelt Lyveri fremdeles idømt... 34, 65, 78, 97, 99, 115, 124, 131, 132, 134, 164, 168, 170, 172, 181, 188, 203, 217, 218, 242, 247, 297, 305, 306, 322, 326, 331, 333, 335, 339, 342, 345, 346, 349, 351, 363, 365, 368, 374, 375, 379, 386, 394, 396, 397, 412, 424, 428, 437, 455, 459, 465, 483, 489, 513, 543, 547, 563, 566, 590, 591, 626, 631, 632, 639, 650, 655, 673, 686, 719, 721, 747, 762, 767, 773, 774, 786, 789, 807, 809.
- Deefagtighed i Lyveri.
- Etraf idømt efter Fdg. 11 April 1840 § 21 ... 333, 437 (jfr. 442 og 443), 459 (jfr. 464) 735.

Attentat paa Lyveri.

En Tiltalt, der i den Hensigt at forsøge Lyveri havde begivet sig op paa et Dvistskammer, hvor han blev anholdt, uden at have tilvendt sig noget, anseet efter Fdg. 11 April 1840 § 80..... 296.

Dvægtyveri paa Marken.

En Tiltalt dømt efter det indirecte Lyvsbeviis for Dvægtyveri paa Marken 105.

Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 April 1840 § 6..... 172, 344.

Kirkestyveri.

Straffen for et med Indbrud forkundet Kirkestyveri, hvorved blandt Andet blev stjaaet, Alterbugen, Messeskagelen og Messeskjorten, bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, idet den Omstændighed, at § 12, 1ste Mbr. tillige vilde være at anvende, ikke kunde være uden Virkning ved Straffens Bestemmelse.....*333.

Lyveri i Anledning af Stibbrud, Ildbrand eller anden saadan Ulykke.

En Tjenestepige, der efterat have sat Ild paa sin Huuskonds Huus stjalte sig i en Havremark, hvorfra hun listede sig hen til Brandstedet og stjal forskellige Huusbonden og hans Hustru tilhørende Klæder, der vare rebbede fra Branden og henlagte udenfor Huset, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 11 164 (jfr. 167).

Indbrudstyveri.

En Tiltalt, der havde banet sig Afgang til et Værelse, hvor han begif Lyveri, ved at stube til Døren, der indvendig var lukket med en Krog, saaledes at denne sprang af, ifkun dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 1. 203.

En Tiltalt, der havde banet sig Afgang til en Gaard, hvor han begif Lyveri, ved at stige over nogle midlertidige Indhegninger, ifkun dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 1, da bemeldte Indhegninger ikke kunde betragtes som saadant Lukke, som Fdgns § 12 har for Die 222.

Nogle Tjenestekarle, der havde udtaget de Søm, hvormed Vinduet til Brødkammeret paa deres Huuskonds Gaard var fastgjort, og derefter gjennem Vinduets Jernstænger med en lang Stang havde udtaget nogle Fødevarer, alene dømt for simpelt Lyveri..... 242.

Antaget, at en indhegnet Plads efter dens affnrebte Beliggenhed, og da der ikke var anden Afgang til den end fra Gaden gjennem en Port i Plankeværket, ikke kunde henføres under Benævnelser „Gaard“ i den Betydning, hvori dette Udtryk er brugt i Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Led 506.

En Tiltalt, der igjennem den aabenstaaende Port var gaaet ind i en Bondegaard, og fra denne igjennem den aabne Dør ind i Kostalden, hvorfra han steg over en 2 Alen høi Halvmuur ind i Leen, hvor han begif Lyveri, ifkun dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 1 591.

En Skibsbreng, der med Skibets Jolle havde roet om til bets Agterspeil

Tag.

- og derpaa gjennem Vinduet, af hvilket han i Forveien havde seet Leilighed til at borttage de indvendige Sviroser, havde begivet sig ind i den aflaaede Kabyt, hvor han begik Tryeri, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. 15.
- En Tilstalt, der for at stjæle Fødevarer gjennem en Luge var stegen ind i en Lade og siden, efterat have afløstet den indvendig afstrogede Kjøkkensbør, kom ind i Kjøkkenet, hvor hun tilvandt sig Fødemidler af Værbi 10 Sk., dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr., da § 30 paa Grund af den Maade, paa hvilken Tilstalte havde udført Tryeriet, maatte anses uanvendelig 41.
- En Tjenestepige, der en Dag, da hun i Huusbondens Vrinde var oppe paa Loftet, havde skaffet sig Afgang til et Afslukke ved at stige op af de Trætræmmer, der stikte dette fra det øvrige Loft, krybe ind imellem Skorstenen og de fra Panehjælken opretstaaende Træmmer samt stige ned af Træmmerne paa den anden Side, og som derefter tilgæbte sig nogle Talglys, der laae i en Kasse i Afslukket, og hvilke Lys hun i Forening med en Medtjener brugte i deres fælles Kammer i Huusbondens Huus, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. En Medtilstalt dømt efter § 21, jfr. § 12, 1ste Feb. 547.
- En Tilstalt, der, skjøndt han vidste, at Døren til Laden kun var lukket med en udvendig anbragt Krog, for ikke at blive seet var trøben ind i Laden gjennem en aabenstaaende Luge og derfra gjennem uafslaaede Døre havde begivet sig ind i Beboernes Dagligstue, hvor han begik Tryeri, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. 566.
- En Tilstalt, der i et Huus, hvor hun gif tilhaande, havde begaaet Tryeri, i Bagstuen, hvortil hun skaffede sig Afgang ved ubemærket at tage Nøglerne fra deres Plads i Kjøkkenet, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. 572.
- Tvende Tilstalte, der ved Oversigtning af Plankeværk og derefter sølgende Indsigning gjennem et Vindue havde skaffet sig Afgang til at begaae Tryeri, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. En Medtilstalt for Deelagtighed deri ansiet efter samme Lovbud, da hun havde været vidende om, at Tryeriet skulde skee ved Indbrud 626.
- En Tilstalt, der havde været enig med tvende andre Tilstalte om et Indbrudstyveri og forstrakt Midler dertil, men ikke med Sikkerhed kunde antages at have forudsat, at Tryeriet vilde blive udført om Natten, saaledes som det virkelig blev, ifkun dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. 626.
- En Tilstalt, der havde begaaet Indbrudstyveri i en Gaard en Nat, da han antog, at de Føll, der pleiede at have Nattelegis paa Gaarden, vare fraværende, hvilket ogsaa var Tilfældet, kun dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. 876.

- Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. 117, 203, 211, 242, 327, 333, 360, 396, 459, 483, 568, 717, 789.
- En Tilstalt, der en Sommermorgen Kl. 3 à 4 ved at stige op i et Træ havde gennem en Lem, som han aabnede med en Kniv. Banet sig Adgang til et Magasin, som var sammenbygget med og ved en uafslaaet Dør stod i Forbindelse med en Mølle, hvor Folk havde Rattelse, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 2det Mbr., uden at det kunde faae nogen Indskydelse, at nogle af Gaardens Folk vare staaede op, da Tilstalte forlod Stedet. 26.
- En Tilstalt, der, efterat Lydene om Aftenen vare slukkede i et Huus paa Landet og alt blevet roligt og stille samt Folkene gaaede iseng, havde ubtaget en Væg og begaaet Tyveri i Huset, hvorefter de kom tilbage til deres Hjem omtrent Kl. 10, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 2det Mbr. 626.
- En Tilstalt, der en Aften mellem Kl. 10 og 11, fort efterat Beboerne vare gaaede iseng, i Forening med en Anden havde aflaget et udvendig tilføjet Vindue i Boutikken, der ved uafslaaede Døre stod i Forbindelse med Beboernes Soveværelse, og gennem Vinduet var stegen ind i Boutikken, hvor de begik Tyveri, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 2det Mbr. 786.
- Straf endvidere idømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 2det Mbr. 167, 172, 297, 335, 394, 459, 508.
- Deelagtighed i Indbrudstyveri.
- En Tilstalt, der, efterat en Medtilstalt i en aaben Gang havde indstøbt et Jaloufwindue og var stegen ind i et Værelse, hvor han begik Tyveri, modtog Kosterne af Medtilstalte, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1ste Mbr. og § 21. 654.
- Straf for Deelagtighed i Indbrudstyveri fremdeles idømt. 459, (jfr. 463), 547, 786, 876, (jfr. 881).
- Attentat paa Indbrudstyveri.
- En Tilstalt, der havde taget en i hendes Huusbonds Ladebygning staaende Stige og stillet denne op mod Gavlen af Baaningehuset, i den Hensigt at begaae Tyveri ved at stige ind igjennem et af Gavlvinduerne, men som, efterat hun var steget op til Gavlvinduet, opgav at udføre Tyveriet, fordi hun troede at høre Nogen komme, dømt efter Fdg. 11 April 1840 § 80, jfr. § 12, 1ste Mbr. 547.
- Anvendelse af Fdg. 11 April 1840 § 19 676.
- Tillægsstraf efter Fdg. 11 April 1840 § 19 ikke anset nødvendig 363.
- Brugstyveri.
- En Arbeidsmand, der, da han ikke kunde finde sin egen Skovl, havde brugt en Andens og derefter solgt den, dømt for Brugstyveri og Bedrageri efter Fdg. 11 April 1840 §§ 40 og 76, jfr. § 43. 650.
- Udeblivelsesdomme. 293, 517, 557, 758, 759, 760.

	Pag.
Udlæggelse af Barnefader (urigtig)	34.
Udfikstning.	
Spørgsmaalet, om nogle Leer- og Limgrave ved Udfikstningen vare blevne udlagte til fælles Benyttelse for samtlige Lodsseiere i 2de Øyer, be- svaret bekræftende	619.
Undvigelse.	
Fdg. 11 Marts 1818 § 1 anvendt	363.
Uteerligt Forhold.	
En 7-aarig Mand, der ved flere Leiligheder havde taget Klæderne op paa et 9aarigt Pigebarn saaledes, at dets Kjønssede bleve blottede, og be- føst disse, straffet for uteerligt Forhold	31.
En Huusbond, der 3 à 4 Gange havde taget fat paa sin 15aarige Tjeneste- pige og løstet hendes Klæder op, efter hans Forklaring af Raadhed, uden at han havde til Hensigt at bedrive Utugt med hende, anseet efter Lovgivningens Analogi med en arbitrair Straf	160.
En Tiltalt for uteerligt Forhold, Ungdommens Forførelse og Attentat paa disse Forbrydelser, anseet efter Lovgivningens Analogi og Lovens 6—22—3, jfr. Fdg. 24 Septbr. 1824 § 1	300.
En Tiltalt for at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold mod sine 2de 9 og 10 Aar gamle Døttre anseet med en arbitrair Straf	343.
En Tiltalt anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i uteerligt For- hold mod et 7 Aar gammelt Pigebarn og dømt derfor	760.
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i uteerligt Forhold mod en 13 aarig og mod en 17aarig Pige, idømt en arbitrair Straf	798.
Bandvæsen.	
En i en Overlandvæsencommissionskjendelse indeholdt Bestemmelse, hvorved der indbrømmedes de paagjældende Lodsseiere en Tidfrist af 15 Aar til at resundere de af vedkommende Amtsrepartitionsfonds forskudsviis udredebe Summer for Nedlæggelsen af en Mølle, ophævet, da Commis- sionen ikke havde været competent til at træffe denne Bestemmelse ...	456.
Undersøgelse af Spørgsmaalet, om Eieren af en Sø ved Contract eller Hævd havde erhvervet Ret til at opstemme Vandet saaledes, at det oversømmede en tilgrændsende Grundeiers Løb; dette Spørgsmaal be- svaret benægtende, og Eieren af Søen dømt til ved Inddæmning eller anden betryggende Foranstaltning at indskrænke Vandstanden saaledes, at Vandet ikke kom til at gaae op paa nævnte Løb, medens paa den anden Side et af Søens Eier nedlagt Forbud imod, at Grundeieren egenmægtig foretog Noget til Formindskelse af Vandstanden, blev stad- fæstet	852.
Bei.	
Eieren af en Jordløb, over hvilken en Anden havde Veiret, anseet beret- tiget til en af ham foretagen Forandring af Veilinien, idet Forandringen	

Pag.

- kun kunde betragtes som en Regulering af Veien, over hvilken Gieren af Veiretten ikke havde Føie til at besvare sig..... 583.
- Befkommende Grundeier tilkjendt Erstatning i Medfør af L. 20 August 1853 §§ 1 og 4 samt Fdg. 13 Decbr. 1793 §§ 14, 16 og 17 for Afstaaelsen af en over hans Forber gaaende privat Bei, der var bleven optagen paa Sognets Veiregulation som offentlig Bivei..... 841.
- En Tiltalt for Forsømmelse med Hensyn til et ham paalagt Veiarbejde tilpligtet at tilsvare det til Arbejds Udførelse ved leiede Folk medgaaende Besøb samt at erlægge en Bøde af samme Størrelse..... 478.
- Nogle for at have henlagt Gjørdsel og Brænde i Veigrøften Tiltalte frifundne, og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige..... 772.
- Regel.**
- En Regelendossent, der samtidig med Verdens Udstedelse til ham havde udstedt et Contraveiis, hvorved han maatte antages at have forpligtet sig til, naar Udstederen af Verden indsiede denne, da at godtgjøre ham Besøbet, tilpligtet at opfylde denne Forpligtelse ligesoverfor en Trebiedmand, til hvem Beviset var blevet transporteret..... 743.
- Bidne.**
- Notarius publicus fritagen for at besvare nogle ham som Bidne forelagte Spørgsmaal, der maatte antages at gaae ud paa ved hans egen Forklaring at tilveiebringe Momenter til at vurdere det af ham under Embedseds afgivne Skjøn og navnlig til at bestride dettes Paalidelighed... 845.
- Bold.**
- En Tiltalt, der for at strække nogle Personer, som en Aften gjorde betydelig Støi og Ufred i hans Huusbonds Gaard, i Mørket havde afskyret et ladt Gevær, hvorved en af disse Personer blev ramt af nogle Hagel, frifunden for Actors Tiltale, og Omkostningerne paalagte det Offentlige..... 648.
- En for voldeligt Overfald paa 2 Personer Tiltalt frifunden for Justitiens Tiltale, forsaavidt den Ene angik, da den tilføiede Læstion efter sin Beskaffenhed maatte henføres under Fdg. 4 Octbr. 1833 § 7, men for den Andens Befkommende, hvem han havde bidragt et omtrent 1 Tomme langt Saar bag ved det høire Øre, dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 9, jfr. §§ 3 og 6..... 569.
- En Tiltalt, der uagtet sin Venægtelse antoges overbeviist om at have med en Spand tilføiet en Anden, der dog ikke turde betragtes som aldeles sagesløs, et Slag i Hovedet, hvorved der fremkom et Saar i Panden, som dog ingen Lyde eller skadelig Følge efterlod sig, dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 3..... 10.
- En Tiltalt, der mod sin Venægtelse antoges overbeviist om med en Muurhammer at have tilføiet en Anden et Saar i Baghovedet, dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 3 sidste Passus, idet den Overfaldne vel ikke

- kunde betragtes som sagesløs, men Bestemmelserne i § 5 dog heller ikke kunde komme Tiltalte tilgode 235.
- En Tiltalt, sin Benægtelse uagtet, antagen overbeviist om at have tilføiet en Anden forskjellige Læsjoner og dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 3, sidste Led, hvorimod Sagens Omstændigheder ikke fandtes at hjemle Anvendelsen af § 9. 398.
- En Tiltalt, der med en Føldefind havde tilføiet en Anden et døbt Saar i Rindem, dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 §§ 3 og 4, medens § 6 ikke blev anvendt, da Tiltalte ikke kunde antages i Gjærningsøieblikket at have betragtet den Overfaldne som sagesløs. 485.
- En Tiltalt, sin Benægtelse uagtet, antagen overbeviist om at have pryglet en Anden, der maatte betragtes som sagesløs, og derved tilføiet denne forskellige Læsjoner, navnlig Brud af et Ribbeen, dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 9, jfr. §§ 3 og 6. 177.
- Nogle Tjenestekarle, som efter foregaaende Aftale havde overfaldet en Lædofoged, idet nogle af dem tilføiede ham en Deel ubetydelige Saar, medens andre paa forskjellig Maade vare dælagtige i Gjærningens Udførelse, dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 9, jfr. § 3, 1ste Mbr. og § 13 samt §§ 25 og 26. To Medtilltalte frivundne for Actors videre Tiltalte 726.
- En Tiltalt ved Vidners Forklaringer overbeviist om at have tilføiet en Person, der maatte betragtes som sagesløs, en Læsjon i Hovedet og derfor dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 3, sidste Led og § 9 375.
- En Tiltalt dømt efter Subicier for voldelig Afsærd mod sagesløs Mand i Møjsør af Fdg. 4 Octbr. 1833 § 9, jfr. § 3, sidste Mbr. 500.
- En Tiltalt, der havde bibragt sagesløs Mand nogle Saar i Hovedet, dømt efter Fdg. 4 Octbr. 1833 § 9, jfr. § 3, 2det Mbr. og § 6, samt tilpligtet at betale den Overfaldne Lægelsen og Erstatning for Smerte og Smerte, men ikke de Sagsomkostninger, som den Overfaldne havde havt derved, at han, forinden offentlig Undersøgelse blev indledet, havde anlagt privat Sag mod Tiltalte 624.
- En Tiltalt, der, sin Benægtelse uagtet, maatte anses overbeviist om en Aften silde at være trængt ind i en Andens Huus og at have flaaet ham med knyttet Haand i Hovedet, hvorved han besvimede og fik et ubetydeligt Saar, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 §§ 6 og 9, sammenholdt med § 3, 2det Punctum 793.
- En Tiltalt, der to Gange havde overfaldet sagesløs Mand og derved tilføiet de Paagældende forskellige Læsjoner, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 9, jfr. § 3 sidste Led, idet der med Hensyn til det ene Overfald tillige toges Hensyn til Grundsætningerne i Fdg. 11 Apr. 1840 § 34, jfr. § 80 753.
- En Tiltalt, som med Haanden havde tilføiet en Anden, der maatte betragtes som sagesløs, nogle Slag paa Siden af Hovedet, hvorved der udenom Hjernen fremkaldtes et Blodextravasat, der medførte, at den

- Oversalbne, som nogle Dage forinden havde gjort et Fald fra Hesten, afgit ved Døden, anseet efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 10, 2det Mbr. 69.
- En Tiltalt, der med et med en skarp Krands forspunet Hundjern af 20 Tommers Længde havde tilspriet 10 Andre, der maatte betragtes som sagesløse, flere Saar, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 12, jfr. § 6 ... 200.
- En Tiltalt, der efter foregaaende Overlæg havde oversalbet en anden Mand om Ratten og saaret ham med en Kniv, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 12 391.
- En tidligere for voldeligt Oversalb straffet Tiltalt atter anseet derfor efter Fdg. 4 Oct. 1833 §§ 3 og 15. 674.
- En Postillon dømt for utilbørlig Kørsel, for undervejs at have spændt Hestene fra Diligencen og hindret dennes videre uophørlige Beforbring efter Fdg. 27 Jan. 1804 §§ 67 og 68, samt tillige deels efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16 deels efter Lovgivningens Analogi for Modstand og Opsætsighed samt volsom og fornærmelig Adfærd mod Postconduciteuren under Udsjæffelsen af dennes Tjenesteforretninger. 11.
- En Tiltalt, der havde mishandlet sin Hustru og navnlig slaaet hende over Armen med en Sibtang, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 23, jfr. §§ 1 og 3 142.
- En Tiltalt, der i en Række af Aar havde mishandlet sin Kone med Stag og paa anden volsom Maade uden rimelig Anledning fra hendes Side, anseet med Straf efter L. 6-5-7 og Fdg. 4 Oct. 1833 § 23 343.
- En Mand, der oftere havde behandlet sin Kone ilde og navnlig ved en enkelt Leilighed med en Kniv havde tilspriet hende et under Fdg. 4 Oct. 1833 § 3, sidste Led, henhørende Saar paa Halsen, straffet efter Fdgs. § 9, jfr. §§ 12 og 23 samt L. 6-5-7. 633.
- En Tiltalt, der havde slaaet sin Hustru, deels med Haanden, deels med en Kjæp, og medens hun sad paa en Stol, kastet et Hæb om Hovedet paa hende, truffet hende ned paa Gulvet samt slaaet hende med Hebet i Ansigtet, dømt efter L. 6-5-7 og Fdg. 4 Oct. 1833 § 23 760.
- En Tiltalt, der havde bibragt sin Mand et Saar i Skulderen med en Brødkniv, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 9, sammenholdt med § 23. 538.
- En Tiltalt, der ved Paakørsel paa Landeveien havde tilspriet en Anden en betydelig Legemsbeskadigelse, idømt Fængelsstraf efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 29. 468.
- En Tiltalt for verbale og reelle Injurier mod sin Huusbond idømt Straf efter L. 10 Mai 1854 § 26 425.

Vold mod Embedsmænd og offentlige Betjente.

En Tiltalt, der havde fornærmet og viist Opsætsighed mod 3 Sogneforstandere, som indsendt sig paa hans Bopæl for at undersøge hans Forhold ved at have bortbyttet en Ko uagtet en af Fattigvæsenet iværksat Registrering af hans Eiendele, frifunden for Justitiens Tiltale, og Omkostningerne paatagte det Offentlige, da Tiltaltens Forhold efter de

foreliggende Dphævninger ikke kunde ansees udøvet mod dem under Udførelsen af deres Bestilling	728.
En Tilstalt, der havde viist Opsætsighed mod Politiet samt udfjældt nogle Politibetjente og slaet til dem, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi.....	104.
En Tilstalt, der havde overskaldet en Politibetjent under Udførelsen af hans Function og med en Stof bibragt ham nogle ubetydelige Saar i Ansigtet, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 17.....	158.
En Tilstalt for at have gjort Mobstand mod og slaet en Politibetjent dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16.....	491.
En Tilstalt, der havde viist en fornærmelig og voldelig Udfærd mod en Sognefoged under Udøvelsen af dennes Forretning og senere havde af al Magt sat sig til Modværge ved sin Anholdelse, dømt deels efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16, deels efter L. 1—24—49, jfr. Fdg. 30 Marts 1827 § 1.....	711.
En Tilstalt, der under en Skovauktion, hvilken han forstyrrede, havde taget Sognefogden i Kraven og trykket ham ned forover samt hævet sin Stof mod hans Ansigt og udfjældt ham, anset efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi.....	679.
En Tilstalt, der havde udøvet voldelig Overlast mod 2 Politibetjente, dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16.....	687.
En Tilstalt, der, da en Politibetjent vilde arrestere ham — hvilket ikke var egentlig uberettiget, om end den ved den paagjældende Feilighed brugte Fremgangsmaade var mindre rigtig — tog Betjenten i Kraven eller Bryllet og gjorde anden Mobstand, anset efter Lovgivningens Analogi med en arbitrair Mulct	232.
En Tilstalt ved de afgivne Vidneforklaringer overbeviist om at have voldelig overskaldet en Sognefoged, der efter Dommerens Ordre indsendt sig paa hendes Bopæl for at foretage en Huusundersøgelse, ved at ribe ham i Haaret osv., dømt efter Fdg. 4 Oct. 1833 § 16.....	239.
Boldtægt.	
En Tilstalt for suldkyrdet Boldtægt mod en Pige paa 10—11 Aar dømt efter L. 6—13—16.....	126.
En Tilstalt dømt efter L. 6—13—16.....	337.
En Tilstalt mod sin Venægtelse overbeviist at have villet tiltvinge sig legemlig Dmgang med et Fruentimmer, og med Hensyn til Gjerningens Bestaaffenhed dømt efter L. 6—13—18.....	67.
En Tilstalt, der havde forsøgt at tiltvinge sig Samleie med et 11aarigt Pigebarn, anset efter L. 6—13—18.....	685.
En Tilstalt for attenteret Boldtægt mod et Fruentimmer, der ikke kunde ansees for uberygtet, da hun havde erkjendt, at hun en Gang tidligere havde havt legemlig Dmgang med sin Kæreste, idømt en arbitrair Straf.....	798.

En Tiltalt, der i den Hensigt at tilvinge sig Samleie med et dertil umodent 11aarigt Pigebarn havde kastet hende omkuld og derpaa givet sig til at beføle hende paa Laar og Kjonsdele, men, da hun streg høit, af Frygt opgav sit Forsæt, for dette fjernere Attentat paa Voldtægt anseet med en arbitrair Straf 42.

Bærnepligt.

En Tiltalt, der, for at blive staaende i Søruken, paa en Land-Session havde foreviist en urigtig Attest om at have gjort flere Sørejser med en Skipper, idømt en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, og Skipperen anseet paa samme Maade 677.

Vrefornærmelser.

En for injurierende Ublabesler Sagsøgt frisunden, da der ikke var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Sagsøgte havde fremført nogen Yttring, der kunde ansees fornærmelig for Sagsøgeren 574.

En Bladredacteur for det for Kongen fornærmelige Indhold af en i Bladet indført Artikel dømt efter L. 3 Jan. 1851 § 6, og det paa-gjældende Nummer af Bladet ifølge bemeldte Lovs § 12 confisteret . . . 791

En Tiltalt, af hvem der under en af en Underdommer mod en anden Person anlagt Injuriesag blev fremlagt en skriftlig Erklæring, hvori Dommeren sigtedes for at have ladet sig bestikke, for falsk Protocolsførelse m. m., dømt efter L. 3 Jan. 1851 § 9 til Fængsel, hvorved Straffen for Tiltaltes utilbørlige og usømmelige Skrivemaade under Proceduren afsorberedes 17.

Mulct idømt efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 1ste og 2det Mbr. for forskellige i et offentligt Blad fremsatte fornærmelige Sigtelser mod en Embedsmand 606.

Mulct idømt efter L. 3 Jan. 1851 § 9, 2det Mbr., og dette Lovbuds Analogi for fornærmelige Ublabesler mod en Embedsmand, deels i et til Amtet indgivet Andragende, deels i en i en offentlig Tidende indrykket Opfordring, hvorimod Embedsmanden, der var contrasagsøgt af Injurianten for fornærmelige Yttringer i den af ham over Andragendet afgivne Erklæring, blev frisunden 829.

En Tiltalt for verbale og reelle Injurier mod sin Husbond dømt efter L. 10 Mai 1854 § 26 425.

En Tiltalt, der havde udviist en fornærmelig og haanende Adfærd mod en Sognefoged og navnlig udfjælbte ham, anseet med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf 347.

Rettelser.

S. 273 L. 12 betalte, læs: betale.

— 274 L. 13 for, læs: hos.

— 471 L. 6 30 October, læs: 20 October.

— 726 L. 16 f. n. Actors Tiltale, læs: Actors videre Tiltale.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 1.

Den 20de Marts.

1863.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 6te Marts.

Nr. 111.

Overretsprocurator Hindenburg
contra

Kammerassessor **Johan Thorbjørn Bayer** (Defensor Brock),
der tiltales for mislig Embedsførelse, navnlig urigtig Bogføring, Kasse-
mangel og for at have formeentlig forfæltlig forbanstet den statistiske
Vareimportliste for 1859 for Rønne Toldsted.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Septbr. 1862: „Tiltalte,
suspenderet Toldcontrollør, Kammerassessor Johan Thorbjørn Bayer i
Kjøbenhavn, bør erlægge en Mulet af 300 Rdl., som tilfalder Rønne
Fattiggasse, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være.
Saa bør Tiltalte og betale alle af denne Sag lovligt faldende Omkost-
ninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Erichsen, 15 Rdl., og
til Defensor, Procurator Ipsen, 12 Rdl. Det Idømte at udredes inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter
Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling,
hvorefter i det Bæsentlige Intet findes at erindre, maa det billiges, at
Tiltalte er funden skyldig i Kassemangel og urigtig Regnskabsføring.
Ligeledes maa det billiges, at dette Forhold ikke ligefrem er henført
under Forordningen om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed
af 8de Juli 1840 § 21, jfr. § 24, da disse Bestemmelser forudsætte,
at den, der skal dømmes derefter, endnu er i det Embede, hvori For-
seelsen er begaaet, hvorimod Tiltalte ikke længere beklæder det Oppebør-

felsembede, i hvilket han gjorde sig skyldig i det ham overbeviste Forhold, men er forflyttet til et Embede, om hvilket det maa ansees givet, at ingen Oppebørsel dermed er forbunden. Hans Straf findes derimod at burde fastsættes i Henhold til Grundsætningerne i Forordningen af 15de April 1840 § 10, jfr. den ovennævnte Forordning af 8de Juli 1840 §§ 21 og 24. Naar da hensees til, at en Kassebetjent, der har tilfidesat den Trofald og den strænge Noiagtighed, der er en uafregtelig Pligt for Enhver, hvem Oppebørsel af offentlige Midler er betroet, efter allerhøieste Resolution endog kan forblive i selve det Oppebørselsembede, i hvilket han har gjort sig skyldig i Kassemangel, naar han inden 3 Gange 24 Timer dækker det Manglende, og at Tiltalte, hvis Kasse-mangel i hvert Fald kunde dækkes af den af ham stillede Sikkerhed, inden Sagens Paafjendelse i første Instants har berigtiget hvad han skyldte, skjønes Straffen, idet tillige tilbørligt Hensyn tages til Sagens øvrige Omstændigheder, navnlig at han ved Anforserne i sine Regnskaber har sat Revisionen istand til at paasee, at de af ham oppebaarne som uberigtigede anførte Indtægter kom Statskassen tilgode, og til hvad der er oplyst om Tiltaltes personlige Forhold i den paaqjældende Tidperiode, at burde bestemmes til Fængsel i 3 Maanedre.

Forfaavidt Tiltalte endelig er actioneret for forsætlig Forvanskning af den statistiske Vareimportliste, foreligger der ikke mod hans Benægtelse Beviis for, at han i denne Henseende har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Tiltalte bør straffes med Fængsel i 3 Maanedre. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procurator Hindenburg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Bornholms Amtmandstabs Ordre af 7de Juni d. A. suspenderet Toldcontrollør ved Kjøbenhavns Toldsted Kammerassessor Johan Thorbjørn Bayer, for, medens han som Toldoppebørselscontrollør var ansat ved det nærværende Toldsted, at have gjort sig skyldig i mislig Embedsførelse, navnlig urigtig Bogføring, Kasse-mangel og for formeentlig forsætlig at have forvansket den statistiske Vare-Importliste for Aaret 1859. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse

og de dermed stemmende Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, hvem det paalaae at berigtige Toldbagfigterne m. v. af de her paa Landet indtræffende Strandinger, har modtaget følgende Summer af den constituerede Strandingscommissionair, Kjøbmand Anderfen i Svanike, i Toldbagfigter og Sportler af det under 8de November 1858 ved Svanike strandede Barkskib „Hebe“, Capitain Didron, nemlig:

a. efter Regning af 28de December 1858	381 Rb. 82 f.
b. efter do. af samme Dato	51 — „ -
c. efter do. af 7de April 1859	621 — 69 -
og d. efter Copi-Regnskab, Bilag Nr. 14	109 — 24 -

1,163 Rb. 79 f.

uden at føre disse Summer til Indtægt i sin Kassebog. Tiltalte har derimod overført disse Summer fra det ene Regnskab til det andet som uberigtigede, uden at Revisionen har fundet Anledning til at indhente Underretning om Grunden til, at disse Toldbagfigter forbleve uberigtigede i saa usædvanlig lang Tid. Ved Afleveringen til den efter Tiltaltens Forflyttelse constituerede Tolddoppelbørfelsescontroller, nuværende Toldassistent Markmann, har Tiltalte for at undgaae Opbagelse af, at han sad inde med saa betydelige Toldbagfigter, udeladt fornævnte Beløb i Regnskabet og sørk senere i Kjøbenhavn tilført samme som uberigtiget forinden Regnskabet afsendtes til Generalbeciforattet. Da disse Toldbagfigter vare udeladte af det Regnskab, som af den constituerede Tolddoppelbørfelsescontroller blev aflagt, gav dette Anledning til nærmere Underjøgelse, og Tiltalte tilstod nu i en Skrivelse til Generalbeciforattet for det indirecte Skattevæsen af 8de September 1861, at det paalaae ham at berigtige disse Summer, som han havde blandet mellem sine egne Penge og forbrugt, uden at han da saae sig istand til at staae samme tilbage. Tiltalte har imidlertid nu under Sagen præsteret fornævnte Toldbagfigter med Rentex, saa at Statskassen ikke i denne Henseende har noget Krav paa ham.

Foraaavidt Tiltalte tillige er sat under Tiltale for formeentlig forsættlig at have forvansket Vare-Importlisten for 1859, har han vel benægtet at have gjort sig skyldig heri og paastaet, at Unsiagtlighederne i denne Liste ere tilfældige, og at der finde saadanne Sted ved de fleste Toldsteder, og at han kun for at faae Listen til at stemme med Regnskabet har afrundet Afgiftssummerne af Sommer. Retten kan imidlertid ikke erkjende denne Forklaring for rigtig; i Vare-Importlisten er saaledes opført Fern: 156,409 Pb. med Toldbaggift 586 Rbl. 51 Sk., som ikke findes i Regnskabet, hvorimod der af Listen er udeladt: bjergebe Skiberebftaber 2,765 Rbl. 48 Sk. med Toldbaggift 221 Rbl. 25 Sk. og havareret Hør 2,207 Rbl. 90 Sk. med Toldbaggift 283 Rbl. 47 Sk. og anført for lidt af Sommer 2,905 Qsb., hvoraf Toldbaggiften er 96 Rbl. 80 Sk. Disse Urigtigheder ere for store til at de kunne være tilfældige, og det kan ei heller antages, at det, medens Tiltalte udarbejdede Vare-Importlisten foraaavidt Strandingsgobjet angif, ikke skulde være kommet ham i Tanke, at Toldbagfigterne af „Hebes“ Ladning og deriblandt en betydelig Deel Fern, som her sjældent fortolbes, var

ubelabt af Regnskabet, men at Ubelabelsen af samme i Vare-Importlisten let kunde tilbrage sig Tolbinspectorens Opmærksomhed og saaledes give Anledning til Opdagelsen af, at Tiltalte sad inde med Tolbsagifterne fra „Sebes“ Ladning. Retten kan imidlertid ikke skjønne, at Tiltalte har havt til Hensigt at besvige Statskassen, men kun at han har søgt at skjule saalænge som muligt, at han havde tilvendt sig et ikke ubetydeligt Beløb af Tolbintræerne, idet han nærede det Haab, at det vilde lykkes ham at skaffe de Penge tilveie, som han havde forbrugt af de ham som Oppbeholdsbetjent betroede Midler. Tiltalte har saaledes ikke gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, hvorimod hans Forhold rigtig er Characteriseret i Actionsordren som mislig Embedsforførelse, navnlig urigtig Bogføring, Kassemangel og forfølselig Forvanskning af den statistiske Vare-Importliste for 1859. De af Tiltalte begaaede Lovovertrædelser henhøre under Bestemmelserne i Forordningen af 8de Juli 1840 angaaende Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed §§ 21, 23 og 24, og saafremt han endnu var Tolddoppebørselscontrollør her ved Tolstedet eller endnu havde et Embede som Oppbeholdsbetjent et andet Sted, vilde han ikke kunne undgaae at dømmes til at have sit Embede forbrudt, men da Tiltalte nu er i et Embede, hvormed ingen Oppbeholdsbetjente ere forbundne, og Kasseanordningen ikke indeholder den Bestemmelse, at den Embedsmand, som har havt Kassemangel, skal være uværdig til at besidde nogetsomhelst Embede, bliver det at undersøge, om Tiltalte ved sit Forhold som Tolddoppebørselscontrollør heri Byen har sveget den Tillid, som maa have sig til enhver af Statens Tjenere, saa at han maa anses uværdig og usikkert til at forestaae det Embede, fra hvilket han for Tiden er suspenderet.

Under sædvanlige Forhold maatte man vel antage, at den Embedsmand, som har undladt at føre flere ikke ubetydelige Summer til Indtægt for Statskassen og forbrugt dem, og som paa forskjellige Maader har søgt at skjule dette Forhold og til dette Siemed afgivet en vitterlig urigtig Indberetning, maa anses at have forstjælet den Tillid, som enhver af Statens Tjenere bør nyde, saa at et offentligt Embede ikke længere kan betroes ham; men sees der in casu hen til Tiltaltes uslykkelige Familieforhold, som Retten vel ikke kan skjønne at have gjort ham fuldkommen utilregnelig, men som dog gjør det sandsynligt, at han nedtrykt af huuslige Velymringer og Sorger ikke har havt den fornødne Sjælsstyrke og Characterfasthed til at modstaae den oplomne Fristelse, at rede sig ud af en Pengeforlegenhed ved at angribe de ham betroede Penge; tages der endvidere Hensyn til, at Tiltalte nu har erstattet Statskassen hvad han har tilvendt sig af dens Midler, og endelig det fordeelsagtige Vidnesbyrd fra hans nærværende Foresatte — skjønnes hans Brøde at maatte betragtes i et mildere Lyg og ikke at burde drage saa frygtelige Følger efter sig som Embedsforbrudelse. Retten antager, at Retfærdighedens Fordringer ere flete Fyldest, naar Tiltalte, som derhos har lidt under en langvarig Suspension, idømmes at betale en Mulct af 300 Rdl. til Rønne Fattigtakse samt Sagens Omkostninger“.

Mandagen den 9de Marts.

Nr. 103.

Advocat Brock

contra

Johan Heinrich Schreiner (Defensor Salicath),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thyrsting og Brads Herreders Extrarets Dom af 2den Juli 1862: „Tiltalte, forhenværende Farver Johan Heinrich Schreiner af Hampensø, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Erstatning til den jydskte Hypotheklaaneforening udreder Tiltalte et saadant Beløb, hvortil uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af 3 Faar og 30 Traver utærsket Rug efter de i Efteraaret 1861 gjældende Priser og iøvrigt med tilbørligt Hensyn til de i Sagens Acter indeholdte Oplysninger om Rugens Bestaffenhed samt til den indirecte Skade, der er tilføjet Eiendommen Hampensø derved, at Halmen af de ommeldte 30 Traver ikke er kommen den tilgode. Sag, udreder Tiltalte ogsaa samtlige af Actionen lovligt skydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Hviid, med 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Ziellian, med 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 6te Octbr. 1862: „Tiltalte Johan Heinrich Schreiner bør hensættes i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Forrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Prøveprocurator Sfaacsen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, forhenværende Farver i Svendborg Johan Heinrich Schreiner, for bedrageligt Forhold.

Da Hypotheklaaneforeningen af Landeieendomsbesiddere i Nørre-Jylland, til hvilken Niels Nielsen Brændstrup ved en den 22de Juni 1859 bateret og

Samme Dag tinglæst Panteobligation havde med første Prioritets Panteret pantsat Hampens Kro med den til samme til enhver Tid hørende Besætning og Inventarium samt Aul og Afgrøde m. m. til Sikkerhed for et Laan oprindelig paa 4,000 Rbl., den 11te October s. A. lod gjøre Execution i bemeldte Eiendom for sit Tilgodehavende ifølge den nævnte Panteobligation med paaløbende Renter og Omkostninger, ialt 4,035 Rbl. 2 Mk. 12 Sk., blev det af Brændstrup og Tiltalte, der begge vare tilstede ved Forretningen, oplyst, at Sibstævnte havde kjøbt Eiendommen af Brændstrup, med Forpligtelse til at overtage, forrente og indfri den ommeldte Prioritetsskjæld til Hypotheklaaneforeningen, og at der navnlig i Handelen var medfulgt en Deel Besætnings- og Inventariegenstande, nemlig 2 Heste, 4 Køer, 3 Stykker Ungkvæg, 18 Faar med Lam, nogle Fjercreaturer, nogle Vogne og Aulsredskaber, Kaffelevne, en indmuret Bryggerstjedel og flere Inventariegenstande. Tiltalte erklærede sig imidlertid ude af Stand til at betale det ham affordrede Betsb, og under den derefter foretagne Registrering af de paa Eiendommen værende Besætnings- og Inventariebele foresandtes af de til Tiltalte med Eiendommen overdragne Dele kun en Ko og nogle enkelte mindre betydelige Inventariefykker, idet Tiltalte erklærede, at have deels solgt deels bortflyttet de manglende Gjenstande, og af Korn og Fourage fandtes der ligeledes kun Ubetydeligt. Efterat Hypotheklaaneforeningen derefter havde faaet Udlæg i Eiendommen tilligemed de ved Registreringen foresundne Besætnings- og Inventariefykker, og Tiltalte samtidig dermed af Fogden var udsat af Eiendommen, har bemeldte Forening senere forsøgt at sælge Eiendommen ved offentlig Auction, men ved den den 7de Marts s. A. afholdte 4de Auction var det højeste Bud, der opnaaedes, ifkun 1,020 Rbl., hvorefter Foreningen, forinden Hammerslag medbeesttes, lod tilfjendbetale, at den forbeholdt sig at lade sig Pantet udlægge til Eiendom, saafremt intet høiere Bud stete.

Under den i Anledning af de ved Fogedforretningen fremkomne Dplysninger indlebede Undersøgelse er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Dplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i Foraaret 1861 havde tilforhandlet sig Hampens Kro af den ovennævnte Brændstrup ved Mageffiste med en Eiendom i Evendborg, har, efter i Begyndelsen af Juni Maaned at være tiltraadt Eiendommen og indtil den ovennævnte Fogedforretning blev afholdt den 11te October s. A., af de ovenfor ansatte Besætningsbele, der medfulgte Eiendommen, bortsolgt 2 Heste, 3 Køer, 3 Stykker Ungkvæg og 10 Faar, samt foræret sine 2 Døtre hver et Faar og selv beholdt et, som han lod sæe bort fra Eiendommen for at have til Slagting, medens de øvrige 5 Faar efter hans Forklaring ere blevne forbrugte i Sommerens Tid i Huusholdningen. Ligeledes er det oplyst, at Tiltalte af de ham overdragne Inventariegenstande har solgt et Sæt Seletsi, en Vogn og en Harve, hvorhos han efter sin Forklaring har overladt en af sine Sønner, hvem han stlybte 20 eller 30 Rbl., en Bryggerstjedel, og selv beholdt en toetages Kaffelevn, hvilke 2 sibstævnte Gjenstande imidlertid efter Tiltaltes Anbringende skulle have været tilstede paa Eiendommen, da Fogedforretningen afholdtes, men senere vare blevne afhentede af Tiltalte. Endvidere har han afhændet 2 à 3 Tylter Kjøel, der vare anbragte som Loft og Gulv i

Eiendommen, en Deel Gjøbning, som han ligeledes modtog med Eiendommen, og en Deel Græs og Hø — efter hans egen Dypgivelse mindst 11 Tæs — samt af den indavlede Havre og Bøghvede, hvilket dog efter Tiltaltes Forklaring tilsammen kun skal have udgjort en ganske lille Stak, idet begge disse Sødarter vare mistykkede. Endelig har Tiltalte vedgaaet, at han af den indavlede Rug, der udgjorde mellem 60 og 70 Traver, har, for at sørge for sin Vinterføde, idet han indsaae, at han ikke kunde blive ved Eiendommen, ladet omtrent Halvdelen bortføre fra Eiendommen, hvorefter Tiltalte og, efter hvad han antager, tillige hans Svigerføn i Vinterens Løb have forbrugt denne Rug i deres Huusholdninger med Undtagelse af $2\frac{1}{2}$ Td., som Tiltalte har indrømmet at have solgt; den øvrige Deel af Rugavlen maa derimod antages at være bleven deels solgt deels forbrugt i Huusholdningen forinden Fogedforretningen, med Undtagelse af den mindre betydelige Deel, der fandtes tilføede ved Forretningen.

Tiltalte har forøvrigt vedgaaet, at han vel vidste, at Hypothekaaenforeningen havde Pant i de af ham afhændede Bygnings- og Inventariegenstande, og at Gaarden maatte lide ved, at han, som ansørt, deels solgte, deels bortførte Hø, Halm og Gjøbning, men han har til sin Undskyldning ansørt, at Nød og Trang tvang ham til at handle, som han gjorde, idet der ved hans Overtagelse af Eiendommen hverken fandtes Fødeforn eller Fourage, saa at han maatte kjøbe alle Fornødenheder til sin Huusstand, ligesom han ogsaa maatte skaffe Penge til at udrede Omkostningerne ved Afkømsdocumenternes Udstedelse og Ringlæsning, samt til Dækning af en ældre Gæld. Tiltalte kan imidlertid efter Sagens Oplysninger ikke antages at have befunden sig i nogen saadan Nødstilstand, der kunde have nogen væsentlig Indflydelse paa Bedømmelsen af hans ovenomhandlede Fremgangsmaade, og om end den almindelige Panteret, som Hypothekaaenforeningen havde i den til Eiendommen hørende Besætning og Inventarium samt Avl og Afgrøde, ikke ubetinget kunde være til Hinder for, at Tiltalte som Eier disponerede over enkelte Besætnings- og Inventaristykker eller over de Producter, som Eiendommen ordentligviis kunde afgive, maa han dog under alle Omstændigheder anses at have været uberettiget til paa den Maade, som skeet er, at afhænde saagodtsom den hele ham med Eiendommen overdragne Besætning og Inventarium, uden at indsætte andre Gjenstande istedetfor de afhændede, eller til at afhænde Hø, Halm og Gjøbning, hvorved Eiendommens Værdi væsentlig maatte forringes. For dette Forhold saavel som for hans ovenomhandlede Forhold med at bortføre den halve Rugafgrøde og et Faar for at benytte disse Gjenstande til sit eget Brug, naar han var bleven udsat af Eiendommen, vil Tiltalte, der er født 1797 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. Analogien af § 54 og Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel paa sædvanlig Fængselsfost i 40 Dage“.

Nr. 110.

Advocat Brod

contra

Jens Andersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Decbr. 1862: „Tiltalte Jens Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Statsraad Salicath for Høiestteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Da Tiltalte Jens Andersen, der er født den 24de October 1834 og ikke funden forhen straffet, under nærværende Sag ved egen med det isøvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i Bedrageri, idet han i indværende Aar, medens han tjente paa Frederiks Hospital her i Staden, har for vedkommende Betjente ved samme opgivet høiere Indkjøbspriser paa Grøntsager og Sennop, han indkjøbte for Hospitalet, end der var betinget af Sælgerne eller erlagt til disse, og paa denne Maade ladet sig udbetale og til Skade for Hospitalet tilvendt sig i det Hæle 10 Rdl. 2 Mk., vil han være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 42, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 105.

Statsraad Salicath

contra

Hans Pedersen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Taa borg Kjøbstads Extrarets Dom af 17de Septbr. 1862: „Tiltalte, Olbrytter Hans Pedersen af Taa borg, bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Johansen, 10 Rdl., og til Defensor, Exam. juris, Kæmmer Wiborg, 10 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Decbr. 1862: „Tiltalte, Ølbrygger Hans Pedersen af Faaborg, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Westrup og Procurator Hæckscher, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Faaborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Ølbrygger Hans Pedersen af Faaborg for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster. Forsaavidt Tiltalte i saa Henseende sigtes for i Slutningen af forrige Aar at have stjaalet en Kjørepibst, hvis Eier er ukendt, et Hestebækk tilhørende Rasmus Pedersen, et Uhr, tilhørende Rasmus Christensen, og noget Brænde, tilhørende Gaardmand Pavs Kragegaard, maa det billiges, at det ved den indankede Dom er statueret, at det ikke mod Tiltaltes Venægtelse er godtgjort, at han i saa Henseende har gjort sig skyldig i noget Ulovligt. Hvad angaaer det Tiltalte paafigtede Hvedetyveri, da er det oplyst, at der Ratten mellem den 24de og 25de Marts d. A. er fra Kjøbmændene Faber & Lunds Kornloft i Faaborg stjaalet circa 14 Ekr. Hvede og at Tiltalte den 26de s. M. har til Kjøbmand Jacobsen solgt 10 Ekr. Hvede, som efter de afgivne Vidnesforklaringer ere af en aldeles lignende Bestaffenhed som den stjaalne Hvede, og det maa endvidere ansees godtgjort, at den af Tiltalte afgivne Forklaring, at han har modtaget den af ham solgte Hvede af sin Svoger Rasmus Hansen, er urigtig, men hverken Bestjaalne eller Vidnerne have med Bestemthed turdet paastaae, at det af Tiltalte solgte Korn var identiff med det stjaalne, og da der saaledes mangler Giendomsbeviis og denne Mangel ikke kan suppleres derved, at Tiltaltes Hjemmel er bristet, samt da der ikke i Sagen er tilveiebragt tilsvækkeligt Indiciebeviis for, at Tiltalte har begaaet det omhandlede Tyveri, kan det ikke billiges, at han, som er født den 15de August 1823 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet. ved den indankede Dom er anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, hvorimod han vil være at frifinde, dog efter Omstændighederne itkun for Actors videre Tiltale“.

Tirsdagen den 10de Martz.

Nr. 124.

Statsraad Salicath

contra

Caroline Wilhelmine Zwecki, Suedkersvend **Wigens** eller **Wigens**
 Hustru (Defensør Bunghen),
 der tiltales for voldeligt Overfald.

Amager Birks Extrarets Dom af 30te Septbr. 1862: „Tiltalte Caroline Wilhelmine Zwecki, Suedkersvend Wigens Hustru, bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, og Defensør, Procurator Eltong, 4 Rdl. til hver, saa og den under Sagen fremlagte Regning fra Districtslægen til Beløb 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Januar 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salair til Procurator Levinson og Proseprocurator Jacobsen her for Retten betaler Tiltalte Caroline Wilhelmine Zwecki, Suedkersvend Wigens Hustru, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter de frenkommne Oplysninger findes der ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at henseføre det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold under Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 §§ 6 og 9; hvorimod hun for samme vil være at ansee efter bemeldte Forordnings § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne bliver at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Caroline Wilhelmine Zwecki, Suedkersvend Wigens eller Wigens Hustru, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Tiltalte Caroline Wilhelmine Zwecki, Suedkersvend Wigens Hustru, der under nærværende fra Amager

Birk indantebe Sag actioneres for volbeligt Overfald, har vel erkjendt, at da hun en Aften af Medynd med Sabelmager Carl Thomsens 13aarige Datter, som Tiltalte troede var luffet ude af Faderen, havde banket paa dennes Boutiksdør og Vinbuer, og Thomsen, hvis Boutik var i en Kjaelder, var kommen op ad Trappen og havde aabnet Døren, havde Thomsen faaet et Stød i Panden af en Spande, som hun var i Haanden, og det skal efter hendes Forklaring være gaaet saaledes til, at han greb efter hendes Kjole eller Forklæde og at hun da førte Spanden frem som et Skjold, men hun benægter at have slaaet ham med Spanden. Dette maa imidlertid ansees beviist ved de under Sagen aflagte Bidnesbryd, sammenholdt med de foreliggende Oplysninger om de locale Forhold og det Thomsen ved denne Leilighed vibragte Saars Bestaffenhed, og da det efter Bidnesbrydene ei heller kan antages, at Thomsen har grebet efter Tiltaltes Kjole førend hun slog ham, ligesaa lidt som der er fremkommet Noget til Bestyrkelse af hendes Forebringende om, at han havde skjældt hende ud, hvorimod han maa betragtes som en sagesløs Mand, samt da hun ved Slaget med Spanden vibragte ham et Saar i Panden, som dog ingen Lyde eller anden skadelig Følge har efterladt sig, maa det billiges at hun ved den indantebe Dom er anseet efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3, 6 og 9, men Straffen, der ved Birketingsdommen er bestemt til Fængsel paa Baud og Brød i 5 Dage, findes ved at sammenholde de anførte Lovsteder med samme Forordnings § 7 at maatte bestemmes til lignende Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med denne Modification vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger, derunder de Sagførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, billiges, være at stadfæste“.

Nr. 104.

Justitsraad Bruugen

contra

Niels Christian Pallesen (Defensør Salicath),

der tiltales for udøvet Vold og Opsætsighed tilligemed andet fornærmeligt Forhold mod Postconducteuren under Befordringen af Brev- og Personposten fra Skanderborg til Horsens den 3die Juni 1862 samt for ved samme Leilighed at have forseet sig mod Bestemmelserne i Forordningen af 27de Januar 1804 §§ 67 og 68.

Horsens Kjøbstads Eyrarets Dom af 26de August 1862: „Tiltalte Niels Christian Pallesen bør hensettes i Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør og Tiltalte betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Busch, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Nielsen, 4 Rdl., samt til de subsidiaire Defensører, Procuratorerne Jensen, Møller og Leverkhusen, 2 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 1ste Decbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Tsaacsen og Morville, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Forhold tildeels ligefrem henholder under Forordningen af 4de October 1833 § 16 og iøvrigt i Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at det Procurator Møller for hans Møde ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret den 29de Juli f. A. tilkjendte Salarium maa bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Møller tilkjendte Salarium bortfalder. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Christian Pallefen, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Vold og Opsætsighed tilligemed andet fornærmeligt Forhold mod Postconducteuren under Befordringen af Brev- og Personposten fra Skanderborg til Horsens den 3die Juni d. A., samt for ved samme Leilighed at have forset sig imod Bestemmelserne i Forordningen af 27de Januar 1804 §§ 67 og 68.

Postconducteur Knudsen har edeligen forklaret, at Tiltalte, da han som Postillon den nysnævnte Dag for vedkommende Postcontrahent skulde kjøre Diligencen fra Skanderborg til Horsens, var beruset, men at Saabant dog ikke blev bemærket ved Postens Afgang fra Skanderborg, hvorimod Conducteuren, da Tiltalte efter en kort Tids Kjørsel tabte sin Hue og var staaet af Vognen for at tage den op, saae, at han var fuld saa at han ravede. Tiltalte hjørte imidlertid nogenlunde ordentlig i Begyndelsen, men da de vare komne en Miil Wei fra Skanderborg og lidt forbi Havreballegaard, indsaae Conducteuren, at det vilde være uforvarligt at lade Tiltalte kjøre længer, da han vedblev at pidste saa voldsomt paa Hestene, at det gik i strygende Carriere baade op og ned af Bakkerne, snart paa Midten af Veien og snart ud til Siderne, og da navnlig Stanghestene, som Tiltalte naafabelig slog i Hovedet med Pidsken, i en kort Tid bleve saaledes tilrebt, at de vare hviede af Skum, sagde Conducteuren til Tiltalte, at han skulde kjøre ordentlig, da Conducteuren ellers selv vilde kjøre, men Tiltalte svarede hertil, at han havde Lov til at kjøre, som han selv vilde, at det ikke kom Conducteuren ved, at Hestene vare Tiltaltes og at hverken de eller Tiltalte stode under Conduc-

teurens Commando. For at forebygge Ulykke tog Conduc-teuren nu med Magt Linerne fra Tilstalte, som derpaa reiste sig og slog efter Conduc-teuren, men denie asparerede Slaget, greb fat i Tilstalte og holdt ham tilbage i Sædet, medens han standsede Hestene og raabte paa de Rejsende, der bestode af 2 Herrer og 3 Damer, der alle stode ud af Vognen. Tilstalte sprang nu af Vognen, og da Conduc-teuren ligeledes var staaet af og gif hen foran Hestene, kom Tilstalte farende mod ham, jagde, at han skulde struppe sig fra Tilstaltes Heste, samt slog og sparkede efter Conduc-teuren, der nu kastede Tilstalte omkuld og holdt ham med Magt, medens Tilstalte vedblev at sparke, slaae og true. Conduc-teuren, hvis han ikke slap Tilstalte. Medens de rejsende Damer havde fjernet sig noget fra Vognen, vare de 2 rejsende Herrer imidlertid gaaede til Havreballegaard, for at søge Hjælp, og da der nu kom en Vognmand fra Standerborg kjørende med en Passagerer, anmodede Conduc-teuren disse 2 Mænd om at hjælpe sig, navnlig for at hindre, at Tilstalte — saaledes som han flere Gange raabte at ville gjøre — skulde spænde Hestene fra, men da Tilstalte yttrede, at hvis nogen vovede at nærme sig hans Heste, slog han dem ned for Fode, gif Mændene tilside, og da Conduc-teuren nu holdt i Hestene, kom Tilstalte strax hen og skubbe til samt sparke og slog efter Conduc-teuren, der for at forsvare sig atter greb fat i Tilstalte og holdt ham. De 2 ommeldte Mænd kjørte imidlertid bort, og da Conduc-teuren, der endnu intet saae til de Rejsende, derpaa forholdt sig rolig for at see, hvad Tilstalte vilde gjøre, begyndte Tilstalte strax at fraspænde Skaklerne; Conduc-teuren spændte dem imidlertid igjen paa og holdt Tilstalte fast, da denne vilde stubbe ham fra Hestene, men da Conduc-teuren efter sin Forklaring nu begyndte at blive træt, maatte han lade Tilstalte spænde Hestene fra, og Tilstalte begav sig derpaa bort med Hestene. Den ommeldte Vognmand kom derefter tilbage, og ved Hjælp af hans Heste og Heste fra Havreballegaard blev Posten med Passagererne derpaa — efter et Ophold paa Weien af over 2 Timer — befordrede videre til Horsens.

Tilstalte, der i flere Aar har kjört Personposten, har ikke i det Hele villet erkjende Rigtigheden af denne Postconduc-teurens Forklaring, hvorimod han har udsagt, at han vel inden han kjørte havde saaet nogle Snapse og et Par Kopper Kaffe-punsch, men at han dog ikke ved den omhandlede Leilighed var beruset, og at han ikke har kjört uordentlig eller anderledes end han pleiede, ligesom han navnlig særligt har benægtet, at have slaaet, sparket eller skubbet til Conduc-teuren. Hans Forklaring gaaer nærmere ud paa, at han, da Conduc-teuren omtrent en halv Mil fra Standerborg opfordrede ham til at kjøre raskere, pidkede paa Hestene, saa at disse eller i alt Fald nogle af dem gif i Galop, og kjørte saaledes henimod Havreballegaard, samt at han, da Hestene gif noget stærkt op ad en Bakke og Conduc-teuren sagde til ham, at han nu skulde kjøre lidt mere roligt, fordi det gif opad, svarede, at han havde Lov til at kjøre som han vilde; da han derpaa atter pidkede paa Hestene, kom han til at slaae sin Hue af, hvorpaa han holdt stille og stod af for at tage den op, ved hvilken Leilighed han faldt, og da han igjen vilde staae op paa Bukken, jagde Conduc-teuren, der imidlertid havde taget mod Tømmerne, til ham, at han ikke fik Lov til at kjøre mere,

fordi han var fuld, og at Conduceteuren selv vilde kjøre, hvorhos Conduceteuren i samme Dieblif raabte til de Reifende, at de skulde see, at Tiltalte var fuld. Tiltalte vilde nu efter sin Forklaring ikke give Conduceteuren Lov til at kjøre, efterfom han selv skulde svare til Hestene, og da han ikke turde sætte sig op til Conduceteuren og ikke ansaae sig pligtig til at overlade denne Hestene, begyndte han at spænde Hestene fra, hvilket Conduceteuren imidlertid modsatte sig, idet han fastede Tiltalte omkuld og satte sig paa ham — hvorimod Tiltalte ikke vil have bemærket, at Conduceteuren igjen spændte Skaglerne paa — og da Conduceteuren et Dieblif slap ham, spændte han Hestene fra og begav sig bort med dem. Han har derhos vedholdende udsagt, at han i det Hele har kjört ordentlig og tilbørligt, og at der ikke var Anledning for Conduceteuren til Klage eller til at tage Tømmerne, og han blev efter sin Forklaring vred og hidfig, da Conduceteuren vilde formene ham at kjøre sine Heste.

Conduceteurens ovenanførte Forklaring bestyrkes imidlertid i alt Væsentligt ved de Vidneforklaringer, der ere afgivne deels af Postpassagererne, deels af de 2 Mænd, der, som berørt, desforuden kom tilstede ved den ommeldte Leilighed, og det maa navnlig ved Sagens Dplysninger i det Hele ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte var noget beruset, at det — som af Conduceteuren forklaret — var nogen Tid før de naaede Hæreballegaard, at Tiltalte havde tabt sin Hue og været af Vognen efter den, at Tiltalte kjørte i høi Grad utilbørligt og navnlig deels fra den ene Side af Veien til den anden, deels saaledes, at især den ene af Hestene allerede var meget medtaget efter den forte Kjørsef, samt at Tiltalte, uagtet Conduceteuren bestræbte sig for at bringe ham til Rolighed, har viist et i høi Grad usyrligt Forhold, og navnlig ogsaa flaaet efter samt udfjældt og sparket Conduceteuren.

Ligesom det nu allerede maa ansees at følge af Forholdets Natur, at Postillonerne under Postens Befordring i det Hele ere Postconduceteurerne underordnede, saaledes indeholder ogsaa Instruxen for Conduceteurerne ved Personposten udtrykkeligt, at Posten under Reifsen fra den ene Station til den anden er undergiben Conduceteurens Ledning og Ansvar, at Conduceteuren er bemyndiget til ene at afgjøre alle mødende Tilfælde, at han navnlig er Postillonerne Foresatte, og at disse ere forpligtede til, næst deres Instrux, at lyde hans Befalinger, hvorhos det endvidere særligt er udtalt, at Postillonerne under streng Straf ere forpligtede til at give Conduceteuren Tømmerne, naar han forlanger dem. Tiltalte har nu vel anbragt, at der ingenfinde er meddeelt ham nogen Instrux, at han ikke vidste, at Conduceteuren havde noget at befale over ham med Hensyn til Kjørsefen, og at han ikke antog, at Conduceteuren efter Forgødtbefindende kunde befale ham til at kjøre stærkere eller langsommere, eller at Conduceteuren efter sin Instrux var berettiget til at tage Tømmerne fra Postillonen, naar denne kjørte ordentligt; men til disse Anbringender vil der saameget mindre kunne tages noget Hensyn, som Tiltalte ved Siden heraf har erkjendt, at det var ham bekjendt og at han kunde indsee, at Conduceteuren havde Ret til at hindre utilbørlig Kjørsef, hvori det, som anført, maa ansees beviist at Tiltalte har gjort sig skyldig, og foruden at Tiltalte jor selve sit Forhold i den sidstnævnte Henseende

samt ved undervejs at spænde Hestene fra Bognen og saaledes hindre dennes videre uopholdelige Befordring har paadraget sig Ansvar efter Forordningen af 27de Januar 1804 §§ 67 og 68, vil han, som Følge af det Ovenangførte, endvidere være at anses med Straf efter Lovgivningens Analogi, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 16, for at have gjort Mobstand og ubviist Opsættighed samt voldsom og fornærmelig Adfærd mod sin Foresatte under Udførelsen af dennes Ejenesforretninger. Den Straf, Tiltalte har forstybt for sit Forhold i det Hele, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden, der ved Underrettsdommen er fastsat til 4 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste".

Nr. 114.

Justitsraad Bunken

contra

Christen Sørensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Decbr. 1862: „Arrestanten Christen Sørensen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar og udrede alle af hans Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Smith, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Bredstrup, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 19de Januar 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Sørensen for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at han, der var Skibsbrøng paa den af Skipper Hans Nielsen af Frans førte Jagt Aue, den 2den November f. A. om Aftenen, da Jagten laae i Randers Havn og Skipper Nielsen, der ikke havde andre Folt

end Arrestanten, tilligemed sin Kone var gaaet fra Borde efterat have aflaaet den jædbanlige Indgang til Kabytten, har i den Hensigt at tilegne sig nogle af de Penge, som han vidste, at Skipperen havde i en i Kabytten staaende Kuffert, banet sig Udgang til Kabytten ved med Skibets Jolle at seile om til dets Agtersejls og derpaa gjennem et Kabyttsvindhue, der pleiede at være fastgjort indvendig med Hvirvler, som Arrestanten imidlertid, noget førend Skipperen forlod Skibet, havde seet Leilighed til at dreie fra, at stige ind i Kabytten, hvor han derefter med den til Kufferten hørende Nøgle, hvis Plads under et Speil han godt kjendte, aabnede bemeldte Kuffert og af en i samme liggende Lærredspose udtog en Deel Sølopunge, der efter Bestjaalnes Forklaring udgjorde 30 Rdl., medens Arrestanten har udsagt, at han antager at have tilvendt sig mellem 20 og 30 Rdl., men at han, idet han ei talte Pengene, dog ikke tør benægte Rigtigheden af Bestjaalnes Forklaring i saa Henseende.

De stjaalne Penge bleve af Arrestanten brugte til en Reise til Aalborg samt til Indkjøb af forskjellige Ting, som han tilbeels forærede bort, og af hvilke en Deel er ubleveret til Bestjaalne, der isøvrigt har frafaabed Krav paa Erstatning.

For det ovennævnte Lyveri, der maa henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 12, første Punctum, vil Arrestanten, der er født i 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter den citerede Lovbestemmelse være at anses med en Straf, der ved Underrettsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshousarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil derfor være at stadfæste, hvorhos Arrestanten i Salair til Actor og Defensor for Overretten vil have at betale 5 Rdl. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det ikke kan sees, om Arrestanten, der efter Sagens Oplysninger er bleven anholdt i en anden Jurisdiction end Underdommerens og derefter af Sidstnævnte foranlediget afhentet, overensstemmende med Bestemmelserne i Grundlovens § 85 har været stillet for Retten inden 24 Timer efter sin Anholdelse, men at der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Aaledning til at opholde Sagen for at indhente nærmere Oplysning i den ommeldte Henseende; isøvrigt har under Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagførelse for begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der gaae Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalke Boghandlung (K. Høgel). — Trykt hos J. P. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 2.

Den 27de Marts.

1863.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 11te Marts.

Nr. 101.

Advocat Heinrichsen

contra

Mads Christensen eller Mads Christensen Krogh

(Defensor Bungen),

der tiltales for Injurier mod By- og Herredsfoged, Justitsraad Stricker.

Salling Herredstings Dom af 7de April 1862: „De ovenfor nævnte, af Citanten, Justitsraad, By- og Herredsfoged Stricker, paaankede, for ham ærekrænkende Sigtelser og Bestyldninger bør døde og magtesløse at være og ikke komme ham til Skade i nogen Maade paa Være, Embede, gode Navn og Rygte, og bør Indstævnte Mads Christensen eller Mads Christensen Krogh for sit i saa Maade udviste Forhold henfættes i Fængsel i tre Maanedes. Saa har han og at betale det Retsgebyr og Skiversalair, som skulde have været betalt, og at godtgjøre det Offentlige det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen fra Citantens Side ikke havde været beneficeret. Endelig betaler han og i Salair til Citantens befalede Sagfører, Landvæsenkommisjair Clod, ti Rigsdaler. Det Idømte at udredes inden femten Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afværd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Octbr. 1862: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Baastrup og Hindenburg, betaler Tilstalte Mads Christensen eller Mads Christensen Krogh af Udbølle 10 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter

denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Landslover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Gaardmandskenne Karen Larsbatter, der efter Mandens Død var bleven hensiddende i uskiftet Bo med myndige Børn, overdrog ved Skjøde af 11te November 1848 sin Gaard i Ubbølle til Sønnen Lars Christensen for en Kjøbesum af 6.000 Rdl., der skulde indfries blandt andet ved Udstedelsen af Gjældsbeviser for Arv og tildeels tilgodehavende Pøn til flere af hans Sødskende, navnlig til Brørene Mads og Rasmus Christensen for 900 Rdl. til hver.

Efterat Moderen i 1857 var død, uden at efterlade sig andet end hvad der medgik til hendes Begravelse, anlagde Mads Christensen ved Salling Herredsting imod Broderen Lars Christensen en Sag, hvorunder denne søgtes til at udfæde det i fornævnte Skjøde ommeldte Gjældsbevis paa 900 Rdl., men ved Dom af 22de November 1858 blev frifunden, idet Underdommeren, Justitsraad, Herredsfoged Stricker, ansaae det ved et inden samme Herred den 6te September næstforhen optaget Vidnesforhør, under hvilket ogsaa Rasmus Christensen havde afgivet Forklaring, fuldstændig beviist, at Sagsøgeren i 1855 havde understrevet en Dvittering for det omhandlede Beløb samt ved Dvitteringens Understift erklæret at have faaet, hvad der tilkom ham, og ikke havde videre at fordre af Broderen Lars. Efter et Par Aars Forløb — nemlig under 18de Februar 1861 — indgav Rasmus Christensen til Amtmanden over Svendborg Amt et Andragende, der indeholdt forskjellige for Justitsraad, Herredsfoged Stricker fornærmelige Bestyldninger og Udtalelser, deriblandt en Sigtelse for falsk Dictat til Retsprotocollen ved det ovennævnte Vidnesforhør af 6te September 1858, hvorfor det blev bemeldte Embedsmand paalagt at anlægge Sag imod Rasmus Christensen. Under denne Injuriesag — paakjendt ved Salling Herredsting af den constituerede Underdommer den 28de October s. A. saaledes, at de i næstnævnte Andragende indeholdte saavel som forskjellige andre af Rasmus Christensen under Proceduren fremsførte for Justitsraad Stricker ærefrænkende Bestyldninger og Udtalelser mortificeredes, og at Rasmus Christensen for sit Forhold blev anseet med Fængsel i 3 Maanedes, og af nærværende Ret, til hvilken Sagen i Genhold til Placat af 23de Mai 1840 § 2 blev indanket som Justitsag, ved Dom af 22de April d. A., der stadfæster Herredstingsdommen — blev fremsagt en Erklæring fra Mads Christensen af 26de Juni 1861, hvori fremkommer denne

Yttring: „Men det er sagtens gaaet saaledes til, at Stricker og min Procurator har faaet en Sum Penge af min Broder Lars Christensen for at et ulovligt Skjøde og falske Vidner skulle staae ved Magt“.

I Anledning heraf blev det paalagt Justitsraad Stricker at anlægge Sag imod Mads Christensen, og i den af bemeldte Embedsmand derefter anlagte Sag, hvortil der blev medbeelt ham fri Proces, er af den constituerede Underdommer ved Salling Herreds Ret den 7de April d. A. affagt en Dom, hvorved deels er givet Mortification saavel paa den i fornævnte Erklæring indeholdte Sigtelse imod Justitsraad Stricker som paa forskjellige under Sagens Procedure af Mads Christensen i hans Indlæg af 25de Januar, 17de Februar og 8de Martz d. A. fremsførte, for Justitsraad Stricker ærekværende Bestyldninger og Udtryk, der tildeels ere Gjentagelser af hiin Sigtelse, men tildeels ere nye Fornærmelser imod tidnævnte Embedsmand, deels Mads Christensen eller som han ogsaa kaldes Mads Christensen Krogh for sit ubviste Forhold dømt til at hensesættes i Fængsel i 3 Maaneder samt til at betale Sagens Omkostninger efter de for beneficerede Sager gjældende Regler og deriblandt 10 Rdl. i Salair til Landøafenscommissair Elob som befalet Sagfører.

Denne Sag, der saaledes i 1ste Instants har været behandlet som privat Injuriesag, er dernæst efter Tiltaltes Begjæring i Genhold til Placat af 23de Mai 1840 § 2 indanket her til Retten som Justitsag; men da samtlige Tiltaltes imod Justitsraad, Herredsfoged Stricker fremsførte fornærmelige Sigtelser og Udtalelser maae efter de i Sagen tilveiebragte Dplysninger anses fuldkommen ubesjæede, maa det billiges, at de ved Underretsdømmen ere mortificerede, ligesom ogsaa den i Dømmen i Genhold til Lov af 3die Januar 1851 § 9 valgte Straf, under hvilken forøvrigt Underdommeren har formeent den Straf, Tiltalte har forskyldt for utilbørlig og usømmelig Skrivemaade under Proceduren at kunne absorberes, findes passende efter Bestaffenheden af de ommeldte Injurier, uden at der efter den Maade, hvorpaa Sagen er indbragt for Overretten bliver Spørgsmaal om noget yderligere Ansvar for Tiltalte i Anledning af hans for Underretten brugte Procedure, og da bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger og det tilhørende Salair ligeledes bifaldes, vil Dømmen i det Hele være at slaaes faste“.

Torsdagen den 12te Martz.

Nr. 102.

Advocat Liebe
contra

Hans Christian Stougaard (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Deelagtighed i at forlede Andre til at afgive falsk Vidneforklaring og til at udstæde usande Erklæringer under Eds Tilbud.

Criminal- og Politiretens Dom af 30te Septbr. 1862: „Arrestanterne 1) Søren Sørensen, ogsaa kaldet Thygesen eller Søren Severin Thygesen, 2) Hans Christian Stougaard og 4) Jens Nicolai Masmussen,

samt 3) Arrestantinden Oline Fridericke Berg, Stougaard's Hustru og 5) Tiltalte Jacob Jacobsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide, den Førstnævnte i 6 Aar, Arrestanten Rasmussen og Arrestantinden hver i 4 Aar, Stougaard i 2 Aar og Jacobsen i 8 Maaned. De Tiltalte 6) Jacob Johannes Lindberg Møller, 7) Fridrich Eichinger, 8) Thomas Petersen, ogsaa kaldet Enslev, 9) Christian Erling Bagge og 10) John Gustav, ogsaa kaldet Reinald, bør straffes med Fængsel paa Baud og Brød, Møller og Petersen hver i 6 Gange 5 Dage, Bagge i 3 Gange 5 og Eichinger og Reinald hver i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Proveprocurator Sørensen, 15 Rdl., udredes af Arrestanterne Thygesen og Stougaard, Een for Begge og Begge for Een, dog at Arrestanten Rasmussen og Arrestantinden, Stougaard's Hustru, samt de Tiltalte Jacobsen, Møller, Eichinger, Petersen, Bagge og Reinald in solidum med dem deraf tilsvare hver $\frac{1}{10}$. Salarium til Defensorerne udredes, til Procurator Herforth af Arrestanten Thygesen og de Tiltalte Jacobsen og Eichinger, Een for Alle og Alle for Een, med 12 Rdl., til Procurator Rouge af Arrestanterne Stougaard og Rasmussen samt Tiltalte Bagge paa samme Maade med 12 Rdl., til Procurator Hindenburg af Arrestantinden, Stougaard's Hustru og de Tiltalte Møller, Petersen og Reinald paa samme Maade med 12 Rdl. og til Procurator Mohr af Arrestanten Stougaard med 2 Rdl. At efterkommes under Udskærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom med HenSyn til Hans Christian Stougaard anførte Grunde vil den for hans Vedkommende være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt påanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „1) Arrestanten Søren Sørensen, ogsaa kaldet Thygesen eller Søren Severin Thygesen, der er født den 11te Februar 1799 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Meened og falsk Forklaring for Retten, for at have forebet og søgt at

forlede forskjellige Personer til at afgive falsk Vidneforklaring og udstede ham vitterligt usande Forklaringer under Eds Tilbud, samt for bedrageligt Forhold. Hvad først angaar den Deel af Sigtelsen, som gaaer ud paa Meened og falsk Forklaring for Retten, da er han ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrede Tilstaafelse overbeviist at have gjort sig skyldig heri. Efterat der nemlig i Aaret 1860 var indledet en criminel Undersøgelse mod Arrestanten Stougaard, som en Følge af at der var opstaaet Mistanke om, at han svigagtig havde fragaaet Modtagelsen af 800 Rdl., som Smedkersvend Kjerulff paastod at have laant af Lømmersvend Dhms og derpaa deponeret hos Stougaard til Sikkerhed for de af ham ligeoverfor denne paa Thygesens Begne paadragne Forpligtelser paa Grund af et Byggesorettagende, til hvis Iværksættelse Thygesen skulde forlyne Kjerulff med den fornødne Capital, og efterat Stougaard i den ovennævnte Anledning var bleven beslagt med Arrest, har Arrestanten Thygesen, idet han fremstod som Vidne under den criminelle Undersøgelse, afgivet en ubeediget Forklaring, der blandt Andet gif ud paa, at han i Forening med nu afsbøde Muursvend Thomas Nielsen havde været tilstede i den af Stougaard da beboede Leilighed og der overbåret en Samtale, som fandt Sted i et tilstøbenbe Værelse mellem Stougaard, Kjerulff og Dhms og under hvilken Kjerulff vedgif, at han ikke havde deponeret de nævnte 800 Rdl. hos Stougaard, medens Thygesen under den nu foreliggende Undersøgelse har maattet vedgaae, at han med Forsæt havde levidnet, at Thomas Nielsen var tilstede under bemeldte Samtale, ffjøndt det ikke var Tilfældet. Da dernæst det Stougaard overgaaede Arrestibecret var blevet appelleret til Højesteret, og Stougaards Sagsfører i den Anledning lod optage Vidneforklaringer ved Hof- og Stadsretten, fremstod Thygesen, der deels havde indfæstet for de med Appellen forbundne Omkostninger og deels betinget sig en Andeel af den Erstatning, som Stougaard paastod sig tilkjendt for den ham overgaaede Arrest, atter som Vidne og afgav en med den ovennævnte stemmende forsættligt urigtig Forklaring, som han derefter paa lovlig Maade beedigebe.

Forfaabidt Arrestanten dernæst tiltales for at have forledet og søgt at forlede forskjellige Personer til at afgive falsk Vidneforklaring og udstede ham vitterligt usande Erklæring under Eds Tilbud, da er han paa samme Maade overbeviist at have gjort sig skyldig heri, og refererer dette sig fornemmeligt, foruden til den ovennævnte Sag angaaende Appellen af det Stougaard overgaaede Arrestibecret, til en Sag betræffende et Byggelaan, hvormed Thygesen havde forstrakt Muursvend Brunche. Efterat der nemlig var indgaaet en Overenskomst om, at Brunche skulde til Dpførelse af en Bygning paa en Grosferer Harboe for 3,492 Rdl. affjøbt Grund erholde et Prioritetslaan af Thygesen paa 12,000 Rdl., for hvilket Harboe erklærede sig villig til at staae tilbage for den ovennævnte af ham crediterede Kjøbesum, og efterat Brunche derpaa, inden Bygningsarbeidet var blevet færdigt, var reist bort og Eiendommen var bleven solgt, uden at Harboe var bleven dækket for sin Forbring, anlagde denne Sag imod Thygesen, under hvilken han søgte at godtgjøre, at de af Thygesen til Brunche laante 12,000 Rdl. ikke vare anvendte contractmæssigt, og at Thygesen maatte være ansvarlig herfor.

Under denne Sag har Thygesen deels forlebet deels søgt at forlebe flere Personer til at afgive falske Vidnesforklaringer og udsæde urigtige Erklæringes samt betalt dem derfor, hvilke Forklaringer navnligst skulde benyttes til at godtgjøre, deels at han ikke var forpligtet til at kontrollere, at de til Brunche udbetalte Penge udelukkende anvendtes til Bygningen, deels at han efterhaanden havde udbetalt Brunche de Bølsb, hvorfor dennes Dvitteringer fandtes i en under Sagen fremlagt Contrabog, og deels at der fra Brunches Eiendom var af Harboe eller efter hans Foranstaltning bortført en Deel Materialier, hvilket havde bevirket, at Byggelaanet ikke kunde slaae til og Eiendommen altsaa ikke blive færdig. Blandt de Personer, paa hvilke Thygesen saaledes har indvirket eller søgt at indvirke i den ommeldte Retning, er Arrestanten Rasmussen. Denne har Thygesen først opfordret til at bevidne i Retten, at han havde været tilstede hver Gang der efter Contrabogens Udvisende var blevet udbetalt Brunche Penge, uagtet Rasmussen sagde ham, at han kun enkelte Gange havde været nærværende ved disse Udbetalinger, og derhos søgt at formaae Rasmussen til at tage en Afskrift af Brunches Contrabog og at bevidne i Retten, at denne Afskrift var et af Rasmussen selv ført Regnskab, og senere, idet han instruerede Rasmussen om, hvorledes denne skulde besvare Dvæstionerne til ham som Vidne under det Eingsvidne, Thygesen lod optage i Sagen med Harboe, paalagt Rasmussen at give en Forklaring som fornævnte om hans Tilstedeværelse ved Udbetalingen til Brunche, og at svare, at han havde ført et fuldstændigt Regnskab over disse Udbetalinger, som han havde hjemme; og har derefter Rasmussen under bemeldte Eingsvidne afgivet og med Ed bekræftet en Forklaring, hvori han udsagde, at han med Undtagelse af en eller nogle enkelte Gange havde overværet Udbetalingen til Brunche, og at han betræffende disse Udbetalinger havde ført et, sjøndt ikke fuldstændigt, Regnskab, hvilke Svar han under nærværende Sag har maattet tilstaae vare urigtige, idet han, som meddeelt Thygesen, kun enkelte Gange havde været tilstede, naar Penge udbetaltes Brunche, og intet andet Regnskab havde holdt over disse Penge, end 3 à 4 Gange at opskrive paa løse Sedler, hvad Brunche havde faaet udbetalt.

Endvidere har Arrestanten Rasmussen efter Thygesens Tilskyndelse uunderstrevet 2 Erklæringes, som skulde afbenyttes i Sagen med Harboe og som han tilbød at bekræfte med sin Ed, uagtet de indeholdt flere ham vitterlige Urigtigheder, saasom at Snekker Enevoldsen, der ligeledes havde modtaget Penge tilaans af Thygesen til Opførelse af en Bygning, havde fortalt, at der af Harboe var taget Byggematerialier fra Brunches og andre Bygninger, og at han ingen Renter havde svaret til Thygesen af Byggelaanet, idet denne havde eftergivet ham dem, fordi han var bleven bestjaalen.

Tilstalte Jacobsen har paa samme Maade efter Thygesens Tilskyndelse deels den 12te November forrige Aar under nærværende Sag afgivet en falsk Forklaring som Vidne, og deels under Eds Tilbud udsædt en Erklæring, som blandt andet indeholdt de forfættelige Urigtigheder, at fornævnte Enevoldsen, hvis tidligere afgivne Vidnesbyrd det var af Interesse for Thygesen at jvække, havde opfordret ham til at afgive falsk Forklaring i Sagen med Harboe og til at udsige,

at Thygesen og Stougaard havde villet kjøbe ham til at afgive saft Forklaring, samt at Enevoldsen ofte havde yttret, at Harboe havde stjaalet Materialier fra ham og flere Andre. Blandt de Personer, som Thygesen har forsøgt at forlede til at afgive urigtig Vidneforklaring er samme Snebker Enevoldsen, hvem Thygesen har opfordret til i Retten at forklare, at det var ham bekjendt, at Brunche havde faaet de Penge udbetalte, som findes opførte i hans Contrabog, og at han havde været tilstede ved Forhandlingerne mellem Thygesen og Harboe og derved erfaret, at Thygesen ikke havde paataget sig nogen Forpligtelse til at kontrollere Anvendelsen af de Brunche udbetalte Penge, ligesom Thygesen ogsaa, efterat Enevoldsen havde afgivet en ham ugunstig Forklaring i Retten, har søgt at forlede ham til at tilbagekalde denne Forklaring og afgive en anden mod hans bebre Dverbeviisning.

Ligeledes har Thygesen søgt at forlede Værtshuusholder Terkel Jensen til i Sagen med Harboe at aflægge en Vidneforklaring, der var overensstemmende med den ovenangførte af Arrestanten Rasmusen udsædte urigtige Erklæring, og Tiltalte Møller til at tage en Afskrift af Brunches ovenfor omhandlede Contrabog og derefter bevidne i Retten, at han i sin Tid havde ført den som Brunches Fuldmægtig.

Lil at afgive dem bitterligt urigtige Forklaringer til Afbenyttelse under Sagen med Harboe har Arrestanten Thygesen endvidere forlebet de Tiltalte Petersen og Bagge, idet de efter Thygesens Tilskyndelse have under Eds Tilbud afgivet Erklæring, som indeholdt urigtige Bevidnelser, vedrørende deels de Renter, de havde erlagt af Byggelaan, hvormed Thygesen havde forstrakt dem, og deels Ytringer, som skulde være brugte af Enevoldsen betræffende Borttagelse af Bygningsmaterialier.

Forfaavidt Arrestanten Thygesen endelig sigtes for bedrægeligt Forhold, da han har vedgaaet, at han, der, som meldt, havde laant oftrævante Brunche 12,000 Rdl. til at opføre en Bygning paa en Harboe affjøbt Grund, imod at Harboe for Kjøbesummen for denne erholdt Panteret næstefter de af Thygesen laante og til Bygningens Opførelse anvendte Penge, har blandt de i Brunches Contrabog som medgaaede til Bygningsarbeidet opførte Beløb ladet anføre en Sum af 100 Rdl., uagtet denne ham vidende var bleven udbetalt for en Regning paa Malerarbeide til Malermester Lublin, hvis Tilgodehavende hos Brunche ikke stod i Forbindelse med bemeldte Byggearbeide.

For det Arrestanten Thygesen under nærværende Sag overbeviste Forhold vil han være at dømmes efter Forordningen af 15de April 1840 §§ 1, 5 og 11 samt Grundsatningerne i denne Forordning, jfr. § 13, sidste Paragraph, og efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 42; og findes Straffen at kunne bestemmes til Fordringshuusarbeide i 6 Aar.

2) Arrestanten Hans Christian Stougaard, der tiltales for Deelagtighed i at forlede Andre til at afgive saft Vidneforklaring og til at udsæde usande Erklæring under Eds Tilbud, har vel stadigt nægtet at have gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold; men det skjønnes dog ikke rettere, end at han ved de under Sagen tilveiebragte Oplysninger er overbevist at have udviist en saadan

Medbeelagtighed i flere af de under Sagen omhandlede Forbrydelser, at han derfor maa blive at drage til Ansvar. Det maa nemlig i saa Henseende først fremhæves, at Stougaard ikke alene har været fuldstændigt inde i Arrestanten Thygesens Pengeomsætninger, navnlig med Hensyn til de Byggeforetagender, der ere omhandlede under den foreliggende Undersøgelse, ved hvilke de under nærværende Sag paatalte Forbrydelser ere blevene affløede, men ogsaa i Reglen været den, der mod en accorderet Betaling foretog Pengeomsætningerne og lebede de øvrige samme vedkommende Forhandlinger, samt ofte selv umiddelbart forhandlede med Debitorerne, hvorved han havde en personlig Interesse i at Thygesens Foretagender lykkedes, ligesom denne, der lod sig betale en særdeles høi Avance paa de af ham gjorte Ublaar, ogsaa paa sin Side var interesseret i, at Stougaard, som den der nøie kjendte Alt, vedblev at virke for ham. af hvilken Grund Thygesen meget ivrigt tog sig af den Stougaard overgaaede Arrest og, som meldt, endog gif i Caution for Betalingen af de med Appellen af Arrest-decretet forbundne Omkostninger. Paa samme Maade sees det ogsaa, at Stougaard har været medvirkom ved en Deel af de Forhandlinger, der ere foregaaede mellem Thygesen og flere af de under denne Sag Tilstalte, der have afgivet falske Forklaringer og urigtige Erklæringer, samt selv virket til at tilveiebringe flere af disse, saafom ved at skrive de Vidneqvæstioner, efter hvilke Arrestanten Rasmussen afgav sin ovennævnte urigtige Forklaring, og ved at affrive Brunches Contrabog, som Rasmussen skulde have brugt til Forklaringen.

Ligesom det nu i og for sig er i høieste Grad usandsynligt, at Stougaard under saadanne Omstændigheder og Forhold skulde ikke alene have været uden Andeel i de Forbrydelser, som lægges de Tilstalte tillast, men endog have medvirket til at falske Forklaringer og urigtige Erklæringer bleve afgivne i saa stort et Omfang, uden at have havt Kundskab eller Formodning om de Egenstaber ved disse, der gjorde dem strafbare, saaledes bestyrkes hans Medskyld i høi Grad ved flere af de af saavel de Tilstalte som andre Deponenter afgivne Forklaringer. Af de Medtilstalte have de fleste bestemt og vedholdende sigtet ham for at have været medbeelagtig i de af dem begaaede Forbrydelser, uagtet de derved have paasigtet sig selv en Brøde, der i alt Fald ikke i nogen mærkelig Grad forringes ved Stougaards Medbeelagtighed i samme. Saaledes har navnlig Stougaards egen Hustru bestemt sigtet ham for at have forlokket hende til den Meened, hvori hun er bleven funden skyldig, hvilken Sigtelses Rigtighed desuden vinder Stykke ved, at hendes urigtige Forklaring iforveien er bleven nedskreven af Stougaard og af ham oplæst for hende, hvilket han selv har vedgaaet, uden at erkjende, at det var ham bekjendt, at den var urigtig. Ligesledes har Thygesen med samme Bestemthed sigtet Stougaard for Medbeelagtighed, idet han er vedbleven, at Stougaard har været vidende om og beelagtig i Tilveiebringelsen af urigtige Vidneforklaringer og Erklæringer saavel under den tidligere Sag angaaende Indankningen af Arrestdecretet, som under den civile Sag med Harboe og i Anledning af den foreliggende criminelle Undersøgelse, samt at han tildeels har overværet Thygesens Samtale med de Paagjældende og været vidende om og beelagtig i, at der blev udbetalt Penge til dem, hvilke Udbetalinger for en Deel have

sundet Sted ved Stougaard selv. Med lige Bestemthed er Stougaard sigtet for Meddelagtighed i deres Brøde af Arrestanten Rasmussen og de Tilstalte Jacobsen, Møller, Petersen og Eichinger, hvorhos han selv har erkjendt, at have ladet de Tilstalte Jacobsen og Møller underskrive en af ham til Afsejnyttelse i Retten udsærdiget Skrivelse, hvori blandt Andet yttres, at Tilstalte Petersen i Jacobsens Nærværelse udtrykkelig og gjentagende havde forfikkret, at Enevoldsen med grædenbe Lærere for ham havde vedgaaet, at han var bleven truet, lokket og paavirket af Harboe, Brunche's Hustru og Terkel Jensen til at afgive falsk Forklaring for Retten, uagtet han ikke vidste, om nogen af hine Tilstalte havde været tilstede og paahørt Petersens i Erklæringen ommeldte Dyringer, hvilket han havde gjort i den Mening, at saadan Bevidnelse af 2 Personer vilde virke mere i Retten end Petersens Underskrift alene.

Af andre Personer, der have afgivet Forklaringer under Sagen, har oftnævnte Brunche's Hustru, Jensine Wagner, edeligt bevidnet, at Stougaard flere Gange har indfundet sig hos hende og i Thygesens Navn tilbudt hende en Betaling af 150 til 200 Rbl. for at afgive en edelig Forklaring i Retten til Fordeel for Thygesen i Sagen med Harboe og navnlig bevidne, at hendes Mand oftere havde omtalt, at Harboe havde stjaalet Materialier fra den Bygning, hendes Mand opførte, hvilken Forklaring's Rigtighed er bestrykt ved hvad der under Ed er udsagt af hendes Moder, Wagners Enke, og desuden forklaret af hendes 12aarige Søn Peter Oluf Brunche, samt endelig ved de af de Tilstalte Eichinger og Møller afgivne Forklaringer.

Endvidere har fornavnte Enevoldsen under Ed bevidnet, at Stougaard gjentagne Gange har under Løfte om at skaffe ham Arbejde hos Thygesen opfordret ham til at afgive en ham vitterlig falsk Forklaring i Retten overensstemmende med hvad Thygesen, som ovenfor anført, søgte at forlede ham til angaaende Sagen med Harboe, samt til at udsæde en Erklæring efter et af Stougaard skrevet Udkast angaaende samme Gjenstand, hvilket Enevoldsens imidlertid afflog, fordi det, han opfordredes til at udsige, var urigtigt. Denne Enevoldsens Forklaring er væsentligt bestrykt ved hvad der i Sagen er udsagt af Arrestanten Thygesen og Tilstalte Petersen, ligesom Arrestanten Stougaard ogsaa selv har erkjendt, at det var ham bekendt, at sidstnævnte Tilstalte søgte at faae Enevoldsen til at tage sin i Retten afgivne for Thygesen ugunstige Forklaring tilbage.

Ligeledes har Børsthuusholber Terkel Jensen edeligt udsagt, at Stougaard under Løfte om betydelige Fordele har søgt at faae ham til at afgive en Forklaring om, at han vidste, at der var borttaget Materialier fra Brunche, medens denne opførte sin Bygning.

Det maa derhos bemærkes, at Stougaard under sin Arrest har bevæget 2 af Arrestvægterne til at bringe Bud til og modtage Bud fra hans Hustru angaaende de Forklaringer, som vare blevne afgivne eller skulde afgives i Retten, navnlig om den ovenfor under det Arrestanten Thygesen paasigtede Bedrageri omhandlede Malervregning, og om, at Thygesen og Muursvend Nielsen havde overværet den Samtale, under hvilken Kjerulff skulde have vedgaaet ikke at have deponeret de ommeldte 800 Rbl. Naar hertil endnu søies, at Stougaard

har under Sagen afgivet usande, vakkende og tilbageholdne Forklaringer angaaende Puncter, hvorom han maatte kunne vide noie Besked, findes der at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold, og skjønnes den Straf, som han, der er langt over criminel Lavaldet og ikke funden forhen straffet, har forskyldt, navnlig naar henses til, at han maa anses overbevist i Almindelighed at have understøttet Arrestanten Thygesen i dennes Bestræbelser for at tilveiebringe ham tjenlige Beviser, som skulde støttes paa falske Vidneforklaringer og usande Erklæringer, at maatte bestemmes efter Analogien af Lovgivningen, navnlig Forordningen af 15de April 1840 § 11, jfr. § 13 in fine, og at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar“.

Fredagen den 13de Martz.

Nr. 106.

Justitsraad Bunken
contra

Ferdinand Bøtel (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Aldspaasættelse.

Stubbekjøbing Kjøbstads Eyrarets Dom af 6te Septbr. 1862: „Arrestanten Ferdinand Bøtel bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Blæksberg, 8 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Müller, 6 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Decbr. 1862: „Arrestanten Ferdinand Bøtel bør hensættes til Tugthuusarbejde i 14 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad, Procurator Petersen og Proveprocurator Westrup, betaler Arrestanten til Forstnævnte 8 Rdl. og til Sidstnævnte 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende fra Stubbekjøbing Kjøbstads Ertretet hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Ferdinand Botel for Ildsaaftættelse og Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilfaaelse og de iøvrigt under Sagen tilveiebragte Oplysninger er det tilstrækkelige godtgjort, at han den 2den Juni 1860, medens han var i Tjeneste hos Møller Niels Pedersen paa Høimøllen i Onsløv Sogn, Kallers vestre Herred, har sat Ild paa bemeldte Mølle, hvilket han udførte paa den Maade, at han, efterat have aabnet en Lem oppe i Møllen, der fører ned til et Skuret under samme, igjennem Aabningen fastede en brændende Svovlsflitte ned i Skuret paa et Sted, hvor der laae en Deel Sang- og Høvlspaner, hvorpaa han sukkede Lemmen uden først at see, om der var gaaet Ild i Spanerne, og forsøiede sig bort. Kort efter viste der sig Røg fra Skuret, men da det strax opbagedes af Folk ved Møllen, blev Ilden, efterat den kun havde antændt nogle Brædder i Gulvet samt Dorstolpen og Døren, hurtigt slukket, hvormed navnlig Arrestanten var de Andre behjælpelig. Som Bevæggrund til Gjerningen har Arrestanten angivet, at det under en Samtale han havde med en af Møllereis Sønnen af denne skal være bleven yttret — hvad Paagjældende dog ikke har villet indrømme — at det ikke kunde skade om Møllen brændte, da det var en Stubmølle, som ikke kunne udrette Noget, og at denne Uttring da bragte Arrestanten paa den Tanke at sætte Ild paa Møllen, der var asfureret, for at der kunde komme en ny islebet. Erstatning er af Skadelidte frasalden.

I Henseende til Sigtelsen for Tyveri er det paa samme Maade oplyst, at Arrestanten den 8de Juli d. A. har forsøet et Indbrudstyveri hos sin daværende Gundsbond, Mølleier Kibiger paa Stubbekjøbing Mølle. Bestutningen hertil fattede han Aftenen iforveien, og erhvervede i dette Diemed Mestersvendens Tilladelse til at gaae til Stubbekjøbing. Efter der at have udført sit Erinde lagde han sig i noget Tang ved Stranden for at oppebie Mørket, men faldt i Søvn, og da han var vaagnet ved Dagbræningen, begav han sig til et Magasin, der er sammenbygget med selve Møllen og ved en Dør i øverste Etage, som Arrestanten vidste ikke var aflaaft, staaer i Forbindelse med Møllen, hvor Folkene have Natteleie. Til dette Magasin banede Arrestanten sig Afgang ved først at stige op i et Træ tæt ved Bygningen og derafra at entre over paa en Kæse, der var anbragt nedenfor en Lem paa Bygningen i en Høide af 4 à 5 Alen fra Jorden, og aabnede han da Lemmen, hvis Kroge han antager at have været løse — idet han har benægtet selv iforveien at have løsnet dem — ved Hjælp af en Kniv, som han i dette Diemed Dagen forinden havde tilvendt sig fra Mestersvendens. Igjennem Lemmen gik Arrestanten ind i Magasinet, hvorefter han af en deraaende aflaaft Pult, hvori Mestersvendens pleiede at nedlægge de Penge, som indkom ved Salg fra Magasinet, borttog, efter hvad han selv har angivet, et Beløb af 19 Rdl. 5 Sk., idet han navnlig først ved Hjælp af den medbragte Kniv ubvideede et paa Pulten til Indstikning af Penge anbragt lille Hul, og derpaa med en Træpind vagede de i Pulten værende Sølvpenge frem under Hullet, saaledes at han kunde naae dem med Fingrene. Efter Tyveriets Udførelse forlod Arrestanten atter gjennem en anden Lem Magasinet. Ifølge hans For-

Klaring var Klokken da han brød ind i Magasinet omtrent 3 om Morgenen, og da han forlod det omtrent 4, og vil han derhos allerede under selve Epyeriet have bemærket, at et af Gaardens Dyende var kommet op, ligesom han senere da han gik bort saae, at Pigerne ogsaa vare opstaaede. Forsaavidt Pengene, som Arrestanten for Størstedelen har anvendt til Indkjøb af forskjellige Gjenstande samt Levnetsmidler, ere bragte tilstede, ere de tilbageliveredede Gierren, der imod tillige at erholde de af de indkjøbte Gjenstande, der ikke ere nødvendige til Arrestantens Beklædning, har frataget Krav paa yderligere Erstatning.

Spøds angaaer den Straf, som Arrestanten for de ovenangførte Forbrydelser har forskyldt, bemærkes, at den stedsbundne Ildpaasættelse paa Høimøllen vil være at henseende under Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, jfr. § 13, 1ste Membrum, uden at navnlig den i bemeldte Forordnings § 8 sidste Membrum hjemlede Nedsættelse i Straffen findes at kunne komme Arrestanten tilgode, da det ikke, saaledes som bemeldte Lovhuk fordrer, er oplyst, at han ved sin virksomme Beskræftelse i nogen mærkelig Grad har bidraget til Stedens Slutning. Det af Arrestanten forvævede Indbrudstyveri findes derhos, da Magasinet, hvori han ved Nattetid indtrængte sig, paa Grund af dets Forbindelse med Møllen, hvori Folkene havde Natteteleie, maa betragtes som leboet Sted, at maatte henseendes under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, i hvilken Henseende bemærkes, at det forsaavidt ikke kan have nogen Indskyldelse, at nogle af Gaardens Folk vare opstaaede da Arrestanten forlod Stedet. I Medfør af de citerede Lovbestemmelser findes derfor Arrestanten, der er født den 25de August 1841 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, at burde anses med Lugthuusarbejde i 14 Aar, og Underrettsdommen, hvorved Straffetiden under Paaberaabelse af Forordningen af 26de Marts 1841 § 8, sidste Membrum, samt Forordningen af 11te April 1840 § 12, første Membrum, er bestemt til 6 Aar, vil saaledes være at forandre, hvorimod den i Henseende til Actionens Omkostninger bliver at stadfæste.

Nr. 109.

Justitsraad Wunghen
contra

Andreas Ertmann Juel (Defensor Liebe),

der tiltales for ikke at have efterkommet Lov af 12te Februar 1849 § 9, jfr. § 3, og for gjentagende at have gjort sig skyldig i Udeblivelse fra Sessionen.

Kjøbenhavns Aants søndre Virks Ertrets Dom af 27de August 1862: „Tiltalte Andreas Ertmann Juel bør henseettes til simpelt Fængsel i 1 Maaned og iøvrigt behandles efter Værnepligtsloven af 2den Marts 1861 § 37. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Prøveprocurator Møller, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Decbr. 1862: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Hindenburg og Meyer, betaler Tilstalte Andreas Ertmann Suel 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Da den Tilstalte ved den indankede Dom tilfældigvis Straf af fimpelt Fængsel i 1 Maaned ikke har den Størelse, at han efter Placaten angaaende Appellen i criminelle Sager af 23de Mai 1840 § 1 kunde være berettiget til at forlange Sagen indstævnet til Høiesteret, hvortil den alene paa hans Begjæring er appelleret, og da den i Dommen indeholdte Bestemmelse, at han iøvrigt bør behandles efter Værnepligtloven af 2den Marts 1861 § 37 saameget mindre kan komme i Betragtning ved Spørgsmaalet om Sagens Appellabilitet, som der under 29de October 1861 er meddeelt ham Udygtighedsapas, vil Sagen blive at afvise. Det Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salarium findes at maatte udredes af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. Justitsraad Bungen og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Mandagen den 16de Marts.

Nr. 120.

Justitsraad Bungen
contra

Peder Andreas Nielsen eller **Peder Andreasen** (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 3die Novbr. 1862: „Arrestanten Peder Andreas Nielsen bør behandles overeensstemmende med kongelig Resolution af 20de October 1858. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvorblandt Salair til Actor, Procurator Alsted, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Vegge efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Januar 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Levinson og Meyer her for Retten betaler Arrestanten Peder An-

dreas Nielsen eller Peder Andreasen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter de foreliggende Oplysninger ifkun kan anses skyldig i Hæleri, vil den indankede Dom isvrigt, i Genhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staaende. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Birk indankede Sag imod Arrestanten Peder Andreas Nielsen eller Peder Andreasen for Tyveri er han funden i Besiddelse af et Par Sko, som han erkjender at have tilhørt Peder Madsen, og som efter Madsens edelige Forklaring er denne mod Vidende og Villie fratommenet. Da nu Arrestantens Føregivende at have faaet Skoene af Madsen, der bad Arrestanten om at betale 2 Mk. for dem til en Skomager, hvilket Arrestanten og gjorde, eller, som han senere har varieret det, at han efter Madsens Anmodning bragte Skoene til Skomagere og ved Afhentningen betalte denne 2 Mk. samt ved sin Tilbagekomst viste Skoene til Madsen men behøbt dem til Sikkerhed for Pengene, hvilket af Madsen er benægtet, ei alene ikke bestyrkes ved Sagens Omstændigheder, men endog har disse, navnlig Skomagere og Bidsesbyrd, der gaaer ud paa, at Arrestanten foregav at have kjøbt Skoene og at lade dem forandre, forbi han ikke kunde lide, at de vare til at snøre, samt at Arrestanten betalte de 2 Mk. forud, imod sig, kan dette Føregivende ikke komme i Betragtning, men Arrestanten, der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kan antages at være saa døv, som han i Retten har foregivet, men derimod maa antages at have faaet tilstrækkelig Underretning om Forhandlingerne, vil være at ansee efter Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6, efter Omstændighederne for Tyveri.

Arrestanten, der ved nærværende Rets Dom af 4de Juni 1839 for 3die Gang begaaet Tyveri blev indbømt til Fæstningsarbejde paa Livstid, men ved kongelig Resolution af 20de October 1858 løsladt paa Bilskaar, at han vilde blive indsat til livsvarigt Tugthusarbejde, hvis han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte højere Straf, er derfor ved den indankede Dom retteligen tilfunden at behandles overensstemmende med bemeldte Resolution, og da Dommens Bestemmelser om Actionsomkostningerne, derunder Sagsfører-salairernes Størrelse i 1ste Instants, ligeledes tilliges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 116.

Advocat Liebe

contra

Niels Mortensen (Defensor Bungen),

der tiltales for uteerligt Forhold.

Sunds og Gudme Herreders Extrarets Dom af 28de August 1862: „Tiltalte, Aftægtsmand Niels Mortensen af Eved, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage; saa bør han og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Hansen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Wilhelm, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Decbr. 1862: „Herredskingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procurator Kaaasløff og Regjeringsraad, Procurator Lindhard for Overretten betaler Tiltalte, Aftægtsmand Niels Mortensen af Eved, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Sunds og Gudme Herreder indankede Justitsfog, under hvilken den 74aarige Tiltalte, Aftægtsmand Niels Mortensen af Eved, der ei tilforn har været under criminel Forfølgning, actioneres for uteerligt Forhold, er der vel ikke overbeviist ham Andet, end hvad han selv har indrømmet, men da hans ved Sagens Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse gaaer ud paa, at han, medens han laae i sin Seng, har taget Klæderne op paa et niaarigt Pigebarn, som efter hans Forklaring var sprunget op til ham i Sengen, saaledes at Barnets Kjensdelene bleve blottede, og at han befølte Kjensdelene, hvilket han ogsaa tidligere har gjort, da han havde mærket, at Barnet syntes godt derom, navnlig engang i forrige Aars Sommer i en Grøft ved Veien, maa det bisafses, at han ved den indankede Dom er anset for den ovennævnte Forfølse med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage findes passende, saa og Dommens Bestemmelser angaaende Actionsomkostningerne, berunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, vilkiges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 132.

Advocat Liebe
contra**Jacob Poulsen** (Defensor Bungen):

der tiltales for Bedrageri samt Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Stevens og Fags Herreders Extrarets Dom af 27de Novbr. 1862: „Arrestanten, løsladt Tugthuuskfange Jacob Poulsen af Østeregede, bør behandles i Overeensstemmelse med allerhøieste Resolution af 31te Martz 1860; saa bør han og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Barfoed, 5 Rdl., og til Defensor, Toldforvalter, Procurator Nye, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1863: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Alberti og Maag, betaler Arrestanten Jacob Poulsen 5 Rdl. til hver At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de nnderordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 3.

Den 4de April.

1863.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 16de Marts.

Nr. 132.

Advocat Liebe

contra

Jacob Poulsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Stevns og Fars Herreders Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Jacob Poulsen for Bedrageri og for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de under Sagen iøvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han uden sin Husbond, Skolefoged Hans Rasmusens Vidende og Billie har den 23de Juli f. A. paa dennes Begue af Forvalter Hinkelbey ved Fars Strand begjært og modtaget samt quitteret for et Beløb af 5 Rdl. som Forstkub paa, hvad der tilkom hans Husbond for Kjørel af Kalksteen, hvilket Beløb han, efterat have forladt Husbondens Tjeneste den 25de Juli næstefter, selv har forbrugt, medens han streifebe arbejdsløs omkring. Paa lige Maade er det godtgjort, at Arrestanten har overtraadt et ham under 27de December 1861 i Medhold af Lov af 3die Marts 1860 under Trusel af Løsgængerstraf givet Tilhold om ikke uden Tilladelse af vedkommende Sogneforstanderskabs Formand at forlade sin Forsørgelsescommune Østeregebe Sogn, idet han, efter først uden Formandens Tilladelse at have taget Tjeneste hos fornævnte Skolefoged Hans Rasmusen i Løfferup, derpaa som ovenbemærket under 25de Juli f. A. er bortgaaet af denne Tjeneste og har streift omkring uden Erhverv indtil han den 7de August blev anholdt i Nestved.

Betræffende Arrestantens vita anteaacta bemærkes, at han, der er langt over criminel Aaalder, alt ved Bregentveds-Gisselseldt Birks Extrarets Dom af 28de November 1834 for tredje Gang begaaet Tyveri blev idømt fængselsarbejde paa Livstid, for hvilken Straf han imidlertid blev benaadet ved aller-

høieste Resolution af 21de Juni 1843 under den for flige Benaadninger sædvanlige Betingelse, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, som ikke medførte høiere Straf, uden Dom vilde blive gjenindsat til Fæstningsarbejde paa Livstid. Som Følge af flere af ham forøvede Typerier blev Arrestanten ved Østerflaekbjerg Herreds Extrarets Dom af 5te Juni 1850 dømt til at behandles i Overensstemmelse med den fornævnte allerhøieste Resolution, og hensad derefter i Kjøbenhavns Stofhuus, indtil han ved dettes Medlæggelse i Genhold til Lov af 6te November 1858 blev overflyttet til Tugthuset, og blev han derpaa ved allerhøieste Resolution af 31te Marts 1860 paany benaadet med Friheden, paa Vilkaar, at han, saafremt han igjen maatte gjøre sig skyldig i nogen Forseelse, der ikke medfører høiere Straf eller oftere overtræde de Forrifter, som Politiet, for at sikkre sig hans ordentlige Forhold, maatte finde Anledning til at forestrive, uden videre Dom vilde være at indsætte til Tugthuusarbejde paa Livstid. Da Betingelserne for Anvendelsen af den sidstnævnte allerhøieste Resolution paa Grund af det af Arrestanten nu forøvede Bedrageri og Løsgænger, der høre under Forordningen af 11te April 1840 § 41 og Lov af 3die Marts 1860 § 2, ere tilstebe, maa det billiges, at Arrestanten, der forøvrigt efter sin Løsladelse er ved Stevns og Fags Herredets Politirets Dom af 28de November 1861 i Genhold til Lov 3die af Marts 1860 § 2 anseet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, nu ved Underretsdommen er tilfunden at behandles i Overensstemmelse med Resolutionen, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Udredelsen af Actionens Omkostninger og de Underretssagførerne tillagte Salairer ligeledes bifalbes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Onsdagen den 18de Marts.

Nr. 100.

 Justitsraad Bungen
 contra

- 1) **Martinus Adolph Ekman** eller **Gliassen** (Defensør Salicath),
- 2) **Maren Kirstine Pedersen** eller **Pedersdatter** (Defensør Brock),
- 3) **Johan Elias Ekman** (Defensør Liebe), 4) **Ane Johanne Hansdatter**, Huusmand **Peder Larsens** Husfru og 5) **Lars Henrik Henriksen** (Defensør Henriksen),

der tiltales, Nr. 1 for at have bidragt sin afdøde Husfru Dine Marie Olsen Arsenik og derved fremkaldt hendes Død, samt for Hoer og for Overtrædelse af et Entholdelsesdecret, Nr. 2 for at have tilraadet til Giftmord, for Tyveri, Overtrædelse af et Entholdelsesdecret samt urigtig Udlæggelse af Barnefader, Nr. 3 for Meddeelagtighed eller Medvideri i Giftmord, Nr. 4 for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittegods og Nr. 5 for Overtrædelse af Bestemmelserne i Forordningen af 1ste April 1796.

Odense Herreds Extrarets Dom af 21de Mai 1862: „Arrestanten Martinus Adolph Ekmann eller Martinus Adolph Eliasen (Ekmann) bør have sit Liv forbrndt og henlægges paa Steile og Hjul. Arrestantinden Maren Kirstine Pedersen eller Pedersdatter bør have sit Liv forbrndt og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Arrestanten Johan Elias Ekmann bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Tiltalte Ane Johanne Hansdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte, Dyrlæge Lars Henrik Henriksen, bør betale en Mulet af 50 Rdl. til Odense Amts Fattigkasse. Alle af Actionen loblig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Tommerup, 24 Rdl., og i Salairer til Defensorerne, Procurator Petersen, Procurator Hansen, Procurator, Kammerassessor Jespersen, Procurator Cloos og Prøveprocurator Borch, 16 Rdl. til den Førstnævnte og 8 Rdl. til hver af de Andre bør Arrestanten Martinus Adolph Ekmann, Arrestantinden Maren Kirstine Pedersen og Arrestanten Johan Elias Ekmann, Een for Alle og Alle for Een, at tilsvare, dog saaledes at de Tiltalte Ane Johanne Hansdatter og Dyrlæge L. H. Henriksen in solidum med dem bør tilsvare hver for sit Vedkommende de af Actionen flydende Omkostninger samt hver $\frac{1}{3}$ Deel af de Procuratorerne tilkjendte Salairer. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Octbr. 1862: „Arrestanten Johan Elias Ekmann bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Isøvrigt bør Underretsdømmen ved Magt at stande, dog saaledes at den Tiltalte, Dyrlæge Lars Henrik Henriksen, idømte Mulet bestemmes til 100 Rdl., og at der tillægges Procurator Saxtorph i Salair 2 Rdl. Actor og Defensorerne for Overretten, Cancelliraad Nyholm og Procuratorerne Herforth, Christensen, From, Lindhard og Møller, tillægges i Salair, de 4 Førstnævnte hver 15 Rdl. og de 2 Sidstnævnte hver 5 Rdl., som, tilligemed de ommeldte 2 Rdl. til Procurator Saxtorph, udredes af Arrestanten Martinus Adolph Ekmann eller Martinus Adolph Eliasen, Arrestantinden Maren Kirstine Pedersen eller Pedersdatter, Arrestanten Johan Elias Ekmann og de Tiltalte Ane Johanne Hansdatter og Dyrlæge Lars Henrik Henriksen paa samme Maade som i Henseende til de øvrige Actionsomkostninger er bestemt. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke dog bemærkes, at det ikke af de af de Tiltalte Martinus Adolph Ekmann og Maren Kirstine Pedersdatter afgivne Forklaringer med Sikkerhed fremgaaer, at det er Sidstnævnte, der først har bragt det paa Tale at ombringe Ekmanns Hustru, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog saaledes, at de Tiltalte Ane Johanne Hansdatter og Lars Henrik Henriksen findes ikkun at burde tilsvare hver $\frac{1}{20}$ af de tilfjendte Salarier.

Til paa Grund af de Dphold, Sagen har lidt ved Underretten, medens den alene var rettet mod M. A. Ekmann, at idømme Nogen Ansvar findes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Anledning.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Ane Johanne Hansdatter og Lars Henrik Henriksen ikkun udrede hver $\frac{1}{20}$ af de bestemte Salarier. I Salarium for Høiesteret tillægges Justitsraad Bungen, Statsraad Salicath og Advocaterne Brock, Liebe og Henriksen hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i Henseende til de øvrige Salarier fastfattede Maade.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende fra Døns Herreds Exrateret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Martinus Adolph Ekmann eller Eliasen for at have bibragt sin afsøde Hustru Oline Marie Olsen Arsenik og derved fremkalbt hendes Død, samt for Hoer og for at have fibdet Amtets Decret af 28de Januar 1857 om at entholde sig fra Maren Kirstine Pedersen eller Pedersdatter overhørig, Arrestantinden Maren Kirstine Pedersen eller Pedersdatter for at have tilskyndet eller tilraadet til Giftmord, for Tyveri, for at have fibdet ovenberørte Amtsdcret overhørig samt for urigtig Udlæggelse af Varnefaber, Arrestanten Smedler Johan Elias Ekmann for Meddeelagtighed eller Medvideri i Giftmord, Tiltalte Ane Johanne Hansdatter, Huusmand af Naarup Peder Larzens Hustru, for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittogods og Tiltalte Dyrslæge Lars Henrik Henriksen for Døettræbelse af Bestemmelserne i Forordningen af 1ste April 1796 om Forhold med Gift.

Ved den førstnævnte Arrestants og Arrestantindes med det iøvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han allerede i Aaret 1854, da hans Hustru endnu levede, havde indladt sig i en usædelig Forbindelse med Arrestantinden, og at de, da hans Hustru var bleven vidende herom og dette havde givet Anledning til forskjellige heftige Dptrin, som forbittede hans huuslige Liv, beslattede at forlade Landet og tage til Australien, men da Arrestantens

Broder, Medtilltalte Johan Elias Ekmann, som havde været dem behjælpelig med at skaffe Pas og tage Billet til Reisen, havde forraadt Sagen for Arrestantens Hustru og for Arrestantindens Forældre, blev Reisen forhindret. De fortsatte imidlertid deres Forbindelse, og Arrestantinden opfordrede nu Arrestanten til at forgive sin Hustru, hvormed hun, uagtet Arrestanten erklærede at ville lade sig stille ved hende, vedblev, da hun freygte sig, at han ellers skulde vende tilbage til sin Hustru, og det var hendes Driste at blive gift med ham.

Da Arrestantinden fra Mai 1855 var kommen til at tjene i Odense, besøgte han hende hyppigt der og hun overhængte ham da ideligt med Anmodninger om at forgive sin Hustru, idet hun endog efter hans Udsigende, hvilket hun ikke bestemt har turdet modsige, truede med i modsat Fald at tage Livet af sig. Da hans Hustru tilmed var af en meget heftig Character og ofte bebrejdede ham hans Forhold til Arrestantinden, hvorfor hans huuslige Liv vedblev at være ham utaaleligt, besluttede han endeligt, efterat han af sin Broder, Arrestanten Johan Elias Ekmann havde faaet overladt $1\frac{1}{2}$ Unze Arsenik, som denne havde faaet ubleveret af Tiltalte, Dyrlæge Henriksen, at efterkomme Arrestantindens Opfordring om at forgive sin Hustru, hvisaarsag han, da han den 3die August 1855 var reist til Odense med bemeldte sin Hustru, havde medtaget Giften, som han til dette Tiemed havde haft beroende i sit Huus i flere Maanedes, og som han da vilde søge Leilighed til at bibringe hende, hvorom han samme Dag under en Sammenkomst med Arrestantinden underrettede denne. Denne Beslutning udførte han ogsaa, idet han, da hans Hustru og en anden Kone, med hvem de fulgtes, vare stegne tilbogns udenfor en Værtshuusholder i Odense, hvor de havde spist til Aften, forlangte en halv Flaske Portviin, hvoraf Værtshuusholderen udfjænkede 3 Glas, som han satte paa en Balke, og idet Arrestanten gik med Balcken gjennem Ybersluen, hvor der Ingen var tilstede, tog han op af Bese-lommen, hvor han havde Arsenikken, som uden at han ved hvorledes var faldet ud af Papiret, hvori det havde været indsvøbt, med Fingrene en Klump, som, da Arsenikken var bleven fugtig i Lommen, var temmelig betydelig, og kom denne i det Glas, som hans Hustru efter den Maade, hvorpaa han havde stillet Glasfene, maatte tage. Hun tog ogsaa det for hende bestemte Glas, men opfordrede ham til at drikke hende til, og da Arrestanten i det Diebsk tænkte, at det maastee var bedst, at de begge døde, drak han en Mundfuld, hvorefter hun tømte Glasfæt Paa Hjemveien sølte han efter sin Forklaring Udbefindende og kaste et Par Gange op, hvorimod hans Hustru Intet feilede sørend sin Hjemkomst og først henad Natten eller Morgenen fik heftige Brækninger med andre Symptomer paa Forgiftning, hvorfor Arrestanten den paafølgende Dag henvendte sig til Lægen, som han imidlertid ikke anmode om at indfinde sig, men som gav ham noget Medicin, men den 7de August om Morgenen afgik hun ved Døden.

Der udbredte sig strax det Rygte, at hun var forgiwet, og Liget, som var begravet den 11te August 1855, blev derfor atter opgravet den 8de Mai 1856 for at obduceres, og den derefter foretagne Undersøgelse gav saavel efter de obducerende Lægers som efter det kongelige Sundhedscollegiums Erklæring

det Resultat, at det ikke kunde betvivles, at hun var død som Følge af en Arsenikforgiftning.

Kort efter Husfruens Død flyttede Arrestantinden, som den 26de August 1855 havde sødt et Barn, til hvilket Arrestanten udlagdes som Fader, sammen med Arrestanten, og uagtet det ved Amtets Decret af 28de Januar 1857 paa-
tagtes dem at entholde sig fra hinanden, ere de, ogsaa efterat de ved nærværende Rets Dom af 18de December 1857 ere blevne ansete hver med 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Overtrædelse af Decretet, vedblevne deres forargelige Samliv.

Arrestanten, som, efter længe haardnakket at have nægtet at være skyldig i det ham paafigtede Høer og Giftmord, endelig den 3die Februar d. A. tilstod det, hvilken Tilstaaelse, der er beslykt ved samtlige i Sagen tilveiebragte Dpløisninger, han i de følgende Forhører gjentagne Gange har vedgaaet, har senere atter tilbagekaldt sin Forklaring herom, men i Henshold til Lovens 1—15—1 vil der intet Hensyn kunne tages hertil, og det maa derfor billiges, at Arrestanten, som er sødt den 11te November 1815 og ved allerhøieste Resolution af 3die September 1853 har erhøldt Straffen for et tidligere begaaet Høer estergibet, men med den ovenansførte Undtagelse ellers ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er for det forøvede Giftmord ved den indankede Dom anset efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, jfr. Lovens 6—9—12 og Forordningen af 24de September 1824, med at have sit Liv forbrudt og henlægges paa Steile og Hjul, ved hvilken Straf den for det begaaede Høer og for Overtrædelse af Amtsdecretet forskyldte absorberes.

Arrestantinden, hvis senere Tilbagekaldelse af den af hende afgivne ovenfor refererede Tilstaaelse om hendes Deelagtighed i Giftmordet i Henshold til Lovens 1—15—1 ikke kan komme i Betragtning, er endvidere ved hendes egen med det isørigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet hun har frastjaalet Maren Hansdatter noget Sengeomhængstøi af Værdi 4 Rdl., Poul Nielsen et Par Buxer af Værdi 1 Rdl. og Kjøbmand Christophersen et til 8 Sk. vurderet Lommeklæde og 5 Mk., uden at der med disse Typerier har været forbundet kvalificerende Omstændigheder. De Bestjaalne have frastaldet Krav paa Erstatning.

Endelig har hun vedgaaet urigtigen at have udlagt den fornuævnte Arrestant som Fader til det af hende den 17de Januar f. A. sødte Barn, uagtet dette efter hendes Paastand er avlet med en Anden.

Arrestantinden, der er sødt den 24de Juni 1834 og med foransførte Undtagelse ikke tidligere tiltalt eller straffet, er ved den indankede Dom for hendes Deelagtighed i Giftmordet rettelig anset efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 26 og 25, jfr. Lovens 6—9—1 og Forordningen af 24de September 1824, med at have sit Liv forbrudt og hendes Hoved at sættes paa en Stage, ved hvilken Straf den af hende for Tyveri, Overtrædelse af Amtsdecretet og urigtig Udlæggelse af Børnefader forskyldte absorberes.

Arrestanten Johan Elias Etmann har efter langvarig Benægtelse endelig vedgaaet at have overladt sin Broder, den ovennævnte Arrestant, 1½ Unze

Arsenik, men skjøndt hans Broder har forklaret, at han sagde til nærværende Arrestant, at han vilde bruge Arsenikken til dermed at forgive sin Hustru, har han vedholdende benægtet at have været vidende herom, hvormod hans Broder skal have sagt til ham, at han vilde forgive Hæve eller Hunde med det, hvorhos han som Grund til sin tidligere Benægtelse af, at have overladt Broderen Giften, har anført, at han, som var bleven underrettet af Maren Kirstine Pedersbatter om det begaaede Giftnord, ikke ved sin Forklaring vilde bringe sin Broder i Ulykke.

Vel har Arrestanten benægtet at have givet ham saadan Underretning, ligesom det maatte vække hans Mistanke, at Broderen, som selv kunde have kjøbt Arsenikken, henvendte sig til ham herom, og forskjellige Dyringer, som Arrestanten fort efter Mordet skal have ladet falde, tyde ogsaa paa, at han har havt Kundskab om det, men disse Omstændigheder skjønnes dog ikke at være tilstrækkelige til, som ved Underretsdommen statueret, at ansee ham som Medskyldig i Mordet, og han, som er født den 3die Februar 1807 og gjentagne Gange har været anset med Fængsel paa Vand og Brød for fornærmeligt Forhold mod forskjellige Autoriteter, vil derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale.

Underretsdommen, ved hvilken han er anset med Tugthuusarbejde paa Livstid, vil derfor forsaavidt være at forandre.

Hvad angaaer Tiltalte Johanne Hansbatter, Huusmand Peder Larsens Hustru, som er døbt den 3die Juni 1809 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, da er det ved hendes egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaelse godgjort, at hun har taget og beholdt en til 3 Rdl. vurderet Haarkjæde med Gulblaas, som hun ved en Barnebaab fandt i Kirken paa Gulvet i den Stol, hvor hun sad tilligemed en anden Kone, som havde tabt Kjæden der, og da der efter Omstændighederne ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste hendes Forklaring om, at hun troede, at den ved en tidligere Leilighed var tabt der af en Anden, maa det billiges at hun ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med en Straf, som passende findes bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Paastrand om Erstatning for Kjæden er af Eierinden frasat.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Dyrlæge Henriksen, da er det af ham, efterat han først i længere Tid havde nægtet saadant, vedgaaet at han har solgt Arsenik til Arrestanten Johan Elias Etmann, og for denne Overtrædelse af Bestemmelserne i Forordningen af 1ste April 1796 § 1 er der retteligen idømt ham en Mulct til Odense Amts Fattigkasse, som dog efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 100 Rdl., isædetfor at den ved den indankede Dom er fastsat til 50 Rdl.

I Henseende til Bestemmelserne af Actionens Omkostninger vil Underretsdommen ligeledes være at stadfæste, dog at der endvidere tillægges Procurator Sætorph for hans Møde ved Nyborg Rjæbstads Politivet den 25de November 1856 et Salair af 2 Rdl., hvorhos Arrestanterne og de Tiltalte ville have, paa samme Maade som ved Underretsdommen i Henseende til de øvrige Omkostninger

er bestemt, at udrede Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Cancelliraad Nyholm og Procuratorerne Herforth, Christensen, From, Lindhard og Møller, som bestemmes til 15 Rdl. for hver af de 4 Første og 5 Rdl. for hver af de 2 Sidste.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været loblig“.

Nr. 113.

Advocat Brock
contra

Niels Christian Høidal (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Januar 1863: „Arrestanten Niels Christian Høidal bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Beyer, fem Rigsdaler til hver. Alt efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Niels Christian Høidal, der er langt over criminel Lavalber og senest anset ved denne Rets Dom af 15de Juni 1861 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, under nærværende mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger er overbevist at have i sidstafvigte October Maaned været i Besiddelse af en til 2 Rdl. vurderet Natrsøie og en til 3 Rdl. vurderet Kjøse, med Hensyn til hvilke henholdsvis Harriet Gobbarth, General Hagemanns Enke, og Elise Nielsen have aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Beviis for deres tidligere Besiddelse, vil han, om hvem der Intet er oplyst, som kan vise, at han selv har udsøgt Tyveriet, ved hvilket de nævnte Gjenstande ere stjaalne, være at dømme i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, samt Forordningen af 11te April 1840 § 25 som for 3die Gang forøvet Hæleri, og findes Straffen efter sidstnævnte Forordnings § 22 at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Nr. 117.

Advocat Brod
contra**Kirstine Christensdatter** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm og Binding Herreders Extradets Dom af 24de Octbr. 1862: „Tiltalte Kirstine Christensdatter bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale de af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Reps-dorph, og Defensor, Procurator Schubarth, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Liborg Landsoverrets Dom af 5te Januar 1863: „Tiltalte Kirstine Christensdatter bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salavier, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Faber, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun den 9de August d. A. om Eftermiddagen, da hun var gaaet til Huusmand Niels Nielsens Huus for at bette nogen Føde, men fandt Husets Døre aflaaede og deraf sluttede, at Beboerne ikke vare hjemme, har i den Hensigt at stjæle Fødevarer banet sig Afgang til Huset ved at stige ind i Raben sammesteds gennem en Luge, der efter hendes Forklaring stod aaben og var omtrent 1 Alen over Jorden, samt at hun derfra er gaaet ind i Kjøkkenet, idet hun løstede Døren, som var kroget paa Kjøkkensiden, op, og derfra gennem Stuen ind i Mælkekammeret, hvor hun tilvendte sig omtrent 1 Pot Mælk og $\frac{1}{4}$ Pund Smør, af Værdi 10 Sk. Hun gif derpaa med disse Gjenstande, som hun medtog i et Fad, som hun selv havde medbragt, tilbage for at gaae gennem Raben igjen; da hun imidlertid bemærkede, at der var Folk udenfor — der vare komne tilstede som Følge af at hun var bleven seet at gaae til Huset — skjulte hun sig i Høet, men efterat der var kommet Folk ind i Raben, kom hun frem og vedgif at have tilvendt sig Mælken og Smørret, der maa antages at være blevet tilbageleveret

vedkommende Eier. Efter Tiltaltes Forklaring var det hendes Hensigt at tage Fødevarerne med hjem og fortære dem der, da de aldeles savnede Næringsmidler.

Om nu end Tiltaltes ommeldte Forhold i og for sig efter Bestaffenheden og Værdien af de Gjenstande, hun, som anført, har tilvendt sig, vilde kunne henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 30, maa dog den i nysnævnte Lovbestemmelse hjemlede midlere Vedømmelse ansees ubeløst derved, at Tiltalte har banet sig Afgang til Huset paa en af de i samme Forordnings § 12 ommeldte Maader, og da hendes Tilgæelse af Gjenstandene derhos maa ansees at være bleven fuldbyrdet, naaet at hun ikke fik dem bragt udenfor Huset, vil hun, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaae at ansees efter den sidstnævnte Lovbestemmelse med Straf af Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Nr. 130.

Justitsraad Bungen
contra

Christen Nielsen eller Roisen (Defensør Brock),

der tiltales for uteerlig Omgang med et 11½ Aar gammelt Pigebarn.

Morsø Herreds Extrarets Dom af 10de Decbr. 1862: „Arrestanten Christen Nielsen eller Roisen bør henseettes til Forbedringshuusarbeide i eet Aar, hvorhos han bør udrede de af Actionen og hans Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Schjellerup, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Callundan, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Januar 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensør for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efter Actionsordren i nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Nielsen eller Roisen for uteerlig Omgang imod et 11½ Aar gammelt Pigebarn.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han den 16de November f. A. om Eftermiddagen

i Mærkingen havde truffet Pigen Sidsel Pedersdatter, der er født den 8de Mai 1851, paa Veien mellem Nykjøbing og Ejsø og givet sig i Snak med hende, sit han lyst til at have Samleie med hende, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han vel ansaae Pigen, som han isvrigt ikke kjendte noget til, for kun at være 10 à 12 Aar gammel, men at den Tanke dog ikke opstod hos ham, at hun kunde være for ung eller umoden til Samleie. Efterat han derpaa havde forlangt, at hun skulde løfte sine Klæder op og vise ham sine Kjønssdele, og hun uden at gjøre dette var begyndt at græde, befalede han hende at lægge sig ned, idet han efter sin Forklaring sagde til hende, at hun skulde have en ordentlig Rucksing, hvis hun ei gjorde dette, hvorimod han har benægtet at have — som af Pigen paastaet — truet hende med at slaae hende ihjel, hvis hun ikke lagde sig ned. Umiddelbart derefter kastede han hende omkuld i den Hensigt at tilvinge sig Samleie med hende og gav sig til at besøle hende paa Laarene og Kjønssdelene, men da hun græd heftigt og skreg høit, blev han bange for, at Nogen skulde høre hende, og opgav derfor sit Forsæt og forlod Pigen.

Efter Pigens Forklaring har Arrestanten ikke slaaet hende eller tilspøjet hende anden Overlast eller Vold end som ovenfor anført, og en af Districtslægen efter foretagen Undersøgelse af Pigen afgiven Erklæring gaaer ud paa, at hun efter sin Alder kun var lidet udviklet og umoden til Samleie, samt at der ikke fandtes Spor af, at noget Samleie havde fundet Sted, efterjom Pigens Kjønssdele vare ubestaaende.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er født i 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit imod Sidsel Pedersdatter udviste ueteerlige Forhold, der maa betragtes som et fjernere Attentat paa Volkbtægt, ved Underrettsdommen er anseet med en arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringehjulsarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Fredagen den 20de Marts.

Nr. 20. Inspecteur ved Tugt-, Rask- og Forbedringshuset, Justitsraad
C. N. Keller (Overretsprocurator Hindenburg, efter Ordre)
 contra

Justitsministeren og Indenrigsministeren (den constituerede
 Kammeradvocat, Justitsraad Bunhen),
 betræffende et Citanten efter hans Mening tilkommende Sagetillæg.
 Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1861:
 „De Indstævnte, Justitsministeren og Indenrigsministeren, bør for Ci-
 tantens, Justitsraad Kellers, Tiltale i denne Sag fri at være. De
 ovenfor fremhævede i Citantens Sagførers Indlæg af 18de Marts d. A.
 indeholdte Uttringer mortificeres. Processjens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Finanzministeren er for Høiesteret indtraadt i Sagen i Indenrigsministerens Sted, og at den i den indankede Dom nævnte Paastand af Kammeradvocaten om, at Justitsministeren frifindes som incompetent Sagvolder, ikke er gjentagen for Høiesteret.

Ifølge det i den indankede Dom frenstillede Indhold af Citantens Bestalling af 31te December 1840 maa det antages, at han ved at modtage denne har ikke blot i Henseende til Forretninger, men ogsaa i Henseende til Indtægter underkastet sig enhver Forandring i sin Stilling, som maatte blive en Følge af en Forandring i Indretningen og Bestyrelsen af Straffeanstalten paa Christianshavn eller af Møens Tugt- og Forbedringshuus; da nu sidstnævnte Straffeanstalt nedlagdes i Finantsaaret 1851—52 og Citantens Forretninger som midlertidig Regnskabsfører ved den dermed ophorte, maatte saaledes Statsmagten være berettiget til af hans aarlige Embedsindtægter at inddrage det Beløb af 160 Rdl., som oprindeligt havde været tillagt Regnskabsføreren ved bemeldte Straffeanstalt i Løn og var indbefattet under den Citanten ved hans Bestikelse tillagte Gage, og som ogsaa var opført som Bederlag for Regnskabsfører-Forretningerne ved nævnte Straffeanstalt i Finantslovene for Aarene 1850—51 og 1851—52, ved hvilke Citantens Embedsindtægter havde modtaget en Regulering, hvorved han havde acquiesceret. Vel har Citanten formeent, at der med Hensyn til disse 160 Rdl. skulde ved den i den indankede Dom nævnte Skrivelse af 20de Juni 1835 være givet ham et Tilfagu om, at han, ogsaa efterat have ophørt at fungere som Regnskabsfører ved Møens Tugt- og Forbedringshuus, skulde vedblive at oppebære dem, men ligesom berørte Skrivelse, hvorved han blot blev constitueret, om den end indeholder et Tilfagu som det nævnte, maatte blive uden Betydning i denne Henseende, da Citanten modtog kongelig Bestalling, naar denne ikke bekræftede Tilfagnet, saaledes viser Bestallingens foransførte Indhold, at dette ikke har været Tilfældet; og naar Citanten endvidere har formeent, at det i Bestallingen tagne Forbehold af at gjøre Forandring i hans Embedsindtægter ikke længere kunde benyttes, efterat disse, som meldt, ved Finantslovene for 1850—51 og 1851—52 vare blevne omregulerede, da kan der efter disse Loves Character og Indhold ligejaaligt heri gives ham Medhold.

Af de anførte Grunde maa det billiges, at der ved den indankede Dom er tillagt de Indstævnte Frifindelse, hvorfor denne Dom, i hvilken ingen Forandring er paaftaet, forsaavidt den gaar ud paa at morti-

ficere nogle af Citantens Sagfører under Proceduren i foregaaende Instants brugte Uttringer, vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Sagens Omstændigheder at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indbante Doms Præmisser lyde saaledes: „I Henshold til det kgl. danske Cancellies Bemyndigelse af 21de Mai 1835 blev Citanten, daværende Districtscommissair, Exam. juris, nu Justitsraad Kæller ved Skrivelse af 20de Juni s. A. fra Directionen for Tugt-, Rask- og Forbedringshuset constitueret til fra 1ste Juli s. A. og indtil videre at bestyre Inspecteur- og Raskerer-Embedet ved bemeldte Straffeanstalt samt ad interim og saalænge, indtil Resolution paa et i denne Henseende indgivet Forslag erholdtes, tillige Regnskabsførertjenesten ved Møens Tugt- og Forbedringshuus, under hvilken Constitution Citanten skulde i aarlig Gage nyde 850 Rdl., hvoraf de 160 Rdl., saalænge han forestod nysnævnte Regnskabsførertjeneste, skulde udredes af den mænste Straffeanstalt, men Resten samt i sin Tid, naar han ophørte at fungere i denne Egenkab, det Høle af Tugt-, Rask- og Forbedringshusets Rasse.

Endvidere tillagdes der Citanten 3 pCt. af Raskhusets Arbejdsprovenue, fri Bolig m. m. og ved Skrivelse af 31te Januar 1839 fra ovennævnte Direction bemyndigedes derhos Citanten til indtil videre at beregne sig yderligere Procenter af de forskjellige i Straffeanstalten paa Christianshavn tilvirkede og fra samme folgte Varer.

Til Betryggelse for Citanten og hans Familie med Hensyn til eventuel Pension, som ei habdes, saalænge han kun bestyrede Embedet efter Constitution, deels ogsaa for at forskaffe ham et Beviis paa Erkjendelse af hans Virksomhed for Straffeanstalten paa Christianshavn, androg Directionen for bemeldte Anstalt ved Skrivelse af 21de November 1840 for Cancelliet paa, at der maatte meddeles ham kgl. Bestalling med den Gage og de Emolumenter, han hidtil havde haft, dog at han underkaste sig enhver Forandring i hans Stilling med Hensyn til sammes Forretninger og Indtægter, som en anden Organisation af Straffeanstaltens Bestyrelse i Tiden maatte medføre. Cancelliet nebligde derefter allerunderdanigst Foresstilling, hvori Citanten indstilledes til at erholde en saadan Bestalling paa bemeldte Embede samt ad interim som Regnskabsfører ved Straffeanstalten paa Møen med den Gage og de Emolumenter han hidtil havde oppebaaret, imod at han stillede Caution for de ham anbetroede Oppebørsejer og iøvrigt paa Bilkaar, at han underkaste sig enhver Forandring i sin Stilling, som maatte blive en Følge af en forandret Organisation af Straffeanstaltens

Indretning og Bestyrelse, og i Overeensstemmelse hermed blev en allerhøieste Befalling udfærdiget og underskrevet den 31te December 1840, kun at det i samme isædelsfor „Straffeanstaltens“ hedder „bemeldte Straffeanstalters“ Indretning og Bestyrelse.

3 Løbet af de 10 Aar fra 1840 til 1849 sees Citantens Embedsindtægter at have varieret betydeligt, saaledes at hvad han foruden den faste Gage af 850 Rdl. oppebar i Emolumenter i Aaret 1840 udgjorde 523 Rdl. og i Aarene 1848 og 1849 respective 1,376 Rdl. og 1,245 Rdl. Ved de 2 Finantslove for 1850—51 og 1851—52 bleve hans Embedsindtægter imidlertid regulerede saaledes, at der tillagdes ham som fast Gage som Inspecteur ved Christianshavns Straffeanstalt 1,200 Rdl., som personligt Tillæg 600 Rdl. og som Bederlag for hans Tjeneste ved Møens Straffeanstalt 160 Rdl., hvorimod de af ham tidligere oppebaarne Procentandele bortfaldt. Efterat derpaa Straffeanstalten paa Men i Løbet af Finantsaaret 1851—52 var bleven nebsagt og Udgifterne ved denne Anstalt, derunder de Citanten derfra udbetalte 160 Rdl. aarlig som Følge heraf i Finantsforslaget for 1852—53 vare førte til Afgang, blev hans Gage i Finantsloven for sidnævnte Aar ligesom og i de paafølgende 7 Finantslove bestemt til 1,800 Rdl., nemlig 1,200 Rdl. som Gage og 600 Rdl. som personligt Tillæg, idet han derhos fra Finantsaaret 1856—57 af tillige har nydt Lønningstillæg efter de almindelige Love om flige Tillæg. Endelig blev Citantens Gage ved Finantsloven for 1860—61 forhøjet med 160 Rdl. aarlig, saa at han nu foruden fri Bolig nyder i Gage 1,960 Rdl. samt Lønningstillæg.

Efterat dette var skeet, indgik Citanten i forrige Aar med et Andragende til Justitsministeriet om, at samme ved Forslag til Rigsbagen vilde bevirke ham udbetalt for de 8 Aar fra 1ste April 1852 til 1ste April 1860 et Beløb af 1,280 Rdl., nemlig 160 Rdl. for hvert af disse Aar, ligesom han, efterat dette var afflaaet, nu under nærværende ifølge Stævning af 14de November f. A. her ved Retten anlagte Sag, i hvilken som Bederparter ere indvarslede Justitsministeren og Indenrigsministeren paa Kongerigets Finantsers Begne, har paaftaaet sig kjendt berettiget til af bemeldte Finantser at erholde udbetalt bemeldte 1,280 Rdl. som ham formeentlig tilkommende Gage for Finantsaarene 1852—53 til 1859—60 saaledes, at de 640 Rdl. af den nævnte Sum, der skulde styldes Citanten for Finantsaarene 1856—60, udbetales ham i Overeensstemmelse med Gagelovene af 27de Februar 1856, 15de Februar og 29de December 1857 samt 30te December 1858 tilligemed Renter af det Beløb, der i det Hele tilkommer ham, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6te November f. A. indtil Betaling skeer, samt Sagsmaalets Omkostninger stadesløst.

Ini subsidium har Citanten paaftaaet og sig kjendt berettiget til, ifølge Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 3 at erholde udbetalt 533 Rdl. 2 Mk med Renter som foransført som Vartpenge og 240 Rdl. som Pension ligeledes med Renter som anført, samt at Kongerigets Finantser i ethvert Tilfælde tilpligtes at erstatte Citanten Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

For de Indstævnte, for hvem den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Blechingberg har givet Møde, er det paastaet, at Indstævnte Justitsministeren frifindes som incompetent Sagvolber, og at Indstævnte Indenrigsministeren og eventualiter Justitsministeren frifindes saaledes, at Titanten kendes uberettiget til af Kongeriget's særlige Finantser at erholde ubbetalt noget som helst Beløb, enten det principalt eller det subsidiairt paastaede, hvorhos den constituerede Kammeradvocat har neblagt Paastand om, at Titanten tilspigtes at udrede Sagens Omkostninger stadesløst, derunder Salair til ham.

Spvad angaaer Titantens formeentlige Berettigelse til udenfor den ham som Inspecteur og Kasserer ved Straffeanstalten paa Christianshavn ved Finantsloven for 1850—51 og følgende Finantslove tillagte Gage af 1,200 Rdl. og det personlige Tillæg af 600 Rdl., der maa antages at være traadt ifædted for de ham tidligere tillagte Procenter, endvidere at kunne fordrø ubbetalt 160 Rdl. i aarlig Gage, da er det af Titanten selv erkjendt, at den ham ved hans Bestalling af 31te December 1840 tillagte Gage af 850 Rdl. var ham tillagt som en samlet Gage for det ham overdragne Embede som Inspecteur og Kasserer ved den christianshavnske Straffeanstalt og den dermed midlertidig forbundne Regnskabsførertjeneste ved den mænste Straffeanstalt, for hvilken sidste der saaledes oprindeligen ingen særlig Godtgjørelse var ham tillagt, hvorimod han efter sin Bestalling og den ham tidligere meddeelte Constitution af 20de Juni 1835 var pligtig at bestyre Regnskabsførertjenesten for den med det ham overdragne Embede ved den christianshavnske Straffeanstalt forbundne Gage. Da nu denne Gage ved Finantslovene for 1850—51 og følgende Aar er bleven forhøjet til 1,200 Rdl., findes der ikke at kunne tilkomme Titanten noget Retskrav paa yderligere Gage, saameget mindre som han endog siden den ved bemeldte Finantslov indtraadte Omregulering af hans Embedsindtægter har oppebaaret Gage, hvorunder de ommeldte 160 Rdl. var indbefattet, med et betydeligt større Beløb end oprindeligen bestemt. Det maa ved Siden heraf som et blot Regnskabsspørgsmaal blive uden Betydning, at de 160 Rdl. af Titantens Gage, saalænge den mænste Straffeanstalt bestod, skulde udredes af denne Anstalts Kasse, men, efterat denne var neblagt, af en anden Kasse, samt at der for Finantsaarene 1850—51 og 1851—52, medens den mænste Straffeanstalt endnu bestod, extraordinairt udenfor Gagen som Inspecteur og Kasserer ved Straffeanstalten paa Christianshavn blev tilstaaet Titanten en aarlig Godtgjørelse for de med Regnskabsførertjenesten ved Møens Lugt- og Forbedringshuus forbundne Forretninger af 160 Rdl., hvilken extraordinaire Godtgjørelse det selvsjøligen maatte staae Regjeringen frit for at udblade af bevilge for de følgende Finantsaar, da de Forretninger, hvorfor den var ham tilstaaet, vare ophørte, og det saameget mere som Titanten efter det Anførte endog var pligtig at besørge disse Forretninger alene for Gagen som Inspecteur og Kasserer ved Straffeanstalten paa Christianshavn.

Titanten har vel formeent, at han efter Indholdet af sin Bestalling, hvorved han var beskiftet i sit Embede med den Gage og de Emolumenter, han hidtil havde haft, ikke skulde kunne ansees pligtig at taale nogen Formindskelse i de Indtægter, der da vare henlagte til hans Embede, og at hans samlede Ind-

tægter derfor i hvert Fald ikke retteligen skulde kunne bestemmes under 1,960 Rdl. aarlig, naar hensees til Størrelsen af de af ham forinden Omreguleringen oppebaarne Procenter. Men endog afseet fra, at de ham ved Directionens Skrivelse af 31te Januar 1839 tillagte Procentandele kun vare ham tilfæede indtil videre, hvori der ikke kan antages at være steet nogen Forandring ved de i Bestallingen brugte Udtryk, hvorfor han med Hensyn til disse ganske maatte være undergIVEN Regjeringens nærmere Bestemmelse, var han endvidere efter sin Bestalling pligtig at underkaste sig enhver Forandring i hans Stilling, som maatte blive en Følge af en forandret Organisation af Straffeanstalterne paa Kjøbenhavn og Møen, og maa Regjeringen som Følge deraf ogsaa ansees at have været berettiget til den ved Omordningen af Citantens Embedsindtægter stedsindue Inddragelse af de ham tillagte Emolumenter, forsaavidt disse bestode i Procenter af Arbeidsvirksomheden og forsaavidt denne Inddragelse var en Følge af bemeldte Straffeanstalters forandrede Organisation, hvilket efter en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Overinspecturen over Fængselsvæsenet netop maa antages at have været Tilfældet. Dette maa saa meget mere statuere, som det formeentlig er klart, at dersom denne Organisation havde medført, at der slet ikke var blevet Noget tilsalgs af tilvirkede Varer, Citanten ikke efter Bestallingens Indhold kunde have noget Krav paa Godtgjørelse herfor. Men kan Citanten saaledes ikke antages i de omhandlede 8 Aar at være bleven berøvet nogen ham retlig tilkommende Gage af 160 Rdl., kan der heller ikke være Spørgsmaal om, at der isædetfor en saadan Gage skulde kunne tilkomme ham enten Vartpenge eller Pension, og vil altsaa hverken Citantens principale eller subsidiaire Paastrand kunne tages til Følge.

Efter alt Foransøgte ville de indstævnte Ministre være at frifinde for Citantens Tilfælde.

Efter Kammeradvocatens Paastrand ville de i Citantens Sagsførers Indlæg af 18de Marts d. A. forekommende Uttringer „en Fremgangsmaade, der grændser til Svig og som slet ikke bør taales“ og at det Offentlige ikke kan antages at have villet være sig ad som ovenansført, „nemlig at lokke Citanten i en saadan Fælde som den ovenfor antydede“, forsaavidt der heri kan indeholdes en fornærmelig Sigtelse mod Regjeringen, være at mortificere.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve“.

Det stemplede Papir er under Sagen rigtigheden forbrugt“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 4.

Den 10de April.

1863.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 25de Marts.

Nr. 8. Godsinspecteur **Bech** paa Grevskabet Verchenborgs Vegne
(Advocat Brock)

contra

Udslyttergaardmændene **Hans Pedersen, Peder Christensen, Niels Sørensen og Peder Jensen** (Advocat Liebe, efter Ordre),
betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Ret til at skjære Torv
i den saakaldte Kildebjerg Mose.

Arh og Skippinge Herredstings Dom af 17de Novbr. 1860:
„Gitanterne, Udslyttergaardmændene af Ubberrup By, Hans Pedersen,
Peder Christensen, Niels Sørensen og Peder Jensen bør, i Forening
med Hæstegaardmand Niels Larsens Enke, være berettigede til fremdeles
Torvestjæring i den saakaldte Kildebjerg Mose Matr. Nr. 38 med
Sætteplads i den Udstrækning, som det under Sagen fremlagte Situa-
tionskort udviser. Processens Omkostninger betaler Indstævnte, Gods-
inspecteur Bech, til Gitanterne med 40 Rdl. Det Idømte at udrede^s
15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkom-
mes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1861:
„Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Overretten ophæves. Procurator Lindhard tillægges i Salair for
Overretten 20 Rdl., som udrede^s af det Offentlige. Det Idømte at
udrede^s inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen
iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Citanten har for Høiesteret principaliter paastaet Stævningen eller Sagen afviist fra Underretten og til Stotte herfor fornemmelig paabe-
raabt sig, at Sagen maatte ansees endelig afgjort ved en i Maren 1856
og 1857 foretagen, af Indenrigsministeriet approberet Udflytning af
Kildebjerg Mose, ved hvilken Netten til Tørbestjæring i saamme skulde
være tillagt Ubberup Bymænd. Efterat imidlertid Underdommeren af
denne Grund havde afviist Sagen, men denne derpaa ved Overrettens
Dom af 23de Mai 1859 var bleven hjemviist til Underretten, har der
under den paafølgende Procedure i de foregaaende Instanser ikke læn-
gere været Spørgsmaal om Afviisning af den ommeldte Grund, og da
nyknævnte Overretsdømme ikke er indanket for Høiesteret, vilde Netten alene
ex officio kunne afvise Sagen af Hensyn til den i Maren 1856 og
1857 afholdte Forretning; men til saadan Afviisning findes der at
mangle Foie, da det under Sagen omtvistede Spørgsmaal, om de Ind-
stævnte ere brugsberettigede til Tørbestjæringen i Kildebjerg Mose, efter
dets egen Bestaenhed henhører under Domstolens Afgjørelse, og det
desuden er omtvistet, om bemeldte Forretning overhovedet omfatter Tør-
bestjæringen. Da der nu af de i den indankede Dom i saa Henseende
anførte Grunde heller ikke kan gives Citanten Medhold i, at Sagen
burde være afviist fra Underretten, fordi Bymændene ikke ere stævuede,
eller fordi de Indstævnte formeentlig have nedlagt Paastand for Fæste-
gaardmand Niels Larsens Enke, skjøndt hun ikke er optraadt under
Sagen, vil den være at paakjende i Realiteten, under hvilken der dog
ikke bliver Spørgsmaal om de i den indankede Dom nævnte Indsigelser,
at de Indstævnte skulde være incompetent Sagsegere og Citanten in-
competent Sagvolder, da disse Indsigelser ikke af Citanten ere gjentagne
for Høiesteret.

Efter Proceduren i de foregaaende Instanser og det iøvrigt under
Sagen Dplyste maa det antages, at den i Maret 1845 foregaaende
Forandring i Afbenyttelsen af Tørbestjæret i Kildebjerg Mose, ifølge
hvilken Bymændene ophørte at benytte dette Tørbestjær uden derfor at
faae Beberlag andesteds, medens Udflytterne da begyndte at skjære Tørv
i Mosen, er iværksat under Medvirkning af Grevskabet Lerchenborgs
daværende Godsforvalter, og at denne derved har handlet paa Grevskabets
Begne samt i Erkjendelse af, at Udflytterne havde en Ret til denne
Tørbestjæring, hvilket sidste navnlig fremgaaer af den af ham paa Grev-
skabets Begne under en Tiendecommissionsforretning fremlagte, i den
indankede Dom omtalte Skrivelse af 1ste April 1843 saavel som af hans

i Dommen nævnte Skrivelse af 30te Marté 1846, hvis Ægthed Citanten ikke kan ansees behørigen at have benægtet. Ligesom nu Forordningen, navnlig efter Indholdet af sidstnævnte Skrivelse, maa være for, at Godsforvalterens Anerkjendelse af Udflytternes Ret har været støttet paa Kjendskab til Forhandlingerne angaaende Ubberrup Byes Udskiftning, saaledes taler det og for, at den i 1845 truffne Ordning af Forholdet havde Hjemmel i denne Udskiftning, at samme er stemmende med, hvad der findes anført i Matrikuleringsberegningen, som efter Proceduren maa ansees foretagen til et Tidspunkt, der ligger nær ved bemeldte Udskiftning, og naar der i Sagen mangler Oplysning om Indholdet af selve Udskiftningsdocumenterne, maa Skylden herfor nærmest tilregnes Citanten eller Grevskabet som største Lodseier, jfr. Forordningen af 23de April 1781 § 33. Under disse Omstændigheder, og idet der af de i den indankede Dom derom anførte Grunde ikke af de Indstævntes Fæstebreve kan udledes, at den omtvistede Ret ikke tilkommer dem, findes Grevskabet at maatte være bunden ved den i 1845 truffne Ordning, der upaataalt forblev i Kraft indtil 1856, og det Resultat, hvortil Overretsdommen er kommen i nærværende Sag, hvorunder alene er Spørgsmaal om Forholdet mellem Herskabet og Udflytterne, maa saaledes billiges, ligesom det og findes at burde have sit Forblivende ved dens Bestemmelser om Processens Omkostninger.

Efter Sagens Omstændigheder blive Processens Omkostninger for Høiesteret at ophæve og det de Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Citanten 5 Rdl. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses lydte saaledes: „De Indstævnte, Udflugtergaardmændene Hans Pedersen, Peder Christiansen, Niels Sørensen og Peder Jensen, Alle af Ubberrup, der ere Fæstere under Grevskabet Lerchenborg, have under nærværende Sag i 1ste Instants inden Artz og Stippinge Herredens Ret søgt Citanten, Godsinspecteur Vech paa Grevskabet Lerchenborgs Vegne, fordi han formeentlig ubejsiet har frataget dem en Løvemoose, Rindbjerg kabet, med tilhørende Sætteplads, og paastaat sig ved Dom kjendte brugsberettigede i Forening med Fæstegaardmand Niels Larsens Enke til fremtidig Løvveffjæring i

bemeldte Mose samt Sætteplads til Tørvene med den Udstrækning, som det fremlagte Situationskort angiver.

Efterat Titanten havde paaftaaet Sagen afviist, fordi Abberup Byes Fælleslobber Matr. Nr. 38 og 15, der hver indeholde en lille Tørvemose, førstnævnte den her omhandlede og sidstnævnte en anden, Bøgebjerg kaldet, ved en lovlig af Indenrigsministeriet approberet Udskiftningsforretning skulde være udskiftede og Lodderne forbeholdt og ublagte saalebes, at Bymændene skulde have Tørvestjør i Rindbjerg og Udskifterne i Bøgebjerg Mose, hvorfor Sagen formæntlig ei henhørte under Domsolens Afgjørelse, men denne Paaastand, som af Underretten var tagen til Følge, af Overretten var forkastet, idet det ei fandtes at kunne stateres, at der var foretaget en formelig Udskiftning, og Spørgsmaalet om Brugsretten til Mosen i hvert Fald maatte henhøre under Domsolens Resort, og efterat hans bernæst nedlagte Paaastand om, at Sagen skulde afvises paa Grund af inepta cumulatio, var forkastet saavel af Underretten som af Overretten, er Sagen procederet i Realiteten, og ved den den 17de November f. A. affagte Underrettsdom er de Indstævntes Paaastand tagen til Følge, saalebes at Titanten er tilpligtet at betale dem Processens Omkostninger for Underretten med 40 Rbl.

Denne Dom har Titanten paaanket her for Retten og paaftaaet, principaler at den kjendes uefterrettelig og at Sagen afvises fra Underretten, in subsidium at den forandres derhen, at han frifindes for de Indstævntes Tiltale, og aldeles in subsidium, at den i alt Fald kjendes uefterrettelig og hjemvises til ny Paaahjælpelse alene for de Indstævntes Vedkommende, ligesom han har paaftaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instanser eller dog i alt Fald, at disse høves for Underretten og tillægges ham for Overretten, medens derimod de Indstævnte, der have erholdt Bevilling til fri Proces for Overretten, have paaftaaet Underrettsdommen stadfæstet og Titanten tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger, derunder Salair til deres befalede Sagsfører efter Reglerne for beneficerede Sager.

Titantens Paaastand om Underrettsdommens Uefterretteligkjendelse og Sagens Afvisning fra Underretten er grundet derpaa, at de Indstævntes ved Underrettsdommen til Følge tagne Paaastand gaaer ud paa, at der skulde tilkjendes de Indstævnte en Brugsret i Forening med Hæstegaardmand Niels Larsens Enke, skjøndt hun ikke er stævnet og ei heller er optraadt under Sagen, medens Titanten bestemt har bestridt, at hun havde nogen Ret. Vel maa der nu gives Titanten Medhold i, at der ved Underrettsdommen efter den Raade, hvorpaa den overeensstemmende med Paaastanden er formuleret, kunde synes at være tilkjendt Niels Larsens Enke Brugsret til Tørvemosen, men ligesom Underrettsdommen i hvert Fald ikke af den ansøgte Grund vilde i det Hele kunne blive at kjende uefterrettelig, saalebes skjønnes det heller ikke at være nødvendigt at afvise Sagen fra Underretten for hendes Vedkommende, da det af Sagen fremgaaer, at det ikke har været de Indstævntes Mening at neblægge nogen Paaastand paa hendes Vegne om nogen hende tilkommende Ret, men kun ved den ommeldte Tilføjning at bestemme deres egen Ret derhen, at de paa den ene Side ikke ere eneberettigede

til Tørvessjøret, men at der paa den anden Side ikke tilkommer Andre end Niels Larsens Enke Ret til Tørvessjøer i Forening med de Indstævnte, og af Underretsboddens Præmisser fremgaaer det, at Domskonclusionen maa forstaaes paa samme Maade.

Efter det Anførte vil heller ikke Citantens aldeles subsidiaire Paastand, som er støttet paa de samme Grunde, kunne tages til Følge.

Foraaabidt Citanten fremdeles har formeent, at Sagen i alt Hald burde have været afviist, fordi Bymændene ikke ere stævne, idet det er disse og ikke Citanten, der er i Besiddelse af Mosen, og de Indstævntes Paastand gaaer ud paa, ikke at Citanten for Herrens Vedkommende skal taale, at de Indstævnte stjæle Tørv, men paa absolut Berettigelse til Tørvessjøer, altsaa ogsaa paa at faae Bymændene frakjendte saadan Ret, hvilken Paastand ikke kan tages under Paakjendelse, uden at de Sidstnævnte ere stævne, da kan der heller ikke heri gives ham Medhold, thi efter Proceduren for Underretten er Sagen anlagt mod Citanten, fordi han ubejogtet har frataget dem Tørvemosen, og der er derfor kun Spørgsmaal om, hvorvidt han hertil har været berettiget eller ikke, men ikke om hvorvidt Andre muligens have en bedre Ret til Tørvemosen end de Indstævnte; det er klart, at herom Intet vil kunne afgjøres under nærværende Sag.

Hvad Citantens Frisindelsespaastand angaaer, da har han deels begrundet denne paa, at de Indstævnte skulde være actores incompetentes og at han skulde være reus incompetens, og deels paa at de Indstævnte ikke under Sagen have oplyst at have nogen Ret til det omspurgte Tørvessjøer. I førstnævnte Henseende har han formeent, at de Indstævnte ikke alene, men kun i Forening med Niels Larsens Enke skulde kunne gjøre deres Ret gjældende, hvilket skulde være en Følge saavel af den affagte Kjendelse, ved hvilken hans Paastand om Sagens Afvisning paa Grund af inepta cumulatio forkastedes, som deraf, at de Indstævnte under Proceduren udtrykkelig have udtalt, at deres Ret kun kunde gjøres gjældende af dem alle i Fællesskab. Men fordi det ved den ommeldte Kjendelse statueredes, at der var et saadant Fællesskab mellem de Indstævnte i denne Sag, at de i Forening maatte kunne optræde som Sagsøgere, er det dog ikke heraf en Følge, at det skulde være nødvendigt, at de Alle optraadte — Noget som ikke i og for sig kan udledes af den omprocederede Rettigheds Natur, da det maa staae den enkelt Berettigede frit for at renunciere paa sin Ret eller unblabe at forfølge den, uden at dette kan faae nogen Indflydelse paa de Andres Ret — og efter den Sammenhæng, hvori den ommeldte Udtalelse af de Indstævnte forekommer, kan heraf ikke udledes, at de skulde have erkjendt at være incompetente til at indtale deres Ret uden i Forening med Niels Larsens Enke.

Heller ikke den ommeldte exceptio rei incompetentis, som er støttet paa, at Bymændene og ikke Citanten er rette Sagsødere, vil kunne tages til Følge allerebe af den Grund, at den ikke er fremsat for Underretten.

Hvad nu Sagen selv angaaer, indskrænker Spørgsmaalet sig, efterat det ved den tidligere affagte Overretsbod er statueret, at den saakaldte Udskiftningsforretning ikke kunde være til Hindrer for Sagens Afgjørelse ved Domstolene, til, hvorvidt de Indstævnte ligeoverfor Grebskabet have erhvervet den omspurgte Ret,

som Titanten i saa Fald naturligviis har været uberettiget til at fratage dem, hvad han, efter hvad der er in confesso, har gjort.

At Titanten nu, som de Indstævnte have villet gjøre gjældende, under sin Formalitetsprocedure skulde have erkjendt, at de havde denne Ret, kan ikke statueres; af de Indstævntes Fæstebreve skjønnes ei heller at kunne ublebes noget, navnlig kan der ikke deraf, at den omhandlede Ret ikke omtales i dem, ublebes, som Titanten har formeent, at denne Ret ikke tilkom dem; thi Gaardene ere overdragne de Indstævnte med deres Tilliggende, og Spørgsmaalet er netop, om denne Ret hører til Gaardene, og hvis det ellers maatte ansees godtgjort, at Rettigheden tidligere tilkom Gaardene, maatte der ved Fæstebrevene været taget en udtrykkelig Reservation, naar den ikke skulde være medfulgt.

Segens Udsald vil derfor komme til at beroe paa, om de Indstævnte paa anden Maade have godtgjort, at der til deres Fæstegaarde hører en saadan Ret. De have i saa Henseende paaberaabt sig, at den omhandlede Ret ved Udflytningen skal være tillagt deres Gaarde, at de derefter i mange Aar have benyttet den og at deres Herfald udtrykkelig har erkjendt det. At den ved Udflytningen er tillagt dem, er imidlertid ikke godtgjort, om der ogsaa ved de afgivne Vidneforklaringer er fremkommet nogen Formodning herfor, ligesom det ogsaa bestrækkes ved, at det i Matrikulseregningen, som, efter hvad der uimodsagt er ansøgt, er affattet kort efter Udflytningen, hedder, at der tilkommer de Indstævntes Gaarde Ret til Lørvestjør i Kilbebjerg Mose; men noget afgjørende Beviis for Rigtigheden af deres Ansøktum kan dette naturligviis ikke være. Hvad Benyttelsen angaaer, da fremgaaer det af de afgivne Vidneforklaringer, at de Indstævnte, der, som tidligere ansøgt, ere Udflyttere fra Ukkerup, endnu ikke havde benyttet Lørvestjøret — efter hvad de selv have ansøgt, fordi de andetseds havde bedre Lørvestjør — da en af Udflytterne fik en Gaard i Byen, og da han ansaae sig for fremdeles at være berettiget til Lørvestjør, gav dette Anledning til, at de andre Bymænd, omtrent i Aaret 1826, ogsaa begyndte at stjære Lørv, hvormed de vedblev indtil 1845, saa at de Indstævnte først fra den Tid og indtil 1856 have staaet Lørv i Mosen; men ved en saa fortløbig Brug kunne de naturligviis ingen Ret have erhvervet.

Derimod maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Grevskabet maa ansees at have erkjendt, at de havde den omspurgte Ret; der er nemlig in confesso under Sagen, at det er med Samtykke af Grevskabets daværende Godsforvalter, hvis Competence i saa Henseende ikke er benægtet, at de siden 1845 have udøvet den omhandlede Ret, og at Samtykket er givet, fordi han erkjendte, at denne Ret tilkom dem, fremgaaer af en af de Indstævnte fremlagt Skrivelse fra bemeldte Godsforvalter af 30te Marts 1846 — hvis Egtthed Titanten under Formalitetsproceduren maa ansees at have erkjendt, hvorfor hans senere Benægtelse af dens Egtthed ikke kan komme i Betragtning — til en Tredeemand angaaende Ukkerup Byes Gaardmænds Ret til Afbenyttelsen af de saakaldte Kilbebjerg Agre, forsaavidt denne støtter sig paa Forhandlingerne om Byens Udflytning, i hvilken Skrivelse det hedder, at Byens Gaardmænd have Græsningsret paa denne Løb, men at Fæsterne af de Indstævntes Gaarde havde Ret

til Tørveffjær i den i Lobden liggende Mose, ligesom det endvidere fremgaar af en under en Liendecommissionsforretning fremlagt Skrivelse af 1ste April 1843 fra bemeldte Godsforvalter til Liendecommissionen, hvilken Skrivelses Eegthed ikke er benægtet af Citanten og i hvilken det ligeledes hedder, at de Indslævntes Gaarde have Ret til Tørveffjær paa de saakaldte Kildebjerg Aagre.

Da Overretten saaledes kommer til samme Resultat som Underrettsdommen, vil denne, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil det de Indslævntes befalede Sagsfører, Procurator Lindhard, hvis Sagsførelse har været forsvarlig, tilkommende Salair, der bestemmes til 20 Rdl., være at udrede af det Offentlige.

Det stemplede Papir er rigtigt forbrugt under Sagen“.

Torsdagen den 26de Marts.

Nr. 118.

Cand. juris Hansen
contra

Friederich Edvard Julius Christianson (Defensor Henrichsen), der tiltales til Embedsforbrudelse for at have undladt at undersøge Toldforsøgningens Bessaffenhed i et Fartoi, med hvis Løsning han skulde føre Tilsyn m. m. (see Overrettsdommens Præmisseser).

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 2den August 1862: „Tiltalte, suspenderet Toldassistent Friis eller Friederich Edvard Julius Christianson, bør til Nykjøbing paa Morås Kjøbstads Fattigkasse bøde 300 Rdl. R. M. samt udrede alle af Actionen lovlige skydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Schjellerup 12 Rdl., Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Decbr. 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at staae, dog saaledes at Bødens Størrelse bestemmes til 50 Rdl. I Salair til Actor for Overretten, Justitsraad Reffelmann, betaler Tiltalte 10 Rdl. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Højhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Mulcten efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Mulcten bestemmes til 100 Rdl. I Salarium til Candidatus juris Hausen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Friederich Eduard Julius Christianson, der ifølge Generaltolbdirectoratets Resolution er siden 1ste November f. A. suspenderet fra sit Embede som Tolbassistent ved Tolbstedet i Nykjøbing paa Mors, til Embedsforbyrdelse, for at have unbladt at undersøge Tolbforseglingens Bestaendighed i et Fartoi, med hvis Losning han skulde føre Tilsyn, og overladt Seglenes Fratagelse til vedkommende Skipper, saavel som for andre Forsæller af samme Slags, for at have unbladt forsvaerligt at optælle og opmaale Dækslasten og overladt denne Forretning til Andre, i Strid med hvis Interesse det maatte være at varetage Tolbassens Tare, for at have under Losningen for endeel opholdt sig fjernet fra Lossestedet, for at have unbladt at forviise sig om Dækslastens fuldstændige Ubløsning forinden der paabegyndtes med Rumslastens Ilaadbringelse, for ei at have inquireret Skipper Poulsens Skib efter endt Losning, for at have været beruset, da han efter Ubløsningen kom ombord i bemeldte Skib, samt for som Følge af disse Tjenesteforsæller ved forskjellige Leiligheder at have gjort sig skyldig i urigtig Attestation paa de vedkommende Regnskabsbilag ved at forsyne dem med Bedræftelse om tjenstlige Handlingers Udførelse, som ikke fra hans Side have fundet Steb.

Efterat Skipper Poulsen den 9de Juni f. A. med sit Skib havde passeret Agger Kanal, hvor Skibets Lastrum blev forseglet af Tolbvæsenet, anmeldte han sig ifølge Sagens Oplysninger den 10de f. M. ved Nykjøbing Tolbsted som ankommen fra Norge med en Ladning Trælaf, der skulde opløses i Draaby Vig, idet baade han og Ladningseieren, Kjøbmand Steenberg i Nykjøbing, gjorde Angivelse om Skibets Ladning saavel for Dækslastens som Rumslastens Bedkommende, og overeensstemmende med disse Angivelser udfærdigedes samme Dag fra Nykjøbing Tolbkammer en Losse-Kulle med Paategning om, at Tiltalte skulde paasee Losningen. Tiltalte begav sig, som det maa antages, endnu samme Dag med Kjøbmand Steenberg tillands til Draaby Vig, hvor han ankom inden Skibet, og tog Ophold paa Gaarden Søe, circa $\frac{1}{4}$ Miil fra Stranden, og efterat Skipper Poulsen Dagen derpaa havde meldt sig hos ham, fandt Skibets Ubløsning Steb, som det maa antages, deels den 11te deels den 12te Juni. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte aldeles ikke var ombord i Skibet før efterat Ubløsningen var ganske tilendebragt, og at han saaledes navnlig ikke har opfyldt den ham paahvilende Pligt at forviise sig om, at de, som meldt, for Rummet anbragte Tolbsegl vare ubestaaende, hvorimod han, da han blev anmodet om

at komme ombord for at aabne Forseglingen, ved fornævnte Kjøbmand Steenberg og ved Forpagter Møller, der skulde modtage Ladningen, lod Skipperen meddele den Beseed, at han selv kunde aabne for Rummet, hvilket derefter skete. Tiltalte maa derhos ansees at have erkjendt, at han ikke uafbrudt har været tilstede ved Løsestedet medens Ubløsningen foregik, men en Deel af Tiden har opholdt sig paa Søe, ligesom det navnlig ogsaa ved de af Skipper Poulsen og dennes Styrmand afgivne edelige Forklaringer maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ikke har foretaget den til Lødens rigtige Beregning og til Controlleringen af Løsbangivelsens Rigtighed fornødne Opmaaling og Optælling af Dæklasten, idet han end ikke kan antages at have paaseet, at Dæklasten blev bragt iland forinden Rumslastens Ubløsning paabegyndtes, eller at Dæklasten dog til fornøden Maaling og Optælling holdtes affondret fra Rumslasten, og efter de af Poulsen og Styrmanden afgivne Forklaringer om, at endel af Dæklasten bragtes iland sammenblandet med Rumslasten, og at endel af Lasten allerede var kjørt bort inden hele Dæklasten var bragt iland, kan der navnlig intet videre Hensyn tages til Tiltaltes vedholdende Udsagn om, at han ved den ommeldte Ubløsning har optalt og maalt Dæklasten, eller at Dæklasten og Rumslasten ved Standbringelsen hver blev lagt paa sin Side af Veien, hvilket sidste Poulsen navnlig ogsaa særligt har benægtet at have været Tilfældet. Efterat Ubløsningen var tilendebragt, gif Tiltalte ombord paa Skibet og seilede med det til Nykjøbing, og skjøndt Tiltalte har benægtet ved denne Leilighed at have været beruset, maa det dog ligeledes ved Pouslens og Styrmandens Forklaringer ansees godtgjort, at Tiltalte var noget beruset, da han kom ombord, ligesom det ogsaa maa ansees oplyst, at han var beruset, da han derefter kom iland, og det maa derhos, uagtet Tiltalte vedholdende har udsagt, at han efter at være kommen ombord inquirende Skibet, ved de nævnte Personers Vidnesbyrd ansees beviist, at Tiltalte ikke, saaledes som det paalaae ham, har anstillet den fornødne Undersøgelse ombord til Oplysning om, hvorvidt der efter Ubløsningen endnu fandtes uangivne Varer i Skibet, og Poulsen har i saa Henseende navnlig — uden at saadant er blevet modtaget af Tiltalte — anbragt, at en Inquisition af Skibet ikke kunde foregaae uden at Rugerne aabnedes, men at dette ikke ved den paagjældende Leilighed er sket. Idet det saaledes maa statueres, at Tiltalte ikke uafbrudt har været tilstede ved den ommeldte Ubløsning af Skipper Pouslens Skib, samt at han særligt har undladt paa behørig Maade at optælle og maale Dæklasten, at eftersee om de for Rummet paasatte Lødssegl vare ubeskadigede, og efter endt Løsning at eftersee Skibet, maa han herved ansees at have tilfidsat den ham som oplyshavende Lødsbedsmand paahvilende Pligt nøiagtigt at undersøge om Skibsladningen i det Hele stemmede med de gjorte Løsbangivelser, jfr. Forordningen af 1ste Februar 1797 § 10, samt Afdeling II. A. B. C., og for dette sit Forhold har Tiltalte paadraget sig Ansvar efter den nævnte Forordnings § 88, uden at der, forsaavidt Tiltalte, som melbt, har undladt at eftersee Forseglingen, kan tages noget videre Hensyn til hans Anbringende om, at han ved et Sygdomstilfælde var hindret fra ved den paagjældende Leilighed at gaae ombord, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte ved, som anført, at anmode Ciieren og Mod-

tageren af Ladningen om at meddele Skipperen, at denne selv kunde aabne Seglene, end ikke for dem omtalte, at han ved Sygdom var hindret i selv at gisre det, ligesom han i alt Fald, saafremt Forretningens Udførelse ved Andre paa hans Vegne havde været uomgængelig fornøden, dog navnlig ikke dertil burde have benyttet Skipperen, hvem Ansvaret vilde have paahvilet for det Tilfælde, at Seglene vare befundne bestabigede.

Foraaavidt Tiltalte endvidere sigtes for ved Ubløsningen den 14de og 15de August f. A. ved Handelsetablissementet Branden i Salling af en Ladning norst Trælafst ikke at have foretaget Opmaalning og Tælling af Dækslasten, bemærkes, at Tiltalte har erkendt Rigtigheden af Handelscommis Hansens Forklaring om, at denne, der skulde modtage Ladningen, paa Anmodning af Tiltalte har opmaalt Dækslasten efterat denne var bragt iland, medens Tiltalte selv opholdt sig i Contoiret, og vel har Tiltalte tillige anbragt, at han selv senere opmaalte og talte Dækslasten, men efter Hansens Udsagn om, at Rumslasten ved denne Leilighed blev bragt iland strax efter Dækslasten og sammenblandet dermed, hvorved en paalidelig Opmaalning af Dækslasten umuliggjordes, i Forbindelse med Tiltaltes egen Forklaring om, at der dog ikke var bragt meget af Rumslasten iland, da han opmaalte Dækslasten, og at han ingen Grund havde til at tvivle om, at Hansen paalideligt havde optalt og maalt Dækslasten, maa det i alt Fald statueres, at den senere Opmaalning og Tælling af Dækslasten, som Tiltalte vil have iværksat, ikke har været selvstændig og nøiagtig, men i en væsentlig Grad bygget paa Resultatet af den Undersøgelse, som Hansen efter Tiltaltes Anmodning havde foretaget. Tiltalte maa saaledes ogsaa ved den her omhandlede Ubløsning anses at have ladet det mangle paa fornødent Tilsyn, idet Overdragelsen af hans Pligter i saa Henseende til Ladningens Modtager — som det efter Hansens Forklaring maa antages paa Grund af, at det var stærkt Regnveir — navnlig ingenlunde kunde være tilstedelig, og for sit Forhold i denne Henseende vil Tiltalte ligeledes have paadraget sig Ansvar efter de ovennævnte Lovbestemmelser.

Tiltalte har endvidere under Sagen været sigtet for Pligtforsømmelse ved forskellige andre Ubløsninger, ved hvilke Toldopsynet var ham anbeføjet, men da han ved Underretsbdommen er friuunden i disse Henseender, og Dommen alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring, men ikke tillige for det Offentliges Vedkommende, bliver der ikke her for Retten Spørgemaal om at tage hans Forhold ved disse Leiligheder under Paaljendelse.

Derimod maa det efter det Anførte billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1811 og maa antages i en længere Arrække at have været i Toldvæsenets Tjeneste, men som isøvrigt efter Sagens Oplysninger navnlig i de sidste 3—4 Aaaneer før hans Suspension har været noget hengiven til Dril, ligesom han ogsaa i Aaret 1860 ved Generaltolddirectoratets Resolution er iksendt en Bøde af 25 Rdl. og tildeelt Frettesættelse og Udvarsel for i beruset Tilstand at have insulteret sin Foresatte, ved Underretsbdommen er ansæet med en Bøde til Byens Fattigkæse for det af ham ved de to ovenansførte Ubløsninger ubdøiste pligtskridige Forhold, ved hvis Vedømmelse det tillige maa komme i Betragtning, at Tiltalte,

nagtet han, som meldt, deels ikke kan antages ved nogen af disse Leiligheder at have været uafbrudt tilstede, eller navnlig behørig at have opmaalt og talt Dødslisten, deels ved Løsningen af Skipper Poussens Skib har undladt at eftersee Tolbseglene og efter endt Løsning at undersøge Skibet, dog med Hensyn til begge Ubløsninger har udfærdiget en med Løsserullen stemmende Løssoptegnelse med Paategning om, at ikke andre eller flere Varer end de deri ansførte have været i Skibet, samt med Hensyn til Skipper Poussens Skib endvidere har meddeelt Attest om Skibets Inquisition og om at Tolbseglene vare ubestådigede, hvilke Bevidnelser Tiltalte isøvrigt vil have afgivet i god Tro til de Folk, der havde varetaget hans Forretninger, og i den Overbeviisning, at Tolbvisig ikke fandt Sted, hvilket ei heller er oplyst at have været Tilfældet.

Efter samtlige Sagens Omstændigheder findes imidlertid Bødens Størrelse, der ved Underrettsdommen er fastsat til 300 Rdl., at kunne bestemmes til 50 Rdl., og med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Forfrister om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste".

Nr. 141.

Advocat Liebe

contra

Søren Christian Lerche (Defensor, Cand. juris Hansen), der tiltales for at have forfalsket eller bevirket Forfalskning af et Document.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Octbr. 1862: „Tiltalte, Kjøbmand Søren Christian Lerche, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være; men bør Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Kammeraad, Procurator Hansen, 6 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Busch, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 5te Januar 1863: „Tiltalte Søren Christian Lerche bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 18 Maanedere. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forfrister, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige Høiesteret forelagte Dplysninger, og naar navnlig hensees til de Forhold, hvorunder den i den indaafede Dom omhandlede Tilføjning til den af Snekermester Fischer udfærdigede Transport maa antages at være foregaaet, og til den lange Tid, der er forløben inden Forklaringerne om det ved denne Leilighed Påsærede under Sagen ere

afgivne, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at der fra Fiskers Side er faldet Uttringer, som kunde give ham Anledning til at troe, at Fisker intet havde imod den, efter hvad der maas antages, i hans Nærværelse skete Tilføjning til Tranæporten. Der vil derfor være at tillægge Tiltalte Friindelse, dog efter de mod ham talende Omstændigheder ikkun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Søren Christian Verche bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Candidatus juris Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Kjøbmand Søren Christian Verche, for at have forfalsket eller bevirket Forfalskning af et Document.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte for en Gjælb af 5 à 600 Rdl., som han deels ved Laan deels for Arbejde var bleven Snekermester, Brandcapitain Fisker skyldig, under 14de December 1857 udfædt til denne en Obligation paa 2,000 Rdl. med 2den Prioritets Panteret næstefter 3,400 Rdl. i hans Gaard Nr. 240 Vitr. B. paa Torvet i Horsens, og efterat han havde afgjort denne Gjælb, anmodede han Fisker om at transportere Obligationen til Kjøbmand M. Monberg, der var Cautionist for et Beløb af 1,000 Rdl., som Tiltalte skyldte Horsens Commune, og som det var hans og Monbergs Agt at faae betalt ved et Laan paa 1,000 Rdl., som Sidsmævnte skulde see at erholde hos Banken i Horsens mod Sikkerhed i bemeldte Obligation med Transport fra Fisker. Efterat Tiltalte dernæst ved at forhøre sig hos en af Bankens Bestyrere havde erfaret, at det attraaede Laan ikke kunde erholdes, medmindre Fisker meddeelte skadesløs Transport paa Obligationen, blev til Banken indleveret en med Fiskers Underskrift forsynet, den 24de Juli 1858 dateret Transport, hvori der, efterat det i Almindelighed er udtalt, at Obligationen transporteres til Monberg og fra Dato af skulde være hans Eiendom, findes indskudt en Linie, skreven med den samme Haand som den øvrige Transport, men med blegere Blæk, hvori det hedder: „saaledes som jeg herved skadesløs har transporteret samme“, og paa den saaledes affattede Transport erholdt derpaa Monberg det attraaede Laan, men da han i indværende Aar har opgivet sit Bo som fallit, har Skifteforvalteren i Boet, ibet det for Gjælden stillede Pant maatte ansees for utilstrækkeligt, henvendt sig til Fisker med Tilskjenbegivende om, at han vilde komme til at indfri Obligationen. Fisker har imidlertid nægtet at have samtykket i

den ommeldte skadesløse Transport, og hans Forklaring gaaer nærmere ud paa, at han fra Begyndelsen af ikke gjerne vilde modtage den ovenommeldte Obligation, forbi den var udfærdiget for et større Belsb end han havde tilgode hos Tiltalte, og derfor, da hans Mellemværende med Tiltalte var afgjort, helst vilde have tilbageleveret denne Obligationen i qvitteret Stand, hvorfor han ugjerne indvilgede i at opfylde Begjæringen om Obligationens Transport til Monberg, og alene samtykkede deri paa den udtrykkelige Betingelse, at han ikke selv derved paabrog sig nogen Forpligtelse. Efterat det saaledes var aftalt, indfandt Tiltalte sig en Dag paa Fiskers Bopæl med den under Sagen omhandlede Transport, hvorpaa den indstubte Linie dengang ikke fandtes, og da Fisker ved at gjennemlæse Transporten fandt, at den ikke indeholdt nogen for ham forpligtende Bestemmelse, underkrev han den og fulgte derpaa efter Anmodning af Tiltalte med denne til Monberg, deels for at aflevere Documenterne og deels for at faae Transporten underkrevet af Bitterlighedsvidner. Da de vare ankomne til Monbergs Contoir, bleve Papirerne leverede til Monbergs daværende Handelsbetjent Kragh, som skrev Noget paa det ene Document — efter hvad Fisker da antog hans Navn til Bitterlighed — ligesom ogsaa et andet Vidue blev hidkaldt, men iøvrigt har Fisker udsagt, at han ikke troer at have seet Documentet efterat det var leveret til Monberg, og at han i alt Fald er vis paa, at hvis han senere har seet Documentet, har den ovenangførte Linie da endnu ikke været tilføjet, hvorhos han edelig har bekræftet, at ligesom han med fuldkommen Visshed veed, at Transporten ikke, dengang han underkrev den, indeholdt den sidste Linie om, at den var skadesløs, saaledes har han heller ikke senere og navnlig ikke ved den omhandlede Leilighed paa Monbergs Contoir, hvor han alene indfandt sig efter Tiltaltes Anmodning og i det ovenangivne Niemed, meddeelt noget Samtykke til den foretagne Forandring og Tilføining, idet han med Visshed veed, at Tiltalte ingenfinde har begjært og endnu mindre har erholdt hans Samtykke til at tilføie Noget om, at Transporten af Obligationen skulde stee skadesløst.

Tiltalte, der først havde nægtet at kunne mindes de nærmere Omstændigheder ved Transportens Affattelse og Underskrift, og navnlig havde benægtet at have haft noget at gjøre med Tilføielsen af den ovennævnte Linie, samt tilbudt at beedige, at den ikke var skeet med hans Videude og Billie, har senere indrømmet, at den indstubte Linie er ved den ovenommeldte Leilighed paa Monbergs Contoir og i dennes og Fiskers Overværelse bleven tilføiet af Kragh, der tidligere paa hans Anmodning havde reenskrevet Transporten paa Tiltaltes Opfordring og efter hans Dictat. Han har derhos i det første Forhør vedgaaet, at det forholdt sig rigtigt, at Fisker havde betinget sig, at han ikke ved Transporten skulde paatage sig nogen Forpligtelse, men senere har han, da han, som han siger, efterat nærværende Sag har givet ham Anledning til at tænke derover, har faaet en klarere Erindring om de nærmere Omstændigheder ved den omhandlede Transaction, paastaet, at han modtog Fiskers Samtykke til Forandringen i og Tilføiningen til Transporten, dengang da han var samlet med ham og Monberg paa Sidstnævntes Contoir, men senere har han atter mobiliseret

dette Dypgivende saaledes, at det er ham ubegribeligt, hvorledes han har kunnet falde paa at diktere den omhandlede Linies Tilføining til Transporten, og at han derfor antager, at han, da han saaledes gjorde denne Tilføining, har troet at have Fiskers Samtykke, medens han ikke tør paastaae, at han i Virkeligheden har erhøldt det, eller at han overhovedet har talt med Fisker paa Monbergs Contoir om at tilfabe den ommeldte Tilføining.

Ligesom det nu i og for sig maa i høi Grad have Formodningen imod sig, at Fisker, der, efter hvad Tiltalte selv har indrømmet, fra først af udtrykkelig havde betinget sig, at der ikke ved Transporten skulde paadrages ham nogen Forpligtelse, ikke desto mindre skulde uden nogen nærmere Forhandling og uden noget Veberlag have givet sit Samtykke til, at den ovenansførte Linie tilføiedes Transporten, hvorved denne forandrede fra en simpel til en skadesløs Transport, hvilket Samtykke Fisker ogsaa, som meldt, edelig har benægtet at have givet, saaledes findes der ei heller at kunne tages noget videre Hensyn til Tiltaltes Foregivende om, at han i alt Fald stod i den Formening, at han havde Fiskers Samtykke til den ommeldte Forandring i og Tilføielse til Documentet, idet der ikke under Sagen er oplyst eller endog af Tiltalte specielt paaberaabt Nogetsomhelst, der kunde antages at have fremkaldt en saadan Formening hos Tiltalte, der som nysansført vidste, at Fisker fra først af var uwillig til at paatage sig nogen Forpligtelse ved Transporten, medens det derimod efter Tiltaltes egen Indrømmelse og Monbergs samt de to paa Contoiret tilstedebeværende Handelsbetjentes Forklaringer maa antages, at der ved den paagjældende Tilighed ikke har fundet nogen nærmere Forhandling Sted om, at Fisker skulde meddele skadesløs Transport, ligesom det ogsaa maa bemærkes, at Monberg efter sin Forklaring, som han har tilbudt at beebige, endnu langt senere var uvidende om, at Fisker overhovedet havde paadraget sig nogen Forpligtelse ved den ommeldte Transport. Det findes herefter samt i Betragtning af Tiltaltes vakkende, modsigende og tilbeels usandsfærbige Forklaringer at maatte statuere, at han, der tidligere har været under Tiltale for Medbeelagtighed i bebrageligt Forhold, under hvilken Sag han imidlertid ved Høieserets Dom af 1ste December 1843 blev frifunden for Actors Tiltale med Paalæg af Actionens Omkostninger, har imod Fiskers Vidende og Villie og i svigagtig Hensigt foranlediget den ovenomhandlede Forandring i og Tilføielse til den ommeldte Transport. Ved Straffens Bestemmelse maa det imidlertid i Hensøit til Forordningen af 11te April 1840 § 64, 2det Punctum, komme i Betragtning, at det er saa kjendeligt, at den ovenansførte Linie er indstødt i Documentet efterat dets øvrige Indhold var skrevet, at Bankens Bestyrelse, der ifølge det Ovenansførte havde en særlig Opfordring til at undersøge det Punct, der omhandles i den indstødte Linie, ikke uden aabenbar Uforsigtighed kunde undgaae at bemærke denne Omstændighed. Den Straf, Tiltalte har forstjød, vil derfor være at bestemme efter den citerede Forordnings § 66, 3die Punctum, jfr. §§ 60 og 64, 2det Punctum, og findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 18 Maanedes".

Fredagen den 27de Martz.

Nr. 154.

Advocat Liebe

contra

Rasmus Søren Jørgensen og Henrik Sørensen Hjort

(Defensor, Procurator Hindenburg),

der tiltales for at have gjort sig skyldige i Tyveri af strandet Gods.

Samsø Birketings Extrarets Dom af 23de Decbr. 1861: „De Tiltalte, Møllebygger Rasmus Søren Jørgensen og Huusmand Henrik Sørensen Hjort, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. De bør derhos, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare 9 Rdl. 8 Sk. i Erstatning til Grosferer Edv. Thune i Kjøbenhavn, som Besuldmægtiget for vedkommende Assurandører, samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Examinatus juris, Forpagter Müller, med 5 Rdl., og til Defensor, Godsinspecteur Kruse, med 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de April 1862: „De Tiltalte, Møllebygger Rasmus Søren Jørgensen og Huusmand Henrik Sørensen Hjort, bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hæckscher og Schack, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Procurator Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Samsø Birk Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Møllebygger Rasmus Søren Jørgensen og Huusmand Henrik Sørensen Hjort tiltales for Tyveri af strandet Gods, er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger godtgjort, at de Tiltalte i forrige Sommer to Gange fra Braget af en ved Hatterrevet indstrandet Galease have borttaget nogle Planke og andet Tømmer, der ialt er vurderet til 9 Rdl. 8 Sk., hvilket de i

Tiltalte Jørgensens Baad førte ind, første Gang til Nordby Strand, anden Gang til Maarup Havn, hvorfra det igjen blev ført op til Jørgensens Bopæl og der deelt imellem de Tiltalte, saaledes at Jørgensen fik omtrent $\frac{2}{3}$ og Hjorth omtrent $\frac{1}{3}$; Sibsmønte har senere forfulgt det meste af sin Andeel.

Efter hvad der, navnlig under et ifølge Overrettens Kjenndelse optaget Reassumptionsforhør, er oplyst, var det af Assurandeurerne, der havde ubbetalt Gieren Skibets fulbe Værdi, opgivet at anstille Forsøg paa at faae Braget flod, da en i saa Henseende foretagen Besigtigelse havde givet det Resultat, at Omkostningerne derved vilde overstige Værdien, og Bragets Stilling var ogsaa saadan, at det kun ved Lavvande og i stille Veir var muligt at brække Stykker deraf, idet det laae paastraa, kun med den ene Side oven Vandet, og alene ved en Deel Kul, der laae i Bunden, holdtes fast; i Løbet af Efteraaret skal det herhos være blevet bort, uden at man siden har hørt noget til det.

De Tiltalte have nu stadig foregivet, at de stode i den Formening, at naar, som in casu, Bjergningen var afsluttet og det Bjergebe solgt ved Auction, var det Enhver tilladt at bjerge paa egen Haand af det tiloversværende Brag og beholde hvad han saaledes bjergebe. Ligesom nu de ovenansførte Omstændigheder maatte vække Formodning om, at Gieren eller Assurandeurerne ikke vilde gjøre noget yderligere Krav gjældende til Braget, saaledes er der ogsaa af disse i en under Sagen fremkommen Erklæring yttret, at det var opgivet, hvad der tillige er forklaret at have været antaget paa Den, og de Tiltaltes Forklaring om at have troet sig berettigede til at handle som de gjorde, Skjønes saameget mindre at kunne forstaaes, som de have brugt en aldeles aabenlys Fremgangsmaade, saavel ved det Borttages Indbringelse til Land som ved dets senere Behandling, og navnlig have omtalt i det Mindste den ene Bjergning for Havnesfogden ved Maarup, og at Tiltalte Jørgensen ikke har efterkommet et ham efter den første Bjergning af Soldassistenten under Trusel med Anmeldelse for Soldforvalteren givet Paalæg om at anmeldte hvad han bjergebe, findes under disse Omstændigheder ikke at kunne medføre, at han skulde kunne findes skyldig i den ham imputerede Forbrydelse.

Som Følge heraf vilde de Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale, og Underrettsdommen, hvorved de ere ansæte efter Grundsætningerne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 30 og 50 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i respective 2 Gange 5 og 5 Dage, vil derfor forjaavibt være at forandre, hvorimod bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som de Tiltalte efter Omstændighederne in solidum findes at burde tilsvare, bifalbes“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med væsede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indskede Dommers Præmisser, forjaavibt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandlung (F. Høgel). — Trykt hos F. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 5.

Den 17de April.

1863.

Første ordinaire Sessiou.

Fredagen den 27de Marts.

Nr. 129.

Statsraad Salicath

contra

**Maja Lise Gabrielsen, ogsaa kaldet Marie Larsen, Bengt
Larsens Hustru (Defensør Liebe),**

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Kjær Herreds Eyrarets Dom af 26de Novbr. 1862: „Arrestant-
inden Bengt Larsens Hustru Maja Lise Gabrielsen, ogsaa kaldet Marie
Larsen, og Arrestanten Gustav Abrahamsen samt dennes Hustru, Arre-
stantinden Inger Lene Carlsdatter, bør hejsættes til Tugthuusarbejde
hver i 8 Mar. Derhos bør de in solidum betale i Erstatning til
Landbygningernes almindelige Brandforsikring 395 Rdl. saunt ligeledes,
Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af Undersøgelsen og Sagen
lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator
Benzen, 6 Rdl., og Defensør, Prøveprocurator Larsen, 5 Rdl. Den idømte
Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse, og Dommen i det Hele at fuldbyrdes under Udsærd efter
Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 26de Januar 1863: „Underrets-
dommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude. Derhos
udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger ved Overretten, og derunder
i Salair til Actor og Defensør sammesteds, Procuratorerne Sfaacsen og
Faber, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger
efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

VII. Margang.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angif to andre Tiltalte, nemlig Gustav Abrahamsen og Hustru, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten, tiltales Maja Lisa Gabrielsen, Bengt Larsens Hustru, for Brandstiftelse og Tyveri.

Hvad angaaer Sigteisen for Brandstiftelse er det ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der efter Opfordring af Abrahamsen og Hustru havde paataget sig at sætte Ild paa et huse efter Kjøbecontract tilhørende Huus paa Nistrup Heide, der paa den Tid var ubeboet, idet Abrahamsen og Hustru siden Foraaret f. A. havde haft Arbeide og Ophold andetsleeds, har den 5te August f. A. om Aftenen Kl. 9½ à 10 begivet sig til det ommeldte Huus, og efterat have oplukket Døren, der udefra førte ind til Kjøkkenet, ved med en hende af Abrahamsen givet Pind at løfte det indvendigt paa Døren siddende Klinkesalb, har med nogle til dette Siemed medbragte Svovstikker tændt Ild i noget Halm, der forud af Abrahamsen var lagt tilrette ovenpaa Bagerovnen, saaledes at Ilden derfra maatte udbrede sig videre og antænde selve Huset, hvilket ogsaa skete, idet dette aldeles nedbrændte, saa at kun lidt af Ydervæggen samt Arnelebet, Skorstenen og Bagerovnen bleve staaende. Efter Tiltaltes Forklaring, der i det Væsentlige bestyrkes ved Sagens andre Oplysninger, havde Abrahamsen og Hustru allerede et Par Maaneder forud begyndt at opfordre hende til at sætte Ild paa det ommeldte Huus, for at de, der vare i Pengetrang, kunde komme i Besiddelse af den Sum 400 Rdl., hvorfor det var forsikret i Landbygningernes Brandforsikring, og herfor efter gjentagne Forhandlinger lovet at give hende 10 Rdl. i Penge og forresten gjøre hende alt det Gode, de kunde, for hvilket Bederslag Tiltalte paatog sig at udføre Gjerningen, dog, som hun har paastaet, kun forbi de løfede og truebe hende dertil og hun, som, da hendes Mand i længere Tid havde været paa Arbeide andetsleeds og ikke sendte hende det Fornødne til Familiens Underholdning, besandt sig i en meget trængende Forsatning, ikke havde Kraft til at modstaa deres Paavirkning.

Af Brandforsikringen er der neblagt Paastand om en Erstatning af 395 Rbd., hvilket Besøb Tiltalte ved Underretsdommen retteligen er tilpligtet at tilsvare in solidum med de i 1ste Instants Medtiltalte.

Hvad dernæst Tyvsigtelsen angaaer, har Tiltalte tilstaaet, at hun den 22de Juni f. A. har frastjaalet Høker og Gaardmand Peter Nyborg af Nistrup et til 2 Mk. vurderet uberebet Faarestind, der laae paa en Sæl i dennes, som det maa antages, uafsaafede Forstue. Nyborg har nu ogsaa forklaret, at han vel

har savnet et saadant Skind, der var ophængt i Gangen foran hans Høkerboutif som Tegn paa, at saadanne Skind folgtes af ham, men hidtil havde troet, at det muligt var solgt af hans Medhjælper ved Handelen. Det ommeldte Skind er bragt tilstede under Sagen og ubleveret Bestjaalne.

Efter det Anførte har Tilstalte, der er sødt i Sverrig den 1ste Januar 1823 og ikke har været tiltalt eller straffet tidligere heri Landet, gjort sig skyldig i Brandstiftelse, og hun vil derfor for dette sit Forhold være at ansee efter Forordningen af 26de Martz 1841 § 4, jfr. §§ 5 og 10, og findes hendes Straf at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorved den Straf, som Tilstalte endvidere har forskyldt for det ommeldte Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, vil være absorberet“.

Mandagen den 30te Martz.

Nr. 139.

Statsraad Salicath

contra

William Andrew (Defensør Liebe),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse.

Frederiksteds Eyrarets Dom af 4de Decbr. 1862: „Arrestanten William Andrew af Plantagen Paradise bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede samtlige af denne Sag flydende lovlige Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 7de Januar 1863: „Arrestanten William Andrew bør miste sit Liv. Saa betaler han og samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende af Underdommeren i Frederiksted med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag tiltales Arrestanten William Andrew af Plantagen Paradise for Voldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse.“

Pigen Madlane, der er 17 Aar gammel, kom en Aften i Slutningen af Juni Maaned f. A. hjem til sin Moder paa Plantagen Envy med sønderrevne Klæder og fortalte, at hun paa Veien fra Søndagsfjelen i Frederiksted var bleven overfaldet og slaaet af Arrestanten, i hvilken Anledning Moderen dog intet foretog, forinden hun af Dmtale imellem Arbejderne paa Plantagen erfarede, at hendes Datter ved samme Leilighed skulde være bleven voldtagen af Arrestanten, hvilket foranledigede, at hun klagede til Politimesteren i Center-Districtet, hvor Madlane under det optagne Forhør forklarede, at hun den ommeldte Aften mødte Arrestanten, som hun kun kjendte af Anseelse og som spurgte hende, hvorfor hun ikke sagde ham Godaften, og, da hun dertil svarede at han maatte være gal, greb fat i hende, trængte hende baglænds ind paa en til Veien stødende Græsmark, kastede hende omkulb og, efterat have blottet hende, tiltvang sig Samleie med hende, naaget hun skreg og gjorde Modstand af alle Kræfter. Han snoede derhos det Tørklæde hun havde om Halsen saa fast om denne, at hun næsten havde tabt Bevidstheden, da Arbejderen Robert James, der havde hørt hendes Skrig, kom tilfæde og befriede hende. Hun tilføiede, at hun ikke veed bedre end at Samleiet blev fuldbrydet. Under Extraretsforhøret har hun i denne Henseende nærmere forklaret, at hun under Samleiet følte Smerte i Siden, samt at noget gik fra hende, som senere hen, da Moderen undersøgte hendes Særk, fandtes at være Blod, hvoraf hun sluttede at Samleiet var bleven fuldbrydet, skjøndt hun ikke er vis derpaa, da hun albrig tidligere har havt med nogen Mand at gjøre. Grunden, hvorfor hun ikke strax ved Hjemkomsten fortalte Moderen at hun var bleven voldtagen, var den, at hendes Moder var i en særdeles ophidsket Stemning, fordi hun var bleven saa længe ude, og hun derfor fryggede for Bank, naar hun fortalte om dette, et Udsagn, hvis Rigtighed bekræftes af Moderens derom afgivne Forklaring.

Arbejderen Robert James, der havde været i Følge med Arrestanten, men var standset et Stykke Wei tilbage i Samtale med Fruentimmeret Dorethy, har udsagt, at de, efterat Madlane var kommen ud af Syne, hørte Skrig om Hjælp og Mord, hvorefter han løb til Stedet, hvorfra Skrigene kom, og fandt der i en Græsmark Madlane liggende paa Ryggen blottet indtil Belteledet, samt Arrestanten ligeledes blottet liggende paa hende. Han rev derpaa Arrestanten bort fra Madlane, der løb bort ad Envy til. Om isvrigt Arrestanten har forsogt eller havt Samleie med hende eller ikke, derom kan han ingen nærmere Forklaring give. Fornævnte Dorethy har bekræftet, at hun samtidigt med foranstørte Arbejder har hørt de ommeldte Skrig.

Arrestanten, der er skønnet at være 19 Aar gammel, har under Politiforhøret vedgaaet den af Robert James afgivne Forklaring i det Hele, men derhos udsagt, at han ikke har tilbunget sig Samleie med Madlane og at det ikke har været hans Hensigt at gjøre saadant, og at han ei vidste, hvorfor han krødes med hende. For Extraretten har han først vedgaaet den for Politiretten afgivne Tilfæelse, dog med den Forandring, at hans Blottelse kun havde været tilfældig, og at han kun vilde gjøre Lovier med Pigen, og i et senere Forhør har han endelig udsagt, at han kom i Slagsmaal med hende og tog fat i hendes Hals-

tørklæde, hvormed han snoede hende rundt, saa hun faldt paa Ryggen, hvorefter han lagde sig paa Knæ over hende for at slaae hende, ligesom hun heller ikke var saameget blottet, som tidligere udsagt, men disse Fragaelsler, hvis Rigtighed paa det Bestemteste er bleven møbsagt af Robert James, ville i Genhold til Lovens 1—15—1 ikke kunne komme Arrestanten tilgode.

Endelig gaaer den offentlige Læges Attest ud paa, at Madlane vel fandtes defloret, men at det ibrigt er rimeligt, at fuldstændig Samleie ikke har fundet Sted.

Kan det nu end ikke antages beviist, at i det nærværende Tilfælde Voldtægt har været fuldbrydet, saa kan det dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder og navnlig Arrestantens Bedgaelse af Forklaringen om den Stilling, hvori han fandtes med Madlane, ikke drages i Tvivl, at han har tilsigtet og forsøgt at tiltvinge sig Samleie med hende, og hans Handling bliver derfor, samt med Hensyn til dens øvrige oplyste Beskaffenhed, at hense under Lovens 6—13—18, saaledes at han dømmes til at misse sit Liv samt derhos udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 107.

Advocat Liebe

contra

Jon Runolfsson (Defensor Salicath),

der tiltales for ved voldelig Behandling at have været medvirkende Aarsag til anden Mand's Død.

Kangarvalla Syssels Eyrarets Dom af 12te Novbr. 1861: „Den tiltalte Jon Runolfsson af Balkafoti bør erlægge en Bøde af 25, fem og tyve, Rigsdaler Sølv til Vesturlandeyja Fattigkæse og betale alle af denne Sag saavel som af hans Arrest lovligten flydende Omkostninger, deriblandt Salair til den beffikede Defensor, Althingsmand Paul Sigurds-son, 2 Rdl. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 17de Martz 1862: „Tiltalte Jon Runolfsson bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Hvad Sagens Omkostninger for Herredskretten angaaer, bør Herredskommen ved Magt at stande. Til Actor og Defensor ved Landsoverretten, Procurator Jon Gudmundsson og Organist P. Gudjohnsen, betaler Domsældte 6 Rdl. i Salarium til hver især. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter de under nærværende Sag tidligere fremkomne Dplgninger — i hvilken Henseende den i den indtækte Dom givne factiske Frem-

stilling i det Væsentlige billiges — i Forbindelse med en, efter bemeldte Doms Afgivelse, af det kongelige Sundhedscollegium afgiven Betænkning, der indeholder, at Collegiet i Overeensstemmelse med Landphysici Erklæring antager, at Blodextravasatet udenom Hjernens venstre Halvdeel, som har forarsaget Olafur Gestfons Død, er fremkaldt ved de ham af Tiltalte tilføiede Slag paa venstre Side af Hovedet, vil Tiltalte for sit Forhold være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, 2det Led, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 8 Aars Tugthuusarbeide.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Doms Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Son Runolfsøn bør hensættes til Tugthuusarbeide i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den Tiltalte Jon Runolfsøn af Bakkafotti i Rangarvalla Syssel tiltales under nærværende Sag for voldelig Behandling af Olafur Gestfons af Midkot inden samme Syssel, og for derved at have kunnet være medvirkende Aarsag til hans Død; Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 6te Juli sidstleeben indtraf Tiltalte, der er over criminel Lavalder og ved Rangarvalla Syssels Dom af 18de Januar 1858 for at have flaaet og mishandlet Nepsstyrer Jon Thorsteinsøn af Snundarstobum idømt en Bøde af 6 Rdl. til Rangarvalla Neps Fattigkasse, efter hans egen Tilstaaelse og de i Sagen førte Vidners Forklaringer paa Gaarden Midkot i Vesturlandeyar meget beffænket og geraabede strax i Slagsmaal med Bonden sammefeds, Sigurdur Olafson; og da dennes Fader, af Alder høit oppe i Halsfjædsindsyverne, vilde berolige den Tiltalte og anmode ham med det Gode om at forholde sig rolig, slog Tiltalte Olafur paa den venstre Side af Hovedet efter et Vidnes Forklaring 3 Slag og efter et senere tilstedekommet Vidnes Udsagn 1 Slag, og slogte ham fra sig uden at Olafur dog derved styrtebe omkulb; men efter omtrent $\frac{1}{2}$ Times Forløb fik Olafur ondt med saa stærk Brækning og Bildeelse, at man forstod Lidet eller Intet af hvad han sagde, ligesom han og samtidigt næsten mistede Mælet, hvorefter han laa syg i 14 Dage og bøde derpaa.

For saadant Overfald paa Olafur er Tiltalte ved Rangarvalla Syssels Eyrarherredøret den 12te November sidstleeben tilfunden at udrede en Bøde af 25 Rdl. til Vesturlandeyar Neps Fattigkasse samt betale alle af Sagen loyfig

flydende Omtalninger, og er denne Dom, ved hvilken Tilstalte har acquiesceret, af vedkommende Amt indanket for Landsoverretten.

Det er under Sagen oplyst, at Olafur, 4 Dage forinden han overgik denne Mishandling af Tilstalte, er falben af Hesten og har ligget i Besvimelse en liden Stund, men er kommen til sig selv igjen og erklærede sig fuldkommen restituert efter dette Fald, ligesom Landphysicus, hvem man har afæstet hans Betænkning, er kommen til den Slutning, at det Fald, Olafur saaledes gjorde af Hesten, ikke har kunnet have nogen skadelig Indflydelse paa hans Sundhed, men at de Slag, han erholdt af Tilstalte paa venstre Side af Hovedet, efter Omstændighederne have forarsaget hans Død eller, som han udtrykker sig i sin paa Danst affattede Betænkning, „i det givne Tilfælde været relativt lethale i deres Følger“. Ved Obductionen befandtes ingen ydre Tegn til Vold paa Olafurs Hoved, hvorimod Districtslægen indvendigt i samme fandt størket Blod under den haarde Hjernehinde rundt om den store Hjernes venstre Halvdeel, hvilket Blod Lægen antog at have forarsaget Olafurs Død, og i den Skrivelse, som Lægen afgav til Herredsbommeren, erklærer han det meget sandsynligt, at de Slag, Olafur bekom paa Hovedets venstre Side af den Tilstalte, have været medvirkende Aarsag til det Blodstøb, hvoraf Olafur, der letteligen kunde have været svækket i Hovedet ved Faldet af Hesten, uagtet dette lidet eller slet ikke mærkedes, er død, og at Slagene saaledes har været per accidens lethalia. Deune Lægens Anskuelse maa Landsoverretten lægge til Grund for sin Dom, og det saameget heller, som alle Sagens Omstændigheder lede til samme Slutning, ligesom paa den anden Side Alt hentyder til, at Tilstalte ikke forfæltigen har villet berøve eller kunnet forudsæe, at han vilde berøve Olafur Livet ved de ham paa Hovedet givne Slag. Naar nu den Anskuelse lægges til Grund, at Tilstaltes Overfald paa Olafur har medført hans Død, netop fordi han forinden var bleven svækket, ansees Tilstaltes Forbrydelse, som ikke kan undskyldes derved, at han i Handlingens Dødblik var betydeligt bestjænk, da han dog vidste hvad han foretog sig, ikke ligefrem at kunne hensøres til Forordningen af 4de October 1833 § 10, 2det Membrum, cfr. §§ 6 og 15, uagtet den bør bedømmes i Analogi af førnævnte Lovsted, og ansees da den Straf, som Tilstalte er incurreret, påseende bestemt til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, og i Overensstemmelse hermed vil Herredsbommen med Hensyn til Straffen være at forandre, men derimod med Hensyn til Sagens Omtalninger at stadfæste“.

Tirsdagen den 31te Martz.

Nr. 108.

Advocat Liebe
contra

1) Mette Kirstine Friis, Stephan Jensens Hustru, 2) Julius eller Julius August Thomsen, 3) Christiane Jensen, 4) Magdalene Christine Petersen, ogsaa kaldet Caroline Petersen, 5) Else

Nielsdatter, Huusmand Jens Poulsens Enke og 6) Frederik eller Frederik Christian Henriksen (Defensor Salicath),
der tiltales for svigagtigt Forhold med Hensyn til Gods, der henhørte til forhenbørende Kroeier af Tylstrup, ovennævnte Stephan Jensens Fallitbo.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 7de April 1862: „De Tiltalte bør hensættes: Stephan Jensens Hustru Mette Kirstine Friis, Julius August Thomsen, Caroline Petersen eller som hendes rette Navn skal være Magdalene Christine Petersen, Christiane Jensen, Jens Christian Bertelsen og Anders Christian Køster i Fængsel paa Vand og Brød, Stephan Jensens Hustru i 4 Gange 5 Dage og de Andre hver i 2 Gange 5 Dage, Anders Jensens Enke Johanne Pedersdatter, almindelig kaldet Johanne Fiil, i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fargekost i 20 Dage og endelig Jens Poulsens Enke Else Nielsdatter og Frederik Henriksen, hvis fulde Navn er Frederik Christian Henriksen, hver i Fængsel i 5 Dage. Tiltalte Stephan Jensens Hustru bør udrede alle af Underfogelsen og Sagen lobligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Prøveprocurator Larsen, 12 Rdl., og Defensor, Procurator Høegh, 8 Rdl., og bør in solidum med hende de Tiltalte Julius Thomsen, Caroline Petersen, Christiane Jensen, Jens Christian Bertelsen og Anders Christian Køster betale $\frac{1}{3}$ af disse Omkostninger og de Tiltalte Else Nielsdatter, Frederik Henriksen og Johanne Pedersdatter ligeledes in solidum med Stephan Jensens Hustru $\frac{1}{3}$ af samme. Dommen at fuldbyrdes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Septbr. 1862: „De Tiltalte, Nr. 1 Stephan Jensens Hustru Mette Kirstine Friis, Nr. 2 Julius August Thomsen og Nr. 4 Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og de to Andre hver i 5 Dage. De Tiltalte, Nr. 3 Magdalene Christine Petersen, ogsaa kaldet Caroline Petersen, Nr. 5 Huusmand Jens Poulsens Enke, Else Nielsdatter, Nr. 6 Jens Christian Bertelsen, Nr. 7 Anders Christian Køster, Nr. 8 Frederik Christian Henriksen og Nr. 9 Anders Jensens Enke, Johanne Pedersdatter, ogsaa kaldet Johanne Fiil, bør hensættes i Fængsel, den Førstnævnte i 8 Dage og de Øvrige hver i 4 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Haaesen og Procurator Kühnel, eller nu Sidstnævntes Dødsbo, 12 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Stephan Jensens Hustru

Mette Kirstine Friis, hvorhos de øvrige Tiltalte in solidum med hende heraf tilsvare hver $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udføerd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger til Paa- kjendelse for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende, vil den, i Henshold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverretten's Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Mette Kirstine Friis, Stephan Jenseus Hustru, 20 Rdl. til hver, saaledes at de øvrige Tiltalte in solidum med hende deraf tilsvare hver $\frac{1}{6}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Stephan Jenseus Hustru, Mette Kirstine Friis, Julius August Thomsen, Magdalene Christiane Peterfen ogsaa kaldet Caroline Pedersen, Christiane Jensen, Huusmand Jens Poulsens Enke, Elise Nielsdatter, Jens Christian Bertelsen, Anders Christian Røster, Frederik Christian Henriksen og Anders Jenseus Enke, Johanne Pedersdatter, ogsaa kaldet Johanne Hil for tvivagtigt Forhold med Hensyn til Gods, der henhørte til forhenværende Eier af Tyllstrup Kro, ovennævnte Stephan Jenseus Fallitbo.

Efterat daværende Kroeier Stephan Jensen af Tyllstrup Kro den 25de Juni 1860 havde opgivet sit Bo som fallit til Skiftebehandling og Skifteretten den næste Dag havde indfundet sig i bemeldte Kro for at registrere hans Eiendele, og der derefter den 7de November s. A. var bleven afholdt Auction over det registrerede Løssore, ved hvilken Leilighed det viste sig, at flere af de registrerede Gjenstande vare bortkomne, indgav Stephan Jensen under 17de November s. A. en Anmeldelse om formeentlig begaaet Ewig med Hensyn til Voets Eiendele, og under den i denne Anledning ansøgte Undersøgelse er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at de Tiltalte paa den i det Følgende med Hensyn til enhver især anførte Maade have unddraget eller været behjælpelige med at unddrage Stephan Jenseus Bo forskjellige det tilhørende Gjenstande.

Nr. 1. Stephan Jenseus Hustru, Mette Kirstine Friis.

Denne Tiltalte har i den ommeldte Henseende forklaret, at da hun den 26de Juni 1860, efterat Skifteretten havde indfundet sig i Tyllstrup Kro for at registrere Voets Eiendele, af sin Mand var bleven underrettet om, at han havde overgivet sit Bo til Skiftebehandling, hvorom hun tidligere ingen Kundskab havde

havt, og hun derefter af Medtilltalte M. Chr. Petersen, der efter Tiltaltes Forklaring mod hendes Raad havde henvendt sig til Stephan Jensen med Forespørgsel om der maatte tages en Sengs Klæder bort, var bleven underrettet om, at Stephan Jensen samtykkede heri, paaviste hun bemeldte Medtilltalte, hvilke Sengklæder der skulde føres bort, nemlig 2 Dynner og 2 Hovedpunder, og disse Sengklæder, der tilsammen ere vurberebte til 7 Rbl. 1 Mk., bleve derpaa efter Tiltaltes Forklaring bragte bort af ovennævnte Medtilltalte, uden at Tiltalte vil have ubtalt sig om, hvorhen de skulde bringes, hvorimod hun har erkjendt, at hun igjen redte de Senge, hvorfra Sengklæderne vare tagne, for at det ikke skulde sees, at de vare borttagne. Efter Sagens Oplysninger bleve bemeldte Sengklæder bragte til Medtilltalte Christiane Jensens Bolig, men efter omtrent 8 Dages Forløb igjen bragte tilbage til Tylstrup Kro, hvor Tiltalte efter sin egen Tilstaaelse selv lagde dem op paa Loftet over Reisesalben for at have dem af Veien til den Tid, da der skulde holdes Auction over Voets Løssøre, og da denne var afholdt og Tiltalte tilligemed Medtilltalte Julius Thomsen flyttede til Løffens Kro, medtog hun bemeldte Sengklæder samt endvidere en Kobber-Theestjebel, en Kobber-Theemaskine, 5 Nysølv-Opisefkeer, en Ildtang, en Messing-Pysetage, et Blomsterbord, en Glaslampe, en ujusteret 4 Pbd. Bismar og 3 ujusterede Blylobber, med Hensyn til hvilke Gjenstande, der tilsammen ere vurberebte til 11 Rbl. 4 Mk. 12 Sk., Tiltalte har forklaret, at hun vidste, at de tilhørte Voet, og at hun antog, at de vare bleve overfete ved Registreringen, hvorimod hun har benægtet — hvad der dog i alt Fald med Hensyn til flere af disse Gjenstande er tilveiebragt megen Formodning for — at hun den Dag, da der blev registreret, har udviist nogen Virksomhed for at unndrage bemeldte Gjenstande fra Registreringen.

Fremdeles har Tiltalte tilstaaet, at hun af en Deel Fjæl, der ikke vare bleve registrerede, idet de havde været ublaante, og først nogen Tid efter Registreringen vare bleve bragte til Tylstrup Kro, har med sin Mand's Samtykke taget 13 Stykker og ladet disse bringe til en Snekker i Tylstrup for at han af dem skulde forfærdige hende en Commode; efter bemeldte Snekkers Forklaring maa det antages, at han senere efter Tiltaltes Opfordring har afsjøbt hende Bræberne.

Endelig har Tiltalte tilstaaet at have for 4 Rbl. solgt en Udtræksfeng, der heller ikke var bleven registreret, fordi den paa den Tid, da Registreringen foretoges, havde været ublaant.

Efter det Ovenansførte vil Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee for bedrægligt Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 54, 1ste Punctum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 2. Julius August Thomsen.

Med Hensyn til denne Tiltalte, der paa den Tid, da Stephan Jensen gik fallit, var Forpagter af Etalben ved Tylstrup Kro, men som senere, efterat der var afholdt Auction over Voets Løssøre, tilligemed Stephan Jensens Husfru,

der skulde være hans Huusbestyrerinde, flyttede fra Lystrup til Vølkens Kro, bliver der, idet han ved Underretsdommen, der alene er appelleret efter de Tiltaltes Begjæring, iøvrigt er frifunden, alene Spørgsmaal om hans Forhold med Hensyn til de ovennævnte Sengklæder og den ligeledes ovenfor omtalte Kobber-Thekjedel og Bismer. Foraaavidt Christiane Jensen har forklaret, at denne Tiltalte, efterat bemeldte Sengklæder den Dag, da Voet blev registreret, vare bragte til hende, har — saavidt hun erindrer — i Forening med Stephan Jensens Hustru afhentet Sengklæderne, har han benægtet Rigtigheden heraf, hvorimod han har tilstaaet, at han, da han, som ovenfor nævnt, tilligemed Stephan Jensens Hustru flyttede til Vølkens Kro, var vidende om, at der mellem det Løi, som de førte med sig, fandtes af Voets Løssøre deels de ommeldte Sengklæder, om hvilke det var ham bekendt, at de vare bleve tagne bort under Registreringen, idet Stephan Jensens Hustru efter hans Forklaring havde fortalt ham, at dette var skeet efter hendes Mand's Foranstaltning for at Børnene skulde have Noget at ligge paa, deels den nævnte Kobber-Thekjedel, som han ligeledes vidste ikke var registreret. Han har derimod paastaet, at han først ved Udpantningen af de medbragte Gjenstande blev opmærksom paa, at de endvidere havde medbragt den ovennævnte Bismer, som han ligeledes vidste tilhørte Stephan Jensens Bo og ikke var bleven registreret, og om hvilken han har forklaret, at Medtaltte Bertelsen havde fortalt ham, at han under Registreringen havde kastet den ind under Reglehuset ved Kroen. Tiltalte har derhos tilstaaet, at han, uaget han saaledes var vidende om, at Stephan Jensens Hustru ikke var i lovlig Besiddelse af de ommeldte Gjenstande, dog har brugt Sengklæderne, Bismeren og visnøf ogsaa Thekjedelen, idet han — som han har forklaret — ikke gjorde sig nogen videre Betænkning herved.

Efter det Anførte vil Tiltalte August Julius Thomsen, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee for efterfølgende Medbeelagtighed i det af Stephan Jensens Hustru med Hensyn til de ommeldte Gjenstande udviste bedragelige Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 22 og 54, 1ste Punctum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Nr. 3. Magdalene Christine Petersen.

Denne Tiltalte, der paa den Tid, da Stephan Jensen gifte sig, tjente ham som Huusjomfru, har tilstaaet, at hun den Dag, da Skifteretten havde indfundet sig i Lystrup Kro for at registrere Voets Giendelse, har — som hun har paastaet — efter Anmodning af Stephan Jensens Kone spurgt Stephan Jensen, om der maatte tages en Sengs Klæder bort til Børnene, og da han efter Tiltaltes Forklaring, hvis Rigtighed han iøvrigt ikke har villet erkjende, hertil havde givet et Svar, som Tiltalte forstod saaledes, at han ganske overlod til sin Hustru at gjøre i saa Henseende, hvad hun vilde, bragte hun Stephan Jensens Hustru denne Beseed, og efterat Sidsnævnte derpaa havde paavist, hvilke Sengklæder der skulde bortføres, var Tiltalte hende efter sin Forklaring behjælpelig med at fæste de omtalte Sengklæder ud af et Bindue, hvorhos hun efter sin egen Tilstaaelse tilligemed de Medtaltte Bertelsen og Christiane Jensen

og muligens flere Andre deeltog i at bære Sengklæderne til Christiane Jensen i Nærheden af Kroen beliggende Bolig, idet hun specielt har forklaret at kunne erindre, at hun slæbte affted med en stor Dyne og en Hovedpude.

Tilstalte har derhos forklaret, at hun i Forening med Christiane Jensen efter Anmodning fra Stephan Jensens Hustru bragte til Medtiltalte Johanne Pedersbatters Bolig en Del Potteplanter, der efter Tilstaltes Forklaring nok vare blevne registrerede saaledes, at kun deres Antal var angivet, men i hvis Sted Stephan Jensens Hustru havde anskaffet sig nogle andre Planter af ringere Værdighed, hvorhos Tilstalte har forklaret, at hun i den Anledning spurgte Stephan Jensens Hustru, om det ogsaa gif an at tage de registrerede Potteplanter bort, og at Stephan Jensens Hustru heril svarede, at det ikke gjorde noget, da der var et lige Antal Potteplanter istedetfor dem, men Rigtigheden heraf er benægtet af Stephan Jensens Hustru, der endog har paastaet, at de Planter, der bleve bragte til Johanne Pedersbatter, ikke vare af de registrerede, men derimod nogle, som hun efter Registreringen havde skaffet sig.

Tilstalte har erkjendt, at det var urigtigt, at hun gjorde sig medbeelagtig i Bevægeri mod Voet, men til sin Undskyldning ansørt, at hun blev opfordret dertil af Stephan Jensens Hustru, samt at hun, da hun var i dennes Tjeneste, ikke spøtes, at hun godt kunde undslaae sig for at gjøre, hvad der af hendes Madmoder blev forlangt af hende, og idet hendes Forhold saavel herester som efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes at maatte henses under Forordningen af 11te April 1840 § 50, vil hun, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, nu efter den citerede Lovbestemmelse være at anses med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage.

Nr. 4. Christiane Jensen.

Den af denne Tilstalte afgivne Forklaring gaar ud paa, at der den Dag, da der blev registreret, af Medtiltalte Bertelsen blev bragt til hendes Bolig 2 Dyrer og 2 eller 3 Hovedpuder, og at hun derpaa, da Bertelsen paa hendes Spørgsmaal om, hvad det skulde betyde, havde svaret, at Sengklæderne vare fra Stephan Jensen og at Skifteretten havde indfundet sig hos denne for at registrere hans Giendele, var ham behjælpelig med at bringe Sengklæderne ind i Huset, hvor hun gemte dem i en Kiste, idet hun efter sin Forklaring gjorde sig den Tanke, at det var Stephan Jensens Hensigt med Sengklæderne at gjøre hende betalt for 20 Rdl., som hun havde tilgode hos ham. Efter hendes Forklaring spurgte hun den næste Dag Stephan Jensen herom, men da hun ikke fik noget bestemt Svar, sagde hun saavel til ham som hans Hustru, at det var bedst, at Sengklæderne bleve afhænte, hvilket ogsaa nogen Tid efter skete.

Stephan Jensen har imidlertid benægtet Rigtigheden af hendes Forklaring, forsaavidt den vedrører ham, idet han navnlig har benægtet at have været hende 20 Rdl. skyldig, og de Medtiltalte M. Chr. Petersen, Else Nielsbatter og Bertelsen have derhos med Bestemthed paastaet, at Christiane Jensen var dem behjælpelig med at bringe de ommeldte Sengklæder bort fra Lystrup Kro, hvorhos endvidere et Vidne har forklaret, at det den Dag, da der blev registreret,

saae Christiane Jensen inde i Gaarden ved Kroen i Begreb med at bære Sengklæder bort. Imod Tiltaltes bestemte Benægtelse kan det imidlertid ikke ansees beviist, at hun har været behjælpelig med at bringe Sengklæderne bort fra Kroen, men da der ikke under Sagen er fremkommet Noget som helst til Bestyrrelse af Rigtigheden af hendes Forklaring om, at hun havde 20 Rdl. tilgode hos Stephan Jensen og at hun ved at modtage Sengklæderne havde den Tanke, at de vare sendte hende af Stephan Jensen til Afgjørelse af hans Gjæld til hende, og da hun efter sin egen Forklaring blev, da Sengklæderne bleve bragte til hendes Bolig, gjort bekendt med, at Stephan Jensens Bo var taget under Skiftebehandling, og saaledes maatte vide, at Stephan Jensen var uberettiget til at disponere over Sengklæderne, vil hun, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ei kunne undgaae at ansees for efterfølgende Meddeeltighed i Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 22 og 54, 1ste Punctum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Nr. 5. Huusmand Jens Poulsens Enke, Esse Nielsdatter.

Denne Tiltalte, der den Dag, da Skifteretten indsaandt sig for at registrere Stephan Jensens Giendelse, var i Arbeide i Lylstrup Kro, har forklaret, at hun den nævnte Dag af Stephan Jensens Hustru blev opfordret til at være behjælpelig med at bringe noget Løi bort, samt at hun derpaa, efterat Stephan Jensens Hustru og M. Chr. Petersen havde bragt en Deel Sengklæder ud af et Vindue og sagt til hende og Bertelsen, at de skulde bringe Sengklæderne til Christiane Jensens Bolig, har af disse Sengklæder bragt en Overbyrne, en Underbyrne og en Hovedbyrne bort og kastet dem fra sig bag et Dige i Nærheden af Kroen, hvorhos hun endvidere har forklaret, at hun senere samme Dag erholdt leveret af Stephan Jensens Hustru og derefter bortførte 3 Par hvide Kopper med forgyldte Rande og et forgyldt Kruus, hvilke Gjenstande hun satte fra sig i en Kornmark tæt ved Kroen, samt 2 Urtepotter, som hun bragte ud i Haven, men Stephan Jensens Hustru har imidlertid med Bestemthed benægtet at have leveret hende de nævnte Gjenstande eller anmodet hende om at bringe dem bort.

Tiltalte har endvidere forklaret, at det vel dengang, da hun af Stephan Jensens Hustru blev opfordret til at være behjælpelig med at bringe noget Løi bort, tillige af denne blev sagt til hende, at Ketten var kommen for at skrive deres Løi, men hun har derhos paasaaret, at hun ikke vidste eller fik at vide, i hvilken Anledning Løiet skulde skrives, og at hun navnlig var uvidende om, at Stephan Jensen havde erklæret sig fallit, og at dette var Anledningen til Rettens Ankomst til Kroen, hvorhos hun har tilføiet at hun nok tænkte, at det var urigtigt, at Løiet saaledes blev bragt bort, men at hun nu dengang ikke var klogere, end at hun gjorde, hvad de befalede hende, da hun var i Arbeide paa Stedet.

Efter disse Forklaringer, hvis Rigtighed ikke kan forkastes, kan det nu ikke antages, at Tiltalte har havt noget klart Begreb om, at der ved Løiets Bortbringelse tilsigtedes et egentlig Bedrageri, hvorimod hendes Forhold findes

at maatte henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 50, og efter samtlige Sagens Omstændigheder findes Straffen for hende, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, passende at kunne bestemmes til Fængsel i 4 Dage.

Nr. 8. Frederik Christian Henriksen.

Denne Tiltalte har tilstaaet, at han, medens den ovennævnte Registrering af Stephan Jensens Giendele fandt Sted, efter Befaling af dennes Hustru, der dog ikke har villet erkjende Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, har bragt 2 Præsenteerbakker og $\frac{1}{2}$ Dusin fine Glas, som hun leverede ham, bort fra Kroen og skjult dem i en Grøst udenfor Kroens Have.

Tiltalte har derhos forklaret, at han dengang vel vidste, at Retten havde indfundet sig i Kroen for at skrive Stephan Jensens Tøi, men at han derimod var uvidende om, i hvilken Anledning dette skulde skee, og navnlig om, at Stephan Jensen havde opgivet sit Bo som fallit, og idet han har erkjendt, at det var urigtigt af ham at være behjælpelig med at bortbringe de nævnte Gjenstande, har han tillige til sin Undskyldning fremført, deels at Stephan Jensens Hustru jo befalede ham det, deels at de jo Alle løb med Noget og at han derfor ikke syntes, at han kunde undslaae sig for at være behjælpelig, og da disse hans Forklaringer ikke kunne forkastes, vil han, der er født 1786 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ikkun være at ansee efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 50 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 4 Dage.

Den største Deel af de ovenomtalte Gjenstande ere komne tilstede og udelivered til Stephan Jensens Bo, der har frasatbet videre Krav paa Erstatning“.

Nr. 115.

Aldvocat Heinrichsen
contra

Jensine Steenberg eller Rose (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri og Løsgængerri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Januar 1863: „Arrestantinden Jensine Steenberg, ogsaa kaldet Rose, bør straffes med Tugthuusarbejde i otte Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Raasløff og Secretair Schönberg, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Aldvocat Heinrichsen og Stats-

raad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Jenfine Steenberg, ogsaa kaldet Rose, der er langt over criminel Lavalber og blandt Andet dømt ved denne Rets Dom af 25de September 1855 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 og efter Forordningen af 21de August 1829 § 4, cfr. § 8, som for 2den Gang begaaet Væleri til i Alt 4 Aars Forbedringshuusarbejde, samt ved samme Rets Dom af 15de Marts forrige Aar efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri § 1 til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, er under nærværende Sag ved egen af det isøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i sidstafvigte Efteraar frafjaalet Sophie Cathrine Lindberg nogle Røvningsstykker m. m. af Værdi 1 Rdl. 4 Sk. og Mogensine Christine Charlotte Jørgensen, Knudstrups Enke, et til 5 Mk. vurderet Barmebækken samt i Begyndelsen af Aaret 1861 frafjaalet Clasfelottericollecteur Edbard Emil Meyer en til 10 Rdl. vurderet Frakke.

For dette Forhold vil Arrestantinden nu være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar, under hvilken Straf da vil være indbefattet, hvad hun endvidere i Medfør af den ovennævnte Lovs § 1 har forskyldt for at have overtraadt et hende ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 16de Juni forrige Aar givet Tilhold, hvorved det betydedes hende, som da afleveredes til Fattigvæsenet, at hun ved at forlade sammes Forsorg, uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Tilladelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, idet hun, der var ublagt paa Ladegaarden, har i August Maaned uden Tilladelse forladt dette Sted og er breven om, indtil hun under nærværende Sag blev anholdt“.

Nr. 122.

Advocat Heinrichsen
contra**Tesper Jørgensen Schou** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 18de Octbr. 1862: „Arrestanten Niels Emanuel Rasmussen bør henføres til Tugthuusarbejde i 8 Aar og Tiltalte Tesper Jørgensen Schou til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. De betale derhos i solidum de af deres Arrest og Sagen i det Hele lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nielsen, 6 Rdl., og Defensor, Procurator Borch, 5 Rdl. Alt efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Decbr. 1862: „Tiltalte Jesper Jørgensen Schou bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til den Tiltalte Niels Emanuel Rasmussens idømte Straf saavel som Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, tillægges i Salair hver 8 Rdl., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Jesper Jørgensen Schous Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der omfatte Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S., om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Korlagt af den Oldendaliske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos F. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr 6—7.

Den 24de April.

1863.

Forste ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 31te Marts.

Nr. 122.

Advocat Heinrichsen

contra

Tesker Jørgensen Schou (see forrige Nr.).

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sæssion sigtes de Tilstalte, Dagleier Niels Emanuel Rasmussen og Høker Jesper Jørgensen Schou, for Tyveri.

Ved Tilstalte Rasmussens egen Tilstaelse og Sægens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 29de eller 30te August d. A., medens han havde Arbejde som Dagleier paa Bygholm, har tilvendt sig 2 Brøder, 2 Fægter og 1 Granstige, ialt ansatte til en Værdi af 4 Mk. 12 Sk., der laa i Haven udenfor Laden, og som han derpaa skjulte i et tæt Buskads i Haven ved Hegnet nd imod Veien, i den Hensigt senere at bringe dem til sit Hjem, samt at han derpaa om Aftenen den 31te August, da han, som det maa antages Klokken omtrent 11, i Forening med Tilstalte Schou passerede den nævnte Wei til Bygholm, har ved at stige ned i Grøften fra det ommeldte Buskads borttaget Granstagen og den ene Fægte, hvormed han gik videre. Kort efter blev han og Tilstalte Schou imidlertid anholdte af 2 Karle, der i Forening med Forvalteren paa Gaarden holdt Vagt i Anledning af at det var blevet opdaget, at de ommeldte Træffecter vare henlagte i Buskadsset. Tilstalte Rasmussen har yderligere forklaret, at han, der fra indværende Efteraar havde leiet Bolig hos Tilstalte Schou og efter Overenskomsten for egen Regning skulde opføre et Halvtag for denne, er bleven forlebet til Tyveriet derved, at Schou havde yttret til ham, at han jo let kunde faae Materialierne til Halvtaget paa Bygholm, hvilken Uttring Rasmussen vil have forstaaet som en Opfordring til at tage dem der, at han den 31te August om Formiddagen traf Aftale med Schou, hvem han alt havde underrettet om, at han havde skjult de ommeldte Gjenstande i

Bussfadet, om at de om Aftenen skulde i Forening gaae ud blandt Andet for at hjembringe noget af det Stjaalne, og at det var i Henshold til denne Aftale, at de derefter gif ud sammen og afhentede Granstagen og Rægten, ved hvilken Leilighed de, som ovenmeldt, bleve anholdte.

For det af Tiltalte Rasmussen saaledes vedgaaede Forhold vil han, der tidligere har været straffet flere Gange for Tyveri, senest ifølge Høiesterets Dom af 12te Marts 1855 for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, nu være at ansee efter samme Forordnings § 16 med en Straf, der ved Underrettsdommen passende findes bestemt til Lugthuusarbeide i 8 Aar.

Tiltalte Schou har vedblivende benægtet at have haft nogenjombhelst Andeel i det ovenomhandlede Tyveri, enten ved at give Anviisning paa de ommeldte Træeffecter eller ved at træffe Aftale om og deeltage i Afhentelsen af samme, idet han har paaflaaet, at han paa Touren med Rasmussen først erfarede, at denne vilde afhente Træ, da Rasmussen, idet de passerede den søndre Indkjørsel til Bygholm, sagde, at han der havde to Grene liggende, som vare ham givne, og i det samme gif ned i Grøsten og tog Granstagen og Rægten, som han bar et Stykke henad Veien, men igjen kastede fra sig, da de hørte Noget røre sig bagved Hegnet.

Vel tale nu foruden Rasmussens ovenansførte Forklaring endvidere flere andre Omstændigheder, og navnlig Bestaffenheden af Schous egne Forklaringer i det Hele samt de beedigede Udsagn, som de to Karle, der anholdt de Tiltalte, have afgivet om, at Schou paa Veien brugte Yttringer til Medtiltalte, der lode formode, at Gjenstandenes Borttagelse var aftalt mellem dem, for, at Schou — som derhos tidligere har været straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, samt for andre Lovovertrædelser og desforuden 2 Gange har været under Tiltale og ifkun er frifunden for Actors videre Tiltale — har været meddeelsagtig i det af Rasmussen forsøvede Tyveri; men der findes dog ikke imod hans Benægtelse at være fremkommet noget saadant Beviis imod ham, at han paa Grund heraf kan domsfældes. Han vil saaledes være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale“.

Onsdagen den 1ste April.

Nr. 133.

Advocat Heinrichsen
contra

Anders Pedersen Skriver (Dejensfor Salicath),

der tiltales for Efterskriven af anden Mands Navn.

Lihsted Kjøbstads Ertzretts Dom af 14de Octbr. 1862: „Tiltalte Anders Pedersen Skriver bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han betaler alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Loft,

6 Rdl., og til Defensor, Kammerraad og Procurator Nyegaard, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Januar 1863: „Tiltalte Anders Pedersen Skriver bør hensættes i Fængsel i 14 Dage. Saa uddeder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neefelmann, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Saa vel Tiltaltes Broder, Gaardmand Jens Skriver, som hans Svoger, Gaardmand Johannes Madsen, have indrømmet, at de have meddeelt Tiltalte en almindelig Tilladelse til at benytte deres Navne til derpaa at reise Laan, ligesom de ogsaa særligen have erkjendt sig forpligtede ved den af Tiltalte gjorte Brug af deres Navne paa de under Sagen omhandlede Bøger. Derimod har Gaardmand Knudgaard vel først paaستاet, at han ikke har givet Tiltalte Tilladelse til paa hans Begjæring at skrive hans Navn paa den Bogen, hvorpaa det findes, ligesom han ei heller har villet erkjende sig forpligtet efter denne, men, foruden at han dog har erklæret, at det er ham umuligt at huske, om han ikke ved en eller anden Leilighed skulde have givet Tiltalte Tilladelse til at benytte hans Navn paa en Bogen, har han derhos, navnlig i Forhøret den 20de August f. A., erklæret ikke at turde benægte Muligheden af at have samtykket i, at Tiltalte maatte skrive hans Navn paa den til Banken i Thisted indleverede, men udaterede og ikke disconterede Bogen.

Efter de saaledes afgivne Forklaringer findes det ikke, at Tiltalte, der stadigen har paaberaabt sig som Hjemmel for, at han har efterskrevet de Paagjældendes Navne, at han dertil havde deres almindelige Bemyndigelse, og derhos har anført, at han særligen har erhvervet Knudgaards Samtykke til at forsyne vedkommende Bogen med hans Accept, kan anses overbevist at have haft nogen svigagtig Hensigt ved paa Bøgerne at tegne de Paagjældendes Navne. Som Folge heraf og da hans Forhold efter dets Bestaendighed ei heller iøvrigt findes at kunne paadrage ham noget Straffeanfvar, navnlig ikke efter Grundfættningerne i de i den indanfede Dom paaberaabte Lovbestemmelser, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne bliver pligtig at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anders Pedersen Skriver bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens

Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

3 den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Ridsmand Anders Pedersen Skriver af Thisted for Efterskriver af anden Mand's Navn.

3 Begyndelsen af Marts f. A. blev der af Tiltalte til Thisted Bant indleveret til Discontering en af Tiltalte til hans Broder, Gaardmand Jens Skriver i Sennels eller Ordre, udstedt og paa Chr. Knudgaard i Sennels trukken 3 Maaneders Bægel stor 1,000 Rdl., paa hvilken sandtes deels en Accept-aaategning, understrevet C. Knudgaard, deels in dorso Marnet Jens Skriver, men da vedkommende Bankbestyrer fattede Mistanke om, at Acceptanten ikke selv havde skrevet sit Navn paa Bæglen, blev denne ikke disconteret.

Med Hensyn til denne Bægel har Tiltalte vedgaaet, at han selv har skrevet Acceptaaategningen og understrevet den med Navnet C. Knudgaard, hvorved han sigtede til Gaardmand Christen Jensen Knudgaard i Sennels, ligesom og at han selv bag paa Bæglen har skrevet sin fornævnte Broders Navn som Endossent. Endvidere har Tiltalte vedgaaet, at han paa en anden af ham paa bemeldte hans Broder til hans Svoger, Gaardmand Johannes Madsens Ordre trukket 3 Maaneders Bægel paa 1,000 Rdl., dateret den 28de Februar f. A., som han fik disconteret i Thisted Bank, har selv skrevet baade Broderens Navn som Acceptant og Svogerens Navn bag paa Bæglen som Endossent. Tiltalte har imidlertid villet gjøre gjældende, at han har haft samtlige disse Personers Tilladelse til at skrive deres Navne paa Bæglerne, og han har i saa Henseende med Hensyn til Anbringelsen af Knudgaards Navn paa den førstnævnte Bægel først udsagt, at han Eftermiddag kort efter Nytaar, da Gaardmand Chr. J. Knudgaard, med hvem han stod i Handelsforbindelse, indfandt sig hos ham, spurgte denne, om han vilde skrive sit Navn paa en Bægel for ham, hvortil Knudgaard erklærede sig villig, samt at Tiltalte samme Dags Aften, da Knudgaard igjen indfandt sig hos ham og Bæglen laa færdig paa en Pult, spurgte Knudgaard, om han nu vilde sætte sit Navn paa Bæglen, men at Knudgaard herilf ytrede, at Tiltalte jo selv kunde skrive det, og at Tiltalte derpaa selv skrev Knudgaards Navn paa Bæglen, hvilken han dog — paa Grund af at han ikke før trængte til Penge — først i Begyndelsen af Marts f. A. indleverede til Discontering i Banken. Under et isølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Tiltalte derimod udsagt, at han vel havde skrevet Bæglen's Text nogen Tid før han indleverede den til Discontering, men at han derimod indtil den Tid, da han benyttede Bæglen, udsatte at skrive Acceptantens og Endossentens Navne, fordi han, navnlig hvad Knudgaard angik, helst ønskede, at denne selv skulde skrive sit Navn, hvorom han ogsaa paa den nysaanførte Maade vil have anmodet ham. Gaardmand Christen Jensen Knudgaard har imidlertid benægtet at have givet

Tilstalte nogen særlig Tilkæbelse til at skrive hans Navn paa den omtalte Bægel, eller at kunne erindre, at Saadant skulde være skeet under de af Tilstalte anførte nærmere Omstændigheder; han har derimod ikke med Bestemthed villet benægte Muligheden af, at han ved en eller anden Leilighed kan have givet Tilstalte Tilkæbelse til at benytte hans Navn paa en Bægel eller for derved at rejse Penge, i hvilken Henseende han — som han har yttret — hverken kan sige fra eller til, men han har derhos edeligen forklaret, at hvis han har gjort det, har det i alt Fald været en almindelig Tilkæbelse, hvorimod han ikke vil kunne mindes at have meddeelt sig Tilkæbelse med Hensyn til nogen bestemt Bægel eller andet Document, eller noget bestemt Beløb. Efter hans Forklaring har han, forsaavidt han maatte have meddeelt Tilstalte en almindelig Tilkæbelse, ikke tænkt sig, at heraf kunde flyde noget Ansvar for ham, da han altid har anseet Tilstalte for sikker nok, og det har i alt Fald ikke været hans Mening at indbrømme Tilstalte Tilkæbelse til at forpligte for et større Beløb end han efter sin Evne og Omstændigheder til enhver Tid maatte kunne tilsvare eller i længere Tid end 3 Maanedre ad Gangen, ligesom han særligt med Hensyn til den paagjældende Bægel har erklæret, at han ikke kunde ansee sig forpligtet efter den, saafremt der var blevet Spørgsmaal om, at han som Acceptant skulde betale dens Beløb.

Med Hensyn til Anbringelsen dels af hans Broders, Jens Skriveres, Navn som Endosfent paa den nykomhandlede Bægel, dels af Broderens Navn som Acceptant og Svogerens, Johannes Madsens, Navn som Endosfent paa den anden ovennævnte Bægel, har Tilstalte anbragt, at han saavel af Jens Skriver som af Johannes Madsen har, saavidt han erindrer, af Førsnævnte for omtrent 1½ Nar siden og af Sidsnævnte for omtrent 1 Nar siden erholdt en almindelig Tilkæbelse til at benytte deres Navne til at rejse Penge paa, uden at der i saa Henseende har været nogen Aftale om Summens Størrelse eller Documenternes Veffasthed eller om, at Tilstalte, naar han havde understrevet deres Navne paa et for dem forpligtende Document, skulde meddele dem Underretning desangaaende. I Hensind til denne almindelige Tilkæbelse vil Tilstalte have anseet sig berettiget til selv at skrive de Paagjældendes Navne paa Bægerne, idet han dog med Hensyn til Anbringelsen af Madsens Navn som Endosfent tillige har anbragt, at det forekommer ham, at han nogle Dage forinden han skrev den paagjældende Bægel, under en Samtale med Madsen spurgte denne, om han maatte benytte hans Navn for en Sum af 1,000 Rdl., og at Madsen indrømmede dette, uden at der dog ivoirigt ved denne Leilighed var videre Tale om, med Hensyn til hvilket Document eller paa hvilken Maade denne Tilkæbelse skulde benyttes, eller navnlig at den skulde benyttes til en Bægel. Gaardmand Johannes Madsen, der først i et den 7de Marts s. A. afholdt Forhør forklarede, at han for en 8 à 14 Dage siden under en Samtale med Tilstalte i hennes Hjem havde erklæret, at Tilstalte maatte benytte hans Navn til at rejse et Laan paa 1,000 Rdl., naar han behøvede det, har vel senere benægtet, at nogen saadan Samtale har fundet Sted, men saavel han som Gaardmand Jens Skriver have derimod begge erkjendt Rigtigheden af Tilstaltes ovennævnte Forklaring om den ham tidligere meddeelte almindelige Tilkæbelse til at skrive deres Navne paa forpligtende Documenter, idet de derhos

særligt have erkjendt sig forpligtede ved den af Tiltalte gjorte Brug af deres Navne paa Buxlen af 28de Februar f. A., ligesom Jens Skriver ogsaa strax, da Buxlen under det den 7de Marts f. A. afholdte Forhør forevistes ham, gav den en egenhændig Acceptpaategning, og senere, efterat Tiltalte den 10de Marts f. A. var gaaet fallit, har indfriet den. Han har tillige erklæret, at han, saafremt den anden ovenfor omtalte Buxel var bleven discounteret i Tjibsted Bank, vilde have anseet sig forpligtet til at indfri samme, men isvrigt har det saavel efter hans som Tiltaltes og Johannes Madsens Forklaringer ved Meddelelsen af almindelige Tillabelser for Tiltalte til at benytte deres Navne været en Forudsætning — ligesom Tiltalte efter sin Forklaring endog udtrykkeligen vil have yttret Saabant — at der intet Tab deraf skulde opstaae for hans Broder og Svoger, og der er isvrigt ikke Høie til at antage, at Tiltalte skulde have forudsæet sin Fallit paa den Tid, han benyttede Buxlen.

Foraaavidt Tiltalte som ovenanført med Hensyn til Anbringelsen af Knudgaards Navn som Acceptant paa den ene af Buxlerne, har paaberaabt sig, at Knudgaard skulde have givet ham særlig udtrykkelig Tillabelse til at tegne Knudgaards Navn paa denne bestemte Buxel, findes der nu vel efter Bestaffenheden af Tiltaltes Forklaring i denne Henseende i det Hele, samt Knudgaards Benægtelse af Tiltaltes Anbringende herom intet videre Hensyn at kunne tages til denne Deel af Tiltaltes Forklaring, men efter Knudgaards Udlagn i det Hele kan det dog ei heller statuere, at Tiltaltes Anbringelse af hans Navn paa Buxlen skulde være skeet uden nogenstombestemt forudgaaende Meddelelse af Samtykke fra Knudgaards Side til Benyttelse af hans Navn. Efter samtlige Sagens Oplysninger findes det i denne Henseende nærmest at maatte forudsættes, at Tiltalte — der efter det Ovenanførte maa antages at have iværksat Anbringelsen af sin Broders og Svogers Navne paa Buxlerne i Genhold til en ham af disse Personer meddeelt almindelig Tillabelse til at benytte deres Navne — ogsaa forud har hos Knudgaard erhvervet et liggende — om end mindre bestemt og omfattende — Samtykke til Afbenyttelsen af hans Navn, for ved Hjælp deraf at skaffe sig Penge, og idet egentlig salfst Efterfriben af anden Mand's Navn saaledes ikke kan statuere at have fundet Sted i noget af de omhandlede Tilfælde, bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at henseere Tiltaltes Forhold under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 60. Det maa derimod lægges Tiltalte til Last, at han, uden at inhente særlig Bemyndigelse fra de paagjældende Personer, har tegnet disse Navne som Forpligtede paa Documenter, der vare bestemte til Omsætning, alene i Genhold til Tillabelser, der titbeets længere Tid iforveien vare ham meddeelte af de Paagjældende ganske i Almindelighed, og som derhos med Hensyn til deres Indhold have været mindre bestemte og knyttede til visse Forbehold, ligesom de end ikke i Tilfælde af de Vedkommendes Dødsfald eller Benægtelse havde været beviidlige, og Knudgaard navnlig ogsaa har erklæret ikke at have villet erkjende sig forpligtet efter den med hans Navn underfrevne Acceptpaategning, hvorhos det endvidere maa komme i væsentlig Betragtning, at Tiltalte ikke ved selv at fribre Navnene har vedfriet en Tilkjendegivelse af, at dette var skeet af ham paa de Vedkommendes

Begne, hvorimod han har givet det Udseende af, at Navnene vare skrevne af de Paagjældende selv, uden at der dog efter Sagens Oplysninger i det Hele er tilstrækkelig Høie til at statuere, at Tiltalte skulde have efterlignet de Vedkommendes Navneskrift. Ved denne sin Fremgangsmaade maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i et misligt Forhold, som i Henhold til Lovgivningens Analogi, jfr. navnlig Grundsætningerne i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 3die Led, vil paabrage ham en arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder, jfr. tillige Grundsætningerne i samme Forordnings § 50, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 14 Dage“.

Tirsdagen den 14de April.

Nr. 7. **Indenrigsministeriet** paa den almindelige Veikassés Begne
(den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bunken),

contra

Kammerraad, Procurator **Repsdorph** og Kjøbmand **A. Gunst**
(Advocat Liebe),

angaaende de Indstævntes Fordring paa Godtgjørelse for Tabet af Broforn og Bropenge af Hølstebro Storebro ved dennes Overtagelse af Weivæsenet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de April 1861: „Citanterne, Kammerraad, Procurator Chr. Repsdorph i Hølstebro og Kjøbmand A. Gunst i Kjøbenhavn, bør være berettigede til, for Tabet af Broforn og Bropenge af Hølstebro, Storebro af det Offentlige at erholde en Erstatning af det 25dobbelte Beløb af Broens aarlige Indtægtsoverskud, dette beregnet af vedkommende Landvæsencommissiön efter Reglerne i Loven af 29de December 1857 § 10. Af den Erstatningssum, der bliver at udrede til Citanterne, bør det Offentlige tilsvare dem Renter 5 pCt. aarligen fra den 7de Mai 1855, til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Indenrigsministeriet paa den almindelige Veikassés Begne har bestridt, at der overhovedet skulde tilkomme de Indstævnte nogen Godtgjørelse for det Tab, som for dem har været en Folge af, at den dem tidligere tilkommende Ret til Broforn og Bropenge for Paaefagen over den da over Storeaaen i Hølstebro værende Bro er ophørt ved denne Broes Overtagelse af Weivæsenet i Mai Maaned 1855, maa Høiesteret i Henhold til de Grunde, der i denne Henseende ere anførte i den indanfede Dom — hvis Fremstilling af Sagens factiske

Omstændigheder ogsaa i det Væsentlige billiges — tiltræde det ved Dommen antagne Resultat.

Naar det derimod fra de Indstævntes Side er gjort gjældende, at den dem i sin Tid tilkommende Ret til Oppebørsel af Broindtægterne var at ansee som en reel Ret, saa at de Indstævnte ligesom havde kunnet overdrage den til en senere Brocier, eller at der havde en Retsfordring paa Meddelelse af Bevilling paa de nævnte Indtægter for den eller dem, til hvem de Indstævnte maatte have afhændet Broen, da vil der ikke heri kunne gives dem Medhold. Der kan med Hensyn hertil alene være Spørgsmaal om, hvorvidt den omhandlede Ret, der tidligere ved Bevilling efterhaanden havde været indrømmet forskjellige Personer, maatte kunne antages ved det i Aarene 1789—91 iværksatte Auctions-salg at være bleven saaledes knyttet til Eiendomsretten over Broen, at den nævnte Ret ikke for senere Ciere skulde beroe paa Meddelelse af Bevilling, eller at en saadan i alt Fald skulde kunne fordres meddeelt; men til at antage dette er der ikke tilstrækkelig Foie. I denne Henseende bemærkes, at Auctionsconditionerne af 20de August 1789 Intet indeholde, hvorved det kan ansees tilkjendegivet eller antydet, at Forholdet med Hensyn til Broindtægterne skulde være af den foranførte Beskaffenhed, eller at der vilde blive meddeelt vedkommende Kjøber videre end et blot personligt Privilegium paa Nhdelsen af disse Indtægter, og heller ikke indeholder det under 24de Februar 1791 udstedte Auctionsffjode nogen Bestemmelse, hvorved de Indstævntes Formening skulde kunne ansees hjemlet. Ekjodet er nemlig udstedt i Genhold til de i samme indrykkede Auctionsconditioner og henviser til den Bevilling paa Broindtægterne, som under 11te næstforhen var bleven udfærdiget for Niels Lauriksen Kjør, der ved Auctionen var bleven Høistbydende, og Jens Nielsen Nyboe, der var indtraadt i Kjøbet i Forening med Kjør, hvilken Bevilling ifølge det kongelige danske Cancellies derom givne Paalæg ligeledes fuldstændig er indført i Ekjodet og efter dens tydelige Indhold kun gaaer ud paa at hjemle disse tvende Mænd personligen Ret til de nævnte Indtægter; og vel indeholder Ekjodet mod Slutningen de i den indanfede Doms Præmisses citerede almindeligere Uttringer, men ligesom det efter den foranførte Henvisning til Auctionsconditionerne og Bevillingen ikke kan antages, at det ved disse Uttringer har været tilfiet at give Rettigheden til Broindtægterne en anden Character, end den efter Bevillingen skulde have, saaledes gaaer bemeldte Slutningspaasus efter de i samme brugte Udtryk heller ikke ud paa at tilkjendegive Noget om Udstrækningen af den Rettighed til Broens Indtægter, som Kjøberne

erhvervede. Det kan derhos mærkes, at der paa den af Kjøberne indgivne Ansøgning af 2den October 1790 — der selv vidner om, at de ikke ifølge Auctionsconditionerne have anseet sig berettigede til at erholde et reelt Privilegium — ikke kan antages at være afgiven anden Resolution end den, der indeholdes i selve Bevillingen af 11te Februar 1791, samt at Forholdets Natur ingenlunde kan siges at medføre, at Nydelsen af Broindtægterne som en reel Ret ligefrem maatte følge med Eiendomsretten over Broen, for at denne — affeet fra Materialernes Værdi — skulde kunne betragtes som en Værdigjenstand, naar hensees til, at det under de daværende Omstændigheder med Sikkerhed kunde ventes, at personlige Bevillinger ikke uden særlige Grunde vilde blive nægtede senere Gæere af Broen. Forsaaavidt det endelig fra de Indstævntes Side er paaberaabt, at Forholdet i Tidrummet efter 1791 af det Offentlige er opfattet paa den Maade, som de under Sagen have villet gjøre gjældende, bemærkes, at der ikke foreligger Noget til Hjæmmel for at antage dette, og at der navnlig Intet kan udledes deraf, at der har været Perioder, i hvilke Broen har tilhørt Flere i Forening, uden at Enhver især har været forsynet med Bevilling, idet Oppebørsel i saadanne Perioder maa ansees at være skeet i Henhold til den vedkommende Meddeiergivne Bevilling; og efterat Broen i 1834 var kommen til at tilhøre begge de Indstævnte i Forening, habdes vel ikke strax Bevilling, men den blev Maret efter ansøgt af dem, og den dem derefter under 5te August 1837 meddeelte Bevilling, hvis Udfærdigelse havde beroet efter Forhandlinger om dens nærmere Indhold, lyder kun paa de Indstævnte selv.

I Henhold til det Foranførte vil det ikke kunne billiges, at de Indstævntes principale Paastand ved den indankede Dom er tagen til Følge, hvorimod der overeensstemmende med begge Parters subsidiaire Paastande alene vil være at tilkjende de Indstævnte som Erstatning for det omhandlede Tab 3,753 Rdl. 55 Sk., af hvilket Beløb der findes at maatte tillægges dem Renter med 5 pCt. aarlig, dog kun at regne fra Hovedstævningens Dato den 3die April 1858, indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve for begge Retter.

Chi kjendes for Ret:

Indenrigsministeriet bør paa den almindelige Beikassens Vegne til de Indstævnte betale 3,753 Rdl. 55 Sk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 3die April 1858, indtil Betaling skeer. Processens Om-

kostninger for begge Netter ophæves. Til Justitskassen betale de Indtævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „3 Mai Maaned 1855 overtog Veivæsenet til fremtidig Vedligeholdelse Broen over Storaaien i Hølstebro, og ved en i den Anledning afholdt Taxation ansattes Bromaterialierne til en Værdi af 1,400 Rdl., hvilket Beløb senere er udbetalt Broens tidligere Eiere, Titanterne, Kammerraad, Procurator Chr. Kepsdorph i Hølstebro og Kjøbmand N. Gunst i Kjøbenhavn. For Tabet i Fremtiden af det Broforn og de Bropenge, som Titanterne oppebar, blev der, efter en af Ingenieurcorpset forfattet Beregning, for hvilken de i den senere emanerede Lov af 29de December 1857 § 10 ommeldte Momenter væsentligen lagdes til Grund, og som derhos gik ud fra, at Netten til Broforn og Bropenge ifkun tilkom Titanterne for deres Livstid, under 14de April 1857 af Ministeriet tilbudt Titanterne imod Udstedelsen af en Declaration, hvorved de fravaldt enhverformhelt Forbring paa Veivæsenet med Hensyn til dets Overtagelse af Broen, en Erstatning af 3,753 Rdl. 55 Sk.

Titanterne, som formene, at den Net, de havde til Oppebørsel af Broforn og Bropenge, var en reel Net, idet de antage, at de, som i sin Tid havde tilkjøbt sig Broen med tilhørende Indtægter, ogsaa have været berettigede til, navnlig ifølge de fra ældre Tid for Broen gjældende Breve og Actstykker, igjen at sælge Broen med Net til at oppebære Broforn og Bropenge til hvem de ville, have vægret sig ved at modtage den af Ministeriet tilbudte Sum, og have derimod ved Stævning af 3die April 1858 hertil Netten sagløst Indenrigsministeriet paa den almindelige Veikassens Vegne, samt paastaet sig kjendte berettigede til som Godtgjørelse for den dem fratagne Net til at oppebære Broforn og Bropenge at erholde hos Indtævnte det 25dobbelte Beløb af Broens aarlige Indtægts-overskud med Rentur af denne Sum 5 pCt. p. a. fra den 7de Mai 1855, da det Offentlige overtog Broen, indtil Betaling steeer, saavel som sig tillagte Eagens Omkostninger skadesløst, hvorhos Titanterne efter udtagen Continuationsstævning af 22de September s. A. in subsidium have paastaet Dom for Indtævntes Forpligtelse til i alt Fald at betale Titanterne de ovennævnte 3,753 Rdl. 55 Sk. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 7de Mai 1855 indtil Betaling steeer, saavel som Continuationsfølgemaalets Omkostninger.

Det indstævnte Ministerium, som har ladet møde ved den constituerede Kammeradvocat, har i Sagen principaliter paastaet Frifindelse for Titanternes Tilfælde, in subsidium tiltraadt Paastanden om, at Titanterne tilkjendes de 3,753 Rdl. 55 Sk., dog at der ikke tillægges dem Renter af dette Beløb fra et tidligere Tidspunkt end Continuationsstævningens Dato og ikke høiere end 4 pCt. p. a.; altsedes in subsidium paastaaes, at Erstatningen ikke bestemmes høiere end til det 15 eller i alt Fald 20dobbelte af den beviislige aarlige Nettoindtægt af Broen, og at Renten af det saaledes udfundne Beløb ikke beregnes fra noget tidligere Tidspunkt end nærværende Sags Ansøg og ikke høiere end 4 pCt. p. a. Indtævnte har derhos paastaet Titanterne i alle Tilfælde tilpligtede

at betale denne Sags Omkostninger Stadestøst, derunder Kammeradvocatens Salair.

Til Oplysning om Forholdene med Hensyn til den nævnte Bro fra ældre Læder til Overtagelsen af samme fra Weivæsenets Side, paa hvilke Forhold Parterne fornemmeligen stotte deres Paastande, findes det fornødent at forudsætte følgende under Sagen fremkomne factiske Data.

Allt fra Aarene 1526, 1556, 1558, 1562 og 1603 have Kongebreve, hvorved det bevilges visse navngivne Personer for deres Livstid at oppebære det til Høstebro Storebro henlagte Korn imod at vedligeholde Broen. Fra Aaret 1661 til Nutiden have en fuldstændig Samling af Overdragelsesdocumenter, vedkommende Broen og dens Indtægter. I forsluævnte Aar er nemlig under 28de October udstedt Bevilling paa 1 Etp. Korn af hver Bonde, som holder Heste og Bogn, i Hjern og Ulvborg Herreder, for Niels Miltesen og Hustru og deres Børn til Broens Vedligeholdelse; det næste Privilegium er af 2den Marts 1677 for Karen Nielsbatter, gift med D. N. Leegaard og et af disse Ægtefolks Børn, dernæst følger Bevilling af 9de Juli 1725 for Elisabeth Leegaard i Ægtefæll med Lh. Lh. Lund og for et af deres Børn; den 27de April 1733 gaves de Forriges Søn H. H. Lund Bevilling for sin Person, men under 6te Juli 1742 udbibedes Bevillingen til ogsaa at gjælde for hans Hustru og Arvinger, hvorhos endvidere Bropenge af de Besøgende tilstodes; tillige blev ved denne Bevilling Vedligeholdelsespligten indskræppet, idet det udtrykkelig siges, at Lund og de, som nyde dette Privilegium, skulle holde Broen vedlig samt istandsætte den paa egen Bekostning, eller betale, hvad Reparationen koster. Derpaa fulgte Privilegierne af 8de December 1766 og 4de December 1767 for H. H. Lunds Søn, Lh. H. Lund, der ved Arv paa Ætten efter Forældrene var udlagt Broen med Privilegium for 700 Rdl., samt hans Hustru Ane Yde og deres Børn.

Da Ane Yde, der som Enke efter Lund havde giftet sig med en Mand ved Navn Kjøhler, imidlertid forsømte Broens tilbørlige Vedligeholdelse og ikke besørge dens Gjenopførelse, da den i Vinteren 1788—89 var aldeles nedfalden, blev Opsørelsen af Broen, der da med tilhørende Rettighed ansaaes efter den i Privilegiet af 1742 givne Bestemmelse om Foranstaltning af Reparation at være hjemfalden til Regjeringen, den 2den August 1789 stillet til offentlig Auction, og efter Conditionerne for samme gik Auctionen ud paa, at de gamle Rubera af Materialierne skulle tilfæles den Høistkøbende, som derhos skulle overtage sig Broens Gjenopbyggelse og fremtidige Vedligeholdelse, imod at der, naar Broen var afleveret og Sikkerhed for dens Vedligeholdelse stillet, tilbeftes ham samme Privilegium, som under 8de December 1766 og 4de December 1767 var forundt hans Formand. Som Høistkøbende ved Auctionen med 1,000 Rdl. erholdt Kjøbmand Niels Kjør Hammerflag, hvorefter der, da Broen var afleveret og Sikkerhed stillet, under 11te Februar 1791 udstedtes Privilegium for Kjør og den af ham som Medinteressent i Budet opgivne Kjøbmand S. N. Nyboe, og under 24de s. M. medbeftes dem formeligt Auctionsffjøde. I dette Æffjøde hedder det, at Broen ffjødes og afhændes til Kjør og Nyboe „samt deres Ar-

vinger, Røner og Børn, med al den Ret og Rettighed, som Rogen kan besidde enhver anden erhvervet fast Eiendom, saaledes at de kan pantsætte eller sælge bemeldte Bro til hvem og naar de vil, dog paa den Maade, at enhver Eier holder Broen i vedborlig Stand efter det høifønelige Privilegium og Auctionsconditionernes Indhold". Broen med tilhørende Indtægter eiedes derefter af Auctionskjøberne med Halvdeelen hver. Kjærs Halvdeel gik ved hans Død som Intestatarv til hans eneste Søn, L. N. Kjær, som ved Testamente af 17de Februar 1807 skænkede denne Halvdeel til lige Deling imellem L. G. Kjær og Justitsraad Tranberg. I Aaret 1815 folgte L. G. Kjær sin Andeel til Tranberg, men kjøbte den tilbage i Aaret 1819, hvorhos han i Aaret 1821 kjøbte Tranbergs oprindelige Part i Broen. Begge disse Parter, altsaa Halvparten, folgte Kjær i Aaret 1834 til Citanten, Kammeraad Nepeborph. Den anden halve Part blev i 1820 af Nyboe solgt til Kjøbmand Lohmann, som i Aaret 1822 til Kjøbmand Nabye afhændede bemeldte Halvpart, hvilken derefter i Aaret 1824 ved offentlig Auction solgtes til Citanten Günst. I Tidrummet fra Aaret 1791 er kun 2 Gange søgt om og af Regjeringen meddeelt Bevilling paa Brointrabernes Oppebørsel, nemlig den 9de August 1811, da Kjær og Tranberg (og en Medinteressent Nielsen) efter en i 1808 indgivne Ansøgning erholdt saadan Bevilling, og 5te August 1837, da det Samme Skete for Citanternes Vedkommende ifølge en af dem i Aaret 1835 indsendt Ansøgning.

Uf de saaledes citerede Actstykker formene Citanterne at det fremgaaer, at deres Privilegium eller Retten til at oppebære Broforn og Bropenge maa antages at have været reelt. De have i saa Henseende udhævet, at om Privilegierne end fra først af vare knyttede til visse bestemte Personer, maa dog allerede Bevillingen af 1742 ved at ubvide Retten til Privilegiehavernes Arvinger, efter deres Formening altsaa til hans hele Slægt, have medført, at Privilegiet fra da af ophørte som personligt, hvilken Opfattelse de ogsaa have troet at finde bekræftet ved den Omstændighed, at Broen med Privilegium i Aaret 1767 kunde udlægges som en til Penge ansat Arvelod til en af den sibstaføde Privilegiehavers Arvinger. Men i ethvert Fald antage Citanterne, at Privilegiet ved Auctionen i 1789 og det derefter i 1791 udfærdigede Auctionskjøbe utvivlsomt gik over til at være et reelt Privilegium, i hvilken Henseende de bemærke, at allerede den Omstændighed, at Broens Opførelse stillede til Auction og ikke til Licitation, maatte viise, at det ikke var det blotte pbyffiske Apparat, Broen, der var denne Retshandlings Gjenstand, men at der agtedes tillige bortsolgt de til Broen hørende Indtægter, hvorved Eiendommen alene erholdt Værdi, ligesom Optagelsen i Skjødet af den kongelige Bevilling ogsaa formenes at tilfjendegive, at der var solgt mere end den blotte Bro. Derhos tale selve Ordene i Skjødet efter Citanternes Formening ligesom for, at Broen med tillagt Broforn og Bropenge var Gjenstand for Salget. Broen siges saaledes at sælges med al „Ret og Rettighed“, — fremdeles: Kjøberen gives Ret til „at pantsætte og sælge“ Broen med Forpligtelse til fremtidig Vedligeholdelse; men at indskrænke denne Pantsettelses- og Salgsret til den blotte Bro i Forbindelse med Forpligtelse til Vedligeholdelse, men uden tilhørende Indtægter, vilde formeentlig være meningsløs,

efter som ingen fornuftig Mand vilde indlade sig paa en saadan Handel om en
 Gjenstand, der ikke blot ingen Værdi i og for sig havde, men som titmed kunde
 medføre ikke saa Udgifter til Vedligeholdelse. Titanterne naatvise saaledes ikke,
 at Kjøberne i 1791 har, hvad enten man vil kalde Privilegiet reelt eller ikke,
 erholdt en bestemt Ret til atter at overbrage Broen med Indtægter. Til en
 yderligere Bestyrkelse af Rigtigheden af Titanternes Formening om, at Broforu
 og Bropenge i alt Fald fra Aaret 1791 fulgte med Broen, have de fremsøgt,
 at Forholdet saaledes altid er opfattet og forstaaet siden den Tid af alle Paa-
 gjældende, navnlig ogsaa selve Regjeringen eller det Offentlige. Af det Fore-
 gaaende sees det nemlig, at Broindtægterne ere gaaede i Arb tilligemed Broen,
 og at de ere solgte, idet de selv medfulgte, naar Broen solgtes, hvilket ofte
 har været Tilfældet, Noget der formeentlig ikke kunde have været skeet, saakremt
 Broeierne som saabanne ingen Dispositionsret havde haft over Brointraderne.
 Det Offentlige, som efter Titanternes Paa stand ikke kunde være ubekjendt med
 de stedfindende Sælg, har aldrig gjort Indsigelse i saa Henseende; tværtimod har
 Regjeringen ved flere Leiligheder endog anerkjendt Broeiernes Ret til i deres
 Egenkab af Broeiere at oppebære og raade over Broindtægterne. Saaledes
 meddeltes efter den i 1808 i Anledning af Thronstiftet fra de daværende Bro-
 eiere indgivne Ansøgning i Aaret 1811 Confirmation paa deres Ret til Broforu
 og Bropenge, uagtet der ikke forelaa nogen tidligere Bevilling, og uden at Re-
 gjeringen i saa Henseende gjorde nogen Bemærkning om den forløbne Tid siden
 1791, og i Aaret 1837, førend Titanterne endnu var meddeelt Bevilling, ind-
 ledede Regjeringen en Correspondance med dem angaaende nogle Modificationer
 i Broindtægterne, af hvilken Correspondance det formeentlige klart fremgaaer,
 at Regjeringen erkjendte Ansøgnernes Ret til de engang fastsatte Indtægter alene
 i deres Oualitet af Broeiere, saa at Regjeringens hele Forhold med Hensyn til
 Broen har efter Titanternes Formening været saadant, at det for enhver Er-
 hverver af Broen indeholdt et utvivlsomt Tilfald om, at han med Broen fik
 den fulde Eienomsret til Retten til at oppebære Broforu og Bropenge; og
 Titanterne antage derfor, at de uden Indbending fra Regjeringens Side vilde
 have kunnet solgt Broen og Retten til Broindtægterne, hvis Afløsningen ikke var
 kommen imellem, hvoraf da efter Titanternes Paa stand formeentlig følger deres
 Ret til ved Afløsningen fra Veivæsenets Side at fordr fuld Erstatning, hvilken
 Titanterne antage alene at kunne siges at finde Sted, naar der gives dem en
 Capital, der forreiter et saa stort Betsøb, som det aarlige Nettooverskud af Bro-
 intraderne have udgjort.

Fra Kammeradvocatens Side er der til Begrundelse af de af ham nedlagte
 Paa stande anført, at, da det Offentlige, foruden at have erstattet Broeierne
 Broens Værdi, har overtaget sig Broens fremtidige Vedligeholdelse, er herved
 for Broeierne bortfalden den Byrde, Vedligeholdelsen medfører, og altsaa eo ipso
 den Indtægt, der var henlagt til denne Byrdes Bestridelse, saa at Titanterne
 følgelig aldeles Intet have at fordr erstattet. Endvidere har Kammeradvocaten
 motiveret den nedlagte Frifindelsespaastand ved under Sagens Gang at gjøre
 opmærksom paa, at Titanterne, hvis Bevilling, som anført, er af 1837, og som

ved de siden indtraadte Thronskifter have forsjømt at erhverve Confirmation paa Privilegiet, isølge heraf saavne ved Afsløsningen i 1855 retslig Adkomst til Brointraderne, saa at de sølgelig allerede af denne Grund ingen Forbring paa Erstatning kunde have. Kammeradvocaten har i Forbindelse hermed bemærket, at, naar Ministeriet desuagtet i sin Tid har villet tillægge Citanterne en Erstatning af 3,753 Rdl. 55 Sk., da stete dette kun som et Tilbud, for uden Process at see Sagen ordnet, og da Tilbudet ikke blev modtaget, er Ministeriet formentlig ikke længere bundet ved samme, saa at Domslovene nu maae afgjøre Spørgsmaalet, om Citanterne overhovedet tilkomme Erstatning.

Skulde Frisindelsespaastanden ikke blive tagen til Følge, har Kammeradvocaten formeent, at Erstatningen dog kun kan blive at give som for et personligt Privilegium, altsaa med det af Ministeriet alt engang tilbudte Beløb. Han har i denne Henseende benægtet, at enten Privilegiet af 1742 eller det i 1791 meddeelte er at betragte som reelt, og navnlig har han paastaet, at det kun var selve Broen — af hvis Besiddelse Afgangen til at søge Bevilling paa Brointraderne var afhængig — der folgtes i 1789, hvorimod Indtægterne saavel da, som stedse senere, ifkun gaves personligt til Broeierne, i hvilken Henseende er bemærket, deels at Bestemmelsen i Skjødet om Ret til at sælge med Forpligtelse til Vedligeholdelse alene viser, at Eiendomsretten til Broen var indskrænket, deels at Broeierne, som have oppebaaret Broindtægter uden for dem udfærdiget Bevilling, maae antages at have gjort Saadant i Egenstaa af de tidligere Bevilingshavernes Medinteressenter, og at saaledes Vohmann, Aabye og Sunst have nydt godt af den for Kjær og Tranberg i 1811 udstedte Bevilling, medens Citanterne selv i 1835 ansaae det fornødent at søge Bevilling for deres Personer.

Skulde imidlertid Privilegiet uagtet det Anførte blive anseet for reelt, har Kammeradvocaten paastaet, at Erstatningen i saa Fald dog kun gives med specielt Hensyn til det Precaire ved en Indtægt af den Bestaaffenhed som den omhandlede, idet den er underkastet den Forringelse, som følger med Aabningen af nye Communicationsveie og med Aulæg af andre Broer over det samme Vandløb, og det er af denne Grund, at han har formeent, at Nettooverskuddet, taget 15 à 20 Gange, maatte blive anseet for en fuldstændig Erstatning.

Det første Spørgsmaal, der efter det Anførte foreligger til Afgjørelse, er, om Citanterne overhovedet eller i det Hele taget tilkomme Erstatning. I denne Henseende findes Kammeradvocatens Formening ikke at være grundet. Det er nemlig klart efter de her i Landet stedfindende factiske Forhold, at den, der imod Vedligeholdelsen af en Bro har Ret til at oppebære Brokorn og Bropenge — hvad enten nu denne Ret er reel eller personel — i Virkeligheden har en Indtægt, idet de til Broens Vedligeholdelse henlagte Indtægter i Reglen langt overflige Vedligeholdelsesomkostningerne, og herfra er ogsaa Lovgivningen gaaet ud med Hensyn til Spørgsmaalet om Afsløsning af Broeiernes Rettigheder, jfr. Loven af 29de December 1857, hvis enkelte Bestemmelser vel ei kunne blive ligesrem anvendelige paa nærværende, i 1855 stedfundne Overtagelse af Broen fra det Offentliges Side, men hvis Princip om, at Broeierne tilkomme Erstat-

ning, kun er en Udtalelse af den ældre almindelige Regel, at Rettigheder ikkun kunne afløses imod Erstatning, og den Omstændighed, at Staten ved Overtagelsen befrier Bedfommende for den Forpligtelse at vedligeholde Broen, kan selvfølgeligen ikke eo ipso medføre, at Retten til den aarlige Indtægt skulde bortfalde. At Forholdet med nærværende Bro skulde have været anderledes, er saa langt fra, at det tværtimod fremgaaer af hvad der er oplyst om Broens Historie, at der med Broens Eiendom altid har været forbunden en Overfludsindtægt, og Kammeradvocaten har da ei heller benægtet, at Broen gav Nettooverflud. Hvad den anden af Kammeradvocaten ansøgte Frisindelsesgrund angaaer, nemlig Mangel af Titanernes Privilegiums Confirmation ved Thronkisterne, da vil der ei heller kunne tillægges samme nogen Betydning, om den end maatte ansees betimeligen fremfat, eftersom de ad mandatum meddeelte Bevillinger til Oppebørelse af Broforn og Bropenge — af hvilken Slags Titanernes Bevilling er — ikke henhøre til de Bevillinger, der skulde indsendes til Confirmation i Anledning af Thronkiste.

Naar der dernæst gaaes over til Spørgsmaalet om, hvilken Erstatning Titanerne maatte kunne tilkomme, vil dette beroe paa, om Titanernes Ret til Brointraderne maa antages at være indskrænket til deres Levetid, altsaa om Privilegiet maa betragtes som reent personligt, eller om det vilde have staaet i deres Magt at overføre Rettigheden til en senere Broeier.

Vel findes nu Bevillingen af 1742 ikke at have medført, at Privilegiet ophørte at være personelt — selv om der ved Ordet Arvinger turde forstaaes andet end Børn —, eftersom det dog er knyttet selv i dette Tilfælde til visse bestemte Personers Livstid; og den Omstændighed, at man i 1767 udlagde Privilegiet i Arv, kan selvfølgelig i intet Fald tillægges nogen Betydning ligeoverfor det Offentlige. Derimod skjønnes ikke rettere, end at ikke blot Broen, men tillige Retten til at oppebære Broforn og Bropenge er solgt af det Offentlige ved Auctionen i 1789, eller at dette i alt Fald er skeet ved det i 1791 udfærdigede Auctionsfsjøde, og det saaledes, at Kjøberen erholdt Ret til atter at overdrage Broen med Indtægter til Treemand. Vel siges det i Auctionsconditionerne, at Salget skeer imod, at Kjøberen nyder ligeban Privilegium, som forrige Bromand, og vel indeholder det Privilegium, hvortil saaledes er henviist, ikkun Ret til Brointraderne for den Privilegiehavende for sig, Hustru og Børn; men allerebe den Omstændighed, at Broens Opførelse stillebes til Auction og ikke til Licitation, tyder hen til, at det var Bestemmelsen at sælge Broindtægterne i Forbindelse med Broen. Men det senere udslebte Auctionsfsjøde findes i alt Fald at have stadfæstet det fuldstændige Salg af Broindtægterne. I saa Henseende maa det fremhæves, at Auctionsfsjøberens i Forbindelse med sin antagne Medinteressent i Lidsrummet fra Auctionens Afholdelse til Auctionsfsjødets Udførelse, nemlig under 2den October 1790, ansøgte Regjeringen om at forubes Ret til at laane paa Broen og sælge samme; men denne Ret til Pansætning og Salg kan fornødtigvis ikke forstaaes alene at angaae det blotte Broapparat, men maa saavel efter Forholdets Natur, som da Broen isølge Auctionen i 1789 utvivlsomt alt var Kjøberens Eiendom, antages tillige at

omfatte, hvad der ene gav Broeiendommen sin Værdi, nemlig de til Broen henlagte Indtægter, og vel er det ikke oplyst, hvad der er svaret i Anledning af bemeldte Ansøgning, men da den i Ansøgningen indeholdte Begjæring om Tilladelse til Panisfæining og Salg ligesvem er tagen til Følge ved det derefter udfærdigede Skjøde, findes der at maatte gaaes ud fra, at Ansøgningen er bevilget, hvilket end yderligere bekræftes ved den Forpligtelse til Vedligeholdelse, der i Skjødet paalægges den, som senere maatte købe Broen; thi Salg af en Bro med Forpligtelse til Vedligeholdelse men uden Indtægter vilde i sig selv være en Uting.

Forsaaavidt der i den nævnte Ansøgning er anført som et Vilkaar, at den Kjøvende skulde søge Privilegium paa Broen, viser denne Paasus, der isvrigt ikke er optagen i Skjødet, i alt Fald alene, at Eiendomsretten til Bro og Broindtægter er indskrænket ved Regjeringens Tilsynsret paa det Offentliges Vegne, og at derfor en Sanction ved Forandring af Broeier ansaaes fornøden, hvad ogsaa synes rimeligt, naar henlees til Bestaffenheden af denne Eiendomsret, hvis Gjenstand er en paa alfar Vel eksisterende Bro. Men en videre Udstrækning findes ifølge det i 1791 udstedte Skjøde Regjeringens Myndighed ligeoverfor Broeierne ikke at kunne gives, og navnlig tør man efter den disse givne Ret til Salg ikke ansee det Offentlige besøiet til at nægte Sanctionen paa stebundne Salg, naar vedkommende Broeier ikke ved Forsømmelse med Hensyn til Vedligeholdelsen maatte have forspildt sin Ret til at oppebære Broforn og Bropenge. Regjeringen maa nemlig antages ved Salget i 1789 og navnlig ved Skjødet af 1791 at have givet daværende og efterfølgende Kjøbere af Broen et bestemt Tilfagn om at erholde Bevilling paa Brointraderne, naar kun Broen findes at være tilbørligen vedligeholdt, saa at enhver senere Broeier herester har en Ret til under den nævnte Betingelse at fordrø sig Broindtægterne overdragne og en Ret til atter at sælge Broen med Krav for Kjøberen paa Broindtægterne.

At det Offentlige ogsaa ligeoverfor Broeierne har opfattet Forholdet saaledes, fremgaaer af, at der, saalænge Broen tilbørligen vedligeholdtes, ingen Indsigelse er gjort imod, at den, der havde tilkjøbt sig Broen, oppebar Indtægterne, uden at have ansøgt eller af Regjeringen at være meddeelt Sanction eller Bevilling, hvilket har været Tilfældet med L. N. Rjør, der havde Broen til 1807, samt L. S. Rjør og Tranberg, der fra den Tid og til 1811 ingen Bevilling havde, saavelsom med Rohmann, Nabye og Citanten Gunnst fra 1824, indtil han og Citanten Repedorph i 1837 gaves den ansøgte Bevilling, og at betragte disse samtlige senere Broeiere som Medinteressenter med Rjør og Tranberg, vilde være stridende mod Forholdets Natur og er derfor uden Hjemmel i Eagens Oplysninger. Ogsaa den Correspondance, der førtes med Citanterne, forinden dem endnu var meddeelt Bevilling, angaaende Modification med Hensyn til Broindtægterne, navnlig den bet daværende danske Cancellies Skrivelse af 2den Mai 1837 — der under Sagen er fremlagt — viser, at Regjeringen gif ud fra, at det stod i Broeiernes Magt at nægte at indlade sig paa de gjorte Forslag.

Under disse Omstændigheder maa det antages, at Citanterne, naar Afsløsningen ikke havde fundet Sted, havde havt Hjemmel til at sælge Broen med

tilhørende Net til Brointradernes Oppebørsel; og den dem tilkommende Erstatning findes herefter ikke at kunne indskrænkes til de tabte aarlige Overfludsindtægter for Citanernes Levetid, men skjønnes at maatte bestemmes med Hensyn til den Skøbelum, de ville have kunnet erhølet for Broen med Brokorn og Bropenge. Under denne Deel af Sagen har Kammeradvocaten formeent, at der ved fastsættelse af Erstatningen bør tages Hensyn deels til det Precaire ved en Indtægt af Bestaffenhed som Brokorn og Bropenge, deels til den større Indgriben i Forholdet, hvortil Regjeringen ved Eiendomme, der existere for det Offentliges Skyld, maa være besejret, saa at der her ikke skulde kunne være Tale om Erstatning for Tabet af en almindelig aldeles privat Eiendomsret. Men naaget en Deel kunde synes at tale for, at der ved Erstatningens Bestemmelse toges de af Kammeradvocaten ommeldte Hensyn, saa savnes der dog i den Lovgivning, om hvis Anvendelse der her i Sagen kan være Tale, Hjemmel til at vælge andet Betsøb end Nettooverskuddet, taget 25 Gange, idet en Indskrænkning til Nettooverskuddet, taget 20 Gange — som af Kammeradvocaten in subsidium paastaet — i ethvert Fald maa ansees som en vilkaarlig Afgjørelse, hvoraf der ikke af Domstolene kan gjøres Brug. Erstatningen, der altsaa bliver at bestemme ved, at Nettooverskuddet tages 25 Gange, vil, eftersom Parterne derom ere enige, isørigt blive at fastsætte af Landvæsencommissionen efter Reglerne i Lov af 29de December 1857 § 10.

Af den Erstatning, der efter det Foransførte bliver at udrede til Citanterne, vil det Offentlige efter Citanernes Paastand have at svare Renter 5 pCt. p. a. fra den 7de Mai 1855, da det Offentlige overtog Broen, indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne i det Hele være at ophæve, og der bliver herefter ikke under nærværende Sag at give nogen Bestemmelse om Kammeradvocatens Salair.

Det attesteres, at det fornødne stemplede Papir under Sagen er forbrugt“.

Nr. 138.

Justitsraad Bungen

contra

Jens Christensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Bregentved-Giselsfeld Birks Eyrarets Dom af 27de Octbr. 1862: „Arrestanten Jens Christensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen, 5 Rdl., til Defensor, Procurator Arenzen, 4 Rdl., og Diæter til de Samme efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At fyldbyrdes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Januar 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Larsen og Heckscher, betaler Arrestanten Jens Christensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Bregentved-Giiselsfeld Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Christensen for Tyveri og Bedrageri.

Ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isøbrigt Oplyste er Arrestanten overbeviist om i sidste Høbst at have solgt en til 3 Rdl. vurderet Tobakspibe, som han havde laant af sin Medtjener Niels Nielsen, i Slutningen af Juli Maaned s. A. at have frasjaalet en anden af sine Medtjenere, Peder Hansen, et Par til 2 Mk. vurderede Træstøker, omtrent ved samme Tid fra sin Broder Niels Christensens Huus paa Gjeldsted Mark at have medtaget og derefter bortbyttet en til 2 Mk. vurderet Tobakspibe, som Broderen under et Besøg havde overladt Arrestanten at ryge af, samt endeligen den 20de s. M. at have frasjaalet Huusmand Hans Christian Jensen af Uløe Dstrup et Par Sko, vurderede til 1 Rdl., en Tobakspibe, hvis Værdi af Eieren er ansat til 4 Mk., medens Arrestanten ei har villet erkjende, at den havde en større Værdi end 2 Mk., og 12 Sk. i rede Penge. Forsaaavidt Kosterne ei ere komne tilstede og tilbageleverede de Vedkommende, er Erstatning af disse frasalben.

For disse Forhold er Arrestanten, der er født den 15de Juli 1817 og tidligere — foruden ifølge Kjøge Kjøbstads Politiretsdomme af 17de August 1857 og 6te April 1858 for Løsgængereri at være anseet med Fængsel paa Band og Brød i henholdsvis 5 og 4 Gange 5 Dage, ifølge Lybjerg Herreds Politirets Dom af 26de Juni 1858 for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold arbitrairt med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, samt ifølge Høiesterets Dom af 9de December 1859 for Løsgængereri og Vetleri med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber — ved Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 6te April 1853 for Tyveri og Bedrageri ifølge Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 41 har været anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt ifølge Høiesterets Dom af 13de Mai 1857 med lige Straf ifølge bemeldte Forordnings § 76. jfr. § 50, nu ved den indankede Dom retteligen anseet efter titnævnte Forordnings § 13, § 43 jfr. § 41, § 78 og § 79, og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelse om Actionens Omkostninger og berunder Størrelsen af

de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, vil denne Dom saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 148.

Justitsraad Bunken

contra

Johan Hansen Bøch (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Vends Herreds Extrarets Dom af 29de Decbr. 1862: „Arrestanten Johan Hansen Bøch af Venstlinge bør henlægges til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar; saa bør han og udrede alle af denne Sag, hans Arrest og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Schmidt, og Defensor, Procurator Møller, begge af Middelfart, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Febr. 1863 „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Christensen og Prøveprocurator Jacobsen, betaler Arrestanten Johan Hansen Bøch 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Johan Hansen Bøch tiltales for Tyveri, er Arrestanten ved egen med det isøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist om i Slutningen af November Maaned s. A. at have frastjaaet Fældbereber Thraue af Kjellerup et Par til 2 à 3 Rdl. vurdere Deenklaeder, som under Sagen ere komne tilstede og tilbageleverede Beskjaalne.“

Arrestanten, som er født den 25de August 1833 og ifølge Skouby og Obense Herreders Extraretsdomme af 26de Marts 1859 og 22de December 1860 har været anseet henholdsvis for første og anden Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt Forbedringshuusarbejde i 1 Aar i Medfør af Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 1 og § 13, er

saaledes nu ved den indankede Dom retteligen anseet efter bemeldte Forordnings § 15, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 4 Aar findes passende bestemt, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 125.

Justitsraad Bungen

contra

Peder Pedersen (Defensor **Henrichsen**),

der tiltales for Tyveri.

Kjendes og Nørhng Herredets Extrarets Dom af 28de Octbr. 1862: „Arrestanten Peder Pedersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor, Justitsraad, Landsøverretsprocurator Neckelmann, og til Defensor, Landsøverretsprocurator Faber, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 12te Januar 1863: „Tiltalte Peder Pedersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes Tiltalte alene at kunne anses skyldig til Straf for det Forhold, han har udviist med Hensyn til nogle af de af ham i utilregnelig Tilstand stjaalne Koster, men dette Forhold findes at burde henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 43, og da han tidligere er dømt for 1ste og 2den Gang begaaet Bedrageri, vil han saaledes nu være at ansee efter bemeldte Forordnings § 15, jfr. § 79, som for 3die Gang begaaet Tyveri, og Straffen efter Omstændighederne være at fastsætte til 4 Aars Forbedringshuusarbeide.

Thi kjendes for Ret:

Peder Pedersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande.

3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tjenestekarl Peder Pedersen, der tidligere har været straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Bedrageri, henholdsvis med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Den 20de September f. A. om Formiddagen Kl. 11, da nogle paa Hovedgaarden Halv tjenende Karle kom ind i deres sælles Karlekammer, fandtes en af deres Kister opbrudt, ligesom en anden Kiste var Spor af, at der var gjort Forsøg paa at aabne den med et krummet Spiger, som endnu sad i Nøglehullet, og ved nærmere Eftersyn fandtes en af Karlene 4 à 5 Mk. og en til 3 Mk. vurderet Kaffjet, der begge Dele havde ligget i den opbrudte Kiste, hvorhos endvidere fandtes nogle paa Væggen ophængte til ialt 13 Rdl. vurderede Klædningsstykker, et Par til 5 Rdl. vurderede Støvler, der havde hængsaaet paa en Kiste og et til 3 Mk. vurderet ulbent Lørklæde, der havde været ophængt paa et Søm under Loftet, hvilke Gjenstande tilhørte 3 af de andre Karle. 3 den opbrudte Kiste, hvoraf som anført bl. A. var udtaget en Kaffjet, fandtes derimod en Tiltalte tilhørende gammel Kaffjet, og ved at følge den Vej, som Tiltalte var seet at tage, da han, der ligeledes tjente paa Halv, kort forud forlod Gaarden, fandtes tæt udenfor Gaarden liggende en Tobakspibe, som Tiltalte samme Formiddag havde laant af en Arbejdsmand paa Gaarden, og en halv Snees Favn længere borte laae i en Grøft under en Klædbuff de borttagne Klædningsstykker indbundne i Lørklædet, og ved Siden af denne Blyt stode de fandte Støvler.

Tiltalte har nu vel erkjendt, at han maa have begaaet Tyveri i Karlekammeret den paagjældende Dag, men han har vedblivende paastraaet, at han ikke kan give nogen som helst Forklaring i saa Henseende eller gjøre Rede for, i hvad Hensigt han gik ind i Kammeret, hvorledes han er kommen derind, hvad han der foretog sig eller tilbødte sig, om han har efterladt sin egen gamle Kaffjet i den opbrudte Kiste, om han har tabt eller med Villie henlagt i Grøften de Gjenstande, som senere bleve fundne der, og om han har tabt eller bortkastet den ommeldte Tobakspibe, som han ikke heller vil kunne erindre at have laant, idet han har anbragt, at han Aftenen forud havde nydt en betydelig Deel Brændeviin og om Morgenen den 20de September drak navnlig en Halvflask fuld af Brændeviin, samt senere deels en Snaps til sin Mad, deels noget Brændeviin hos den Arbejdsmand, af hvem han laante Piben, ligesom han derhos allerede tidligere om Morgenen vil have taget en Skruk af dennes Flaaske, saa at han bemeldte Formiddag var i den Grad besjænknet, at han aldeles ikke veed, hvad han videre har foretaget sig. Først da han ud paa Estermiddagen vaagne af en Søvn og fandt sig liggende i en Granplantage i Nærheden af Gaarden, kom han efter sin Forklaring til Bevidsthed, og ved da at finde sig i Besiddelse af flere Penge end han forud havde haft hos sig, samt af en ny Kaffjet, som han gjentjendte som en af de andre Karles, fatte han, at han maatte have stjaalet Kaffjetten og

Pengene. Da han imidlertid ikke turde gaae tilbage til Hald, besluttede han at beholde Kaffjetten og gaae bort, og han besluttede navnlig at gaae til Viborg, da han trængte til Noget at leve af, men da han paa Veien mødte en af Gaardens Karle, der kom hjem, vovede han efter sin Forklaring ikke at gaae til Byen, og gik derpaa omkring i 2 Dage, indtil han, efterat have udgivet de sidste af sine Penge til Fortæring, selv meldte sig til Politiet, og han var endnu dengang i Besiddelse af Kaffjetten.

Det maa nu vel efter det Anførte, i Forbindelse navnlig med 2 Vidners Forklaringer om at have seet Tiltalte gaae ind i Karlekammeret den paagjældende Formiddag Kl. mellem 10 og 11, ansees godtgjort, at han har tilvendt sig de ommeldte Gjenstande sammesteds, men det findes dog betænkeligt for dette Tiltaltes Forhold at idømme ham Tyvstraf, idet der efter hans Forklaring og Sagens Oplysninger i det Hele, derunder en af Stiftsophyicus afgiven Erklæring, er Føie til at antage, at han under Gjerningens Udførelse har været beruset i en Tilregnelighed ubeflukkende Grad, i hvilken Henseende tillige bl. A. bemærkes, at de Personer, der maae antages sidst at have talt med ham, forinden han forlod Gaarden, have udsagt, at han var i høi Grad beffjænklet, efter den Enes Forklaring saalebes, at han gik og svingrede.

Derimod vil Tiltalte for sit Forhold ved, efterat være kommen til sin Bevidsthed, at have fjernet sig fra Gaarden med Kaffjetten og Pengene — hvilke sidste han forbrugte —, uagtet han indfaae, at han maatte have sjaalet disse Gjenstande, være at ansee efter Analogien af Hælerlovgivningen med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage“.

Nr. 140.

Advocat Heinrichsen
contra**Peder Hansen Gelert** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalme Koster.

Veile Byttings Egtrets Dom af 18de Decbr. 1862: „Arrestanten Peder Hansen Gelert bør hensættes til Forbedringshussarbejde i 2 Aar samt indrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Vadum, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Seidelin, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Febr. 1863: „Arrestanten Peder Hansen Gelert bør hensættes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Saaesen, tillægges i Salarium hver 5 Rdl., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Institutsraad Bunchen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Hansen Gelert for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 9de November f. A. har indjundet sig hos en Marschandiser i Veile og sammesteds salbudt en til 1 Rdl. 2 Mk. værderet Frakke, der tilhørte Fragtmænd Jens Daugaard, og som denne efter sin Forklaring tidligere paa Dagen havde ophængt i Gjæstgiver Olsens Skjænkstue; da Frakken imidlertid var bleven savnet, blev der herom sendt Bud til Marschandiseren, og Arrestanten, der da var gaaet bort med Frakken uden at have solgt den, blev derpaa anholdt, og efter flere Vidners Forklaringer tilstod han da svær at have taget Frakken hos Gjæstgiver Olsen. Efterat være stillet for Forhør, har Arrestanten imidlertid vedholdende nægtet at have sjaalet den ommeldte Frakke, hvorimod han har udsagt, at han den paagjældende Dags Eftermiddag, idet han begav sig bort fra Gjæstgiver Olsens Gaard, hvor han havde været inde i Skjænkstuen for at drifte en Kaffeputsch, har fundet Frakken paa Gaden et lille Stykke fra Olsens Gaard, og at han, da han var i Pengeforlegenhed, derefter først forsøgte at laane en Specie paa Frakken hos den ovennævnte Marschandiser, og da dette ikke lykkedes, salbød den. Til Arrestantens Foregivende om at have fundet den omhandlede Frakke paa Gaden vil der imidlertid ikke kunne tages noget videre Hensyn, idet samme ikke er bestrøket ved Nogetsomhelst af hvad der er oplyst under Sagen. Derimod vil Arrestanten, da Fragtmænd Jens Daugaard har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Frakken og ved Vidner beviist sin Eiendomsret til samme, for sin uhjemlede Besiddelse af bemeldte Frakke være at domfalbe overensstemmende med Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, og da der efter Omstændighederne findes Høie til at statuere, at Arrestanten selv har sjaalet den omhandlede Frakke, vil han, der tidligere har været straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, sidste Gang ifølge Nørvang og Torriib Herreders Extrarets Dom af 14de November 1859 efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, 2det Led, jfr. §§ 13 og 14, med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, nu være at dømmes for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar“.

Onsdagen den 15de April.

Nr. 126.

Advocat Henrichsen
contra**Carl Ludvig Richter** (Defensor Brod),

der tiltales for Opsætsighed og Fornærmelser imod Politiet.

Criminal- og Politiretten's Dom af 27de Januar 1863: „Tiltalte Carl Ludvig Richter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ibsen og Levinson, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, imod Tiltalte Carl Ludvig Richter for Opsætsighed og Fornærmelser mod Politiet anlagte Sag er det ved de af Snekermester Johan Gotfred Henrik Engelmann, Overoplygsbetjent Gjerløw, Opsigtsbetjentene Iversen og Lyngholm og Politibetjentene N. Poulsen, Mulvad og P. Jacobsen afgivne og beebuede Forklaringer, som Tiltalte ikke har mod sagt, men hvis Rigtighed han paa Grund af sin beffjænkede Tilstand ikke vil kunne bekræfte, godtgjort, at han, der Mandagen den 24de November forrige Aar ved sin Afjærd havde foranlediget en Sammenslimlen af Folk paa Hjørnet af Adelgade og Prindsensgade, har, da Overoplygsbetjent Gjerløw indfanbt sig og opfordrede ham til at gaae bort, grebet ham i Frakken og undbladt at efterkomme Opfordringen, samt, da han senere var bleven ført til Politikjælberen, udfjældt de der tilstedeværende Betjente for Skul og Tyvknægt og slaet til dem, indtil han blev sat ind i en Drosche og ført til Politikammeret, paa hvilken Tour han viste sig meget uslyrlig. Da det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger ikke kan antages, at Tiltalte under det af ham imod Politiet udbviste Forhold har været saa beruset, at han ikke var sig bevidst, hvad han foretog sig, vil han, der tidligere blandt Andet er dømt ved denne Ret's Dom af 23de Februar 1858 under en for Fornærmelser imod Politiet og Vægterne anlagt Sag efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Ret's Dom af 5te November 1859 efter Forordningerne af 11te April 1840 § 13 og 4de October 1833 § 16 til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, og ved Rettens Dom af 30te August forrige Aar under en mod ham for Overfald paa

Magistratsbetjent Vech anlagt Sag efter sidstnævnte Lovbestemmelser til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 131.

Advocat Brock
contra

Cathrine Marie Brydebøl (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller dog at være funden i uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, for Løsgænger og Betleri samt for at have gjort sig skyldig i Barnefødsel i Dølgemaal, og for ved sin Bortgang fra Sygehuset i Ribe at have medtaget og disponeret over nogle hende ikke tilhørende Gjenstande.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 21de Novbr. 1862: „Arrestantinden Cathrine Marie Brydebøl bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar, men forøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler hun og de af hendes Arrest og denne Sag loblig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ferslev, 8 Rdl., og Defensor, Procurator Hofstrup, 6 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 26de Januar 1863: „Arrestantinden Cathrine Marie Brydebøl bør hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Straffen for det af Tiltalte begaaede Løsgænger og Betleri bliver at bestemme efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 i Forbindelse med § 5, og at hendes Forvansning af det hende paa Sygehuset leverede Løi maa ansees strafbart efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, vil Tiltalte, i Henhold til de i den indanfede Dom iøvrigt anførte Grunde, for de Lovovertrædelser, hvori hun ved Dommen rettelig er funden skyldig, være i det Hele at ansee med en Straf af 2 Aars Forbedringshumsarbejde, og da Dommen har dette Resultat, ligesom dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ogsaa maae billiges, bliver den at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3
Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for
Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmierer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Cathrine Marie Brydebøl for Tyveri eller Hæleri eller nhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, for Løsgængereri og Vetleri, samt for at have gjort sig skyldig i Varnesøbøl i Dølgemaal, og for ved sin Vortgang fra Sygehuset i Ribe at have medtaget og disponeret over nogle hende ikke tilhørende Gjenstande.

Bed Arrestantindens egen Forklaring i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun den 28de September 1861 om Morgenen Kl. 4 har til en Værtshuusholder i Ribe salbudt 2 Faar, som hun bragte med sig, og med Hensyn til hvilke Gaardmand Thomas Sørensen i Tved og dennes Hustru have godtgjort deres Eiendomsret samt edeligen forklaret, at bemeldte Faar, der den foregaaende Dag om Aftenen vare blevne tværede paa Marken i Nærheden af deres Gaard tæt ved Ddbekjarveien, ere dem strafomue mod deres Villie og Vidende.

Arrestantinden har imidlertid nægtet at have sjaalet disse Faar og derimod paastaet, at hun den nævnte Dags Morgen, da hun gik fra Tved til Ribe for at betle, havde modtaget dem af en Mand og en Kone, der vare hende ubekjendte, og som hun traf staaende paa Marken i Nærheden af Ddbekjarveien med Faarene løse i deres Løir, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at da hun havde bedet bemeldte Mand og Kone om en Afmisse, som de dog ei vilde give hende, paalagde Manden hende at tage Faarene og føre dem til Ribe og sælge dem, og da hun vægrede sig herfor, traf Manden en stor Kniv op af Lommen og truede med at slikke hende ihjel, hvis hun ei strax gjorde hvad han befalede hende, hvorhos han paalagde hende at sælge Faarene til en Slagter, hvis Bopæl blev hende opgivet, for 4 Specier pr. Stykke, dog saaledes at hun, hvis Slagteren ikke vilde give saa meget, kunde slaae af til det Halve, ligesom Manden og Konen endelig sagde til hende, at hun selv skulde beholde en Specie af den Sum, hun fik for Faarene, eller — som Arrestantinden ogsaa har forklaret — at hun skulde have en Specie, hvis hun kunde faae mere end 4 Specier for begge Faar tilfammen. Efter Arrestantindens Forklaring blev hun saa bange for Manden, at hun strax gjorde, hvad han havde forlangt, og førte Faarene til Ribe, hvor hun — som anført — salbud dem til den ovennævnte Værtshuusholder, og efter først at have forlangt 8 Specier for Faarene slog af til 4 Specier, idet hun efter Værtshuusholderens Udfagn fortalte ham, at det var paalagt hende at sælge Faarene for 12 Rdl., men at det nu var saa nemt at blive af med dem hos ham. Det maa isøvrigt antages, at Arrestantinden ingen Penge fik udbetalt, idet Værtshuusholderen efter sin Forklaring tydeligt kunde mærke, at Faarene vare sjaalne, og ifkun for et Syns Skyld kjøbte dem.

Det er derhos oplyst, at Arrestantinden, da hun som anholdt blev ført til Arresten, har forklaret, at hun selv havde sjaalet Faarene fra sin Søster, samt at hun senere samme Dag har for Arrestforvareren og en Politibetjent gjentaget sin Tilstaaelse af at have sjaalet Faarene med Tilføiende, at det ikke var fra hendes Søster, at hun havde sjaalet dem, men at hun havde taget dem fra en Mark i Løb ved Obbekærveien, hvorhos hun senere i Retten paa Forespørgsel om, hvorfor hun saaledes havde tilstaaet selv at have sjaalet Faarene, ifkun har udsagt, at da Alle sagde, at hun havde sjaalet Faarene, kunde hun ligesaa godt sige det, efterfom Sandheden dog nok vilde komme for Dagen, naar Manden, der havde truet hende, kom tilstede.

Vel er der nu iøvrigt ikke under Sagen tilveiebragt noget directe Beviis for, at Arrestantinden selv har sjaalet Faarene, men der er ei heller fremkommet Noget som helst til Bestyrkelse af Arrestantindens ovenanførte i og for sig uantagelige Forklaring om Maaden, hvorpaa hun var kommen i Besiddelse af Faarene, og da der derfor ikke vil kunne tages noget Hensyn til denne Forklaring, og Betingelserne for det ved Lovens 6—17—10, 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis efter det Anførte ere tilstede, vil Arrestantinden, idet Sagens Oplysninger i det Hele tale for, at hun selv har sjaalet de ommeldte 2 Faar paa Marken, være at ansee med Straf for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, 2det Punctum. Faarene, der tilsammen ere vurderede til 12 Rdl., ere tilbageleverede til Besjaluus.

Forfaabidt Arrestantinden tillige er sigtet deels for den 21de September 1861 at have sjaalet et Møllekubst Søren Simonsen tilhørende Faar, der henstod paa en Kobbøl ved en Bei i Haberslev Herred, og som samme Dags Aften blev solgt til en Slagter i Haberslev af et Fruentimmer, om hvem flere Vidner edeligen have forklaret, at de antage — dog uden bestemt at kunne paastaae Saadant — at det var Arrestantinden, deels for om Ratten mellem den 16de og 17de September 1861 at have afplukket en Deel Uld af 2 Faar, der tilhørte Forpagter Boisen i Bestoft og henstod paa dennes Mark, er der vel under Sagen fremkommet nogen Formodning for, at Arrestantinden har begaaet disse Tyverier, men imod hendes vedholdende Benægtelse er der dog ikke tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis herfor.

Med Hensyn til Sigtelsen for Vøsgænger og Betleri har Arrestantinden vedgaaet, at hun, der efter i Slutningen af August eller Begyndelsen af September 1861 at være kommen ud af Sygehuset i Gram, havde taget Ophold hos en Søster i Nørskinnel, har fra den nævnte Tid, indtil hun — som ovenfor anført — den 23de September 1861 blev anholdt, flere Gange med forskjellige Mellemrum streift omkring og betlet, uden at hun kan antages at have haat eller søgt lovligt Erhverv, og hun vil derfor være at ansee med Straf for Vøsgænger og Betleri i Genhold til Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3.

Forfaabidt Arrestantinden dernæst er tiltalt for Varnesøbsel i Dølgemaal, gaaer Sigtelsen navnlig ud paa, at hun — der, efterat have henhæftet i Arresten fra den 28de September 1861 til den 17de November s. A., og derpaa at have henhæftet paa Sygehuset i Ribe indtil den 26de December s. A., sidstnævnte

Dags Aften omtrent Kl. 7 var undvegen fra Sygehuset og havde begivet sig til sin Søster i Østerkinneth, hvor hun ankom den næste Dags Morgen omtrent Kl. 4 og opholdt sig til den følgende Dags Middag, og som derefter den 30te f. M. fremskillede sig selv for Gram Inspectorat og blev anholdt — i Lidsrummet fra sin Undvigelse til sin Anholdelse skal have sødt i Dølgemaal.

Det er i saa Henseende oplyst, at Arrestantinden, strax efterat hun var bleven anholdt den 28de September, har for Arrestforvareren foregivet, at hun var frugtsommelig, og at hun er vedbleven med dette Foregivende i al den Tid, hun henhad i Arresten og henlaa paa Sygehuset, hvor hun endog modtog en Deel Løi til at sye i Anledning af sin forventede Nedkomst, samt at hun navnlig, da en Forbederer kort forinden Arrestantinden blev indlagt paa Sygehuset undersøgte hende, har foregivet, at hun ventede sin Nedkomst i December. Forbedereren har derhos erklæret, at hun ved den nævnte Undersøgelse foresandt hos Arrestantinden alle Tegne paa en Frugtsommelighedstilstand, der stemmede overeens med Arrestantindens Erklæring om Tiden, da hun ventede sin Nedkomst, hvorhos hun navnlig har tilføjet, at hun formener ved bemeldte Undersøgelse at have følt Fosterets Hoved, samt at det er utænkeligt, at de af hende hos Arrestantinden foresundne Tegne paa, at hun var frugtsommelig, kunde findes hos et Fruentimmer, der ikke var i Frugtsommelighedstilstand; endvidere har Sygehuuskonen paa Sygehuset i Ribe forklaret, at hun paa Sygehuset har talt med Arrestantinden om hennes forventede Nedkomst, og at det var tydeligt at see, at Arrestantinden blev sværere med hver Dag, samt at hun er aldeles overbeviist om, at Arrestantinden var frugtsommelig, hvorhos det endelig er oplyst, at Arrestantinden ikke i Lidsrummet fra den 28de September til den 26de December 1861 har haft Menstruation.

Medens nu disse Omstændigheder i høi Grad vække Formodning for, at Arrestantinden var frugtsommelig, da hun undveg fra Sygehuset, maa det derimod ansees oplyst, at hun ikke var frugtsommelig, da hun paany var bleven anholdt den 30te December, og der er derhos ved en den 2den Januar f. A. af Districtslægen foretagen Undersøgelse af Arrestantinden saavel som af det Pinned, som Arrestantinden efter sin egen Forklaring havde været isørt i al den Tid, hun var undvegen, foresundet Tegne, der efter Districtslægens Erklæring vel ikke hver for sig kunne afgjøre, om der har fundet en Fødsel Sted, men som dog i Forening gjøre det meget sandsynligt, at en Fødsel kan have fundet Sted omtrent paa den Dag, da hun undveg.

Arrestantinden har imidlertid med Bestemtighed hængt at have været frugtsommelig i den Tid, hun som anført henhad i Arresten eller henlaa paa Sygehuset, eller at have sødt i Tiden fra sin Undvigelse til sin Anholdelse den 30te December 1861, idet hun nærmere har forklaret, at hun foregav at være frugtsommelig, fordi hun troede, at Sagen mod hende paa Grund heraf hurtigere vilde faae Ende, og at hun for at give sig Udseende af at være frugtsommelig floppede sig ud med Klædningsstykker, samt at det formeentlig var en Sygdom hos hende, der foranledigede Menstruationens Udeblivelse i Tiden fra 28de September til 26de December 1861.

Denne Arrestantindens Forklaring er nu vel i og for sig kun lidet antagelig, men hendes ovennævnte Søster og hennes Mand, hos hvem hun — som ovenfor omtalt — indfandt sig den 27de December om Morgenen og forblev til den følgende Dags Middag, have dog udsagt, at de ikke troer, at hun dengang kan have været frugtsommelig eller have gjort Barfel for uylig, da hun ganske saae ud som sædvanlig og ikke syntes at feile Andet end at hendes Fødder vare sulde af Babler paa Grund af hendes Gang, og da derhos Sundhedscollegiet har erklæret, at de i Acterne indeholdte Oplysninger vel gjøre det sandsynligt, at Arrestantinden ved sin Undvigelse den 26de December har været frugtsommelig i Svangerskabet's sidste Maaneder, og at Fødselen er overstaaet kort efter, men at de ovennævnte deels af Jordmoderen i November 1861 deels af Districtslægen den 2den Januar f. A. anstillede Undersøgellers Ufuldstændighed med Hensyn til flere væsentlige Puncter dog ikke tilsteder nogen Sikkerhed i Afgjørelsen af det omhandlede Spørgsmaal, findes der ikke imod Arrestantindens Benægtelse at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at hun i det ommeldte Tidrum har sødt i Dølgemaal.

Forfaarvidt Arrestantinden endelig tiltales for ved sin Vortgang fra Sygehuset at have medtaget og disponeret over nogle hende ikke tilhørende Gjenstande, er det ved Arrestantindens egen Forklaring, der er bestyret ved Sagens øvrige Oplysninger, tilstrækkeligt godtgjort, at hun, medens hun — som ovenfor omtalt — henlaa paa Sygehuset i Ribe, har af Sygehusstønnen erholdt en Deel Tøi til at sye i Anledning af hendes forventede Nedkomst, samt at hun i det Niemed at lade det ommeldte Tøi komme hendes Barn, der havde Ophold hos hendes Søster i Østerlinnet, tilgode, har ved sin Undvigelse fra Sygehuset medtaget Tøiet, der tilsammen er vurderet til 3 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., og bragt det til sin Søsters Bopæl, hvor hun efter Søsterens Forklaring leverede hende en Deel af Tøiet til BARNET, men efterlod Resten uden nærmere Besteb.

Ved paa den anførte Maade at disponere over det ommeldte Tøi, der maa antages at være Arrestantinden leveret af Sygehusstønnen paa det Offentliges Begne i Anledning af Tiltaltes forventede Nedkomst, maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i Forvansking af Gods, der alene var hende betroet eller leveret under den Forudsætning, at hun var frugtsommelig og til Anvendelse for det Barn, hun maatte føde, hvilket Forhold maa anses strafbart i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. Placat af 14de December 1810 §§ 21 og 22.

Den Straf Arrestantinden, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter det Anførte har forskyldt for Faaretyveri paa Marken efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, 2det Punctum, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvori den Straf, hun har forskyldt for Løsgangeri og Betleri samt for den ovennævnte Forvansking af Børnetøiet, er indbefattet.

Nr. 146.

Advocat Brock

contra

Ane Marie Nielsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for bedrageriff Forhold.

Middelfart Kjøbstads Eyrtræts Dom af 18de Decbr. 1862: „Arrestantinden Ane Marie Nielsen bør hensættes til Strafarbeide paa Livstid; saa bør hun og at udrede alle af denne Sag, hendes Arrest og Dommens Execution flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Schmidt af Middelfart, 5 Rdl. til hver. — At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Febr. 1863: „Arrestantinden Ane Marie Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbeide paa Livstid. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Lihme og Secretair, Procurator Schönberg, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Ane Marie Nielsen, der under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Eyrtræet hertil indankede Sag sigtes for bedrageriff Forhold, er ved egen, med de iøvrigt tilbeibragte Oplysninger stemmende Tilfaaelse, hvis senere Tilbagekaldelse ikke kan komme i Betragtning, tilstrækkelig overbevist den 10de November f. A. at have indfundet sig i Kjøbmand Bergs Boutik i den nævnte By og der i Procurator Møllers Kones Navn at have forlangt og erholdt udeleveret kunstige Blomster til en Værdi af 3 à 4 Rdl., hvilke det var hendes Hensigt at unddrage sig fra at betale, samt i Kjøbmand Niisings Boutik sammesteds i Bager Møllers Hustrues Navn at have forlangt nogle Haarnæt, hvilke hun imidlertid ikke erholdt udeleverede, men som hun har vedgaaet at ville have beholdt, dersom hun havde faaet dem, og unddraget sig fra at betale, da hun troede sig ukjendt i Boutikken.“

Da Arrestantinden, der er 40 Aar gammel, tidligere har været anset ved Høiesterets Dom af 27de Juni 1849 som for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshuusarbeide og ved Viborg Landsøverrets Dom af 28de August 1854 som for 4de Gang begaaet Tyveri med 8 Aars Tugthuusarbeide, vil hun nu i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 §§ 41, 80, 1, 17 og 79 være at ansee med Tugthuusarbeide paa Livstid, og overensstemmende dermed vil Underrettens Dom, ved hvilken hun er anset med Strafarbeide paa Livstid, være at forandre, hvorimod bemeldte Dom. hvad Actionens Omkostninger angaaer, der ere paalagte Arrestantinden, vil være at stadfæste“.

Fredagen den 17de April.

Nr. 38. Selveier **Anders Hansen Møller** (Advocat Heinrichsen)
contra

Justitsministeren paa Landbygningernes Brandforsikrings Begne og
Amtmanden over Bornholm paa det Offentliges Begne
(Advocat Brock, efter Ordre),

angaaende Gyldigheden af et mellem Arrestanten S. E. M. Westh og
Citanten den 5te December 1859 afluttet og den 12te s. M. tinglæst
Forlig, hvorved er givet Pant i Forstnævntes Selveiergaard for 5,000 Rdl.

Bornholms Bester Herredøstings Dom af 24de Febr. 1862: „Den
hos Johan Christian Mahler Westh af 11te Selveiergaard i Vestermarie
Sogn under 8de August 1860 effectuerede Executionforretning, hvorved
der i Genhold til Høiestrets Dom af 31te Juli 1860 er givet Citan-
terne, det Offentlige og Landbygningernes Brandforsikring, Udlæg i
bemeldte 11te Selveiergaard m. m. til Dækning af respective 37 Rdl.
46 Sk. m. v. og 4,319 Rdl., bør have Fortrinsret for det med Ind-
stævnte Anders-Hansen Møller af Nylarsker Sogn inden Rønne og
Bester Herreds Forligskommission under 5te December 1859 indgaaede
og den 11te s. M. tinglæste Forlig, hvorved S. E. M. Westh har givet
Indstævnte Sikkerhed for skyldige 5,000 Rdl. i ommeldte 11te Selveier-
gaard. Til det Offentlige betaler derhos Indstævnte det Retssgebyr, der
skulde været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde
været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citanternes Vedkommende havde
været beneficeret, samt i Salair til de befalede Sagførere, Procurator
Eriksen 15 Rdl. og Overretsprocurator Christensen 10 Rdl. At efter-
kommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under
Aidsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Septbr. 1862:
„Herredøstingsdommen bør ved Magt at staae, dog at Processens Om-
kostninger ophæves og at de Procurator Eriksen og Overretsprocurator
Christensen tillagte Salairer udredes af det Offentlige. Processens
Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes“.

Høiestrets Dom.

Det af de Indstævnte mod Citanten anlagte Søgmaal, hvis
factiske Omstændigheder rigtigt ere fremstillede i den indankede Dom, er,
som deri anført, støttet paa, at Bestemmelsen i Lovens 5—3—18 er
antagen ogsaa at være anvendelig paa den Person, som er undergivet
criminel Arrest. Ligesom bemeldte Lovartikel imidlertid ved at nævne
den, „som lovlig er arresteret“, efter Lovens Sprogbrug alene kan an-

tages at betegne en Saadan, mod hvem den i Lovens 1—21 omhandlede, paa den deri bestemte Maade og under det der forestvorne Ansvar iværksatte private Retssforfølgning er bragt til Anvendelse, saaledes vidner og Artiklens øvrige Indhold om, at den, ligesom den tilsvarende Bestemmelse i Lovens 1—24—26, overhovedet alene angaaer privat Retssforfølgning, og Placat af 18de Januar 1788 gaaer ligeledes bestemt ud fra denne Forudsætning. Der vilde som Følge heraf under nærværende Sag alene kunne blive Spørgsmaal om en analogist Anvendelse af Lovens 5—3—18, men en saadan findes saa meget mindre at kunne anses befoiet, som baade Betingelserne for og Diemedet med privatretlig og criminel Arrest ere væsentlig forskjelligte. Det kan derhos mærkes, at Forakriften i Rescript angaaende Delinquentfagers Forfølgelse paa Island af 25de Juli 1808 § 2 om Sequestration af den criminel Fængslede Bo maa antages at forudsætte, at criminel Arrest ikke betager den Fængslede Naadigheden over hans Eiendele, samt at de senere Bestemmelser i Forordningen af 24de Januar 1838 § 14, jfr. § 13, der slutte sig til hiin Forakrift, ikke gaae ud fra en modsat Forudsætning, men meget mere tale for, at den, der er under criminel Forfølgning, hvad enten han er belagt med Arrest eller ikke, ikkun er betaget Naadigheden over sine Eiendele, forsaavidt disse ere blevne sequestrerede.

Efter det Anførte kan det ikke billiges, at de Indstævntes Paaastand ved den indankede Dom er tagen til Følge, hvorimod Citanten for deres Tiltale vil blive at frifinde.

Processens Omkostninger ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve for alle Retter, og de Indstævntes befalede Sagfører for Underretten, Procurator Eriksen, at tillægge i Salair 15 Rdl., der udredes af det Offentlige. Derimod findes det Procurator Christensen tilkjendte Salair for hans Møde som befalede Sagfører for de Indstævnte under et, medens Sagen stod for Underretten, inden Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens første Vidneammer optaget Tingsvidne, at maatte som uhjemlet i Lovgivningen bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Procurator Eriksen tillægges i Salarium for Underretten 15 Rdl., der udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 8.

Den 1ste Mai.

1863.

Forste ordinaire Session.

Fredagen den 17de April.

Nr. 38.

Selveier Anders Hansen Møller
contra

Justitsministeren paa Landbygningernes Brandforsikrings Vegne og Amtmanden over Bornholm paa det Offentliges Vegne (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Den 16de November 1859 blev Gaardeier Johan Christian Mahler Westh af 11te Selveiergaard i Vestermaria Sogn paa Bornholm belagt med criminel Arrest som mistænt for Brandstiftelse og den 5te December s. A. afsluttedes inden vedkommende Forligelsescommission et den 12te s. M. tinglæst Forlig, hvorved han forpligtede sig til et Aar fra Dato at betale til Citanten, Selveier Anders Hansen Møller af Nylarsker Sogn paa Bornholm, styldige 5,000 Rdl. med Renter 4 pCt. samt Omkostninger, og hvorved han til Sikkerhed herfor pantsatte den 11te Selveiergaard med Besætning, Ind- og Udbo næstefter tidligere Forhæftelser.

Efterat Westh ved Underrettens af Høiesteret den 31te Juli 1860 stadfæstede Dom i den Sag, hvori han var bleven belagt med criminel Arrest, var, foruden at anses med Straf og at indløses en Erstatning til en Ustønt, tilfunden at ubrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 4,319 Rdl. samt tilpligtet at tilsvare Actionens Omkostninger, og efterat der under 8de August 1860 var gjort Execution i Gaarden med Avl og Afgrøde samt i det muligt Tiloversblevne af et Auctionsprovener for Domsælbtets Løssere, Besætning, Ind- og Udbo til Dækning af de isølge Dommen styldige Beløb, anlagde de Indstævnte, det Offentlige og Landbygningernes Brandforsikring, Sag imod Citanten ved Bornholms Vester Herredsret til Anerkjendelse af deres Tilgodehavendes Fortrinsret i Henhold til Danske Lovs 5—3—18 fremsfor Citantens Forbring efter Forliget, og ved Herredstingsdommen af 24de Februar 1862 er deres Fortrinsret anerkjendt henholdsvis for 37 Rdl. 46 St., der ere Actionsomkostninger,

og for 4,319 Rbl. Citanten er derhos ved Dommen tilfjigtet at udrede Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt at tilsvare de befalede Sagsførere, Procurator Eriksen og Oberretsprocurator Christensen, den Første 15 og den Anden 10 Rbl.

Denne Dom har Citanten paastaet forandret, saaledes at han frifindes for de Indstævntes, in subsidium for Landbygningernes Brandforsikkrings Tistale, aldeles in subsidium naar han edelig bekræfter ikke at have været vidende om Wesths Arrest, da han indgif Forliget med ham, hvorhos han har paastaet, at Sagens Omkostninger i begge Instantser tilkjendes ham hos de Indstævnte. Disse, der ere lovligen varslede, det Offentlige ved Amtmanden over Bornholms Amt og Brandforsikkringen ved Justitsministeren, ere ikke mødte.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten paaveraabt sig, at Danske Lovs 5—3—18 formentlig ikke kan finde Anvendelse paa criminel Arrest og at saadan Arrest i alt Fald kun har kunnet bevirke en Fortrinsret for det Offentlige med Hensyn til Actionens Omkostninger, men ikke for Brandforsikkringen, efterdi den inquirerende Dommer, om han end kunde antages paa det Offentliges Vegne at have decreteret Arrest, paa ingen Maade kunde siges at have decreteret Arresten paa Brandforsikkrings Vegne, saa at der altsaa fra dennes Side Intetsomhelst var foretaget til at sikkre dens Ret; at det assagte Arrestdecret ikke var blevet tinglæst og saaledes ikke, i Modstrid med Placat af 18de Januar 1788, kunde tillægges nogen Virkning, om endog Citanten havde havt Kundskab om Decretet forinden Forligets Afslutning, men at Citanten endog havde savnet en saadan Kundskab og været uvidende om, at Westh var sængslet, og endelig at den Omstændighed, at den inquirerende Dommer saavel som Amtmanden havde givet deres Minde til at Forliget affluttedes, maatte berøve Arresten den Virkning ligeoverfor dette, som den ellers maatte kunne have. Derhos har Citanten formeent, at Wesths Arrest maa, saalænge Forligsbehandlingen varede, antages at have været relaxeret, ligesom han har bemærket, at det havde staaet i Citantens Magt at tage Dom over sin Debitor længe før der kunde blive Tale om, at de Indstævnte kunde erhverve en erigibel Dom over Westh, og at de saaledes ikke kunde anses præjudicerede derved, at Forliget tillægges Gyldighed.

Men om end Danske Lovs 5—3—18 nærmest har havt civil Arrest paa Person og Gods for Die, maa denne dog ogsaa være anvendelig med Hensyn til criminel Arrest, saa at den, der er hæftet for en Misgjerning, ikke til Skade for det Offentlige eller for hvem, der ellers paa Grund af denne Misgjerning har nogen Fordring paa ham, kan foretage nogen Disposition over sit Gods, hvorved saadant Krav præjudiceres. Den Westh overgaaede Arrest vil derfor, som bekræftende Sagen i det Hele, ligemeget tjene til Sikkerhed for Erstatningsfordringen og for Actionskostningerne. Sagens Omstændigheder efterlade nu ingen rimelig Tvivl om, at Citanten har havt tilstrækkelig Kundskab, forinden Forliget affluttedes, om at Westh var belagt med criminel Arrest, og denne behøvede selvfølgelig ikke at være bleven relaxeret, fordi Westh comparerede for Forligelsescommissionen, men efter Lovgivningens Grundsætninger vil den Omstændighed, at Arrestdecretet ikke er blevet tinglæst, ikke kunne gjøre den Uraadighedstilstand, hvori Westh ikke

først ved Tinglæsningen men ved felse Arresteringen er indtraadt, uvirkjom i Relation til Citanten, siden denne paa anden Maade har faaet den fornødne Underretning om Arresten, for at kunne tage sig ivare for at indlade sig i Transactioner med Westh. Da nu den Tilladelse, som den inquirerende Dommer har givet til at Westh fremskillebes for Forligelsescommissionen, og det benægtende Svar, som Amtmanden skal have givet sin Medforligelsescommisfair paa dennes Spørgsmaal, om der var Noget til Hinder for at Forliget blev indgaaet — hvilket Spørgsmaal, som fremsat af den fungerende Forligelsescommisfair, naturligen maa opfattes som et Spørgsmaal, om der for Forligelsescommissionens Vedkommende var Noget til Hinder for som et Forlig at modtage Wesths og Citantens Overenskomst — ikke indeholder nogen Renunciation paa de Indstævntes Fortrinsret efter Lovgivningen, saa at Dommerens og Amtmandens Competence til at afgive saadan Renunciation end ikke behøver at undersøges, og da det maa blive uden Indflydelse paa Sagen, saaledes som den foreligger, om det end havde faaet i Citantens Magt ved en anden Fremgangsmaade, end den han har fulgt, at forandre de Berettigedes Stilling imod hinanden, saa vil ingen af Citantens Paastaaende kunne tages til Følge, men Herredstingsdommen være at stabfæste, dog at Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Det Procurator Griffen og Overretsprocurator Christensen tillagte Salair bliver at udrede af det Offentlige.

Det attesteres, forsaavidt Sagen i 1ste Instants har været beneficeret, at Behandlingen og den befalede Sagsførelse har været lovlig. Her for Retten foreligger ingen Overtræbelse af Lovgivningen om det stemplede Papir“.

Nr. 128.

Advocat Brock

contra

Thora Emilie Martens (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Januar 1863: „Arrestantinden Thora Emilie Martens bør straffes med Forbedringshuusarbejde i to Aar samt udrede i Erstatning til Ane Marie Larsen, Hansens Enke, hvad det vil koste at indløse fra Alsjistentshuset de hende frastjaaene, der pantsatte Lagner; saa bør hun og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Schack, sex Rigsdaler til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden femten Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisses hebdet det: „Da Arrestantinden Thora Emilie Martens, der er født den 1ste Marts 1845 og tidligere dømt ved denne Rets Dom af 1ste April j. A. efter Forordningen af 11te April 1840 § 29, jfr. § 1, til Fængsel paa sæbvanlig Fangekost i 20 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tiltalaaelse er overbesiist at have paany gjort sig skyldig i Tyveri, idet hun, siden bemeldte Dom overgik hende, har frafjælet blandt Andre Ane Cathrine Svendsen, Christensens Enke, en til 3 Mk. vurberet Messingkjedel, Marie Ebelin en Kjole m. m. af Værdi 2 Rdl., Stine Larsen, Bruusens Hustru, 4 Skjorter af Værdi 2 Rdl. 2 Mk., Karen Dorthæa Kosob, Erichsens Hustru, et Bordtæppe, 3 Skjorter m. m. af Værdi 4 Rdl. 3 Mk., Snekfermester Jørgen Rasmussen en Frakke m. m. af Værdi 8 Rdl. 2 Mk. og Ane Marie Larsen, Hansens Enke, et Par Lagner af Værdi 2 Rdl., vil hun være at dømme efter den nævnte Forordnings § 13 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos hun vil have at udrede i Erstatning til fornævnte Hansens Enke, hvad det koster at indløse fra Assistenthuset de hende frafjælede, der pantsatte Lagner, samt Actionens Omkostninger, berunder 6 Rdl. i Salarium til hver af de befalede Sagførere, hvis Sagsførelse har været forsvarlig, naar undtages, at Defensjør udeblev ved Sagens Foretagelse den 6te Januar“.

Nr. 136.

Advocat Brock
contra

Anders Rasmussen (Defensjør Salicath),

der tiltales for Betleri og Løsgængeri.

Hæde med flere Herreders Politirets Dom af 15de Octbr. 1862: „Tiltalte Anders Rasmussen af Høyer bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale alle af nærværende Sag loblig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Decbr. 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensjør for Overretten, Inspektør Raad Neckelmann og Procurator Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Anders Rasmussen, der er født i Aaret 1823 og ofte tidligere har været straffet, senest ifølge Hjelmslev og Gjern Herreders Extrarets Dom af 12te Januar 1856 for 2den Gang begaaet Tyveri, for 3die Gang at have udsærbiget og benyttet en falsk Studensmaalsbog, samt for 7de Gang begaaet Vetsleri med Forbedringshuusarbejde i 10 Aar, af hvilken Straf dog ved Kongelig Resolution af 23de December 1861 den da resterende Deel blev ham eftergivet, sigtes under nærværende Sag for Løsgængeri og Vetsleri, og er det i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der ved sin Løskabelse af Straffeanstalten havde i Genhold til Lov af 3die Marts 1860 erholdt Tilhold om at begive sig til sit Hjem i Storring og der søge lovligt Erhverv m. m., men hvem det i et Sognesforstanderskabsmøde den 30te April d. A. var blevet tilladt at søge Arbejde i Nabocommunen, dog med Paalæg om hver ottende Dag at melde sig hos Sognesfogden i hans Hjemstavn, har, efter i de første to Uger at have meldt sig hos Sognesfogden, streift arbejdsløs omkring paa forskjellige Steder, navnlig i Omegnen af Randers, Aarhus, Standerborg og Horsens, og væsentlig ernæret sig ved Vetsleri, indtil han i Juli Maaned d. A. blev anholdt. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved den indankede Politiretsdom er anset med Straf for Løsgængeri og Vetsleri efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 2 og 5, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvorved det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste“.

Nr. 143.

Advocat Brock

contra

Christine Dorthæa Elisabeth Distelmeyer (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Febr. 1863: „Arrestantinden Christine Dorthæa Elisabeth Distelmeyer bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og Lindhard, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Christine Dorteaa Elisabeth Distelmeyer, der er langt over criminel Lavaber og senest ved denne Rets Dom af 4de September 1858 dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. §§ 41 og 79, samt Forordningen af 21de August 1829 § 2 til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber, er under nærværende Sag ved egen Tilstaælse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist at have i Løbet af forrige Aar fraa Jaalet Josephine Ludovica Mostrup, Witterssens Husfru, Klæbningsstykker m. m. af Værbi 1 Rdl., Frederikke Peterjen, Johansens Enke, 4 Puder, nogle Fjer og et Lagen af Værbi 11 Rdl. 2 Mk., Ane Jensen en til 1 Rdl. vurberet Sært, Mette Andersen, Hansens Enke, 4 Særte og et Lagen af Værbi 4 Rdl. og Høer Hansen en Deel forskjellige Klæbningsstykker m. m. af Værbi 12 Rdl. 12 St., hvilket sidste Tyveri hun forsøvede paa den Maade, at hun, der Fredagen den 26de September forrige Aar om Aftenen Kloften henimod 10 var kommen op i Stedet Nr. 32 i St. Annagade, steg igjennem en over den aflaaede Dør til Tørveloftet anbragt, ikke til Indgang bestemt Aabning ind paa dette og borttog der de nævnte til Lørring ophængte Gjenstande. For det Arrestantinden saaledes overbeviste Forhold vil hun saaledes nu være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. § 12, første Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar“.

Mandagen den 20de April.

Nr. 149.

Etatsraad Salicath
contra

Lugthuussfange Peter Ludvig Thorvald Lofte (Defensør Brock),
der tiltales for attentet Mord.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Febr. 1863: „Arrestanten, Lugthuussfange Peter Ludvig Thorvald Lofte, bør have sit Liv forbrudt samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensør, Procuratorerne Hindenburg og Alberti, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tilkalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten, Lugthuusfange Peter Ludvig Thorvald Lofte, der er sødt den 18de Marts 1839 og blandt Andet dømt ved denne Rets Dom af 4de Januar 1859 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 og § 14, jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 80, til Lugthuusarbejde i 8 Aar, og ved samme Rets Dom af 21de Juli 1860 efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 jfr. § 13, samt i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 19 efter § 13 og § 14, jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 80, til Lugthuusarbejde for Livstid, tiltales under nærværende Sag for attentet Mord, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder efter den af ham afgivne Tilstaelse og de isørbt tilveiebragte Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten, der siden Januar Maaned 1859 havde hensiddet i det herværende Lugthuus, i den senere Tid var bleven misforsuget og navnlig forbitret paa Straffeanstaltens Inspecteur og Læge, Justitsraad Keller og Regimentschirurg Mackeprang, hvilke han antog ansvarlige for Fangernes Forpleining og Behandling, og med Hensyn til den Sidnævnte specielt var opbragt, forbi Mackeprang efter Arrestantens Foregivende skal have udfjæbt ham og ubtrukket en Tand paa ham, saa at en Stump blev siddende tilbage, samt i det Hele taget ikke behandlede Fangerne godt eller gjorde Noget for dem som Læge, bestemte han, der desuden har angivet, hvad der forøvrigt staaer i Strid med de under Sagen fremkomne Oplysninger, at han var fjed af Livet, sig til at dræbe baade Justitsraad Keller og Regimentschirurg Mackeprang, hvorved han ventede at kunne bevirke en Forandring i Fangernes Vilkaar, men da han snart indsaae, at han ikke kunde faae Leilighed til at udføre begge Mordene, besluttede han alene at dræbe Mackeprang. Da Arrestanten havde fattet og i omtrent 14 Dage fastholdt denne Beslutning samt havde valgt en Hammer, hvoraf han var i Besiddelse, til Udførelsen af Mordet og i dette Siemed stebt den starp i den kløvede Ende paa en i Arbejdsalen værende Slibesteen, lod han sig Tirsdagen den 11te November f. A. om Morgenen melde til Fremstilling for Lægen, idet han vidste, at han da vilde blive indladt til denne paa hans Værelse. Efterat han derpaa samme Dags Eftermiddag havde erfaret, at Lægen var kommen, skal han Hammeren til sig og begav sig ind i Værelset, i hvilket Lægen var alene, hvorefter han gik hen til denne, der sad og strev høiet over sit Bord uden at see til Siden, og tilfjæde ham i den ommelbte Hensigt med Hammeren, som han havde taget i sin høire Haand, et Slag i Hovedet ved den bageste Deel af Tjæsen, saavidt han antager af al sin Magt. Da Mackeprang, der et Dieblit havde tabt Bevidstheden,

imidlertid strax efter sprang op, kastede Arrestanten Hammeren efter ham og løb ud, idet han tillige efterat være greben beklagede, at han ikke havde opnaaet sin Hensigt, at slaae Maddeprang ihjel. Angaaende Slaget har Maddeprang forklaret, at det maa være tilføjet med den flade Deel af Hammeren — der veier $25\frac{3}{4}$ Pund og er $9\frac{3}{4}$ Tommer lang paa Skafet og 4 Tommer lang paa selve Hammeren, hvis Bane er 1 Tomme i Kvadrat, medens den fløstede Deel er $1\frac{1}{4}$ Tomme bred — idet et Slag med sidstnævnte Deel vilde have slaaet igjennem Hjernefalken, samt at Slaget, skjøndt voldsomt, dog ikke kan være slaaet med fuld Kraft, da Bestabigelsen ellers maatte have været større. Betræffende denne hedder det i den af Lægen, som har behandlet Maddeprang, den 28de November f. A. afgivne Erklæring, at der paa Vaghovedet nær Jesen var en flad, blød Svulst af 2—3 Tommers Gjennemsnit med et omtrent 1 Tomme langt uregelmæssigt Saar, som neppe var trængt igjennem Huden, at Hjernefalken syntes ikke at have lidt, men at der var tydelige Tegns paa en Hjernerytelse, som vedvarede i flere Dage og først senere tabte sig efterhaanden; at Saaret i den ydre Hudsbedækning helede snart, og den samme omgivende, noget fluctuerende Svulst svandt i Løbet af 8 à 10 Dage, samt at han, fraregnet nogen Afkrættelse og en nedtrykt Sindstemning, som endnu gave sig tilkjende, men vel snart vilde være forsvundne, ikke antog, at den Maddeprang tilføiede Læsion vilde i Fremtiden yttre nogen skadelig Indflydelse, ligesom Maddeprang selv, der er i en Alder af 69 Aar, har under Forhøret af 26de November forklaret, at han paa nogen Mæthed og Svømløshed nær betragtede sig som fuldkommen helbredet.

For det af Arrestanten ifølge det saaledes Anførte udbviste Forhold vil han være at dømme efter Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Led, jfr. Placat af 31te August 1813 § 10, til at have sit Liv forbrudt“.

Nr. 112.

Justitsraad Bungen
contra

Adam Nicolai Christopher Boldt (Defensor Salicath),
der tiltales for Løsgænger og svingagtig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Januar 1863: „Arrestanten Adam Nicolai Christopher Boldt bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hedscher og Baastrup, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Stats-

raad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hebbet det: „Arrestanten Adam Nicolai Christophers Bolbt, der er langt over criminel Cavalder og senest anset ved Høiesterets Dom af 7de December 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 og Forordningen af 21de August 1829 § 2 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse, der tilbeels er bestyrket ved de under Sagen tilveiebragte Dphysninger, overbeviist at have undsladt at oplyse et Lærklæde og et Stykke Kjøletoi, ialt vurderet til 7 Rdl., som han i sidstafvigte August Maaned vil have fundet i Helsingør.

For dette Forhold vil Arrestanten nu være at dømme i Fenhold til den førstnævnte Forordnings § 79 og § 25, jfr. § 58, som for 4de Gang forøvet Hæleri, og findes Straffen efter § 22 at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, under hvilken Straf tillige vil være indbefattet, hvad Arrestanten i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri § 1 har forskyldt for ikke at have efterkommet et ham ved Kjøbenhavns Politiprotoocol over mistænkelige Personer den 5te Mai f. A. givet Tilhold, hvorved det paalagdes ham, som da afgik til Brøndbyvester, at han, naar han atter maatte vende tilbage hertil Staden, ufortøvet havde at melde sig ved bemeldte Protocol, da han ellers vilde paadrage sig Straf for Løsgænger.“

Nr. 153.

Statsraad Salicath

contra

Ello Erik Lauritzen (Defensor Bunken),

der tiltales for at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten og for 3die Gang uberettiget Udskjænkning og Udsalg af Brændeviin.

Amager Birks Extrarets Dom af 4de Decbr. 1862: „De Tiltalte, Suedker og Pranger Ello Erik Lauritzen og Peter Peterfen, bør hver især hensættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte Lauritzen til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bør bøde 40 Rdl. samt de hos ham forefundne Spirituosa være confiskerede. Derhos bør de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Elkong, og Defensor, Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Febr. 1863: „Forjaavidt Tiltalte, Pranger og Suedker Ello Erik Lauritzen, sigtes for

at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten, bør han for Actors Tiltale i Sagen fri at være. Forøvrigt bør Birke-tingedommen, saavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ibsen og Lihme, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte, som i den indankede Dom anført, har vedgaaet at have forledet den i 1ste Instants medtiltalte Peter Petersen til under den Undersøgelse, der var indledet mod Tiltalte for ulovligt Brænde- viinskalg, at udgive sig som Leier af det hos ham drevne Værtshuus- hold og til i Overensstemmelse med den mellem dem truffne Aftale at afgive en bitterlig urigtig Forklaring i Retten, vil han for dette Forhold være at anses med Straf efter Forordningen af 15de April 1840 § 11, jfr. § 5, hvilket Straffeansvar ikke udelukkes derved, at Petersen ved sin falske Forklaring, der blev gjentagen efterat han af Retten var paamin- det om, at han afhørtes som Vidne i Undersøgelsen mod Lauritzen, paatog sig Skylden for denne, ligesaa lidt som det kan antages, at de Paagjæl- dende skulde have forudsat, at der ikke vilde kunne blive Spørgsmaal om Beddigelse af Petersens Forklaring. Straffen for det foransførte Forhold findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; hvormod den indankede Dom, i Genhold til de i samme isøbrigt anførte Grunde, vil være at stadfæste med Hensyn til den idømte Mulet og Confiscation samt Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Ello Erik Lauritzen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Mulet og Confiscation samt Actionens Omkost- ninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Amager Birk's Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants ogsaa angik en anden Medtiltalt, actioneres Tiltalte Pranger og Enebter Ello Erik Lauritzen for at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten samt for 3die Gang uberettiget Udskjænkning og Udsalg af Brændeviin.

Af den for Overretten fremlagte Forhørsudskrift fremgaaer det, at efterat der alt var indledet Undersøgelse til Dplysning om det af Tiltalte forsøvede ulovlige Brændeviinsubdsalg og Udskjænkning, mødte under 28de October s. A. den anden for Underretten Medtilltalte af sig selv for Retten, og forklarede, at han egentlig var den, som drev Værtshuushold i nævnte Tiltaltes Bopæl, idet han med Sidstnævnte havde indgaaet en Contract om i dette Niemed mod Betaling at benytte dennes Boutif. Som det hedder i Forhøret, blev det af Dommeren derefter tilfjenbegivet bemeldte Medtilltalte, at Sagen gik ud paa en Undersøgelse af, hvorvidt Tiltalte Laurigen fra sin Bopæl drev uberettiget Brændeviinsubdsalg, hvorhos den Medtilltalte blev opfordret til som Vidne desangaaende at erklære sig, samt betydet, at han under Straffeanfvar i denne sin Egenfkab som Vidne var forpligtet til at tale Sandhed, medens det isvrigt blev foreholdt ham, at der var al Grund til at antage, at det var Tiltalte Laurigen og ikke Medtilltalte eller nogen Anden, der drev Værtshuusholdet, og at Medtilltalte var formaet af Laurigen til at afgive en usand Forklaring. Ikkebestomindre vedblev Medtilltalte sit Tidligere om, at det var for hans Regning at Værtshuusholdet blev drevet, ligesom han erkjendte, at det ulovlige Brændeviinsubdsalg og Udskjænkning fra samme havde fundet Sted. Den Medtilltalte blev derefter foreløbig anholdt, og tilfod da i et paafølgende Forhør den 30te October s. A., at hans forhen afgivne Forklaring var urigtig, og at han navnlig af Tiltalte Laurigen var forledet til at udgive sig for den Skyldige, for at Sidstnævnte, der tidligere var straffet for ulovlig Brændeviinsubdsalg og Udskjænkning, paa denne Maade kunde undgaae Straffen i Gjentagelsestilfælde. Tiltalte Laurigen, der ved samme Leilighed var indkaldt for Retten, blev dernæst affordret Forklaring om det Påserede, men da han ikke var at formaae til at tilstaae Sandheden, blev der af Dommeren decreteret ham Arrest, som vedvarede indtil den 6te November, efterat han forud samme Dag havde vedgaaet, at han havde forledet den Medtilltalte til at udgive sig som Veier af det hos ham drevne Værtshuushold, og til i Overensstemmelse med den mellem dem saaledes truffne Aftale at afgive Forklaring i Retten, Alt for at Tiltalte derved kunde befries for Mulct, og blev der derpaa af Amtet decreteret Action deels imod den Medtilltalte for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, deels, som ovenanført, imod Tiltalte for at have forledet til saadan falsk Forklaring.

Det findes imidlertid ikke, at Tiltaltes Forhold med Høie kan betragtes fra Actionsordrens Synspunct. Om det nemlig end har været vedtaget imellem de Paagjældende, at den Medtilltalte skulde møde i Retten for at afgive den foransøgte urigtige Forklaring, kunde det, netop paa Grund af den Etilling, han kom til at indtage ved at udgive sig for den egentlige Skyldige, ikke være forudsat imellem dem, at den nævnte Forklaring kunde blive at afgive af den Medtilltalte i Egenfkab af Vidne, og altsaa at beebige, og det maa i ethvert Fald derfor saa blive uden Betydning ved Vedømmelsen af Tiltaltes Forhold, at Dommeren til den Medtilltalte rettede en saadan udtrykkelig Opfordring som den ovenommelte, om at erklære sig i Sagen som Vidne, selv om denne Opfordring isvrigt — hvad det her ikke er fornødent at afgjøre — for den Medtilltalte kunde antages

at have medført den tilføjede Virkning, nemlig at forandre hans Stilling til et Vidnes. Der vil saaledes alene kunne lægges Tiltalte tillast, at han har forledet den Medtaltale til for Retten at angive sig som skyldig i det omhandlede ulovlige Næringsbrug istedetfor Tiltalte, men forsaavidt maa bemærkes, at da det ikke efter Lovgivningen kan ansees for en strafbar Handling, for Retten at paatage sig Skylden for en Forbrydelse istedetfor en Anden, vil det ei heller kunne paadrage Straf at forlede til et saadant Forhold. Tiltalte vil derfor under denne Deel af Actionen være at frifinde for Actors Tiltale, og Underrettsdommen, hvorved han under Paakeraabelse af Forordningen af 15de April 1840 § 11 er anset med Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, altsaa at forandre.

Derimod findes Tiltalte, der er født den 8de Marts 1817 og efter egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste har gjort sig skyldig i ulovligt Brændeviinsalg og Udskjænkning, og som tidligere i Henhold til 2de af Amtet approberede Forlig, der skulde have Dommens Virkning i Gjentagelsestilsælde, har erlagt Mulcter af respective 10 og 20 Rdl. for samme Forseelse, rettelig anset med Mulct i Medfør af Lov af 29de December 1857 §§ 77 og 78 som for 3die Gang begaaet Forseelse, og da Mulctens Størrelse, 40 Rdl., findes passende bestemt, samt da det billiges, at de hos Tiltalte anholdte Spirituosa i Medfør af sidstnævnte § ere erklærede confiskerede, vil Underrettsdommen forsaavidt være at staafæste“.

Tirsdagen den 21de April.

Nr. 151.

Advocat Brod

contra

Josephine Frederikke Hafs, Schmidts fraseparerede Hustru
(Defensor Bunksen),

der tiltales for Tyveri og for uberettiget Herbergering.

Middelfart Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Decbr. 1862: „Tiltalte Josephine Frederikke Schmidt, født Hafs, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, saa bør hun og til Middelfart Byes Kæmmerkasse erlægge en Mulct af 10 Rdl.; endeligen bør hun udrede alle af denne Sag og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Schmidt, og Defensor, Procurator Møller, begge af Middelfart, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Febr. 1863: „Forsaavidt Tiltalte Josephine Frederikke Hafs, Arbeidsmand Schmidts fraseparerede Hustru, af Middelfart er actioneret for uberettiget Herbergering, bør hun for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Forøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Hædsker og Nothe, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adjærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Josephine Frederikke Hafs er tiltalt for uberettiget Herbergering, vil Sagen, da hun ei tidligere er dømt for denne Brøde og Bøden for samme 1ste Gang begaaet ikke udgjør summa appellabilis for Høiesteret, være at afvise. Tøvrigt vil den indankede Dom, i Genhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Forfaavidt Josephine Frederikke Hafs, Arbeidsmand Schmidts fraseparerede Hustru, er tiltalt for uberettiget Herbergering, afvises Sagen. Tøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunchen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Exraret hertil indankede Sag tilstrækkeligen oplyst, at Tiltalte Josephine Frederikke Hafs, Arbeidsmand Schmidts fraseparerede Hustru, af Middelfart, der er actioneret for Tyveri og uberettiget Herbergering, har gjort sig skyldig i den førstnævnte Forbrydelse, idet hun den 6te November f. A., efterat være gaaet hjemmefra i det Niemed at opsamle Kartofler, har paa Brændeviinsbrænder Kammeffosses Mark, hvor der den Dag høstes Kartofler, opsamlet, medens Høstene vare fraværende, mindst 1½ Skp., vurderet til 3 Mk. 6 Sk., hvilke Kartofler, der bleve forefundne i Tiltaltes Besiddelse, ere tilbageleverede Bestjaalne.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, som er født den 23de Februar 1812 og ifølge Middelfart Kjøbstads Exrarets Dom af 20de August 1850 har været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 30 med 4 Dages simpelt Fængsel for Støvtyveri, ved den indankede Dom er anseet efter den nævnte Forordnings § 1 med Straf for første Gang begaaet Tyveri, ligesom ogsaa Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hvad Actionens anden Deel angaaer, da er det vel oplyst, at Tiltalte i Maanederne October og November f. A. har tilstøbet nogle tilreisende løsagtige Fruentimre et kortvarigt Ophold i hendes Huus, samt under disse Ophold har hentet Madvarer til bemeldte Fruentimre og derfor af disse modtaget til Gjengjæld deels Fødevarer deels af og til nogle Stiklinger for sin Uleilighed; men da dette Forhold ikke skjønnes at kunne gaae ind under Begrebet „at herbergere Reisende“, jfr. Lov af 29de December 1857 § 59, vil Tiltalte, der under denne Deel af Sagen alene er sigtet for at have gjort sig skyldig i uberettiget Herbergering, forsaavidt være at frifinde, og Underrettsdommen, der har anseet hende med Mulct for ulovlig Næring, i denne Henseende være at forandre.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være deels at stadfæste deels at forandre“.

Nr. 158.

Advocat Brock
contra

William Thomas Jones (Defensør Bungen),

der tiltales for Voldtægt.

Christiansteds Extrarets Dom af 5te Januar 1863: „Tiltalte, Arrestanten William Thomas Jones, bør henføres til Tugthuusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og alle ved denne Action og hans Varetægtsarrest lovligen forarsagede Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 2den Febr. 1863: „Arrestanten William Thomas Jones bør miste sit Liv. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Forhold efter de foreliggende Oplysninger findes at maatte henføres under Lovens 6—13—16, vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme isvrigt anførte Grunde, være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten William Thomas Jones, der er søbt paa Barbados og skjønnes at være 20 Aar gammel, tiltales under nærværende Sag for Voldtægt.

Ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist den 2den December næstforhen at have paa Landeveien grebet fat i et Pigebarn mellem 10 og 11 Aar, bragt hende ind i det til Veien høvede Bustads, og der, hendes Skrig uagtet, at have voldtaget hende.

Ifølge den af Landphysicus foretagne Undersøgelse er Pigebarnet Anna Eliza ikke stor af Vægt efter sin Alder og aldeles ikke udviklet; hendes Klæder udviste, at et betydeligt Blødtab havde fundet Sted fra Kjønnsdelene, der fandtes i en ophobnet, inflammeret og smertefuld Tilstand, ligesom Hymen var aldeles destrueret.

I Henseende til den Straf Arrestanten, der er Plantagearbejder og hidtil kun straffet for Arbejdsforsømmelse og Uorben, nu maa idømmes, da maa det billiges, at Lovens 6—13—16 og 17 ikke ved Underretsdommen ere bragte i Anvendelse, men da Alberen og Barnets Umobenhed til Samleie ikke ubeluffer Anvendelsen af Lovens 6—13—18, under hvilken Artikel Arrestantens Misgjerning ogsaa efter den ubøvede Volds Bestaffenhed findes at maatte henføres, vil han være at anses berefter.

Underretsdommen, hvorved Arrestanten er tilfunden en arbitrair Straf af 6 Aars Strafarbejde, vil saaledes, hvad Straffen angaaer, være at forandre".

Nr. 123.

Advocat Brod

contra

Jens Laurfen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Aarhushs Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Octbr. 1862: „Arrestanten Jens Laurfen, hjemmehørende i Stantrup, bør at hensættes til Forbedringshumsarbejde i 3 Aar. Saa bør han og at udrede samtlige af denne Sag og af hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til de beskiftede Sagførere, Actor, Prøveprocurator Møller, 8 Rdl., og Defensor, Kammeraad, Procurator Jensen, 6 Rdl. At efterkommes ved Dvirghedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Decbr. 1862: „Arrestanten Jens Laurfen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 5 Aar. Saa bør han ogsaa udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Forskrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitæraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Justitæraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Laurfen — der tidligere gjentagne Gange har været under Tiltale for Tyveri eller andre dermed beslagtede Forbrydelser, og navnlig ved Haderslev Amts Criminal- og Politirets Dom af 19de Juni 1852 for første Gang begaaet Tyveri er anset

med 8 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, samt efter ifølge Overrettens Dom af 18de Juli 1853 for anden Gang begaaet Hæleri at være straffet med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, endvidere ifølge den slesvigiske Appellationsrets Dom af 21de August 1858 for anden Gang begaaet ringe Tyveri er anset med 1 Aars Tugthuusarbejde — sigtes under nærværende Sag for Tyveri eller Hæleri.

Den 12te Juli d. A. blev Arrestanten anholdt som mistænkt for fra et Maltkammer paa Loftet i Kjøbmand Schoubyes Gaard i Aarhus at have tilvendt sig noget Flæsk, og Kjøbmand Schoubyes Handelsbetjent A. Sørensen har under det derefter optagne Forhør edeligen forklaret, at da han om Middagen den nævnte Dag vilde gaae op paa bemeldte Loft, bemærkede han, at Arrestanten var paa Loftet i Nærheden af Maltkammeret ved Foden af en Trappe, der førte op til det øverste Loft, og han saae da, at Arrestanten satte en Kurv hen ved bemeldte Trappe, og da A. Sørensen derpaa spurgte Arrestanten, hvad han vilde, blev Arrestanten meget altereret, saa at han rystede over hele Kroppen og sagde, at han vilde tale med en Madam Gaarn, der iøvrigt efter Sagens Oplysninger ikke boede i Gaarden. Sørensen gik da med Arrestanten ned ad Trappen, og da Sørensen derpaa, efterat være gaaet op igjen paa Loftet, havde bemærket, at der var Flæsk i Kurven, gik han ned og underrettede Schoubye om det Foresaldne, hvorefter denne gik efter Arrestanten, der imidlertid var løbet eller gaaet temmelig hurtigt ud paa Gaden, og derefter over i en i Nærheden værende Gaard, hvor han ved Schoubyes Ankomst blev anholdt.

Ved Undersøgelse af den ommeldte Kurv, der var bleven henstaaende paa Loftet, blev i samme, foruden en Sæk og en Pose, forefundet en røget Svinke og et mindre Stykke Flæsk, af Værdi tilsammen 4 Rbl. 4 Mk. Paa det saalebes fundne Flæsk fandt en Deel Maltkærner, som om det nylig var taget ud af en Maltbunke, og det er af Handelsbetjent A. Sørensen og en hos Schoubye tjenende Pige gjenkjendt som tilhørende Schoubye, hvorhos bemeldte Pige har edelig udsagt, at hun neppe et Dvarteerstid før Arrestanten blev antruffen paa Loftet, havde været oppe i Maltkammeret, og at den sjaalne Svinke da befandt sig i Maltet.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indaukede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Ubøyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Hegel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 9.

Den 8de Mai.

1863.

Forste ordinaire Session.

Tirsdagen den 21de April.

Nr. 123.

Advocat Brock

contra

Jens Laurfen (see forrige Nr.).

Arrestanten har vedholdende benægtet at have begaaet det omhandlede Tyveri eller at have været i Besiddelse af det ommeldte Flæst; han har imidlertid erkjendt, at han ved den omhandlede Leilighed er bleven antruffen af Handelsbetjent Sørensen, dog efter Arrestantens Udsagn ikke paa Schoubyes Post, hvor han slet ikke vil have været oppe den Dag, men paa selve Trappen, og ligeledes har han indrømmet, at han rystede over hele Kroppen, da Sørensen tiltalte ham, hvilket imidlertid efter hans Forklaring var en Følge af, at han havde havt Koldfeber. Med Hensyn til sit Vrinde i Kjøbmand Schoubyes Gaard har Arrestanten forklaret, at han paa Veien til Byen den ommeldte Dag var fulgt et Stykke med en svensk Pige, som han vil have truffet nogle Gange i Aarhus, men uden at vide, hvor hun tjente, og da hun havde spurgt ham, om han ikke kunde staffe hende en Condition, havde dette foranlediget ham til at søge en Madam Gaarn — om hvem han først har forklaret, at han ikke havde været hos hende i flere Aar, medens han efter sin senere Forklaring aldrig har seet hende og slet ikke kjendte hende, men havde hørt, at hun ingen Pige kunde faae — for at spørge hende, om hun ikke muligen skulde have Brug for en Pige, og paa Foreholdelse af, at han, der efter sit Udsagn oftere har været i Kjøbmand Schoubyes Gaard, jo godt maatte vide, at der ikke boede nogen Madam Gaarn, ligesom han ogsaa strax maatte see, at der ikke var nogen Beboelsesleilighed paa det ommeldte Post, har Arrestanten udsagt, at der var en ubekjendt Kone, der paa Gaden havde sagt ham, at Madam Gaarn boede der. Efter en af Dommeren gjort Protocoltilførsel nægtede Arrestanten, da han strax efter Anholdelsen inden Forhørets Begyndelse blev fremstillet paa Politicontoiret, gjentagne Gange at

VII. Aargang.

have været i Besiddelse af nogen Kurv, men da han derpaa blev stillet for Forhør, fragit han imidlertid at have udsagt dette, idet han anbragte, at Dommeren havde misforstaaet ham, hvorimod han under Forhøret har forklaret, at han vel har haft en Kurv med en deribørende Sæk og Pose med sig til Byen den ommeldte Dag, men at han ikke har haft Kurven med sig til Kjøbmand Schoubyes Gaard, hvorimod han vil have efterladt den i Boutikken hos en anden Kjøbmand — hvor imidlertid ved Undersøgelse ingen saadan Kurv er forefunden —, idet han vil have leveret Kurven der til en ubekjendt Kone, hvilken Forklaring han dog senere har forandret derhen, at han leverede Kurven baade til en Mandsperson og et Fruentimmer eller til en Kone, ved hvis Side der stod en Mandsperson. Med Hensyn til den i Kjøbmand Schoubyes Gaard forefundne Kurv med deribørende Sæk og Pose har Arrestanten derhos først bestemt benægtet, at den er ham tilhørende, men efterat Arrestantens Hustru med fuldkommen Bestemthed havde vedkjendt sig saavel Kurven som den ommeldte Sæk og Pose som sig og Arrestanten tilhørende, har Arrestanten udsagt, at naar hans Kone saaledes har vedkjendt sig de ommeldte Gjenstande som dem tilhørende, tvivler han ikke om, at denne Forklaring er rigtig, og at han slet ikke vil nægte, at Kurven er hans, idet han derhos har tilføjet, at en Anden da maa have taget Kurven hos den Kjøbmand, hos hvem han havde efterladt den, og bragt den hen til Schoubyes Gaard samt der sjaalet Flæsket og hensat Kurven med dette, paa Grund af, at han ikke har funnet komme afsted med det; men han har isvrigt atter senere villet gjøre gjældende, at Kurven ikke skulde være hans.

Ligesom det imidlertid ved Arrestantens Hustrues og flere andre Vidners edelige Forklaringer i Forbindelse med Bestaffenheden af Arrestantens Forklaringer herom maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at den paa Schoubyes Loft fundne Kurv tilhører Arrestanten, saaledes maa det ogsaa ansees beviist, at det deri fundne Flæsk, med Hensyn til hvilket Kjøbmand Schoubye har aflagt Tilhjemlingsed og ført Beviis for sin Eiendomsret, er umiddelbart forinden Arrestanten blev antruffen af Handelsbetjenten, bleven borttaget af Maltkammeret, og idet nu derhos Arrestantens Forklaring om Anledningen til, at han vilde gaae op paa Loftet, aldeles ikke bestrykes ved Sagens øvrige Oplysninger, ligesom af Oplysning mangler om, at nogen Anden skulde have bragt hans Kurv op paa Loftet og lagt Flæsk deri, findes der intet Hensyn at kunne tages til hans Benægtelse af at have været heelt oppe paa Loftet, hvorimod det efter samtlige Sagens Omstændigheder findes at maatte i Genhold til Grundfæringerne i Forordningen af 8de September 1841 ansees beviist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det omhandlede Tyveri, der maa ansees fuldbragt, da Flæsket ikke blot var blevet neblagt i Kurven, men ogsaa ført bort fra det Kammer, hvorfra det maa antages at være blevet taget.

Forjaavidt Arrestanten endvidere er sigtet for Tyveri af noget Smør og noget upresjet Hvergarn, hvoraf han er funden i Besiddelse, da er der med Hensyn til Smørret Intet fremkommet til Bestyrkelse for denne Sigtelse, og hvad Hvergarnet angaaer, har vel Skovfoged Chr. Thomsen, fra hvem der i Mai Maaned b. A. er blevet sjaalet et Stykke upresjet Hvergarnstøi, der tilligemed en Deel

andre Gjenstande var indpakket i en Sæt og henfat i Bondestuen hos en Kjøbmand i Aarhus, efterat have taget det hos Arrestanten fundne Hvergarustøi i Diesyn, udsagt, at han er aldeles overbevist om, at det er det Stykke Hvergar, der er ham skafkommet, ligesom ogsaa hans Kone har udsagt, at hun ikke kan troe Andet, end at det er det dem skafkomne Tøi, hvortil kommer, at Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Tøiet, tildeels har været vaklende, men Chr. Thomsen har imidlertid ikke kunnet tilveiebringe Beviis for sin Eiendomsret til det ommeldte Tøi, og da der isøvrigt Intet er oplyst til Bestyrkelse af, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det omhandlede Tyveri, vil Arrestanten ikke kunne dømmes, hvad denne Sigtelse angaaer.

Arrestanten er, som meldt, tidligere straffet i Sønderjylland for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, og han vil derfor nu, idet der vil være at tillægge de ham saaledes overgaaede Straffedomme lige Virkning med Domme, afsagte i Kongeriget for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, for det ham med Hensyn til det ommeldte Flæsk overførte Forhold være at straffe for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og findes Straffen at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar“.

Nr. 145.

Advocat Liebe

contra

Johan Carl Frederik Wilhelm Madmer (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Frederikshavns Kjøbstads og Horns Herreds Eytretets Dom af 20de Decbr. 1862: „Arrestanten Johan Carl Frederik Wilhelm Madmer bør at hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar; saa udreder han alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Løgstrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 2den Febr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Faber, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten, Kobber-smedsvend Johan Carl Frederik Vilhelm Radmer, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 12te November f. A. om Eftermiddagen har indfundet sig i Hotel du Nord i Frederikshavn, hvor der var offentlig Samling i Anledning af en afholdt Industriudstilling, og ved sin Bortgang derfra tilbendt sig en i en aaben Gang i Hotellet hængende Overfrakke, i hvis Lomme der befandtes et Lommeørklæde, et Signet, et Par Handsker og et Cigarfonteral, hvilke Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 23 Rdl. 2 Mk., tilhørte Vagtersvend Chr. Biche, samt endvidere en Skibstømmer Th. Ulrich tilhørende til 2 Mk. vurderet Kaffjet, der efter Arrestantens Forklaring ligeledes var i Lommen paa bemeldte Frakke, medens den efter Bestjaalnes Udsagn af ham var bleven ophængt paa en Knage i Gangen. Samtlige de ommeldte Gjenstande ere komne tilstede og tilbageleverede de Bestjaalne.

Efter det Anførte har Arrestanten gjort sig skyldig i Tyveri, og da Arrestanten ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 21de September 1861 har for første Gang begaaet Tyveri været anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ifølge samme Nets Dom af 15de Februar f. A. for Tyveri og Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. §§ 79 og 43, med Forbedringshuusarbejde i eet Aar, vil han nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 15, og findes hans Straf ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 135.

Advocat Liebe
contra**Henrik Nielsen** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

King Herreds Extrarets Dom af 6te Novbr. 1862: „Tiltalte, Bodker Henrik Nielsen af Bering, bør henfættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator, Rammerraad Jensen, 3 Rdl., og til Defensor, Proceprocurator Møller, 2 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landskoverrets Dom af 12te Januar 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høieste-
ret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Bødker Henrik Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, da han den 23de Juli f. A. indfandt sig hos Gaardmand Hans Rasmussen paa Holme Mark for at falkbyde Bødkervarer og Ingen traf tilstede i Dagligstuen, har tilvendt sig et bemeldte Rasmussen tilhørende, til 6 Rdl. vurderet Sølvlommeuhr, der var ophængt paa Væggen sammesteds. Efterat være kommen udenfor Gaarden, blev Tilstalte imidlertid indhentet af Bestjaalnes Hustru, der havde savnet Uhret, og til hvem han da strax udleverede det, idet han tilstod at have taget det.

For dette Forhold er Tilstalte, der er 47 Aar gammel og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, og om hvem der ifølge Sagens Oplysninger, navnlig en Attest fra vedkommende Districtslæge, ingen Føie er til at antage, at han skulde have været i en Tiltregneligheden ubelukkende Sindstilstand, ved Underretsdømmen rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den ved samme fastsatte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste“.

Nr. 160.

Advocat Liebe

contra

Charlotte Amalie Hansen eller **Jensen** eller **Jensdatter**,
Bürger's Hustru (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalue Koster og uløblig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Marts 1863: „Arrestantinden Charlotte Amalie Hansen eller Jensdatter, Bürger's Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Lihne og Salomonsen, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestantinden Charlotte Amalie Hansen eller Jensebatter, Bùrgeres Hustru, for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af sjaalne Koster og ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag, er det ved den af hende afgivne Tiltalaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at hun, der er langt over criminel Aalder, og blandt Andet er dømt ved Høiesterets Dom af 21de Juni 1852 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, har været i Besiddelse af en Barnekjole, to Par Underbeenklæder og en Nattrøie, ialt vurderet til 2 Rdl. 3 Mk., med Hensyn til hvilke Gjenstande Gjæstgiver Thorning og dennes Hustru Annette Leerager have aflagt Tilhjemlingsed og forskaffet Beviis for deres tidligere Besiddelse, samt at hun har undladt at oplyse et til 8 Sk. vurderet Lommetsørklæde, som hun vil have fundet paa Gaden.

For dette Forhold vil Arrestantinden, da de med Besiddelsen af de førstnævnte Gjenstande forbundne Omstændigheder ikke vise, at hun selv har sjaalet dem, og da hun forøvrigt ikke er aldeles tilstrækkeligt overbevist at have gjort sig skyldig i noget andet Eienbomsindgreb, være at ansee i Mefjør af Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, og Forordningen af 11te April 1840 § 25 som for 4de Gang forøvet Hæleri, og Straffen efter sidstnævnte Forordnings § 22, jfr. § 58 og § 30, at bestemme efter Omstændighederne til 4 Aars Forbedringshuusarbeide“

Nr. 147.

Advocat Heinrichsen

contra

Anton Christian Admirallie (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Febr. 1863: „Arrestanten Anton Christian Admirallie bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Nøegaard og Delbanco, 5 Rdl. til hver.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Anton Christian Admirallie, der er langt over criminel Lavalder og ved Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extrarets Dom af 27de Septemher f. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. §§ 2—4, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isøvrigt Dphste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at have den 18de November f. A. frassjaalet Brændeviinsbrænder Edbard Andreas Schmidt 2 Hestebækkener af Værdi 5 Rdl., og tilvænt sig en til 2 Mk. vurberet Jerntud, vil han, der ikke kan antages at have udført de nævnte Handlinger i en utilregnelig Tilstand, nu være at dømmes efter samme Forordnings § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“.

Torsdagen den 23de April.

Nr. 5. Hørkræmmer **F. Justesen** (Advocat Brock),
contra

Directionen for Disccontobanken i Randers (Advocat Liebe), angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at betale 7,200 Rdl. ifølge 6 af Firmaet Justesen & Østerbye accepterede Vegler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de August 1861: „Smød Gytradition i quitteret Stand af de ovennævnte Vegler med tilhørende Protester bør Indstævnte, Hørkræmmer F. Justesen, til Citanterne, Directionen for Disccontobanken i Randers, betale de paastævnte 7,200 Rdl., med Renter af 2,000 Rdl. fra den 9de December 1857, af 2,600 Rdl. fra den 19de December f. A., af 1,600 Rdl. fra den 21de December f. A. og af 1,000 Rdl. fra den 24de December f. A. 1 pCt. maanedlig i de første 6 Maaneder og siden $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig indtil Betaling skeer, fremdeles $\frac{1}{2}$ pCt. af det samlede Beløb i Provision og Courtage og Protestomkostninger med 21 Rdl. Processens Omkostninger ophæves. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ved de Høiesteret forelagte nye Dphsninger findes det ikke at kunne ansees tilstrækkelig godtgjort, at den daværende Direction for

Discontobanken i Randers, der, som i den indaankede Dom berørt, ikke af Firmaet Justesen & Østerbye havde modtaget nogen speciel Underretning om Citantens Udtrædelse af Firmaet, paa anden Maade i betimelig Tid derom havde erholdt Kundskab. Som Folge heraf og i Henhold til de øvrige i bemeldte Dom anførte Grunde, hvortil endnu foies, at det i Citantens særlige Bo udstedte Proclama ikke efter dets Indhold kunde give bemeldte Direction, der ifkun havde staaet i Forhold til Citanten som Medlem af Firmaet, nogen Anledning til at betragte dette Proclama som sig vedkommende, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiestret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indaankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanterne, Directionen for Discontobanken i Randers, have under nærværende Sag paastaet Indstævnte, Hørfæmmer F. Justesen, tilpligtet at betale 7,200 Rdl., som han ifølge 6 af Kjøbmand N. Filtenborg i Randers trukne, af Firmaet Justesen & Østerbye, af hvilket Indstævnte tidligere var Medlem, accepterede, men de non solutione protesterede Bøxer, nemlig 2, hver lydende paa 1,000 Rdl., trukne den 1ste September 1857, protesterede den 9de December s. A., en do. stor 1,000 Rdl., dateret den 17de September 1857, protesteret den 24de December s. A., en do. stor 1,600 Rdl., dateret den 29de September 1857, protesteret den 19de December s. A., en do. stor 1,000 Rdl., dateret 13de October 1857, protesteret 19de December s. A. og en do. stor 1,600 Rdl., dateret 20de October 1857, protesteret 21de December s. A., skal være Citanterne skyldig med Bøxelrente fra de respective Protesters Dato, Protestomkostninger samt alle Omkostninger skabesløst efter Bøxelret.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Til Støtte for denne Paastand har Indstævnte anført, at da han i October 1857 er udtraadt af Firmaet Justesen & Østerbye, og da Citanterne ikke have anmeldt deres Forbring i hans eget, kort efter til Fallitbehandling opgivne Bo, men alene i N. P. Østerbyes — Firma Justesen & Østerbye — ligeledes til Fallitbehandling opgivne Bo, som er behandlet særskilt fra Justesens Bo, idet der er udstedt særligt Proclama i hvert Bo, og de ere behandlede af forskjellige Skiftecommissairer, saa maa Forbringen derved i Forhold til Indstævnte være præcluderet. Denne Anførelse kan imidlertid ikke gives Medhold. Da det nemlig er in confesso, at Citanterne ikke af Indstævnte have modtaget nogen Underretning

om hans Udtrædelse af Firmaet, og et Avertissement besangaaende i Aviserne, som rigtig nok er skeet, ikke kan træde ifølgelig for en saadan speciel Underretning, saa har Indstævnte ligeoverfor Citanterne fremdeles maattet betragtes som Medlem af Firmaet, og Citanterne have derfor ikke haft nogen Grund til at anmeldte deres Forbring andelssteds end i dettes Bo, hvilket som anført ogsaa er skeet, hvorimod de have maattet ansee det i den enkelte Interessents særlige Bo udstedte Proclama for kun at have Hensyn til hans særlige Creditorer, og altsaa for at være dem som Firmaets Creditorer uevkomvende. Deres Forbring kan saaledes ikke være præcluseret derved, at den ikke er anmeldt i Indstævntes særlige Bo, og Indstævnte vil derfor være at dømme efter Citanternes Paastand, imod hvilken han isvrigt ingen Indsigelse har fremsat, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der forelægges Procurator Rothe en Frist af 8 Dage, fra denne Doms Affsigelse at regne, til at foranstalte den af ham den 25de Februar d. A. fremlagte Protocollation, der maa betragtes som et Indlæg, affrevet paa behørigt stemplet Papir. Isvrigt er det stemplede Papir forbrugt under Sagen.

Fredagen den 24de April.

Nr. 137.

Advocat Liebe

contra

- 1) Søren Jensen, kaldet Eddrup, 2) Frederik Christian Petersen,
3) Christen Mortensen, 4) Claus Joachim Heinrich Købke og
5) Juliane Steilberg (Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Nr. 1, 2, 3 og 4 for Lyveri og Nr. 5 for Hæleri.

Nanders Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Septbr. 1862: „De Tiltalte, Muursvend Søren Jensen Eddrup, Strømpevæver Frederik Christian Petersen, Skomagersvend Christen Mortensen og Væversvend Claus Joachim Heinrich Købke, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage hver og Tiltalte Juliane Steilberg i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; hvorhos samtlige Tiltalte, Alle for Een og Een for Alle, bor udrede de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Olsen, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Løwertshuusén, 6 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 26de Januar 1863: „Tiltalte Frederik Christian Petersen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Juliane Steilberg bor hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Med Hensyn til de de Tiltalte Søren Jensen, kaldet Eddrup, Christen Mortensen og Claus Joachim Heinrich Købke idømte Straffe

bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Søren Jensen, kaldet Eddrup, Frederik Christian Petersen, Christen Mortensen og Claus Joachim Heinrich Købke med $\frac{1}{4}$ hver, hvorhos Tiltalte Juliane Steilberg in solidum med Tiltalte Christen Mortensen udreder $\frac{1}{8}$ af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Udførelse efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Søren Jensen, kaldet Eddrup, Frederik Christian Petersen, Christen Mortensen og Claus Joachim Heinrich Købke for Tyveri samt Juliane Steilberg for Hæleri.

Efterat der den 11te Juni f. A. var opstaaet Ildbrand i Snekermester Christensens Gaard Nr. 30 paa Raadhustorvet i Randers, fik Vinhandler J. C. Larsen, der havde sit Dplag i Kjælderen i bemeldte Gaard, uden at dog dette var bestadiget ved Branden, den følgende Morgen Kl. 4—5 Underretning om, at en Deel af det Mandskab, der havde Brandvagt ved Brandstedet, var trængt ind i hans Kjælder, og der tog til sig af Vinen, og da han derpaa begav sig derhen, fandt han Kjælberdøren, som han om Aftenen havde aflaaft, opbrudt, og en Deel Personer, som han af deres Eskiter kunde see at være anfatte ved Brandcorpsen, i Kjælderen besjæftigede med at drikke og putte Flasker i Lommen, og efterat han havde faaet disse Personer, der for største Deelen vare aldeles berusede, ud af Kjælderen og havde begivet sig bort, blev han neppe 10 Minutter efter igjen hentet, fordi der paany var brudt ind i Kjælderen, og han fandt da atter Døren aaben og 3 à 4 Personer i Kjælderen, der vare besjæftigede paa samme Maade, men løb bort, da Larsen gav Ordre til at hente Politiet; ved Efterlyst af Beholdningen savnedes der efter Larsens Opgivende et meget stort Antal Flasker af forskjellige Slags Vin, som han har formæent at være deels fortæret, deels borttaget af de ommeldte Personer, til et samlet Beløb af 276 Rdl. 2 Mk., hvilket Beløb han maa antages at have faaet gobtgjort af vedkommende

Assurancecompagni. Ved den i denne Anledning indlebede Undersøgelse er der ikke tilveiebragt Oplysning om, hvem der har opbrudt den ommeldte Kjælder, hvorefter de Tiltalte Eddrup, Petersen, Mortensen og Købke sigtes for at have drukket eller borttaget af den omhandlede Viin, og Tiltalte Juliane Steilberg for Hæleri med Hensyn til samme, i hvilken Henseende med Hensyn til de enkelte Tiltalte Følgende bemærkes.

1. Tiltalte Muurjvævd Søren Jensen kaldet Eddrup har forklaret, at han, der var afløst Kl. 3 om Natten, men derefter opholdt sig udenfor Brandstedet $\frac{1}{2}$ Times Tid, blev af nogle Personer, der stode i Viinstuen, kaldet derind, hvorpaa der blev tilbudt ham Viin af Flasker, hvis Hals var slaaet af og hvoraf han drak, uagtet han nok kunde tænke sig, at Vinen ikke udbeeltes med Cierens Tilladelse. Af forskellige Deponenter er det derhos forklaret, at Tiltalte har stjælet Viin og Snaps for dem, og navnlig har et Vidne forklaret, at Tiltalte stod op i en Seng og derefter udfjænkede af en Flaske, han havde, hvorhos et andet Vidne har edelig udsagt, at Tiltalte og en anden ikke medtiltalt Person gif omkring og stjælede ud af Flasker, de førte med dem, samt at de undersøgte Flaskerne i Stjælestuen, og uagtet der ikke fandtes mere i dem, vare de strax efter i Besiddelse af fyldte Flasker og udfjænkede Viin deraf, og Tiltalte har ogsaa i denne Henseende vedgaaet, at han har stjælet ud til forskellige Personer, samt at han har efterseet de i Reolen staaende Flasker, der imidlertid vare tomme, hvorhos han har udsagt, at han ikke veed, hvor Flaskerne kom fra efter den Tid. Derimod har han benægtet at have modtaget eller hjemsendt Viin fra Stedet, og forsaavidt Viinhandler Larsen har forklaret, at Tiltalte var i Kjælderen, da Larsen kom berneet, og et Vidne ligeledes har udsagt at have seet Tiltalte gaa ned i Kjælderen, har Tiltalte erklæret ikke at kunne huske, at han har været nede i Kjælderen, medens han dog ikke heller tør benægte, at dette jo forholder sig rigtigt.

Under et ifølge Overrettens Kjendelse i Anledning af to fra Tiltalte til Retten indsendte Skrivelser optaget yderligere Forhør har Tiltalte benægtet under de tidligere Forhør at have, som ovenansført, erkjendt, at han nok kunde tænke sig, at Vinen ikke udbeeltes med Cierens Tilladelse, hvorefter han har udsagt, at denne Sætning er bleven fremsat til ham som Spørgsmaal, hvilket han benægtede, men ligesom det maa anses godtgjort, at Tiltalte under de tidligere Forhør har afgivet den ommeldte Forklaring, der ogsaa synes meest at stemme med Forholdets Natur, saaledes vil der ikke kunne tages noget Hensyn til den af ham fremsatte Tilbagekaldelse af samme, der ikke er bestrøket ved Sagens øvrige Oplysninger. Forsaavidt Tiltalte derhos under bemeldte yderligere Forhør har udsagt, at han, da han kom ind i Viinstuen, modtog en Flaske af en derværende Person, og at han, da han havde drukket denne Flaske, som han dog ikke tænkte alene, men hvoraf han stjænkede ud, blev saa beffjænklet, at han ikke veed, hvad der efter den Tid passerede, da er denne Forklaring ikke bestrøket ved hvad der ibrigt er oplyst, og navnlig kan det efter Sagens Oplysninger ikke antages, at Tiltalte ved den ommeldte Feilighed er bleven beruset i nogen betydelig Grad.

Efter det Anførte maa Tiltalte ansees at have gjort sig skyldig i Tyveri, og idet der efter Sagens Omstændigheder ikke er Føie til at bringe Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 11 til Anvendelse, vil Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for det ommeldte Forhold være at ansee efter bemeldte Forordning § 1 med en Straf, der ved Underretsbommen findes passende fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

2. Tiltalte Strømpebøver Frederik Christian Petersen, der indjaukt sig ved Brandstøbet om Natten circa Kl. 3, har forklaret, at han, da Brandmesteren ikke var kommen, gik ind i Vinstuen, hvor en ubekjendt Person bød ham at drikke af en Flaske, af hvilken Halsen var slaaet, og da han om Eftermiddagen forud havde seet, at der blev skjænket Brændevin ud paa Gaden, erlyndigede Tiltalte sig ikke om, hvor den ommeldte Flaske var kommen fra, hvorimod han tilfaldte de andre Brandjoff ved den Sprøite, ved hvilken han var ansat, og skjænkede ud til dem, saalænge der var Noget i Flasken. Senere hørte Tiltalte, at der blev talt og siset inde i et andet Værelse, hvor en Mængde Menneſter vare samlede, og da han kom derind, blev der tilbudt ham en Flaske halv fuld af Vin, hvoraf ligeledes Halsen var borte, og uagtet disse forskjellige Omstændigheder maatte have været paasædende, nægter Tiltalte dog at have gjort sig nogen Tanke om, at der skulde være noget Ulovligt iveien med, hvad der saaledes blev udbeelt. Da han havde drukket denne Flaske ud, blev han efter sin Forklaring aldeles beruset og bevidsløs, saa at han er uvidende om, hvad der senere maatte være passeret, og navnlig har han, forsaavidt nogle Deponenter have udsagt, at Tiltalte til dem har udskjænket Drikkevarer, erklæret, at han aldeles ikke veed Noget herom eller hvad der er passeret med ham, og forsaavidt et Vidne edelig har forklaret, at Tiltalte har slaaet Flasken imod Væggen for at knække Halsen paa den, har Tiltalte ligeledes udsagt, at han vel ikke tør benægte det, men heller ikke erkjende det; med Hensyn til at bemeldte Vidne endvidere har udsagt at have seet Tiltalte gaae ned i Kjælderen, har Tiltalte nægtet at kunne huske, at dette har været Tilfældet, medens han dog heller ikke tør benægte, at det jo forholder sig rigtigt. Vel har nu Tiltalte isvrigt erkjendt, at han er vel vidende om, at det ikke er tilladt under en Ildbrand at tilvende sig noget af de Brandlidtes Eiendom, selv om det er Føde- og Drikkevarer, men da hans Forklaring gaaer ud paa, at han, da de ommeldte to Flasker bleve tilbudte ham, ikke har tænkt paa, at disse Drikkevarer bleve ulovligen udbeelte, og at han senere er bleven saa beruset, at han ikke erindrer, hvad der videre passerede, og denue Forklaring efter samtlige Sagens Omstændigheder ikke findes at kunne forkastes, vil han, der ikke sees at have været tidligere tiltalt eller straffet, være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale.

3. Tiltalte Skomagerjvnd Christen Mortensen, der var antaget til den ommeldte Nat at være Bånd og i den Anledning var hele Natten tilstede, har vedgaaet at have modtaget 3 Vinstflasker, hvis Hals var knækket af, og uagtet han, som han har forklaret, nok kunde tænke sig, at de vare tagne ud af Larsens Viinkjælber, tømte han dem. Endvidere har han vedgaaet fra et Sted under

Trappen i Brandsteds Gaard, hvor der stod flere Flasker, at have taget en Flaske Portviin, der dog efter hans Forklaring var optrukken og som han bragte til sit Hjem, fyldt med Viin, hvor Flasken ogsaa ved Undersøgelsen er forefundet, idet just Medtilltalte Juliane Steilberg var i Begreb med at hælde dens Indhold ud.

Efter det Anførte har Tiltalte gjort sig skyldig i Tyveri, og han, der ikke findes at være tidligere tiltalt eller straffet, vil derfor for bemeldte Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf, der ved Underretsbdommen findes passende fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.

4. Tiltalte Bæversvend Claus Joachim Heinrich Røske, der var antaget til at bære Band til Brandstedet, har vedgaaet at have taget til sig to Halvflasker Viin, som han fandt staaende ved Posten i Gaarden, og af hvilke han gav den ene til Medtilltalte Christen Mortensen, hvorimod han tog den anden Halvflaske med sig til sit Hjem, hvor den ved Undersøgelse er forefundet, medens dens Indhold da var tomt.

For det Tiltalte saaledes overførte Forhold vil han, der i 1853 for Ulydighed og Opsætighed ved Brandcorpsets Øvelser har været anset med en Bøde af 5 Rbl., men isvrigt ikke sees at have været tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og findes hans Straf ved Underretsbdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.

5. Tiltalte Juliane Steilberg, der har Opbold hos Medtilltalte Christen Mortensen, har forklaret, at hun den omhandlede Morgen saae Mortensen komme aldeles beruset hjem, og noget efter saae hun, at der stod en Flaske paa Spisekammerbordet, hvilken hun ikke vedkjendte sig og kunde derfor nok tænke sig, at Mortensen havde bragt den med. Da der derpaa, som det maa antages den 13de Juni, af Politiet blev foretaget Visitation hos Mortensen, kunde Tiltalte J. Steilberg efter sin Forklaring nok indsee, at der var noget Galt paafærde med denne Flaske og at Mortensen, der isvrigt for hende havde næglet at vide, hvorledes han var kommen til Flasken, maatte have bragt den med fra Brandstedet, og for at skjule det, skyndte hun sig da at hælde Indholdet af Flasken ud; hvilket hun, som hun har udsagt, nu nok indseer at have været urigtigt.

Efter det Anførte har denne Tiltalte gjort sig skyldig i efterfølgende Meddeeltagthed i det af Tiltalte Mortensen begaaede Tyveri, men efter Sagens Omstændigheder findes der ikke tilstrækkelig Føie til at hense Tiltaltes Forhold; denne Henseende under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 22, hvorimod hun, om hvem det ikke er oplyst at hun tidligere har været tiltalt eller straffet, vil være at ansee efter Bestemmelserne i bemeldte Forordnings § 23, og findes hendes Straf at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 4 Dage.

Nr. 157.

Advocat Liebe

contra

Lauge Christensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Mishandling af sin Hustru.

Stads Herreds Eyrarets Dom af 11te Octbr. 1862: „Tiltalte, Baadsfører Lauge Christensen af Hjerting, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Derhos udreder han samtlige af hans Arrest, denne Action og Straffens Execution lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nyksun, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Bloch, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 5te Januar 1863: „Tiltalte Lauge Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Faber, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Baadsfører Lauge Christensen i Hjerting for at have mishandlet sin Hustru.

Tiltaltes Hustrues Forklaring gaaer ud paa, at Tiltalte, da han i Mørkningen den 13de August f. A. kom hjem, var beruset og hidsig og slog hende, da hun var halvt afklædt, med Næverne i Ansigtet og paa Kroppen; hun løb da — som hun senere har sagt, efterat Tiltalte havde stukket hende ud af Gadedøren, hvorved hun faldt og formener at have flaaet sine Knæer, der næste Morgen vare sømme — over til en Gjenbofane, hos hvem hun tilbragte Natten. Næste Dag gik hun igjen hjem, og da hun her først traf sammen med Tiltalte, var der ingen Uenighed mellem dem, men om Eftermiddagen, da Tiltalte atter var kommen hjem, var han ikke tilfreds med den Middagsmad, hun havde lavet til ham, og da han var beruset og udfjælvte hende, gik hun bort for at træffe Præsten og bede ham om at maatte komme fra sin Mand; da hun kom hjem igjen, og Tiltalte derefter ligeledes kom hjem, begyndte han uden nogen Anledning at give hende Drefigen og slæbte hende derefter ind i Kjøkkenet, hvor han

kastede hende paa Gulbet og slog hende i Ansigtet og paa Kroppen med Næverne, ligesom han tilfaldt og en Aldtang og slog hende med paa Kroppen, og efter hendes Forklaring flød Blodet ud af hendes Næse og Mund. Han kastede hende derpaa ind i et Værelse ved Forstuen og luffede efter hende, men ved igjennem Vinduet at tale med 2 Fruentimmer udenfor — af hvilke det ene har forklaret, at Tiltaltes Hustru, som hun fort isorveien havde hørt strige, da sad overende i en Seng samt saae forslaaet ud i Ansigtet, og at der løb Blod ud af begge hendes Mundviger, og det andet, at Tiltaltes Hustru var blodig om Munden og havde et blaat Sted ved det ene Nie — foranledigede hun derpaa Tiltalte anholdt.

Efter Politimesterens Erklæring under det Forhør, som derpaa optoges den 15de August, var Tiltaltes Hustrues høire Nie og Kind ophovnet og underløbet med Blod, og Districtslagen, der undersøgte hende samme Dag, har afgivet den Erklæring, at det ydre Omfang af hendes høire Nie var stærkt ophovnet og Dienlaagenes Hud rød af underløbet Blod, at der i det høire Næseboer fandtes lidt størket Blod, der tydede paa, at Næsen havde blødt, og at Næsespidtsen var lidt hovnet, samt at der — foruden Hudaffrabninger paa mange Steeder af Legemet og navnlig paa Skinnebenene, samt Veskadigjeller paa den ubvendige Side af Knæerne — endvidere paa den øverste Deel af venstre Overarms ydre Flade saaes en Hævelse af en lille Haandflades Størrelse, hvorpaa Huden viste Spor af underløbet Blod og hvorpaa fandtes en Stribe af 3 Tommers Længde bedækket med en tynd Skorpe, hvilken Veskadigjelse havde Udseende af at være tilføjet med et haardt Legeme, medens Veskadigjelsen ved høire Nie havde Udseende af at være tilføjet med knyttet Næve. Lagen yttrede derhos i sin Erklæring, at den Tiltaltes Hustru tilføiede smertefulde Mishandling vilde efterlade Spor for nogen Tid, men neppe nogen blivende Skade, og efter Tiltaltes Hustrues Forklaring i et Forhør, der afholdtes den 22de August, maa hun antages med Undtagelse af Omhed i det ene Knæ da at have forvundet Følgerne af den hende tilføiede Overlast.

Tiltalte erkjendte strax under Forhøret, at han havde slaaet sin Hustru baade den 13de og 14de August, og han har som Grund til sin Misfornøielse med Konen angivet, at hun, der efter hans Udsagn dagligt drak Brændevin, og drillede ham med at bruge Mund, naar han bebrejdede hende hendes Opsørsel, ikke sørgede for at have Mad til ham, naar han kom hjem. Han har nærmere forklaret, at han navnlig, da han kom hjem om Aftenen den 13de August, blev vred over, at Konen laa suld i Sengen, og at han efterat have faaet hende op, for at hun skulde vise om hun havde Mad til ham, uden at hun dog kunde finde Noget, gav hende et Drengs med den flade Haand, hvorpaa hun gik sin Dei og blev vorte om Natten. Da han den næste Dag skjændte paa hende herfor, gik hun ud, og da han senere om Eftermiddagen skjændte paa hende, fordi hun løb ud, blev hun hidsig og skjældte ham ud; han sagde da til hende, at hun skulde gaae over i et Kammer ved Forstuen for at gaae ijeng, og da hun ikke godvillig vilde dette, gav han hende et Støb med Knæet mod Bagdelen, og da hun lod sig falde i Døren og holdt fast i Karmen, maatte han tage hende med

Magt og lægge hende i Sengen. Han saae vel efter sin Forklaring, at hun bløbte paa Rinden, men han har vedholdende benægtet den 14de August at have slaaet hende i Ansigtet, ligesom og at have slaaet hende med Ildtangen paa Kroppen, hvorimod han har udsagt, at hun maa have stødt sig paa Sengekanten.

Tiltaltes Kone har imidlertid benægtet at have været beruset den 13de August, og at have udfjælst Tiltalte eller at have stødt sig paa Sengekanten den 14de August, og ligesom det efter samtlige Sagens Oplysninger maa statueres, at de i den ovenansførte Lægeerklæring ommeldte Bestabigelser, der den 15de August fandtes at være bibragte Tiltaltes Hustru, hidrøre fra Overlast, der er tilføiet hende af Tiltalte ved de fornævnte Veiligheder, saaledes maa det navnlig ogsaa efter Lægeerklæringen og Tiltaltes Hustrues Forklaring i Forbindelse med Tiltaltes egen Erkjendelse af, at han under Skænderiet den 14de August havde en Ildtang i Haanden, hvormed han dog kun vil have slaaet i Storstenen, antages, at den i Lægeerklæringen ommeldte Bestabigelse paa Armen er hende tilføiet af Tiltalte ved Slag med Ildtangen.

For sit ansørte Forhold vil Tiltalte — der efter Sagens Oplysninger maa antages tidligere at have været 2 Gange under Tiltale, dels for Mishandling af sin Hustru, dels for anden Vold, hvilke Sager dog bleve afgjorte ved Forlig — være at anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 23, jfr. §§ 1 og 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbandede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retten's Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiestreſtſtidende,

udgiben

af

Høiestreſtets Protocolſecretairer.

Nr. 10.

Den 15de Mai.

1863.

Forſte ordinaire Sæſſion.

Fredagen den 24de April.

Nr. 161.

Advocat Heinrichſen

contra

Tørgen Poulsen (Deſenſor Liebe),

der tiltales for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten.

Følgſe Herreds Extrarets Dom af 21de Octbr. 1862: „Tiltalte, Gaardmand Hans Hansen af Flaarup, bør til Maribo Amts Fattigkaſſe bøde 5 Rigsdaler Rigmønt. Tiltalte, Tjenesteſkarl Tørgen Poulsen af Flaarup, bør henſættes i Fængſel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Actionens Omkoſtninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Staal, 8 Rdl., og til Deſenſor, Procurator Barſoed, 6 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Beſtemmelse, udrede de Tiltalte, Enhver for ſit Vedkommende, ſaaledes at Tiltalte Hans Hansen af de nævnte Salairer og Diæter tilſvarer $\frac{3}{4}$ Dele, men Tiltalte Tørgen Poulsen $\frac{1}{4}$ Deel. Det ſdomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- ſamt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1863: „Herredſtingsdommen bør, forſaavidt paaanket er, ved Magt at ſtande. I Salarium til Actor og Deſenſor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og From, betaler Tiltalte, Tjenesteſkarl Tørgen Poulsen af Flaarup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestreſtets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde tjeudes for Ret: •

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henschsen og Liebefor Høiesfteret betaler Tiltalte 10 Mdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Fuglse Herreds Extraret hertil inbankede Sag, der i 1ste Instants ogsaa angik en anden Medtalt, actioneres Tiltalte, Tjenestekarl Jørgen Poulsen af Hlaarup, for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten.

Det er i saa Henseende under Sagen oplyst, at Tiltalte, efterat han først til en af Politibetjent Rasmussen til Dphsning i Sagen mod den anden Medtalt oplagen Rapport havde forklaret, at hans Husbond, Lars Sørensen Houmann, siden forrige Aars Høst ikke havde været lydhyrig, men derimod noget tykhyrig, og med mange Ting tillige noget glemsom, — derpaa, da han den 18de Juli f. A. mødte for Retten og blev foreholdt den nævnte Forklaring, tilbagefaldte samme, og istedetfor udsagde, at bemeldte hans Husbond i den Tid, han havde tjent ham, altid havde hørt godt, naar Tiltalte havde talt til ham, ligesom Tiltalte ei heller nogenstunde under sin Tjeneste vilde have erfaret, at hans Husbond led af en svag Sukommelse, og foregav Tiltalte derhos, at hans afvigende Forklaring til Rapporten alene var bleven fremkaldt derved, at han af Politibetjenten var bleven overrasket og bragt i Forvirring. Tiltalte, der, uagtet han af Dommeren alvorlig blev formanet til Sandhed, vedblev sin sidste Forklaring, blev derpaa anholdt, og da han den paafølgende Dag paant blev fremstillet for Retten, tilstod han da, at Forklaringen var urigtig og afgiven mod bedre Vidende, medens derimod hans tidligere Forklaring til Rapporten var den rigtige. Ligeledes bedgik Tiltalte, at han ei heller under Rapportens Optagelse var bleven overrasket af vedkommende Politibetjent, hvormod han nu udsagde, at hans Husbond og dennes Hustru skulde have formaaet ham til at forandre sin Forklaring til Rapporten, ved at foreholde ham, at denne skulde være urigtig, i hvilken Henseende navnlig hans Husbond skulde have ytret, at dersom han i Retten gjorde Ed paa den nævnte Forklaring, kunde han blive straffet for Meeneb. Ligesom imidlertid den sidstnævnte Omstændighed, hvis Rigtighed forsværet Tiltaltes Husbond og dennes Hustru vedholdende have modagt, i ethvert Fald ikke kan fritage ham for Straf, naar han dog efter sin egen Tilfæelse var sig fuld bevidst, at han ved for Retten at tilbagefalde sin Forklaring til Politirapporten fræveg Sandheden, saaledes vil det ei heller kunne disculpere Tiltalte, at han, saaledes som han i et senere Forhør har udsagt, vil have staaet i den Formening, at han i alt Fald ikke strax vilde komme til at beedige den urigtige Forklaring, han som Vidne under 18de Juli f. A. afgav for Retten, men at han, saafremt han skulde blive fordret til Ed, vilde blive kaldet til et nyt Forhør, hvor han da kunde forandre Forklaringen.

Tiltalte, der er langt over criminel Tavalder og som ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, skjønes derfor ved Underretten rettelig at være tilfunden Straf i Mødsør af Forordningen af 15de April 1840 § 5, og ~~da~~ den valgte

Straffegrad, 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes passende, ligesom Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste".

Mandagen den 27de April.

Nr. 127. Commisſionair **M. P. Albeck** (Selv)

contra

Chefen for Kjøbenhavns Politi, Conferentraad **Bræstrup**, Criminal- og Politiretsassessor **Behrend** og Justitssecretairen i Criminal- og Politiretten, Justitsraad **Mangor** (Sagen), angaaende Citantens gjentagne Anke over, at der er nægtet ham Beskrivelse af det Passerede i en mod ham anlagt Justitsſag til Appel af Spørgsmaalet om Dphøvelse af hans Fængsling.

Høiesterets Dom.

Ligesom Høiesteret, efter ved Dom af 4de Juni f. A. at have stadfæstet den under en mod Citanten inden Kjøbenhavns Criminal- og Politiret indledet criminel Undersøgelse affagte Kjendelse, ved hvilken han var bleven belagt med personlig Arrest, derpaa ved Dom af 3die December f. A. forkastede en af ham nedlagt Paastand om til Afbenyttelse under en Anke over hans Fængslings Bedvaren at erholde Beskrivelse af det i Undersøgelsesſagen Passerede, navnlig fordi han ikke fandtes at have paaberaabt saadanne særegne Omstændigheder, der kunde berettigede ham til at fordrø en fornøjet Prøvelse af Spørgsmaalet, om han skulde holdes fængslet, — saaledes vil den af ham, efterat der ved Criminal- og Politiretens Justitssecretairs Skrivelse af 12te Februar sidstleden paany er nægtet ham Beskrivelse af det i Sagen Passerede, nu nedlagte lignende Paastand blive af samme Grund at forkaste, saa meget mere som det af det af ham selv Anførte fremgaaer, at den mod ham med Flere i Genhold til den foretagne criminelle Undersøgelse anlagte Justitsſag er siden Affigelsen af Dommen af 3die December f. A. bleven forſat paa loubefalet Maade.

Chi kjendes for Ret:

Den af Citanten nedlagte Paaſtaand om at erholde Beskrivelse af det i den omhandlede Sag Passerede kan ikke tages til Følge.

Mandagen den 4de Mai.

Nr. 2. John King, Bestyrer af Colonialbanken paa St. Thomas
(Advocat Brock)

contra

Handelshuset **Rothschild Søn & Comp.** (Advocat Liebe),
angaaende Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at betale
til Citanten § 20,780. 15 m. m.

St. Thomæ Bytings Dom af 5te Septbr. 1859: „Hovedcitanten,
Bestyreren for den her etablerede Green af Colonialbanken Hr. John
King, og Contracitanterne, Handelshuset Rothschild Søn & Comp. her-
stedes, bør for hinandens Tiltale under nærværende Sag frie at være.
Saavel Hoved- som Contraføgsmaalets Omkostninger hæves“.

Den bestindiffte Landsoverretts Dom af 29de Febr. 1860: „Under-
rettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens
Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

Som berørt i den indankede Dom, hvis factiske Fremstilling til-
trædes, var det i nærværende Sag, anlagt af Citanten som Bestyrer af
den paa St. Thomas etablerede Branche af Colonialbanken i London
imod de Indstævnte til Betaling af § 28,944. 62, som Beløbet af de
to første Terminer af de 30 pCt. af Bankens Tilgodehavende, der ifølge
Overeenskomsten af 29de Marts 1858 af de Indstævnte skulde erlægges,
allerede i 1ste Instantis in confesso, at der af Obligationer, som de
Indstævnte havde overleveret Banken til Sikkerhed, var oppebaaret et
Beløb, som betydeligt oversteg de nævnte § 28,944. 62, og efter Ret-
forholdets Natur maa det saaledes Oppebaarne ligesaafuldt betragtes
som betalt af de Indstævnte, som om Betalingen var skeet ved Hjælp
af andre dem tilhørende Midler. Citanten har imidlertid forneent, at
det modtagne Beløb alene skulde affrives paa de 70 pCt. af Bankens
Tilgodehavende, med Hensyn til hvilke de Indstævnte efter Overeens-
komsten vare fritagne for personligt Krav, og støttet dette Utagende
paa den 4de Post i Overeenskomsten, hvorefter det trufne Arrangement
navnlig ikke skulde præjudicere dem, der havde Pant eller andre Sikker-
heder, og til denne Klasse af Creditorer henhorte Banken. Men efter
selve Indholdet af denne Paksus kan den kun anses, til nærmere Be-
stemmelse af den 1ste Post om Modtagelsen af 30 pCt. som fuld Be-
taling, at skulle tilkjendegive, at det herom trufne Arrangement ikke skulde
affjære dem, der havde Pant eller Sikkerheder, fra at erholde mere end

30 pCt., forsaavidt deres Panter eller Sikkerheder maatte kunne udbringes til et større Beløb. Ligesom det derfor har Medhold i denne Udtalelse, at det paastævnte Beløb anses dækket ved det af Banken paa foranførte Maade Oppebaarne, saaledes kunne de øvrige af Citanten paaberabte Bestemmelser i 4de Post in fine og 5te Post, da disse ere givne om Tilfælde, som ere forskjellige fra det nærværende, ei berettigede til en anden Fortolkning af den omhandlede Passus end den, der hjemles ved dennes eget Indhold. Det er derhos i og for sig mindre sandsynligt, at der under de da forhaandenværende Omstændigheder skulde af Banken være fordret og af de Indstævnte og disses øvrige Creditorer være indrømmet en saadan Afgjørelse som den, hvorpaa Citanten paa Bankens Vegne gjør Fordring; hvorved bemærkes, at det ikke kan antages ved Overenskomstens Afslutning at være forudsat, at de Citanten overlevede Sikkerheder vilde være utilstrækkelige til Bankens Dækning.

Da efter det Anførte Citantens oprindelige Fordring, der iøvrigt under Sagens Drift paa Grund af yderligere Provenue af Sikkerhederne er nedsat til § 20,780. 15, maa anses af de Indstævnte erlagt, vil hverken hans principale Paastand om at tilkjendes det sidstnævnte Beløb, eller den subsidiaire, der gaaer ud paa at tilkjendes § 6,881. 69¹/₂ eller i alt Iald § 5,248. 78, kunne tages til Følge, men der vil, som ved den indanteede Dom skeet, være at tillægge de Indstævnte Frifindelse, og Dommen saaledes blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiestret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler.

Den indanteede Doms Præmisser lyde saaledes: „Nærværende, efter foregaaende Forligsprøve ved Underretten i St. Thomas anlagte og den 5te September f. U. paakjendte Sag har følgende Oprindelse.

Handelshuset Rothschild Søn & Co modtog den 14de April 1857 af Bestyreren af den i St. Thomas etablerede Branche af Colonialbanken 2de Creditiver paa bemeldte Bank i London tilsammen af Beløb £ 30,000, efterat have den 3die næstforhen som Sikkerhed for Tilbagebetalingen af dette Laan overleveret King 87 Obligationer, udstedte i Husets Faveur og af dette in blanco endosserede, ialt til et Beløb af § 150,857. 40.

Da derefter Handelshuset blev ude af Stand til at sydbestgjøre dets Creditorer, og under 29de Marts 1858 traf et Arrangement med disse, var der

af hine Obligationers Paalydende incasferet ialt § 6,388. 19, og Handelshusets Gjæld til Banken, indbefattet Commission og Renter, nedbragt til § 144,723. 11, som altsaa den foransførte Dag endnu skyldtes. Arrangementet, der paa Bankens Begne blev understrevet af King, gif ud paa, at Creditorerne med at give fuld Dvittering for deres Fordringer skulde af Huset udbetale 30 pCt. af disse i 3 Terminer, nemlig om 6, 12 og 18 Maanedes fra Dato, hver Gang med $\frac{1}{3}$, hvorhos det i Arrangementets 4de Artikel hedder: „Det er underforstaaet, at dette Arrangement ikke skal præjudicere nogen Part, som holder Pant eller Sikkerheder, heller ikke deres Ret imod andre interesserede eller ansvarlige Parter“.

I Kraft af denne Overenskomst er det, at Bankbestyrer King under nærværende Sag har paastaet Handelshuset Rothschild Søn & Co. tilpligtet at betale ham de tvende formeentlig forfaldne første Terminer af de stipulerede 30 pCt., altsaa 20 pCt. af Gjældens Beløb den 29de Marts 1858 § 144,723. 11, med § 28,944. 62 samt Renter fra Forligsklagens Datum og Sagens Omkostninger stadesløst, hvilken Paastand ved Sagens Appel dog er modificeret derhen, at fra det paastævnte Beløb § 28,944. 62 fradrages § 8,164. 47, som af Citanten siden Sagens Anlæg er oppebaaret derpaa, saa at nu Beløbet, der paastaaes betalt, udgjør § 20,780. 15, foruden Renter som foransført og stadesløse Omkostninger i begge Instanser, indbefattet Sagsførersalair.

Indstævnte paastod for Underretten Frifindelse og anlagde Contrasøgsmaal, og bleve ved Underretsdommen Parterne frikendte for hinandens Tiltale og saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger ophævede. Her for Retten har Indstævnte paastaet Dommen i Hovedsagen stadsfæstet og sig tillagt stadesløse Omkostninger i begge Instanser, derunder Sagsførersalair. Contrasøgsmaalet er ikke gjort til Gjenstand for Appel.

Appellanten gaer ud fra, at Handelshuset ved det den 29de Marts 1858 indgaaede Arrangement paatog sig en ny Forpligtelse ligeoverfor Banken, den nemlig til Samme ligesom til de andre Creditorer i de anførte Terminer at betale 30 pCt. af hvad der den Dag skyldtes, foruden at Banken i Henseende til Artikel 4, som den, der havde Sikkerheder, fremdeles blev berettiget til at holde sig til disse for den overskydende Deel af Gjælden, hvorimod Indstævnte antager, at Appellanten ved det af ham understrevne Arrangement har, ligesom de øvrige Creditorer, underkastet sig, at hans Forbring nedattes til 30 pCt., dog at dette ifølge Bestemmelsen i den 4de Artikel ikke skulde være ham til Hinder, forsaavidt han ved Incasation af de ham ihændegivne Sikkerheder kunde udbringe mere end 30 pCt. af Forbringen, og da han, efter hvad under Sagen er indbrømt, allerede paa den anførte Maade har oppebaaret et Beløb, der betydeligt overstiger 30 pCt. af Gjælden, formene Indstævnte, at han ikke har noget videre personligt Krav.

Sen sees nu til Beskaffenheden af den ommeldte Overenskomst og til dens Anledning, da kan den ikke antages at gaae ud paa enten af Parternes ensidige Interesse, hvorimod den maa anses grundet paa saavel Handelshusets som Creditorerne's gjensidige Lærv, og maa dette navnlig gjælde om Forholdet imellem Huset og Banken, hvilken sidste ikke kunde være tjent med, at Husets

Handelsvirksomhed, hvoraf det for en stor Deel var afhængigt, hvormeget der kunde udbringes af de Activer, der vare givne Banken til Sikkerhed, gif tilgrunde. Allerede dette gjør det usandsynligt, at Overenskomstens Mening skulde være den af Appellanten paaberaabte, idet Banken derefter, langtfra saaledes som de øvrige Creditorer at gjøre nogen Concession, kun erhvervede en ny Fordeel, efter som det Obligationebeløb, som fra først af var bestemt til i fornødent Fald at dække hele Gjælden, nu kun skulde benyttes til at søge Betaling for 70 pCt. af Gjælden, imedens de 30 pCt. dækkedes ved det paaftaaede personlige Krav.

Appellantens Samtykke til og Underskrift af Overenskomsten, der visde have været ufornøden, saafremt den blot skulde bekræfte Modtagelsen af en ny Forpligtelse fra Handelshusets Side, tyder ogsaa paa, at der fra hans Side var en Indrømmelse at gjøre, hvilken da ikke kan være anden end den Medunderfriverne, de øvrige Creditorer, ogsaa gif ind paa, at de imod at erholde 30 pCt. af deres respective Forbringinger gave fuld Dvittinger for samme.

Naar det derefter i § 4 hedder, at Arrangementet „ikke skal præjudicere“ de Parter, der have Sikkerhed, saa kan dette kun forstaaes, enten saaledes, at Arrangementet i det Hele skal være dem uveblommende, men dette kan Appellanten, der netop støtter sit Krav paa samme, ikke ville, eller saaledes, at den Indrømmelse, der er gjort med Hensyn til personlige, ikke sikrede Forbringinger, skal med Hensyn til de Krav, hvorfor Sikkerhed gives, kun gjælde forsaavidt som de tillige ere personlige, hvoraf følger, at imedens Arrangementet ingen Indflydelse saaer, forsaavidt Gjælden kan dækkes ved Sikkerheberne, bliver ifølge samme den personlige Fordring, der maatte kunne gjøres for hvad der ikke dækkes ved Hjælp af Sikkerheden, reduceret til 30 pCt.

Men under denne Forudsætning vil, da som ovenbemærket en større Deel end 30 pCt. af den skyldige Gjælb allerede er dækket ved Incassationer af de til Sikkerhed givne Obligationer, ingen videre personlig Fordring i Medfør af oftommelte Overenskomst af Appellanten kunne gjøres gjældende mod Indstævnte, hvorimod Underrettsdommen, der har tillagt dem Fristidelse, vil være at stadfæste saavel i denne Henseende som med Hensyn til Processens Omkostninger, der ligeledes for Overretten ophæves“.

Nr. 1. Møller A. W. Bülow (Advocat Brock, efter Ordre)

contra

Spekthøker Thomsen, Buumdmager Hansen og Sognefoged Tørgen Hansen (Sugen),

angaaende Citantens Paaastand om Erstatning hos de Indstævnte, fordi de ikke have meddeelt ham behørigt Skjøde paa en af dem til ham solgt Parcel af Lenegaard i Næsby Sogn m. m.

Sorø Birketings Dom af 10de April 1860: „De Indstævnte, Sognefoged Tørgen Hansen af Pedersborg, Spekthøker Thomsen og Buumdmager Hansen, begge af Slagelse, bør til Citanten, Møller Bülow

af Vilhelmsminde Mølle, betale en saadan Erstatning for det Tab, han ved ikke i rette Tid at blive meddeelt Skjøde, som kunde tinglæses uden præjudicerende Bemærkning, har lidt, som ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjon maatte bestemmes, hvilken Erstatning dog ikke maa overstige 1,000 Rdl. Sagens Omkostninger bør de Indstævnte betale Citanten med 10 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1861: „Hovedcitanterne, Spætkøber Thomsen, Bundtmager Hansen, begge af Slagelse, og Soguesfoged Tørgen Hansen af Pedersborg, bør for Contractanten, Møller Bülow af Vilhelmsminde Mølle i Næsbj Sogn, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves“.

Høiesterets Dom.

Da Citanten, som i den indankede Dom anført, ikke for Overretten fremsatte nogen Paastand om Hjemviisning af hele Sagen til fuldstændig Paaafjendelse ved Underretten, vil den herom af ham for Høiesteret nedlagte principale Paastand ikke kunne tages til Følge, idet saadan Hjemviisning ikke kan bestemmes *ex officio*.

Subsidiært har han paaستاet Sagen hjemviist til Overretten til ny Paaafjendelse, ved hvilken tillige det Spørgsmaal afgjøres, om der kan tilkomme Citanten Erstatning for det Tab, han har lidt ved den i den indankede Dom omhandlede Tinglæsningspaategnings anden Deel, der indeholder den Retsannærmning, at der findes tinglæst et Hæstebrev og to Leiecontracter vedkommende Lenegaardens Grund. I saa Henseende bemærkes, at Underretsdommen, naanseet at den har forbigaaet Citantens Paastand om Udskættelse af Tinglæsningspaategningens nævnte anden Deel, — hvilket ogsaa er Tilfældet med hans Paastand om Godtgjørelse for havte Udgifter ved Udskættelsen af dens første Deel —, maa antages at have tilkjendt Citanten Erstatning for det Tab, han har lidt ved Tinglæsningspaategningen i dens Heelhed, saaledes at der ved Erstatningens Ansættelse af uvillige Mænd ikke blot skulde tages Hensyn til Paategningens første, men tillige til dens foranførte anden Deel som medvirkende til at vanstelliggjøre Dispositioner over den Citanten solgte Parcel. Det var selvfølgelig ikke nødvendigt for Underdommeren særligt at udtale sig om, hvorvidt der med Hensyn til Paategningens anden Deel i og for sig betragtet kunde gjøres noget Erstatningsansvar gjældende mod de Indstævnte, og Underretsdommen kunde derfor heller ikke, som af Overretten formeent, være til Hinder for, at Retten, naar den kom

til det Resultat, at Tinglysningspaategningens første Deel ikke kunde paadrage de Indstævnte Erstatningsansvar, gik ind paa en nærmere Undersøgelse af, hvorvidt saadant Ansvar maatte kunne flyde af dens anden Deel i og for sig betragtet. Da dette Spørgsmaal saaledes burde have været paadømt, vil Sagen i Medfør af Citantens ovennævnte for Høiestret fremsatte subsidiaire Paastand være paany at foretage ved Overretten og der, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om Skadeserstatning, være at paakjende i Realiteten i dens Heelhed, hvorved navnlig bemærkes, at Underrettsdommens Præmissers urigtige Angivelse af Indholdet af den paa Citantens Skjøde under 26de Januar 1859 meddeelte Annulationspaategning ikke vil være til Hinder for Paakjendelse af Spørgsmaalet om Citantens Erstatningsfordring for det Tab, han mener at have lidt ved Tinglysningsbemærkningens anden Deel og saa efter nyhævnte Tidspunkt.

Efter Omstændighederne blive Processens Omkostninger for Høiestret at ophæve og det Citantens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsøver- samt Hof- og Stadsretten og sammesteds, forsaavidt angaaer Citantens Paastand om Skadeserstatning, i Realiteten i dens Heelhed paakjendes. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiestret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indante Doms Præmissers lyde saaledes: „I første Instants inden Sore Birketing har Indstævnte, Møller Bllow af Wilhelmsminde Mølle i Næstby Sogn, der ved Kjøbecontract af 8de Juni 1857 havde afkjøbt Citanterne, Spæthøker Thomsen, Buntmager Hansen, begge af Slagelse, og Sognefoged Jørgen Hansen af Pedersborg, en Parcel af den saakaldte Lenegaard, saggivet disse til in solidum inden en kort Tid og under en daglig Mulet enten at udstede til Indstævnte lovligt Skjøde paa bemeldte Parcel, saa at det kan blive tinglyst uden præjudicerende Anmærkning, eller at træffe saadan Foranstaltning, at den præjudicerende Bemærkning, som ved Tinglysningen var givet det til Indstævnte af en Trebiemand udstede Skjøde paa Parcelen, kunde blive annulleret paa Citanternes Beføstning; saa paastod Indstævnte og Citanterne tilspigtede, ligeledes in solidum, at yde ham Erstatning for det Tab, han havde lidt og

fremdeles vilde lide med Hensyn til, at der ikke var meddeelt ham behørigt Skjøde paa Parcelen, principaliter af 1,000 Rdl., in subsidium bestemt efter uvillige Mænds Skjon, samt paa lige Maade at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Den Retsanmærkning, som var bleven givet det til Indstævnte af den ommeldte Trebiemand udslede Skjøde, og som var Anledningen til denne Sag, gik ud paa, at, da, som i Skjødet anført, Venegaarden ved Kjøbecontract af bemeldte Trebiemand var bortsolgt til Citanterne — hvilken Kjøbecontract ei ved Tinglæsningen var fremkommen, ligesaa lidt som Skjøde til bemeldte Kjøbere kunde sees at være udstedt — fandtes ingen Berettigelse for den nævnte Trebiemand til Udstedelsen af Skjødet paa Parcelen, hvorhos det bemærkedes, at der fandtes tinglæst et Kjølebrev og 2de Leiecontracter vedkommende Venegaardens Grund.

Efterat Indstævnte selv, under Sagens Gang ved Underretten, havde foranstaltet den 1ste Deel af Retsanmærkningen paa Skjødet annulleret ved en af Retskrivderen givne Annullationspaategning, dateret 26de Januar 1859, hvorimod den sidste Deel var bleven staaende, forandrede han sin Paastand med Hensyn til den 1ste Deel af Retsanmærkningen derhen, at Citanterne skulde tilpligtes at erstatte ham de med Annullationen forbundne og af ham udrede Udgifter, men vedblev isørigt sin tidligere Paastand deels med Hensyn til den anden Deel af Retsanmærkningen, deels med Hensyn til Erstatningen.

Ved den i Sagen den 10de April s. A. affagte Dom bleve Citanterne, der have procederet til Frifindelse for Indstævntes Ligtale, bømte til at betale Indstævnte for det Tab, han ved ikke i rette Tid at blive meddeelt Skjøde, som kunde tinglæses uden præjudicerende Bemærkning, har lidt, en saadan Erstatning, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 1,000 Rdl., ligesom der og tillagdes Indstævnte Sagens Omkostninger hos Citanterne med 10 Rd.

Ved at paaanke denne Dom hertil Retten have Citanterne paaastaet samme derhen forandret, at de frifindes for Indstævntes Ligtale og hos ham tillægges Processens Omkostninger for begge Instantser skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, hvorimod Indstævnte, efter meddeelt Dpreisningsbevilling og fri Proces, har udtaget Contrastævning og paaastaet deels den paaanke Dom skadsfæst, forsaavidt der er tillagt Contracitanten Erstatning, dog med den Forandring, at Hovedcitanterne, saaledes som i første Instants paaastaet, tilpligtes in solidum at udrede samme, deels at Dommen isørigt annulleres og Sagen hjemvises, saa at Underdommeren i den kender og dømmes, hvorvidt Contracitantens Paastande om, at Hovedcitanterne skulde tilpligtes paa egen Bekostning at foranstalte den anden Deel af den omhandlede Anmærkning paa Skjødet annulleret, og om at de tilpligtes at godtgjøre Contracitanten Udgifterne efter Regning for den af ham foranstaltede Udsettelse af den 1ste Deel af Retsanmærkningen, — hvilke Puncter ikke i Dommen sees at have været Gjenstand for Afgjørelse —, kunne gives Medhold eller ikke; in subsidium har Contracitanten inhæreret sin ovennævnte Paastand om Forandring i Realiteten og meest in subsidium at Underretsdommen skadsfæstes. Endelig har han paaastaet Hovedcitanterne

tilpligtede at udrede Hoved- og Contrasøgsmaalets Omkostninger her for Retten efter Reglerne for biskes Udredelse i beneficerede Sager, og derunder Salair til den befalede Sagsfører, Procurator Jbsen.

Hvad nu først angaaer Contracitantens Paastrand om partiel Annullation af Dommen og Sagens Hjemviisning, forsaavidt de ovenfor nævnte 2de Puncter, der havde været Gjenstand for Procedure ved Underretten, ikke af Underdommeren ere tagne under Paaftjendelse, da kan denne Paastrand ikke imod Hovedcitanternes Protest gives Medhold, eftersom en saadan Hjemviisning for en Deel af Sagen og Paaftjendelse i Realiteten af den øvrige Deel ligesvemt vilde medføre, at Sagen udslyffedes i 2 Dele, hvilket enhver af Parterne maa være berettiget til at modsætte sig, og nogen Paastrand om Sagens Hjemviisning i det Hele har Indstævnte, som anført, ikke fremsat.

Som Følge heraf bliver der efter Proceduren for Overretten kun Spørgsmaal om, hvorvidt Hovedcitanterne retteligen kunne ansees tilpligtede at udrede Erstatning til Contracitanten, og i bekræftende Fald om den af Contracitanten paaftaaede Forandring i Henseende til denne Erstatnings Udredelse, nemlig af Hovedcitanterne in solidum, kan tages tilfølge.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Hovedcitanternes Frisindelses-paastrand maa blive at tage tilfølge. Selv om det nemlig end maatte antages, at Contracitanten, hvad Hovedcitanterne have benægtet, og Contracitanten ikke nærmere har godtgjort eller paavist, maatte have lidt noget Tab derved, at han ikke i Mellemtiden fra 22de Juni 1858 til 26de Januar 1859 kunde faae Prioritetslaan i den kjøbte Parcel paa Grund af den ommeldte Paaategning, saa kan der dog, — hvad navnlig dennes 1ste Deel angaaer —, ikke derfor paa hvile Hovedcitanternes noget Ansvar til Erstatning, da Contracitanten selv, efter hvad der ifølge Proceduren maa ansees at være in confesso, havde været enig i at faae Skjødet udfæstet af den oftnævnte Trebiemand paa den flette Maade, og forsaavidt heller ikke kunde reise noget Krav imod Hovedcitanterne paa Grund af den Paaategning angaaende hiin Trebiemands formeentlige Incompetence, som Retsskriveren fandt sig foranlediget til at meddele det af ham udfæstede Skjøde, uden at det findes fornødent at undersøge, hvorvidt denne Paaategning overhovedet var besøiet eller ikke, hvorhos bemærkes, at det isøvrigt maa antages at have staaet i Contracitantens egen Magt at fjerne Retsskriverens Betænkelighed i saa Henseende ved at producere den i Skjødet omtalte, til ham fra Hovedcitanterne udfærdigede, med Dvitting fra biskes Side forsynede, Kjøbecontract. Og hvad særligt angaaer Paaategningens 2den Deel, hvis Andeel i de formeentlig for Contracitanten foranledigede Vanskeligheder ved at faae Prioritetslaan og deraf resulterende Tab Contracitanten endnu mindre har paavist og godtgjort, da maa det bemærkes, at ihvorvel Paaategningen om det tingløse Kjølebrev og 2 Leiecontracter vedrørende Venegaardens Grund i Underrettsdommen nævnes med som et Moment, der i Forbindelse med Incompetencepaaategningen maatte vanskeliggjøre Dispositioner over den kjøbte Eiendom for Contracitanten, saa udtaler bemeldte Dom dog ikke blot, som anført, Intet om, hvorvidt Hovedcitanterne maatte være forpligtede til at foranstalte hiin 2den Deel af Paaategningen udfæstet, men indlader sig over-

hovedet slet ikke paa at afgjøre Noget om, hvorvidt der med Hensyn til samme i og for sig maatte kunne gøres noget Erstatningsansvar gjældende imod Hovedcitanterne, der for Underretten uimodsagt have anført, at de paagjældende Fæste- og Leiecontracter alene vedkom Penegaardens Hovedparcel, og Dverretten vil saaledes ei heller kunne gaae ind paa en nærmere Undersøgelse om dette Punct.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes Contractantens befalede Sagfører, Procurator Ibsen, hvis Sagførelse har været lovlig, noget Salair.

Ingen Overtrædelse af Stempelpapirforbudslovgivningen har under Sagen fundet Sted her for Retten“.

Tirsdagen den 5te Mai.

Nr. 119.

Statsraad Salicath

contra

1) Niels Peter eller Peder Jacobsen, 2) Ernst Victor Adolph Laesen, 3) Rasmus Hansen, 4) dennes Hustru, Ane Marie Hansen og 5) Edvard Julius Hansen, (Defensor Brock),
der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri, Nr. 3 og 4 for Hæleri og Nr. 5 for Tilskyndelse til Tyveri og Hæleri.

Raffsvov Kjøbstads Extrarets Dom af 29de Septbr. 1862: „De Tiltalte, Møllerlærlingerne Niels Peter Jacobsen og Ernst Victor Adolph Laesen, bør anses med 10 Bottingslag hver. Tiltalte, Slagterlærling Edvard Julius Hansen, bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de 2 Tiltalte, Skomager Rasmus Hansen og Hustru Ane Marie Hansen, til Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. Saa bør og samtlige Tiltalte hver især betale de med deres Anholdelse og Afstraffelse forbundne Omkostninger, samt hver $\frac{1}{5}$ af Salairret til Actor, Procurator Henriksen, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Barfoed, 6 Rdl., dog saaledes at de, Een for Alle og Alle for Een, ere ansvarlige for de nævnte Omkostningers fulde Beløb. At efterkommes efter Justitiens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Januar 1863: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Actionens Omkostninger, derunder Underrettsagførernes Salairer, tilsvares af de Tiltalte, Møllerlærlingerne Niels Peter Jacobsen og Ernst Victor Adolph Laesen samt Slagterlærling Edvard Julius Hansen in solidum, saaledes at de Tiltalte, Skomager Rasmus Hansen og Hustru Ane Marie Hansen, deeltage med dem hver for $\frac{1}{5}$ Deel. Procuratorerne Salomonsen og

Schaß for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rdl., der udredes af de Tiltalte efter det ovenanførte Forhold. Ut efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Vel maa de Tiltalte Niels Peter Jacobsen og Ernst Victor Adolph Lasfen antages i deres Tjeneste som Lærlinge paa Møller Bays Mølle at have overffredet Grændserne for den dem indrømmede Udgang til at opsaule og disponere over det Støvmeel, som faldt paa forskjellige Steder i Møllen, ved nemlig ogsaa at tage det Støvmeel med deri værende Affald, som faldt paa det i Forhøjerne nævnte murede Fundament; men efter samtlige Sagens Oplysninger, navnlig Indholdet af et efter Overretsdommens Afsligelse optaget yderligere Forhør, findes dette deres Forhold ifkun at kunne henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 30, i hvilken Henseende bemærkes, at det uden Berettigelse borttagne Støvmeel, hvis Qvantitet ikke nærmere er oplyst, maa antages at have været af ringe Bestaaffenhed og Værdi, samt at det efter Omstændighederne er antageligt, at de Tiltalte selv have foreslået sig, at de ifkun gjorde sig skyldige i en ubetydelig Forseelse, paa hvilken Maade Forholdet ogsaa er betragtet af Møller Bay. Da denne derhos har erklæret, at han ikke ønsker disse Tiltalte straffede for deres foranførte Forhold, vil der være at tillægge dem Frifindelse for Actors Tiltale. Ligeledes ville de Medtiltalte Rasmus Hansen, Ane Marie Hansen og Edvard Julius Hansen, der paa forskjellig Maade have deeltaget i det af de to førstnævnte Tiltalte udviste Forhold, være at frifinde for Actors Tiltale, idet der efter de foreliggende Oplysninger ikke er Høie til at anfæe den af dem udviste Medvirkning at have været af en mere graverende Bestaaffenhed end ovenfor er statueret med Hensyn til, hvad Jacobsen og Lasfen have foretaget, og Møller Bay for deres Bedkommende har erklæret, at han ikke fordrer dem satte under Tiltale.

I Henseende til Actionens Omkostninger findes det efter Omstændighederne at maatte have sit Forbliveude ved Overretsdommens Bestemmelse.

Chi kjendes for Ret:

De Tiltalte bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der

udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da de Tiltalte Niels Peter Jacobsen og Ernst Victor Adolph Lassen ved egen med det Dplyste stemmende Tilstaaelse ere overbeviste fra Møller Bays Mølle, hvor de vare Lærlinge, at have tilbeudt sig og solgt andet og mere Støvmeel end det, som de havde erholdt Tilladelse til at tilegne sig, — hvilket Forhold de have fortsat i længere Tid —, og da Tiltalte Slagterlærling Edoard Julius Hansen paa lige Maade er overbevist at have forlebet fornævnte Tiltalte til saalebes at tilvende sig Støvmeel, som han vidste, at de ikke vare berettigede til at disponere over, og til at sælge det til hans Forældre, hvormed han var dem behjælpelig, samt da Forældrene, de Tiltalte Stomager Rasmus Hansen og Ane Marie Hansen ligeledes ere overbeviste at have kjøbt af fornævnte Tiltalte Støvmeel, som de vare sig bevidste, at disse ikke havde Ret til at tilegne sig —, i hvilken Henseende de Tiltalte Rasmus Hansens og Ane Marie Hansens Tilbagekaldelse af deres Tilstaaelse i Henhold til Danste Lovs 1—15—1 bliver uden Indflydelse i Sagen —, maa det billiges, at de Tiltalte, der ere over criminel Lovs og ikke forhen straffede, ved Kalfsvov Kjøbstads Extrarets Dom af 26de September f. A. ere ansete, Jacobsen og Lassen, der endnu ikke ere fyldte 18 Aar, efter Forordningen af 11te April 1840 § 29, Edoard Hansen efter samme Forordnings § 21, jfr. § 1, og Rasmus Hansen og Ane Marie Hansen efter § 22, og da den valgte Straf af 10 Rottingslag for hver af de to Første, Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for den Trede og lige Fængsel i 5 Dage for hver af de to Sidstnævnte findes passende, vil Dommen forjaabidt være at stadfæste“.

Nr. 152.

Advocat Heinrichsen
contra

Christian Larsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i voldeligt Overfald paa Politibetjent Nielsen under Udførelsen af dennes Function.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Octbr. 1862: „Tiltalte Christian Larsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt derhos udrede de af Actionen løstligt flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Bagger, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Clausen, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Febr. 1863: „Tiltalte, Huusmand Christian Larsen af Ellingelyng, bør hensættes til

Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Naasløff og Alberti, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Statråad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder, navnlig Vidneforklaringerne, er det under nærværende, fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indanteede Sag, tilstrækkeligen oplyst, at Tiltalte, Huusmand Christian Larsen af Ellingelyng har gjort sig skyldig i voldeligt Overfald paa Politibetjent Nielsen under Udførelsen af hans Function, idet Tiltalte den 15de August s. A., medens Nielsen var beskæftiget med at bringe Tiltaltes Svoger, Huusmand Hans Jensen, der havde ubviist fredsforstyrrende Afjærd, udaf Byen, har bagfra nærmet sig Nielsen og uden mindste Foranledning fra dennes Side med en Stok givet Nielsen et Slag i Ansigtet, hvorved denne bibragtes et retvinklet, dog ikke synderligt dybt Saar af knapt en halv Tommes Længde i hvert af Binnsens Been over venstre Dæ, ind imod Næseroden og et andet contunderet noget overfladigt skrabet Saar med underløbet Blod over Næseroden, samt over hele venstre Dielaag paa Panden en temmelig Svulst med Suggillation paa et begrændset Sted, hvilke Læsioner dog i Løbet af nogle Dage lægedes, saa at Nielsen ikke har følt videre Meen eller Smerter af samme.

Da det efter de under Sagen fremkomne Dplysninger maa antages, at Tiltalte, der ved den omhandlede Leilighed var noget beruset, dog ikke har været i en Tilregnelighed ubelukkende Tilstand, vil han, der er født i Aaret 1826 og ikke tilforn har været criminaliter dømt, ikke kunne undgaae for det ubviste Forhold at anses med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 17, og Straffen skjønnes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder.

Forjaasvidt vil Underretsdommen, hvorved Straffen var fassat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, blive at forandre, medens bemelte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, isvrigt vil blive at stadfæste“.

Onsdagen den 6te Mai.

Nr. 162.

Statsraad Salicath

contra

Rasmus Hansen, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for uteerligt Forhold.

Love Herreds Extrarets Dom af 16de Octbr. 1862: „Tiltalte, Gaardmand Rasmus Hansen af Herrestrup, bør hensesættes i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 8 Dage; saa udreder han og alle af denne hans Action og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Branddirecteur Fog, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Kangel, 3 Rdl., foruden Diæter efter Overtørrighedens Resolution. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Januar 1863: „Tiltalte, Gaardmand Rasmus Hansen af Herrestrup, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer samt Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad, Procurator d'Uchamps og Procurator Hindenburg, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

I Henhold til det i den indankede Dom Anførte kan det ikkun anses godtgjort, at Tiltalte mod den hos ham tjenende 15 Aar gamle Pige har udviist den Udfærd, han, som i Dommen ommeldt, selv har vedgaaet gjentagne Gange at have brugt mod hende. For dette hans Forhold, der efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder findes at egne sig til justitiel Forfølgning, vil han være at anses efter Lovgivningens Analogi med en arbitrair Straf, der skjønes at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage. Han vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger og derunder de i den indankede Dom ommeldte Salairer.

Eti kendes for Ret:

Rasmus Hansen bør straffes med Fængsel i otte Dage samt udrede Actionens Omkostninger og derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ommeldte Salairer. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 22de Mai.

1863.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 6te Mai.

Nr. 162.

Statsraad Salicath

contra

Rasmus Hansen (see forrige Nr.).

I den indantele Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Løve Herreds Extraret den 16de October sidstleden paakjendte Sag tiltales Gaardmand Rasmus Hansen af Herrestrup for uteerligt Forhold, i hvilken Henseende det bemærkes, at en hos ham tjenende 15 Aar gammel Pige har sigtet ham for, at han den 6te, 7de og 8de August sidstleden, da hun paa Marken var ham behjælpelig med at vande Kreaturer, har behandlet hende paa en uanstændig Maade, kastet hende overende, løstet hendes Klæder op over Maven og blottet sit mandlige Lem, saa at hun maatte troe, at han tilstgtede legemlig Dmgang med hende, samt at han først gav slip paa hende, da hun begyndte at græde og truede med at ville fortælle det til hans Hustru, een Gang ogsaa fordi en navngiven Person nærmede sig.

Tilstalte har imidlertid benægtet denne Forklarings Rigtighed, der ikke er godtgjort, men har vedgaaet 3 eller 4 Gange at have taget fat paa den nævnte Pige og løstet Klæderne op paa hende, som han har sagt, af Raadthed, uden at have begjært eller at have havt til Hensigt at bedrive Utugt med hende, og da denne Udfærd ikke skjønnes at være af den Beskaffenhed, at den egner sig til offentlig Forsølgning, vil han for Justitiens Tilstale være at frifinde, og ville Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, 4 Rdl. til den Første og 3 Rdl. til den Sidste, saavel som til Actor og Defensor for Overretten Cancelliraad, Procurator d'Auchamp og Procurator Hindenburg 5 Rdl. til hver, efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige“.

Nr. 166.

Justitsraad Bungen

contra

Marie Dorthé Brauer eller **Dorthé** eller **Dorthea Brauer**,

(Defensor Salicath),

der tiltales for bedrageligt Forhold og for at have forledet Karen Pedersdatter, Niels Durups Hustru, til at afgive usandsfærdig Forklaring for Retten.

Norhald, Stovring og Galthen Herreders Extrarets Dom af 25de Septbr. 1862: „Tiltalte Marie Dorthé Brauer eller Dorthé Marie Brauer bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Karen Pedersdatter, Niels Durups Hustru, og Johan Christian Nielsen bør hver for sig hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Erstatning til Hunsmand i Vorup, Hans Pedersen, udreder Tiltalte Marie Dorthé Brauer 100 Rdl. og Tiltalte Johan Christian Nielsen 50 Rdl. De Tiltalte Marie Dorthé Brauer og Johan Christian Nielsen bør, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Leberhusen, 15 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Olsen, 12 Rdl., dog saaledes at Tiltalte Karen Pedersdatter in solidum med dem udreder $\frac{1}{6}$ af bemeldte Omkostninger. De idømte Erstatningssummer at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse for Vedkommende, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Marts 1863: „De Tiltalte Dorthea Marie Brauer og Johan Christian Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 og den Sidste i 5 Dage. Tiltalte Karen Pedersdatter bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen bør Underretsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, 8 Rdl. til den Første og 6 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Izaaksen og Faber, 10 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte D. M. Brauer, hvorhos de Tiltalte, S. Chr. Nielsen og Karen Pedersdatter in solidum med hende tilsvare, den Første $\frac{5}{6}$ og den Sidste $\frac{1}{6}$ af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Foraaaviddt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiestret til Paafjendelse for Dorthea Marie Brauers Vedkommende og i Henhold

til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Straffen for det bemeldte Tiltalte overbeviste Forhold bliver at bestemme efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 41, vil Dommen for hendes Vedkommende være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Højestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser yedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte 1) Karen Pedersdatter, Niels Durups Hustru, for usandfærdig Forklaring for Retten, 2) Dorteaa Marie Brauer for bedrageligt Forhold og for at have foreledet Tiltalte Nr. 1 til at afgive usandfærdig Forklaring for Retten, og 3) Johan Christian Nielsen for at have paataget sig at udlægge sig som Barnefader for en Anden.

Efterat et Huus i Borup Kjør, der var ubleiet til Tiltalte Johan Christian Nielsen, Natten imellem den 21de og 22de Marts f. A. var afbrændt, og medens der i denne Anledning optoges Forhør, tilstillede Tiltalte Dorteaa Marie Brauer vedkommende Politimester en Skrivelse, i hvilken hun under Paaberaabelse af, at Tiltalte Nielsen i sin Tid havde tilbageholdt en Deel hende tilhørende, i Skrivelsen nærmere opgivne Effecter, anmodede om, at en Deel af den Nielsen tilkommende Assurancegodtgjærelse maatte foranlediges hende anvist, og denne Skrivelses Indhold ratihaberede hun derefter i Retten. Under et i denne Anledning optaget Forhør forklarede Tiltalte Karen Pedersdatter under Eds Tilbud bl. A., at hun, der for flere Aar siden havde holdt Huus for Tiltalte Nielsen, i den Tid flere Gange havde hørt ham sige, at en Deel af det i Huset værende Indbo, navnlig noget Sengenylb, et Stuenhr, et Klædeskab, 4 Stole, 3 Kobberkjæbler, en Vadsfeballe, en Terrin, 4 Gæde, en Mælkespaand, en Fisdelande, en Sufferksaal, nogle Thekopper, Tallerkener, Knive, Gaffler og Hornskeer tilhørte Tiltalte Brauer. Tiltalte Nielsen benægtede imidlertid at have udtalt sig saaledes, som Tiltalte Karen Pedersdatter havde forklaret, og paa nærmere Foreholdelse og yderligere Formaning til Sandhed, har hun derefter i et senere Forhør, idet hun forøvrigt fastholdt sin tidligere Forklaring, indrømmet, at Tiltalte Nielsen aldrig havde talt til hende om, at de 4 Stole, Mælkespaanden, Fisdelanden, Sufferksaalen, Thekopperne, Tallerkenerne, Knivene, Gafflerne og Hornskeerne skulde have tilhørt Tiltalte Brauer, samt at hendes tidligere Forklaring altsaa forsaavidt var urigtig, hvorhos hun anbragte, at hun havde ladet sig bevæge til at afgive den ommeldte urigtige Forklaring af Tiltalte Brauer, der forinden

havde været hos hende og sagt, at hun skulde hufte, naar hun kom i Ketten, at alle de nævnte Ting tilhørte Brauer. Det maa herefter ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Karen Pedersdatter forsætlig har afgivet usandsfærdig Forklaring for Ketten, og for dette Forhold vil hun være at ansee efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, sidste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Tiltalte Brauer har stadigen nægtet at have opfordret Tiltalte Karen Pedersdatter til at afgive den forommeldte urigtige Forklaring i Ketten, og da der ikke ibrigt er oplyst Noget til Bestyrkelse af Tiltalte Karen Pedersdatters Udsagn i saa Henseende, maa det billiges, at Tiltalte Brauer ved Underrettsdommen forsaauidt er frikendt. Hvad derimod angaaer Sigtelsen mod denne Tiltalte for betrageligt Forhold, maa det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at medens hun, som det maa antages for 12 à 14 Aar siden, boede sammen med Tiltalte Johan Christian Nielsen, har hun — efter sin Forklaring efter Sidstnævntes Tilskyndelse — søgt legemlig Omgang med nuværende Huusmand Hans Pedersen, der dengang var et ungt Menneske, i den Hensigt derefter at afpresse ham Penge ved at bilde ham ind, at hun var frugtsommelig, samt at hun, efterat have haft saadan Omgang med ham, har foregivet for ham, at hun derved var bleven frugtsommelig, uagtet saadant ikke var Tilfældet, og ved at love ham, at han skulde blive fri for at udlægges som Barnefader, naar han vilde betale hende 100 Rdl., bevæget ham til at udbetale hende det nævnte Beløb. For dette Forhold vil denne Tiltalte, der ifølge Overrettens Dom af 24de December 1860 er straffet med 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Band og Brød for at have ladet sig kruge til Utugt for Betaling, foruden at hun tidligere i 2 Sager, under hvilke hun sigtedes for Hæleri, ifkun er frikendt for Actors videre Tiltale, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 156.

Tusfidsbrand Bunken

contra

Christine Jensen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Brandstiftelse og for Tyveri.

Horns Herreds Exræters Dom af 12te Decbr. 1862: „Arrestantinden Christine Jensen af Bindslev bor at have sit Liv forbrudt. I Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring udreder hun 440 Rdl. og til Brandlidte Jens Christian Madsen af Maffoven 350 Rdl.; saa udreder hun og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Sand, 4 Rdl. Den idomte Erstatning at udredes

inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 9de Febr. 1863: „Tiltalte Christine Jensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Saa udreder Tiltalte og 350 Rdl. i Erstatning til Brandlidte Jens Christian Madsen af Aastoven Mark samt Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og dernæder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isørigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Christine Jensen, der er søbt den 14de Mai 1846 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Brandstiftelse og Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilfæelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun, i den Hensigt at afbrænde sin Huusbonds Jens Christian Madsens Sted paa Aastovens Mark i Vindskov Sogn, — der var assureret i Landbygningernes Brandforsikkring for 440 Rdl. og bestod af et i een Længde sammenbygget straaetægget Huus, der ved en Skillevæg heelt igjennem var deelt i 2 Dele, af hvilke den ene var indrettet til Beboelsesleilighed, den anden til Bogstue, Lo, — der efter Sagens Oplysninger maa antages tillige at være brugt til Lade og at være det Sted, hvor den af Tiltalte antændte Rug berøede —, og Stald —, har Natten mellem den 6te og 7de September sat Ild paa en Deel i Laden indhøstet Rug, hvorfra Ilden udbredte sig til Bygningen, der aldeles nedbrændte.

Efter den af Brandlidte afgivne Forklaring blev han, der tilligemed sin Hustru den paagjældende Nat var gaaet i Seng omtrent 1½ Time forinden Branden, kl. mellem 12 og 1 vækket af sin Hustru, der var bleven opmærksom paa, at det bragede i Huset og lysnede; de sprang nu i en Hast op, og da de kom udenfor, var der Ild i Loen, og havde Ilden tillige begyndt at tage fat i Stalden, hvor Kreaturerne fandtes; det lykkedes imidlertid med megen Besvær at faae disse ud, saa at kun en Tyr og et Faar bleve noget forbrændte. Af Beboerne, der foruden Madsen og hans Hustru bestode af en Hyrdepige paa en halv Snees Aar og en ældre, som det maa antages, noget sindforbivret Mand-

blev Sidstævnte, der om Aftenen havde lagt sig i noget Foder i Løen paa den ene Side af den Rug, paa hvilken Tilstalte fra den modsatte Side satte Ild, noget forbrændt paa Haanden, Knæerne og oven i Hovedet, men ifølge J. Madsens Forklaring i et den 27de October optaget Forhør, var han da atter helbredet uden at have været under Lægebehandling.

Af J. Madsens rørlige Eienbele, der ikke vare forfikkrede, brændte hele den indhøstede Høavl og Rug samt en Deel Avlsredskater og Jndbo, hvorved der tilføiedes ham et Tab, som han har anslaaet til 350 Rdl. og paaستاet sig erstattet.

Tilstalte har isøvrigt nærmere forklaret, at da hun, — der den 6te September havde været beskæftiget i en Mose og efter endt Arbeide havde lagt sig til at sove sammesteds, — ud paa Natten vaagne, fattede hun den Beslutning at sætte Ild paa sin Huusbonde's Huus, som hun vedblivende har paaستاet, alene for at komme hjem til Moberen, der i saa Fald maatte tage imod hende —, og at hun derpaa begav sig hjem til Huset, hvortil hun ankom omtrent ved Midnat, efterat Beboerne vare gaaede i Seng, hun gik nu gennem en Dør paa Husets nordre Side ind i Løen, og med nogle Svovlstikker, som hun tilfældigt havde hos sig, antændte hun Rugen, hvorpaa hun gik bort igjen og stjulte sig i en Havremark tæt ved Huset, hvorfra hun noget efter saae dette staae i Lue.

Tilstalte har, efterat være foreholdt, at Beboerne, der vare gaaede i Seng, da hun paaستاet Ilden, let kunde indebrænde, erklæret, at hun ingen Betænkning har gjort sig herover, og ligesom der efter denne Tilstaltes Forklaring i Forbindelse med Sagens Dplysninger deels om Tilstaltes aandelige Udvikling og deels om det afbrændte Steds Indretning ikke findes at være aldeles tilstrækkelig Høie til at statuere, at hun skulde have indseet, at hun ved Gjæringen har udsat de øvrige Beboeres Liv for aabenbar Fare, saaledes kan det navnlig ei heller antages, at hun var vidende om, at den findesvage Person havde lagt sig i Løen, hvor den Paagældende efter J. Madsens Forklaring ikke pleiede at ligge, og Tilstalte findes saaledes for sit heromhandlede Forhold at maatte anses efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4.

Hvad dernæst angaaer Lyvsigtelsen, da er det ligeledes ved Tilstaltes egen Tilfæelse og Sagens øvrige Dplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun forrige Sommer har fravendt deels sin nævnte Huusbond noget Brød og Smør af ubetydelig Værdi samt 2 Pund Uld af Værdi 1 Rd., deels Pigen Sine Christensen nogle til 3 Rdl. 3 Mk. vurderede Klædningsstykker, der berode i en aflaaet Kiste, der midlertidigt var henjat i Tilstaltes Huusbonde's Løe, og hvortil hun havde skaffet sig Nøglen ved en Dag, da hun var i Besjæafnes Bolig, at tage den fra et Bindue, hvor den var henlagt, ligesom endelig at Tilstalte Natten mellem den 6te og 7de September f. A., efterat hun, som anført, i nogen Tid havde holdt sig skjult i Havremarken, har listet sig hen til Brandstedet og der stjaaet en Deel til 26 Rdl. 2 Mk. vurderede, hendes Huusbond og dennes Hustru tilhørende Klædningsstykker, der ved Branden vare reddede og laae udenfor Huset. En Deel af de stjaaede Gjenstande ere tilbageleverede til de Besjæafne, der i det Hele have frasødet Krav paa Erstatning.

Tiltalte vil for sit Forhold i disse Henseender saaledes tillige være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 11, 29 og 30, og den Straf, som hun efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 i Forbindelse med de nysnævnte Lovbestemmelser i det Hele har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Tiltalte vil derhos være pligtig at betale i Erstatning til Brandlidte S. Chr. Madsen det af ham paaflaaede Betsøb 350 Rdl., hvorimod der ikke under denne Sag vil kunne tilkjendes vedkommende Brandforsikkring Erstatning hos Tiltalte, idet der mangler fornøden Dplysning om Tabets Størrelse, ligesom Erstatningspaaastand ikke er nedlagt, og der efter Sagens Bestaffenhed i det Hele ikke findes at være tilstrækkelig Høie til at opholde Sagen efter Tilveiebringelsen af yderligere Dplysninger i saa Henseende. Endelig vil Tiltalte have at udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver".

Nr. 150.

Justitsraad Bungen

contra

Jens Hansen, (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri forbundet med Indbrud.

Bendts Herreds Extradets Dom af 22de Decbr. 1862: „Arrestanten Jens Hansen bør at henfattes til Strafarbejde i 6 Aar; saa bør han og at udrede alle med denne Sag, hans Arrest og Dømmens Execution forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Schmidt i Middelfart, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 2den Febr. 1863: „Arrestanten Jens Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bejer og Cancelliraad Petersen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Bends Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Hansen for Tyveri forbunden med Indbrud, i hvilken Forbrydelse ogsaa Arrestanten ved egen, med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig.

Løverbagen den 15de November f. A. om Aftenen Kl. 8 er nemlig Arrestanten fra Jernbanen, hvor han havde Arbejde, gaaet til Gaardeier Hans Offens Gaard i Byllerup for der at forsøge Tyveri. Efterat være ankommen til Byllerup, der ligger omtrent $\frac{1}{2}$ Meil fra det Sted paa Jernbanen, hvor Arrestanten havde Arbejde, gik Arrestanten gjennem Byen ud paa en Mark, hvor han blev fiddende ved et Gærde, indtil alle Lys i Byen vare slukkede, hvorefter han gik hen til Hans Offens Gaard, og ved at ubtage en Rude og derefter aabne Vinduet sleg gjennem dette ind i Østammeret, der staaer i umiddelbar Forbindelse med den beboede Deel af Huset, og hvor han vidste, at Beboerne pleiede at gemme deres Flæsk, og borttog derfra omtrent 2 Lispund Flæsk til en Værdi af 3 Rbl. pr. Lispund, hvormed han begav sig hjem.

Med Hensyn til Tiden for Tyveriets Udøvelse har Arrestanten vel ikke villet erkjende, at dette er steet saa seent, som det efter Bestjaalnes og hans Tjenestefolks Forklaringer maa antages, nemlig mellem Kl. 2 og 3 om Natten; men da det dog efter Arrestantens egen Forklaring i Forbindelse med det isvrigt Oplyste ikke kan paatvies, at Tyveriet er forøvet efter den almindelige Sænetid der paa Egnen, som er mellem Kl. 9 og 10, og efterat Gaardens Beboere vare gaaede tilsengs, vil Tyveriet være at ansee forøvet ved Nattetid.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er født i Aaret 1823 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, men, da Straffen ved Dommen alene er bestemt til „Strafarbejde“ i 6 Aar, uden at dette Art er fastsat, vil der med Hensyn til Straffen være at give en ny Conclusion, hvorved Straffen bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde.

Erstatning er frasalden.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stabfæste“.

Torsdagen den 7de Mai.

Nr. 170.

Advocat Heinrichsen
contra

Peter Ludvig Eckert, (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri og Udgivelse af falsk Mønt.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 19de Febr. 1863: „Arrestanten Peter Ludvig Eckert bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 30te September 1853. Arrestantinden Johanne Dorothea Marie Eckert eller Eggert, Gartner Boigtis

Enke, bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Melbøla, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Eltoug, 5 Rdl., udrede Arrestanten og Arrestantinden, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April 1863: „Virketingdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Cancelliraad Nyholm og Procurator Møller, betaler Arrestanten Peter Ludvig Eckert 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Foraauidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvortil føies, at Tiltaltes Benægtelse af at have gjort sig skyldig i det Tyveri, som ved Dommen er anseet ham overbeviist, har været ubestemt, og at han navnlig i Forhøret af 2den Januar dette Aar har udsagt ikke at kunne mindes at have taget Kosterne eller at være antruffen i Besiddelse af dem, vil Dommen være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige omfattede en Medtaltst, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tildales Arrestanten Peter Ludvig Eckert for Tyveri og Udgivelse af falsk Mønt.

Foraauidt den førnævnte Sigtelse angaaer, maa det trods Arrestantens vedholdende Nægtelse ansees godtgjort, at han den 22de December f. A. henimod Aften af en udenfor Storekro i Lyngby holdende, Gaardmand Anders Larsen i Kaiersøb tilhørende Vogn har stjaalet en Lærredspose, hvori var circa 1 Rispuud til 4 Rdl. vnrberede Pys, som bemeldte Gaardmands Karl medbragte fra Kjøbenhavn, hvor han havde modtaget dem til Anders Larsen. Foruden at nemlig Sognefoged Christian Ludvig Jacobsen edelig har bekræftet at have seet Arrestanten tage den ommeldte Pose ud af Vognen, har saavel han som tvende Politibetjente bevidnet umiddelbart efter at have truffet Arrestanten i Besiddelse af den, hvilket Arrestanten dog er vedbleven at nægte, hvorhos Gaardmandens

Karl har beediget, at den bar ham frakommen mod hans Vidende og Villie. Da disse Omstændigheder ikke lade nogen fornuftig Tvivl tilbage om, at Arrestanten har gjort sig skyldig i dette Tyveri, og han, om han end har været beruset ved den omhandlede Leilighed, i alt Fald ikke har været det i nogen Tilregneligheden ubelukkende Grad, maa han saaledes sælbes som skyldig heri. Undersøgelsen har isøvrigt omfattet en Deel andre Tyverier, som der er tilveiebragt nogen Sandsynlighed for, at Arrestanten har begaaet; disse Tyverier ere nu vel ikke omhandlede i Underretsbommen, men, da dette kan antages grundet i den Anskuelse, som Overretten maa dele, at Arrestanten ikke kan sælbes som skyldig deri, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at hjemvise Sagen til yderligere Paakjendelse i saa Henseende. Eiheller er der, forsaavidt Sigteisen for Udgivelse af falskt Mønt angaaer, tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis imod Arrestanten.

Arrestanten, der er født i 1816, er ved Høiesterets Dom af 5te Januar 1837 dømt i Henshold til Forordningen af 20de Februar 1789 § 4 til livsvarigt Fæstningsarbejde og Kagstrygning, — hvilken sidste Straf dog blev ham eftergivet ved allerhøieste Resolution af 8de Februar 1837 —, og derhos, efterat være undvegen fra Fæstningen, ved Garnisonskrigerets Dom af 17de Marts 1840 efter samme Forordnings § 5, jfr. Placat 19de November 1803, anseet med Kagstrygning, Brændemærke paa Panden og livsvarigt Rasphuusarbejde under streng Bevogtning, hvilken Straf ved allerhøieste Resolution af 1ste Mai 1840 formildedes til 27 Slag Kat i Forbindelse med den nævnte Rasphuusstraf. Ved allerhøieste Resolution af 30te September 1853 blev Friheden ham skjænket paa det sædvanlige Vilkaar, at han uden Dom vilde blive indsat til Arbejde paa Livstid i Lugthuset, blandt Andet saafremt han maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører højere Straf.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der siden sin Løsladelse har været anseet ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 28de Februar 1854 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for Overtrædelse af et Polititilhold, og ved samme Birks Extrarets Dom af 20de September 1861 er frifunden for Actors videre Tiltale for Tyveri, nu ved den indankede Dom af 19de Februar d. A. er dømt til at behandles i Overeensstemmelse med Løsladelsesresolutionen, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den, saavidt paaanket er, i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 167.

Advocat Liebe

contra

Karen Stine Pedersdatter, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Maribo Birks Extrarets Dom af 5te Decbr. 1862: „Tiltalte, Tjenestepige Karen Stine Pedersdatter, bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betaler hun og i Erstatning til Gaardmand Peder Nasmiussen i Griksstrup 27 Rdl., samt udreder

alle med Actionen forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salairer til Actor og Defensor, Capitain, Procurator Staal, og Prøveprocurator Rosoed, 5 Rdl. til hver, foruden de Sidstnævnte lobligt tilkommende Diætpenge. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Marts 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og Cancelliraad Nyholm, betaler Tiltalte Karen Stine Pedersdatter af Grifstrup 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende ved Maribo Birkis Extraret den 5te December sidstleden paadømte Sag actioneres Tiltalte Karen Stine Pedersdatter af Grifstrup for Tyveri. Det er oplyst, at Tiltalte, der den 25de September f. A. af hendes Husbond, Gaardmand Peder Rasmussen af Grifstrup, var sendt til Neersnæs for at afhente et Pengebøls, samme Dags Eftermiddag, medens Peder Rasmussen var fraværende, vendte tilbage til Gaarden med Pengene, som hun hjembragte i en Pose og lagde paa Bordet i Husbondens Stue, hvor begge Gaardens Tjenestefarlse og Tiltaltes Moder vare tilstede, hvorefter Karlene talte Pengene, som fandtes at udgjøre 27 Rdl. i Sølv, lagde dem atter i Posen, som de leverede Tiltalte, og forløbe derpaa Stuen. Tiltalte og hendes Moder have endvidere forklaret, at Førstnævnte derefter lagde Posen med Pengene ned i en ulaaftet Bordstufte i Stuen. Tiltaltes Forklaring gaaer derhos ud paa, at Moderen kort efter foreslog at give hende Pengene, for dermed at afgjøre Tiltaltes Gjæld, der dog kun udgjorde omtrent 7 Rdl., uden at det blev omtalt, hvorledes Overstubbet skulde anvendes, og Tiltalte har dernæst tilstaaet, at hun, efter gjentagne Gange at have vægret sig ved at opfylde sin Moders Begjæring, omfider lod sig bevæge til at tage Pengeposen op af Skuffen og levere den til Moderen, som gjemte den i sin Lomme og derefter forløb Gaarden. Moderen har imidlertid benægtet Rigtig-

heden af Datterens Forklaring og paastaet, at hun ikke har seet Posen med Pengene, siden den blev lagt ned i Bordskuffen, og Tiltalte har derefter tilbagekaldt sin Tilstaaelse og ligeledes paastaet, at hun ikke har taget Pengene ud af Skuffen og ikke veed, hvor de ere blevne af. Denne af Jntet bestyrkede Tilbagekaldelse af hien frivilligt afgivne, i flere Forhøret oftere gjentagne Tilstaaelse vil imidlertid i Medfør af Lovens 1—15—1 ikke kunne komme i Betragtning, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 9de Martz 1842 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved Birketingsdommen er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne, navnlig henset til hvad der er oplyst om Tiltaltes ringe Aandssevner, at kunne bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Den indaankede Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Peder Rasmussen og Udrebelse af Actionens Omkostninger bifalbes, vil derfor med foransførte Modification være at stadfæste“.

Nr. 174.

Advocat Hansen

contra

Lars Jacobsen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Nestved Kjøbstads Eyrarets Dom af 21de Januar 1863: „De Tiltalte Lars Jacobsen og Hustru, Ane Kirstine Madsdatter, bør hensættes, Forstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Derhos bør begge Tiltalte in solidum ndrede alle med Sagen lodligen forbundne Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Arengen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Larsen, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 24de Martz 1863: „Arrestanten Lars Jacobsen bør hensættes til Tugthuusarbeide i 7 Aar. Tøvrigt bør Underrettens Dom, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Maag og Prøveprocurator Westrup, betaler Arrestanten, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

3 Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, inden Næstved Kjøbstads Extraret den 21de Januar d. A. paadsømte Sag, der for Arrestanten Lars Jacobsens Bedkommende er indanket hertil, er Arrestanten ved egen Tilsaalelse og det isvrigt Dplyste overbeviist at have gjort sig skyldig i forskjellige Typerier.

1. I October Maaned 1861 blev der hos Gaardmand Anders Hansen af Lille-Næstved begaaet Tyveri af Høbevarer, idet der deels af et Saltekar i hans Kjælber, hvortil der er Nedgang fra Haven gjennem en Dør, der kun var til at lukke med en udvendig anbragt Krog, blev taget omtrent 1 Pbd. Flæsk, circa 14 Pbd. Kjøb og en Rullepølse, deels af en Krukke i hans Spisekammer blev borttaget circa $\frac{1}{2}$ Pbd. Smør. Krukken stod paa et Bord i Kammeret under et Bindue, der vender ud til Haven, og som stod paa Klem, saa at Tyven har kunnet tage Krukken uden at behøve at bryde ind i Kammeret.

Med Hensyn til dette Tyveri gaaer Arrestantens Forklaring, som der ikke findes tilstrækkelig Grund til at forfaste, ud paa, at han en Aften eller Nat, efterat have været paa Jagt paa Anders Hansens Mark, da han paa Veien til sit Hjem kom i Nærheden af Gaarden, bemærkede, at en ham ubekjendt Person gik nogle Gange frem og tilbage mellem Bygningen og en Stak tæt ved, hvor Gang henlæggende noget ved Stakken. Da nu Personen, strømmet af Arrestantens Tilraab, ilksomt hjernebe sig, gik Arrestanten hen til Stakken og satte sig i Besiddelse af ommeldte Rullepølse samt Kjøb og Flæsk, der var hentet der, hvorpaa han pakkede Kosterne i en Sæk, som han havde med sig til Brug ved Jagten, og skjulte den ved Stakken, hvorfra han en af de nærmest paafølgende Aftener bragte den til sit Hjem. Hvad Smøret angaar, har Arrestanten forklaret, at han har taget det af Krukken, som han fandt staaende paa Jorden udenfor Binduet, hvor den ogsaa næste Morgen fandtes af Eieren.

Samtligte Høbevarer ere vurderede til 5 Rdl. 3 Mk.

2. I Slutningen af s. A. har Arrestanten, som paa den Tid havde Lærfsarbejde hos Gaardmand Peder Hansens i Grimsstrup, frafjædet denne et til 4 Rdl. vurderet Par Støvler, som stod i Kjøkkenet.

3. Natten mellem 20de og 21de Februar s. A. begav Arrestanten sig fra sit Hjem til fornævnte Peder Hansens Gaard, hvor han var bekjendt med Localiteterne, i den Hensigt at stjæle Høbevarer i Spisekammeret, der ligger i den ene Ende af Stuehuset. Ankommen til Gaarden gik han ind i sammes uafslaaede Vognport, hvortil Spisekammeret støder, og brød med et i Porten henstaaende Stykke Tømmer Hul i Væggen, hvilket han derefter ubvidebe med Haanden saa meget, at han kunde krybe gjennem Abningen ind i Kammeret. Efterat han der havde tilvendt sig 2 à $2\frac{1}{2}$ Pbd. Flæsk, vurderet til 15 Mk. pr. Pbd., samt et 12 Pbd. Rugbrød af Værdi 2 Mk. 4 Sk., lagde han Kosterne i en i dette Diemed medbragt Sæk og forlod derefter Gaarden med samme.

Det bemærkes, at der fra Spisekammeret vel førte en Dør ud til Kjøkkenet, som atter ved naflaaede Døre stod i Forbindelse med Dagligstuen og Sovekammeret, hvor Peder Hansens og Hustru sov, men at bemeldte Dør var aflukket med en Krog paa Kjøkkensiden.

Efter Arrestantens Forklaring blev Tyberiet forsvet omtrent Kl. 11 om Natten, og maa det efter det Oplyste antages, at samtlige Beboere dengang vare ifæng.

4. Natten mellem den 20de og 21de Mai f. A. har Arrestanten, der forlod sit Hjem i den Hensigt at begaae Tyberiet, tilvendt sig et til 10 Rdl. vurderet Faar, der tilhørte Gaardmand Anders Jensen i Høsteb, og som stod tøret paa Marken, hvilket han strax slagtede og derefter hjembar Kroppen.

5. Den 7de October f. A. stjal Arrestanten en paa Marken løsgaaende Bede, tilhørende Mølleeier Dorshøus og vurderet til 14 Rb., hvilken han slagtede og skjulte ved en Stak, hvorfra han næste Aften bragte den til sit Hjem.

6. Endvidere har Arrestanten en Asten i sidste Esteraar tilvendt sig fra Kjøbmand Lund's aabenstaaende Tømmerplads ved Nestved tvende til 24 Sk. vurderede Stykker gammelt Bygningstømmer.

7. Endelig er Arrestanten Natten mellem den 6te og 7de November f. A. gaaet ind i en Gaard i Nestved, hvis Port stod aaben, og har der tilvendt sig et Ritmester Hansen tilhørende til 4 Rdl. vurderet Raadyr, der var ophængt udenfor et Kjøkkenvindue, hvorfra han nedtog det med en i Gaarden forefundne Brandhage.

Samtlige Bestjaalne have, forsaavidt Kosterne ikke ere komne tilstede og tilbageleverede dem, frataget Krav paa Erstatning.

For de ovennævnte Tyverier er Arrestanten, der er født den 8de October 1824, og som ifølge Kjøbenhavn's Criminal- og Politivets Dom af 1ste Juli 1854 har været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved den indbante Dom anseet efter bemeldte Forordnings §§ 13 og 14, jfr. §§ 1, 6, Membrum 2, og 12, Membrum 1, og hans Straf fastsat til 5 Aars Forbedringshuusarbejde, men da det under Nr. 3 nævnte Tyveri skønnes at maatte henføres under 2det Membrum af § 12, findes Straffen at burde bestemmes til 7 Aars Tugthuusarbejde.

3det Underrettens Dom saaledes med Hensyn til Straffen vil være at forandre, vil den derimod med Hensyn til Bestemmelseerne om Actionens Omkostninger, der billiges, være at stadfæste, forsaavidt paaanfet er".

Nr. 15. Apotheker **A. Mandrup** (Justitsraad Bungen)
contra

Kjøbmand **Mathias Jonsson**, kaldet **Mathiesen** (Jugen), angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte er berettiget til fra sin Boutik at sælge amerikansk Olie.

Keyfjavik Kjøbstads Politivets Dom af 17de Febr. 1859: „Den Indstævnte, Kjøbmand M. S. Mathiesen, bør at udrede en Mulet af 2 Rdl. til Keyfjavik Byes Fattiggæsse. Saa vor og de 12 Flasker amerikansk Olie, han endnu har usolgte, confiskeres og deres udbragte Værdi tilfalde foruævnte Fattiggæsse. 3 Processomkostninger bør den

Indstævnte betale til Citanten 3 Rdl. At efterkommes inden tredje Solemærker fra Dommens lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven".

Den islandske Landsøverrets Dom af 17de Octbr. 1859: „Appellanten, Kjøbmand Mathias Jonsøn Mathiesen, bør for Indstævnte, Apotheker A. Randsrup's Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Over- og Underretten hæves. 3 Salair til Indstævntes Sagfører, Procurator Jon Gudmundsøn, betales 10 Rdl. af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Ved Bestemmelserne i den ogsaa for Island gjældende 29de § i Forordningen af 4de December 1672 er Forhandling af „Medicamenter og Materialier, som egentlig til Apotheket henhøre“, hvortil amerikansk Olie maa henføres, forbeholdt Apothekerne, og heri findes ikke ved den senere Lovgivning at være foregaaet nogen Forandring, der kunde hjemle Indstævnte den under nærværende Sag paaklagede Forhandling af bemeldte Artikel slaffevis. Det maa saaledes billiges, at Indstævnte ved den ergangne Politirets Dom er ansæet med en Mulct, der findes passende fastsat til 2 Rdl., og denne Dom vil altsaa forsaavidt, ligesom og med Hensyn til den bestemte Confiscation være at stadfæste, hvorimod det med Hensyn til Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser findes at maatte have sit Forblivende ved Landsøverrettens Dom.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve, og bliver det Justitsraad Bungen tilkommende Salair, der bestemmes til 40 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

I Henseende til den idømte Mulct og Confiscation bør Politiretten, men isøvrigt Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Med nærværende Sag forholder det sig saaledes: Ifjor Vinter tiltalte Apotheker A. Randsrup Mathias Jonsøn Mathiesen, Kjøbmand her af Byen, fordi denne handlede med amerikansk Olie, og blev fornævnte Kjøbmand ved Reykjavik Byes Politirets Dom af 17de Februar sidstleden idømt en Mulct af 2 Rdl. til Reykjavik Byes Fattigkasse, samt dømt til at erstatte Klageren Processens Omkostninger med 3 Rdl., hvorhos de 12 Flasker af amerikansk Olie, han endnu havde tilbage uafsolgte,

stulde confiskeres og Provenuet tilfalde fornævnte Fattigkasse. Denne Dom har fornævnte Kjøbmand Mathiesen indanket for Landsøverretten.

Den paaanførte Dom er bygget paa den Anskuelse, at amerikansk Olie er en Medicin i streng Forstand, saaledes at den udelukkende stulde tjene til medicinal Brug, og at enhver Medicamenthandel paa Island er ved Cancelliskrivelse af 16de September 1797 bleven forbudt alle Andre, end Apothekerne. Men med Hensyn hertil bør det bemærkes, at, skjøndt det i fornævnte Cancelliskrivelse hedder, at al Medicamenthandel her i Landet uden af dertil privilegerede Apothekere skal under Straf og Varernes Confiskation og en passende Mulct være forbudt, ligesom ved Rescript for Norge af 17de Januar 1783 er fastsat, saa kan dog denne Cancelliets Skrivelse ikke tillægges nogen Lovkraft, ligesom Cancelliet den Gang ikke tilkom nogen Myndighed til at udbide til Island de for Danmark og Norge emanerede Love, hvorimod denne Cancelliets Skrivelse ifkun kan antages at indeholde Sammes Formening om Sagen, som Domskolene selvstændig ikke kunne være pligtige til at følge, undtagen forsaavidt de selv maatte finde den overensstemmende med den gjældende Lovgivning. Og hvad det omhandlede Rescript i særdeleshed angaaer, saa er samme kun givet for Norge og ikke for Island, ligesom det aldrig har været publiceret her i Landet. Naar man nu dernæst tager i Betragtning, at Droguister og Materialister i Danmark, saaledes som den Indstævnte har indbrømt, maa sælge amerikansk Olie, dog formeentligen ikke i smaa Portioner, overensstemmende med Forordningen af 19de November 1687, Laugeartikel 10de Juni 1694 og flere Lovbud, hvilke Lovbud iøvrigt vistnok neppe have havt til Hensigt at indskrænke de Apothekerne i Danmark oprindeligt tilstaaede Privilegier, men kun nærmere at bestemme samme, samt at Apothekerne her i Landet, som først efter Emanationen af hine Lovbud erholdt deres Privilegier, i alt Fald ikke kunne antages at have faaet større Ret, end Apothekerne i Danmark havde til den Tid, hine Privilegier udkom, hvoraf ligesom følger, at Apothekernes Privilegier paa Island maa begrænses ved fornævnte Lovbud paa samme Maade, som de begrænsede, da de udkom, Apothekernes Privilegier i Danmark, medens dog paa den anden Side den her i Landet gjældende Lovgivning hverken opstiller nogen Afskillelse mellem forskellige Slags Kjøbmænd, hvortil Droguister og Materialister bør henregnes, saa at enhver Kjøbmand her i Landet er berettiget til at handle med alle Slags Varer, hvorpaa Andre ikke have erholdt Eneberettigelse, og heller ikke som Betingelse herfor fordrer, at de skulle undertage sig nogle gaaranterende Indskrænkninger eller Examinere, saa kan det ikke skjønnes, at Appellanten ved at handle med den omhandlede Olie, eller sælge den paa hele Flasker har gjort sig skyldig i ulovlig Handel eller forseet sig imod de herværende Apothekeres Privilegier, saameget mindre, som det maa ansees for afgjort, at Kjøbmænd her i Landet, baade de faste Handlende og ligeledes Speculanterne hidindtil upaatakt have handlet med denne Olie paa Flasker og anseet det for tilladeligt.

Paa Grund af foranstørte vil Appellanten saaledes være at frifinde for Indstævntes Tilstalt, og ville Processens Omkostninger for Over- og Underretten efter Omstændighederne være at have. Det Indstævntes Sagfører for Overretten, hvor Sagen for dennes Vedkommende har været beneficeret, tilkommende Salair, og som bestemmes til 10 Rdl., bør udredes af det Offentlige. Forsaavidt Sagen har været beneficeret for Landsøverretten, bevidnes at Sagførelsen har været lovlig“.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 12.

Den 22de Mai.

1863.

Forste ordinaire Session.

Torsdagen den 7de Mai.

Nr. 168.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Larsen, (Defensor Hansen),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Korsør Kjøbstads Eyrerets Dom af 24de Januar 1863: „Arrestanten Niels Larsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar; Arrestanten Peder Olsen bør paa egen Bekostning hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør fremdeles de Tiltalte, den Første med $\frac{3}{4}$ og den Sidste med $\frac{1}{4}$, betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til den offentlige Anklager, Procurator Justesen, og til Forsvareren, Procurator Jacobsen, fem Rdl. til hver. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Marts 1863: „Bytingødommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Alberti og Sørensen, betaler Arrestanten Niels Larsen 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges det derved for Tiltaltes Bedkommende autagne Resultat, men da Dommen gaaer ud paa i det Hele at stadfæste Bytingødommen, der ogsaa omfatter en for Overretten ikke tiltalt Person, vil en ny Conclusion være at gibe.

Chi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør for Niels Larsens Vedkommende ved Magt at stande; derhos bør han udrede de ved Landslover- samt Hof- og Stadskretens Dom Sagførerne for bemeldte Ret tilkjendte Salarier og i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høieret 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der for Underretten ogsaa omfattede en anden Medtalt, for hvis Vedkommende Dommen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Niels Larsen for voldeligt Overfald.

Anden Juledags Aften f. A. kom Arrestanten ind til Huusfæster Knud Hemmingsen, med hvem han boede i samme Huus, og efter Knud Hemmingsens med en anden Deponents stemmende Forklaring blot foranlediget ved den Yttring af denne, at det var noget næsviist af Arrestanten, at han stjælede sig af Knud Hemmingsens Brændeviin uden at spørge om Tilladelse, — gav han sig, efter hvad der imod hans Venægtelse maa ansees beviist, til at mishandle den 70aarige Knud Hemmingsen ved at slaae ham paa Hovedet eller dunke hans Hoved mod Kaffeovnen. Efterat de vare skilte ad, gif Arrestanten ind i sin Leilighed, hvor han i nogle Timer sang og drak med en Anden og derefter omtrent Kl. 11 gif tilsengs. Efterat han havde ligget omtrent en halv Time, stod han imidlertid op, — efter hans Hustruens Forklaring med den Yttring, at han ikke kunde sove, og at Knud Hemmingsen ei heller skulde det —, og gif over til denne, sprængte den yderste Dør og efter hvad der maa antages, ogsaa den indre Dør til Knud Hemmingsens Sovestue, hvilkede Døre begge vare aflaaede, og efter Knud Hemmingsens Forklaring trak han denne ud af Sengen, hvorpaa han gav sig til at prygle ham voldsomt, saa at han, som han udtrykker sig, sira mærkede, at noget Indvendigt i Brystet var slaaet itu. Huusholbersten, der havde seet Arrestanten trække Knud Hemmingsen ud af Sengen, var sira løbet ud af Huset, hvor noget efter Gaardmand Anders Rasmussen og hans Sønnen kom tilfede og fandt Knud Hemmingsen liggende paa Gulvet med blodigt Ansigt og Knæ og Kagenbe over, at hans Brystbeen var knækket, og Arrestanten sidde oven over ham, dog uden at røre ved ham. Ved en Besigtigelse, der næste Dag foretoges af Districtslægen, fandtes paa Knud Hemmingsen, foruden nogle overfladiske Hudaffaringer paa Ansigtet og Knærne, det 6te Ribbeen brækket paa Midten, uden at der dog derved var skeet nogen Læsion af Lungen eller de indvendige Dele. Dette Brud maa imidlertid efter de foreliggende Lægeerklæringer og navnlig en efter Overrettens Foranstaltning indhentet Erklæring af 14de Marts antages i det Væsentlige at være lægt og kun at have efterladt en Smerte i Tilfælde af saft Tryk mod Brystskassen og Smerte ved stærkere Bevægelser af høire Arm,

hvilke dog ventes at ville fortage sig i Løbet af et Aar, men ellers ingen farlige Følger for Vedkommendes Helbred.

Arrestanten har vel stadig nægtet at have forøvet Vold mod Knud Hemmingsen og paastaet, at denne havde labet sig falske omkuld, men efter samtlige Omstændigheder stjønnes der ikke at kunne være Tvivl om, at han har tilføiet Knud Hemmingsen de ommeldte Læsioner. Herfor tale nemlig foruden Knud Hemmingsens beebigede Forklaring, der bestemt gaaer ud herpaa, at Arrestanten ikke har kunnet opgive noget andet rimeligt Siemed med at opbryde Dørene end at udøve Vold mod Knud Hemmingsen, fremdeles den ovennævnte Yttring, han isølge sin Husfrues Udsagn brugte, da han gif over til Knud Hemmingsen, endvidere at Arrestanten isølge Anders Naemusens og hans Søners beebigede Forklaringer ikke blot ikke modsigde Knud Hemmingsens Beskyldninger mod ham for at have forøvet denne Vold, men endog yttrede, at Knud ikke havde jaaet nok, og at han vilde myrde ham eller, som et andet Vidne har forklaret, at Knud skulde myrdes eller tærstes, endelig at der ikke er mindste Grund til at antage, at der har været nogen Anden tilstede, af hvem den omhandlede Vold kunde være forøvet, medens det er uantageligt, at Knud Hemmingsen ved at faste sig ned skulde have tilføiet sig selv saa volbsom en Læsion.

Da derhos Knud Hemmingsen maa betragtes som sagesløs, idet der ikke er nogen Grund til at antage, at han havde givet nogen rimelig Undledning til det første Angreb og i ethvert Fald aldeles ikke til det sidste, der foresalbt flere Timer, efterat det første var ophørt, og ved hvilket Bruddet af Ribbenet maa antages bevirket, vil Arrestanten, der vel var noget beruset, men dog saavel efter sin egen, som efter alle de andre Deponenters Forklaringer — med Undtagelse af hans Husfrue — ikke i nogen Tilregneligheden ubeflukkende Grad, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 9, jfr. §§ 3 og 6. Straffen for ham, der er født 1819, og som naar undtages, at han ved nærværende Nets Dom af 25de September 1860 for Vetsleri har været anset med 8 Dages simpelt Fængsel, ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, findes efter samtlige Omstændigheder passende at kunne fastsættes som i Underrettsdommen til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Al Fordring paa Erstatning er frasalbt.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Fredagen den 5de Mai.

Nr. 178.

Advocat Heinrichsen

contra

Kirsten Pedersdatter, (Defensor Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Besiddelse af Brændeviinskedskaber.

Calling Herredets Politirets Dom af 26de Juli 1862: „Aftægtskone Kirstine Pedersdatter bør erlægge en Bøde af 100 Rdl. til Sold- og Consumtionsvæsenets Understøttelseskasse samt udrede de med nærv.

værende Sag forbundne Omkostninger, hvornunder Retssgebyr for Inquisitionsforsretningen og Sagen o. s. v. Endvidere bør den hos Tiltalte Kirsten Pedersdatter forefundne Svalætønde være confiskeret, saaledes at samme destrueres og derefter sælges ved offentlig Auction, og tilfalder Provenuet ligeledes bemeldte Understøttelsesklasse. Bøden betales inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 26de Januar 1863: „Tiltalte Kirsten Pedersdatter bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, tillægges i Salair hver 5 Rdl., udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Aftægtskone Kirsten Pedersdatter af Bjørnshuus i Selde Sogn i Anledning af, at der ved en Inquisitionsforsretning den 24de Mai f. A. er forefundet en Brændeviins-Svalætønde hos hende.

Ved den ommeldte efter Tolbæsenets Foranstaltning foretagne Forsretning foresandtes der i Tiltaltes Bryggeris en Svalætønde med 4 stæra op- og ned-gaaende, ligeoverfor hinanden værende Huller, i 3 af hvilke der var indsat Propper, hvorhos det i Forsretningen hedder, at Svalætønden fandtes i fuldstændig brugbar Stand, men at den forøvrigt bar Spor af, at der havde været Ralk i den, samt at den ikke havde været brugt i den seneste Tid. Tiltalte erkjendte under Forsretningen, at Svalætønden tilhørte hende, men hun benægtede at have brugt den til Brændeviinsbrænden, og angav derimod at have benyttet den til Opbevaring af Ralk og Kartoffer, og hun har derefter i et Forhør nærmere forklaret, at hun ikke kan mindes, om Svalætønden har været brugt af hendes afsbøde Mand til Brændeviinsbrænden, men at den i alt Fald ikke har været brugt eller bestemt til at bruges dertil, efterat de øvrige Brændeviinsredskaber, nemlig Hat og Pibe, for omtrent 20 Aar siden af hende bleve afleverede, samt at Svalætønden ikke dengang tillige blev afleveret, fordi hun var uvidende om, at dette skulde ske, og hun ikke ansaae det for fornødent at aflevere den, naar der blev anbragt Tolbe i Pibehullerne, ligesom hun ikke antog at gjøre sig skyldig i nogen Ulovlighed ved at beholde Svalætønden og benytte den til andet Brug.

Tiltaltes Forklaring om ikke at have benyttet den ommeldte Svalstønde til Brændeviinsbrænden, efterat de øvrige Brændeviinsvæbsskaber for en Række Aar siden af hende bleve afleverede, besværes nu i det Hele ved Sagens øvrige Oplysninger, og idet der tillige mangler al Føie til at antage, at hun ved i sin Tid at unblade dens Aflevering og derefter beholde den skulde have havt til Hensigt at afbenytte den til Brændeviinsbrænden, hvorimod det maa antages, at den, forsaavidt den har været i hendes Besiddelse, ifkun har været benyttet og bestemt til at benyttes til andet Brug, findes Bestemmelserne i Forordningen af 14de Mai 1845 § 1, jfr. § 6, ikke at kunne anses anvendelige, og Tiltalte vil saaledes være at frifinde for det Offentliges Tiltale. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver, ville efter Sagens Omstændigheder være at udrede af det Offentlige“.

Nr. 182.

Advocat Heinrichsen
contra

Anna Lovisa eller Anna Sophia Olsen, (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Konoe Kjøbstads Eyrarets Dom af 7de April 1863: „Tiltalte Anna Lovisa eller Anna Sophia Olsen bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt derhos udrede alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Eriksen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmiefer hedder det: „Følge Amtets Ordre af 13de f. M. tiltales under nærværende Sag Tiltalte Anna Lovisa eller Anna Sophia Olsen for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og dermed stemmende Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den hende imputerede Forbrydelse.

Det blev anmeldt af Skomager S. M. Lund, at Tiltalte den 21de Februar b. A. om Aftenen kom ind til ham for at lade sig tage Maal af et Par Brunels Støvler, og at han, strax efterat hun var gaaet, fandt et Par Skindsko, som ikke vare kantebe, og som stode i Binduet i det Værelse, hvori Tiltalte opholdt sig, og kunde han ikke nære nogen Tvivl

om, at Tiltalte, medens han hentede Lys og Maal, og hun saaledes var ene i Bærelset, har sjaalet de ommeldte Sko; Skomager Lund afleverede tillige et Par broderede Fruentimmerstø, som Tiltalte omtrent 14 Dage tidligere havde bort-
 byttet til ham for et Par større Sko af Bomuldstøi, og var det nu faldet ham ind, at Tiltalte iffe, som hun havde fortalt ham, havde faaet disse broderede Sko forærede, men derimod tilvendt sig dem paa ulovlig Maade. Tiltalte har ogsaa vedgaaet, at hun har, medens Skomager Lund havde labet hende ene i Bærelset, sjaalet de ommeldte i Binduet staaende Skindstø, som hun senere har fantet, ligesom hun og nogen Tid før kom ind i et Grinde i Madame Roberta Curbts Boutik, hvor hun, da Ingen var tilstede, tog de fornævnte broderede Fruentimmerstø, som hun skjulte under sit Schabl. Skoene, af hvilke ethvert Par er vurderet til 10 Mk., ere tilbageleverede Eierne, som have frataltet Krav paa Erstatning for Afsvænet af Skoene og sammes Forringelse.

Tiltalte, som er født den 10de December 1843 og altsaa nu gaar i sit 20de Aar, og som iffe tidligere er tiltalt, dømt eller straffet, vil nu blive at dømme for første Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 10 § 1. Med Hensyn til den Straf, som Tiltalte vil være at tildele, maa som stærkende Momenter komme i Betragtning, at hun har begaaet 2de Tyverier, og at de sjaalne Gjenstande iffe havde en ganske ubetydelig Værdi, hvorimod som forformilende Omstændigheder maa anses, at der iffe er forkunden graverende Omstændigheder med Tyverierne, Tiltaltes Ungdom og hendes Rebebonhed til at tilstaae sin Forbrydelse. Straffen skjønnes derfor passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og vil Tiltalte derhos have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger.

Nr. 60. Grosferer **Peter Christian Knudsen** (Advocat Brock),
 contra

Chefen for Kjøbenhavns Politi, Conferentraad **Bræstrup**, paa det
 Offentliges Vegne (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Forordningen af 11te April 1840 §§ 47 og 48, sammenholdte med Bekjendtgjørelse af 8de April 1862.

Criminal- og Politiretten's Dom af 16de August 1862: „De Tiltalte Bødkermester Carl Christian August Mahnsfeldt og Grosferer Peter Christian Knudsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder Salariet til Actor, Procurator, Secretair Schönberg, og til Defensor, Procurator Winther, 5 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte hver for sit Vedkommende, derunder hver Halvdelen af Salarietne. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da der under nærværende Sag, — som ifølge kongelig Ordre af

7de November forrige Aar kan paafjendes af Høiesteret, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis — ikke er opløst nogetfomhelst af Citanten udviist Forhold, hvorved den imod ham af det Offentlige iværksatte Forsølgning kunde ansees hjemlet, bliver han at frifinde for Actors Tiltale, og Actionens Omkostninger for hans Vedkommende, hvorunder hans for Criminal- og Politiretten bestfikkede Defensor, Procurator Schack, tillægges i Salarium 8 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Den ham ved Criminal- og Politirettens Dom paalagte Andeel af Actionens Omkostninger, og endvidere i Salarium til Procurator Schack 8 Rdl., udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte Bødkermester Carl Christian August Mahnsfeldt og Groskerer Peter Christian Knudhø, der ere over criminel Lavalber og ikke fundne forhen straffede, sigtes under nærværende Sag for Overtrædelse af Forordningen af 11te April 1840 §§ 47 og 48, sammenholdte med Bekjendtgjørelse af 8de April 1862. Om Tiltalte Mahnsfeldt er det tilstrækkeligt godtgjort, at han for Tiltalte Knudhø har forfærdiget 75 til Brændeviin bestemte saakaldte islandske Lønder, der skulle indeholde 120 Potter, men hvoraf en Deel ved den Eftermaaling, som Justeermesteren har ladet foretage, ere befundne at være fra 1 til 4 Potter mindre end det dem af Tiltalte selv indbrændte Maal, og som derhos af ham vare forsynede med et Stempel, som havde megen Lighed med det af Justeerkammeret afbenyttede Stempel; men da denne Tiltalte, der ikke selv skulde benytte Lønderne, ikke mod sin Venægtelse kan ansees overbeviist at have i noget bedragerist Diemed forsynet Lønderne med en urigtig Angivelse af Størrelsen, eller at have ved det af ham afbenyttede Stempel villet give det Udseende af, at de vare lovligt justerede, og da han forøvrigt ikke findes overbeviist noget ulovligt Forhold efter det Synspunct, hvorfra Actionsordren gaaer ud, vil han blive at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag. Om Tiltalte Knudhø er det mod hans Venægtelse hverken beviist, at han har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed med Hensyn til de ovenomhandlede Lønder, eller at han paa anden Maade har begaaet nogen Lovovertrædelse, hvorfor han efter den udstedte Actionsordre kan blive at drage til Ansvar, og han vil saaledes ogsaa blive at frifinde for Actors Tiltale.

Actionens Omkostninger, hvorunder tillægges Actor, og Defensor, Procurator Winther, hver 5 Rdl. i Salarium, medens Defensor, Procurator Schack, ifølge hans Paastand intet Salarium vil blive at tilkjende, udredes af de Tiltalte hver for sit Vedkommende, derunder hver Halvdelen af Salarierne“.

Nr. 155.

Statsraad Salicath

contra

- 1) **Jacobine Kirstine Jensen**, Enke efter Arbeidsmand Nielsen,
- 2) **Lars Andersen**, 3) dennes Hustru, **Mette Marie Nielsdatter**,
- 4) **Jens Peter Rasmussen**, 5) **Niels Christian Nielsen**,
- 6) **Christen Steensen**, 7) **Niels Pedersen** og 8) dennes Hustru,
Maren Andersen Enevoldsen (Defensor Liebe),

der tiltales for at have forloftet eller tilstedet Fruentimmer i deres Huse at lade sig bruge til Utugt for Betaling og derved gjort sig Fordeel.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Octbr. 1862: „De Tiltalte, Bærtshuusholderesse Jacobine Kirstine Jensen, Enke efter Arbeidsmand Nielsen, Bærtshuusholder Lars Andersen, dennes Hustru Mette Marie Nielsdatter, Bærtshuusholderne Jens Peter Rasmussen, Niels Christian Nielsen og Christen Steensen, Smedesvend Niels Pedersen og dennes Hustru Maren Andersen Enevoldsen, Fruentimmeret Ane Cathrine Margrete Frederiksmose og Veimand Jens Nielsens Hustru, Oline Jensdatter, bør hver især at hensesættes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, ligesom de Tiltalte, Fruentimmerne Dorthea Jensen, Gustafva Regine Lindblad, Christiane Margrethe Nielsen, Ane Cathrine Møller, Caroline Jensine Amalie Frederiksmose og Johanne Jensen bør hver især at hensesættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør og samtlige de Tiltalte, Enhver for sig, at udrede $\frac{1}{16}$ af de med denne Sag forbundne Omkostninger, saaledes at de 4 Forstnævnte in solidum med Dorthea Jensen, Gustafva Lindblad, Christiane Nielsen og Ane Cathrine Møller udrede Halvdelen af de under denne Sag tilkjendte Salairer, og at de øvrige Tiltalte in solidum udrede den anden Halvdeel. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 9de Februar 1863: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for hver af de Tiltalte bestemmes til 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Tsaachsen og Faber, 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte saaledes, at Bærtshuusholder Laurz Andersen og dennes Hustru, Mette Marie Nielsdatter in solidum med hinanden heraf udrede $\frac{1}{4}$, og de Tiltalte, Smedesvend Niels Pedersen og dennes Hustru, Maren Andersen Enevoldsen ligeledes in solidum med hinanden $\frac{1}{4}$, og de øvrige Tiltalte hver for sig $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaukede Dom anførte Grunde kjendes ior Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens Omkostninger for Overretten fastsatte Maade.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik 8 andre Tiltalte, tiltales Værtshuusholderffe Jacobine Kirsiine Jensen, Enke efter Arbeidsmand Nielsen, Værtshuusholder Laurz Andersen og dennes Hustru Mette Marie Nielsbatter, Værtshuusholderne Jens Peter Rasmussen, Niels Christian Nielsen og Christen Steensen, samt Smedesvend Niels Pedersen og dennes Hustru Maren Andersen Enevoldsen, alle af Aarhus, for at have forlokket eller tilstøbet Fruentimmer i deres Huse at lade sig bruge til Utugt for Betaling og derved gjort sig Fordeel.

Ved Tiltalte Jacobine Kirsiine Jensens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun nogle Dage, efterat den i 1ste Instants medtiltalte Pige Dorthæa Jensen, hvem Tiltalte maa antages at have ladet sætte i Kjøbenhavn til at tjene hende imod en maanedlig Løn af 3 à 4 Rdl., den 6te Juni f. A. havde tiltraadt sin Tjeneste, har, idet hun efter sin Forklaring paa Grund af, at Dorthæa Jensen ikke passede sin Gjærning, ikke kunde være tjent med at give hende den hende tilfagte Løn, gjort Aftale med Dorthæa Jensen om, at denne i hendes Huus skulde lade sig bruge til Utugt for Betaling og give hende Halvdelen af, hvad hun paa saadan Maade fortjente, hvorhos Tiltalte har vedgaaet, at hun i Henhold til denne Aftale har af Dorthæa Jensen, der opholdt sig i Tiltaltes Huus indtil den 6te August f. A., efterhaanden modtaget en Deel Penge, uden at hun bestemt kan opgive hvormange, men at hun i saa Henseende ikke kan modsigge Dorthæa Jensens Forklaring om, at denne har betalt hende henved 20 Rdl. Dorthæa Jensen har isvrigt forklaret, at hun var nødt til at gaae ind paa Tiltaltes Forslag om at lade sig bruge til Utugt for Betaling, fordi hun ikke havde Penge til at reise bort for, samt at Anseendningen til, at hun den 6te August forlod Tiltaltes Huus, var den, at Tiltalte, der dog ei har villet erkjende Rigtigheden heraf, den foregaaende Aften forlangte og trods hendes Protest vedblev at fordre, at hun skulde lægge sig tilfængs hos en Rejsende, hvem Tiltalte havde anvist Nattelegis i hendes Seng.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte nogle Dage, efterat den i 1ste Instants medtiltalte Pige Gustava Regine Lindblad, der efter sin Forklaring var gjenem en Fæstemand i Kjøbenhavn sættet til at tjene Tiltalte mod en Løn af 16 Rk. om Maaneben, havde tiltraadt sin Tjeneste hos hende omtrent i

Midten af August f. A., er bleven enig med bemeldte Pige om, at denne maatte lade sig bruge til Utugt for Betaling i Tilstaltes Huus, hvorhos hun har vedgaaet, at hun af bemeldte Pige, der endnu var i hendes Huus, da Undersøgelsen i nærværende Sag i Midten af September Maaned f. A. begyndte, efterhaanden har modtaget deels Penge deels Vareer tilfammen for 6 Rdl. 2 Mk. som Væderlag for den Pigen saaledes givne Feilighed til Erhverv paa den nævnte Maade, hvorimod hun har nægtet, at det — som af Pigen paastaet — var bestemt aftalt, at Pigen skulde betale hende 8 Mk. om Ugen.

Spvad dernæst angaaer de Tilstalte Lauris Andersen og dennes Hustru Mette Marie Nielsbatter, er det ved Eidsknevnets egen Tilfaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun, strax efterat den i 1ste Instants medtiltalte Pige Christiane Margrethe Nielsen, der maa antages at være blevet fæstet i Kjøbenhavn til at tjene de Tilstalte imod en Løn af 3 Rdl. om Maaneden, i Slutningen af August f. A. havde tiltraadt sin Tjeneste, har tilkjendegivet bemeldte Pige, at de vare vante til at tage Betaling af deres Pige, og hun skulde betale 8 Mk. om Ugen og søge Erhverv ved i deres Huus at lade sig bruge til Utugt for Betaling, hvorhos Mette Marie Nielsbatter har vedgaaet overensstemmende hermed at have af bemeldte Pige modtaget 3 Rdl. i Betaling.

Endvidere har Mette Marie Pedersbatter tilfaaet, at den i 1ste Instants medtiltalte Pige Ane Cathrine Møller, der efter sin Forklaring har været hos Tilstalte først i 3 Maaneder og senere i 2 à 3 Maaneder, af hende har været fæstet saaledes, at Pigen skulde betale 8 Mk. om Ugen imod at have Ret til i Tilstaltes Huus, hvor hun isørigt skulde passe Sjøankestuen og de Logerende samt have fri Kost, at lade sig bruge til Utugt for Betaling, men bemeldte Pige har isørigt forklaret, at hun ikke tjente synderligt paa den nævnte Maade og derfor ikke kunde betale Tilstalte de 8 Mk. om Ugen, hvorfor denne, da Pigen forlod hende, beholdt en Deel af hendes Klæder.

Endelig har Mette Marie Nielsbatter tilfaaet, at hun, da den i 1ste Instants Medtiltalte, Veiofsynsmand Nielsens Hustru, Dine Jensen, flere Gange havde besøgt Ane Cathrine Møller, medens denne endnu tjente hos Tilstalte, har sagt til Dine Jensen, at hvis hun kjendte nogle Mandfolk og sønstebe at træffe sammen med disse i Tilstaltes Huus, kunde det godt lade sig gjøre, at hun dertil benyttede Ane Cathrine Møllers Bærelse til beri at bedrive Utugt, imod at hun betalte Tilstalte 1 Mk. for hver Gang, hun saaledes benyttede Bærelset, hvorhos hun har vedgaaet, at Dine Jensen efter denne Aftale har benyttet Bærelset nogle Gange og betalt hende 1 Mk. for hver Gang.

Mette Marie Nielsbatter har imidlertid forklaret, at hendes Mand og hun have været enige om det omhandlede Forhold med Pigerne, samt at hun fra Begyndelsen af aldeles ikke var for at gjøre sig en Indtægt ved at lade Fruentimmer i hendes Huus drive Utugt for Betaling, men at det var hendes Mand, Medtiltalte Lauris Andersen, der forlangte, at der skulde antages Fruentimmer i deres Huus paa den ommeldte Maade, og Lauris Andersen har ogsaa vedgaaet, at det forholder sig rigtigt, at der har været antaget Fruentimmer i deres Huus imod at betale 8 Mk. om Ugen, og at dette navnlig har været

Lilfældet med Ane Cathrine Møller, og at han vidste, at denne lod sig bruge til Utugt for Betaling, samt endelig, at det er rigtigt, at Oline Jensen har betalt hans Rone Penge, saaledes som af denne og Oline Jensen omskorlaret.

Hvad dernæst angaaer Tilstalte Jens Peter Rasmussen, er det ved hans egen Tilfkaælse i Forbindelse med Sagens øvrige Dplysninger godtgjort, at han, da Pigen Dorthea Jensen efter — som ovenfor omtalt — at have forladt Medtilltalte Jacobine Kirstine Jensens Huus, indfandt sig hos ham og spurgte, om han havde Brug for en Pige, samt tilbød at betale ham 15 Mk. om Ugen, har, idet han havde hørt, at andre Vertshuusholdere havde antaget Fruentimmer saaledes, at de skulde søge deres Fortjeneste ved at lade sig bruge til Utugt for Betaling og med det samme trække Gæster til Huset, modtaget hendes Tilbud. Han har derhos vedgaaet, at det er med hans Vidende, at Dorthea Jensen derefter har drevet Utugt for Betaling i hans Huus, samt at han har modtaget 5 Rbl. af hende som Betaling for de første Uger. Dorthea Jensen har isvrigt forklaret, at hun, da hun i de sidste 2 Uger, hun var i Tilstaltes Huus, ikke vilde have med Mandfolk at gjøre og derfor ikke kunde betale de 15 Mk. ugentlig, blev jaget bort af denne, som derefter beholdt noget af hendes Løi i Pant for sit Tilgobehavende.

Paa samme Maade er det med Hensyn til Tilstalte Niels Christian Nielsen godtgjort, at han, efterat han i Kjøbenhavn havde ladet den i 1ste Instants medtilltalte Pige Johanne Jensen læse til at tjene ham imod en Løn af 16 Mk. maanedlig, har, — som det maa antages —, kort efterat hun havde tiltraadt sin Tjeneste hos ham, tilkjendegivet hende, at hun vilde have at betale ham 8 Mk. om Ugen, samt anvist hende et Værelse i hans Huus, hvor hun kunde bedrive Utugt for Betaling, hvorhos han har vedgaaet, at han af bemeldte Pige, der endnu var hos ham, da Undersøgelsen i denne Sag begyndte, har erhøbt betalt ialt omtrent 12 Rbl.

Hvad dernæst angaaer Tilstalte Christen Steensen, er det paa samme Maade godtgjort, at han har ubleiet Værelser til Søstrene Caroline S. A. Frederiksmose og Ane C. M. Frederiksmose saaledes, at Sidstnævnte skulde betale 15 Mk. om Ugen, og Førstnævnte, der havde et mindre godt Værelse og derhos hjalp noget til i Huset, 8 Mk. om Ugen, samt at han var vidende om, at det var bemeldte Søstres Hensigt at søge Erhverv ved at drive Utugt for Betaling, og det maa derhos antages, at bemeldte Søstre, af hvilke Caroline S. A. Frederiksmose endnu var hos ham, da Undersøgelsen i denne Sag begyndte, i den Tid, de saaledes have boet hos Tilstalte, have ernæret sig paa den ommeldte Maade og betalt Tilstalte den accorderede Leie.

Hvad endelig angaaer de Tilstalte Smedesvend Niels Pedersen og hans Hustru Maren Andersen Enevoldsen, er det paa samme Maade godtgjort, at Sidstnævnte med Førstnævntes Samtykke har, medens ovennævnte Ane C. M. Frederiksmose endnu boede hos Christen Steensen, henvendt sig til hende og tilbudt hende et Værelse tilleie i deres Huus for 1 Rbl. om Ugen saaledes, at hun kunde benytte dette Værelse til at drive Utugt for Betaling, og det maa derhos efter Sagens Dplysninger antages, at bemeldte Ane C. M. Frederiksmose,

omtrent 14 Dage førend Undersøgelsen i denne Sag begyndte, er flyttet ind i de Tiltaltes Huus og der har drevet Utugt for Betaling samt betalt den for Bærelset accorderede Leie foruden særskilt Betaling for Kosten.

Efter det Anførte er det godtgjort, at samtlige Tiltalte, som ovenfor med Hensyn til hver enkelt af dem anført, have søgt Fordeel ved at lade Fruentimmer drive Utugt for Betaling i deres Huse, men da det maa antages, at samtlige disse Fruentimmer iforveien have været løsgagte, ville Bestemmelserne i Lovens 6—22—1 ikke kunne komme til Anvendelse, hvormod de Tiltalte, af hvilke Jens Peter Rasmussen har været anset efter Forordningen af 10de Mai 1843 med en Bøde af 4 Rdl., og Christen Steensen har i Militaeretaten været straffet med 6 Timers Krumslutning for Mis handling af Feste, men iøvrigt Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, for det af dem udviste Forhold ville være at ansee efter Analogien af Lovens 6—22—5 med en Straf, der for hver især efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil Underretedommen, hvorved Straffen for hver af de Tiltalte er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste, saavidt paaanlet er“.

Nr. 172.

Advocat Brock
contra

Peder eller Peter Jensen Muurmester eller Grønfeldt
(Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Mols og en Deel af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 18de Februar 1863. „Arrestanten Peter Jensen Grønfeldt bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid; saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Kolding, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Seidelin, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 30te Marts 1863: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neefmann og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I

Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Under denne Sag tiltales Peder Jensen Grønfeldt for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han en Aften, som det maa antages, i Begyndelsen af Januar d. A. har begivet sig fra sin Bopæl i Feldballe Fattighuus hen i Boelsmand Poul Sørensen Helbos aabenstaaende Port, hvor han forud havde seet, at en Deel Kalveskind vare ophængte til Lørring, og deraf tilvendt sig 2 Skind, som han først forvarede i Nærheden, men næste Morgen afhentede og derpaa solgte for 2 Rdl., samt at han omtrent 8 Dage derefter paa lignende Maade sammestedsfra tilvendte sig 2 andre Kalveskind, som han den næste Morgen solgte for 1 Rdl. 5 Mk. Efter Tiltaltes Forklaring har hans Gang til Brændeviin bevæget ham til at begaae Tyverierne, ligesom han har anvendt de for Skindene modtagne Penge til Indkjøb af Brændeviin. Erstatning maa isøvrigt anses frafalden af Bestjaalne.

Tiltalte, der er født i 1815, har oftere forhen været straffet for Tyveri, jensef ifølge Sønder- og Mols Herreders Extrarets Dom af 26de Juli 1852 for bemeldte Forbrydelse 4de Gang begaaet med Lugthuusarbeide i 8 Aar; han er faaledes nu for sit ovenangførte Forhold ved Underrettsdommen retteligen anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 17 med Lugthuusarbeide paa Livstid, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil som Følge heraf være at stabsætte“.

Mandagen den 11te Mai.

Nr. 121.

Advocat Liebe

contra

1) Hans Hjort, 2) Mogens Smidt junior, 3) Mogens Madsen Smidt eller Mogens Smidt senior og 4) Consul Andreas Birch (Defensør for 1, 2 og 3 Heinrichsen og for 4 Salicath),

der tiltales Nr. 1 for at have afgivet urigtig Forklaring i Retten, Nr. 2 for at have forlokket bemeldte Hans Hjorth til at afgive urigtig Forklaring, Nr. 3 for under Eeds Tilbud at have afgivet usandsfærdig Forklaring i Retten og Nr. 4 for bedrageligt Forhold.

Svanike Kjøbstads Extrarets Dom af 28de October 1862: „Tiltalte Consul Andreas Birch bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte, Hans Hjorth, Handelsbetjent Mogens Smidt og Kjøbmand Mogens Madsen Smidt bør hensættes, de tvende Førstnævnte i Fængsel paa Bånd og Brød hver i 3 Gange 5 Dage og den

Sidstnævnte i simpelt Fængsel paa sædvanlig Hængekost i 80 Dage. Actionsomkostningerne, derunder i Salarium til Actor, Procurator Lund, 8 Rdl., udredes af Tiltalte, Consul Andreas Birch med $\frac{1}{4}$ og af de Tiltalte Hans Hjorth, Handelsbetjent Mogens Smidt samt Kjøbmand Mogens Madsen Smidt, Een for Alle og Alle for Een, med $\frac{3}{4}$. Salarium til Defensorerne, Procuratorerne Ipsen og Erichsen, udredes til den Første af Tiltalte Birch med 6 Rdl. og til den Sidste af de Tiltalte Hjorth, Mogens Smidt og Mogens Madsen Smidt, Een for Alle og Alle for Een, med 8 Rdl. At efterkommes under Udæld efter Loven*.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til Tiltalte Consul Birch er det ved den indankede Dom retteligen antaget, at der ikke er overbeviist ham noget betrageligt Forhold i Henseende til den i Dommen ommeldte Regning, og der er end ikke tilstrækkelig Foie til kun at frifinde ham for Actors videre Tiltale; men idet der bliver at tillægge ham Frifindelse, findes der dog i Bestaffenheden af hans Forklaringer at have været saamegen Anledning til den mod ham rettede Action, at han bor udrede den ham paa- lagte Andeel af Omkostningerne.

Hvad de Tiltalte Hans Hjorth og Mogens Madsen Smidt eller Mogens Smidt senior angaaer, da have disse vel ved deres første Afhøring under Sagen afgivet urigtig Forklaring betræffende Modtagelsen af noget af den Rug, der var indladet i det i Dommen ommeldte Skib; men ligesom der efter Bestaffenheden af det Forhold, hvorom de saaledes tilspurgtes, kunde være Anledning for dem til at betragte Undersøgelsen som forsaavidt tildeels rettet mod dem selv, saaledes tale deres Forklaringer ogsaa for, at de have forestillet sig, at de afhortes ialtsjald tillige som Inquifiter, hvortil ogsaa Forhørsdommerens Forholdelser kunde indeholde nogen Foranledning. Som Følge heraf findes der ikke at burde paa- lægges bemeldte to Tiltalte, der begge ved senere Fremstilling for Retten berigtigede deres forstafgivne Forklaringer, noget Strafsansvar.

Hvad endelig Mogens Smidt junior angaaer, da har han vel under et Forhør af 22de Mai forrige Aar afgivet en Forklaring, hvorved han maa ansees at have erkjendt, at han under en Samtale med Tiltalte Hans Hjorth har, uden at tænke over Følgerne, brugt Udtryk, der af Sidstnævnte kunde forstaaes som indeholdende en Opfordring til ham om for Retten ikke at forklare Sandheden; men ligesom der mangler nærmere Oplysning om hvilke Uttringer, der ved den Leilighed ere brugte af Mogens Smidt, — hvis Forklaring under Forhøret af 24de Mai efter Omstændighederne

ikke tør antages at gaae ud paa at afgive en for ham mere graverende Tilstaaelse end foranført —, saaledes staaer det, efter hvad der under Sagen er fremkommet, uklart, om denne Tiltalte har havt nogen bestemt Tanke om at bevæge Hans Hjorth til at sige Usandhed for Retten; og der findes derfor heller ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at paalægge ham Strafsansvar.

Derimod vil det, hvad Actionens Omkostninger angaaer, ogsaa for de 3 fidsnævnte Tiltaltes Vedkommende forblive ved Bytingsdommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Heinrichsen samt Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høicsteret hver 20 Rdl., hvoraf Andreas Birch udreder $\frac{1}{4}$ Deel og de øvrige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, $\frac{3}{4}$ Dele.

I den indbandede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag actioneres de Tiltalte, Consul Andreas Birch for bedrægeligt Forhold, Fisker Hans Hjorth for at have afgivet urigtig Forklaring i Retten, Handelsbetjent Mogens Smidt for at have forledet Tiltalte Hjorth til at have afgivet saadan Forklaring, samt Kjøbmand Mogens Madsen Smidt for under Eeds Tilbud at have afgivet urigtig Forklaring i Retten — og er den nærmere Sammenhæng hermed i det Væsentlige følgende:

Under en ifølge Anmodning fra Politiet i Flensborg her indlebet Underfølgelse om nogle af den preussiske Skibsfører Schrøder under hans Ophold i Svanike, hvortil han i Slutningen af s. A. var indkommet under Havari, og i hvilken Anledning han havde antaget Tiltalte Birch til Commissionair, formentlig begaaede Misligheder, er det oplyst, at en som Bilag til Schrøders Havariregnskab fremlagt og qvitteret Regning fra Enkefru Hansen for Pakhuusleie stor 46 Rb. 2 Mk. er af Tiltalte Birch egenhændig udbetalt til hende med et Beløb, hvis Størrelse ikke har kunnet oplyses nærmere, end at det maa antages at have udgjort nogle og tyve Rigsdaler.

Bes er der under Sagen fremkommet en høi Grad af Formodning for, at Tiltalte Birch, der har vedgaaet selv at have ladet den omhandlede Regning skrive samt forsyne med Enkefru Hansens Navn og Dvittering, hvilke Underkripter imidlertid senere af hende ere ratihaverede, har hermed havt til Hensigt at bedrage Enkefru Hansen, i hvilken Henseende maa bemærkes, at Tiltalte efter først at have forklaret, at være ude af Stand til at erindre, hvor stort et Beløb han havde betalt til hende, men i hvert Fald at have betalt Regningen med

dens paalydende Belsøb, senere har under en med hende anstillet Confrontation forandret sin Forklaring derhen, at han ikke turde benægte, at den dog ikke var af ham fuldt ubbetalt, — men imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse af, at have handlet i bedragerisk Hensigt, der finder en ikke aldeles forkastelig Bestyrkelse i det Pengeforhold, der er oplyst at have fundet Sted imellem ham og omtvænte Entesfru Hansen, findes der dog ikke at være fremkommet et saa tilstrækkeligt Beviis for det ham paasigtede Forhold, at han vil kunne dømmes for samme.

Da Forordningen af 11te April 1840 § 44 isørgt ikke, som af Tiltaltes Defensfor formeent, stønnes at kunne være anvendelig i det her omhandlede Tilfælde, i hvilket Falb Sagen for Tiltaltes Bedkommende maatte blive at afvise, vil han saaledes være at frifinde, dog efter Omstændigheberne ifkun for Actors videre Tiltale.

Tiltalte Fister Hans Hjorth, der sigtes for at have afgivet urigtig Forklaring i Retten, er ved egen med det isørgt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig heri, idet han, der under den omhandlede Underfølgelse møbte den 10de Marts d. A. for som Vidne at afgive Forklaring i Sagen, har, efter forudgaaet Anmodning af Tiltalte, Handelsbetjent Mogens Smidt, nægtet, at han, der som Løbs var ovennævnte Skibsfører Schrøder behjælpelig med hans Skibs Ind- og Udløsnig til og fra Euanike Havn, herfor modtog Vederlag af Schrøders indehavende Ladning Rug, men senere har maattet indrømme, at denne Forklaring var urigtig og afgiven mod bedre Vidende.

Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ei tidligere er overgaaet nogen Straffedom, vil derfor være at dømme efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og Straffen efter Omstændigheberne at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Foraaavibt Tiltalte, Handelsbetjent Mogens Smidt er sigtet for at have forledet Tiltalte Hjorth til at afgive den ovenfor omhandlede urigtige Forklaring, er han ved egen Tilstaaelse overbeviist om samme Dag, som Tiltalte Hjorth var tilfagt til Møde, at have paavirket denne til i Retten at afgive en urigtig Forklaring for derved at hjælpe Schrøder, uden at det dog har kunnet usiere oplyses, hvorledes Ordene ved den omhandlede Feilighed salbt.

Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ikke findes forhen straffet, vil saaledes ikke kunne undgaae at ansees efter Forordningen af 15de April 1840 § 11, og findes Straffen efter Omstændigheberne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Fremdeles er Tiltalte, Kjøbmand Mogens Madsen Smidt paa lige Maade overbeviist om at have under Eeds Tilbud afgivet en urigtig Forklaring i Retten, idet han, da han den 10de Marts d. A. afgav Forklaring som Vidne, benægtede at være vidende om, at der fra Schrøders Skib var bragt omtrent 2 Ldr. Rug op til hans Pakhus, hvilken Forklaring han erklærede sig villig til edelig at bekræfte, naagtet han senere har maattet erkende, at Forklaringen var, ham bitterlig, urigtig, og har han som Motiv til denne Afviselse fra Sandheden angivet, at han, der kendte og havde Godhed for Schrøder, troede derved at kunne frelse denne.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er døbt i Aaret 1793 og ifølge Amtets Decret af 3die Mai 1838 er for Overtræbelse af Forordningen af 3die August 1787 anset med en Mulkt af 5 Rdl., men ikke findes at være overgaaet nogen Straffedom, være at dømme efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, ifv. Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, og Straffen efter Omstændigheberne at bestemme til simpelt Fængsel paa sædvanlig Fængelsest i 80 Dage.

Da Entesfru Hansen har frasaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte Birch, bliver Intet i saa Henseende at tage under Paatjendelse."

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 13.

Den 29de Mai.

1863.

Forste ordinaire Sæssion.

Mandagen den 18de Mai.

Nr. 9. Glarmester Lorenz Åsmussen af Horsens (Advocat Brock)
contra

Großferer A. W. Andersen af Kjøbenhavn (Advocat Hansen),
angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er pligtig at betale Indstævnte
4,075 Rdl. med Renter.

Horsens Byttings Dom af 23de Februar 1858: „Indstævnte,
Glarmester Lorenz Åsmussen i Horsens bør til Citanten, Großferer
And. W. Andersen i Kjøbenhavn betale de paastævnte 4,075 Rdl. med
5 pCt. Renter fra den 23de Juli 1857, indtil Betaling skeer, samt
erstatte ham Processens Omkostninger med 20 Rdl. At efterkommes
inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd
efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 12te November 1860: „Underrets-
dommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkost-
ninger for Underretten ophæves; ligeledes ophæves Processens Omkost-
ninger for Oberretten. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den af
Citanten under 24de September 1851 udstedte af Indstævnte for Under-
retten fremlagte Fuldmagt ikke maatte være strevet paa behørigt stemplet
Papiir eller omstemplet. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne
Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Medens Citanten, der betræffende Fuldmagten af 12te Mai 1848
har anført, at den blev udstedt i Anledning af, at han havde overladt
Kjøbmand Feveile Panteobligationen af 25de Februar samme Aar, for

at denne derpaa kunde reise et Laan til sig selv, har benægtet at have modtaget noget som helst Laan af Indstævnte eller paadraget sig nogen personlig Forpligtelse mod ham, har denne formeent, at fuldstændigt Beviis for Fordringens Rigtighed havees i Citantens i Documentet af 24de September 1851 indeholdte egne Erkjendelse af, at Indstævnte har „optaget og fourneret det Laan, som Fuldmagten af 12te Mai 1848 paa-lyder.“ Heri skjønnes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold. Documentet af 24de September 1851 er nemlig efter Form og Indhold nærmest ifftun en Fuldmagt for Indstævnte til hos Udstederen af Panteobligationen af 1848 at oppebære dennes Paaalydende og i fornødent Fald indtale det ved Søgemaal, samt qvittere for Beløbet, og der er saameget mindre Anledning til at tillægge de oven citerede Udtryk en saadan Betydning, at deri skulde indeholdes en bindende Erkjendelse af Gjældsforpligtelse ligeoverfor Indstævnte, som Documentet — hvis Udtryk, at Indstævnte har optaget og fourneret et Laan af 4,200 Rdl., derhos i og for sig ere incorrecte — er conciperet, ikke af Citanten, men af Indstævntes Sagfører, der i en Høiesteret forelagt Skrivelse har yttret, at Formaalet med det oftnævnte Document var at give Indstævnte Adkomst til at realisere en Deel af Pantet, og at Bemyndigelsen affattedes ganske i Henhold til de vedkommende Documenter, hvorved der, da intet Gjælds-brev er udstedt, alene kan være sigtet til Fuldmagterne af 12te Mai 1848 og 18de Februar 1849, uden at denne Sagfører jees at have været nærmere bekendt med Sagens Sammenhæng. Naar nu hertil kommer, at Indstævnte ikke har kunnet angive, naar og hvorledes Laanet skulde være fourneret, idet han under Proceduren i første Instants har udtrykt sig, som om det var Citanten, der skulde have faaet Pengene directe fra ham, medens han for Overretten, navnlig i Indlæg af 11te April 1859, har erklæret ikke at have haft nogen umiddelbar Forbindelse med Citanten; at Indstævnte, skjøndt opfordret til at fremlægge sine Bøger, har vægret sig derved, da disse ikke skulde kunne give nogen Oplysning; at han, efter hvad der er oplyst, har benyttet Panteobligationen som Depositum i Nationalbanken ved Disconteringen af nogle af hans egne Begler til et Beløb af 3,000 Rdl., og at det i og for sig ikke er sandsynligt, at der af Indstævnte skulde være forstrakt et saa betydeligt Laan mod en saa ringe Sikkerhed, som Panteobligationen har viist sig at indeholde, og det uden at der for Laanet fordredes Gjældsbeviis eller, som Indstævntes Paa-stand synes at forudsætte, skulde erlægges Rente, — saa skjønnes der end ikke at være fremkommet saa megen Formodning, at der kan være

Føie til at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Citantens Ed, hvorimod denne vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Underrettsdommen i nærværende Sag er Citanten, Glarmester Lorentz Asmusen af Horsens, dømt til at betale Indstævnte, Grosserer Andr. W. Andersen af Kjøbenhavn, 4,075 Rdl. med Renter 5 pCt. deraf fra 23de Juli 1857, samt 20 Rdl. i Procesomkostninger, og da Citanten har formeent, at han ikke er pligtig at betale Indstævnte det ommeldte Beløb, og derfor ved Underretten havde paastaet sig frifunden, har han indanket Sagen til Overretten, hvor han principaliter har gjentaget sin for Underretten fremsatte Paastand og subsidiairt paastaet Sagen afgjort ved Ed, hvorimod Indstævnte her for Retten procederer til Stadsfæstelse af Underrettsdommen.

Indstævntes ommeldte Forbring paa Citanten er støttet paa, at Indstævnte, efter hvad han har anført, har forstrakt, eller, som han i sin Procedure har udtrykt sig, fourneret et Laan, stort 4,200 Rdl., til hvis Optagelse enten i Banken eller i et andet Institut eller paa den aldeles private Wei og med Ret til derfor at pantsætte en af Kroeier Frederik Olsen i Knob Kro til Citanten for 4,200 Rdl. udstedt Panteobligation, hvorved der var givet Pant med 2den Prioritet efter 4000 Rdl. i den nævnte Kro, samt med 1ste Prioritet i 2de Engskifter, Citanten under 12te Mai 1848 havde meddeelt Kjøbmand P. E. Heveile i Horsens nindstrænket Fuldmagt, hvorefter Heveile under 18de Februar 1849 ved en af ham til Indstævnte udstedt Fuldmagt havde substitueret Indstævnte til at optage det ommeldte Laan under de i Citantens Fuldmagt nævnte Vilkaar og til derfor at pantsætte den ommeldte Panteobligation; da nu de ved denne Panteobligation pantsatte Eiendomme ved deres Realisation kun ere udbragte til et saabant Beløb, at der ikke derved er erhødt mere end 125 Rdl. til Afdrag paa Panteobligationen, hvilket Beløb er oppebaaret af Indstævnte, har han fordret Resten af det af ham mod Depositum af Panteobligationen og i Genhøib til de ommeldte Fuldmagter meddeelte Laan, stort 4,200 Rdl., betalt af Citanten med 4,075 Rdl.

Det er in confesso, at det i de ommeldte Fuldmagter omhandlede Laan ikke er blevet Citanten directe ubbetalt af Indstævnte, og at der ikke for Laanet er blevet udstedt noget Gjældsbeviis, og ligesom Citanten under Sagen har benægtet, at et saabant Laan er for hans Regning meddeelt af Indstævnte, saa-

ledes har Titanten ogsaa villet gjøre gjældende, at han ved den nævnte Fuldmagt af 12te Mai 1848 ikke har paataget sig nogen personlig Ansvarlighed for det Laan, der efter denne maatte af Fxeveile blive optaget mod Pantsætning af den nævnte Panteobligation, og at det kun har været hans Hensigt ved denne Fuldmagt at bemyndige Fxeveile til at pantsætte Obligationen til Sikkerhed for et af Fxeveile for dennes egen Regning optaget Laan paa indtil 4,200 Rdl., uden at Titanten personlig blev ansvarlig for Laanets Indfrielse. Det kan imidlertid ikke være Tvivl underkastet, at Titantens Fuldmagt af 12te Mai 1848 indeholdt Besøielse for Fxeveile til at optage et for Titanten personlig forbindende Laan indtil 4.200 Rdl.; thi Fuldmagten indeholder ei blot, at Titanten giver Fxeveile uindskrænket Fuldmagt til paa Titantens Vegne at søge et saadant Laan, men ogsaa at det Gjældsbeviis, som Fxeveile paa Titantens Vegne udsæder, samt Alt, hvad han i Anledning af denne Pantsættelse foretager, skal være ligesaa gjældende, som samme af Titanten selv var foretaget, udfærdt og underkrevet, og efter dette Indhold af Fuldmagten maatte den, med hvem Fxeveile contraherer det ommeldte Laan, nødvendigviis ansee Titanten som Debitor for Laanet. I den af Fxeveile til Indstævnte udfærdte Fuldmagt af 18de Februar 1849 indeholdes der ei heller Noget, hvorefter det kan antages, at Indstævnte skulde være indskrænket til at benytte den ommeldte Panteobligation til Pantsætning for et Laan for Fxeveiles egen Regning, og saaledes at Titanten ikke blev personlig ansvarlig for Laanet, eftersom Titantens Fuldmagt til Fxeveile i samme betegnes som en Fuldmagt til at optage et Laan paa Titantens Vegne, og den iøvrigt gaaer ud paa at give Indstævnte den selv samme Bemyndigelse, som af Titanten var givet Fxeveile til — som det hedder — at optage slikt Laan og derfor pantsætte Obligationen, og at Fxeveile skulde have været uberettiget til saaledes at substituere Indstævnte for sig, og det af denne Foretagne saaledes ikke være forbindende for Titanten, kan efter det foransførte omfattende Indhold af Fuldmagten af 12te Mai 1848 ingenlunde antages. Den Omstændighed, at der intet Gjældsbeviis er udfærdt for det Laan, som Indstævnte paastaar at have forstrakt i Henhold til de ommeldte Fuldmagter, kan ei heller i og for sig være afgjørende til Fordeel for Titanten, da Laanets Meddelelse i Henhold til Fuldmagten alene maatte være forpligtende for Titanten, og det er derhos naturligt, at Indstævnte, naar han selv meddeelte det Laan, som han var bemyndiget til at optage for Titantens Regning, ikke selv derfor udsærbigede noget Gjældsbeviis. Ligesaalidt kan det efter Indholdet af den af Titanten til Fxeveile udfærdte Fuldmagt komme Titanten tilgode, at han ikke selv fra Indstævnte har modtaget Laanets Beløb, da Fxeveile efter Fuldmagtens Indhold maatte være berettiget til at modtage Laanets Beløb, og det maatte være Laangiveren udbkommende, hvorvidt Fxeveile igjen udbetalte Laanet til Titanten, eller om Laanets Optagelse kun var skeet for efter Overenskomst mellem Titanten og Fxeveile at komme denne alene tilgode.

Titanten har nu vel, som anført, paastaet, at der slet ikke af Indstævnte er meddeelt Fxeveile noget Laan i Henhold til den ommeldte Fuldmagt; han har imidlertid erkjendt, at han har meddeelt Indstævnte en af denne under Sagen

fremlagt den 24de September 1851 dateret Fuldmagt, hvorved han bemyndiger Indstævnte til at indkræve den ommeldte Panteobligations paalydende Capital med deraf resterende Renter hos Debitor, og i denne Fuldmagt er det nu af Titanten udtrykkelig ublaat, at Indstævnte i Genhold til Titantens nævnte Fuldmagt af 12te Mai 1848 og den senere Fuldmagt af 18de Februar 1849 har optaget og fourneret det i samme ommeldte Laan af 4,200 Rdl., og vel har Titanten villet gjøre gjældende, at han ved at underskrive Fuldmagten af 24de September 1851 har forudsat, at den alene gif ud paa at bemyndige Indstævnte til at inddrive Panteobligationens Beløb hos dens Udsteder, uden at han ved Fuldmagtens øvrige Indhold gav nogen Erkjendelse af, at der hos Indstævnte var optaget noget Laan for hans Regning, idet han derhos har paastaet, at den Mand, som paa Indstævntes Begue forelagde ham denne Fuldmagt til Underskrift, forestillede ham, at han ikke derved paadrog sig nogen personlig Forpligtelse eller afgav nogen Erkjendelse om, at han var pligtig personlig at tilsvare det Beløb, hvorfor Panteobligationen var pantsat hos Indstævnte, men denne maa ansees behørigen at have benægtet Rigtigheden af, hvad Titanten saaledes har anført om, at der ved Fuldmagtens Underskrift skal være vibragt Titanten en urigtig Forestilling om dens Betydning, og Titanten har Intet oplyst om Rigtigheden af hans i denne Henseende Anførte, hvorhos bemærkes, at der efter Proceduren ikke er Spørgsmaal om, at Titantens Forpligtelse til at tilsvare det Beløb, som Indstævnte har forstrakt mod Depositum af Panteobligationen, først skal være stiftet ved den i Fuldmagten af 24de September 1851 afgivne Erkjendelse af, at Indstævnte havde givet et saadant Laan, men at Forpligtelsen allerede har været tilstede fra den Tid af, da Indstævnte i Genhold til Fuldmagterne af 12te Mai 1848 og 18de Februar 1849 meddeelte Laanet, og at det i og for sig er uantageligt, at Titanten skulde have meddeelt den ved Fuldmagten af 24de September 1851 givne Bemyndigelse til at oppebære Panteobligationens Paalydende, endog saaledes, at Indstævnte, som det i Fuldmagten hedder, uindskrænket og uigenkaldelig skulde indtræde i Titantens Sted, naar Titanten ikke erkjendte, at Laanet virkelig var forstrakt af Indstævnte, og det for Titantens Regning. Titanten maa saaledes ansees ved Fuldmagten af 24de September 1851 at have afgivet en for ham bindende Erkjendelse af, at Laanet paa 4,200 Rdl. er forstrakt af Indstævnte, og det navnlig i Genhold til de tidligere Fuldmagter for Titantens Regning, og da det, naar denne Erkjendelse skulde tilfidesættes, maatte være Titantens Sag at føre Beviis for, at Laanet ikke er blevet meddeelt, hvilket Beviis han ikke har ført, kan der intet Hensyn tages til Titantens Paastand om, at Laanet ikke er meddeelt af Indstævnte, ligesom det herefter heller ikke kan komme i Betragtning, at Indstævnte ikke efter Titantens dog først for Dverretten fremsatte Opfordring, har seet sig istand til efter saamange Aars Forsøg at meddele nærmere Oplysning om, hvorledes Laanet er præsteret.

Det findes saaledes, at Titanten maa være pligtig at tilsvare Indstævnte det ommeldte Laans Restbeløb med Renter, og Underrettsdommen vil derfor være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Underretten efter Sagens

Omfærdigheder findes at burde ophæves, og ligeledes vilde Processens Omkostninger for Overretten være at ophæve.

Forfaavidt der af Indstævnte har været fremsat Paastrand om Mortification af nogle Ytringer i Citantens Procedure for Overretten, bemærkes, at denne Paastrand maa efter den af Citanten senere givne Mobilisation af en af de paa-gjældende Ytringer anses tildeels at være strafalden, og den skjønnes forøvrigt ikke at kunne tages til Følge.

Forfaavidt Fuldmagten af 24de September 1851 ikke er skrevet paa behørigt stemplet Papiir, er der vel i Underretsdømmens Præmisses gjort Bemærkning om, at samme bliver at anholde for at indsendes til Omstempling, men da dette ikke sees at være steet, og den anførte Bemærkning ei er optaget i Dømmens Conclusion, bliver Statskassens Ret i denne Henseende atter at forbeholde, forsaavidt Omstempling af det omhandlede Document ikke allerede har fundet Sted; forøvrigt har det til Sagen hørende stemplede Papiir her for Retten været forbrugt."

Tirsdagen den 19de Mai.

Nr. 41. Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter (Justitsraad Bunge)

contra

Rådmand **N. W. Søndergaard** af Skjelskør (Advocat Hindenburg), angaaende Spørgsmaalet, om Citanterne ere forpligtede til at erkjende en af Indstævnte til Procurator Justesen i Korsør erlagt Betaling af Afdrag og Renter til Creditforeningen forbindende for sig.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de April 1862: „De Indstævnte, Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter, bør anerkjende den Citanten, Rådmand **N. W. Søndergaard** af Skjelskør, af de Indstævnets Befuldmægtigede i dette Tilfælde, Procurator Justesen i Korsør, meddeelte Dvittering for Afdrag og Renter i Juni Termin 1860 af Citantens Pantegjæld til Creditforeningen samt paa den af Citanten til bemeldte Forening udstædte Panteobligation afskrive den Deel af Dvitteringens Paalydende, der er Capitalafdrag. Saa betale de og til Citanten Processens Omkostninger med 25 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udskærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved

Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne til Indstævnte med 100 Rdl.; saa betale de og til Justitskassen 5 Rdl.

Den inbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Paa Grund af, at Kjøbmand Søndergaard af den af ham under 22de Juli 1854 til Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter udstædte Panteobligation, oprindeligt stor 10,000 Rdl., ikke i 11te Juni Termin 1860 havde erlagt skyldige Afdrag og Renter 250 Rdl., anmodede bemeldte Forening under 29de August s. A. Procurator Justesen i Rorsør om at requirere Execution for den skyldige Capital m. v. i det stillede Pant med Tilføiende, at hvis Restancen, hvilken nærmere specificeredes, strax betaltes, tilligemed Sagens Omkostninger og Sagsførers Salair, kunde Fogedforretningen unblades. Efterat denne Ublægsordre var bleven Søndergaard communiceret, betalte han den 23de September næstefter den til den ommeldte Termin forfaldne Restance af Renter og Afdrag 250 Rdl. m. v. til den nævnte Sagsfører, som derfor meddeelte ham Dvittering, hvori tilkjendegives, at det var resterende Renter „til Creditforeningen.“ Da Kjøbmand Søndergaard til den paafølgende Termin ei betalte, hvad han havde at præstere til Foreningen, blev der efter Foreningens Requisition den 29de Mai s. A. foretaget Execution hos ham, hvorunder foruden Capital m. v. ogsaa blev affordret ham den til 11te Juni 1860 forfaldne Rente m. v., som han havde betalt til den ovennævnte Sagsfører. Executionen blev med Requisition Indvilligelse fremmet, ogsaa for den sidstnævnte Restance, dog under udtrykkelig Forbehold af hans Ret mod Creditforeningen med Hensyn til samme, og under et den 6te Juli indgaaet Forlig blev det vedtaget, at Søndergaard inden 8 Dage skulde anlægge Sag mod Foreningen om, hvorvidt denne vilde anerkjende den til den ovennævnte Sagsfører fætte Betaling for gylbig.

I Henhold til dette Forlig har nu Citanten, Kjøbmand Søndergaard af Skjelskør, anlagt nærværende Sag mod Creditforeningen og paastaet denne tilpligtet at anerkjende den af bemeldte Sagsfører, som Foreningens formeentlige Besuldmægtigebe for dette Tilfælde, udstædte Dvittering for Afdrag og Renter i Juni Termin 1860 af Citantens Pantegjæld til Foreningen og at affrive paa Obligationen den Deel af Dvitteringens Paalydende, der er Capitalafdrag, samt endelig til at betale ham denne Sags Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, der paastaae sig frisuudne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, grunde deres Nægtelse af at anerkjende den til den ommeldte Sagsfører erlagte Betaling, — der ikke skal være indkommen til dem —, som gylbig væsentligen paa, at ligesom der ikke af dem var givet bemeldte Sagsfører nogenformhelt Bemyndigelse til paa deres Vegne at modtage og kvittere for det omhandlede Beløb, der skyldtes Foreningen, saaledes var Citanten saameget mere uberettiget til at betale det ommeldte Beløb til en tredje Person, som han udtrykkelig, saavel ifølge de for Foreningen sanctionerede Statuter, som ifølge en i den af Citanten til Foreningen udstædte Obligation indført Clausul, saa-

Ihøende: „Alle Indbetalinger, som jeg er forpligtet til efter denne Obligation, skulle skee paa Foreningens Contoir i Kjøbenhavn eller paa hvilket andet Sted, Foreningens Bestyrelse maatte anvise mig,“ var pligtig at indbetale Beløbet paa det nævnte Contoir, til hvilken Indbetalingsmaade Citanten havde havt mere end tilstrækkelig Tid, da det sees, at Betalingen først er præsteret den 23de September, uagtet Skrivelsen til den ommeldte Sagfører om at foranstalte Udlæg er dateret 29de August.

Naar der imidlertid hensees til, at Procurator Justesen i de Indstævntes Skrivelse af 29de August 1860, hvorved han, efter hvad der er in confesso, har legitimeret sig ligeoverfor Citanten, ikke blot var bemyndiget til at requirere Execution i det Foreningen stillede Pant for den hele forfaldne resterende Pante-gjæld samt anmodet om paa Foreningens Vegne at give Møde under Forretningen, men at der, naar det i bemeldte Skrivelse hedder: „Ved slutteligen at opgive Beløbet af den for Debitor udsærbigebe Dwittering for Restancen — bemærkes, at hvis han strax betaler bemeldte Dwitterings Beløb med Renter deraf, indtil Betaling skeer, o: indtil den Dag, De antager, at Beløbet vil komme Foreningens Kasserer tilhønde, Udlæg, Sagens Omkostninger tilligemed beres o: Justesens Regning, kan Fogedforretning undlades,“ som alt antydet, endvidere var meddeelt bemeldte Sagfører en Bemyndigelse til paa Foreningens Vegne at undlade at requirere Execution, naar Restancen for 11te Juni Termin 1860 m. v. blev betalt, findes det ikke at kunne nægtes, at Citanten maatte ansee Justesen bemyndiget til at modtage og kvittere for den skyldige Restance af Renter og Afdrag, og det saameget mere, som det efter den nysansførte Deel af Skrivelsens Indhold endog var gjort afhængigt af Justesens Bestemmelse, hvor-meget Citanten skulde betale i Rente af den skyldige Restance, medens det end ikke var antydet, at Restancen skulde betales til nogen Anden end Beløbet af Justesens Regning, som Citanten, hvad ogsaa af de Indstævnte er erkjendt, havde at afgjøre med denne.

Efter det Ansførte vil Citantens Paastand saaledes være at tage tilfølge, og findes de Indstævnte derhos efter Omstændighederne at maatte tilsvare Citanten Processens Omkostninger med 25 Rdl.

Det stemplede Papiir er under Sagen rigtigen forbrugt“.

Nr. 169.

Statsraad Salicath

contra

Christian eller **Christen Johansen Mohn** eller **Nielsen**

(Defensor Liebe),

der tiltales for voldelig Udfærd mod forskjellige Personer.

Åsens Kjøbstads Extrarets Dom af 26de September 1862: „Til-talte, Somand Christian Johansen Mohn eller Nielsen af Åsens bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede samtlige af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger,

hvorunder Salair til Actor, Procurator Schmidt i Middelfart, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Gormsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Februar 1863: „Tiltalte, Sønmand Christian eller Christen Johansen Mohn eller Nielsen bør henføres til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Byttingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Christensen og Maasløff, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Aøsens Kjøbshads Exraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Sønmand Christian eller Christen Johansen Mohn eller Nielsen for volbelig Udfærd mod forskellige Personer.

De af Dagleier Hans Christensen, Bøvær Joseph Bræmer, og Smaa-tjører Andreas Bagger i saa Henseende afgivne edelige Forklaringer gaar ud paa, at da de den 19de Juni f. A. om Aftenen tilligemed en fjerde Person, Smedesvend Poul Poulsen, opholdt sig i Hans Christensens Bolig, indfandt Tiltalte, der boer i samme Huus som Hans Christensen, sig udenfor dennes Dør og opfordrede ham uden nogen fra hans Side givne Anledning under Skjældsord og Trusler til at komme udenfor. Bøvær Joseph Bræmer aabnede derpaa Døren og opfordrede Tiltalte til at være rolig, men i det Samme tilføiede Sidstnævnte Bræmer et Slag i Hovedet med et Rundjern, som han havde i Haanden. Saavel Bræmer som Hans Christensen og Andreas Bagger gif derpaa løs paa Tiltalte for at afvæbne ham, ved hvilken Leilighed Hans Christensen erholdt flere Slag over Hænderne af Jernet, hvormed Tiltalte værgede sig, ligesom ogsaa Bøvær Bræmer vil være tilføiet et Saar i venstre Arm af en Kniv eller et Spiger, som Tiltalte skal have holdt i venstre Haand, medens han havde Jernet i den høire. Kort efter mistede Tiltalte Besiddelsen af Jernet, uden at det er oplyst, om han selv kastede det fra sig, eller nogen af de Andre tog det fra ham, og løb han derpaa ind i Smaa-tjører Baggers Bolig, hvor han væltebe Borde og Stole og anrettede anden Udelæggelse, og navnlig itusflog den øverste Krands af en Kaffeovn. Efterat han imidlertid af de Andre var bleven sat udenfor, forlod

han Stedet. Ifølge den afgivne Lægeerklæring havde Væver Bræmer Dagen efter et Saar paa den høire Side af Baghovedet, der var $\frac{1}{4}$ Tomme langt, og som var trængt næsten ind til Hovedskallen, hvilken dog ikke fandtes blottet. Ligeledes havde Bræmer et sullet nogle Linier dybt Saar paa venstre Underarm. Dagleier Hans Christensen havde erholdt et 1 Tomme langt noget slænget Saar paa venstre Haands Pegefingers midterste Led, samt et mindre revet Saar imellem 3die og 4de Finger paa høire Haand. Det af Tiltalte brugte Væbstaab, der er kommet tilstede under Sagen, var et Stykke Jern af omtrent $\frac{3}{4}$ Tommes Tykkelse og 20 Tommers Længde, som i den ene Ende var forsynet med en rund skarp Krands af $1\frac{1}{2}$ Tomme i Diameter, med hvilken navnlig det Væver Bræmer vibragte Slag i Hovedet saavel som Saarene paa Hans Christensens Hænder maa antages at være tilføiede. Det er derhos af Tiltalte selv erkjendt, at det omhandlede Stykke Jern er af en saadan Bestaaffenhed, at et nogenlunde kraftigt Slag dermed, navnlig i Hovedet, lettelig kunde have Døden tilfølge, og at det derfor var et Helb, at det Slag, som Bræmer erholdt, hvad denne ogsaa selv har forklaret, tilbeels af ham blev aspareret med Haanden. Tugen af de tilføiede Læsioner, der samtlige ere lægte, have imidlertid efterladt flabelige Følger for de Paagjældende, som ogsaa under Sagen have frasalbet Krav paa Erstatning for Svie og Cuur m. v.

Tiltalte har fra sin Side først afgivet, at han, som ved den paagjældende Leilighed vil have været meget beruset, var gaaet ned til Hans Christensens Leilighed for at spørge efter sin Hustru, som han troede var der, men at han i det Samme blev angrebet af de ovennævnte 4 Personer, der befandt sig i Hans Christensens Bolig, og som pludselig styrtede ud af Døren og overfaldt ham, hvorfor han blev nødsaget til at værges sig med det omhandlede Rundjern, og saaledes kan have tilføiet de Paagjældende de ommeldte Læsioner. Senere har Tiltalte imidlertid tilføiet, at han dog kun mener dunkelt at kunne mindes, at det er tilgaaet, som af ham forklaret, idet han ikke kan erindre noget aldeles Bestemt, da han var meget besjænknet, og han, naar han er i denne Tilstand, ikke veed, hvad han gjør. Saavel ved de forannævnte som ved flere andre under Sagen afshørte Deponenters Forklaringer maa det imidlertid anses tilstrækkeligt godtgjort, at den ovenfor givne Fremstilling af det Passerede i alt Væsentligt er stemmende med Sandhed, idet der dog ikke er fremkommet Videne til Bestyrkelse af Væver Bræmers Anbringende om, at Tiltalte foruden Rundjernet ogsaa skulde have været væknet med en Kniv eller et Spiger, hvormed det Bræmer vibragte Saar i Armen skulde være tilføiet. Ligesom nu den af det kongelige Sundhedscollegium i Sagen afgivne Erklæring gaaer ud paa, at Collegiet efter de i Acterne indeholdte Oplysninger skjøner, at Tiltalte, da han uboveede Volds handlingen har været i en ved Beruselse fremkaldt meget exalteret Sindstilstand, uden at dog derpaa synes at kunne begrundes fuld Utilregnelighed, saaledes finder Overretten ei heller, at der kan være Foie til at statuere, at Tiltalte i Gjerningens Dieblif har befundet sig i en Tilregnelighed ubeslukkende Tilstand.

Naar hensees til det brugte Væbstaabs farlige Bestaaffenhed samt til, at de

Angrebne maa ansees som sageløse, fjønnes Tiltalte, der er født den 3die November 1823, og som tidligere under 26de November 1859 har efter eget Tilbud erlagt en Mulkt af 2 Rdl. til Kjøsens Politikasse for fredsforskyrende Udfærd paa Gaden, samt den 10de Mai 1850, medens han var i Orlogstjeneste, er straffet med 24 Timers Arrest for respectstribigt Forhold, men som forøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, ikke at kunne unbgaae at ansees med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 12, jfr. § 6, saaledes at Straffen bliver at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Underretsbdommen, hvorved Tiltalte under Paaberaabelse af nysnævnte Forordnings § 9, sammenholdt med §§ 3, 4 og 6, er idømt Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil derfor i denne Henseende være at forandre, hvorimod den isøvrigt i Henseende til Actionens Omkostninger biver at stadfæste.

Nr. 187.

Advocat Liebe
contra**Jens Peter Klink** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri forbundet med Indbrud.

Hirschholm Birk's Extrarets Dom af 3die Januar 1863: „Arrestanten Jens Peter Klink bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. Saa udreder Arrestanten og alle af denne Action lobligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Alsted og Schmith, 5 Rdl. til hver samt Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. Endelig udreder Arrestanten følgende Erstatningssummer: til Røgter Martin Martinsen paa Sandholm, 10 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., til Ole Pedersen af Bloustrød, 15 Rdl. og til Ole Christensen sammesteds, 2 Rdl. 4 Mk. De idømte Erstatningssummer at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de April 1863: „Arrestanten Jens Peter Klink bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Isøvrigt bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Simonson og Bang her for Retten betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Hirschholm Birk indantebe Sag, under hvilken Arrestanten Jens Peter Klink tiltales for Tyveri, forbundet med Indbrud, er det ved hans egen Tilstaaelse, der bestyres ved Sagens Omstændigheder, beviist, at han, der er født den 6te November 1844 og ei tilførn er straffet, i November Maaned s. A. har begaaet 4 Tyverier, idet han deels har frastjaalet sin Fader et Par til 3 Rdl. vurderebe Støvler, deels fra Røgteren Martin Martinsen paa Sandholmgaard har stjaalet 2 Portemonnaier med 10 Rdl. 5 Mk. i Penge, deels fra Karlen Die Pedersen og Drengen Die Christensen i Bloustrød Kro ved 2 forskjellige Tyverier har stjaalet adskillige Klædningsstykker og andre Effecter, tilsammen af en Værdi af omtrent 25 Rdl. Paa Sandholmgaard skaffede han sig Afgang til Røgterens Kammer, hvor han begik Tyveriet omtrent Klokken 6 om Aftenen, ved at opbryde den aflaaefede Dør med en Serngreb, saa at dette Tyveri maa henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Led, hvorimod de øvrige Tyverier ere uqualificerede, men de 2 Tyverier i Bloustrød Kro ere dog forbundne med særdeles aggraverende Omstændigheder, da de begge ere begaaede om Natten i Karlekammeret, hvor Karlene og Drengen laae og sov, og med hvis Velighed Arrestanten ved en imod ham tidligere udviist Gjæstfrihed var bleven bekjendt, og han den sidste Gang, da han saandt Døren indvendig luffet med en Krog, banebe sig Afgang til Kammeret ved at stubbe saaledes til Døren, at Krogen sprang af.

Han vil derfor være at ansee efter det ovennævnte Lovsted samt efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar.

Overeensstemmende hermed vil Birketingsdommen, ved hvilken han er anseet med Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, forjaavibt være at forandre, hvorimod denne Dom, da dens Bestemmeser, angaaende Udrebelse af Erstatning til de 3 sidstnævnte Bestjaalne samt angaaende Actionsomkostningerne, berunder Sagpøversalairerne, billiges, isøvrigt vil være at stadfæste“.

Torsdagen den 21de Mai.

Nr. 76. Gaardeier **Hans Sørensen Knudsgaard** af Hald
(Advocat Heinrichsen)

contra

Handelshuset **Herfind & Bærens** i Aalborg samt Stiftesforvalteren i
Kjøbmand **Adolphsens** Pallitbo, Herredsfoged **Platou** (Advocat Brock),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er berettiget til at erholde Udlæg, navnlig som Pantecreditor i Adolphsens Fallitbo for en Fordring stor 1,500 Rdl. med Renter.

Fiends og Nørlyng Herreders Skifterets Decision af 27de December 1861: „Saafrømt Udstederen af Skadesløsbrevet af 6te Februar 1860, falleret Kjobmand i Seistrup, Vilhelm Adolphsen, og Creditor efter samme, Gaardeier Hans Sørensen Knudsgaard af Hald, efter foregaaende lovlig Dngang inden deres Bærning med deres corporlige Sed bekræfte, at Skadesløsbrevet i Virkeligheden er et Gjælds-brev, og at Creditor virkelig har forstrakt og Udstederen modtaget det deri anførte Beløb af 1,500 Rdl., vil Knudsgaards i Adolphsens Fallitbo anmeldte Fordring paa 1,500 Rdl. være at ansee som legitimeret qua Pantefordring. Drifte de sig derimod ikke til saadan Sed at aflægge, vil den nedlagte Protest imod, at den ommeldte Fordring ansees legitimeret, være at tage til Følge. Aflægges Eden, vil Knudsgaards Fordring derhos beholde sin anviste Plads i Concursordenen ei alene for Capitalen 1,500 Rdl., men ogsaa for lovlige Renter 4 pCt. pro Anno deraf, fra Anmeldelsesdagen den 27de Marts d. A.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juni 1862: „Indstævnte Gaardeier Hans Sørensen Knudsgaard bør være uberettiget til i Kjobmand W. Adolphsens Fallitbo at erholde Udlæg for den ovenomhandlede af ham i Boet anmeldte Fordring. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, og hvis Betydning ikke svækkes ved de Høiesteret forelagte nye Dplysninger, vil hverken Citantens principale Paastand om Stadfæstelse af Skiftedecisionen eller hans subsidiære Paastand om imod den deri ommeldte Edsafleggelse at gives Udlæg for det omhandlede Krav som simpel Gjæld kunne tages til Følge, hvorimod Dommen, efter de Indstævntes Paastand, vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Stiftskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat der under Behandlingen af Kjøbmand B. Adolphsens Fallitbo var af Skifteforvalteren, Indstævnte Herredsfoged Platou, i en Skiftesamling fremlagt en Fortegnelse over de i Boet anmeldte Forbringinger med Angivelse af deres Plads i Concurssordenen. hvorefter der var tillagt en af Indstævnte, Gaardmand Hans Sørensen Knuds-gaard, i Henhold til et af Fallenten udstedt Skadesløsbrev af 6te Februar 1860 anmeldt Forbring paa 1,500 Rbl. med Renter, Fortrinsret fremfor de uprivilegerede personlige Forbringinger, blev der af Citanterne, Handelshuset J. S. Herffind & Børens — der i Henhold til en Contocourant af 11te Marts 1861 havde i Boet anmeldt en Forbring paa 1,134 Rbl. 3 Mk. 15 Sk. samt foranlediget, at der ved Politiretten var blevet optaget Forhør over Fallenten til Undersøgelse angaaende hans hele Handlevirksomhed — protesteret imod, at Indstævnte Knuds-gaard fyldestgøres i Boet som Pantnaver eller i det Hele respecteres som Creditor i Boet for Beløbet som uligiteret, og ved den derefter affagte Decision er Tvistens Udfald gjort afhængig af, at saavel Fallenten Kjøbmand Adolphsen som Indstævnte Knuds-gaard vedlige, at det ommeldte Skadesløsbrev af 6te Februar 1860 i Virkeligheden er et Gjaldbrev, og at Knuds-gaard virkelig har forkræft og Adolphsen modtaget det deri ommeldte Beløb af 1,500 Rbl., i hvilket Tilfælde den paagjældende af Knuds-gaard anmeldte Forbring er anseet som legitimeret qua Pantforbring, saa at den beholder sin anviste Plads i Concurssordenen, saavel for Capitalen 1,500 Rbl. som for Renten deraf, 4 pCt. aarlig, fra Anmeldelsesdagen den 27de Marts s. A., hvorimod saafremt Eten ikke aflægges, den nedlagte Protest imod, at den ommeldte Forbring ansees legitimeret, er taget til Følge. Denne Decision er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have paaftaaet deres for Skifteretten fremsatte Protest givet Medhold, medens Indstævnte Knuds-gaard har paaftaaet den indankede Decision stadfæstet. Indstævnte Herredsfoged Platou har ikke givet Møde for Overretten.

I det ovennævnte den 6te Februar 1860 daterede og den 7de s. M. tinglæste Skadesløsbrev, paa hvilket Indstævnte Knuds-gaard støtter den omtvistede Forbring, hedder det, at Udstæderen Kjøbmand Adolphsen i Anledning af, at Knuds-gaard og 2 andre navngivne Gaardeiere have, Een for Alle og Alle for Een, indbestaaet for ham som Cautionist og Selvslydner for et Laan stort 1,500 Rbl., og indtil dette Beløb er tilbagebetalt og berigtiget, eller saalænge nogen af de nævnte Mænd i den Anledning har noget at fordrø hos ham, pantsætter med 1ste Prioritets Panteret sine Vare og Varelager, Besætning, Ind- og Udbo m. v., hvorhos tilføies, at det er en Selvsølge, at hans Creditorer til enhver Tid ere berettigede til at undersøge hans Varelager, at denne „Cautionforpligtelse“ begynder fra Udstæderens og vedbaver uafbrudt i 2 Aar, altsaa indtil 6te Februar 1862, til hvilken Tid den uden videre Varjel ophører, samt at det, hvis Udstæderens Vedershæftighed ikke er tilfredsstillende for hans Cautionister, var en Selvsølge, at de vare berettigede til at trække dem tilbage og nægte ham deres Caution, uagtet de 2 Aar ikke vare udløbne. Documentet har derhos under 21de Mai 1860 erhøbt Paategning af den ene af

Panthaberne om, at da han er udtraadt af sine Forpligtelser til Rjødmand Adolphsen og saaledes ikke har noget Ansvar for ham, kan Stadesløsbrevet for hans Betskommende udflettes af Pantebogen. Endelig er Documentet ved dets Fremlæggelse i Adolphsens Bo paa Knudsgaard's Vegne af hans Sagfører givet en Paategning, hvori det hedder, at de ommeldte 1,500 Rdl., som Knudsgaard ifølge den indgaaede Cautionforpligtelse har maattet betale for Rjødmand Adolphsen, — anmeldes i dennes Fallitbo med Paastand om, at Knudsgaard som Pantecreditor erhoder, i Henhold til den ham i dette Stadesløsbrev givne Prioritet, stadesløs Betaling af den skyldige Capital med Renter. Efterat Indstævnte Knudsgaard havde fremlagt dette Document forsynet med den ansøgte Anmeldelsespaategning, og Citanterne derpaa havde neblagt deres ovenansførte Protest, idet de deels bestrebe, at Stadesløsbrevet var ufærdiget under Jagtagelse af Forskriverne i Forordningen af 28de Juli 1841 og navnlig, at det var udfærdiget paa den i samme ansøgte Dag, deels paaberaabte sig, at det Laan, som Cautionforpligtelsen skulde angaae, slet ikke ommeldtes i Documentet, samt navnlig benægtede, at Knudsgaard havde indfriet noget af Fallenten gjort Laan, fremlagde Indstævnte Knudsgaard paa en følgende Skiftesamling et Tingsvidue, hvorved det maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Stadesløsbrevet er oprettet paa behørig Maade og navnlig paa den deri ansøgte Dag, hvorhos han med Hensyn til de øvrige af Citanterne fremsatte Indsigelser bemærkede, at det vel var muligt, at det oprindeligt havde været de Mænds Mening, til hvem Stadesløsbrevet udfærdiges, ligesom sandsynligviis ogsaa Concipistens, at de ommeldte Mænd skulde indestaae som Cautionister for Fallenten for et Beløb af 1,500 Rdl., men at det efter de Dplysninger, der vare fremkomne under det over Fallenten i Anledning af hans Fallit optagne Forhør, hvortil han henholdt sig, var tilstrækkeligt godtgjort, at det ikke var oprettet i Anledning af en indgaaet Caution, saaledes som det feilagtigen udgav sig for, men derimod til Sikkerhed for ham og de øvrige i Documentet ommeldte Mænd, der havde forpligtet sig til at laane Adolphsen 1,500 Rdl., hvilken Sum Knudsgaard derpaa, da de 2 andre Mænd ikke havde kunnet efterkomme denne Forpligtelse, alene havde maattet gjøre Udveie for. Da Citanterne derefter benægtede, at Stadesløsbrevet efter dets Indhold kunde være oprettet i det af Indstævnte Knudsgaard nu angivne Sted, eller at Knudsgaard havde laant Fallenten 1,500 Rdl., eller at de Forklaringer, der vare afgivne under Forhøret, hvoraf end ikke var fremlagt Udskrift, kunde tillægges nogen Betydning under Sagen, fremlagde Indstævnte Knudsgaard en Extract-Udskrift af det optagne Forhør, under hvilket Fallenten havde forklaret, at han til sin Handels Udvidelse havde formaaet Indstævnte Knudsgaard og de 2 andre i Stadesløsbrevet nævnte Mænd til at forstrække sig med et Laan paa 1,500 Rdl. mod Pant i hans Varelager m. v., at der for dette Laan blev udfærdiget et Stadesløsbrev den 6te Februar 1860 til disse Mænd, at det var Meningen, at hver af Mændene skulde forstrække ham med 500 Rdl., men at den ene af dem havde trukket sig tilbage, og at den anden, da han ikke kunde udrede Halvdelen af de 1,500 Rdl., hvilket hele Beløb Knudsgaard saaledes maatte staae til, derimod udfærdigede et Cautionsbrev

til Knudsgaard, samt at Fallenten havde anvendt de 1,500 Rdl., som han saaledes den 6te Februar 1860 kom i Besiddelse af, deels til at betale Gjæld med, deels til at købe Varer for, og ved at fremlægge denne Extract-Udskrift gjentog Indstævnte Knudsgaard, at det fremgik af Fallentens Forklaringer, at Knudsgaard havde udbetalt Fallenten den i Stadesløsbrevet nævnte Sum. Titanterne bestrede imidlertid derpaa, at Forklaringerne under Forhøret, ialtsalb saalænge disse ikke fremlagdes i fuldstændig Udskrift, kunde benyttes som Beviismiddel, og idet de vedbleve deres Benægtelse af, at Stadesløsbrevet var udstedt for at sikre noget Fallenten ydet Laan, eller at Knudsgaard havde laant Fallenten 1,500 Rdl., samt endvidere benægtede, at den ene af de i Stadesløsbrevet nævnte Mænd havde udstedt et Cautionsbeviis til Indstævnte Knudsgaard, bemærkede de tillige, at Knudsgaard — efter Uoverensstemmelsen mellem Fallentens Forklaring under Forhøret og hans egen ovenansførte Anmeldelsespaategning paa Stadesløsbrevet i Forbindelse med de Misligheder fra Fallentens Side, der foranledigede Titanterne til at fremkalde en offentlig Undersøgelse, under hvilken Mislighederne vare bleve yderligere konstaterede — ikke uden Beviis kunde erkjendes at være Creditor i Boet. Indstævnte Knudsgaard fremlagde vel derefter et til ham af den af Fallenten angivne Mand udstedt Cautionsbeviis for 750 Rdl., der er dateret den 19de Februar 1860 og tinglæst den 28de s. M., og som tilkjendegiver sig at være udstedt til Knudsgaard i Anledning af, at denne havde maattet forstrække Adolphsen med det hele Beløb 1,500 Rdl., som det af Adolphsen den 6te Februar 1860 udstædte Stadesløsbrev lyder paa, idet han derhos bemærkede, at der nu var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han havde udbetalt Fallenten de 1,500 Rdl., men iøvrigt indskrænkede han sig til fremdeles at fastholde den af Fallenten afgivne Forklaring, og efterat Titanterne derpaa havde benægtet, at det nysnævnte Cautionsbeviis kunde godtgjøre eller vække Formodning for Rigtigheden af den af Indstævnte Knudsgaard anmeldte Fordring, samt tilføiet, at det aldeles ikke var tænkeligt, at Knudsgaard skulde have forstrakt Fallenten med 1,500 Rdl. uden skriftligt Beviis eller uden at kunne oplyse saadant ved Vidner, og at det meget mere maatte antages, at det nævnte Cautionsbeviis var udstedt i den Hensigt at støtte det af Knudsgaard nu fremsatte Krav, indlob Indstævnte Knudsgaard Sagen, idet han alene modtogde Titanternes sidst ansførte Bemærkning.

(Nærværende Sag slutes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 s. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de egl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 14.

Den 5te Juni.

1863.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 21de Mai.

Nr. 76. Gaardeier Hans Sørensen Knudsgaard af Hald
contra

Handelskøbet Herfind & Børens i Aalborg samt Skifteforvalteren i
Kjøbmand Adolphsens Fallitbo, Herredsfoged Platou (see forrige Nr.).

Saa vel efter det udtrykelige Indhold af selve det paagjældende Skadesløsbrev, der alene gaaer ud paa at give Sikkerhed for en, — som det endog navnlig efter de deri tagne ovennævnte Forbehold maa antages —, eventuel Cautionforpligtelse, som efter Indstævnte Knudsgaards egen ovenansførte Procedure mangler der nu al Føie til at ansee dette Document for et egentligt Gjælds-brev, hvorved Fallenten skulde have erkjendt at være de deri nævnte 3 Mænd 1,500 Rdl. skyldig, og vel har Indstævnte Knudsgaard uden nogen Indskrænkning henholbt sig til den af Fallenten under Forhøret afgivne Forklaring, der, som berørt, blandt Andet gaaer ud paa, at Skadesløsbrevet af 6te Februar 1860 blev udstædt for et Laan paa 1,500 Rdl., som han havde formaaet de i Documentet nævnte Mænd til at forstrække sig med, samt at han samme Dag tom i Besiddelse af disse 1,500 Rdl., men foruden at denne Deel af Fallentens Forklaring er i Strid med, hvad han iøvrigt selv under Forhøret har udsagt om Grunden til, at det hele Belsøb er blevet ham udbetalt af Knudsgaard alene, er den derhos ogsaa uforenelig med Indstævnte Knudsgaards Procedure, forsaavidt han nemlig, som anført, under samme maa ansees at have gjort gjældende, at Skadesløsbrevet skal være udstædt til Sikkerhed for et eventuelt Laan, som skulde ydes Fallenten. Skadesløsbrevet kan saaledes end ikke efter Indstævnte Knudsgaards egen Fremstilling ansees for et Document, der i og for sig kan afgive noget Bevøisdatum eller vække nogen Formodning for, at Indstævnte Knudsgaard enten alene eller i Forbindelse med de 2 andre deri nævnte Mænd har forstrakt Fallenten med et Laan af 1,500 Rdl., ligesom der af denne Grund

eiheller kan være Spørgsmaal om efter bemeldte Indstævntes subsidære Paa-stand at gjøre Sagens Udfald afhængig af Tred i Henshold til Lovens 5—14—46, hvorimod det maatte paaligge Indstævnte Knudsgaard efter Lovgivningens almindelige Grundsatninger at tilveiebringe et selvstændigt tilstrækkeligt Beviis for Tilværelsen af den af ham i Boet anmeldte Forbring, for hvilken der efter hans Formening skulde tilkomme ham Panteret efter Skadesløsbrevet. Et saadant Beviis kan imidlertid ingenlunde ansees selvstændigt tilveiebragt ved den af Fallenten, som ovenanført, afgivne Erkjendelse af, at han af Indstævnte Knudsgaard har modtaget et Laan af 1,500 Rdl. i Forbindelse med Fremlag-gelsen af det ovennævnte til Knudsgaard den 19de Februar 1860 udstedte Cautionbeviis for 750 Rdl. Ligesom der nemlig ikke i og for sig kan tillægges Fallentens Anerkjendelse af Gjælden nogen væsentlig Betydning allerede af den Grund, at Anerkjendelsen er afgivet under et efter Fallentens Udbrud over ham optaget offentligt Forhør, af hvilket Indstævnte Knudsgaard, uanset den ham fra Citanternes Side i saa Henseende givne Anledning, ikke har fremlagt fuld-stændig Udskrift, saaledes er eiheller ifølge det Ovenanførte den Fremstilling, som Fallenten under Forhøret i det Hele har givet, i og for sig ganske fyldestgjørende, og forsaavidt angaaer det ommeldte Cautionbeviis, da maa dette vel, som hid-vørende fra en af Pantøverne efter Skadesløsbrevet, og som udstedt allerede den 19de Februar 1860, og, efter hvad der maa antages, længere Tid før Fal-lentens Udbrud, vække nogen Formodning for, at Indstævnte Knudsgaard, som i samme ansøgt, allerede da havde forstrakt Fallenten med 1,500 Rdl.; men af-gjørende Bøgt vil der dog ikke kunne tillægges en sliq Tilfsjendegivelse i et af en Trediemand udstedt Document, og Indstævnte Knudsgaard har navnlig ei-heller uaiget Citanternes Erindringer imod, at der tillagdes dette Document nogen Beviiskraft, tilveiebragt nogenjomhelst selvstændig Oplysning om de nær-mere Omstændigheder ved dette Documents Tilblivelse, men alene henholdt sig til, hvad der desangaaende er yttret af Fallenten under Forhøret. Indstævnte Knudsgaard har derhos, uaiget han har maattet have personlig Kjendskab til den hele Sammenhæng med, at Skadesløsbrevets oprindelige Diemed, at sikkre en Cautionforpligtelse, senere skal være frataget, og at et Laan skal være ydet Fallenten istedfor Cautionen, dog aldeles ikke under sin Procedure indladt sig paa at give nogen selvstændig Fremstilling af de nærmere Omstændigheder, hvorunder eller Anledningen til, at Saadant skal være skeet, hvorimod han endog, som anført, ved at anmelde sin Forbring udtrykkeligt angav, at den hid-vørte fra en indfriet Cautionforpligtelse, og først efterat Fallenten i Forhøret havde udsagt, at Forbringens hidvørte fra et Laan, sluttede Indstævnte sig til Fallentens, som berørt, end ikke i det Hele fyldestgjørende Fremstilling og hen-holdt sig dertil uden nogen videre Berigtigelse eller Tilfsjøining, og uden at han meddelte noget om Grunden til, at han oprindeligen havde angivet en anden Skuldsaarlag. Medens Indstævnte Knudsgaard derhos, som anført, maa ansees at have erkjendt, at Laanet ikke blev ydet samtidigt med eller forinden Skadesløsbrevets Udstedelse, har han dog eiheller, uanset den Anledning, Citanternes Procedure dertil indeholdt, yttret Nogetjomhelst til Oplysning om, naar Beløbet

skal være udbetalt Fallenten, og under hvilke Omstændigheder dette skal være skeet, eller om Sammenhængen med, at der, — saaledes som han maa antages at erkjende —, intet skriftligt Document blev oprettet, og ingen Vidner have været tilstede ved Pengenes Udbetaling, og det findes efter Indstævnte Knuds-gaards Procedure i det Høje betænkeligt at tillægge Fallentens Erklæringer i Forhøret i Forbindelse med Fremlæggelsen af det ommeldte Cautionbeviis en saadan Vægt, at det kunde tilstedes bemeldte Indstævnte ved sin Eed at udfylde det Manglende i Beviset for at have ydet Fallenten det omspurgte Laan. Ibet den paagjældende af Indstævnte Knudsgaard i Voet anmeldte Fordring saaledes ikke kan ansees som behørig legitimeret, kan bemeldte Indstævnte som Følge heraf ikke imod Citanternes Protest ansees berettiget til for samme at erholde Udlæg i Voet.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Sagens Bestaffenhed at maatte ophæves.

Det til Sagen hørende stemplede Papiir har her for Retten været brugt, og forlaavidt den Skadesløsbrevet givne Anmeldelsespaategning ikke er skrevet paa særskilt stempelt Papiir, maa det forudsættes, at det Fornødne i saa Henseende vil blive iagttaget under Voets Behandling“.

Nr. 142.

Justitsraad Bungen
contra

Johan Ferdinand Marcusen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og Løsgæengeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Febr. 1863: „Arrestanten Johan Ferdinand Marcusen bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Lihme, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Johan Ferdinand Marcusen, der er langt over criminel Lavalder og senest dømt ved denne Retts Dom af 29de Marts 1856 efter Forordningen af 11te April 1840

§ 15, jfr. § 12 1ste Led og § 80, til 6 Aars Tugthuusarbejde, er under nærværende mod ham for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og Løsgængerianlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i sidstafvigte Sommer frastjaalet Tobaksfabrikant Alexander Rasmussen 6 til 30 Rdl. vurderede Søstøppesteker, August Theodor Trane en Frakke m. m. af Værdi 18 Rdl. 4 Mk. og Hans Rasmussen Trane et til 1 Rdl. vurderet Lommestørklæde, Pathuusforvalter Peter Balsbemar Mortensen nogle til 18 Rdl. 4 Mk. vurderede Klædningsstykker, Statsraad Borgermester Edoard Ehlers nogle til 30 Rdl. vurderede Gardiner, Vilhelmine Petersen to Broscher og nogle Ringe af Værdi 7 Rdl. 2 Mk., Maren Rudolphsen en til 1 Mk. vurderet Portemonnaie med deriværende 3 Rdl. 3 Mk. samt en Klasselotterijebbel af Værdi 7 Rdl. 6 Sk., og Anders Jensen nogle til 10 Rdl. vurderede Klædningsstykker, hvilke samtlige Tyverier med Undtagelse af det førstnævnte ere forøvede ved Indbrud om Dagen. Paa samme Maade er Arrestanten overbevist at have udladt at oplyse nogle af ham i afvigte Sommer fundne Røgler, men da disse ere befundne at være uden Værdi, vil han ikke for dette Forhold kunne paadrages noget Strafsvar. Endelig er Arrestanten overbevist at have overtraadt et ham ved Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 5te April f. A. givet Tilhold, hvorved det betydedes ham, som da reiste til Lübeck, at han, naar han atter vendte tilbage her til Staden eller paa dens Grund, uforsøvet havde at melde sig ved bemeldte Protocol, da han ellers vilde paadrage sig Straf for Løsgængerii, idet han flere Gange har taget Ophold her uden at foretage den paaløbne Melbing.

Arrestanten vil saaledes nu være at domme efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, jfr. § 12 1ste Led, og Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerii og Betleri § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 10 Aar“.

Fredagen den 22de Mai.

Nr. 179.

Advocat Brock

contra

Ane Margrethe Tørgensen (Defensør Hansen),

der tiltales for Bedragerii og Løsgængerii, forenet med Betleri.

Kronborg østre Virks Etrarets Dom af 13de Februar 1863: „Arrestantinden Ane Margrethe Tørgensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og Actionen lovligen skydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actør, Procurator Alfsted, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til begge efter Overovrighedens Bestemmelse. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April 1863:

„Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor ved Overretten, Procurator Bang, betaler Arrestantinden Ane Margrethe Jørgensen 5 Rdl. At efterkommes uuder Afjærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Birk's Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestantinden Ane Margrethe Jørgensen tiltales for Bedrageri og Løsgængeri forenet med Betleri, er det ved hendes egen med, hvad der ibrigt er fremkommet, stemmende Tilstaaelse oplyst, at hun, efterat have forladt Arbeids- og Forsørgelsesanstalten i Likhøj, hvor hun efter Foranstaltning af Helsingøe Fattigvæsen var indlagt, er streift arbejdsløs omkring og tildeels har ernæret sig ved Betleri, indtil hun den 6te Januar blev anholdt, samt at hun ved sin Vortgang fra Anstalten uden Tilslædselse har medtaget et tærnet Tørklæde, et Par Strømper, et Par Trætsøller, et Hovedtørklæde samt et Par Underærmer, hvilke til en Værdi af 8 Mk. 4 Sk. ansatte Klædningsstykker hun havde laant af andre Lemmer i Anstalten, og har hun tilstaaet, at det var hendes Agt at beholde alle disse Gjenstande, der ere komne tilstede og ubleverede de Vedkommende, af hvem der ikke er fordret Erstatning.

Da Arrestantinden, der er født den 20de October 1843, tidligere er straffet ifølge Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 18de August 1860 for Tyveri samt Løsgængeri og Betleri med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 40 Dage, efter nærværende Rets Dom af 22de Januar 1861 for 2den Gang begaaet Tyveri og Betleri med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, efter Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 27de Mai f. A. for at have overtraadt et hende af Politiet givet Tilhold med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeids-Anstalt i 48 Dage og endelig efter Hillerød Kjøbstads Politirets Dom af 22de August f. A. for Løsgænger med 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, maa det billiges, at hun for det af hende efter det Ovenansførte nu begaaede Bedrageri ved den indankede den 13de Februar sidstleden affagte Dom er anseet i Medhold af Forordningen af 11te April 1840 § 79, jfr. §§ 41 og 15, som for 3die Gang forøvet Tyveri, og findes Straffen passende fastsat til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, hvorved Straffen for det hende fremdeles overbeviste Løsgænger og Betleri vil være absorberet.

Da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkost-

ninger, som det er paalagt hende at udrede, ogfaa billiget, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 165.

Advocat Brock
contra

Ane Dortehea Pedersen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Fostermord.

Gjørding og Malt Herredets Egtværets Dom af 30te Januar 1863: „Arrestantinden Ane Dortehea Pedersen bør miste sin Hals, og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa bør hun og tilsvare alle af hendes Arrest og denne Action m. V. flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hofstrup og Ferslev, 8 Rdl. til hver, samt Diætpenge til Defensor efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 16de Marts 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Ane Dortehea Pedersen, der er født den 16de November 1837 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal og Fostermord.

Efter Arrestantindens Forklaring havde hun i længere Tid været Kjæreste med en Karl, med hvem hun navnlig i Vinteren 1861—62 jævnlig havde legemlig Omgang, og efterat hendes Menstruation var udebleven siden Februar Maaned f. A., kom hun omtrent ved Midsommeretid til Visshed om, at hun var frugt-sommelig. Af Frygt for sine Forældre, der vare imod hendes Forbindelse med den omtalte Karl og efter hendes Forklaring ofte havde gjort hende haarde Behreidelser, fordi hun ikke vilde slaae ham af Tankerne, samt af Stamsuldheb for sin Families og Andres Dødsomme, besluttede hun imidlertid at skjule sin Tilstand, samt at føde hemmeligt og derefter ombringe Barnet, navnlig ved at gøøle det; ligesom hun derfor unblod at forsyne sig med Børnetpi, saaledes

aabenbarede hun ikke sin Tilstand for Noget end ikke for sin Kjæreste, men nægtebe at være frugtsommelig, naar hun blev spurgt derom, og søgte navnlig at stusse sin Moder med Hensyn til Udeblivelsen af hendes Menstruation og hendes forandrede Udseende. En Dag i October Maaned — efter hvad hun bestemt antager den 16de — var hun om Eftermiddagen saa syg og mat, at hun havde ondt ved at blive oppe, og da hun om Aftenen kom ifjeng, indsaandt Fødselsmerterne sig. Hun undertrykte imidlertid enhver Klagefyd, og omtrent ved Midnatstid bragte hun et Barn til Verden, uden at hendes Broder og en Tjenestebdreng, der sov i samme Værelse, og hvis Seng stødte umiddelbart op til Arrestantindens, mærkede noget dertil. Efter Arrestantindens Forklaring stod hun opreist i Sengen, medens Fødslen gik for sig, hvorved Navlesnoren efter hendes Formening blev revet over; hun tog derpaa Barnet, der var levende og bevægede sig, idet det navnlig slog ud med Venene, men kun aandede spagt, op til sig, og ifølge sin fattede Beslutning lagde hun nu, for at quæle Barnet, den høire Haands Tommelinger og Pegefinger foran om Barnets Hals og trykkede fast til, hvorved Barnet, efter hvad hun antog, inden saa Minuter blev qvælt. Hun lagde det derpaa i et Tørklæde, som laa i Sengen, og beholdt det liggende hos sig i Sengen til næste Morgen, da hun saae Keilighed til at lægge det ned i en Skuffe i hendes Dragklæde, og efterat hun derpaa en af de følgende Dage havde nedgravet Efterbyrden i Haven og renset Sengen for Sporene af Fødslen, begav hun sig — efter hvad hun antager den 20de October — ned til Kongeaalen og fastede Barnet deri, indsovt i det samme Tørklæde, hvori hun efter Fødslen havde lagt det. Den 16de November blev Barnets Lig fundet i stærkt forraadnet Tilstand, og efter Resultatet af den den 18de s. M. foretagne Obductionsforretning have de obducerende Læger erklæret, at Barnet har været fuldbaaret og levedygtigt, at den anstillede Lungeprøve paa Grund af Ligets Forraadnelse ikke kan afgive noget i dette Tilfælde bestemt Beviis paa, at Barnet har aanded efter Fødslen, og at Respirationen i alt Fald har været mindre fuldstændig; men at flere af de foresundne Omstændigheder tyde paa, at Barnet har været levende født og endnu levende er lagt i Klædet, samt at det muligviis er død suffokatit i Klædet, inden det er kastet i Bandet, i hvilken Henseende de i en senere Erklæring nærmere have udtalt, at dersom der, efterat Barnet er lagt i Klædet, har yttret sig noget Livstegn, og Barnet under dette har ligget paa Maven eller Hovedet mod Brystet eller under Dypnen, da maatte det under Aandingsforsøget døe suffokatit. I en følgende Erklæring have Obducenterne endelig, efterat være gjorte bekjendte med Arrestantindens ovenanførte Forklaring, yttret, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Barnet kan være qvælt ved med to Fingre at trykkes foran paa Halsen, men at de dog, efter hvad der var foresundet, fastholdt deres tidligere udtalte Formening, at Barnet dog rimeligviis først er død i Klædet ved Dvælning.

Ved at foreholdes den seneste Lægerklæring har Arrestantinden gjentaget, at hun har qvælt Barnet paa den ovenanførte Maade, og at hun i samme Dieblid lagde det i Klædet, hvor det derefter forblev, og idet den afgivne Tilfælde isøvrigt i det Hele bestyrkes ved Sagens andre Ophøjsninger, og det navnlig maa

blive uden videre Betydning, om Barnets Død er bevirket umiddelbart ved den af Arrestantinden udviste Virksomhed for at gaae det eller først ved den senere Behandling, som hun har ladet det efter hendes Forudsætning allerede aflive. Barn blive tildeel, og som ialtsald maatte bevirke Døden, hvis denne ikke allerede var indtraadt, maa det saaledes billiges, at Arrestantinden ved Underrettsdommen er anset med den i Lovens 6—6—7 foreskrevne Dødsstraf. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil selvfølgelig være at stadfæste“.

Onsdagen den 27de Mai.

Nr. 86. Gaardeier **Anders Nielsen Kaae** (Sugen)

contra

Christine Christensen med **Børge Niels Christensen**

(Advocat Henrichsen),

angaaende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en efter Contracitantindens Begjæring hos Hovedcitanten den 6te Januar 1862 for en Fordring stor 2,190 Rdl. med Nenter foretagen Udlæggsforretning.

Viborg Landsøverrets Dom af 29de September 1862: „Den paaanfede Udlæggsforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Dverretten betaler Citanten **Anders Nielsen Kaae** til Indstævnte **Christine Christensen** med 16 Rdl. Saa bør Citanten til Justitskassen bøde 10 Rdl. Procurator **Morville** bør inden 8 Dage efter denne Doms Afsigelse foranstalte Dverretsstævningen affskreven paa behørigt stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Contracitantinden, efterat Hovedcitanten havde paaanfet den i denne Sag affagte Landsøverrets Dom til Underkjendelse og Forandring, har paaanfet bemeldte Dom til Stadfæstelse, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse, i Genhold til den af Contracitantinden erhvervede og lovligen forkyndte Anticipationsbevilling af 25de Marts dette Aar, ei, skjøndt lovlig varslet, har givet Møde, vil, efter den derom nedlagte Paastand, bemeldte Dom være at stadfæste og Hovedcitanten have at tilsvare Contracitantinden Processens Omkostninger for Høiesteret, der bestemmes til 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Pro-

cessens Omkostninger for Høiesteret betaler Hoved-
 citanten til Contracitantienden med 100 Rdl.; saa be-
 taler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 183.

Statsraad Salicath
 contra

Samuel Larsen eller **Larsen** (Defensor Heinrichsen),
 der tiltales for Tyveri.

Skive Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Marts 1863: „Arrestanten Samuel Larsen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt udrede i Erstatning til Besti Pedersen 5 Rdl. og til Christen Simonson 10 Rdl. Saa bør Arrestanten og udrede de med nærværende Action forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Fasting, 4 Rdl. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 7de April 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isørigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Samuel Larsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da han, som det maa antages i December 1861, som Kuds for en Rejsende opholdt sig i Skive Gjøstgivergaard, og han i Karlekammeret havde seet 2 Uhre, besluttede han at tilvende sig disse, hvorefter han i Mørkningen ad uafaaede Døre begav sig ind i bemeldte Kammer og tilvendte sig der et paa Væggen hængende af Eieren til

7 Rdl. vurderet Sølvsommeuhr, tilhørende Eskomager Hasberg, der havde pantsat det til Karlen Vesti Petersen, samt et under Hovedpuden i Sengen værende, til en Værdi af 10 Rdl. ansat Sølvsommeuhr, der tilhørte Karlen Christen Simonsen. Da Arrestanten 2 Dage senere kom til Lundgaard, bortbyttede han der begge Uhrene, af hvilke det sidstnævnte ikke senere er kommet tilstede, medens der, efter at det førstnævnte Uhr var gaaet igjennem flere Hænder, fra den Mand, til hvem det sidst maa antages at være afhændet, er fremkommet et Uhr, der af Eskomager Hasberg og Vesti Petersen vel er antaget at være det bortkomne, men uden at de dog med Bestemthed have kunnet gjenkjennde det. Vesti Petersen har fyldbestgjort Hasberg for Tabet af Uhret med 5 Rdl.

For det Arrestanten saaledes overførte Forhold, er han, der er sødt i Sverrig, men i flere Aar har opholdt sig her i Landet, og som ifølge Hjern og Ginding Herreders Exrators Dom af 2den Mars 1861 har for Tyveri været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 29, med 10 Slag af en Rotting, ved Underrettsdommen rettelig anset med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 13, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes påseende, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende den tilfjendte Erstatning saavel som Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stabsætte“.

Nr. 195.

Advocat Liebe

contra

Hans Gerhard eller **Hans Gerhard Hansen** ogsaa kaldet **Georg Hansen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Væleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de April 1863: „Arrestanterne Hans Gerhard eller Hans Gerhard Hansen ogsaa kaldet Georg Hansen, Lorenz Sørensen og Johan Petersen eller Petersen bør straffes, Hansen med Ingthuusarbejde paa Livstid, Sørensen med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder og Petersen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Baastrup og From, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Hansen med $\frac{2}{6}$, dog at Arrestanten Sørensen in solidum med ham deeltager i Udredelsen af bemeldte Omkostninger med $\frac{2}{6}$, og af Arrestanten Sørensen med $\frac{1}{6}$, hvorhos Arrestanten Petersen in solidum med dem bør tilsvare bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{6}$ af Salairerne. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom for Hans Gerhard Hansens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Hans Gerhard eller Hans Gerhard Hansen ogsaa kaldet Georg Hansen, Lorenz Sørensen og Johan Petersen eller Petersen, som alle ere langt over criminel Pavalder og af hvilke Hansen senest ved Høiesteret's Dom af 10de Januar 1853 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, jfr. § 82, med 8 Aars Tugthuusarbeide, ere under nærværende mob dem for Tyveri og Betleri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelser overbeviste Hansen og Sørensen at have i December forrige Aar og i Januar dette Aar i Forening udført flere Tyverier, hvorved de have fravendt Strædermester Lund 3 til ialt 9 Rdl. vurderede Dyrer, Bognmand Sørensen et til 1 Rdl. vurderet Stykke Stind, Kartoffelranger Andersen en Stindpelt af Værbi 2 Rdl. samt Episevært Sørensen en Krukke med Fidt og 2 Pund Kjøb, ialt vurderet til 3 Rdl. 2 Mk., Hansen, at have den 16de December forrige Aar frastjaaet Elisa Grøndahl, Skibsfører Christensens Hustru, en Kjoleneberdeel af Værbi 4 Rdl.... Samtlige Arrestanter have derhos vedgaaet, at have indfundet sig forskellige Steder og bettet.

Som Følge heraf ville Arrestanterne nu være at ansee, Hansen efter bemeldte Forordnings § 17 med Tugthuusarbeide paa Livstid, Sørensen efter samme Forordnings § 13 med Forbebringshuusarbeide i 18 Maaneder, under hvilke Straffe vil være indbefattet hvad disse tvende Arrestanter endvidere have forskyldt i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 § 3 for det af dem vedgaaede Betleri.

Nr. 180.

Advocat Liebe
contra

Gaardmand **Poul Pedersen** (Defensor Bunken),

der tiltales for at have ladet det mangle paa tilbørlig Omsorg for et slygt Tjenestetjende.

Elbo, Bruff og Holmans Herreders Cytrarets Dom af 5te November 1862: „Tiltalte, Gaardmand Poul Pedersen af Skjærbek, bør bøde i Mulkt til Veile Amts Hattigtæske 25 Rdl. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til de

beflittede Sagsførere, Exam. juris Holvig og Procurator Jørgensen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Marts 1863: „Tiltalte, Gaardmand Poul Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Kæckelmann og Procurator Møller, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Justitsraad Bunghen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Gaardmand Poul Pedersen af Eghærvek sat under Tiltale for at have ladet det mangle paa tilbørlig Omfarg for et sygt Tjenestetjende.

Efterat der for vedkommende Politimester var skeet Anmeldelse om, at Tiltaltes Tjenestepige Marie Christine Jensen, der den 9de Februar s. A. var afgaaet ved Døden af Kopper, under sin Sygdom skulde have nydt en ubarmhertig og umenneskelig Behandling, blev der i denne Anledning indbledet Underfølgelse, og ved de derefter tilveiebragte Oplysninger maa det ansees godtgjort, at den nævnte Pige under hendes Sygdom, der begyndte i Slutningen af Januar Maaned, har ligget tilsens i et Kammer, der ikke kunde opvarmes, og at dette navnlig har fundet Sted ikke blot i den første Tid, da det var mildt i Veiret, og vedkommende Læge ikke havde havt Noget at erindre derimod, men ogsaa efterat der var indtraadt en stærk Frost, og Lægen derfor den 6te Februar eller, som det nærmest maa antages, Natten mellem den 6te og 7de Februar havde paalagt Tiltalte strax at faae hende flyttet til et opvarmet Værelse. Ligeledes maa det ansees godtgjort, at der, uagtet Lægen ved sit Besøg den 4de Februar havde paalagt Tiltalte at sørge for, at der blev vaaget ordentligt og uafbrudt hos hende, idet hun ubertiden laa i Vildelse, dog ikke til Stabighed har været Noget tilstede i Sygeværrelset, der ved Kjøkkenet var adskilt fra Dagligstuen, men at den, til hvem det var overdraget at passe den Syge, ifknu til visse Tider kom ind til hende, at hendes Seng idetmindste fra den 3die Februar indtil hendes Død, der indtraf Natten mellem den 8de og 9de s. M., ikke er bleven reet, samt at hun i den sidste Tid af Sygdommen — efter hvad en Dreng, der paa denne Tid deestog i at passe hende, har udsagt, i omtrent 1¹/₂

Døgn — hverken har erholdt Medicin eller nogen Læbfebrif, idet hun da skal have henligget i en Slags Dvaletilstand, i hvilken hun hverken vilde nyde Spiſe eller Drikke, ligesom hun ei heller ſelv forlangte at læbſtes.

Tiltalte har imidlertid ikke villet erkjende, at han i den ommeldte Henſeende har gjort ſig ſtylbig i noget ſtrafbart Forhold, og han har navnlig paa-beraabt ſig, at hans Tjenestefolk deels vægrede ſig ved at deeltage yderligere i den Syges Pleie, deels vare udmattede af Nattevaagen, at Byens øvrige Beboere vare i høi Grad ængſtelige for at komme i Berøring med nogen af Tiltaltes Gaards Beboere, ſamt at han med Undtagelſe af den Leilighed, der beboedes af ham ſelv med Familie, ikke havde noget Børelſe, der kunde opvarmes, ſaa at det, ſaaſremt den Syge ſkulde have været flyttet ind i et opvarmet Børelſe i Gaarden, havde været nødvendigt for Tiltalte, for at undgaae, at hans Familie ſkulde blive smittet, at ſtaffe denne en anden Bolig i Byen, ligesom og, at det under de foranførte Omſtændigheder formeentlig maatte være Sogneforſtanderſkabet's Pligt at ſørge for Tilveiebringelſen af et Locale, hvor den Syge kunde henlægges og nyde fornøden Pleie, hvorom han ogſaa den 8de Februar vil have talet med 2 af Sogneforſtanderne, der efter Politimeſterens Paalæg henvendte ſig til ham, men ſom paa Grund af den Syges Tilſtand, der da var ſaa ſlet, at hun efter Tiltaltes Forklaring allerede droges med Døden, havde været enige med ham i at opſætte den endelige Beſtemmelſe om den Syges Flytning til den næſte Dag.

Iſølge Sagens Oplyſninger i det Hele mangler der nu ganſke Høie til at antage, at Tiltalte ſkulde have villet unddrage ſig den ham paahvilende Pligt at ſtaffe det paagjældende Lyende fornøden Pleie og Hjælp i dets Sygdom, idet han ikke blot har laadet Læge tilſalbe og draget Omſorg for Tilveiebringelſen af Lægemedler, Spiſe og Drikke til den Syge, men ogſaa har formaaet ſine Folk til at pleie den Syge, til hvem Tiltalte ogſaa ſelv gif ind, navnlig i den ſidſte Tid, og vedkommande Læges Erklæring gaaer derhos ud paa, at det ikke paa nogen Maade kan ſiges, at den Behandling, der er blevet det ſyge Lyende tildeel, ſkulde have været nogen medvirkende Aarſag til, at Sygdommen havde Døden tilfølgelſe, hvorimod Døden kunde have indtraadt under en hvilkenſomhelſt Sygepleie, idet Pigen var i en uſædvanlig høi Grad angreben af Kopper. Vel har bemeldte Læge tillige yttret, at det dog ialtfald bliver i høi Grad utilbørligt, at Pigen ikke ſtrax, da den ſtarke Froſt indtraadte, er bleven flyttet til et varmt Børelſe, at hendes Seng ikke blev ordentlig redt, og at hun i de ſidſte Dage i længere Tid ikke er bleven læbſtet; men ligesom Sygepleiens Mangelfuldhed i det Hele efter det Anførte ikke kan ſtatueres at have været nogen medvirkende Aarſag til Lyendets Død, ſaaledes ſkjønnes der efter ſamtlige Sagens Omſtændigheder ikke at være tilſtrækkelig Høie til at paalægge Tiltalte Anſvar for Tilſtebeværelſen af de enkelte fremhævede Mangler ved den ſtedſundne Sygepleie. Under de forhaandenværende Omſtændigheder og navnlig Sygdommens ſmitſomme Beſtaffenhed, den Syges ſtarkt angrebne Tilſtand, ſamt den Omſtændighed, at Tiltalte maa antages at have været henviift til at lade Sygepleien forrette af hans egne Tjenestefolk — i de førſte Dage af hans Tjenestepige og, efterat

denne havde bedet sig fritaget derfor, af hans Tjenestekarl og Tjenestebørg — findes det saaledes ikke i nogen væsentlig Grad at kunne lægges Tiltalte tilkæft, at den, der havde Tilfald med den Syge og vaagede over denne, ikke havde uafbrudt Ophold i selve Sygeværelset, at den Syge ikke i den allersidste Tid nød Noget, eller at hendes Seng ikke i flere Dage blev redt, hvilket Sidste Tiltalte ogsaa har erklæret at være ubekjendt med. Hvad dernæst særligt angaaer Tiltaltes Forhold ved at lade den Syge blive liggende i et uopvarmet Værelse, efterat Kulden var indtraadt, og navnlig efterat Lægen havde paalagt ham at flytte den Syge til et varmt Værelse, bemærkes, at Tiltalte, som anført, ifølge sin Forklaring ikke kunde aflaae noget varmt Værelse til den Syge, uden at han selv med Familie maatte, for at undgaae Smitten, forlade Gaarden, samt at hans Folk ogsaa vægrede sig, af Frygt for Smitten, for at hjælpe ham med saadan Flytning, og 3 af Tiltaltes Tjenestefolk, der isøvrigt have fundet den Pleie, der ydedes den Syge, i det Hele forsvarelig, have derhos forklæret, at den Syge, da Kulden indtraf, var saa daarlig, at hun ikke kunde flyttes. Foruden at det nu tillige maa, navnlig efter Lægens Erklæring, antages, at den Syge laae i en forsvarelig varm Seng, maa det derhos i hvert Fald komme i Betragtning, at Lægen, der ikke oprindelig havde forordnet, at den Syge skulde henbringes til et Værelse, der i Tilfælde af indtrædende Kulde kunde opvarmes, efter det Anførte først, som det maa antages, Natten mellem den 6te og 7de Februar har forlangt, at Saabant skulde skee, og da en slig Foranstaltning's Iværksættelse efter de tilstedeværende Forhold maa forudsættes at have været forbunden med ikke ringe Vanskelighed og Ulempe for Tiltalte, samt at have udfordret nogen Forberedelse, Mønstres der ikke at kunne paahvile ham Ansvar med Hensyn til, at Flytningen ikke skee strax den 7de Februar, og efter den Aftale, der paa Grund af den Syges Tilstand blev truffet med 2 Medlemmer af Sogneforstanderskabet den 8de Februar, samt da den Syge, som anført, døde allerede Natten derefter, findes Tiltaltes Forhold ved at undlade den ommeldte Flytning overhovedet ikke at være af den Bestaffenhed, at den kunde paabrage ham Strafsansvar.

Tiltalte vil saaledes være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 185.

Advocat Brock

contra

Masmus Larsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Langelands Herrereds Extrarets Domm af 29de November 1862:
„Tiltalte Ungkarl Masmus Larsen af Nordenbro bør at henfættes i

Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Bestjaalne Stræderkvind Hans Jensen Rastrup 1 Rdl. 17 Sk. og til Dagleier Niasmus Christen Pedersen 6 Rdl., og denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Niasmusen og Boesgaard, hver med 3 Rdl. Den idømte Erstatning at udrede 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de April 1863: „Tiltalte Ungkarl Niasmus Larsen af Nordenbro bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Regjeringsraad, Procurator Lindhard og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig i de deri ommeldte Tyverier, men da de midlertidige Indhegninger, over hvilke Tiltalte steg, da han udførte det i Dommen sidst omhandlede Tyveri, efter de foreliggende Oplysninger ikke kunne betragtes som saadant „Luffe", som Forordningen af 11te April 1840 § 12 har for Dic, vil han alene være at domme efter denne Forordnings § 1, og hans Straf herefter findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorfor denne Dom forsaavidt bliver at stadfæste. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges den indankede Doms Bestemmelser.

Chi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen, men isøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Rangelands Herredets Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Ungkarl Niasmus

Larjen af Nordenbro tiltales for Tyveri, er det ved Tiltaltes egen, med de øvrige Dplysninger stemmende, Tiltaaelse godtgjort, at han Torsdagen den 16de October f. A. under et Høstgilde har frastjaalet Skræbersvend Hans Jensen Kastrup, da denne under Gilbet befandt sig i en bestjænket Tilstand, et contentat Pengebeløb af 1 Rdl. 17 Sk., samt at han den paafølgende 21de October i Mørtningen, medens Folkene maa antages at have været inde i Baaningshuset for at spise Aftensmad, fra det uafslaaede Karlekammer i Gaardmand Rasmus Jøhsens Gaard i Nordenbro, har stjaalet en Dagleier Rasmus Chr. Pedersen tilhørende Pengepung med 6 Rdl., hvilken han tog ud af den uafslaaede Kiste. Pengene har Tiltalte forbrugt, og have de Bestjaalne paastaet Erstatning. Med Hensyn til det sidste Tyveri bemærkes, at Tiltalte efter det Dplyste staaede sig Afgang til Gaarden ved at stige over den circa 2½ Alen høie af et Ljørnehøgn og Træmaterialier bestaaende Indhegning om en, iøvrigt kun midlertidigt, mellem Gaardens 2 Bygninger anbragt Svinesti og derefter krybe over et Par 2 Alen høie, saakaldte Høsthave, som afsilte Svinestien fra Gaarden, og dette Tyveri maa derfor henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum, hvorimod det førnævnte Tyveri vil være at ansee efter den nævnte Forordnings § 1. Den Straf, Tiltalte, der er født den 17de November 1843 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, efter de forannævnte Lovbestemmelser har forskyldt, findes passende under Et at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde.

Overeensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte alene er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød være at forandre med Hensyn til Straffen, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indaandede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og jor udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 12te Juni.

1863.

Forste ordinaire Session.

Mandagen den 1ste Juni.

Nr. 21. Parcellist og Gaardmand Søren Larsen af Roland
(Advocat Brock)

contra

Gaardmand Lars Jensen sammesteds (Advocat Liebe, efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte er forpligtet til igjen at indlægge en af ham opløst Wei fra Citantens Eiendom over Indstævnets Mark til Roland By.

Kronborg østre Birketings Dom af 15de Mai 1861: „Indstævnte Gaardmand Lars Jensen i Roland bør for Citanten, Parcellist og Gaardmand sammesteds Søren Larsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Februar 1862: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

Føreløbig bemærkes, at forsaavidt Citanten for Overretten har paaveraabt sig den under Sagen omhandlede Weis Tilværelse fra umindelige Tider, er denne Søgmaalsgrund ikke af ham fastholdt for Høiesteret, hvorimod han har støttet sit Søgmaal deels paa udtrykkelig eller dog siltiende Overenskomst, og deels paa 20 Mars Hævd. Ligesom der imidlertid mangler Beviis for, at der strax efter den i Maret 1826 foretagne Udskifning, hvorved den Citanten nu tilhørende Parcel blev fraffilt Eiendommen Hegnegaard, har været givet hans Formand andet end en midlertidig Tilladelse til istedetfor den Wei, der findes

affat paa et Kort, som maa antages at være optaget i Anledning af den nævnte Udskytning, at benytte den allerede da tilværende Markvei i Linien abc, — der ikke findes paa bemeldte Kort —, jaaledes kan der ei heller af den Omstændighed, at der, da Hegn nogle Aar efter fattedes mellem Parternes Eiendomme, lodes en Abning i samme ved Punctet e, medens ingen saadan anbragtes i det Punct, hvor den paa Kortet affatte Parcelvei ifølge dette skulde stode til Citantens Eiendom, udledes, at Veien abc definitivt skulde træde istedetfor ugså nævnte Bei. Efter de Høiesteret forelagte Dphøininger maa det nu vel antages, at den ontalte Abning i Hegnet har bestaaet uafbrudt i over 20 Aar og i den Tid af Citanten og hans Formand været benyttet til Gjemmenfjorsel, men ved Siden heraf maa bemærkes, at Indstævntes Formænd ikke blot jævnlig benyttede idetmindste en Deel af Veien abc til Markvei, men desuden aarlig indtil Aaret 1850 førte gjennem Abningen i Hegnet til en til Citantens Eiendom hørende Eng, hvis Afgrøde, navnlig af Hø, som Andetag tilkom den paa Indstævntes Gaard boende tidligere Eier af den samlede Eiendom; og naar derhos henføres til, at Beilinen abc maa antages undertiden at være bleven aftattet for Citanten, findes den nævnte Abnings Tilværelse i 20 Aar ikke at kunne begrunde den paastaede Veirets Erhvervelse ved Hævd. Som Følge heraf og i Henhold til de iøvrigt i den indankede Dom anførte Grunde, hvis Betydning ikke svækkes ved de Høiesteret forelagte nye Dphøininger, vil denne Dom være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve. Procurator Alsted, der efter Ordre har givet Møde for Indstævnte under tvende af Citanten efter Overretsdømmens Afsligelse optagne Tingsvidner, samt Advocat Liebe for Høiesteret blive at tillægge i Salair, den Første 6 Rdl. og den Sidste 60 Rdl., hvilke Salairer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Procurator Alsted og Advocat Liebe tillægges i Salarium, den Første 6 Rdl. og den Sidste 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indbantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Under en i første Instants inden Kronborg østre Birketing anlagt Sag har Citanten, Gaardmand Søren Larsen af Holand, principaliter paastaet Indstævnte, Gaardmand Lars Jensen sammesteds, tilpligtet under en daglig Mulct af 1 Rdl. til Sognets Fattigkæse igjen at udlægge den af ham oppløiede Wei over sin Mark med samme Brede — 6 Alen — og at sætte den i ligesaa god og farbar Stand som forhen, samt at betale Citanten en Erstatning af 20 Rdl. eller efter uvillige Mænds Skjon for det ham ved Weiens Oppløining paasørte Tab, og endvidere 20 Rdl. aarlig, indtil Wei'en igjen er udlagt og istandsat til fri og uhindret Paaage, subsidialiter, at Wei'en aabnes med et enkelt Weispor og med Net til Sti ved Siden, og aldeles in subsidium, at Wei'en udlægges med et enkelt Weispor uden Sti.

Ved den i Sagen den 15de Mai f. A. assagte Birketingsdom blev der imidlertid tillagt Indstævnte den af ham paastaede Frifindelse, og Procesfens Omkostninger, som begge Parter havde paastaet sig tillagte, ophævede, og har Citanten derefter ved Stævning af 12te Juli f. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paaastande, idet han dog in subsidium har frasatbet Paaastand om Erstatning, samt i ethvert Tilfælde har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte har paastaet Underretsdommen skadsfæstet og Citanten paalagt at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst her for Retten.

Det er in confesso, at den under Sagen omhandlede Wei, som paa det fremlagte Situationskort er betegnet med a. b. c., og som ved Punctet a. fra Mølleveien gaar ind paa Indstævntes Mark, og efter en Svingning ved Punctet b. endte ved Punctet c. i Skjellet mellem Parternes Eiendomme, fra Punctet b. til c. i Foraaret 1860 er bleven oppløiet af Indstævnte, samt at der omtrent paa samme Sted, som Wei'en findes assat paa Kortet, har været, om end ikke nogen egentlig anlagt Wei, saa dog et synligt Weispor, alt forinden Citantens Eiendom som en Parcel for circa 35 Aar siden blev udstykket fra Indstævntes Eiendom Hegnegaard.

Naar Citanten imidlertid paa Grund heraf her for Retten har villet gjøre gjældende, at Wei'en har været til fra umindelig Tid, og at Indstævnte derfor har været uberettiget til at bryde den Tingenes Tilstand, der uafbrudt havde eksisteret saa langt et Tidsrum uden Paatale af Nogen, og hvis Oplydighed ogsaa han skulde have erkjendt ved i 35 Aar upaataalt at lade den bestaae, da vil imod Indstævntes Protest intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende som nyt for Overretten.

Sin Paaastand har Citanten isvrigt fornemmeligen søgt at begrunde ved, at han og hans Formand i Besiddelsen af hans Eiendom, lige siden denne Eiendom blev stiftet fra Indstævntes, altsaa i et Tidsrum af 35 Aar, stadig skulde have benyttet Wei'en til og fra den af denne beboede Parcel og herved vundet Hævd paa samme, idet denne Wei, som altid har viist et synligt Spor, om end oprindeligen anlagt forinden Eiendommens Afskillelse, dog fra dette Tidspunkt kun skulde kunne betragtes som værende til for Citantens Eiendoms

Skylb, da nemlig Indstævnte ingenfomhelst Interesse kunde have af denne Veie, medens den for Citantens Eiendom bannede den eneste Forbindelse med Mølleveien og ad denne med Roland By og andre Veie, ligesom den af Citanten blev iflandsat og vedligeholdt, og dens Egenstaa som synbar Servitut paa Indstævntes Eiendom berhos yderligere tilkjendegav sig ved en plantet Pæl som Afviser i Svinget paa Indstævntes Mark, samt ved et Gab eller en Aabning med Led for i Hegnet imellem Parternes Lobber ved Punctet c., hvor den gif ind paa Citantens Mark.

At nyhævnte Aabning i Hegnet, der forøvrigt som en til den omspurgte Veiret knyttet synbar Indretning fra Citantens Eiendoms Side vel maatte kunne begrunde denne Rets Erhvervelse ved 20 Aars Hævd, virkelig har eksisteret i et saadant Tidrum, er imidlertid ikke tilstrækkeligt bevist, og uden saadan eller anden lignende tydelig Afgang til Forbindelse med den ellers frastillede Nabo-eiendom, findes det Veispør, der efter de fremkomne Oplysninger maa antages at have været synligt i over 20 Aar paa Indstævntes Mark omtrent i den paa Kortet angivne Retning, ikke at fremtræde som nogen synbar Servitut, der kunde fordres opretholdt ved 20 Aars stadig Listerbevarelse, og da heller ingen af de andre af Citanten i saa Henseende paaberaabte Omstændigheder, selv om disse kunne anses beviste, kan lede til at antage saadant, maa det billiges, at Indstævnte ved den indaankede Dom er tillagt Fristidelse for Citantens Tiltale, i hvilken Henseende det endnu fortjener at udhæves, at der, — efter hvad der er in confesso under Sagen —, ved Udskyningen af de omhaandlede Eiendomme blev ublagt en anden Beilinie til Brug for Eierne af Citantens Parcel.

Efter dette Resultat i Hovedspørgsmaalet bliver det usfordent at undersøge, om Erstatningspaastanden, der ikke er omhandlet i Klagen til Forligelses-commissionen, overhovedet kunde komme under Paakjendelse.

Processens Omkostninger, der retteligen findes ophævede for Underretten, ville efter Omstændighederne ogsaa være at ophæve her for Retten.

Det stemplede Papiir er her for Retten rigtigheden forbrugt.

Tirsdagen den 2den Juni.

Nr. 173.

Statråad Salicath

contra

Mads Peter Thorbøll (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Lyveri.

Kolding Kjøbstads Eyrarets Dom af 28de Januar 1863: „Arrestanten Mads Peter Thorbøll var hensat til Forbedringshunsarbejde i 18 Maaneder og i Erstatning til Bundtmager Grünbaum i Kolding erlægge 1 Rdl. Saa bør han og udrede de af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Bartholdy, 6 Rdl. og til Defensor, Kammerassessor, Procurator

Kralund, 5 Rdl. samt til den subsidiaire Defensor, Telegraphassistent Lund, 2 Rdl. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 30te Marts 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten. Procuratorerne Møller og Tsaacsen, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa Tiltalte antages at have været i nhjemlet Besiddelse af den i Dommen omhandlede af Bundtmager Grünbaum vedkjendte Hæ; men da der ikke forligger saadanne særdeles Omstændigheder, som vise, at han selv har sjaalet den, vil han alene være at domme som Hæler. Som Følge heraf og i Betragtning af den ham tidligere overgaaede Dom vil han i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 25, jfr. § 80, 4de Punctum, være at ansæe som for 2den Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 22, og Straffen findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste, dog at Spørgsmaalet om Telegraphassistent Lunds Salair bliver at overlade til Øvrighedens Afgjørelse under Revisionen af bemeldte Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Mads Peter Thorbøll bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Spørgsmaalet om Telegraphassistent Lunds Salarium overlades til Øvrighedens Afgjørelse. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, hvorunder Arrestanten Mads Peter Thorbøll tiltales for Tyveri, er Arrestanten

figtet for paa et den 7de October f. A. i Kolbing affholdt Marked at have frafsjaalet Buntmagerne Kayser og Grünbaum hver en laadden Hue, men da han ved Underretsdommen er frifunden, forfaavidt den Buntmager Kayser frakomme Hue angaaer, bliver her, idet Underretsdommen alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begne, her for Retten ifkun Spørgsmaal om Strafsbaar for Arrestanten, forfaavidt den Buntmager Grünbaum frakomme Hue angaaer.

Buntmager Grünbaum har i saa Henseende edeligen forklaret, at da Arrestanten den ommeldte Markedsdag om Eftermiddagen to Gange havde været i hans Telt og spurgt paa laadne Huer uden dog at kjøbe nogen Hue, kom Buntmager Marcus's Lærling henad Mørkningen hen til ham og spurgte ham, om der ikke var frafsjaalet ham en Hue, idet der havde været en Karl i hans Mesters Telt med en laadden Hue, som Karlen vilde have byttet med en anden Hue, og da Grünbaum derefter om Aftenen i sit Hjem estertalte sine Huer, fandte han en laadden Hue af Kaninfind med blaåt Silkefoer af Værdi 3 Rdl., og efterat Klodsmager Christensen af Kolbing, da Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, havde anmeldt, at han var i Besiddelse af en saadan Hue, og indleveret den til Retten, har Grünbaum med Bestemthed gjenkjendt samme som den ham den ommeldte Markedsdag frakomme Hue, samt godtgjort sin Eiendomsret til samme, hvorhos han endvidere har forklaret, at Arrestanten den næste Dags Aften indfandt sig hos ham i hans Hjem, hvor han, efter at have forlangt at tale med ham i Cenrum, fortalte, at han havde hørt i Byen, at han skulde have taget en Hue fra ham, og at han hellere end at lade den Eskam sidde paa sig vilde betale Huens Værdi, og da Grünbaum hertil havde yttret, at han, hvis Arrestanten ikke havde taget Huen, heller ikke vilde have Penge af ham for den, vilde Arrestanten først ikke ud med Sproget, men endelig vedgif ham, at han havde taget Huen eller — som han efter Grünbaums senere Forklaring udtrykte sig — at han var kommen forkeert affted med Huen, hvorhos han, efterat Grünbaum havde opgivet Huens Værdi til 3 Rdl., lagde dette Beløb paa Bordet og tilbød at betale endnu mere, naar Sagen kunde blive afgjort i Mindelighed.

Klodsmager Christensen har derhos edeligen forklaret, at Arrestanten den ommeldte Markedsdag om Eftermiddagen kom med bemeldte Hue til hans Telt, hvor han efterat have fortalt, at han havde kjøbt Huen hos Grünbaum for en Specie, hængte den op paa en Pind, idet han yttrede, at den vel nok maatte hænge der lidt, men da Arrestanten imidlertid ikke kom igjen efter Huen, tog Christensen den tilligemed sit øvrige Tøi med sig hjem om Aftenen. Den næste Morgen indfandt derpaa Arrestanten sig paa hans Bopæl og spurgte om Huen, og da Christensen derefter havde leveret ham den, opfordrede Arrestanten ham til at kjøbe den, men da Christensen ikke vilde kjøbe den fordi den var for lille, bad Arrestanten ham om, at Huen endnu i nogen Tid maatte blive hos ham, og Christensen beholdt derefter Huen, indtil han — som ovenfor omtalt — afleverede den til Politiet.

Overeensstemmende hermed har Christensens Hustru edeligen forklaret, at

hendes Mand den ommeldte Markedsdags Aften havde den nævnte laadne Hue med sig hjem og paa hendes Spørgsmaal sagde, at den tilhørte Consul Graus Karl — hvorved bemærkes, at Arrestanten dengang tjente hos Consul Grau — og at Karlen havde hængt den ind i Christensens Telt paa Markedet, samt at hun var Vidne til at Arrestanten den næste Morgen indfandt sig paa deres Bolig og spurgte efter Huen, som han derefter saløb hendes Mand, og da denne ikke vilde kjøbe den, lod blive liggende, idet han yttrede, at han vilde komme igjen efter den om Eftermiddagen.

Det er derhos ved de af Buntmagerne Kayser og Marcus samt Sidstnævntes Lærling afgivne edelige Forklaringer godtgjort, at Arrestanten den ommeldte Markedsdag om Eftermiddagen har indfundet sig i bemeldte Buntmager Marcus's Telt med en ny laadden Hue med blaat Silkefoer, som han søgte at erholde ombyttet med en anden Hue, men da dette ikke lykkedes, atter gik bort med, og medens Buntmager Marcus edeligen har forklaret, at han nok kunde see, at den Hue, hvormed Arrestanten indfandt sig i hans Telt, var af Grünbaums Arbeide, og at det ikke feiler, at det er den samme Hue, som er udleveret af Christensen, men at han dog ei er saa sikker derpaa, at han tør aflægge sin Ed derpaa, har derimod den nævnte Lærling edeligen forklaret, at han er saa sikker paa, at det er den samme Hue, at han nok troer at turde bekræfte det med Ed, hvorhos endeligen Buntmager Kayser edeligen har udsagt, at han med juldkommen Bestemthed gjensjender den af Christensen udleverede Hue som den, Arrestanten vilde ombytte i Marcus's Telt.

Arrestanten har forklaret, at han den ommeldte Markedsdag om Eftermiddagen var i høi Grad beruset, men at han dog nok kan huske Noget af hvad han foretog sig, og at han saaledes vel mindes, at han indfandt sig i Grünbaums Telt og handlede om en laadden Hue, men at han tillige med Bestemthed veed, at han ikke har tilsendt sig nogen Hue, hvorimod han efter sin Forklaring ikke mindes, at han har indfundet sig i Marcus's Telt og villet ombytte en laadden Hue, eller at han har afleveret en saadan i Christensens Telt. Han har derhos vedgaaet, at han den næste Morgen indfandt sig hos Christensen i dennes Hjem, men efter sin Forklaring vil han ikke kunne mindes, at han da talte med Christensen og dennes Kone om Huen og opfordrede Christensen til at afkjøbe ham samme, hvorhos Arrestanten endelig har vedgaaet, at han samme Aften har indfundet sig hos Grünbaum i dennes Hjem og tilbød at betale Huens Værdi eller endnu mere for at blive fri for den Snak om, at han havde stjaalet Huen, hvorimod han har nægtet da at have yttret, at han havde taget Huen eller at han var kommen forkeert afsted med den, idet han alene vil have sagt, at det nok var muligt, at han havde taget den, men at han ikke vidste Noget af sig herom.

Rigtigheden af Grünbaums Forklaring i saa Henseende er imidlertid i høi Grad bestrykt ved Sagens øvrige Oplysninger derom, og navnlig har en Politibetjent, der var bleven tilfaldt ved den ommeldte Leilighed, edeligen forklaret, at Arrestanten ubtrykkeligt vedgif, at han var kommen forkeert afsted med

Huen, samt anmodebe ham om ei at gjøre Anmeldelse derom, idet han tillige yttrede, at det kunde være det Samme om det kostede Noget.

Efter Sagens Oplysninger maa det vel antages, at Arrestanten den ommeldte Markedsdag har været beruset, men der er dog ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at han skulde været beruset i en Tilregneligheden ubelukkende Grad, og da det ved de ovenansførte af Bundtmagerne Kayser og Marcus og Sidstnævntes Læredreng samt Klobsmager Christensen og dennes Hustru afgivne ebelige Forklaringer maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten bemeldte Dags Estermiddag har været i Besiddelse af den omhandlede Høe, med Hensyn til hvilken Bundtmager Grünbaum — som ovenfor anført — har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Eiendomsret, uden at Arrestanten endog blot har paastudt nogen Hjemmel for sin Besiddelse af Høen, og Betingelserne for det ved Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis saaledes ere tilstede, vil Arrestanten, idet Sagens Omstændigheder i det Hele tale for, at han selv har stjaalet Høen, være at dømme for Tyveri, og det maa derfor billiges, at han, der tidligere ifølge Overrettens Dom af 30te April 1855 har for Deelagtighed i attenteret Indbrudstyveri været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, cfr. § 12 1ste Paasus og § 80, med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, ved Underrettsdommen er anseet efter den citerede Forordnings § 13, cfr. § 80, 4de Punctum, og Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Arbejde i 1 Aar.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Bundtmager Grünbaum for Høens Forringelse samt om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste med den anførte Nebstættelse i Straffetiden."

Onsdagen den 3die Juni.

Nr. 134.

Statsraad Salicath

contra

Hans Boisen (Defensor Bungen),

der tiltales for udviist voldsom Modstand mod Politiet under dettes Function.

Silkeborg Birkis Extrarets Dom af 9de September 1862: „Tiltalte Hans Boisen af Silkeborg bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Bielian, med 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Hviid, 3 Rdl. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 16de Januar 1863: „Tiltalte Hans

Boisen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det antages, at Tiltalte, da Politibetjent Poulsen den 10de Mai f. A. vilde føre ham i Arrest, har deels ved at tage Poulsen i Frakkekraven eller Brystet deels paa anden Maade gjort Modstand; da det nu ikke vil kunne fritage ham for Strafsansvar for dette hans lovstridige Forhold, om der end ved den paagældende Leilighed er brugt en mindre rigtig Fremgangsmaade mod ham — uden at hans Arrestation dog egentlig var uberettiget —, bliver han at ansee efter Lovgivningens Analogi med en arbitrær Straf, der efter de forhaandenværende Omstændigheder findes at kunne bestemmes til en Mulct af 10 Rdl. til vedkommende Amts Fattigkasse.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiges den indankede Doms Bestemmelser, ligesom Højesteret ogsaa tiltræder Dommens Utringer angaaende Underdommerens Behandling af Sagen, hvorhos bemærkes, at der efter bemeldte Doms Affigelse er af en Sættedommer optaget et hyderligere Forhør, uden at derved er fremkommen nogen Oplysning, som kunde faae Indflydelse paa nærværende Sags Udfald.

Chi kjendes for Ret:

Hans Boisen bør bøde 10 Rdl. til Amtets Fattigkasse. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Lands-overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunghen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Arbeidsmand Hans Boisen — der i Aaret 1845 har været anseet med en Bøde af 5 Rdl. for at have afholdt en Legestue uden Politiets Tilladelse, og som i Aaret 1849 har været under Tiltale for at have overfalbet sin Svigermoder og Hustru og i Aaret 1859 for bedrageligt Forhold, men begge Gange blev frifunden, dog ifkun for Actors videre Tiltale — er under denne Sag tiltalt for ubiift voldsom Modstand mod Politiet under dets Function.

Den af Politibetjent Poulsen afgivne Forklaring gaaer ud paa, at da han

den 10de Mai j. A. søgte Tiltalte for efter Ordre at afkræve ham en Mulkt — der efter Sagens Oplysninger maa antages at være idømt Tiltalte for Vre-fornærmelser, og for hvis Erløggelse inden den 10de Mai 2 Mænd i Silkeborg havde indstaaet, efterat der allerede af Amtet var afgivet Resolution for sammes Afsoning — eller for, saajæmt Mulkten ikke betaltes, at bringe Tiltalte til Arresthuset for at Afsoningen kunde begynde, traf han Tiltalte paa Torvet i Silkeborg og afkrævede ham Mulkten, samt betybede ham, at han, saajæmt Mulkten ikke betaltes, maatte følge med til Arresten for at affone den, men at Tiltalte, efterat Poulsen i Anledning af Tiltaltes Yttringer om at han ingen Penge stybte, paany havde forklaret ham sin Ordre, udbrød i Skjældsord og greb Poulsen i Frakkekraven, samt efterat Poulsen havde stødt ham fra sig og abbaaret ham, ikke bestominde endnu 2 Gange derefter greb Poulsen i Frakkekraven, ligesom endelig at Tiltalte, efterat han af Poulsen og en anden Mand, som denne kaldte til Hjælp, var bleven indsat i Arresten og Poulsen senere for-hørte sig, om han vilde betale Mulkten, ikke svarede herpaa, men udbrød i Skjældsord mod Poulsen og Politimesteren. Tiltalte har derimod udsagt, at Politibetjent Poulsen ikke afkrævede ham Mulkten eller vilde sige, hvorfor Tiltalte stulde i Arresten, samt at han vel vidste, at han var idømt en Mulkt paa 30 Rbl., men at han troede, at Cautionisterne stulde betale Beløbet; han har derhos benægtet at have gjort Modstand mod Arresteringen eller at have udfjældt Poulsen eller taget denne i Frakkekraven eller i Brystet, idet han dog har yttret, at han maaskee var nødt til at tage Poulsen i Brystet for ikke at falde eller blive flaaet om af Poulsen, der efter Tiltaltes Forklaring slog og stødte ham baade under Transporten og navnlig efterat de vare komne ind paa Raadhuset.

Medens der nu ikke er tilvejebragt noget Beviis for, at Tiltalte har brugt Skjældsord ved den ommeldte Feilighed, maa det derimod ved forskellige Vidners ebelige Forklaringer ansees godtgjort, at Tiltalte har taget Politibetjent Poulsen i Frakkekraven eller Brystet, og det maa ligeledes ansees tilstrækkelig oplyst, at Tiltalte under Transporten til Arresten har gjort nogen Modstand, navnlig ved at holde sig tilbage og sætte Benene imod. Der kan nu vel ikke tages noget videre Hensyn til Tiltaltes Anbringelse om at han maaskee var nødt til at tage Poulsen i Kraven eller Brystet for at undgaae at falde om, men efter samtlige Sagens Oplysninger er der ei heller Røie til at antage, at Tiltalte ved at tage fat paa Poulsen, efterat denne, som det efter Vidnernes Forklaring maa forudsættes, allerede havde lagt Haand paa Tiltalte, har udbiist nogen egentlig Voldsomhed eller angrebet Poulsen for at tilføie ham Overlast, hvorimod det nærmest maa antages, at Tiltaltes Hensigt dermed har været at gjøre Modstand mod Arresteringen, hvilket navnlig ogsaa det Vidne, der hjalp Poulsen at transportere Tiltalte til Arresten, udtrykkeligen har udtalt som sin Formening.

Ifølge Sagens Oplysninger maa det isøvrigt antages, at Politibetjent Poulsen den 10de Mai har opfordret ialtsald den ene af Cautionisterne til at betale Mulktens Beløb, samt at der da blev ham svaret, at det ikke var beleiligt at betale den Dag, og Mulkten blev derefter først indbetalt af Cautionisterne den

12te Mai; den paatagne Cautionforpligtelse var saaledes vel ikke opfyldt, da Tiltalte blev anholdt den 10de Mai, men der mangler dog fornøden Oplysning om, at Mulkten tidligere paa Dagen den 10de Mai, end Tiltaltes Anholdelse fandt Sted, er forgiæves afkrævet Cautionisterne.

Om det nu end uanset Tiltaltes Benægtelse maatte antages, at Poulsen ved Anholdelsen har afkrævet Tiltalte Mulkten eller gjort ham bekendt med Grunden til at han skulde arresteres, mangler der dog ialtsald af Oplysning om, at Poulsen samtibigt hermed har medbeelt Tiltalte fornøden Kundskab om, at Cautionisterne ikke havde betalt eller vægret sig ved at betale Mulkten, og ibet der overhovedet, efterat Afsoningen af den Tiltalte idømte Mulkst var filllet i Bero, som det maa antages paa Grund af den tilveiebragte Caution, ikke findes at have været tilstrækkelig Fjoe til at indfætte Tiltalte i Arresten til Mulkstens Afsoning allerede Dagen efter at den af Cautionisterne vedtagne Betalingsfrist var ubløven og forinden der endnu var gjort virksomme Skridt for at erholde Mulkstens Bets hos Cautionisterne, fjønnes der i Betragtning heraf, samt efter Bestaffenheden i det Hele af den Modstand, som Tiltalte efter det Anførte har udviist deels ved at tage Poulsen i Frakkekraven eller Brystet, deels under selve Transporten til Arresten, ikke at være aldeles tilstrækkelig Fjoe til at paalægge Tiltalte noget Strafsansvar for hans ommeldte Forhold.

Tiltalte vil saaledes være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Sagens Omstændigheder med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rbl. til hver.

Forsaauidt Tiltalte har anket over Underdommerens Behandling af Sagen, bemærkes, at det vel ikke sees, at alle de afgivne Vidnesforklaringer behørigt ere foreholdte Tiltalte, ligesom ogsaa flere Vidner ere blevne ebfæstede, uden at Tiltalte sees at have været tilstede; men der findes ikke at være Fjoe til i denne Anledning at paalægge Underdommeren Ansvar, ligesom ei heller til i Anledning af den af Tiltalte til Overretten senest indgivne Besværing at opholde Sagen ved Optagelsen af yderligere Forhør, navnlig som af Tiltalte begjært ved en Sættedommer; isvrigt har under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted“.

Nr. 177.

Advocat Hindenburg
contra

Laur's Jørgensen (Defensor Bungen),

der tiltales for udøbet Vold.

Norvang Torild Herredes Extrarets Dom af 17de October 1862:
„Tiltalte Laur's Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede de af Gaardbestyrer Gersdorffs Lægebehandling og de øvrige af denne Sag lovligt flydende

Omkoſtninger, deriblandt til Actor, Procurator Seidelin, 5 Rdl., og til Defenſor, Procurator, Cancelliraad Borch, 4 Rdl. Den idømte Erſtating at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelſe og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landſoverrets Dom af 23de Februar 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at ſtande, dog ſaaledes, at Erſtatingen til Gaardbeſtyrer Gerſdorff beſtemmes til 8 Rdl. I Salair til Actor og Defenſor for Overretten, Procuratorerne Møller og Jhaacſen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erſtating udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelſe og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høieſterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og naar tillige henſees til hvad der er fremkommet under et efter bemeldte Doms Affigjelſe optaget Forhør, hvorunder navnlig Gaardbeſtyrer Gerſdorff, efterat have frafaldet ſin Paafſtand om Erſtating, har beediget ſin Forklaring, maa det antages, at Tiltalte har tilføiet Gerſdorff den i Dommen omhandlede Beſtadigelſe, og efter dens Beſtaffenhed er den rettelig henført under Forordningen af 4de October 1833 § 3 ſidſte Punktum. Da nu Tiltaltes Anbringende om, at Gerſdorff førſt angreb ham, ikke i nogen Maade er beſtyrket ved de under Sagen fremkomne Oplyſninger, ville Beſtemmelſerne i ſamme Forordnings § 5 ikke kunne komme Tiltalte tilgode, hvorimod forſtævnte Loobud alene bliver at anvende, og findes hans Straf efter ſamme at kunne beſtemmes til Fængſel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henſeende til Actionens Omkoſtninger vil den indankede Dom være at ſtafſte.

Thi findes for Ret:

Laurſ Jørgenſen bør henſættes i Fængſel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henſeende til Actionens Omkoſtninger bør Landſoverrettens Dom ved Magt at ſtande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Juſtitsraad Bungen for Høieſteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmiſer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Laurſ Jørgenſen for udøvet Vold. Gaardbeſtyrer Gerſdorff af Uhrſkov har i ſaa Henſeende forklaret, at han, der havde bortleiet et af de til Uhrſkov hørende Huſe til Tiltalte, imod at denne i Stedet for anden Leie ſtulde ſlaae

en af Gaardens Enge og holde den i Orden, den 23de Juli f. A., da Tiltalte endnu ikke havde foretaget Noget ved Engen, gif til Tiltalte og opfordrede ham til næste Dag at begynde at flaae den. Efterat Tiltalte hertil havde pttret, at han den næste og nogle af de følgende Dage skulde paa andet Arbeide, sagde Gersdorff, at det ogsaa kunde blive godt, men at Tiltalte, naar han saa begyndte at flaae Engen, maatte tage Veirigtet iagt og holde op med at flaae, hvis det igjen skulde begynde at regne. Hertil erklærede imidlertid Tiltalte, at naar han engang begyndte at flaae Engen, blev han ogsaa ved dermed, og da Gersdorff i Anledning heraf sagde, at saa var han ogsaa en Slet Karl, som ikke opfyldte sine Forpligtelser, huggede Tiltalte, efterat han havde sluppet den Muurste, som han, der ved den ommeldte Leilighed havde været beskæftiget med Muurarbeide, havde i Haanden, og han havde grebet en Muurhammer, med denne Gersdorff saaledes i Baghovedet, at der fremkom et Saar, hvoraf Blodet styrte frem. Efter Gersdorffs Forklaring tog Tiltalte derpaa fat paa ham og trak ham i Skjæget, hvorhos Tiltalte, da Gersdorff derpaa undløb, tog efter en Steen, men Gersdorff har dog ei turdet paastaae, at Tiltalte kastede Stenen efter ham. Gersdorff har derhos forklaret, at hvis det ikke var lykkedes ham at vriste Hammeren ud af Tiltaltes Haand, er han overbevist om, at Tiltalte havde slaet ham ihjel.

Efter en af Districtslægen, der den ommeldte Dags Eftermiddag undersøgte Gersdorff, samme Dag udstedt Attest havde denne paa den øverste Deel af det venstre Baghoved et noget over en Linie dybt og i Omfang 2 Linier stort Saar, hvorfra der i en Længde af noget over 2 Tommer strakte sig nedadtil en betydelig Hævelse, der ved Berørelse var meget smertefuld. I Attesten, der er givet Paategning om, at Saaret sandsynligviis er blevet tilspøet ved Slaget med en Hammer, yttres det derhos, at Gersdorff lod til at være svimmel og forturnlet og havde stærk Feber, samt at der var Fare for Hjernetilsælde; i en senere Lægeattest af 26de August f. A. hedder det derhos, at de i den tidligere Lægeattest omtalte Hjernetilsælde vedvarede i 5 à 6 Dage efter Bestkibigelsens Tilsielse, og at Faren for, at der skulde udvikle sig en Hjernebetændelse med dens Følger, først kunde anses hævet i Slutningen af Juli Maaned, samt at Hævelsen og Omheden i Saarets Omfang nu vare forsvundne, og at selve Saaret var begyndt at læges og sandsynligviis om nogen Tid aldeles vilde lukke sig, men at der af Læsonens middelbare i en Hjerneirritation begrebende Tilfælde endnu var en vis Træghed i den venstre Pupilles Bevægelser samt en Svækkelse i det venstre Døes Synsevne tilbage, og efter en senere af Districtslægen under 27de Januar d. A. afgiven Erklæring vare disse Følger af Bestkibigelsen samt derhos Laareslob endnu dengang, skjønt i mindre Grad, tilstede, og antoges neppe at ville kunne hæves, hvorimod Gersdorffs øvrige Sundhedstilstand var tilfredsstillende. Efter Tiltaltes Forklaring forlangte han, efter til Gersdorff at have erklæret, at han ikke sørend om een Dag var i Stand til at flaae Engen, at Gersdorff skulde betale ham nogle Penge, som Gersdorff allerede i længere Tid havde skyldt ham for nogle Voldsredskaber, hvorover Gersdorff blev saa vred, at han foer ind paa Tiltalte, som efter sin Forklaring da var nådt til at værg

fig. Tiltalte har erkjendt, at han under dette Sammenstød maaskee har grebet Gersdorff i Skjæget, samt at det nok er muligt, at han har berørt Gersdorff med Muursteen paa den ene Kind, men isvrigt har han med Bestemthed nægtet ved den ommeldte Feilighed at have tilføiet Gersdorff nogen Keen eller Bølb og navnlig at have slaaet ham med Muursteen eller andet Instrument, hvorhos han har paastaet, at Muurhammeren slet ikke var tilstede ved den ommeldte Feilighed, samt at han havde Muursteen i sin Haand saavel da Gersdorff kom til ham, som da han havde sluppet Gersdorff. Saa at Gersdorff altsaa ikke — som af ham paastaet — kan have vristet ham nogen Muurhammer eller andet Instrument af Haanden. Tiltalte har derhos tilføiet, at det er hans Overbeviisning, at Gersdorff selv har bibragt sig eller ladet Andre bibringe sig det ommeldte Saar i Baghovedet for at bringe ham i Ullykke, men Tiltalte har dog ikke kunnet anføre Noget til Bestyrkelse af denne Formening.

Tiltaltes Hustru har forklaret, at Gersdorff, efterat Tiltalte havde erklæret, at han ikke den næste Dag kunde slaae Engen, blev vred og gav sig til at skjælde Tiltalte ud, hvorefter denne og Gersdorff, uden at hun saae, hvoreledes det gik til, fik fat i hinanden, ved hvilken Feilighed hun bemærkede, at Tiltalte havde fat i Gersdorffs Skjæg, hvorimod hun ikke saae, om Tiltalte, der, da Gersdorff kom hen til ham, var beskæftiget med Muurarbejde og havde en Muursteen i Haanden, under Striden brugte Muursteen imod ham, ligesom hun heller ikke saae, at Gersdorff var blodig efter Sammenstødet, som efter hendes Forklaring ophørte, da hun gav sig til at strige. Tiltaltes Hustru forklarede derhos, at hendes Mand ikke eiede nogen Muurhammer, men senere har hun dog udleveret en i Tiltaltes Huus værende Muurhammer, som Tiltalte har vedkjendt sig som sin Eiendom, og som Gersdorff med Bestemthed har gjenkjendt som den, hvormed Tiltalte slog ham, og under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har hun derefter forklaret, at Tiltalte vel i længere Tid har eiet den af hende udleverebe Muurhammer, men at hun ikke veed, om denne var tilstede ved den ommeldte Feilighed, samt at hun navnlig ikke bemærkede, at Tiltalte, da han og Gersdorff — som hun har udtrykt sig — røg sammen, havde Andet i Haanden end en Muursteen, hvorhos hun endelig overeensstemmende med den af Tiltalte afgivne Forklaring har tilføiet, at denne, hvad dog Gersdorff bestemt har benægtet, ved den ommeldte Feilighed krævede Gersdorff for nogle Penge, og at det var herover at Gersdorff blev vred.

Da det efter det Anførte er tilstrækkeligt godtgjort, at der ved den ommeldte Feilighed har fundet Haandgribeligheder Sted mellem Tiltalte og Gersdorff, medens der efter Sagens Oplysninger i det Hele mangler al Grund til at antage, enten at Gersdorff — som af Tiltalte antydet — selv skulde have bibragt sig det ommeldte Saar i Baghovedet, eller at dette Saar skulde være bibragt Gersdorff af Andre i den korte Mellemtid, der efter Sagens Oplysninger forløb mellem Sammenstødet med Tiltalte og hans Hjemkomst i saaret Tilstand, maa det nu vel antages, at bemeldte Saar er blevet tilføiet Gersdorff af Tiltalte ved den omhandlede Feilighed, uden at det isvrigt kan anses nærmere oplyst, hvoreledes eller med hvilket Diefskab dette er skeet, men derimod mangler

der tilstrækkelig Grund til at statuere, at Gersdorff har været sagesløs, og efter Sagens Oplysninger og navnlig den af Tiltaltes Hustru afgivne Forklaring maa det nærmest antages, at der ved den omhandlede Feilighed har fundet et Slagsmaal Sted mellem Gersdorff og Tiltalte, og at det er derunder, at denne har bibragt Gersdorff det ommeldte Saar. Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor nu, idet den Gersdorff tilspiede Veffabigelse efter sin Veffaffenhed findes at maatte henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 3 sidste Punktum, være at anses efter denne Lovbestemmelse, jfr. samme Forordnings § 5, med en Straf, der ved Underrettsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om, at Tiltalte erstatter Gersdorff de af dennes Lægebehandling flydende Udgifter, samt om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes, at Erstatningen til Gersdorff overeensstemmende med dennes under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Forhør neblagte Paastrand bestemmes til 8 Rdl'.

Nr. 205.

Advocat Hansen
contra

**Antonette Christensdatter, Fattiglem Mads Jensen Bjerregaards
Hustru (Defensor Bungen),**

der tiltales for Fornærmelse og Vold imod Sognefogden under Udforelsen af hans Embedsforretninger, for ulovlig Dngang med Hittogods og for Vetsleri.

Helsing-Nefs Herredets Extrarets Dom af 3die Februar 1863: „De Tiltalte, Nr. 1, Antonette Christensdatter, og Nr. 2, Karen Pedersdatter, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forsknævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage, samt Tiltalte Nr. 3, Petrine Pedersdatter, i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Samtlige de Tiltalte ville derhos in solidum have at tilsvare de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Beck, 6 Rdl., og Defensor, Kammerraad, Procurator Lykke, 5 Rdl., dog saaledes, at Tiltalte Antonette Christensdatter ene betaler Omkostningerne ved sin Arrestation og $\frac{2}{3}$ af de øvrige Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de April 1863: „De Tiltalte Karen Pedersdatter og Petrine Pedersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Antonette Christensdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, samt til

Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Af­færd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt nærværende Sag efter den flete Indstævning for An­tonette Christensdatters Vedkommende foreligger Høiesteret til Paa­kjendelse og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved­fæede Conclufioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaauidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Uargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 16.

Den 19de Juni.

1863.

Forste ordinaire Session.

Onsdagen den 19de Juni.

Nr. 205.

Advocat Hansen

contra

Antonette Christensdatter, Fattiglem Mads Jensen Bjerregaards Hustru
(see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Antonette Christensdatter, Fattiglem Mads Jensen Bjerregaards Hustru, for Fornærmelse og Vold imod Sognefogden under Udførelsen af hans Embedsforretninger, for ulovlig Omgang med Hittegods og for Vetseri.

Sognefoged Lars Clausen har edelig forklaret, at da han den 11te October f. A. med Vidner indfandt sig paa Mads Jensen Bjerregaards Bopæl for i Genhold til en f. D. affagt Retskjendelse at foretage Huusundersøgelse i Anledning af et Hæaretyveri, blev han voldelig overfaldet af Mads Bjerregaards Hustru, Tilstalte Antonette Christensdatter, der, nagtet Sognefogden betyde hende, at det var efter Dommerens Ordre at Huusundersøgelsen fandt Sted, og oplæste endeel af Dommerens Brev til ham, samt advarede hende mod at lægge Haand paa ham, kradsede ham i Ansigtet og rev ham en Lok Haar af Hovedet, saa at han saae sig nødsaget til at lade hende binde. Vel har nu Tilstalte itaget at kunne erindre ved den omhandlede Leilighed at have lagt Haand paa Sognefogden, idet hun har udsagt, at naar hun er rasende, veed hun ikke hvad hun gjør, men ligesom det ved de under Sagen afhørte Vidners beedigede Forklaringer er fuldstændigt beviist, at Tilstalte greb Sognefogden i Haaret og holdt saa fast i det, at en af de Tilstedeværende med Magt maatte vriste hendes Haand op, hvori der da befandtes en Tot af Sognefogdens Haar, saaledes maa det efter de nævnte Vidneforklaringer antages, at Tilstalte vel var i høi Grad uskyldig og efter enkelte Vidners Udsagn muligens noget beruset, men at hun dog ikke befandt sig i en Tilstand, der kunde udelukke Tilregnelighed. Tilstalte vil

derfor ikke kunne undgaae for det anførte Forhold at ansees med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 16.

Med Hensyn til Eigtelsen mod Tiltalte Antonette Christensdatter for Betleri har Medtiltalte Petrine Pedersen udsagt, at hun i Foraaret 1862 to Gange har været paa Vandring med Tiltalte Christensdatter for at betle, og vel har Eidsnævnte mod sagt denne Forklaring, idet hun foregiver, at hun paa de omfjorsarede Toure har havt Kaffjetter og Sengebaand med til Salg, men dette Anbringende er ikke bestrykt ved Sagens Oplysninger, ligesom hun ogsaa har indrømmet, at hun paa adskillige Steder har lebet om Høvevarer, og hun maa saaledes ansees at have gjort sig skyldig i Betleri.

Den Straf, der efter det Anførte i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lov af 3die Marts 1860 § 3 vil være at idomme Tiltalte Antonette Christensdatter, der er født i Aaret 1821 og ikke vides tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder i det Hele at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Torsdagen den 4de Juni.

Nr. 197.

Advocat Hansen
contra

**Jens Peder Nielsen, Jens Christian Simonsen og Jens
Marinus Nielsen (Defensor Liebe),**

der tiltales for Tyveri.

Hjends Norkyng Herreders Extrarets Dom af 24de Februar 1863: „Arrestanten Jens Peder Nielsen og Tiltalte Jens Christian Simonsen bør hensesattes til Forbedringshushuusarbeide hver i 2 Aar. Tiltalte Jens Marinus Nielsen bør hensesattes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanten og udrede alle af hans Arrest og in solidum med de tvennde Tiltalte alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, blandt hvilke sidstnævnte tillige Salair til Actor, Landsoverretsprocursor Morville, og til Defensor, Landsoverretsprocursor, Justitsraad Reckelmann, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de April 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Tiltalte Jens Marinus Nielsens Vedkommende bestemmes til 2 Gange 5 Dage, og at Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, tillægges i Salair hver 5 Rdl., udredes saaledes, at Arrestanten Jens Peder Nielsen tilsvares samtlige Omkostninger, og at de Tiltalte Jens Christian Simonsen

og Jens Marinus Nielsen in solidum med ham deeltage i Omkostningernes Udredelse, Forsknævnte med $\frac{3}{4}$ og Sidstnævnte med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom auforte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staande. Advocaterne Hansen og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Jens Peder Nielsen og de Tiltalte Jens Christian Simonsen og Jens Marinus Nielsen for Tyveri.

Ved Arrestanten Jens Peder Nielsens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der havde fast Tjeneste hos Forpagter Pape paa Sødal, en Aften Kl. 7 à 8 i Begyndelsen af November f. A., da han i det Siemed at tale med en Pige, der tilligemed en anden Person opholdt sig i hans Huusbonds Melkestue, hvortil Døren stod aaben, var gaaet ind i bemeldte Melkestue og havde faaet Die paa et sammfesteds affides liggende Sigtebrød, har taget dette og begivet sig bort med det.

Paa samme Maade er det godtgjort, at han ved Juletid f. A. en Aften omtrent Kl. 9, efterat have tilskyndet de Medtiltalte Jens Christian Simonsen og Jens Marinus Nielsen, der ligeledes tjente hos Forpagter Pape, til at deeltage i at stjæle Fødevarer fra denne, har i Forening med disse stjaalet en Ost og et Sigtebrød fra Brødkammeret paa Sødal, hvilket Tyveri blev ubjort saaledes, at Jens Marinus Nielsen efterat han i Forening med Jens Christian Simonsen, medens Arrestanten holdt Vagt, havde udtaget de Søm, hvormed et Vindue i Brødkammeret, der indvendig var tilgittret med Jernstænger, ubvendig fra var fastgjort, og derefter udtaget Vinduet, med en lang Stang, der stod i Nærheden, traf Sigtebrødet til sig og derefter tog det ud mellem Jernstængerne, hvorhos Simonsen ved at række sin Arm ind mellem disse udtog en Ost, der laa paa en Hylde under Vinduet.

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten 2 Gange i Begyndelsen af Januar d. A. — sidste Gang den 8de Januar — om Aftenen omtrent Kl. 9 har, efter begge Gange at have tilskyndet Medtiltalte Simonsen til at deeltage i at stjæle Fødevarer fra deres Huusbond, i Forening med bemeldte Simonsen banet sig Afgang til Melkestuen ved med en Nøggle, der hørte til en af Arrestanten og en anden af Papes Tjenestefolk i Forening benyttet Kiste, at aabne en Dør, der fra Gaarden fører til Melkestuen, som ikke staaer i

nogen indvendig Forbindelse med den beboede Deel af Gaarden, hvorefter Simonson tog den første Gang et Stykke Smør, der saa i et Trug i Mellestuen og som veiede omtrent 3 Pund, og den anden Gang et Sigtebrød, der saa i det ovennævnte Brødkammer, som ved en uafsaaset Dør var forbundet med Mellestuen. Saavel Brødet som Smørret blev strax af Simonson leveret til Arrestanten.

Samtlige ovennævnte sjaalne Fødevarer, der ere vurderede, Sigtebrødene tilsammen til 8 Mk., Smørret til 1 Mk. og Osten til 3 Mk., maa antages at være forærede af de 3 Tilstalte og andre af Besjaaalnes Tjenestefolk i Forening. Besjaaalne har frataltet Krav paa Erstatning.

Hvad dernæst angaaer de Tilstalte Jens Christian Simonson og Jens Marinus Nielsen, er det ligeledes ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de efter Tilskyndelse af Arrestanten have paa den ovenangførte Maade deeltaget i at stjæle Fødevarer fra deres Huusbond, og navnlig har Tilstalte Simonson vedgaaet, at Mellestuen ved de ovennævnte to Leiligheder, da han og Arrestanten i Forening stjal et Stykke Smør og et Sigtebrød, var afsaaset, men at de bandede sig Afgang til samme derved, at Arrestanten med sin Kistensgle aabnede Døren til samme.

For disse Løverier, af hvilke de to sidstnævnte af Jens Peder Nielsen og Jens Christian Simonson i Forening begaaede efter den Maade, hvorpaa de bandede sig Afgang til Mellestuen, maa betragtes som Indbrud, ville de Tilstalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee, Jens Marinus Nielsen efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 21 og de to Andre tillige efter samme Forordnings § 12, 1ste Punktum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretskdommen passende bestemt for hver af de to Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorimod den ved bemeldte Dom for Jens Marinus Nielsen bestemte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage findes at kunne ned sættes til samme Straf i 2 Gange 5 Dage".

Nr. 199.

Advocat Liebe
contra

Hans Jensen, ogsaa kaldet **Lindegaard** (Defensor Brock),
der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Mai 1863: „Tilstalte Hans Jensen, ogsaa kaldet Lindegaard, bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, saunt udrede Actiونس Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonson og Schack, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Panteretten efter den af Tilstalte til Frederik Larsen udfædte Obligation ifølge Forordningen af 28de Juli 1841 § 1 endnu ikke var bortfalden, da han den 3die Mai 1862 udfædte den i den indankede Dom ommeldte Panteobligation til Hans Tørgensen, idet 2den Tingdag efter hans Flytning til Kjøbenhavn, der ifølge hans egen Forklaring foregik den 24de April, indtraf den 5te Mai, og isørigt i Henhold til de i bemeldte Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brød for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende mod Tilstalte Hans Jensen, ogsaa kaldet Pindegaard, for Bedrageri anlagte Sag ved hans egen med det isørigt Dphyste stemmende Tilstaaelse beviist, at Tilstalte, som, medens han havde Bopæl i Kjøbenhavns Amts søndre Vird, havde udfædte til Sommerboend Frederik Larsen en den 14de September 1861 dateret og den 18de s. M. ved fornævnte Virks Ret thinglæst Obligation for 100 Rdl. med første Prioritets Panteret i Tilstaltes Indbo og Alt, hvad han eier og eiendes vorder af rørligt Gods, har, efterat være indflyttet til Kjøbenhavn i April Maaned s. A., udfædte en den 3die Mai s. A. dateret og den 5te s. M. ved den kongelige Landsovers samt Hof- og Stadsret thinglæst Obligation til Smedker Hans Tørgensen af Barsløse for 400 Rdl., hvori ligeledes med 1ste Prioritet gaves Panteret i de samme Gjenstande, som i Obligationen til Frederik Larsen, naaget det var ham bitterligt, at Sidsnævnte ikke, navnlig ikke ved et imellem dem den 6te Martz s. A. indgaaet Forlig havde frasaldet sin Panteret, og at denne som Følge af, at Larsen, hvad der var Tilstalte bekjendt, havde forsømt at lade sin Obligation thinglæse ved Tilstaltes nye Børnething, betoges ham ved Udfædelsen og Thinglæsningen af Obligationen til Hans Tørgensen.

Som Følge heraf vil Tilstalte, der er født den 13de November 1817 og ikke sees at være tidligere straffet, som styldig i dobbelt Pansætning blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Uge 5 Dage“.

Nr. 189.

Advocat Hansen

contra

Peter Mathias Neuhausen (Defensør Brød),

der tiltales for Falsk.

Esbendborg Kjøbstads Cytrarets Dom af 4de Martz 1863: „Til-

talte, Arrestanten Peter Mathias Neuhausen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar. Saa udreder han, eller nu hans Vo, sauntlige denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadskretens Dom af 21de April 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Actionskomkostningernes Udredelse af Arrestanten Peter Mathias Neuhausens Vo bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Laksen og Høiesteretadvocat Hindenburg, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadskretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Ertvaret heril indankede Sag, hvorunder Arrestanten Peter Mathias Neuhausen tiltales for Falst, er han ved egen med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tiltalaaelse overbevist, i den Hensigt at stifte sig Credit til at etablere en Handel i Svendborg, at have udstedt 4 forskjellige Cautionsbeviser, nemlig tvende under 7de October f. A. til Handelshuset S. Seidelin i Kjøbenhavn for respective 150 Rdl. 4 Mk. 9 Sk. og 823 Rdl. 1 Mk. 12 Sk., et under 21de f. M. til Chr. Olsen & Comp. for 354 Rdl. 12 Sk. og et under samme Dato til A. W. Müller for 291 Rdl. 2 Mk. 14 Sk., hvilke Beviser han understrev med sin tilkommende Svoger, Garver N. Albechs Navn, uden dennes Vidende og Tilladelse, og i hvilke Albech forpligtede sig til som Cautioniist og Selvsfyldner at indestaae de nævnte Creditorer for de anførte Beløb. Arrestanten har forklaret, at han har søgt saavidt muligt at efterligne Albechs Navn, uden at han dog har havt dennes Understrevet liggende for sig, og har Albech erklæret, at Understriften paa Beviset til Chr. Olsen ligner hans.

Eidsnævnte Beviis har Arrestanten derhos forspnet med tvende Navne, Plesner og Eggert, som Bitterlighedsvidner, uden — som han har sagt — ved det første at tænke paa nogen bestemt Person, medens han ved det sidste har sigtet til en Svend ved Navn Eggers, som Albech havde havt i sin Tjeneste.

De ommeldte Beviser har Arrestanten affendt til de forskjellige Creditorer, der derved ere blevene besvagne.

For dette Forhold maa det billigges at Arrestanten, der er født den 31te

August 1832 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 60 1ste Deel, hvormed § 68 bliver at sammenholde, med en Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide og paalagt at udrede Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor for Underretten, og Dommen vil derfor i det Hele være at stabsæfte, dog at Bestemmelsen om bemeldte Omkostningers Udredelse af Arrestantens Bo, som nærværende Sag uuebtkommende, bortfalder."

Nr. 190.

Statsraad Salicath

contra

Laurentius Johan Holm (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de April 1863: „Arrestanten Laurentius Johan Holm bør straffes med Forbedringshuusarbeide i eet Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp og Ibsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Laurentius Johan Holm, som er langt over criminel Lavalder og ved denne Rets Dom af 9de Februar 1861 efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mob ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, at have den 26de Februar dette Aar frastjaalet Marschandiser Johan Peter Nissen en til 3 Rdl. vurderet Robbertkjedel, vil han herfor være at bømmen efter den citerede Forordnings § 13, og findes Straffen påsende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i eet Aar".

Nr. 194.

Advocat Brod

contra

Bolette Kirstine eller **Kirstine Bolette Junck** (Defensor Heinrichsen), der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster.

Criminal- og Politiretten's Dom af 2den Mai 1863: „Arrestantinden Bolette Kirstine eller Kirstine Bolette Junck bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lihme og S. S. Nyegaard, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Bolette Kirstine eller Kirstine Bolette Junck, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster, ifølge egen Tilstaaelse har været i Besiddelse af en Frakke og 2 Veste, tilsammen af Værdi 22 Rdl. 3 Sk., med Hensyn til hvilke Tjenestekarl Ole Petersen, efter hvis Forklaring samme ere ham fra sjaaalne den 24de Februar d. A., har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Eiendomsbeviis, og intet Hensyn kan tages til Arrestantindens ubestyrkede Forklaring om, at have modtaget disse Klædningsstykker paa Gaden af en ubekjendt Dame, for hvem hun paatog sig at pantsætte dem, vil hun, der er langt over criminel Lovalder og senest ved Høiesterets Dom af 7de Januar 1859 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 25 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 22 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, nu i Genhold til Danske Lovs 6—17—10 og 11, samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 blive at dømmes for uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster, og da der efter Omstændighederne ikke er tilstrækkelig Anledning til at antage, at hun selv har sjaaalet Kosterne, i Medfør af den foresciterede Lovbestemmelse som for 5te Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter den forstansførte Forordnings § 22 at bestemme til Tugthuusarbejde i 8 Aar.“

Tirsdagen den 9de Juni.

Nr. 65. Birkedommer **Møller** (Advocat Heinrichsen, efter Ordre)
contra

Stiftescommissairerne i Kammerraad, Proprietair **Ehniestveds** Bo paa dettes **Regne** samt **Godsøier**, **Consul A. Hage** (Advocat Brock), angaaende en af **Citanten** nedlagt **Protest** mod at der meddeles **Indstævnte Hage Udlægsskjøde** paa **Nivaagaard** m. m.

Den indankede **Stiftesdecision** af 26de Juli 1862: „Den af **Birkedommer Møller** nedlagte **Protest** imod at **Consul Hage** af nærværende **Bo** meddeles **Udlægsskjøde** paa **Nivaagaard** med sammes **Tilliggende** kan ikke gives **Medhold**. **Statskassens** **Ret** reserveres, forsaavidt ikke det under **Diputen** fremlagte **Stadsløsbrev** af 17de Januar 1857 og de til samme hørende tvende **Transporter** af 10de Juli 1858 og 6te August 1859 maatte kunne rettelig udfærdiges paa det til samme benyttede **stemplede Papir**. En **Frift** af 8 **Dage** forelægges **Advocat Brock** til at berigtige **Stempelafgiften** for det af ham den 28de Februar og 28de August f. A. fremlagte **Indlæg**“.

Højesterets Dom.

Foraavidt **Citanten** for **Højesteret** principaliter har nedlagt **Paastand** om, at den indankede **Decision** kjendes **uesterretelig** og **Sagen** henvises til ny og **fuldstændig Paastændelse** i **Enhold** til det allerhøjeste **Commissorium** af 28de Februar 1862, findes der ikke i **Decisionen** at være nogen saadan **Mangel**, som kunde befoie til at følge **Citantens Paastand**.

Hvad **Sagens Realitet** angaaer, bemærkes, at **Citanten** ikke havde anmeldt nogen **Fordring** i det **paagjældende Bo**, som kunde give ham retlig **Interesse** i dets **Behandling**, og at han ei heller i sin **Embedsstilling** som **Auctionsforvalter** havde nogen som helst **Befoielse** til at indvirke paa **Afgjørelsen** af **Spørgsmaalet** om **Indstævnte Consul Hages Berettigelse** til at erholde meddeelt **Udlægsskjøde** paa den i den indankede **Decision** ommeldte **Eiendom**. Som **Følge** heraf vil den **Protest**, **Citanten** har nedlagt imod at saadant **Udlæg** meddeles, ikke kunne gives **Medhold**, og **Decisionen**, som har dette **Resultat**, vil saaledes være at **stadfæste**.

Processens Omkostninger vil **Citanten** derhos have at **betale** til de **Indstævnte** med 100 **Rdl**.

Chi kjendes for **Ret**:

Den indankede **Decision** bør ved **Magt** at **staude**.

Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 100 Rdl.; saa betaler han og til Justitskassen 1 Rdl.

I den inbantebe Decisions Præmisser hedder det: „Den 6te August 1859 blev efter Requisition af Skiftecommissairerne i nærværende Bo afholdt 5te Auction over Nivaas Hovedgaard og lille Nivaagaard med Tilhørende og Tiliggende.

Som Høistlydende antoges Consul A. Hage, der stillede Sikkerhed for sit Bud 101,500 Rdl., hvorhos han erklærede, at han som Prioritetshaver ifølge Skabelsøebrev, tinglæst den 23de Januar 1857, med tilhørende Transport vilde af Skiftecommissairerne begjære sig Eiendommen udlagt.

Efterat den ene af disse, Procurator Meyer, dernæst i Anledning af en Tilførsel af Auctionsdirecteuren og efter Opfordring af Consul Hage havde erklæret, at han var bekjendt med, at Pantefordringen var overdraget Consul Hage som hans fuldkomne Eiendom, og at han holdt sig overbeviist om, at den ved Skabelsøbrevet begrundede Fordring ikke vilde blive dækket ved Auctionsbudet, samt attesteret, at en Transport af Fordringen til Hage var ham foreviist, medens den anden af Skiftecommissairerne Kammerraad Grandjean erklærede, at en saadan Transport ikke var ham foreviist, begjærede Procurator Meyer som Auctionsrequirent Auctionen sluttet.

Men Auctionsdirecteuren, Birkedommer Møller, lod Protocollen tilføre:

„Da den omspurgte Transport ikke er tilføede og ikke er foreviist Skiftecommissjonen og dens Tilværelse saaledes ikke er godtgjort, samt da Consul Hages Bud i al Fald med 2,500 Rdl. overstiger den ommeldte Obligations Betsø i Prioritetsrækken, samt da Skifteomkostninger i alt Fald ikke kunne fordres at skulle falde Prioritetshaverne til Last, samt da Eiendommen er stillet til absolut Bort salg og ingen yderligere Auction forlangt, skjønnes det ikke, at Consul Hage kan undbrage sig Udredelsen af Auctionsgebyr og Afgift til Justitsfondet, og reserverede Auctionsforvalteren derfor Justitsfondets og sin egen Ret i saa Henseende til nærmere Tid og Sted og udsatte for idag Forretningen.“

Birkedommer Møller har dernæst i Indlæg af 7de s. M. paa Justitsfondets og egne Vegne protesteret imod at Consul Hage af Skiftecommissairerne meddeles Udlæg paa Nivaagaard med sammes Tilhørende og Tiliggende.

Derimod har Consul Hage neblagt Indsigelse imod, at der tages Hensyn til denne Protest, og han findes ogsaa at maatte gives Medhold i, at vedkommende Auctionsdirecteur ikke i et Tilfælde som det foreliggende kan henregnes til de i Faldtboet Interesserede eller overhovedet have noget andet Krav paa Boet end at det erlægges til ham den sportelmæssige Betaling for de Forretninger, som dets Administration har begjært udført af ham; navnlig er det klart, at den Omstændighed, at Eiendommen blev stillet til absolut Bort salg ved 5te Auction, ikke indeholder noget Tilfald fra Auctionsrequirenterne til Auctions-

directeuren om, at denne, hvem der end maatte blive Høifstbydende, skulde komme til at oppebære det af Hammerlaget flydende Gebyr. Fremdeles maa det billiges, hvad Consul Hage har anført om, at han ikke kan antages at have frasatbet den Ret, der ellers kunde tilkomme ham til som Høifstbydende at erholde Eiendommen nblagt, fordi han har ladet byde for sig efter Auctionsconditioner, hvor § 16 indeholder Bestemmelser om Tiden, naar Kjøberen er pligtig at tage Auctionsffjøde, uden forinden at tilfjenbegive, at han, hvis han blev Høifstbydende, ikke vilde tage Sjøde af Auctionsretten.

Forfaavidt dernæst Birkebonnier Møller har argumenteret fra, at Consul Hage efter det af ham gjorte Bud vil faae fuld Dækning for sin Forbring, og i Forbindelse dermed anført, at ingen Deel af Auctionsprovenuet efter Conditionerne maatte anvendes til Skifteomkostninger, efterjom der ikke findes nogen Bestemmelse i dem om, at noget og da hvormeget deraf skulle reserveres til saadanne, bemærkes i sidstnævnte Henseende, at Skiftecommisfairesne i Conditionerne have stipuleret Indbetaling af $\frac{1}{10}$ af Kjøbesummen til Boet uden at have givet noget Tilfagn om, at ikke nogen Deel deraf skulde anvendes til Andet end Dækning af Pantegjælden; det er derfor formeentlig en Selvfølge, at Skiftecommisfairesne, uden Hensyn til om derimod var protesteret, neppe vilde ansee sig beføiede til at meddele Udlægsffjøde til Consul Hage, hvis dennes Forbring skulde kunne suldt dækkes i Boet, hvorved bemærkes, at det af det ved Auctionen Passerede tydeligt fremgaaer, at Hage ved at fremsætte sin Begjæring om at erholde Udlægsffjøde er gaaet ud fra den Forudsætning, at hans Forbring ikke vilde kunne suldt dækkes.

Naar dernæst Birkebonnier Møller har ladet under denne Dispute fremsætte samtlige de Indsigelser, som i den idag paakjendte Dispute mellem Proprietair Jung med Flere og Consul Hage ere fremsorte imod, at den Forbring, som nu er transporteret til Hage, kunde ansees som Panteforbring i Nivaagaard og det med samme solgte Inventarium og Besætning, bemærkes, at det ved Decisionen i denne mellem i Boet interesserede Parter førte Dispute er antaget, at fornævnte Indsigelser maatte forkastes paa Grund af Indholdet af den i behørig tilvarelet Skiftesamling den 16de Februar 1859 fremlagte Concurssliste, mod hvilket der ikke inden Udløbet af den i Fallitlovens § 11 bestemte Frist er steet nogen Indsigelse. Det maa derefter antages, at det lang Tid forinden der blev Spørgsmaal om Auctionsdirecteurens Salair af samtlige Boets Vedkommende var anerkjendt, at den paagjældende Forbring var en Panteforbring, og er det alene efter hvad der paa Skiftet er anerkjendt og vedtaget af rette Vedkommende, at Boets Beskyrrelse maa rette sig ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Forbringens Beskaffenhed som Panteforbring og hjemleude Ret til Udlægsffjøde.

Endelig har Birkebonnier Møller støttet sin Protest til, at Consul Hage ikke paa den Tid, Auctionsbudet blev gjort havde erhvervet den Panteret, som tidligere tilkom Emibt & le Maire for 10,000 Rdl. efter Begjer og Skadesløsbrev, idet den under Disputen fremlagte Transport af Skadesløsbrevet først er udfærdiget efter Auctionens Afholdelse, og en Transport paa ustemplet Papir,

forfaavidt en saadan har været tilføede ved Auctionen, først er affattet efterat Auctionsbuddet var gjort.

Det er imidlertid in confesso, at Bøxlerne, til Sikkerhed for hvilke Eskabekssbrevet var udstedt, efter hvad Birkedommer Møller selv hørte, circa ¼ Time før Auctionsretten blev sat bleve overdragne til Page, der derfor betalte 7,500 Rdl. At Gjenstanden for den da ffete Handel skulde være Bøxlerne alene uden den til samme knyttede Panteret, er aldeles urimeligt at antage, efterfom de uden denne vilde være Kjøkeren til ingen Nytte, og er det da heller ikke paastaet, at Contrahenternes Hensigt var alene at sælge og købe Bøxlerne uden den dertil hørende Panteret, men Indsigelsen maa antages at grundes paa, at saadan ikke kunde overdrages ved mundtlig Overeenskomst, og at den skriftlig udfærdigede Transport ikke endnu eksisterede paa den Tid, Auctionsbuddet ffete.

Der sees imidlertid ingen Grund til at antage, at Panterrettigheds Transport, hvis Gyldighed ikke betinges af ny Lingslæsning, cfr. Sp. Regl. § 67, ikke ligesaa vel som Contracter i Almindelighed efter L.'s 5-1-1 skulde kunne ffee ved mundtlig Overeenskomst og være ligesaa vel gyldig i Forholdet imod den Trediemand, som underrettes om dens Tilværelse, som bindende for Contrahenterne indbyrdes fra den Tid, den blev indgaaet, og ikke først fra den Tid, dens Indhold ved skriftlig Udfærdigelse konstateredes..

Som følge af Foranstaaende vil den af Birkedommer Møller neblagte Protest ikke kunne gives Medhold“.

Onsdagen den 10de Juni.

Nr. 171.

Advocat Liebe

contra

1) Marcus Plesner eller Magnus Plesk Albeck (Selv; Defensor Brock), 2) Friis Julius Oland Nielsen og 3) Frederik Ferdinand, ogsaa kaldet Hansen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Nr. 1 for at have forledet og søgt at forlede Andre til Meened og falsk Forklaring for Retten, Nr. 2 og 3 for Meened og falsk Forklaring for Retten.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Marts 1863: „For Tiltalte Ferdinand Meisburgers Vedkommende bortfalder Sagen. Arresterne 1) Marcus Plesner eller Magnus Plesk Albeck, 2) Friis Julius Oland Nielsen og 3) Frederik Ferdinand, ogsaa kaldet Hansen, bør straffes med Forbedringshuusarbejde, den Første i 8 Maaneder og den Anden og Tredie hver i 5 Aar. Actionens Omkostninger, derunder 10 Rdl. i Salair til Actor, Proceprocurator Laesen, udredes af Arrestanten Albeck, dog at de øvrige Arrestanter og Tiltalte Meisburgers

Bo, Een for Alle og Alle for Een, in solidum med ham deraf tilsvare $\frac{3}{4}$. Til Defensorerne, Procuratorerne Alberti og Ronge udredes til den første af Arrestanten Albeck 8 Rdl. og til den sidste af de øvrige Arrestanter og Tiltalte Meisburgers Bo, Een for Alle og Alle for Een, ligeaaemeget. At efterkommes under Udfoerd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da der ikke findes tilstrækkelig Grund til efter Tiltalte Albecks Begjæring at erhverve yderligere Oplysninger i Sagen, vil denne nu være endelig at paaafjende.

Med Bemærkning, at Sagen ikke er indstævnet for Høiesteret for Meisburgers Boes Bedkommende, billiger Retten, i Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Nielsens og Hansens Bedkommende anførte Grunde, de dem idømte Straffe. Hvad Tiltalte Albeck angaaer, finder Retten, efter den i Dommen indeholdte factiske Fremstilling af det ham paaafsigtede Forhold, ved hvilken intet Væsentligt er at erindre, at han ifølge Grundsætningerne i Forordningen af 8de September 1841 maa anses overbevist om Forsøg paa at forlede Pigen Masmine Sophie Lindberg til Afslæggelse af falsk Vidnesbyrd, og fjernes hans Straf efter Forordningen af 15de April 1840 § 11 sidste Membrum, jfr. § 1, at kunne bestemmes til 2 Mars Forbedringshuusarbeide.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen, saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude, dog at Straffetiden for Marcus Plesfner eller Magnus Plesf Albeck bestemmes til 2 Aar. Advocaterne Liebe, Brock og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Albeck. saaledes, at de tvende andre Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, deraf in solidum med ham tilsvare $\frac{2}{3}$ Dele.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne 1) Marcus Plesfner eller Magnus Plesf Albeck, 2) Frih Julius Eland Nielsen og 3) Frederik Ferdinand, ogsaa kaldet Hansen, samt 4) Ferdinand Meisburger, den første for at have forlebet og søgt at forlede Andre til Meened og falsk Forklaring for Retten, den anden og tredje for Meened og falsk Forklaring for Retten og den fjerde for Meened og falsk Forklaring for

Retten samt for at have forlebt eller søgt at forlede Andre dertil. For Til-
 talte F. Meisburgers Bedkommende vil Eagen, hvorunder han var bleven over-
 beviist at have gjort sig skyldig i Meened, bortfalde, da han er afgaaet ved
 Døden den 29de Januar d. A. Hvad dernæst angaaer Arrestanten Albed, da
 er det af Rasmine Sophie Lindberg edeligt forklaret, at Arrestanten i Anledning
 af en imod hans Hustru anlagt Injuriesag har indfundet sig i hendes Hjem og
 der anmodet hende om at afgive Vidnesbyrd i Retten, navnlig om at hun havde
 seet, at en under Eagen navngiven Mand havde havt legemlig Omgang med et
 ligeledes under Eagen navngivet Fruentimmer, samt at Arrestanten vedblev
 denne Anmodning til hende, uagtet hun erklærede, at hun ikke kunde bevidne det,
 da hun aldrig havde seet det. Overeensstemmende dermed har Ane Sophie
 Olsen afgivet en Forklaring, der ikke er bleven veddiget, da hun for endel Aar
 siden har været straffet for Tyveri, men hvis Rigtighed der forøvrigt, navnlig
 med Hensyn til de under Eagen fremkomne Oplysninger, ikke er nogen Grund
 til at drage i Tvivl, idet hun har udsagt, at hun først fra et andet Bærelse,
 hvori hun havde begivet sig ind ved Arrestantens Ankomst, da han ønskede at
 tale i Centrum med Rasmine Lindberg, havde ved at lade Døren staae paa
 Klem paahørt hans nævnte Anmodning til denne og senere var tilstede i det
 Bærelse, hvor Arrestanten opholdt sig, da han gjentog sin Anmodning. Frem-
 deles er det af Laura Josephine Petersen edeligen forklaret, at Arrestanten, da
 hun skulde afgive Vidnesforklaring i samme Sag, paastod, at hun havde sagt, at
 hun vidste, at de 2 ovennævnte Personer havde været i Skoven sammen, uagtet
 det efter en tidligere Samtale med hende var ham bekendt, at hun ikke havde
 en saadan Kundskab, samt endvidere vedgaaet af Arrestanten Hansen, at han i
 samme Injuriesag har efter Koranledning og under Vejledning af Arrestanten
 Albed aflagt falsk edelig Forklaring, idet han — efter først under 14de December
 1861 at have i Forening med Meisburger understrevet en af Albed streven
 urigtig Attest, hvori han under Eds Tilbud bevidnede, at det var et almindeligt
 udbredt Rygte paa offentlige Steder, at de omtalte 2 Personer stode i et
 utiladeligt Forhold til hinanden, og senere under 23de Januar 1862 under-
 strevet en ligeledes af Albed streven Attest, hvori han paa samme Maade
 bevidnede, at han paa et bestemt Børstehuus havde hørt dem omtale paa
 lignende Maade, samt at Albeds Hustru led af periodisk Afundighed eller Banvid
 m. m. — har inden nærværende Rets første Civilkammer den 1ste Februar s. A.
 afgivet og veddiget en med Attesterne stemmende urigtig Forklaring, uagtet han
 aldeles intet Andet vidste om det forstnævnte Forhold end hvad Albed havde
 foregivet for ham, og om det sidstnævnte Punkt ialtselv ingen Overbeviisning
 havde om, at det forholdt sig som af ham forklaret, idet han kun ved en enkelt
 Leilighed havde seet Albeds Hustru staae sig, som om hun var gal. Dertil
 kommer endnu, at Arrestanten Nielsen og Meisburger ligeledes have vedgaaet at
 have gjort sig skyldige i Meened, forlokkede dertil tilbeds ved Løfte om Betaling
 af Arrestanten Albed, samt at der under Eagen er fremkommet flere Sigtelser,
 hvis Sandfærdighed der ingen Grund er til at betvivle, om, at Albed har
 villet forlede andre Personer til at afgive urigtig Forklaring for Retten, saa-

ledes navnlig af Bødker Gustav August Heinrich Børde og dennes Hustru Marie Charlotte Bager, hvis beedigede Forklaringer vække en høi Grad af Formodning om, at Albeck har villet forlede den forstnævnte til at afgive en ham vitterlig urigtig Forklaring i en Sag, samt af Fyrstbøder Frederik Vilhelm Kjørtsen, der edeligt har udsagt, at Albeck har villet forlede ham til at aflægge falsk Vidnesbyrd i en af Albeck mod Sømand Gøtsche anlagt Sag, hvilket ogsaa er blevet bestrykt ved flere under Sagen fremkomne Oplysninger. Naar hertil endelig føies, at Arrestanten Albeck har under Sagen afgivet flere vakkende og urigtige Forklaringer angaaende Forhold, hvorom han maatte kunne vide nøie Besked, findes der naanseet hans vedholdende Benægtelse at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at han paa den ovennævnte Maade har forsøgt at forlede Masmine Lindberg til at afgive inden Retten en urigtig Forklaring, om hvilken han efter sit Kjenndskab til Forholdene maatte vide, at den for at kunne faae nogen Betydning skulde beediges, hvorimod der forøvrigt ikke er fremkommet noget aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at han har forlebt eller søgt at forlede Andre til Meened eller falsk Forklaring for Retten. Arrestanten er saugt over criminel Lovvalder og tidligere anseet ved denne Næst Dom af 28de Marts 1857 under en mod ham for misligt Forhold anlagt Sag med Hensyn til Attester, bestemte til Brug i en offentlig Sag, med en Mulct af 20 Rdl. og ved Høiesterets Dom af 27de Mai 1858 under en mod ham for bedrageligt Forhold anlagt Sag med en Mulct af 50 Rdl., og han vil nu være at dømmes efter Forordningen af 15de April 1840 § 11 sidste Led, jfr. § 5, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshushandsarbejde i 8 Maanedre.

Spødt dernæst angaaer Arrestanten Nielsen, da er det ved den af ham afgivne Tilfæaaelse i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han har aflagt falsk edeligt Vidnesbyrd i en Sag mellem Arrestanten Albeck og Bagermester Carl Peter Henrik Kempfner, under hvilken denne sagløgtes af Albeck til Udlevering af eller Betaling for nogle af ham efter kjøbte Assistentshandsedler indløste Gjenstande, idet han, efter først efter Albecks Opfordring at have underskrevet en af denne affattet Erklæring af 3die September 1861, hvori han i Forening med Meisburger og Arrestanten Hansen bevidnede og tilkøb at beedige, at Kempfner under en Samtale med ham og de nævnte Arrestanter havde blandt Andet vedgaaet, at han var i Besiddelse af en Fruentimmerkjole og et Sølvuhr, som han erkjendte at tilhøre Albeck, at disse Gjenstande i Forbindelse med et andet af ham solgt Uhr, som ligeledes tilhørte Albeck, havde en Værdi af 60 Rdl., at han havde kjøbt Kjolen og Uhrene af en Pantfætter, som han vidste var uberettiget til at sælge dem, men at han ikke vilde udlevere Kjolen og det tilbageblevne Uhr, medmindre Albeck betalte ham 30 Rdl., senere under 21de November 1861 ved Kjøbenhavns Gjældscommission afgav og beedigede en hermed stemmende Forklaring, uagtet han aldrig havde været tilstede ved eller paahørt nogen saadan Samtale med eller Vedgaaelse af Kempfner. Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten Nielsen har aflagt falskt edeligt Vidnesbyrd i en Sag mellem Meisburger og Estræddermester Jacob Rudolph Hartnaek, hvorunder denne sagløgtes af Meisburger, hvem Albeck var

behjælpelig med at føre Sagen, til at modtage og betale 2 af ham bestilte Fernsenge, idet han den 16 Januar f. A. ved Kjøbenhavns Gjødscommissiøn efter de af Albeck affattede Vidneqvæitioner afgav og kvedigede en Forklaring, der blandt Andet gif ud paa, at han havde været tilseede paa Meisburgers Bopæl, hvor han dengang arbejdede, og hørt, at Hartnaack bestilte 2 Senge, hvorfor flulde betales 20 Rdl., og at han senere havde været med at trække Sengene hen til Hartnaack, der vægrede sig ved at modtage dem, alt uagtet Arrestanten aldrig havde havt Arbejde hos Meisburger og aldrig seet Hartnaack paa dennes Bopæl eller hørt ham gjøre den nævnte Bestilling eller været med at trække Sengene hen til Hartnaack. Arrestanten Nielsen, der er langt over criminel Lavalder og ved Sædetens combinerede Rets Dom af 26de November 1849 anseet for at have forsøgt at pantsætte en 7de Bataillon tilhørende Trose efter Landkrigsartikelsbrevet § 657, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 50, med at tampes for Vælen med 27 Slag Tapp i een Dag, og ved samme Rets Dom af 18de October 1855 efter Søkrigsartikel 563 og Analogien af den 564de Søkrigsartikel med at tampes for Vælen med 54 Slag Tapp, 27 Slag daglig, vil nu være at dømme efter Forordningen af 15de April 1840 § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar.

Arrestanten Hansen er ligeledes tilstrækkeligt overbeviist — foruden som ovenfor anført at have aflagt falskt edeligt Vidnesbyrd i den der omhandlede Injuriesag mod Albecks Husfru — endvidere at have gjort sig skyldig i samme Forbrydelse med Hensyn til de 2 ommeldte Sager mellem Albeck og Kempfner og mellem Meisburger og Hartnaack, idet han, hvad den førstnævnte Sag angaaer, har ligesom Arrestanten Nielsen, efter at have mod bedre Vidende underkrevet Erklæringen af 3die September 1861, den 24de October f. A. aflagt en dermed stemmende edelig Forklaring i Retten, hvorved han bevidnede det Samme som Nielsen, uagtet han ingen personlig Kundskab havde derom, og i den sidstnævnte Sag har den 16de Januar f. A. under Ed afgivet omtrent den samme Forklaring som Nielsen, uagtet han vidste, at hvad han saaledes forklarede, var urigtigt. For dette Forhold vil Arrestanten Hansen, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, være at dømme efter Forordningen af 15de April 1840 § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiefsteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forslagt af den Guldendalske Boghandlung (N. Hegel). — Drukt hos J. S. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 17—18.

Den 3die Juli.

1863.

Første ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 11te Juni.

Nr. 175.

Justitsraad Bungeit

contra

Christiane Wilhelmine Andersen, Baabemester Jensen's Enke

(Defensor Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Eytretets Dom af 23de Januar 1863: Arrestantinden Christiane Wilhelmine Jensen, født Andersen, bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i to Aar. Hun bør derhos betale i Erstatning til Arbeidsmand Nielsens Hustru, Maren Kirstine Hansen, 60 Rdl., til Skrædder Jens Henrik Nielsen, 3 Rdl. 2 Mk., til Skrædemester Astrup 6 Rdl. og til Marschandiser Antonsen 14 Rdl. 2 Mk., samt udrede alle af Actionen flydende Dinkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Meldola, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Eltong, 8 Rdl. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April 1863: „Birkethingsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Skrædder Jens Henrik Nielsen tilkjendte Erstatning af 3 Rdl. 2 Mk. bortfalder. 3 Salair til Prøveprocuratorerne Laksen og Gottschald betaler Arrestantinden Christiane Wilhelmine, Jensen's Enke, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. For den af Actor for Høiesteret besørgede Notarial-oversættelse vil der overensstemmende med hans Paastand være at tillægge ham en Godtgjørelse af 2 Mk.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Taltalte 20 Rdl. til hver; saa betaler han og til Førstnævnte for en Notarialoversættelse 2 Mk.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestantinden Christiane Vilhelmine, Jensens Enke for bedrageligt Forhold anlagte og i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret paa-tjendte Sag er det ved Arrestantindens egen, med det isøvrigt Dplyste stemmende Tilstaælse godtgjort:

- 1) at hun strax, efterat hun den 22de October 1861 og den 12te Marts f. A. under Navn af Madame C. W. Mansfeldt havde leiet nogle til ialt 19 Rdl. vurderede Meubler af Meubelhandler Giesing her i Staden, har uden dennes Vidende og Billie pantsat disse Meubler;
- 2) at hun, efter i Købet af Sommeren f. A. af Skrædermester Jens Henrik Nielsen her i Staden at have leiet en Frakke og et Par Beenklæder, til-sammen vurderede til 16 Rdl., uden Eierens Vidende og Billie har pantsat dem paa Assistentshuset for 8 Rdl.;
- 3) at hun, efter i Købet af September Maaned f. A. af Arbeidsmand Nielsens Hustru, Maren Kirstine født Hansen her i Staden at have leiet en stor Mængde af Eierinden ialt til en Værdi af ca 200 Rdl. ansatte Fruentimmer-kædningsstykker og beslige, uden Befkommandes Vidende og Billie har disponeret over næsten alle disse Gjenstande, idet hun deels har solgt nogle af dem (indtil en Værdi af omtrent 40 Rdl.), deels har pantsat en stor Mængde af dem paa Assistentshuset for et Belsøb af ialt ca. 68 Rdl., hvorefter hun igjen har pantsat Assistentshuuslederne paa forskjellige Steder, hvor hun har erholdt ialt ca. 11 Rdl. tilsaans paa dem;
- 4 og 5) at hun, efter i November Maaned f. A. at have leiet en Deel til ialt ca. 40 Rdl. vurderede Mandfolkklæder af Marschandiser Johan Peter Antonsen og Skrædermester Jens Astrup, Begge ligeledes her af Staden, uden disses Vidende og Billie har pantsat bemeldte Klædningsstykker for ialt 22 Rdl. 3 Mk. samt dernæst, forsaavidt Pantfætningen var steet paa Assistentshuset, tildeels igjen pantsat Assistentshuuslederne for ialt 7 Mk.

Erstatning er af Meubelhandler Giesing og Skrædermester Nielsen frafalden, af Arbeidsmand Nielsens Hustru paaftaaet med 6 Rdl., men isvrigt frafalden, og af Marschandiser Antonsen og Skrædermester Astrup paaftaaet med respective 14 Rdl. 2 Mk. og 6 Rdl., idet isvrigt deels selve de pantsatte Koster, deels Assistenthussjedlerne ere blevne dem udeleverede.

For sit saaledes ubviste Forhold findes Arrestantinden, der er født den 26de November 1819 og tidligere ifølge den slesvigiske Appellationsrets Dom af 4de Juni 1857 for smaat Tyveri og Bedrageri har været straffet med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt ifølge Staden Slesvigs Magistrats Dom af 29de October 1860 for 2den Gang begaaet smaat Tyveri med samme Straf, nu med Nette ved den indbandede Dom anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. §§ 43 og 79, og da den valgte Straffegrad af 2 Aars Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne findes passende, ligesom Underretsdommens med de ovenfor refererede Paaftaade overeensstemmende Bestemmelser om Erstatning — dog med Undtagelse af den Skræder Nielsen tilkjendte Erstatning, der bortfalder — saavelsof ogsaa dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste“.

Nr. 196.

Advocat Hindenburg
contra

1) **Nette Jesdatter** ogsaa kaldet **Kragh**, Bærtshuusholder Hans Raasmusens Hustru og 2) **Ane Hansine Ankersdatter** med Tilnavn **Buch**, Arbeidsmand Henrik Wulffs Hustru (Defensor Bunchen), der tiltales, Forstnævnte for at have holdt Horehuus, og Sidstnævnte for Høer samt for at have ladet sig bruge til Utugt for Betaling.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Januar 1863: „De Tiltalte, Bærtshuusholder Hans Raasmusens Kone Nette Jesdatter, ogsaa kaldet Kragh, og Arbeidsmand Henrik Wulffs Hustru Ane Hansine Ankersdatter med Tilnavn Buch, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage, og den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og begge for Een, udrede alle af deres Anholdelse og denne Action lovlig flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Dahl 5 Rdl. og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Krulund 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 23de Marts 1863: „De Tiltalte Ane Hansine Ankersdatter Buch og Nette Jesdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Kæstel-

mann og Procurator Møller, tillægges i Salair hver 5 Rdl., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Alt efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indtafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indtafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Mette Jesdbatter, Værtshuusholber Hans Rasmusens Hustru, og Ane Hansine Ankersbatter Buch, Arbeidsmand Henrik Wuffs Hustru, Hørfornævnte for at have holdt Horehuus og Sidsfnævnte for Høer samt for at have labet sig bruge til Utugt for Betaling.

Om Tilstalte Ane Hansine Ankersbatter Buch er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, hvis Mand ifølge hendes Forklaring har forladt hende i Mai Maaned f. A., uden at hun senere har kunnet erholde nogen bestemt Oplysning om ham, har, medens hun den 21de November f. A. var tilstede i Medtiltalte Mette Jesdbatters og dennes Mand's Værtshuus i Kolbing, opfordret en aldrende Sømmand til at bruge hende til Utugt for Betaling, hvorpaa denne dog ikke vilde indlade sig, og at hun derpaa, efterat have rettet den samme Opfordring til en Bagersvend, der lidt efter kom tilstede, har i et Bærelse ved Siden af Beværtningslocalet labet sig bruge til Utugt først af Bagersvenden og derpaa af en Handelsbetjent mod en forud aftalt Betaling af 1 Mk. af hver.

For dette Forhold vil denne Tilstalte, der er født i Aaret 1822 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Lovens 6—13—24 sammenholdt med Forordningen af 24de September 1824 § 2, samt efter Analogien af Lovens 6—13—30 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Hvad dernæst angaaer Tilstalte Mette Jesdbatter, da gaae de af den ovennævnte Sømmand saavel som af den ligeledes ommeldte Bagersvend afgivne edelige Forklaringer ud paa, at de af Tilstalte Ankersbatter til dem rettede Opfordringer om at bebrive Utugt med hende bleve fremsatte i Tilstalte Mette Jesdbatters Overtværelse og tildeels under Samtale med denne, der navnlig efter Sømmandens Forklaring var endnu mere gemeen i Ord og Læder end Tilstalte Ankersbatter, og efter Bagersvendens Forklaring viste ham — paa hans Spørgsmaal om han maatte gaae i Seng med Tilstalte Ankersbatter — ind i Side-

bærelset, til hvilket hun selv aabnede Døren; begge disse Vidner saavel som den ovennævnte Handelsbetjent have derhos edelig ublagt, at det efter Tilstalte Mette Jesdbatters Utringer og Forhold ved den paagjældende Leilighed er umuligt andet, end at hun vidste Bæddet om den Utugt, der blev drevet i hendes Huus, og at denne sandt Sted efter Aftale mellem hende og Tilstalte Ankersbatter, og efter Bagersvendens Forklaring opfordrede Tilstalte Ankersbatter ham, efterat han havde haft Samleie med hende og betalt hende herfor, til ogsaa at fornøie Tilstalte Jesdbatter, hvem han derfor forærede et Brød til 2 Sk., som han kjøbte af Tilstalte Ankersbatter, ligesom han ogsaa betalte en Snaps, som han fik, med 4 Sk. istedetfor med 2 Sk., der skal være den sædvanlige Priis. Tilstalte Ankersbatter har ligeledes indrømmet, at Tilstalte Jesdbatter var tilstede, da hun rettede de ovennævnte Opfordringer til Vidnerne om at bedrive Utugt med hende, og at Tilstalte Jesdbatter viste hende og Bagersvenden ind i Sovestuen, men forøvrigt har hun nægtet at staae i noget Forhold til Tilstalte Jesdbatter eller tidligere at have bedrevet Utugt for Betaling i dennes Huus. Tilstalte Mette Jesdbatter har vel vedholdende benægtet at have givet sit Samtykke til eller været vidende om det Forhold, der, som ovenfor ommeldt, har fundet Sted i hendes Huus, eller at have foranlediget enten Tilstalte Ankersbatter eller andre Fruentimmer til saadant Forhold, eller derved at have gjort sig Fordeel, men ligesom hun dog derhos har indrømmet at have ladet den ovennævnte Bagersvend ved den paagjældende Leilighed betale en Snaps med 4 Sk. istedetfor med 2 Sk. — hvilket hun imidlertid senere atter har fragaet — og at have faaet et Brød af ham, saaledes maa der navnlig ved de ovennævnte Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens Oplysninger i det Hele, hvorunder det særlig maa komme i Betragtning, at Tilstalte tidligere ifølge Kolbing Kjøbstads Extraretsdom af 6te Februar 1860 har været straffet for at have holdt Horehuus med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ansees at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at hun har været vidende om og givet sit Samtykke til det af Tilstalte Ankersbatter i hendes Huus udviste utugtige Forhold, hvilket hun navnlig efter Sagens Oplysninger maa antages at have tilladt i den Hensigt derved at skaffe sig Fordeel. For dette Forhold vil denne Tilstalte være at ansee efter Analogien af Lovens 6—22—5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 200.

Statråad Salicath

contra

Johan Peter Nielsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Nægtelse af at efterkomme Politiets Opfordring til at assistere ved en Anholdelse.

Færøernes Sorenskriveries Extrarets Dom af 12te Januar 1863:
„Tilstalte Tjenestekarl Johan Peter Nielsen bør til Færø Amts Rættig-

kaøse bøde 5 Rdl. samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Kammerassessor Davidsen og Defensor, Kjøbmand Enoch Hørensøen 1 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isørigt at efterkommes under Udjærd efter Loven^a.

Høiesteret's Dom.

Da det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, efter de dermed forbundne Omstændigheder, ikke findes at være af den Beskaffenhed, at han derved kan antages at have forskyldt nogen Straf, vil han blive at frifinde for Actors Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Johan Peter Nielasen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettens Dom bestemte Salairer, samt i Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret, 10 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

J Underrettsdommens Præmisser til denne Sag — til hvis Paakjendelse af Høiesteret, uanseet at den manglebe summa appellabilis, var medbeest kongelig Bevilling — hedder det: „Følge Færø Amts Ordre af 22de f. M. er Tjenestefarl Johan Peter Nielasen af Thorshavn under denne Sag sat uuder Tiltale for Nægtelse af at efterkomme en til ham af Politiet rettet Opfordring om at assistere ved en Anhøldelse.

Ved Tiltaltes egen af det isørigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 6te f. M., da han tilfældigviis passerede Gaden, hvor Landfogden og den constituerede Sysselmannd Evensen vare ifærd med at arrestere en drukken Mand, blev saavel af Sysselmannden som af Landfogden opfordret til at assistere dem hermed. Tiltalte svarede imidlertid bestemt Nei til de til ham rettede Opfordringer, og fjernede sig derpaa, efter paa Landfogdens Opfordring at have nævnt sit Navn.

Som Grund til sin Nægtelse har Tiltalte anført, at han ikke syntes, at hans Hjælp behøvedes i det foreliggende Tilfælde, og at han ikke vidste, at det var hans Pligt, i ethvert saabant Tilfælde at efterkomme Politiets Ordre.

Ligejom imidlertid den af Tiltalte paaffudte Retsuvidenhed ikke kan komme ham tilgode i dette Tilfælde, saaledes skjønnes han, om han end efter Omstændighederne kunde have havt Føie til at antage, at det ham af Politiet

givne Paalæg savnede tilstrækkelig Begrundelse, dog ved gjentagende at nægte at efterkomme dette at have ubviist en efter samtlige Omstændigheder strafbar Ulydighed imod Politiets Befaling, og vil han derfor være at ansee med en arbitrair Straf, som efter Lovgivningens Analogi bestemmes til en Mulct paa 5 Rdl. til Færø Amts Fattigtæse, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salairer til Actor, Kammerassessor Davidsen og Defensor, Kjøbmand Enoch Barentsen 1 Rdl. til hver."

Nr. 208.

Advocat Liebe

contra

Tjorgen Nielsen Lerche (Defensor Salicath),

der tiltales for mislig Omgang med en i hans Boutik funden Halvhundrededalerfeddel.

Skjelsfor Kjøbstads Eyrarets Dom af 16de Marts 1863: „Tiltalte Kjøbmand Tjorgen Nielsen Lerche af Skjelsfor bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af Actionen og Straffens Fuldbgyrdelse flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Justesen 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Svendsen 4 Rdl. Saa bør han og til Skjelsfor Politikammer indbetale den under Sagen omhandlede Halvhundrededalerfeddel eller et lige Beløb i Rigsmonnt. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Bestemmelsen om, at Tiltalte Kjøbmand Tjorgen Nielsen Lerche af Skjelsfor skal aflevere 50 Rdl. paa Skjelsfor Kjøbstads Politikammer, bortfalder. I Erstatning til Gaardmand Hans Pedersen i Skjorpinge betaler Tiltalte 50 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 21de Marts f. U. indtil Betaling skeer. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Hedscher og Levisen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod Tiltalte Kjøbmand Jørgen Nielsen Lærke af Skjelskør for mislig Omgang med en i hans Boutik funden Halvhundredealerseddel anlagte og fra bemeldte Kjøbstads Extraret hertil indbankede Sag er det ved Tiltaltes egen, med de øvrige i Sagen oplyste Omstændigheder stemmende, Tilstaaelse beviist, at der en af de Dage i Februar eller Marts f. A., da der afholdtes Hestemarked i Skjelskør, af Gaardmand Christian Mortensen af Rude blev paa Tiltaltes Boutiksbist funden en Halvhundredealerseddel, som af Finderen strax blev afgiven til Tiltaltes daværende Handelsbetjent Henningsen, af hvem den med Opgivende, at og hvor den var funden, blev overleveret Tiltalte, samt at Tiltalte — der ved dens Modtagelse ikke vil have havt fuld Visshed om, hvorvidt Sedlen ikke af ham selv kunde have været forglemt paa Disken, men som, efter senere paa Dagen at have efterseet sin Kasse, ikke længer havde nogen Tvivl om, at Sedlen var forglemt af en af dem, der havde søgt Boutikken — tog den Bestemmelse at beholde Sedlen uden at oplyse den, hvorfor han ogsaa et Par Dage efter, da Gaardmand Mads Hansen af Faarstrup paa Gaardmand i Skjorpinge Hans Pedersens Begne indsendt sig hos Tiltalte og forespurgte sig, om der ikke i Boutikken var funden en Halvhundredealerseddel, som Sidstnævnte troede at have tabt der den ovennævnte Markedsdag, benægtede Fundet, skjøndt han — Tiltalte — nok kunde formode, at den fundne Seddel rimeligviis maatte tilhøre den ovennævnte Hans Pedersen.

For dette Forhold, der af Underdommeren med Føie er henført under Forordningen af 11te April 1840 § 58, er Tiltalte, der er født den 15de Juli 1836 og tidligere ifølge Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 28de Juli 1857 har været straffet for Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, rettelig ved Underretsdommen anset som for 2den Gang begaaet Hæleri efter den ovenførte Lovbestemmelse, jfr. med §§ 79 og 22 i samme Forordning, og, da den i Dommen valgte Straf af 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor tilkjendte Salairer, bifaltes, vil bemeldte Dom i disse Henseender være at stadfæste, hvorimod Overretten ikke kan billige det Tiltalte ved Dommen givne Paalæg om at indbetale den under Sagen omhandlede Halvhundredealerseddel eller et lige Beløb i Rigsmønt til Skjelskør Politikammer, da der maa antages at være tilveiebragt skjelligt Beviis for Gaardmand Hans Pedersens Eiendomsret til den fundne Seddel, og Dommen vil derfor i saa Henseende være at ændre derhen, at Tiltalte i Overensstemmelse med den af bemeldte Hans Pedersen neblagte Paastand — imod hvilken Tiltalte, Hans Pedersens Eiendomsret forudsat, intet har havt at erindre — til-

plichtes at betale ham 50 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 21de Mars s. A., som den sidste Fastemærkedag i Skjelsfør i bemeldte Aar“.

Mandagen den 15de Juni.

Nr. 66. **Handelskøhuset C. S. Donner** (Advocat Brod)

contra

Skiftecommisfairerne i Grosserer **A. T. Møllers** Dødsbo paa dette^s Begne samt de myndige og umyndige **Arvinger** i bemeldte Bo (Advocat Liebe),

angaaende Titanernes Paastand om at erholde Udlæg for en af dem anmeldt Fordring paa afdøde Grosserer **A. T. Møller** m. m.

Den indankede Skiftedecission af 4de November 1862: „Den af Justitsraad, Procurator Nygaard nedlagte Paastand om, at der gives Handelskøhuset **C. S. Donner** Udlæg her i Boet efter den i det den 4de Februar sidstleden anmeldte Obligation, kan ikke tages tilfølg. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at det ikke af den under Nr. 24 fremlagte Gjenpart af Fuldmagt for Justitsraad Nygaard kan sees, hvorvidt Originalen har været affkreven paa behørigt stemplet Papir. En Frist af 8 Dage fra denne Decissions Uffigelse forelægges Justitsraad, Procurator Nygaard til at besørge den yderligere Stempeling af den under Nr. 27 fremlagte Notarialact.

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til den af de Indstævnte fremsatte Præscriptionsindsigelse — om hvilken der efter Proceduren for Høiesteret alene er Spørgsmaal — maa det antages, at der i langt over 20 Aar forinden den i den indankede Decission nævnte, under 1ste October 1827 udstedte Obligation^s Anmeldelse i Grosserer **A. T. Møllers** Dødsbo Intet har været foretaget, hvorved den kunde være holdt i Kraft. Vel har nu **A. T. Møller** ved bemeldte Obligation itkun, som det i samme hedder, forpligtet sig til af sit Bo, forsaavidt dette efter alle andre Creditorers Tilfredsstillelse efterlader Overflud, at betale dens paalydende Beløb med Renter 4 pCt. aarlig, hvilke Renter ligesaa lidt som Capitalen kunde fordres betalte, medens han var i Live, men denne Bestemmelse findes ikke at kunne bevirke, at Obligationen skulde kunne betragtes som en Gjældsforfrivning, ikke paa Møller personlig, men alene paa hans eventuelle Dødsbo, eller at Præscriptionstiden efter §. 5—14—4, istedetfor ifølge

Reglen i denne Artikel at beregnes fra Udstedelsesdagen, først skulde kunne løbe fra hans Dødsdag, navnlig naar hensees til Obligationens øvrige Indhold. I denne Henseende fremhæves, at Obligationen selv forudsætter, at baade Rentebetaling og Afbetaling paa Hovedstolen allerede i Møllers levende Live kunde og tildeels endog skulde finde Sted, idet den bestemmer, deels at forsaavidt Møller i sin Levetid betalte de fra Udstedelsesdagen betingede 4 pCt. Renter, skulde det Halve betragtes og affrives som Capitalafdrag, deels at den Dividende, der ventedes at indkomme paa Møllers Fordring i et Fallitbo, skulde med Fradrag af 4 pCt. aarlig Rente affrives paa Obligationen, hvorhos denne Titet indeholder, som kunde være til Hinder for yderligere Afbetalinger, til hvilke Creditor ogsaa i Tidrummet indtil 1834 inclusive sees at have opfordret Møller, uden at det vides, hvad denne i den Anledning har foretaget sig. Da Betingelserne for Anvendelsen af L. 5—14—4 saaledes i nærværende Tilfælde maa antages at være tilstede, maa det billiges, at Decisionen har forkastet Citanternes Paastand om Udlæg i Boet for den omhandlede Fordring, hvorfor den efter de Indstævntes Paastand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Skiftecommissariernes Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

I den indankede Decisions Præmisser hedder det: „I nærværende Bo har Hr. Justitsraad, Procurator Nyegaard for Handelshuset C. S. Donner i Altona den 4de Februar sidstleden anmeldt at købe Grosserer A. E. Møllers Obligation af 1ste October 1827 til bemeldte Handelshus paa Hamb. Bemf. 11,455. 14 fl. med Renter 4 pCt. p. A. fra Udstedelsesdagen.

De myndige Arvinger have den 11te næstefter forbeholdt sig nærmere Erklæring herover, og efterat Tilsynsbørgeren for de Umyndige, Justitsraad Holm, først har taget til Gjenmæle paa disses Vegne og fremsat exceptiones actoris incompetentis og præscriptionis, have de myndige Arvinger, Kjøbmændene Richard Møller, Harald Møller, Bergstrøm og Colliander senere tiltraadt Indsigelserne, og der er saaledes for samtlige Arvinger fremsat først principal Paastand om, at nærværende Bo aldeles frifindes for Handelshuset C. S. Donners Tiltale, ialfald for Udrettelsen af Renter fra et tidligere Tidspunct end 3die Februar 1842 (idet de Renter, som ligge længere tilbage i Tiden, efter deres Formening

under alle Omstændigheder maa være præscriberede), og in subsidium, at den anmeldte Obligation, efter hvad Arvingerne paaftaae at have oplyst om stete Afbetalinger og feilagtige Beregninger, kun ansees gjældende for Hamb. Bemf. 9,723. 1 §. med Renter deraf fra 20 Aar før Anmeldelsesdagen.

Justitsraad Nyegaard har under Proceduren nebsat den anmeldte Forbring til ialt Hamb. Banco 21,645. 10 §. med 4 pCt. Rente fra 30te April sidstlebet, men forøvrigt inhæret sin Paafland.

Den fremsatte exceptio actoris incompetentis have Arvingerne og Tilsynsværgerne støttet paa, at det ikke ved Anmeldelsen er beviist, hvorledes Forbringen efter Obligationen, der er udstedt directe til Conferentsraad Donner, ved hans Død er gaaet over til Firmaet C. H. Donner, og de have endvidere særlig paaberaabt, at Obligationens Udtryk, at den ikke maa afhændes til Andre, medfører, at den ikke kunde paa tales af Andre end den oprindelige Creditor. Lige som imidlertid de af Justitsraad Nyegaard tilveiebragte Beviisligheder godtgjøre, at Bernhard Donner er eneste Ihændehaver af Firmaet C. H. Donner, saaledes fremgaaer det endvidere, at den omhandlede Forbring er tilfaldet Bernhard Donner i Arv efter C. H. Donner, og uden Hensyn til, hvorvidt den mod hans Competence fremsatte Exception, efterat Justitsraad Nyegaard har fremlagt de fornævnte ei specielt modtagne Beviisligheder, maatte ansees at være siltiende frafalden, Hjøvne Commissairerne ikke rettere end at Udtrykkene i Obligationen, at den ikke maatte „afhændes“ til Andre, ei have kunnet være til Hinder for dens Overgang i Arv til Creditors Søn, og den fremsatte exceptio actoris incompetentis kan saaledes ikke gives Medhold.

Den fremsførte exceptio præscriptionis begrundes paa, at det anmeldte Gjælds-brev, som er udstedt den 1ste October 1827, ikke er blevet fornyet eller paa anden Maade holdt i Kraft inden 20 Aar fra Udstedelsesdagen, og saaledes efter Danske Lovs 5—14—4 er præscikeret. Det er ikke mod Arvingernes Benægtelse beviist under Proceduren, at der i de nærmeste 20 Aar før Anmeldelsesdagen er gjort Skridt fra Creditors Side til at holde Forbringen i Kraft eller fra Debitor foretaget noget, hvoraf hans Erkjendelse af Gjælden kunde udledes, men Justitsraad Nyegaard har villet gjøre gjældende, at Gjælds-brevet først kunde fordras betalt efter Debtors Død, hvilken er indtruffen iflor, og at Præscription saaledes ikke har fundet eller har kunnet finde Sted. Heri kan der imidlertid ikke gives Annemlberens Medhold, idet Lovens klare Bud i 5—14—4, at alle Gjælds-breve, som ere over 20 Aar gamle og ikke paa nogen af de i Lovstedet nævnte eller paa andre Maader ere holdte i Kraft, skulle være døde og magtesløse, er for bestemt til at tilstede en Fortolkning, hvorefter lige imod bets Bogstav man skulde regne Præscriptionstiden først fra det Moment, da Gjælden kan fordras betalt, istedetfor fra Gjælds-brevets Udstedelsesdag, hvilket endnu klarere fremtræder, naar hensees til Lovstedets Rilde, Christian den Fjerdes Deces af 1615 Art. 24 („alle Gjælds-breve, som ere ældre end 20 Aar gamle, beregnet fra Anno 1606, skulle være døde og magtesløse, naar de ikke inden den fornævnte Tid blive fornyede eller renoverede“) og 2—15—13 i Decesfen af 1643.

Commissairerne maa saaledes frakjende den ommelte Forbring Gyldighed som præsciberet, og som Følge af dette Resultat bliver det overflødig nærmere at undersøge de fra begge Sider fremsatte subsidiaire Paastande“.

Mandagen den 29de Juni.

Nr. 99.

Justitsraad Bunzen

contra

1) Claus Georg Clausen, 2) Tørgen Nyssel, 3) Hans Rasmus Hansen, 4) Johan Georg Heinrich Bernhard Bleche, 5) Peter Nielsen, 6) Mikkel Petersen, 7) Hans Nielsen Atterup, 8) Jens Jensen Skjelby, 9) Peter Olsen Munkrup, 10) Niels Hansen Holtum, 11) Jens Tørgensen Lindved, 12) Hans Jensen Dustrup, 13) Tørgen Petersen Gundsømagle, 14) Anders Sørensen Brøndbyvester, 15) Christen Petersen Bøgetsø, 16) Lauritz Wagner eller nu hans Enke, der hensidder i uskiftet Bo efter ham, 17) Jofias Wilhelm Ferdinand Andersen, 18) Johan Caspar Wigler, 19) Niels Jensen Rosenkilde, 20) Christian Frederik Seegers, 21) Frederik Petersen, 22) Franz Albert Heinrich d'Auchamp og 23) Carl Christian Mørch (Defensorer, for Nr. 1 og 22 Liebe, for Nr. 23 Liebe ved Heinrichsen, for Nr. 2—15 Heinrichsen, for Nr. 16—19 Brock, for Nr. 20 Salicath ved Hansen og for Nr. 21 Salicath),

der tiltales Nr. 1 for Jalf, Tyveri og Bedrageri, Nr. 2, 3 og 4 for Tyveri og Bedrageri, Nr. 5 for Hæleri eller Deelagtighed i Bedrageri, Nr. 6—15 for Tyveri og Bedrageri eller Deelagtighed deri, Nr. 16—19 for Hæleri eller Meddeelagtighed i Bedrageri eller anden ulovlig Omgang i Henseende til Erhvervelse af Koster, fravendte Militairetaten, Nr. 20 for at have modtaget Gaver i Penge og anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de ham paahvilende Embedsforretningers Udførelse, Nr. 21—23 for at have modtaget Gaver i Penge og anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de dem paahvilende Tjenesteforretningers Udførelse, og desuden Nr. 21 for Egenraadighed og Skjodesløshed i sine Embeder samt for at have medvirket til at brugt Materiale paa det militaire Sadelmagerværksted blev anvendt istedetfor nyt, Nr. 22 for uefterrettelig og i andre Maader usforsvarlig Regnskabsførelse samt for Mangel paa pligtmæssig Tilsyn med og Forvaltning af hvad der var ham betroet i hans Embede, og Nr. 23 for bedrageligt Forhold og anden Utrofast og Upaalidelighed i hans Embede.

Commissionsens Dom af 5te Februar 1861: „For Tiltalte Nr. 28 Silke- og Klædefræmmer Christian Carl Heinrich Wendts Vedkommende bortfalder Sagen.

De Tiltalte Nr. 7 Strædermester Frederik Gerhard Reiter, Nr. 23 Hofefræmmer Ssens Ludvig Schmidt, Nr. 24 Handelsfuldmægtig Lorenz Petersen, Grossfererne Nr. 30 Philip Frederik Wilhelm Philipfen, Nr. 31 William Andreas Holm, Nr. 32 Julius Christopher Hedemann, Nr. 33 Christian Christiansen, Nr. 34 Frederik Emil le Maire, Ridder af Dannebrogen, Nr. 35 David Abraham Davidsen, Sadelmagermestrene Nr. 36 Samuel Peter Rothmann, Nr. 37 Christian Blach, Nr. 38 Johan Frederik Hoff og Nr. 39 Peter Christian Bevelund Dinesen, Garvermestrene Nr. 40. Niels Andreas Halberg, Nr. 41 Abraham Herz og Nr. 42 Ssens August Hammerich, Nr. 43 Fabrikant Carl Nicolai Rudolphi, Nr. 44 Traadfabrikant Naamus Thøgersen, Nr. 45 Silke- og Klædefræmmer Isaac Simonsen, Nr. 46 Grosserer Charles Eduard de Coninck, Nr. 47 Sadelmagermester Carl Christian Kayser, Nr. 52 Assistent Peter Ludvig Larsen, Nr. 55 forhenværende Major i Livjægercorpset, Ridder af Dannebrogen Christian v. Labbe og Nr. 58 afflediget Directeur for det militaire Varedepot, Oberstlieutenant, Ridder af Dannebrogen Balthazar Berndt Peter v. Klubien bor for Actors Tiltale i denne Sag frie at være.

De Tiltalte Nr. 1 suspenderet Overtillfjæremester ved det militaire Varedepot, Dannebrogsmænd Claus Georg Clausen, Nr. 2 Strædermester Sorgen Rysfel, Hofefræmmerne Nr. 19 Lauriz Magner og Nr. 20 Sofias Wilhelm Ferdinand Andersen bor straffes med Forbedringshunsarbeide Nr. 1 i 3 Aar, Nr. 19 i 1 Aar og Nr. 2 og 20 hver i 8 Maaneder.

Tiltalte Nr. 54 suspenderet Bestyrer af det militaire Klædeoplag, Krigsøksesor Carl Christian Mørch bor have sit Embede forbrudt samt derhos straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

De Tiltalte Strædermestrene Nr. 3. Hans Naamus Hansen og Nr. 4 Johan Georg Heinrich Bernhard Bleche, Nr. 5 Stræderjvend Hans Christian Clausen, Nr. 8 Peter Nielsen, Nr. 9 Mikkil Petersen, Nr. 10 Hans Nielsen Utterup, Nr. 11 Ssens Sensen Skjelby, Nr. 12 Peter Olsen Munkerup, Nr. 13 Niels Hansen Holtum, Nr. 14 Ssens Sorgenfens Lindved, Nr. 15 Hans Sensen Dustrup, Nr. 16 Sorgen Peterfens Gundsomagle, Nr. 17 Anders Sorensen Brøndbyvester og Nr. 18 Christen Petersen Bogetjsø bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 3 og 8 hver i 6 Gange 5 Dage, Nr. 9, 10, 11, 12 og 13 hver

i 4 Gange 5 Dage, Nr. 4, 14, 15 og 16 hver i 3 Gange 5 Dage, og Nr. 5, 17 og 18 hver i 2 Gange 5 Dage.

De Tiltalte Nr. 48 affødiget Contoirchef under Krigsministeriet, Etatsraad, Ridder af Dvrg. og Dannebrogsmænd Christian Frederik Seegers, Hofskræmmerne Nr. 21 Johan Caspar Bigler og Nr. 22 Niels Jensen Rosenkilde og Nr. 27 Silke- og Klædefræmmer Christian Wilhelm Søborg bør straffes med Fængsel, Nr. 48 i 3 Maanedes, Nr. 21 i 4 Uger og Nr. 22 og 27 hver i 14 Dage.

De Tiltalte Nr. 53 affødiget Magazinforvalter ved det militaire Varedepot, Oberstlieutenant, Kammerjuoker, Ridder af Dannebrogens Franz Albert Heinrich d'Alchamp, Nr. 56 Medlem af den militaire Hallecommissjon, Dugmagermester, Dannebrogsmænd Edward Samuel Friederich Hirschprung, Nr. 57 Maaler ved den militaire Klædetilvirkning og i Krigsaaarene fungerende Hallecommissair, Krigssecretair Hans Georg Herzog, Nr. 6 Skrædermester Jens Braband, Nr. 25 Vafabrikant Caspar Spelthy, og Nr. 26 Silke- og Klædefræmmer Frederik Edvard Kjæderup bør til Kjøbenhavns Hattigvæsens Hovedkasse bøde, Nr. 53 1,000 Rdl., Nr. 56 300 Rdl., Nr. 57 200 Rdl., Nr. 6 100 Rdl. og Nr. 25 og 26 hver 25 Rd.

Tiltalte Nr. 29 Silke- og Klædefræmmer Jofias Daniel Hansen Schmidt bør til Kjøbenhavns Politikasse bøde 50 Rdl.

De Tiltalte Nr. 49 suspenderet Magazinforvalter ved det militaire Varedepot, Krigsassessor Frederik Petersen, Nr. 51 suspenderet Fuldmægtig under Krigsministeriet, Krigsraad Ernestus Carl Ludvig Holten og Nr. 50 suspenderet Magasinassistent ved det militaire Varedepot, Krigsassessor Nicolai Jacob Grave Groth bør til Krigshospitalsskassen bøde Nr. 49 500 Rdl., Nr. 51 200 Rdl. og Nr. 50 50 Rdl.

3 Erstatning til Statskassen beialer Nr. 1 Clausen 50,000 Rdl., hvoraf in solidum med ham udredes af Nr. 19 Wagner 24,000 Rdl. og af Nr. 20 Andersen 15,000 Rdl.; Nr. 2 Rysfel 4,156 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.; Nr. 3 Hansen 300 Rdl., og endvidere de to Sidstnævnte og Nr. 5 Clausen in solidum 50 Rdl.; Nr. 4 Bliche 50 Rdl.; Nr. 9 Petersen 5 Rdl.; Nr. 10 Utterup 100 Rdl., og deraf Nr. 16 Gundsømagle 20 Rdl. in solidum med Utterup; Nr. 11 Skjelby og Nr. 12 Munterup in solidum 60 Rdl.; Nr. 14 Lindved og Nr. 15 Dustrup in solidum 200 Rdl.; Nr. 17 Brøndbyvester 2 Rdl. 3 Mk.; Nr. 18 Bøgetso 5 Rdl.; Nr. 25 Spelthy 14 Rdl. 3 Mk. 8 Sk.; Nr. 26 Kjæderup 5 Rdl. og Nr. 54 Mørch 1,100 Rdl.

Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Secretair

Procurator Schönberg 800 Rdl. og til Commissionens Skrifer, Guldmægtig under Kjøbenhavns Criminal- og Politiret Holm 400 Rdl. samt til Commissionens Bud, Politibetjent P. Nielsen 150 Rdl., betaler Nr. 1 Clausen med $100/232$, saaledes at heraf in solidum med ham udredes $4/232$ af Nr. 6 Brabrand, $4/232$ af Nr. 8 Nielsen, $5/232$ af Nr. 19 Magner, $5/232$ af Nr. 20 Andersen, $2/232$ af Nr. 27 Søborg, $1/232$ af Nr. 29 Schmidt og $2/232$ af Nr. 28 Wendts Bo; Nr. 2 Ryksel med $5/232$, saaledes at heraf in solidum med ham udredes $2/232$ af Nr. 21 Bigler; Nr. 3 Hansen med $4/232$, saaledes at heraf in solidum med ham tilsvares $2/232$ af Nr. 22 Rosenkilde; Nr. 4 Bleche med $2/232$; Nr. 5 Clausen med $2/232$; Nr. 10 Utterup og Nr. 16 Gundsomagle in solidum med $2/232$; Nr. 11 Skjelby og Nr. 12 Munckerup in solidum med $2/232$; Nr. 14 Lindved og Nr. 15 Dustrup in solidum med ham $2/232$; Nr. 9 Petersen, Nr. 13 Holtum, Nr. 17 Brøndbyvester, Nr. 18 Bøgetso, Nr. 23 Schmidt, Nr. 25 Spelty, Nr. 26 Rjæderup, Nr. 30 Philipsen og Nr. 50 Groth hver med $1/232$; Nr. 48 Seegers, Nr. 49 Petersen, Nr. 53 d'Auchamp og Nr. 54 Mørch hver med $15/232$; Nr. 51 Holtum med $2/232$; Nr. 45 Simonson, Nr. 56 Hirsprung og Nr. 57 Herzog hver med $7/232$, hvorimod de for de øvrige Tilstaltes Bedkommende udredes af det Offentlige med $21/232$.

Salairerne til de befalede Defensorer, Procuratorerne Delbanco, Larsen, Rothe og Schack, 400 Rdl. til hver, udredes for Delbanco's Bedkommende af Nr. 19 Magner med $5/27$, Nr. 23 Schmidt, Nr. 25 Spelty, Nr. 26 Rjæderup, Nr. 27 Søborg og Nr. 30 Philipsen med $1/27$ af hver, og af det Offentlige med $17/27$; for Procurator Larsens Bedkommende af Nr. 48 Seegers og Nr. 49 Petersen med $15/32$ af hver, af Nr. 50 Groth med $1/32$ og af det Offentlige med $1/32$; for Procurator Rother's Bedkommende af Nr. 1 Clausen med $100/133$, af Nr. 53 d'Auchamp med $15/133$, af Nr. 51 Holtum med $2/133$, af Nr. 56 Hirsprung og Nr. 57 Herzog med $7/133$ af hver og af det Offentlige med $2/133$; og for Procurator Schacks Bedkommende af Nr. 2 Ryksel med $5/32$, Nr. 3 Hansen med $4/32$, af Nr. 4 Bleche og Nr. 5 Clausen med $2/32$ af hver, af Nr. 6 Brabrand med $4/32$, af Nr. 8 Nielsen med $4/32$, af Nr. 9 Petersen, Nr. 10 Utterup, Nr. 11 Skjelby, Nr. 12 Munckerup, Nr. 13 Holtum, Nr. 14 Lindved, Nr. 15 Dustrup, Nr. 16 Gundsomagle, Nr. 17 Brøndbyvester og Nr. 18 Bøgetso med $1/32$ af hver, og af det Offentlige med $1/32$.

De idømte Mulcter og Erstatningssummer at udredes inden 15

Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udseerd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

For Tiltalte Laurig Magners Bedkommende er Indstævningen til Høiesteret vel først skeet efter hans kort efter den indankede Doms Afgjælselse indtrufne Død og alene ifølge hans i uskiftet Bo henfiddende Enkes Begjæring, men dette findes dog ikke at være til Hinder for, at Sagen paaafjendes i Realiteten ogsaa forsaavidt den angaaer ham. Det bliver imidlertid en Folge af Magners Død, at den ham idømte Straf af Forbedringshunsarbeide maa bortfalde, hvorimod det med Hensyn til den ham paaafte Erstatning og Andeel af Actionens Omkostninger efter de fremkomne Oplysninger maa have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser, hvorved bemærkes, at det ham i disse Henseender Idømte selvsølgelig nu vil være at tilsvare af hans Bo.

Det af de Tiltalte Statsraad Seegers, Krigsassefor Petersen og Oberstlieutenant d'Auchamp udbiste, i Dommen ommeldte Forhold med at modtage Gaver maa anses saa meget mere strafværdigt, som Gaverne for nogle Leverandørers Bedkommende have udgjort saa særdeles betydelige Beløb, at de Tiltalte umulig kunde betragte dem blot som Paaafjænnelse af udbiist Tjenstwillighed. Imod disse Tiltaltes Benægtelse er der imidlertid ikke Høie til at antage, at de af Hensyn til de modtagne Gaver have foretaget sig Embedshandlinger, hvorved de tilfattede at begunstige Gavegiverne paa Statskassens Beføstning, eller vare sig bevidste, at Statskassen kunde lide Tab derved, og Bestemmelserne i Forbudet mod Skjænk og Gave af 23de October 1700 kunne derfor ikke her komme til Anvendelse, ligesom ei heller de senere specielle Lovbud, der fastsatte Embedsfortabelse for Modtagelse af Gaver i Anledning af visse Embedsforretninger, kunne afgive en bindende Analogi med Hensyn til Straffens Bestemmelse i nærværende Tilfælde, hvorimod denne efter samtlige Sagens Omstændigheder ffjønnes at maatte fastsættes til Fængsel, for Statsraad Seegers i 4 og for Krigsassefor Petersen i 2 Maaneder, samt for Oberstlieutenant d'Auchamp i 3 Maaneder, under hvilken sidste Straf tillige er indbefattet Straffen for det øvrige denne Tiltalte i den indankede Dom tilregnede Forhold.

I Henseende til de øvrige for Høiesteret Tiltalte tiltræder Retten i alt Væsentligt de i Commissionsdommen for deres Domsfæidelse anførte Grunde, og finder ifkun Anledning til med Hensyn til Peter Nielsen at tilføie, at han udtryffeligg har vedgaaet, at ffjøndt det ikke

af Nogen af Bestyrelsen ligesvem var sagt ham, at Tinet maatte bæres bort fra Varedepotet, vidste han dog nok, at det var ulovligt. I Genhold hertil billiges de i Dommen for disse Tiltalte fastsatte Straffe, naar undtages, at Straffen efter Sagens Omstændigheder findes at maatte bestemmes for Sorgen Nyssel og Sofias Andersen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og for Johan Bleche, der nu er over 60 Aar gammel, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos Straffetiden for Niels Rosenkilde bliver at forlænge til 4 Uger og for Krigskassefor Mørch at nedsette til 4 Gange 5 Dage.

Naar den indaafede Dom har paalagt Tiltalte Hans Rasmus Hansen, foruden solidarisk med Tiltalte Nyssel og en i foregaaende Instants Medtaltat at udrede 50 Rdl., at betalte en Erstatning til Statskassen af 300 Rdl., maa dette antages at være skeet i Overensstemmelse med Anførelsen i Dommen om, at Medtaltate Rosenkilde havde kjøbt af Hanssen for 50 Rdl. aarlig, men efter begge disse Tiltaltes Forklaringer har Rosenkilde ifkun affjøbt Hanssen for 50 Rdl. ialt; paa den anden Side maa det mærkes, at da der ikke blot blandt det af Nyssel solgte Klæde m. v. var endeel, hvis Salgsudbytte skulde tilfalde Hanssen, men desuden disse tvende Tiltalte, medens de vare paa samme Værksted — efter Hanssens Forklaring formeentlig indtil Sommeren eller Efteraaret 1852 — i Forening udforte de af dem sammesteds begaaede Tyverier, maa Hanssen være pligtig in solidum med Nyssel at tilsvare det af denne i dette Tidsrum Solgtes Værdi; da Høiesteret imidlertid ikke efter det Fremkomne kan opgjøre, hvor stort et Beløb af den Nyssel idomte Erstatning af 4,156 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. — der vedkommer et længere Tidsrum — Hanssen efter det Anførte kan være pligtig at tilsvare, vil Statskassens Ret til Erstatning hos denne Tiltalte ifkun blive at forbeholde. For Tiltalte Andersens Vedkommende bliver Erstatningssummen i Genhold til de af ham i Forhøret den 5te Marts 1855 meddeelte detaillerede Oplysninger at fastsætte til 19,965 Rdl. 2 Mk. 4 Sk. Iøvrigt findes det at kunne have sit Forblivende ved den indaafede Doms Bestemmelser om Erstatningen saavel som om Actionens Omkostninger, forsaavidt den er paaanket.

Thi kjendes for Ret:

For Lauritz Magners Vedkommende bortfalder Straffen. Krigskassefor Frederik Petersen og Oberstlientenant, Kammerjunker Franz Albert Heinrich d'Auchamp bør straffes med Fængsel, den Første i 2 og den Sidste i

3 Maaneder. Johan Georg Heinrich Bernhard Bleche, Sorgen Nyssel og Sofias Wilhelm Ferdinand Andersen bør henfattes, den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og de to Sidste i Fængsel paa Vand og Brød hver i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Commisariernes Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Niels Jensen Rosenkilde til 4 Uger, for Etatsraad Christian Frederik Seegers til 4 Maaneder og for Krigsasseør Carl Christian Mørch til 4 Gange 5 Dage, at Erstatningen for Sofias Andersens Vedkommende fastsættes til 19,965 Rdl. 2 Mk. 4 Sk. og at det Offentliges Ret til Erstatning for Hans Rasmus Hansen forbeholdes. Justitsraad Bunnen, Etatsraad Salicath og Advocaterne Brock, Liebe og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Claus Georg Clausen med $\frac{12}{50}$, saaledes at Lauritz Magners Bo, Peter Nielsen og Sofias Andersen in solidum med ham deraf tilsvare hver $\frac{2}{50}$, af Nyssel og Hansen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{7}{50}$, saaledes at Johan Caspar Wigler og Rosenkilde in solidum med dem deraf tilsvare hver $\frac{1}{50}$, af Hans Nielsen Utterup og Sorgen Petersen Gundsomagle, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{2}{50}$, af Jens Jensen Skjelby og Peter Olsen Munckerup paa samme Maade med $\frac{2}{50}$, af Jens Jørgensen Lindved og Hans Jensen Dustrup ligesaa med $\frac{2}{50}$, af Bleche, Mikkel Petersen, Niels Hansen Holtum, Anders Sørensen Brøndbyvester og Christian Petersen Bøgetso hver med $\frac{1}{50}$, samt af Etatsraad Seegers, Krigsasseør Petersen, Oberstlieutenant d'Anchamp og Krigsasseør Mørch hver med $\frac{2}{50}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Nr. 1, suspenderet Overtillfjærermester ved det militaire Varedepot, Dannebrogsmænd Claus Georg Clausen tiltales under nærværende Sag for Falsk, Tyveri og Vedrageri.

Denne Tiltalte, der ved det fgl. General-Commissariats Resolution af 15de Juli 1837 blev ansat som Undertillfjærermester ved det militaire Varedepots Stræderværksted og ved samme Collegii Resolution af 5te November 1839 som

Overtillfjærermester, har forklaret, at efterat han var kommen i førstnævnte Stilling erholdt han af den daværende Overtillfjærermester omtrent $\frac{1}{4}$ af det Klæde, som blev bespart paa Værkstedet derved, at der kunde udbringes flere Klædningsstykker af de dertil reglementerede Materialier, end der var beregnet, og at han, da han selv blev ansat som Overtillfjærermester, tilvandt sig og til egen Fordeel folgte af det besparede Klæde og Lærred og overløb endeel deraf til de andre Tillfjærere, indtil han i Aaret 1848, da han, efterat de besparede Materialier paa Grund af den udbrudte Krig betydeligt forøgedes, forbød de andre Tillfjærere, fordi han fandt at disse toge for meget, at tage noget deraf, idet han tilkjendegav dem, at Alt, hvad der besparedes i Fremtiden, skulde komme Statens Kasse tilgode, medens han selv vedblev at tilvende sig deraf i et meget betydeligt Omfang.

Hvormeget han saaledes i Aarens Løb har tilvandt sig fra Værkstedet, har ikke nøagtigt kunnet oplyses, men han har i Almindelighed folgt en Sæf ugentligt med Varer til en Værbi af 50 til 70 Rdl. og undertiden to eller endog flere saadanne Sæffe om Ugen. Han har saaledes fra 1839 indtil Slutningen af 1849 folgt betydelige Quantiteter til Medtaltale Nr. 19 Hofekræmmer Wagner, efter hans eget Dypgivende for omtrent 200 Rdl. maanedlig og efter Magners for 3 à 4,000 Rdl. aarlig, og fra Begyndelsen af 1850 indtil den 17de Januar 1855, da hans Function som Overtillfjærermester ophørte paa Grund af hans Anholdelse, til Medtaltale Nr. 20 Hofekræmmer Andersen for et lignende eller i enkelte Aar endnu større Beløb, idet Andersen har anslaaet det til imellem 15 og 20,000 Rdl. ialt, foruden at han ogsaa har folgt til Andre, saasom til Medtaltale Nr. 28, nu afsøde Silke- og Klædehandler Wendt, fra Slutningen af 1848 til Begyndelsen af 1851 for et Beløb, som Wendt har opgivet til 6,410 Rdl., til de Medtaltale Nr. 23 Hofekræmmer Jens Ludvig Schmidt, navnlig i 1851 4 Etkr. mørkeblaat Klæde à 8 eller 9 Mk. pr. Alen, Nr. 29 Silke- og Klædekræmmer Jostias Daniel Hansen Schmidt og forskjellige Andre, uden at det har kunnet oplyses, for hvor stort et Beløb, men han har selv erkjendt, at han idetmindste har havt en Indtægt af 50,000 Rdl. af det fra Stræderværkstedet besparede Klæde og Lærred, som han har solgt.

Endvidere har han til egen Fordeel disponeret over Silke, der blev leveret til Depotet af Medtaltale Nr. 30 Grosferer Philippen, idet han har tilbageleveret endeel deraf, som var indvundet derved, at der ogsaa af dette blev brugt mindre paa Værkstedet, end der var beregnet at skulle anvendes, til Philippen og derfor modtaget i Betaling Varer til sit private Brug.

Efter Instruxen for Over- og Tillfjærermestrene ved det militaire Stræderværksted af 14de September 1832 skulde under Overtillfjærermesterens Ansvar Tillfjæringen besørges af de Runderingsstykker og øvrige Equipageforter, der skulde forarbejdes ved Stræderværkstedet, hvorhos Overtillfjærermesteren skulde lede Arbeidets regelmæssige Gang ved Værkstedet, saasom fra Værdepotet modtage alle de paa Værkstedet behøvende Materialier og Requistiter, paasee og indestaae for, at Tillfjæringen i alle Henseender steer forkriftmæssig, enten selv eller ved sine Assistenters besørge til Stræderne fordeelt samtlige til Syning til-

skaarne Stykker med tilhørende Rekviziter, samt besigtige det Arbejde, der efter Syningen af Skræderne afleveres. Endvidere skulde han, naar det i den ene Uge anordnes, hvad der i den paafølgende skal tilfjæres, paasee Arbeidets Udførelse i Overensstemmelse dermed, og i Instruxens § 9 er det paalagt ham paa det Noiagtigste at paasee, at Alt tilfjæres overensstemmende med de approberede Modeller og de for Tilfjæringen havende Reglementer, Patroner, Beregninger og andre gjældende Anordninger, og at ikke andre Materialier tilfjæres paa Skræderværkstedet end de, der af ham fra det militaire Varedepot ere modtagne og til Tilfjæring ubleverede, samt at, naar Besparelse uden Skade for selve Munderingsstykkerne kan finde Sted, saadant da til Fordeel for den kongelige Kasse iagttages og derom strax gjøres Anmeldelse til Directeuren, hvorhos det er gjort ham til Pligt ei alene at søge at afsørge Tab, men endog efter Øvne at virke til Alt, hvad der kan medføre Fordeel og Gaad for den kongelige Tjeneste. Den 12te § foreskriver, at han hver Løverbag skal af Varedepotet modtage alle de Quantiteter af Materialier, der i den løbende Uge skulle tilfjæres paa Skræderværkstedet, og paasee, at Tilfjæringen deraf er tilsendebragt til næstkommende Løverbag Midbag, samt at han over de saaledes til Tilfjæring modtagne Materialier og de til deres Syning ubleverede Rekviziter skal føre en Protocol over, hvormeget deraf virkelig er forbrugt, og hvormeget af hver Deel især er blevet tilovers som besparet, hvilken Protocol skulde ugentlig forevises Directeuren og vedlægges Varedepotets Regnskab for det paagjældende Aar.

Listaale Clausen har vel benægtet at være bleven gjort bekendt med Instruxen, af hvis Bestemmelser han forresten veed, at enkelte ere forandrede, men han har erkjendt, at han, der havde Bestyrelsen af Depotets Skræderværksted og forestod Tilfjæringen samt besørge Syningen af de Munderingsfager, som skulde forfærdiges, modtog Klæde, Lærred og øvrige Materialier fra Depotet og afleverede de færdighele Gjenstande fra Værkstedet, ligesom han modtog Penge til at betale Løslønnen, idet han nemlig hver Ugebag ved den saakaldte Tilfjærerseddel fik Bestemmelse fra Directeuren ved det militaire Varedepot om, hvilke og hvormange Stykker i den paafølgende Uge skulde forfærdiges, og derefter opgav det Pengebeløb, der behøvedes til Betalingen af Løslønnen, hvilket han da erholdt udbetalt. Derimod skal der i den Tid, han har været paa Værkstedet, ikke være ført nogen saadan Besparelsesbog, som Instruxens § 12 foreskriver, og efter hans Forklaring har den afdøde Directeur, Generalrigscommisair d'Auchamp, erklæret, at Reglementerne og Modeljerne skulde være saadanne, at de passede, saa at der ikke blev noget tilovers.

Ligesom det imidlertid i og for sig maatte være listaale klart, at han ikke kunde være berettiget til at tilvende sig de Materialier, der bleve tilovers eller bespares derved, at der blev ubragt mere af det Leverede, end der var beregnet, saaledes har han ogsaa erkjendt, at han vidste, at han var uberettiget dertil, i hvilken Henseende det ogsaa fortjener at udhøves, at han lod det, han saaledes tilvendte sig, bringe bort paa en hemmelig Maade, og at han har solgt Klædet omtrent 1 Mk. pr. Alen og Lærredet 2 à 3 Sk. pr. Alen billigere end den virkelige Priis.

For en Deel af det Reparationsarbejde, der blev udført paa Estræderværkstedet har han deels ved Assistance af den forhenværende Forvalter ved Depotet, Medtilltalte Nr. 53 Oberstlieutenant d'Aluchamp, saalænge denne var ansat ved Depotet, deels selv opført en større Betaling end den, han virkelig havde givet derfor, uden at det i saa Henseende kan disculpere ham, at dette skal være skeet for at dække forskjellige ved Mangler i Henseende til det udførte Arbejde og andre tilfældige Omstændigheder foranledigede Udgifter, som ikke kunde opføres i Regnskabet, skjøndt han virkelig skal have havt dem, eller at den afsøde Directeur, Oberstlieutenant v. Colbevin, ved en enkelt Leilighed skal have henviist ham til paa saadan Maade at skaffe sig en Udgift, der ikke kunde føres i Regnskabet, dækket.

I Aarene 1848 og 1849, da der i Anledning af Krigen behøvedes større Anskaffelser end sædvanligt, blev endeel af Værkstedets Arbejde overdraget til Medtilltalte Nr. 7 Estrædermester Reiter og til Estræderlauget heri Staden gjennem den daværende Obermand, Medtilltalte Nr. 6 Estrædermester Brabrand, imod at der tilstodes dem dobbelt saa høi Betaling derfor som den reglementerede eller den, der gives paa Depotets Værksted. Det blev da paa Tilfjærerslebterne af Directeuren bestemt, hvilke Arbejder der skulde udføres paa Værkstedet og hvilke der skulde udføres af Reiter eller Lauget, hvorefter igjen det Pengeløb beregnedes, som Clausen paa Pengeslebterne requirerede og erholdt, idet han besørge Arbejdet ubleveret til dem og modtog det særdigt tilbage imod at give dem Betalingen. I Depotets Pengeregnskab blev den høiere Betaling derpaa ført til Udgift som betalt Reiter og Lauget i Overeensstemmelse med Tilfjærer- og Pengeslebterne, uden at der blev ført nogen Control med hvorvidt Arbejdet virkelig var udført af dem, idet Clausen behødt Regningerne og Dvitteringerne, han modtog fra Reiter eller Brabrand. Da Krigeministeriet i 1851 til Revision af de indgivne Pengeregnskaber forlangte Legitimation af Directeuren for Varedepotet for de Munderingsstykker og Equipageforter, der vare syede af Reiter og Lauget for den høiere Betaling, viste det sig ved Conference af de Regninger og Dvitteringer, Clausen i sin Tid havde modtaget af dem, at der var Uoverensstemmelse, og at der navnlig var opført mere i Regnskabet som syet af Reiter og Lauget, end disses Regninger indviste. Det blev efter Clausens Forklaring af de Medtilltalte Nr. 55 Major v. Nabye og Nr. 50 Krigsassessor Groth, hvem det af Directeuren var overdraget at ordne denne Sag, opgivet ham, deels hvad der skulde forandres for at tilvejebringe Overeensstemmelse i Henseende saavel til, at enkelte af Beløbene paa nogle Regninger skulde fordeles anderledes, for at de Beløb, der vare førte til Udgift i et Qvartal, men først udbetalte i det paafølgende, kunde komme til at stemme, som til, at der skulde tillægges den paa Regningerne fra Brabrand ansatte Eylon for Kapper, Frakker og Trøier, Betalingen for at paasætte Nummere paa Skulderstropper, som ikke var erlagt, skjøndt Arbejdet var udført af Lauget, deels hvad der manglede Regninger og Dvitteringer for, hvornæst han ved nu afsøde Depotsergeant Carl Ludvig Petersen, der var commanderet til Estræderværkstedet og iblandt Andet assisterede Clausen, lod Regningerne omskrive og bragte dem til Reiter og Brabrand for at faae dem og

de derpaa tegnede Dvitteringer understrebne, idet han efter sin Forklaring for dem opgav, at Regningerne vare omstrevne for, som ommeldt, at bringe Beløbene til at stemme med Kvartalsregnskaberne og fordi den nævnte Eylon for Paalyningen af Nummerne skulde tillægges, hvorefter Reiter og Brabrand understrevede de saaledes omstrevne Regninger og Dvitteringer, uden at anstille nogen Undersøgelse om deres Rigtighed. Derhos lod han bemeldte Sergeant Petersen skrive en Regning over noget af det Arbejde, for hvilket ingen Regning eller Dvittering havde fra nogen af dem, og formaaede ham til at skrive Reiters Navn under Dvitteringen paa denne Regning, der løb paa et Beløb af 1,832 Rdl. 1 Mk., uden Reiters Vidende eller Samtykke. Det maa derhos bemærkes, at foruden denne falske ere 7 Dvitteringer med Reiters Underskrift indsendte til Legitimation ved Regnskabet, der ere omstrevne istedetfor 7 ældre, skjøndt Reiter formener ifkun at have understrevet 2 à 4 Stykker af dem, uden at nærmere Oplysning herom har været at erholde.

Endvidere er til Legitimation ved Regnskabet indsendt en Dvittering for Tilskjærs- og Eylon for 1,520 Par Buzer, lydenbe paa ialt 799 Rdl. 56 Sk., som Tiltalte Clausen har formaaet Medtaltale Brabrand til at understreffe, uagtet dette Arbejde ikke henhørte til det, som igjennem ham blev forærdiget af Lauget, eller hvorfor han havde faaet Betalingen, men efter Clausens Opgivende var udført uafhængigt af dette af Strædermester Nielsen.

Som Følge af Foransførte vil Tiltalte Clausen, der er langt over criminel Cavalder og ikke findes tidligere straffet, blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 66 sidste Membrum, jfr. § 62, samt §§ 43 og 76, og skjønnes Straffen for ham, der ikke skjønnes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan betegnes som Tyveri, at kunne bestemmes til Forbedringshøusarbejde i 3 Aar.

De forhenværende Tilskjærere ved det militaire Væredepot, Strædermestrene Nr. 2 Jørgen Nyssel, Nr. 3 Hans Rasmus Hansen og Nr. 4 Johan Georg Heinrich Bernhard Bleske, der alle ere langt over criminel Cavalder og ikke findes tidligere straffede, tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Af disse have de Tiltalte Nr. 2 Nyssel, der fra 1ste April 1844 blev ansat som 1ste Assistent og senere som fast Tilskjærer paa Depotets Stræderværksted, og Nr. 3 Hansen, der har været ansat som Tilskjærer paa det nævnte Værksted i 6 à 7 Aar, indtil han i Foraaret 1852 afgik derfra, forklaret, at de have erholdt endeel, navnlig hver $\frac{1}{3}$ af det bespærede Klæde og Lærred, der blev beelt imellem Tiltalte Nr. 1 Clausen og de øvrige Tilskjærere, indtil det efter Krigens Udbrud i 1848 blev af sidstnævnte Tiltalte, som i det Foregaaende bemærket, forbudt Tilskjærerne at tage noget deraf, og at de derefter uden hans Vidende have taget mindre Stykker Klæde, i Almindelighed paa 2 à 4 Alen, og tilskaarne Beenklæder samt Lærred, som de have solgt til forskjellige Hofekræmmere, navnlig til de Medtaltale Nr. 21 J. C. Bigler, der har opgivet, at have kjøbt af Nyssel fra 1849 til August 1854 for 2,556 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., og Nr. 22 Rosenkilde, der har opgivet at have kjøbt af Nyssel fra 1850 til Udgangen af 1854 for omtrent 400 Rdl. aarlig, og af Hansen, medens han var

Tilffjærer ved Depotet, for 50 Rbl. aarlig, hvilke Belsøb de Tiltalte Ryffel og Hænfen, der ikke nærmere have kunnet oplyse deres Størrelse, have erkjendt for rigtige, hiin dog med den Bemærkning, at der iblandt det, han har solgt, er endeel, som vedkom de andre Tilffjærere, navnlig Hænfen.

Disse Tiltalte have vel villet gjøre gjældende, at de antog, at det, der, som anført, med Overtilffjærermesterens Vidende og Samtykke tilfaldt dem af det besparede Klæde og Lærred, var at betragte som en lovlig Sportel, men naar hensees til, at de fremkomne Oplysninger om Maaden, hvorpaa det blev deelt og bortbragt, idet de, naar de om Dagen eller Aftenen forlode Depotet, skulde de saaledes erholde Gjenstande i deres Buxer eller under deres Frakker, yise, at de vidste, at intet herom maatte blive bekendt, navnlig for Directeuren for Varedepotet, og at Ulovligheden af Forholdet saaledes dog var dem bevidst, ville de ikke kunne undgaae herfor at ansees skyldige i Bedrageri, hvorimod deres Forhold i Henseende til de Gjenstande, som de, efterat Tiltalte Nr. 1 Clausen havde forbudt saadant, uden hans Vidende have taget, maa være at ansee som Tyveri.

Straffen for dem findes i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 1 og § 43 at kunne bestemmes for Ryffel til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes og for Hænfen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 4 Tiltalte Bleche har tilstaaet, at han, der fra Krigens Udbrud i 1848 indtil den 16de Januar 1851 var ansat som Hjælpetilffjærer ved Depotets Skråderværksted, undertiden har tilvendt sig mindre Stykker Klæde af indtil 2 Alens Størrelse, der vare blevne tilovers, som han solgte til Medtiltalte Nr. 2 Rosenkilde, saavidt det har kunnet oplyses for ialt 50 Rbl., uagtet han vel indsaar, at det var urigtigt at være noget bort. Da dette Forhold maa betragtes som Tyveri, vil han, der ikke er overbeviist noget andet strafbart Forhold, blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 8 Tiltalte Peter Nielsen, der tiltales for Hæleri eller Deelagtighed i Bedrageri, er overbeviist at have været Tiltalte Nr. 1 Clausen behjælpelig med at bortbringe det Klæde og Lærred, som denne tilvendte sig paa Værkstedet, fra Varedepotet til hans Hjem, idet han fik 1 Rbl. for hver saadan Dragt, af hvilke han undertiden bragte een om Ugen hjem, undertiden endog flere end 3 ugentlig; og da han har erkjendt, at Tiltalte Clausen havde paalagt ham ikke at tale derom og at sørge for, at han kom ud af Varedepotet med Dragterne, uden at Nogen saar det, samt at han, dersom nogen af de Vedkommende skulde have spurgt ham, hvad han bar, hvilket han vel havde bemærket var Klæde og en enkelt Gang Lærred, vilde have foregivet, at det var Baldrapper, som han skulde bære ud for Sædelmager Larsen, i hvis Tjeneste han var og fra hvis Værksted, der ikke var underlagt Depotets Bestyrelse, han vidste, at Materialier og Arbejder kunde bringes ud af Depotet uden Control fra dets Side, efterlader Totaliteten af de saaledes fremkomne Oplysninger ikke Tvivl om, at han har indseet det Ulovlige heri. Han, der er langt over criminel Lavaler og ikke tibliger straffet, vil derfor blive at ansee skyldig i Deelagtighed i Bedrageri og

i Mødsør af Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 21 og 43, være at ansee med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.

De Tilstalte Nr. 9 Mikkel Petersen, Nr. 10 Hans Nielsen Atterup, Nr. 11 Jens Jensen Stjølby, Nr. 12 Peter Olsen Munterup, Nr. 13 Niels Hansen Høstum, Nr. 14 Jens Jørgensen Lindved, Nr. 15 Hans Jensen Dustrup, Nr. 16 Jørgen Petersen Gundsømagle, Nr. 17 Anders Sørensen Brøndbyvester og Nr. 18 Christen Petersen Bøgetsf, der vare til Tjeneste ved det militaire Varedepot som Depotkarle, tildales for Tyveri og Bedrageri eller Deelagtighed deri. Af disse, der alle ere langt over criminel Lovald og af hvilke ingen findes tidligere straffet, ere Nr. 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17 og 18 ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbeviste at have byttet kasserede Munderingsstykker, som de havde kjøbt, navnlig paa Depotets Auctioner, med lignende af bedre Bessaffenhed, der henlaae i Depotets Magasiner, og Nr. 9, 11, 12 og 13 have derhos foretaget saadan Bytning under selve Auctionerne, idet de ifødetfor de kjøbte Nummere udtog andre af bedre Bessaffenhed og saaleeds lode hine paaany komme til Auction. Tilstalte Nr. 15 er ligeledes overbevist om at have været halvt med Nr. 14 Lindved om den Handel, denne drev med kasserede Munderingsstykker, og at have været enig med ham i, at saadan Bytning skulde finde Sted, uden at det dog er godtgjort, at han selv har deeltaget i Udsørelsen deraf.

Tilstalte Nr. 10 Atterup har vel anført, at han har faaet Tilstaaelse til saadan Bytning af Depotsergeant Svane, der er afgaaet ved Døden før nærværende Sags Begyndelse, og Nr. 18 Bøgetsf, at han havde lignende Tilstaaelse af afdøde Depotsergeant Petersen, hvis Forklaring herom ikke høves, og af Tilstalte Nr. 49 Krigsskessfor Petersen, medens han var Assistent hos Forvalteren, men foruden at denne Tilstalte kun vil have givet saadan Tilstaaelse for et enkelt Par Veentklæder, som de Tilstalte havde opslidt under Arbeidet, maatte det ogsaa være de Tilstalte vitterligt, at ingen af de nævnte Personer var berettiget til at give den, og de ville derfor i ethvert Fald ikke derved kunne disculperes.

De Tilstalte Nr. 11 Stjølby, Nr. 12 Munterup og Nr. 13 Høstum ere derhos overbeviste at have tilvendt sig forskellige andre Depotet tilhørende Gjenstande, idet navnlig Nr. 11 har taget Skjorter, Lagener, Haandklæder, Strømper, Knive, der ialt, forsaavidt de ere komne tilstede, ere vurderede til 11 Rdl. 2 Mk. 8 Sk., Nr. 12 10 Skjorter og 6 Lagener, vurderede ialt til 17 Rdl. 4 Mk., og Nr. 13 Lagener, Haandklæder og Sække, hvis Værdi ikke har kunnet oplyses.

Den Værdi, hvormed de tilbyttede Munderingsstykker oversteg de for samme henlagte Gjenstandes Værdi, har ikke været nærmere at oplyse, end at Statskassen derved mindst ulovligen er fravenbt af Nr. 9 Petersen 5 Rdl., af Nr. 10 Atterup 100 Rdl., hvoraf i Forening med Nr. 16 Gundsømagle 20 Rdl., af Nr. 11 Stjølby og Nr. 12 Munterup i Forening 60 Rdl., af Nr. 14 Lindved og Nr. 15 Dustrup i Forening 200 Rdl., af Nr. 17 Brøndbyvester 2 Rdl. 3 Mk. og af Nr. 18 Bøgetsf 5 Rdl.

Da den af disse Tiltalte brugte Afværd med at tilvende sig Munberingsstykker af en bedre Betskaffenhed end dem, de havde kjøbt, efter Omstændighederne maa betragtes som Tyveri, og ingen af dem er overbeviist noget Forhold, der kan henføres under Bedrageri, blive de, Nr. 15 i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 21, at ansee efter denne Forordnings § 1 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Nr. 9, 10, 11, 12 og 13 i 4 Gange 5 Dage, for Nr. 14, 15 og 16 i 3 Gange 5 Dage og for Nr. 17 og 18 i 2 Gange 5 Dage.

De Tiltalte Hofsekræmmerne Nr. 19 Lauritz Magner, Nr. 20 Jofias Vilhelm Ferdinand Andersen, Nr. 21 Johan Caspar Wigler og Nr. 22 Niels Jensen Rosenkilde tiltales for Hæleri eller Meddeelsagtighed i Bedrageri eller anden ulovlig Omgang i Henseende til Erhvervelse af Koster, fravendte Militairretaten.

Tiltalte Nr. 19 Hofsekræmmer Lauritz Magner har i 8 à 9 Aar indtil 1849 kjøbt af Tiltalte Nr. 1 Clausen forskjelligt militairt Klæde for 1 Mk. pr. Alen billigere end Fabrikspriserne og Værrer for 2 à 3 Sk. pr. Alen billigere, hvilket han lod afhente fra Clausens Bopæl i Sælle, i Almindelighed 1 eller 2 om Ugen; og har han herom forklaret, at han, efterat have indlaabt sig paa Handelen med Clausen, vel af den Mængde Vare, denne solgte, kunde indsee, at det ikke kunde være lovlige Sportler, som Clausen foregav, og at Handelen ikke kunde være lovlig. Han har ikke neagtigere kunnet opgive, hvormeget han saaledes har kjøbt, end at han i Almindelighed betalte Clausen 50 à 80 Rdl. ugentlig, og at det Hele har udgjort 3 à 4,000 Rdl. aarlig med Undtagelse af Aaret 1849, da han har kjøbt noget mindre, saa at det Beløb, hvorfor han ialt har kjøbt hos Clausen, tør ansættes til mindst 24,000 Rdl.

Denne Tiltalte, der er langt over criminel Cavalder og ikke tidligere straffet, vil som Følge heraf blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 21 og 24, sammenholdt med § 43, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Tiltalte Nr. 20 Hofsekræmmer Jofias Vilhelm Ferdinand Andersen har ligeledes fra 1850, da han etablerede sig, indtil nærværende Sags Begyndelse i Januar 1855 kjøbt militairt Klæde og Værrer for et Beløb af mindst 15,000 Rdl. af Tiltalte Nr. 1 Clausen, hvilket han lod afhente fra dennes Bopæl i Sælle i Almindelighed 1 eller 2 om Ugen. Da Totaliteten af de fremkomne Oplysninger ikke efterlade Tvivl om, at Tiltalte har maattet indsee, at de paagældende Vare vare ulovligt erhvervede af Clausen, i hvilken Henseende udhæves, hvad han har forklaret deels om, at han allerede tidligere, medens han conditionerede hos Tiltalte Nr. 19 Magner og var bekendt med dennes Handel med Clausen, tvivlede om, at Clausen paa lovlig Maade kunde være i Besiddelse af alt det, han solgte, deels om, at han dog selv indlød sig derpaa, fordi han som en Begyndere ikke havde kunnet concurrere med de andre Hofsekræmmere, naar han ikke havde faaet Klæde fra Varedepotet, som han fik 1 Mk. pr. Alen billigere end Fabrikspriserne. Han vil derfor ogsaa blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 21 og 24, sammenholdt med § 43, og findes Straffen

for ham, der er langt over criminel Lavalder og ikke tidligere straffet, at kunne bestemmes til Forbedringshunsarbejde i 8 Maanedere.

Tiltalte Nr. 21 Hofekræmmer Johan Caspar Vigler har fra Slutningen af 1849 til August 1853 kjøbt af Tiltalte Nr. 2 Rysfel militairt Klæde i Stykker paa 2 à 4 Alen og tilskaarne Beenklæder samt Lærred i mindre Stykker til et Beløb af ialt 2,556 Rbl. 4 Mk. 8 St. Han har forklaret herom, at da Rysfel sagde, at han arbejdede paa Guldbuset og at han derfra havde disse Gjenstande, som han var berettiget til at sælge, naar han sparede det paa det Arbejde, han skulde levere, samt da det ikke blev paalagt ham at holde det skjult, har han ikke havt Formodning om, at denne Handel skulde være ulovlig, og det findes heller ikke, at han derved kan ansees at have gjort sig skyldig i Hæleri eller Deelagtighed i Bedrageri; men, naar hensees til det betydelige Quantum, Rysfel har solgt ham, og den Opfordring, Rysfels Forklaring om, at Klædet var fra Guldbuset, maatte give ham til at skaffe sig anden Sikkerhed for, at han virkelig var berettiget til at sælge saameget, end hans eget Foregivende, vil han, der er langt over criminel Lavalder og ikke tidligere straffet, ikke kunne undgaae at ansees efter Placat af 24de September 1841 § 1 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel i 4 Uger.

Tiltalte Nr. 22 Hofekræmmer Niels Jensen Rosenlitbe har forklaret, at han, der etablere sig i Marts 1850, efter den Tid har kjøbt lignende Stykker militairt Klæde, tilskaarne Beenklæder og Lærred deels af Tiltalte Nr. 2 Rysfel indtil Ugangen af Aaret 1854 for omtrent 400 Rbl. aarligt, deels af de Tiltalte Nr. 3 Hansen, Nr. 4 Bleche og Nr. 5 Hans Christian Clausen for omtrent 50 Rbl. af hver og af en anden af Tilfjærerne, senere afdøde Binding, for 100 Rbl. ialt. Han vil ligeledes have formeent, at deres Foregivende om, at de vare berettigede til at sælge, hvad de besparede ved Tilfjæringen, var rigtig; men det skjønnes ikke rettere, end at han ved at købe saa betydelige Quantiteter, uden anden Sikkerhed for de Sælgenes Berettigelse end deres Foregivende, har gjort sig skyldig i et Forhold, der bliver at ansee efter Placat af 24de September 1841 § 1, og findes Straffen for ham, der er langt over criminel Lavalder og ikke tidligere straffet, at kunne bestemmes til Fængsel i 14 Dage.

Tiltalte Nr. 54, suspenderet Bestyrer af det militaire Klædeoplag, Krigs-aessessor Carl Christian Mørch er tiltalt for at have modtaget Gaver i Penge og anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de ham paahvilende Tjenesteforretningers Udførelse samt for bedrageligt Forhold og anden Utrofast og Upaalidelighed i hans Embede.

Denne Tiltalte har vedgaaet, at han, formeentlig i 1849, har solgt til Tiltalte Nr. 27 Søborg 20 Alen lyseblaat Menigsklæde, som han antog var indbundet eller vilde indvindes ved Besparelse i Udmaalingen og ved den Rabat, der gaves paa Maalet for Feil eller Mangel i Bredden, og at han har overladt afdøde Hofekræmmer Ravn Klæde fra Oplaget for 4 à 8 St. pr. Alen over den reglementerede Priis, for hvilket han, der ikke maatte udlevere Klæde uden Ubleveringsordre fra Directeuren for Varedepotet, derefter skrev Requisitioner til eget Brug eller formaade en senere afdød Officcer til at skrive saadanne for at

faae Udleveringsordre, uden at det har kunnet oplyses, hvormeget han saaledes har folgt.

Liltaltes Forhold ved Salget til Søborg findes at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 43, hvorimod Salget til Ravn, der, da den reglementerede Betaling for dette er indbetalt, alene er gaaet ud paa at tilvende sig en Advance, maa betragtes som en utilbørlig Benyttelse af de det Offentlige tilhørende, under hans Bestyrelse henlagte Varer, og saaledes nærmest være at henføre under den Deel af Actionen, som har Upaalidelighed og Utroskab i hans Embede til Gjenstand.

Det er endvidere godtgjort, at han, da der i Krigsaarene fra 1848 til 1851 indkom en stor Mængde Klæde til Oplaget, forsynet med 2de Lister, har aftaget den ene og solgt denne til sin Fordeel, hvorved han antager at have tilvendt sig 6 à 700 Rdl., i hvilken Henseende han ikke kan disculpares ved det han har anført om, at han antog at kunne betragte denne Indtægt som en lovlig Sportel, da det var ham bekjendt, at hvad der indkom ved Salg af Klædelister paa Varedepotet blev ført til Indtægt i dets Regnskab til Fordeel for Statskassen, og han ikke havde nogen Tillæbelse eller Hjemmel til at tilvende sig dem, idet der navnlig ikke kunde indeholdes nogen Hjemmel for ham dertil deri, at der ikke tidligere er beregnet noget til Indtægt ved Oplaget for Klædelister, efter som der, efter hvad der er oplyst, ikke forhen har kunnet samles saadanne der.

Ved Bestemmelsen af dette Forhold fra Liltaltes Side maa det isvrigt udhæves, at det tidligere, efter hvad der er oplyst, var Brug, at Decarteurne beholdt Klædelisterne, og at Liltalte ogsaa engang senere har udladt sig for den daværende Directeur for Krigsministeriets Materiel, Major Lundbye, om, at han havde beholdt Listerne, uden at denne hertil gjorde nogen Bemærkning, ligesom han paastaar, at afdøde Directeur for Varedepotet, Oberstlieutenant Colbevin, derom var vidende, men under disse Omstændigheder skjønnes Liltaltes Forhold med Hensyn til bemeldte Klædelister at kunne gaae ind under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 50.

Med Hensyn til det Regnskab, han har aflagt over de stedsundne Udgifter ved Oplaget, har han erkjendt, at dette ikke er ført dagligen, men at han har anført Udgifterne, naar Leilighed gaves, dog, saavidt han erindrer, i Reglen een Gang om Ugen, og det er ved hans egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tillæbelse godtgjort, at han fra Krigens Begyndelse indtil hen i Aaret 1854 har opført som udbetalt i Opbæringsspenge af det til Oplaget bragte Klæde 32 Sk. for hvert Læs, uagtet han i Virkeligheden ikke har udbetalt disse, ialt 120 Rdl., samt at han ved at opføre Udgifter, som han ikke har havt, eller ved at anføre Udgifterne større end de virkelige vare, har gjort sig en Fordeel, hvis Størrelse ikke nøiagtigt har kunnet oplyses, men af ham er anslaaet til 100 Rdl. aarlig i de 5 Aar fra 1848 til 1853.

Dette Liltaltes Forhold findes ligefrem at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 42, idet han maa betragtes som den, der har

fremfat opdigtede Forbringinger, der paa Grund af Vedkommendes Mangel af Kundskab ere satte igjennem.

Hvad angaaer den Deel af Actionen, hvis Gjenstand er Utroskab og Upaalidelighed i hans Embede, bemærkes, at han for egen Regning har kjøbt og solgt Klæde, som han har havt henliggende imellem Oplagets Klædefortier, og at han har modtaget Klæde fra Hallen, skjøndt dette ikke var stemplet paa den foreffrevne Maade, uden at erhverve Tilladelse dertil eller gjøre sine Foresatte opmærksomme derpaa; men den Afsærd, han derved har viist, findes dog efter Omfanget af de givne Instruxer ikke at være af anden Veffaffenhed, end at det maa betragtes som et i hans Embedestilling udbiist utilbørligt Forhold.

Han har endelig modtaget Gaver af forskjellige af de Leverandeurer, der i Krigsaarene leverede Klæde til Oplaget, saasom af de Medtilltalte Nr. 33 Grosferer Christianfen den 3die Mai 1849 20 Rdl., den 6te August 1849 50 Rdl. og den 30te September 1850 25 Rdl., af Nr. 45 Sille- og Klædekræmmer Simonsen den 5te Februar 1849 Klæde til en Værdi af 40 Rdl. 5 Mk., den 26de Februar 1851 100 Rdl. og den 9de April 1851 20 eller 25 Ducater til en Værdi af 55 Rb. 5 Mk., af Nr. 32 Grosferer Hedemann i Juli 1850 Wiin til en Værdi af 18 Rdl. og i December 1850 til en Værdi af 48 Rdl., af Firmaet P. de Coninck een eller to Gange 25 eller 50 Rdl. ad Gangen og af Nr. 34 Grosferer le Maire 50 Rdl.

Ved paalaa det ikke Tillalte at bedømme Varernes Veffaffenhed, men da det dog var ham, der modtog dem fra Leverandeurerne og ved Afleveringen skulde varetage det Offentliges Lærb ligeoverfor disse, har han ved Modtagelsen af de nævnte Gaver gjort Brud paa sin Embedspligt, idet han har tilfidesat Hensynet til den Upartiiffhed, som det Offentlige maa kræve af Embedsmænd, der skulle paasee dets Lærb i Contractesforhold, og han kan i denne Henseende ikke disculpéres ved, hvad han har anført om hun at have modtaget disse Gaver som Godtgjørelse for den større Ueilighed, han har havt med at hjælpe de Paa-gjældende, som ogsaa for endeel til Udgifter til Arbeidsfolk ved Modtagelsen, som han efter Leverandeurernes Anmodning skulde udlægge, da det ikke var Leverandeurerne, der skulde betale ham for Udførelsen af hans Embedsforretninger.

Den Straf, som denne Tillalte, der er langt over criminel Lavaldet og ikke tidligere straffet, og til hvis Tilbagekaldelse af de afgivne Tilstaaelser intet Hensyn kan tages ifølge Lovens 1—15—1, i Henshold til det Foransførte og de derunder citerede Lovbestemmelser i Forbindelse med § 69 i Forordningen af 11te April 1840 har forskyldt for de af ham i sit Embede forøvede Bedragerier, findes i det Hele at maatte bestemmes til Embedsforbrypdelse og Hensættelse i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, og da han saaledes alt paa Grund af sit bebrageriffe Forhold bliver at dømmes fra Embedet, vil der ingen færlig Straf være at bestemme for Modtagelsen af Gaver og Douceurer eller anden utilbørlig Embedsforrelse, hvorimod Straffen i saa Henseende maa ansees absorberet ved det alt bestemte Embedsstat.

Tillalte Nr. 53, afftebiget Magasinforsvalter ved det militaire Varedepot, Oberstlieutenant, Kammerjunker, Ridder af Dannebroggen Franz Albert Heirich

d'Auchamp er tiltalt for uefterrettelig og i andre Maader uforsvarlig Regnskabsførfel samt for Mangel paa pligtmæssigt Tilfyn med og Forvaltning af hvad der var ham betroet i hans Embede, og for at have modtaget Gaver i Penge og anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de ham paahvilende Tjenesteforretningers Udførelse.

Denne Tiltalte blev ved allerhøieste Resolution af 11te Januar 1829 ansat som Medhjælper hos Directeuren for Varedepotet og ved allerhøieste Resolution af 27de October 1838 udnævnt til Magasinsforvalter ved Depotet, i hvilken Stilling han forblev, indtil han den 1ste Juli 1853 blev allernaadigst entlediget paa Grund af Svagelighed.

Det paalaa ham som Magasinsforvalter blandt Andet at føre Varedepotets Vareregnskab og i Krigsaarene tillige Lazarethregnskaberne, og det er i denne Henseende ved hans egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Regnskabet ikke er ført à jour eller med den fornødne Nøiagtighed, idet der undertiden er undbladt, efter hans Forgivende ved Forgjæmelse, at ansøve faabel Indtægter som Udgifter, og Vareregnskabet i det Hele ikke er ført efter hvad der virkelig er indkommet eller udleveret, men, forsaavidt Indtægterne angaaer, efter Leverandørens Regninger og for Udgifterne efter Requisitionerne. Saaledes er f. Ex. de til Skråderværkstedet udleverede Materialier førte til Udgift og de derfra afleverede Munberingsstykker og Equipagesorter førte til Indtægt alene efter de tidligere ommeldte Tilfjærvesedler, hvorved ugentlig bestemtes, hvad der skulde forarbejdes paa Værkstedet, og beregnedes, hvad dertil skulde medgaae, uden at Tiltalte har ført Tilfyn med, om det, der var bestemt, virkelig blev afleveret, eller de beregnede Materialier udleverede, og Tiltalte har blandt Andet erindret, at der engang er udleveret nye Halsebind til hele 1ste Reserverjægercorpset, uden at disse vare blevne opførte i Regnskabet. Lazarethregnskabet er heller ikke ført à jour, og det er først ved bettes endelige Opgjørelse, at Tiltalte med Hensyn til de Gjenstande, der vare udleverede til Lazaretherne fra Varedepotet, kunde af hvad der var bleven ført til Udgift i Lazarethregnskabet beregne, hvad der maatte være leveret fra Depotet, og derefter føre Udgiften i Depotets Regnskab for de forskjellige Aar til Lazaretherne efter hvad han saaledes af Udgiften i Lazarethregnskabet fandt at maatte føre til Indtægt i dette.

Ligesom det er klart, at Regnskabet herved aldeles har tabt den Betydning, det skulde have, saaledes har der ogsaa ved den endelige Optagelse af Depotets Beholdninger efter Tiltaltes Afgang i 1853 viist sig væsentlige Uoverensstemmelser imellem hvad der efter Regnskabet skulde være i Behold og hvad der er forefundet, idet der af en Mængde Sager er fundet at være mindre og af mange andre mere i Behold, end der skulde være. Han har endvidere indrømmet, at han uden nogen Control eller Optegnelse modtog de Klædelister, der af og til bleve afleverede fra Skråderværkstedet, og udleverede hvad der solgtes deraf samt modtog Betalingen derfor, hvilken han igjen, ogsaa uden derover at føre noget Regnskab, afleverede til Directeuren, og at han derefter førte i sit Vareregnskab som modtaget fra Værkstedet og solgt det Quantum Lister, som

svarede til det Pengeløb, Directeuren havde anført i sit Pengeregnskab som indkommet ved Salg af Klæbelister.

Som Følge heraf manglede enhver Garanti for, at alle de indbundne Klæbelister virkeligen ere blevne afleverede, og for, at de Beløb, der ere indkomne for de solgte Klæbelister, ogsaa ere komne til Indtægt for Statskassen.

Liftalte har endvidere udsagt, at han, saaledes som tidligere for Liftalte Nr. 1 Clausens Vedkommende er udhøvet, i Henseende til Beregningen for Reparationsarbeidet fra Stræberværkstedet har, naar Clausen havde opgivet ham, hvad der var betalt, strøget det ud, som ikke maatte føres til Udgift, og lagt til Priserne paa det Dvrige hvad der behøvedes for at udbringe det hele Beløb, hvilket han dog paastaar at være skeet med Vidende og Samtykke af den afbøde Directeur for Varedepotet, Oberstlieutenant Colbevin, men han kan i denne Henseende saameget mindre frigjøres for Ansvar, som det var ham, hvem det paalaae at have Tilsyn med det Reparationsarbejde, der blev udført, og han selv har paaberaabt sig, at det var umuligt for ham at føre dette, saa at han ikke engang havde Visshed for, at det Arbejde, Clausen opgav ham, virkeligen var udført.

Det maa saaledes antages, at han paa forskellige Maader har gjort sig skyldig i uefterrettelig og usforvarlig Regnskabsførsel, og viist Mangel paa pligtmæssig Tilsyn med og Forvaltning af hvad der var ham betroet i hans Embede.

Med Hensyn til Liftalten for at have modtaget Gaver i Aulebning af og med Hensyn til de ham paahvilende Tjenesteforretningers Udførelse, maa det, uden at dog nøiagtig Oplysning om Gavernes Størrelse i alle Tilfælde har været at skaffe tilveie, anses oplyst, at han har modtaget af de Liftalte, Nr. 44 Traadfabrikant Thøgeren, der havde Leverance af Traad og har forklaret, at have givet 3 pCt. af sine Regningers Beløb, efter Opgjørelse af disse Regninger fra 1847 til 1ste April 1853 c. 1,025 Rdl.;

af Nr. 40 Garvermester Halberg, der havde Leverance af Huder og Læder og har forklaret at have givet d'Auchamp $\frac{1}{2}$ pCt. af Regningernes Beløb fra 1843 til 1850 c. 400 Rdl., uden at det har kunnet oplyses, hvormeget han senere har modtaget af ham;

af Nr. 41 Garvermester Abraham Herh, der havde lignende Leverancer, 50 Rdl aarlig omtrent fra 1840 indtil hans Afgang;

af Nr. 43 Fabrikant Rudolphi, der havde Leverancer af Knapper og Rysløbsarbejde, forskellige Forværing, der ere opgivne til en Værdi af ialt 100 Rdl.;

af Nr. 30 Groesjerer Philipsen, der, som ovennævnt, havde Leverance af Silke og Cameelgarn, fra Januar 1849 til 1853 Varer efter Philipsens Opgivelse til en Værdi af omtrent 340 Rdl., uden at det har kunnet oplyses, hvormeget han tidligere har faaet af denne;

af Nr. 45 Silke- og Klædekræmmer Simonson, der havde Leverance af Vævsteder, efter Opgivelse af Simonsons Associe, nu afbøde E. Weel, i 1848 170 Rdl., i 1849 300 Rdl. og i 1850 400 Rdl.;

af Nr. 31 Grosserer B. Holm, der havde lignende Leverancer, i 1847 100 Rdl., i 1848 300 Rdl., i 1849 300 Rdl. og i 1850 300 Rdl.;

af Nr. 36 Sabelmagermester Rothmann, der i Krigsaarene leverede Sabelmagerarbejde fra Lauget, ialt 300 Rdl.;

af afbøde Sabelmager Henriq Peter Larsen, der fra Marts 1848 i Forening med Tilstalte Nr. 47 Sabelmagermester Kayser drev Sabelmagerværkstedet paa Varedepotet, 1 pCt. af deres Regningers Beløb, dog saaledes at Betalingen for Reparationsarbejdet ikke medregnedes; efter Larsens Opgivelse i 1848 1,069 Rdl., i 1849 1,494 Rdl., i 1850 1,027 Rdl., i 1851 536 Rdl. og i 1852 282 Rdl., og

af Nr. 39 Sabelmagermester Dinesen, der havde en Leverance af Tornystre, fordi han besigtigede de Skind, der skulde benyttes, i Dinesens Hjem, 50 Rdl.

Han har herom forklaret, at han alene har modtaget disse Gaver som et Beviis paa Erkendtlighed for de Tjenester, han viste de Paagjældende, navnlig ved til enhver Tid beredvilligen at modtage Leverancerne og ikke spare nogen Uleilighed fra sin Side, saa at han endog undertiden selv har taget Gaand i med ved Udpakningen.

Ved er det nu ikke beviist, at han har modtaget Gaverne for at see igjennem Fingre med, at Leverancerne ikke vare i Orden, hvad ei heller er oplyst nogenstinde at have været Tilfældet, men da det var ham, der modtog dem, og navnlig i Krigsaarene ofte uden at nogen Besigtigelse fandt Sted af Besigtigelsescommissionen, maatte det være indlysende for ham, at han ved at modtage saadanne Gaver stillede sig i et Forhold til Leverandøerne, som maatte medføre, at den Sikkerhed gik tabt, som det Offentlige skulde have i Embedsmændens Upartistighed.

Ved Bedømmelsen af denne Tilstaltes Forhold maa det isørigt som i ikke ringe Grad formildende Omstændigheder fremhæves med Hensyn til Douceurmodtagelsen, at det ikke er oplyst, at Tilstalte har foretaget Noget for at begunstige Gavegiverne paa det Offentliges Befordring, og at Douceurvæsenet har ved Depotet haft en Uæde og Ualmindelighed, der noget undskyldte Tilstalte, og med Hensyn til uordentlig Regnskabsførelse og Mangel paa Tilsyn, at Arbejdet paa Depotet i Krigsaarene sees, naar den fornødne Orden og Control skulde have været iagttaget, at have været uoverkommeligt, uden at Tilstaltes Foresatte, der ikke kunde være ubejendte med det forøgede Arbejde, Krigsforholdene medførte, sørge for tilstrækkelig Assistance, at den fornødne Control fra oven, efter hvad der er oplyst, i Krigsaarene var saagodtsom forsvunden, og endelig at Ordre til Depotet i bemeldte Aar ofte gaves mundtlig fra Ministeriet.

Naar samtlige disse Omstændigheder tages i Betragtning, findes Tilstalte, der er langt over criminel Lovatfer og ikke tidligere straffet, at kunne affone sin Brøde med en efter Lovgivningens Grundsætninger om de Embedsmænd paa-hviltende Pligter og disses Overtrædelse afpasset arbitrair Straf, der skjønnes at kunne bestemmes til en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse tilfaldende Raat af 1,000 Rdl.

Tilstalte Nr. 49 suspenderet Magasinforsvalter ved det militaire Vare-

depot, Krigskassens for Frederik Petersen tiltales for Egenraabighed og Stjødels-
løshed i sine Embeder samt for at have medvirket til, at brugt Materiale paa
det militaire Sabelmagerværksted blev anvendt istedetfor nyt, og for at have
modtaget Gaver i Penge og anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til
de ham paahvilende Tjenesteforretningers Udførelse.

Denne Tiltalte blev den 17de April 1828 ansat som Skriver ved De-
potet og i Februar Maaned 1835 forfremmet til Fuldmægtig. Ved allerhøjeste
Resolution af 3die Februar 1837 udnævntes han til Magasinsassistent og ved
allerhøjeste Resolution af 11te Juni 1853 til Magasinsforvalter.

Med Hensyn til Sigtelsen for at have modtaget Gaver af forskjellige af
Leverandørerne, er det ved Tiltaltes egen Tilfaaelse og Sagens øvrige Om-
stændigheder beviist, at Gaver, hvis Størrelse dog ikke i alle Tilfælde har været
nøiagtigt at oplyse, af ham ere modtagne, nemlig:

- af de Tiltalte: Nr. 44 Traadsfabrikant Løggersen 20 à 25 Rdl. ved Nytaar
1854 og 1855;
- af Nr. 40 Garvermester Halberg efter dennes Opgivelse $\frac{1}{2}$ pCt. af Regni-
gernes Beløb og efter Tiltalte Petersens egen Forklaring fra 20 til 60 Rdl.,
hvergang han afleverede sin Regning;
- af Nr. 41 Garvermester Hertz, saalænge denne havde Leverancer, 50 Rdl. hver
Nytaar;
- af Nr. 42 Garvermester Hammerich, der ligesom de tvende Sidstnævnte havde
Leverance af Læder, et Par Gange om Aaret 20 à 30 Rdl.;
- af Nr. 43 Fabrikør Rudolphi Presenter til en Værdi af 50 Rdl.;
- af Nr. 45 Silke- og Klædefræmmer Simonsen i 1848 c. 100 Rdl., i 1849
100 Rdl. og i 1850 250 Rdl.;
- af Nr. 31 Grosferer B. Holm i 1848 100 Rdl., i 1849 200 Rdl. og i 1850
200 Rdl.;
- af Nr. 36 Sabelmagermester Rothmann ialt 300 Rdl.;
- af afbøde Sabelmagermester Larsen og Tiltalte Nr. 47 Sabelmagermester Kayser
efter Larsens Opgivelse ligesaameget som Tiltalte d'Auchamp, saalænge denne
var Forvalter, nemlig 1 pCt. og senere $\frac{2}{3}$ af 2 pCt. af Regningernes
Beløb;
- af Nr. 35 Grosferer Davidsen, der i 1849 og 1850 havde Leverance af islandske
Strømper, Soffer og Vanter, i 3 Gange ialt 110 Rdl.;
- af Nr. 37 Sabelmagermester Blach, der i Begyndelsen af 1849 leverede et Parti
Lorngestre, 100 Rdl. og
- af Nr. 38 Sabelmagermester Hoff, der ligeledes havde en Leverance af Lor-
ngestre, 40 eller 50 Rdl.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 19.

Den 7de Juli.

1863.

Forste ordinaire Session.

Mandagen den 29de Juni.

Nr. 99.

Justitsraad Buntheu

contra

Claus Georg Clausen m. Fl. (see forrige Nr.)

Han har ligesom Tiltalte d'Auchamp forklaret, at han ikke har modtaget disse Gaver for at see igjennem Fingre med Mangler ved Leverancerne, men alene som Paaskjønnelse for den Velvilje, han viste ved at modtage Leverancerne naarfornhelsi, ogsaa udenfor Arbeidstiden, og forsaavidt Garvermester Hammerich angaaer, at han skrev Regningerne til Depotet for denne, samt i Henseende til de af Sadelmagermestrene Blach og Hoff modtagne Douceurer, at disse vare foranledigede af, at han i December 1848 forskaffede Blach Andeel i en Leverance af Tornystre, der blev overdragen ham og 3 andre Mestere, som Tiltalte har paastaet, dog alene ved at anmode en af disse om at give Blach Andeel i Leverancen, og at han skrev en Ansøgning for Hoff om, at nogle af ham forfærdigede Tornystre, der vare nægtebe Antagelse af Besigtigelsescommissionen, som det af de Tiltalte er opgivet, forbi der var anvendt noget bedre Stind end det egentlig reglementerede, skjøndt Commissionen erklærede Tornystrene for at være gode, maatte blive antagne.

Om nu end de af Hammerich, Blach og Hoff ydede Gaver ikke tør tillægges anden Betydning end som Veberlag for privat udført Arbeide, der ikke er kommet i Collision med Tiltaltes Embedspligter, og deres Modtagelse saaledes ikke kan regnes Tiltalte til Brøde, er dette derimod ikke Tilfældet, forsaavidt angaaer de andre af ham modtagne Gaver, der alene ere givne ham i Anledning af Leverancerne til Depotet og paa Grund af hans Stilling ved dette, tidligere som Magasinassistent, i hvilken Egenkab han ligesaavel som Forvalteren modtog Leverancerne, og senere som Magasinforvalter.

Forsaavidt denne Tiltalte tillige sigtes for Egenraabighed og Skjødes-

løshed i sine Embeder, da skulde hans Forseelse i saa Henseende have bestaaet i, at han har tilladt Arbejdskarlene paa Depotet, naar deres Klædningsstykker vare opslidte, at ombytte disse med andre af de saakaldte casjable Gjenstande paa Depotet; men da der findes en Resolution fra Generalcommissariatscollegiet af 17de Februar 1820, hvorefter Karlene kunne gives til Brug under Arbejdet Fouragefiller, kun at disse ikke maatte være nye, saalænge afleverede brugte eller andre endnu brugbare Kitler findes, findes Tiltalte allerede paa Grund heraf ikke ved ovennævnte sit Forhold at have paadraget sig noget Ansvar.

Naar Tiltalte derhos sigtes for at have modvoirket til, at brugt Materiale paa det militaire Sabelmagerværksted blev anvendt istedetfor nyt, da findes der i saa Henseende Intet at være oplyst, der kan lægges Tiltalte tillast.

For Modtagelsen af de ovennævnte Gaver vil denne Tiltalte, der er langt over criminel Lovalder og ikke tilforn straffet, i Henhold til hvad herom er anført med Hensyn til Tiltalte Nr. 53 d'Auchamp, blive at anses med en Mulct, der tilfalder Krigshospitalskassen, og som findes at kunne bestemmes til 500 Rdl., hvorimod han iøvrigt vil være at frifinde for Actors Tiltale.

De Tiltalte Nr. 48, afflediget Contoirchef under Krigsministeriet, Etatsraad Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd Christian Frederik Seegers m. Fl. tiltales alle for at have modtaget Gaver i Penge eller anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til Udførelsen af de dem paahvilende Tjenesteforretninger.

Den førstnævnte af disse Nr. 48 Etatsraad Seegers blev i 1829 ansat som Fuldmægtig og i 1833 som Chef for det 3die Departements Contoir under det daværende kongelige Generalcommissariatscollegium og senere under Krigsministeriet, fra hvilken Stilling han paa Grund af Svagelighed erholdt sin Afsked fra den 1ste April 1854.

Under bemeldte Contoir hørte Tilspnet med det militaire Varedepot og Behandlingen af alle Sager, som angik dette, navnlig Expeditionen af Bestemmelserne om, hvad der skulde anskaffes og forærbiges, og af Approbation paa de Tilbud, der gjordes af Leverandørerne, i hvilken Henseende bemærkes, at disse gjorde Tilbud ubertiden directe til Ministeriet, men i Almindelighed til Varedepotet, som derefter gjorde Indstilling, indtil det ved Resolution af 22de Februar 1849 blev bestemt, at Licitationer skulde afholdes, hvilket dog ikke udelukkede, at adskillige Leverancer især af linuede Varer og Lærreder fremdeles bleve afsluttede uden Licitation.

Det var vel nu ikke ham, men afsøde Oberst Kepper, der tidligere som Deputeret i Collegiet i Forbindelse med dets øvrige Medlemmer og senere som Directeur for Armeens Materiel under Krigsministeriet tog Bestemmelserne om de anførte Gjenstande og approberede eller forkastede Tilbudene, men Tiltalte, der som Contoirchef havde Referatet, blev, som han selv har erklæret, i Almindelighed tagen tilraads af Oberst Kepper ved Afgjørelsen af alle disse Sager.

Hvad de Gaver angaaer, han har modtaget af forskellige Leverandører, har han blandt Andet forklaret, at Sabelmagermester Schmidt, der indtil sin Død i Mars 1848 foretog Varedepotets Sabelmagerværksted, nogle Gange, i

Umindelighed ved Nytaarstid, har givet ham 100 Rdl. ad Gangen til Erkjendtlighed for den Velvillie, som Tiltalte i Aarets Løb havde viist ham ved at meddele ham en og anden Oplysning, som han behøvede.

Da Medtiltalte Nr. 47 Sadelmagermester Kayser og nu afsøde Sadelmagermester Larsen derefter havde modtaget Værstebet, har Tiltalte flere Gange, maaskee 3 Gange om Aaret, modtaget af Larsen 200 Rdl. ad Gangen, som Larsen bad ham at modtage, fordi han skylbte ham Erkjendtlighed for den Interesse, han fra Begyndelsen af havde viist for ham, og fordi han, navnlig i Krigsaarene, havde havt saa meget Arbeide til Armeen, samt fordi det, da han selv havde saa god Fortjeneste, var ham hjært ogsaa at kunne fornøie Tiltalte.

Disse Gaver har Tiltalte anslaaet ialt til c. 3,000 Rdl. og har derhos forklaret, at da Larsen den sidste Gang, efterat Tiltalte var gaaet af, gav ham 100 Rdl., erklærede Tiltalte, at han ikke vilde modtage disse, fordi han ikke havde mere med Sagerne at bestille, men modtog dem dog, da Larsen bad ham derom.

Af Medtiltalte Nr. 45 Silke- og Klæbekræmmer Simonson har han modtaget Gaver og i denne Henseende forklaret, at Simonson & Weel, der i flere Aar havde været faste Leverandører af Værreder, ikke før Krigsaarene have givet ham Noget, men paa Grund af de større Forretninger, de fik under Krigen, og da han oftere kunde meddele Simonson, der var den, der paa Firmaets Vegne ledede Forhandlingerne, Oplysninger om, naar en Leverance kunde behøves, eller hvorvidt det kunde ventes, at der om nogen Tid vilde behøves flere Varer, hvilket var af Vigtighed for Simonson, som derved blev sat istand til tidligere at forskrive saadanne Varer saavel til sin egen Fordeel som i det Offentliges Interesse, idet det var gavnligt, at Varerne kunde havees her paa Plassen, havde Simonson flere Gange yttret, at han ønskede at vise sig erkjendtlig, og navnlig bedet ham om at modtage et Bord og to Stole, som han skulde udsøge sig hos en Stolemager, hvilket han da gjorde, og lod Regningen, der løb paa 64 Rdl., tilfælde Simonson, som betalte den.

Da Tiltalte i 1849 omtalte for Simonson, at han ønskede at kjøbe en Gienbom, men manglede de Penge, omtrent 2,500 Rdl., der skulde udbetales, tilbød Simonson ham dette Beløb, hvilket han ogsaa modtog. Strax meente han, at det var et Laan, ffjønndt der ikke blev forlangt eller udfædt noget Beviiis derfor, men senere er det betragtet som en Gave, og under en Samtale nogen Tid efter med Simonson og dennes Afsocié, nu afsøde E. Weel, som omtalte Beløbet som et Laan, yttrede Tiltalte, at Simonson havde givet ham det som en Foræring, hvilket Simonson efter Tiltaltes Forklaring, der ogsaa stemmer med den af Weel oprindelig afgivne, bekræftede, medens Simonson stadigen har paa- slaaet, at Beløbet kun blev laant Tiltalte, og at det først, da Tiltalte vægrede sig ved at give Beviiis derfor, blev ham klart, at Tiltalte ansaae det som en Gave.

I 1850 har Tiltalte af Simonson modtaget et Laan paa 1,500 Rdl., hvorpaa han skulde afbetale 500 Rdl. i hver Termin, men det ene af disse Afdrag eftergav Simonson ham, idet dog Tiltalte Nr. 31 Grosferer Holm, som

havde Leverancen i Fællesskab med Simonfen & Weel, godtgjorde Firmaet det Halve af det eftergivne Beløb.

Endvidere har Tiltalte 3 à 4 Gange ved Nytaarstid erholdt Præsenter, bestaaende i Sølvsti til en Værbi af 50 à 70 Rdl. i Anledning af de Leverancer. Medtiltalte Nr. 41 Garvermester Hertz havde havt, uden at han dog, som af Hertz forklaret, vil have givet ham noget Løfte om at beholde Leverancerne.

Det er nu vel ikke oplyst, at Modtagelsen af de ommeldte Gaver har været til umiddelbar Skade for det Offentlige, og det kan mod Tiltaltes Benægtelse ikke heller ansees godtgjort, at han ved sin Virksomhed har tilfigtet at begunstige Gavegiverne paa det Offentliges Befordring; thi, om han end har vedgaaet, deels at have anbefalet flere af Gavegiverne til sine nærmeste Foresatte i Ministeriet og i det Høje taget foretrukket dem for andre Leverandører, deels at have benyttet den Kundskab, hans Embedsstilling gav ham, til at meddele hine Oplysning om foresaaende Leverancer, hvorved de fattes istand til betimelig at give Ordre og gjøre Indkjøb af hvad der behøvebes, har han tillige paaftaaet, at han alene gjorde det, fordi han havde Tillid til hine Leverandører, med hvis tidligere Leverancer man havde været tilfreds, og fordi han ansaae det for at være i det Offentliges Interesse, at Varebeholdninger vare tilstede. Foruden at det imidlertid maatte være ham klart, at han ved de ommeldte Meddelelser til enkelte Leverandører lettelig kunde medvirke den ved Resolutionen af 22de Februar 1849 tilfigtede Concurrence, maa det i og for sig ansees for et særdeles strafbart Forhold, at en Embedsmand i en Stilling som Tiltaltes modtager Gaver i Anledning af sin Embedsforøvelse af Leverandører, hvis Tilbud han er kaldet til at prøve og undersøge, hvorved Sikkerheden for hans Upartiffhed og Paalidelighed bortfalder.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ikke tidligere straffet, være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel i 3 Maanedere.

Størrelsen af det Tab, Statskassen ved flere af de ovenomhandlede ulovlige Handlinger har lidt, har ikke været usiagtigt at oplyse, og idet Statskassens yderligere Ret til Erstatning derfor maa blive at reservere, vil kun under nærværende Sag i Overensstemmelse med det i saa Henseende Fremkomne bemeldte Rasse kunne tilkjendes i Erstatning hos Tiltalte Nr. 1 Clausen 50,000 Rdl., hvoraf solidarisk med ham bliver at udrede af Tiltalte Nr. 19 Wagner 24,000 Rdl. og af Tiltalte Nr. 20 Hofekammer Andersen 15,000 Rdl.; hos Tiltalte Nr. 2 Nysjel 4,156 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.; hos Tiltalte Nr. 3 Hansen 300 Rdl., og endvidere hos de to Eidsnævnte og Nr. 5 Clausen alle in solidum 50 Rdl.; hos Nr. 4 Bleche 50 Rdl., hos Nr. 9 Petersen 5 Rdl., hos Nr. 10 Atterup 100 Rdl., saaledes at 20 Rdl. deraf udredes af Nr. 16 Gundsømagle in solidum med Atterup; hos Nr. 11 Skjelby og Nr. 12 Munterup in solidum 60 Rdl.; hos Nr. 14 Lindved og Nr. 15 Dustrup in solidum 200 Rdl.; hos Nr. 17 Brøndbyvester 2 Rdl. 3 Mk.; hos Nr. 18 Bøgethø 5 Rdl.; hos Nr. 25 Spelty 14 Rdl. 3 Mk. 8 Sk.; hos Nr. 26 Kjæderup 5 Rdl. og hos Nr. 54 Mørch 1,100 Rdl.“

Nr. 28. **Bognmand A. Thomsen** (Sagen)
 contra
Smedemeester Meinert Nielsen (Sagen).
 Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv moder, eller ved Fuld-
 mægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør
 betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, forend det
 tillades ham med denne Sag at gaae i Nette; og saa-
 fremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvit-
 tering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han
 have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa
 at tale.

Nr. 35. **Proprietair F. C. Olsen** (Sagen)
 contra
Particulier P. B. Moldenhawer (Sagen).
 Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv moder, eller ved Fuld-
 mægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør
 betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, forend det
 tillades ham med denne Sag at gaae i Nette; og saa-
 fremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvit-
 tering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han
 have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa
 at tale.

Nr. 215. **Advocat Liebe**
 contra
Christian Nicolaisen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kronborg ostre Birk's Egtretets Dom af 9de Marts 1863: „Arre-
 stanten Christian Nicolaisen bør heisættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar.
 Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen fly-
 dende Omkostninger, hvorblandt i Salair til Actor, Procurator Afsted
 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rdl., saavel som Diætpege

til Begge efter Overbørighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1863: „Arrestanten Christian Nicolaisen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocurator Gottschalk og Procurator Salomonson betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Christian Nicolaisen er født den 2den Januar 1816 og forhen dømt ved Krigsretsdom af 7de Januar 1840 for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage, ved Kronborg Districts Extraretsdom af 27de Juli 1841 for 2den Gang begaaet Tyveri med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, ved Høiesteretsdom af 7de Marts 1845 for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, jfr. §§ 13 og 14 med Fæstningsarbejde i 10 Aar og ved Høiesteretsdom af 29de August 1848 for 3die Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 12, 2, § 15 og § 82, samt Forordningen af 11te Marts 1818 og Placat af 19de November 1803 med Rasphuusarbejde først i den tilbagestaaende Deel af Straffetiden efter den forrige Dom og derefter i 12 Aar, men ifølge Igl. Resolution af 2den October f. A. skjænket Friheden. Han er under nærværende Sag ved egen Tiltalæsse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, overbevist at have været i Besiddelse af en Deel til 9 Mk. vurderet Værktøi, der maa antages at være frafjælet Gaardmand Mathias Jensen af Begebogaard, som har tilhjemlet sig samme og dertil præsteret Eiendomsbeviis, samt ligeledes af nogle til 20 Sk. vurderede Koster, der maa antages frafjælede Gaardmand Hans Jørgensen af Danstrup, som har aflagt Tilhjemlingsoed og tilveiebragt Eiendomsbeviis. Arrestanten, der ikke har kunnet skaffe Hjemmel til disse Gjenstande, vil saaledes nu i Genhold til D. L. 6—17—10, 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25, for 4de Gang begaaet Hæleri. Straffen skjønnes at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde. Kronborg østre Birketingsdom af 9de Marts d. A., hvorved Arrestanten for 5te Gang begaaet Hæleri er anset med 10 Aars Tugthuusarbejde vil derfor forsaavidt være at forandre, hvorimod

Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger og det berunder Underretts-
sagsførerne tillagte Salair findes at burde billiges“.

Tirsdagen den 30te Juni.

Nr. 222.

Advocat Heinrichsen
contra

Nasmus Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Marts 1863: „Arrestanten **Nasmus Jensen** bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos han i Erstatning til **Jens Christian Nassmussen** bør betale 2 Rdl. Saa bør han og tilsvare Actionens Omkostninger, og iblandt disse Salair til Actor, Cancelliraad **Ostenfeldt** 5 Rdl. og til Defensor, Procurator **Nissen** 4 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Mai 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne **Jhaansen** og **Morville** betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne **Heinrichsen** og **Liebe** for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten **Nasmus Jensen** for bedrageligt Forhold.

Ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Til-
staelse er det tilstrækkeligen godgjort, at han den 16de Marts d. A., da han
løslodes af Arresten i Aalborg, hvor han havde udstaaet en ham ved Aalborg
Byes Extraretsdom af 9de Februar d. A. for Tyveri efter Forordningen af
11te April 1840 § 1 idømt Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5

Dage, har af en der hensiddende Arrestant med Arrestforbarerens Samtykke laant en til 5 Rdl. vurderet Frakke for at bruge den paa en Tour paa Landet, idet han lovede den næste Dag at levere den tilbage, men at han istedetfor at tilbagelevere Frakken har pantsat den til Sikkerhed for et Laan af 1 Rdl. Frakken er kommen tilside og tilbageleveret dens Eier, der ikke gjør Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanten, da han et Par Dage efter sin Løsladelse havde bragt 2 Læs Gjøbning fra en Kjøkmand i Aalborg — paa hvis Vegne Arbeidsmand J. Chr. Rasmussen maa antages at have forestaaet Gjøbningensudsalget — til en Gartner sammesteds, har, skjøndt han ikke dertil var bemyndiget og uden fornævnte Arbeidsmands Anmodning og Vidende oppebaaret Betalingen for Gjøbningen med 2 Rdl. i den Hensigt selv at beholde og forbruge Pengene, hvilket han derefter gjorde. J. Chr. Rasmussen har paa staaet sig dette Betsøb erstattet.

For dette Forhold er Arrestanten, der er født 1835 og som ovennævnt straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri, foruden at han under sin militaire Tjeneste gjentagne Gange er straffet for Tjenstforseelser, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 43 samt 79 med Straf som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningens § 13, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at fadsætte“.

Nr. 193.

Justitsraad Bunken
contra

Søren Bertelsen (Defensor Liebe),

der tiltales for attentet Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de April 1863: „Arrestanten Søren Bertelsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt indrede Actionens Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ibsen og Levinson 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmiefer hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Søren Bertelsen for attenteret Tyveri anlagte Sag er Arrestanten ved egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have den 21de Januar d. A. i den Hensigt at forsøbe Tyveri begivet sig op paa et Kvist-kammer i Stedet Nr. 28 i Frederiksberggade, hvor han imidlertid blev anholdt uden at have tilvendt sig Noget.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er langt over criminel Lavalber og senest ved Høiesterets Dom af 6te Februar f. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbebringshuusarbejde i 1 Aar, og til hvis senere af Intet bestyrkede Fragaalelse af den af ham afgivne Tilstaaelse der i Henhold til D. E. 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages, nu være at ansee efter samme Forordnings § 80 jfr. § 15, og findes Straffen at kunne fastsættes til lige Arbejde i 18 Maaneber“.

Nr. 192.

Justitsraad Bungen

contra

Jens Olsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Lehns Birk's Extrarets Dom af 3die Februar 1863: „Arrestanten Jens Olsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 7 Aar, saa bør han og at udrede i Erstatning til Niels Christian Nielsen 4 Rdl., til Rasmus Larsen 2 Rdl. 3 Mk., til Rasmus Rasmussen, Alle af Lehnstov, 3 Rdl. 2 Mk., til Christen Rasmussen i Boltunge 1 Rdl. 1 Mk. 13 Sk., til Lars Simonsen i Odense 6 Rdl., til C. Møller i Kogtved 6 Rdl. og til Ane Marie Jørgensen sammebeds 3 Rdl. 3 Mk., saavel som alle af Sagen lobligt skydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Wilhelm 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Hansen 5 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de April 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beyer og Berggreen, betaler Arrestanten Jens Olsen 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunchen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Jens Olsen, der under nærværende fra Baroniet Lehn's Birk hertil indankede Sag sigtes for Tyveri, er ved egen med det isvrigt Dphste stemmende Tilfælsse tilstrækkeligen derom overbevist.

Efter den 1ste November f. A. at have forladt sin Tjeneste paa Gaarden Lehnstov, tog han Ophold deels i Svendborg og deels i Odense, indtil 10 Rdl., han havde havt tilovers af sin Søn, vare fortærede, og han begav sig derpaa i den Hensigt at sjæle den 16de f. M. ad Lehnstov til, gif imidlertid paa Veien ind i Proprietair Møllers Gaard i Fogtved, hvor han kjendte Localiteterne, da han der havde tjent, og tilvendte sig i Mørkningen i det aabenstaaende Karlekammer et til 1 Mk. vurderet, Tjenestekarl Hans Hansen tilhørende uldent Tørklæde, ankom derefter Kl. 11 om Aftenen til Lehnstov, hvor han gif ind i Vognporten og op paa Høstet, hvor han holdt sig skjult til den næste Aften Kl. 6 à 7, da han hørte at der var ringet til Aftensmad og at Alt var roligt paa Gaarden, hvorpaa han i Rudskens aabenstaaende Kammer tilvendte sig en blaa Badmels Frakke, et Par blaa Beenklæder, en Hvergarns Vest, en sølvbeslagen Pibe, en Spaustørstok og et Par Handsker, alt tilhørende Tjenestekarlene paa Gaarden, og af hvilke Kosler han bortkastede Vesten og Pibehovedet efterat have afbrakket Beslaget, som han solgte til en Guldsmed i Svendborg for 5 Mk. 8 sk., og begav sig derpaa ad Odense til.

Paa Veien opholdt han sig noget hos Huusmand Christen Rasmussen i Boltinge, hvor han tilvendte sig, medens han var alene i Stuen, i et aabentstaaende Skab en Pengepung med nogle Penge i, ialt af Værdi 1 Rdl. 1 Mk. 13 sk.

I Odense har Arrestanten hos Smaahandler Lars Simonsen tilvendt sig og pantjat for 2 Rdl. et til 6 Rdl. vurderet Uhr, der hang paa Bæggen.

Søndagen den 30te November f. A. begav Arrestanten sig til den ovennævnte Gaard i Fogtved, hvor han søie kjendte Localiteterne, for at sjæle, og ankommen til Gaarden Kl. 9 om Aftenen, lagde han sig i et Hæs tæt ved Gaarden til Kl. var 11, da han mærkede, at Lydene vare slukkede, og derfor formodede, at Folkene vare gaaede tilsæns.

I Smedien tæt ved Gaarden tog han igjennem en ituslaet Rude en Fiil og et stort Bridtboer og gif derpaa ud i Gaarden, hvor han i Huggehølet tog et Huggejern, et Spigerboer, en Spaankniv og en Tollekniv, Alt i den Hensigt dermed at skaffe sig Indgang i Kælberen og Kullestuen, hvor han vilde sjæle, idet han vidste, at der i Kullestuen stod et stort Skab, hvori forvaredes en Deel Klæder.

Han banede sig nu Abgang til Kælberen ved at rokke en med indvendig

paasat Gaspe tilluftet Fuge frem og tilbage til Gaspen sprang op, og derpaa med Spaankniven at overskjære Tremmerne i et indenfor Lugen værende Tremmevindue, og steg ind igjennem Abningen, og tog nu i Kjælderen en Flaske med Kirsebærmaadeira og en Flaske med Saft og berefter i den tilstøbende Kullestue, hvor han med Svoolstikker tænkte et medbragt Lys, en Orleans Kjole, en ulden Klokke, en gammel blaa Klædeskrakke, et Par graa Beenklæder, et Par Fruentimmerstøvler og et Par Mandfolkstøvler, hvilket Alt hang udenfor Skabet, og forsøgte derpaa at aabne dette ved med Vridtboret at bore flere Huller omkring Paasen, men opgav Forsøget af Frygt for at blive forstyrret, og begav sig nu ind i det ved en Dør med Kullestuen forbundne Pigekammer, hvor 3 Piger sov, efterat han dog havde ventet noget, idet han hørte en af Pigerne staae op og begive sig igjennem Kullestuen og en derpåværende Dør ud i Haven og tilbage, og tilvendte han sig et Uhr, der hang i Binduet og en ulden Klokke, og begav sig derefter bort igjennem nyhævnte Dør.

De sjaalne Koster, der tilhørte deels Proprietair Møller og Kone, deels deres Tjenestefolk, og af hvilke Arrestanten forkastede Glasstene og Fruentimmerstøvlerne, ere i Forening med de tidligere ommeldte vurdere til henved 50 Rbl. og ere af Arrestanten deels pantsatte og for en Deel indløste, deels fundne i Arrestantens Besiddelse og udleverede vedkommende Besjaaelse, saa at der kun er neblagt Paastand om Erstatning til de i Underrettens Dom ansøgte Personer til et Beløb af ialt 26 Rbl. 3 Mk. 13 Sk.

Da Arrestanten, der er født den 17de September 1838 og ved Justitsministeriets Resolution af 30te September 1852 blev fritagen for at sættes under Tiltale for et af ham da forsvet Tyveri mod at gives en alvorlig Advarsel af Forhørsdommeren, inden han opnaaede criminel Lavalder har for Tyveri været anseet ved Baroniet Lehns Birks Extraretsdom af 10de December 1852 i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 26 med 20 Slag Riis og efter samme Rets Dom af 24de Juni 1853 i Genhold til bemeldte Forordnings § 27 med 20 Slag Riis og simpelt Fængsel i 6 Uger, ifølge nærværende Rets Dom af 4de April 1854, der stadfæster Baroniet Lehns Birks Extraretsdom af 12te December næstforhen, efter nyhævnte § 27 med 1 Mars Forbedringshuusarbejde og endelig efter opnaaet criminel Lavalder ved den nævnte Birks Extraretsdom af 12te April 1858 for Tyveri og bedrageligt Forhold med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvilken Straf maa antages bestemt blandt Andet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, maa det billiges, at han nu efter den citerede Forordnings § 12, 2det Membrum, §§ 13 og 14 er anseet med en Straf af 7 Mars Tugthuusarbejde, og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionsomkostninger og Erstatning ligeledes bifalbes, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 216.

Statsraad Salicath

contra

Jens Pedersen ogsaa kaldet **Bach** (Defensor Hindenburg
ved Heinrichsen),

der tiltales for Dngængelse mod Naturen, uteerligt Forhold og Ungdommens Forsørelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Mai 1863: „Arrestanten Jens Pedersen ogsaa kaldet Bach bør straffes med Baal og Brand samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne From og Cancelliraad d'Auchamp med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indtante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jens Pedersen, ogsaa kaldet Bach, der er født den 14de Mai 1832 og ikke sunden forhen straffet, under nærværende mod ham for Dngængelse mod Naturen, uteerligt Forhold og Ungdommens Forsørelse anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i den forsinævnte Forbrydelse, nemlig i Pæderasi, vil han blive at dømme efter D. L. 6—13—15 til at straffes med Baal og Brand, hvori vil være indbefattet de Straffe, han endvidere har forskyldt henholdsvis efter Lovgivningens Analogi og D. L. 6—22—3, jfr. Forordningen af 24de September 1824 § 1, for uteerligt Forhold, Ungdommens Forsørelse og Attentat paa disse Forbrydelser, hvori det paa samme Maade som fornævnt er beviist, at han har gjort sig skyldig“.

Nr. 210. Advocat Hindenburg (ved Heinrichsen)

contra

Hansine Rasmine Petersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Mai 1863: „Arrestantinden Hansine Rasmine Petersen bør straffes med Forbedringshushandsarbejde i 1 Aar samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Provedprocurator Gottschald og Procurator Ronge, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Sigtelsen mod Arrestantinden Hansine Rasmine Petersen, der under nærværende Sag tiltales for Bedrageri, gaaer ud paa, at hun den 2den Januar d. A. stal under det urigtige Foregivende at være sendt af Marschandiser Lauritz Stahl have indfundet sig hos Strædermester Jeppe Poulsen heri Staden og hos denne i Stahls Navn erholdt ubleveret en til 4 Rdl. vurderet brunn Klædes Frakke, som kort forinden var af bemeldte Stahl sendt Poulsen til Reparation, efterat han havde afføbt Arrestantinden en Laaneseddel paa Frakken og derpaa ladet den løse hos vedkommende Pantfætter.

Arrestantinden har nu vel, medens hun har erkjendt, at hun i Overeensstemmelse med den af Stahl afgivne Forklaring den paagjældende Dags Formiddag har salbudt hos denne en Laaneseddel paa en hos Pantfætter Hansen i Springgade for 2 Rdl. pantsat Frakke — hvilken Laaneseddel hun nogen Tid forinden vil have kjøbt paa Gaden af en ubekjendt Person for 1 Mk. — og truffet Aftale med Stahl om, at denne, hvis han efterat have indløst Frakken ønskede at beholde den, skulde betale hende 1 Rdl. for Laanesedlen, hvorom hun senere vilde indfinde sig for at høre Besteed — vedholdende benægtet, at hun senere samme Dag har indfundet sig hos ovenmeldte Strædermester Poulsen og hos denne i Stahls Navn erholdt ubleveret den omhandlede Frakke, som heller ikke er kommen tilstede under Sagen.

Det er imidlertid af omtvønte Poulsen og dennes Datter Caroline Jacobine Poulsen under Eed forklaret, at Arrestantinden den ommeldte Dag omtrent en halv Times Tid efterat Marschandiser L. Stahl havde ved sin 11aarige Datter Marie Stahl sendt ham en Frakke til Reparation, indfandt sig paa deres Bopæl i Christenbernikovstræde, og efterat have spurgt, om det var

sammesteds at en lille Pige havde indleveret en Frakke og herpaa faaet et bekræftende Svar, foregav at være sendt af Stahl for at faae Frakken tilbage, da der var en Person tilstede hos denne, der skulde prøve den, samt da Poulsen antog dette Foregivende for sandt, beholdt Frakken udleveret, hvorhos Poulsen har forklaret, at da han noget efter ved at tale med sin Datter erfarede, at Stahl ingen Tjenestepige havde, fattede han Mistanke og meddeelte Stahl det Paasfæede. Pigesom Poulsens ovenmeldte Datter derhos har forklaret, at hun fra deres Leilighed kunde see Arrestantinden gaae frem og tilbage i Gangen til Forhuustrappen, forinden hun kom ind til hendes Faber, saaledes er det af Skræbermester Poulsens Hustru ligeledes under Eed forklaret, at hun ved den ommeldte Tid saae, at Arrestantinden i hendes og Mandes Stue erholdt udleveret af Sidstnævnte den samme Frakke, der af Marie Stahl var bragt til Reparation, og at hun noget forinden havde seet Arrestantinden staae i Gadedøren til Stedet hvor de boe, og var i Forbigaaende bleven udspurgt af denne om, hvem der boede i Huset, og endvidere har bemeldte Marie Stahl forklaret, at hun, efterat have afleveret til Poulsen den ostmeldte Frakke, traf Arrestantinden staaende i Gadedøren sammesteds.

Naar hertil kommer, at Marschandiser Lauritz Stahl, der ikke blot har frasaldet Krav paa Erstatning under Sagen, men ogsaa erklæret, at han intet saabant vil gjøre gjældenbe mod Poulsen, edelig har bekræftet, at det er uden hans Vidende og Villie, at Frakken er bleven forlangt tilbageleveret hos Poulsen, samt forklaret, at Arrestantinden, da hun samme Dags Aften havde sendt en Dreng ned til ham for at høre Besked om Betalingen for Frakken, og Drengen efter hans Anmodning paaviste hende som den der havde sendt ham, forsøgte at undløbe, hvilket dog ikke lykkedes hende, idet hun strax efter blev anholdt, og endelig at Arrestantinden, der bestemt er gjenkjendt af samtlige ovennævnte Vidner, har afgivet vakkende og usandskærbige Forklaringer under Sagen, Skjønes der efter Omstændighederne og uanset Arrestantindens Benægtelse at være tilveiebragt et efter Grundsatningerne i Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at hun paa den hende paasigtede Maade har svigagtig tilvendt sig den omhandlede Frakke, med Hensyn til hvilken ingen Forvefning, efter hvad der er oplyst, kan antages at have fundet Sted, og vil hun, der er født den 9de Juni 1841 og ved nærværende Rets Dom af 6te Juli 1861 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage, som Følge heraf nu være at ansee i Medfør af samme Forordnings § 79 efter § 13 jfr. § 41 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbebringshuusarbeide i 1 Aar“.

Nr. 229.

Advocat Liebe
contra**Anders** eller **Andreas Peter Andersen** (Defensør Hindenburg
ved Heinrichsen),

der tillales for Tyveri, Løsgængeri og Betleri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 11te Februar 1863: „Arrestanten Anders eller Andreas Peter Andersen bør straffes med Forbedringshussarbejde i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator N. P. Møller, og til Defensør, Procurator Meldola, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1863: „Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Justitsraad Nyegaard og Procurator Kothe, betaler Arrestanten Anders eller Andreas Peter Andersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk indankede Justitsfog er det imod Arrestanten Anders eller Andreas Peter Andersens Benægtelse ved Vidner beviist, at han har været i Besiddelse af en til 2 Mk. vurderet Blitbaaie med noget malet Kaffe, vurderet til 3 Mk. Pundet, hvis Ovantitet af Eieren er angiven til 4 à 5 Pund, hvilke Gjenstande Kroforpagter Nielsen i Smørumovre har beviist at være ham tilhørende, samt beediget at være ham frafomne mod hans Vidende og Villie, og da Arrestanten efter de med Sagen forbundne Omstændigheder maa antages selv at have stjaalet Daasen med Kaffen, maa det i Genhold til L. 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 billiges, at han, der er født 1804, og ifølge Kjøbenhavns Politirets Dom af 13de April 1825 for første Gang begaaet Tyveri er straffet med Fængsel paa Bånd og Brød i 15 Dage, ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13. Da derhos den valgte Straf, Forbedringshuss-

arbejde i 1 Aar, findes passende, og Overretten maa være enig med Underdommeren i, at den Straf, Arrestanten har forskyldt ved det af ham tilstaaede Belleri, herved er absorberet, samt da der ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestanten er skyldig i Løsgængeri, for hvilket han i første Instans er straffunden, efter som Birkethingsdommen kun efter hans egen Begjæring er appelleret, og da endeligen denne Doms Bestemmelser om Actionsomkostningerne billiges, vil den i det Hele blive at stadfæste“.

Hermed endte Høiesterets første ordinaire Sessjon.

Rettelser.

I forrige Nr. S. 273 R. 12, betalte læs: betale
— S. 274 R. 13, for læs: hos

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenallske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. P. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 20.

Den 7de August.

1863.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 27de Juli.

Nr. 242.

Advocat Liebe

contra

Maren Kirstine Jeppesen, (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Juni 1863: „Arrestantinden Maren Kirstine Jeppesen bør straffes med Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og Salomonsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Maren Kirstine Jeppesen, som er født den 15de April 1841 og ved Meertløse og Lubse Herrebers Extrarets Dom af 6te December 1860 efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 1, ansæet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Dplyste besværede Tilstaaelse er overbevist at have i April Maaned d. A. frafjælet Rasmine Petersen, Andersen's Hustru, en til 3 Mf. vurderet Barnepele, vil hun

VII. Aargang.

nu i Medfør af bemeldte Forordnings § 79 være at dømme efter bemeldte Forordnings § 13, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til de befalede Sagførere, 5 Rdl. til hver“.

Nr. 236.

Justitsraad Bunzen

contra

Maren Cathrine Hansdatter, (Defensør Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 6te Mai 1863: „Arrestantinden Maren Cathrine Hansdatter bør straffes med 8 Mars Lughuusarbejde. Hun bør derhos tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Hoegh, 5 Rdl., og til Defensør, Provedprocurator Larsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 1ste Juni 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Provedprocurator Fasting og Procurator Morville, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestantinden Maren Cathrine Hansdatter, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen med Sagens øvrige Omstændigheder stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godgjort, at hun, da hun den 4de April d. A. havde i et Vrind indfundet sig hos Værtshuusbober Christensen i Aalborg, har i dennes Bryggeri tilsvendt sig nogle i en Grubefjedel henliggende bemeldte Christensens Ejenesepige tilhørende Klædningsstykker, der ere vurderede til ialt 8 Rdl. 12 Sk. Af disse Klædningsstykker, som Arrestantinden havde tilegnet sig i det Siemied at sælge dem, indleverede hun en Kjole til Salg hos en Kone i Byen, medens hun selv forblev i Besiddelse af de øvrige, og samtlige sjaalne Koster ere komne tilstede og udleverede Besjaalne, der har frafaltbet Krav paa Erstatning.“

Arrestantinden er tidligere gjentagne Gange straffet for Tyveri, senest ifølge Høiesterets Dom af 2den Januar 1855 for denne Forbrudelse 3die Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, og det maa derfor billiges, at hun nu ved Underrettsdommen for sit foranstøede Forhold er anset efter bemeldte Forordnings § 16 for 4de Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af Tugthuusarbeide i 8 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger findes passende, være at stadfæste".

Nr. 213.

Institutsraad Bungen
contra

Thomas Peder Iversen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalue Koster.

Ribe Herreds Extradets Dom af 29de Januar 1863: „Arrestanten Thomas Peder Iversen bor henfættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder. Saa betaler han og de af hans Arrest og denne Sag lovligt skydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hoftrup, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Ferslev, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 11te Mai 1863: „Arrestanten Thomas Peder Iversen bor henfættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Institutsraad Neckelmann, tillægges i Salarium hver 8 Rdl., bor Herredstingsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Institutsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Emebesvend Thomas Peder Iversen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og Eigtelsen gaaer navnlig ud paa, at han ved Markedet i Arnum den 1ste October f. A. skal have tilvendt sig tvende Tobaks-

piber, af hvilke den ene, som tilhørte Gaardmand Dines Dugen af Orderup og er vurderet til 4 Mk., skal være skafkommen denne i Arnum Østerkro, der hører under Nibe Herreds Jurisdiction, og den anden, som ligeledes er vurderet til 4 Mk., er skafkommen Uugkarl Søren Mathiasen af Arnum Vesterkro, som ligger i det slesvigste Retsgebeet.

Swad nu den førstnævnte Pibe angaaer, da har Tjenestefarl i Arnum Østerkro Hans Hansen edeligen forklaret, at Arrestanten den nævnte Dag i Mørkingen kom til ham, som da opholdt sig i Krogaarden, og faldt ham en Pibe, som D. Dugen senere edeligen har vedkjendt sig; da Arrestanten imidlertid forlangte en Specie for den, vilde han først ikke købe den, men da Arrestanten ved efterhaanden at slaae af faldt den for 2 Mk., købte han Piben for dette Beløb, som han derefter paa sit Kammer betalte Arrestanten. Om denne Handel underrettede Karlen sin Madmoder, og da D. Dugen senere lod forhøre, om han ikke havde glemt sin Pibe i Kroen, og derefter ved Foreviisningen gjentjendte den, blev den ham udleveret. Arrestanten har nu vel indrømmet at have været i Besiddelse af en saadan Pibe, men paastaar at have fundet den bemeldte Dag paa Gulvet under et Bord i Skjænkstuen, hvor han kom til at støde med Foden paa den, ligesom han og foregiver, at da han derefter bragte den ud til Karlen og overleverede den til denne, var det ikke for at sælge Piben, men for at Karlen kunde besørge den fremlyst, og den saaledes kunde komme Eiermanden, som han ikke vidste, hvem var, tilhænde, og han har derhos opgivet, at han med det samme bad Karlen, som han isøvrigt indrømmer, at han ikke kender videre til, om et Laan af en Specie, idet han dog efterhaanden nedsatte sin Begjæring til 2 Mk., hvilket sidste Beløb da blev ham tilstaaet som et Laan, der skulde tilbagebetales ved Leilighed, og paastaar han, at dette Laan ikke i nogensteds Henseende havde noget at gøre med den afleverede Pibe. Ligesom imidlertid Arrestantens Forklaring om Hensigten med, at han leverede Piben til den ommeldte Karl, i og for sig er usandsynlig, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten har indrømmet, at flere Personer vare tilstede, da han fandt Piben, uden at han henvendte sig til nogen af dem, for at oplyse den, saaledes skriver denne Forklaring ogsaa imod det af en Tjenestepige i Kroen afgivne edelige Vidnesbyrd, hvorefter hun, som var kommet tilstede i Karlens Kammer, hørte, at denne afsluttede en Handel med Arrestanten om en Pibe og i hendes Overværelse betalte 2 Mk. for samme; ligesom og den Gensdarm, der anholdt Arrestanten, edelig har forklaret, at denne, efter først at have afgivet en afvigende Forklaring, derpaa tilstod, at han havde solgt Piben, som han havde fundet paa Gulvet i Skjænkstuen, til Karlen i Kroen for 2 Mk.

Der findes derfor ikke at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ommeldte Udgivende om at have leveret Karlen Piben til Oplysning og samtidig laant Penge af ham. Derimod findes hans Forklaring om paa den angivne Maade at være kommen i Besiddelse af Piben ikke at kunne forcastes, og da Dines Dugen har forklaret, at han ved sin Hjemkomst savnede Piben uden at kunne erindre, naar han sidst havde havt den, og vel antog at have glemt den i Arnum Østerkro, men dog ikke havde nogen Visshed derom, før han derfra

erholdt den tilbageleveret, kan Piben ikke paa det Sted, hvor den fandtes, ansees at have været i Eierens Besiddelse, og eiheller har, efter hvad der er oplyst, nogen af Kroens Betøere taget den i Besiddelse paa hans Begne. Arrestanten vil derfor for det omhandlede Forhold kun blive at ansee for ulovlig Omgang med Hittegods.

Med Hensyn til den anden under Eagen omhandlede Tobakspibe, som nogle faa Dage efter Markedet i Arnum blev af Arrestanten bortbyttet til en Snekkerfvend, har han ligeledes nægtet at have sjaalet den, men foregiver at have kjøbt den af en ham ubekjendt Mandsperson paa Markedet, forinden han indfandt sig i Besterkro, hvor han havde den med sig. Nu har vel den ovennævnte Eier af Piben, Søren Mathiasen, — der isvrigt ikke kan erindre, hvor han, der om Eftermiddagen sidste Gang havde røget af Piben og derefter lagt den fra sig i Kroen, hvor han boede, havde henlagt den —, aflagt Tilhjemlingsed og med 2 Vidner godtgjort sin Eiendomsret til Piben; men da Besterkro, hvor Piben maa antages at være frakommen ham, som ommeldt, ligger paa flekvigst Grund, hvor den danske Lovgivning om Virkningen af det ved Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede indirecte Beviis ikke er gjældende, vil Arrestanten ikke efter disse Lovbestemmelser kunne idømmes Straf for sin ubjelmlede Besiddelse af denne Pibe, og da der isvrigt ikke er tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i et strafbart Forhold med Hensyn til den her omhandlede Tobakspibe, vil han under denne Deel af Eagen ikke kunne paalægges Straf.

Arrestanten, der er født i Aaret 1842, er ved Overrettens Dom af 18de Februar 1861 efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Led, idømt Straf af Forbedringshussarbeide i 2 Aar, men denne Straf er ved fgl. Resolution af 10de Mai s. A. forandret til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han vil saaledes nu for sit forstansførte Forhold i Overeensstemmelse med bemeldte Forordnings § 79 være at ansee som for anden Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings §§ 22 og 25, jfr. § 58, og hans Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste“.

Nr. 225.

Sustitsraad Bungen
contra

Diderikke Sundersen, Dagleier Tjorgen Madsens Hustru,
(Defensor Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse, Assurancevig, Bedrageri og Falst.

Nakstov Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Marts 1863: „Tiltalte, Arrestantinden, Huseier og Dagleier Tjorgen Madsens Hustru, Diderikke født Sundersen, vor hensejtes til Tugthussarbeide i 9 Aar. Saa bør hun og udrede i Erstatning til Kjøbstædernes Brandforsikring 380 Rdl. samt tilsvare Lollands Spare-, Laane- og Discountbank 30 Rdl. med

Renter fra den 22de Januar dette Aar, indtil Betaling stedfinder, og Raskflov Laanecontoir 15 Rdl. 64 Sk. tilligemed de paa Betalingstiden forfaldne Renter, foruden samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Aetor, Procurator Heinrichsen, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Barfoed, 6 Rdl. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Udferd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Mai 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 12 Aar. I Salair til Aetor og Defensor ved Overretten, Høiesteretsadvocat Hindenburg og Procurator Bang, betaler Arrestantinden, Dagleier Jørgen Madsens Hustru, Diderikke Gundersen, 8 Rdl. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Raskflov Kjøbstads Extraret heril indankede Sag tiltales Arrestantinden, Dagleier Jørgen Madsens Hustru, Diderikke Gundersen, for Brandstiftelse, Assurance-
svig, Bedrageri og Falst.

Hvad nu først Tiltalen for Brandstiftelse angaaer, er det ved Arrestantindens egen, med hvad der igrigt er fremkommet stemmende Tilslaaelse oplyst, at hun den 15de November f. A. om Formiddagen Kl. 11³/₄, umiddelbart forinden hun med sit 2 Aar gamle Barn forlod deres Hjem i det hende og Mand tilhørende Huus paa Raskflov Madestov for at bringe Middagsmad til Manden, der arbejdede i bemeldte Kjøbstad, udtog af Kaffelovnen i Sovokammeret en Brand, som hun i den Hensigt at afbrænde Huset lagde ned mellem Kaffelovnsfoden, der var af Træ, og Stillerrumsmuren, hvor der laa noget tørt Brænde.

Da hun, der omtrent Kl. 2 begav sig paa Tilbageveien fra Raskflov, kom hjem og aabnede den aflaaede Dør til Kjøkkenet og derigjennem gik ind i Sovokammeret, slog Høgen hende indse, og da hun fandt Kaffelovnen sammenspyrtet, og hele Huset forekom hende at brænde, løb hun ud og gjorde Anstrig. Efterat de Folk, der nu ilede til, havde slukket Ilden og atter havde fjernet sig, tog

Arrestantinden, der var bleven ene tilbage i Huset, en Svovlsstik, med hvilken hun, idet hun stod op paa en Stol i Kjøkkenet, gjennem den derover værende Loftslølem antændte Ild i den paa Loftet liggende Raughalm. Hun gik nu ud paa Veien, og da hun saae det ryge ud igjennem Straataget, saa at hun antog, at Huset maatte brænde, gjorde hun paany Anstrig, men Ilden havde nu alt faaet saameget Overhaand, at det for de Tilfældene kun blev muligt at redde de i Huset værende Løvsørgenstande, hvorimod hele Forhuset nedbrændte.

Som Motiv til Gjerningen har Arrestantinden angivet, at hun derved haabe at kunne komme til at flytte ind til Naffkov, saa at hun ikke behøvede at forlade sit Barn, hver Gang hun skulde bringe Middagsmad til sin Mand; hun vil isvrigt strax efter Gjerningens Udførelse have fortrudt den og har med Bestemtighed benægtet at have foretaget den enten for at tilvende sig og Manden Assurancejumben eller for at skjule nogle af hende, efter hvad nærmere nedenfor vil blive ommeldt, foretagne Paaisætninger af egne eller Andres hende anbetroede Gjenstande.

Hvad Straffen for den saaledes forøvede Brandstiftelse angaaer, vil denne være at fastsætte efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 5, 1ste Membrum, hvorved bemærkes, at Huset ikke var beboet af Andre, at Ingens Liv har været udsat for Fare, og at Huset laa circa 180 Skridt borte fra de nærmeste Bygninger, hvorhos Arrestantinden efter Justitsministeriets paa Kjøbstædernes almindelige Brandforsikrings Vegne neblagte Paastrand vil have at erstatte det samme ved Branden tilføiede Tab med 380 Rdl.

Hvad den Arrestantinden paasigtede Assurancevigt angaaer, er det ligeledes ved hendes egen Tilstaaelse oplyst, at hun saavel for det Assuranceseftab, hvori hendes og hendes Mand's Effecter vare forsikrede, som for Burderingsmandene, der tazerede de reddede Gjenstande, har opgivet som brændte adskillige Effecter som hun havde pantsat paa Laanecontoiret i Naffkov, eller som af andre Grunde ikke vare tilstede, idet hun tilsigtede derved at tilvende sig det Beløb, for hvilket de vare assurerede. Hun vil saaledes ikke kunne undgaae Straf for Assurancevigt efter Forordningen af 11te April 1840 § 53.

Fremdeles har Arrestantinden gjort sig skyldig i Webrageri ved uden de Vedkommendes Vidende og Billie at have i Naffkov Laanecontoir pantsat flere hende ikke tilhørende Gjenstande, der vare hende anbetroede af Andre, saasom en Kjøle og et Skjort tilhørende hendes Moder og vurderede til 4 Rdl., 3de Kjøler tilhørende hendes Søstre og af Værdi 7 Rdl. 3 Mk., en Erøie tilhørende hendes Brodersøn og af Værdi 1 Rdl. 3 Mk. samt en Pigen Dorteaa Rasmussen tilhørende og til 5 Rdl. vurderet Kjøle.

De Paagjældende have erholdt de dem respectve tilhørende Gjenstande udleverede og frasatbet Krav paa Erstatning for Uffavn.

Lil Laanecontoiret, hvem de nævnte Gjenstande tilligemed et hendes Søn tilhørende af hende sammesteds pantsat Stykke Hvergarn ere fravindicerede, vil hun i Erstatning have at betale 15 Rdl. 64 Sk. med Renter efter Contoirets Paastrand indtil Betalingsdagen, hvorimod Contoiret ikke kan tilkjendes den af samme endvidere fordrede Erstatning af 2 Rdl. 4 Mk., der ere laante hende paa

en hende tilhørende Kjøse, da denne er ublaant hende af Contoirtet til Brug under hendes Arrestation. For dette Forhold vil Arrestantinden være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43.

Forsaauidt endelig angaaer det Arrestantinden imputerede Gæst er det oplyst, at hun uden hendes Mand's Vidende og Billie har i hans Navn af Volands Spare-, Laane- og Discoutobank begjært og faaet udbetalt et Laan paa 30 Rdl., hvorfor hun har udfærdiget en Obligation, som hun har understrevet med Mandens Navn, hvis Haandskrift hun derved efterlignede, ligesom hun og ved at foregive, at Obligationen var understrevet af hendes Mand, har formaaet sin Broder og en anden Mand til at tegne sig som Cautionister og Selvskyldnere paa samme. Herfor vil hun altsaa være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 60. Det den nævnte Bank herved tilføiede Tab vil hun have at erstatte samme med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22de Januar d. A.

For de ovennævnte Delicta findes Arrestantinden, der er født den 14de December 1823 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, at maatte idømmes en samlet Straf af 12 Aars Tugthushusarbejde. Med den Modification, som følger af, at den indbante den 13de Marts d. A. affagte Dom har fastsat Straffetiden til 9 Aar, vil Dommen, hvis Bestemmelser saavel i Henseende til de idømte Erstatningsbøser som til Actionens Omkostninger tilliges, være at stabsæste".

Tirsdagen den 28de Juli.

Nr. 246.

Advocat Hansen
contra

Hans Heinrich Møller Olsen, (Defensor Bunken),
der tiltales for bedrageligt Forhold og Betleri.

Nalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Marts 1863: „Arrestanten Hans Heinrich Møller Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Han bør derhos tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Høegh, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Nielsen, 8 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Juni 1863: „Arrestanten Hans Heinrich Møller Olsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 10 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Hausen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Heinrich Møller Olsen for bedrageligt Forhold og Betleri.

Foraaabidt Arrestanten har været mistænkt for ved falske Foregivender at have fratøkket Leiehundsmand Niels Christian Christensen og dennes Husfru, samt Frank Andersen Bruun og Ole Lauritz Carstensen forskjellige Pengeveløb, er han ikke ved Underrettsdommen anset med Straf, og da denne Dom alene er indanfæet her for Retten efter Arrestantens Begjæring og ei tillige paa det Offentliges Begne, bliver der her for Retten Intet at paakjende i disse Henseender, hvorimod der alene bliver Spørgsmaal om Strafsansvar for Arrestanten med Hensyn til hans Forhold ved at have gaaet omkring i Aalborg By og Omegn med Indbyddelser til Deeltagelse deels i et Keglespil, deels i en Skivefydning om Gevinster, og i den Anledning indsamlet Penge, uden senere at have ladet enten Keglespillet eller Skivefydningen afholde.

Arrestanten har i saa Henseende vedgaaet, at han i Slutningen af Mai eller Begyndelsen af Juni s. A. begyndte at gaae omkring med en i en nyder Sagen fremlagt Bog indført og af ham understreven Indbyddelse til Deeltagelse i et Keglespil, der skulde afholdes paa den til Restaurateur Christensens Bæveriningslocale i Aalborg, Dramatikken, hørende Keglebane, og hvorved der skulde bortspilles 6 i Indbyddelsen, hvori Prisen for et Løb bestemmes til 2 Mk., nævnte Gevinster tilsammen af Værdi 25 Rdl. Denne Indbyddelse er forsynet med en af Guldsmedmester J. P. Møller i Aalborg understreven Paategning om, at Gevinsterne vare hjøbte og slobe til Eftersyn hos ham, hvorhos der i bemeldte Bog findes indført Navnene paa de Personer, der havde taget Lødder, samt hoormange Lødder Enhver af dem havde taget, og efter Bogens Udvisende var der i det Hele assat omtrent 190 Lødder, men Arrestanten kan imidlertid ikke antages at have oppebaaret 2 Mk. for hvert af disse Lødder, idet det efter Sagens Oplysninger maa antages, deels at Nogle ikke have betalt de af dem tagne Lødder, deels at Arrestanten har optegnet i Bogen enkelte Personer som Lødtagere, skjøndt de slet ikke have taget noget Løb, samt for flere Lødtageres Vedkommende anført et større Antal Lødder, end de virkelig have taget. Liden for Keglespillets Afholdelse findes nu anført med en uløselig Dato i September, men det er iøvrigt kjendeligt, at der saavel ved Datum som Maanedens er foretaget en Rabering, samt at Liden oprindeligt i Indbyddelsen har været bestemt til en Søndag sidst i Juni Maaned. Det er derhos oplyst, at Arrestanten har

affjød Guldbjædmester Møller de i Jndbydelsen nævnte Gevinster, der efter den med Sidstnævnte truffne Aftale dog først skulde udleveres Arrestanten, naar han havde betalt den hele Kjøbesum, paa hvilken han havde lovet efterhaanden at betale Afdrag, samt at Arrestanten ligeledes havde truffet Aftale med Restaurateur Christensen om Afbenyttelsen af hans Reglebane til Reglespillet en Dag i Slutningen af Juni Maaned

Efter Arrestantens Forklaring kunde han imidlertid ikke lade Reglespillet afholde til den nævnte Tid, fordi han dengang endnu ikke havde faaet et tilstrækkeligt Antal Lodder affat, og han besluttede derfor at udsætte Reglespillet, og lod derefter under 5te Juli i Aalborg Stiftstidende indrykke en Bekjendtgjørelse, hvorefter Reglespillet skulde afholdes den 20de Juli. I Midten af Juli — som det maa antages forinden den 20de Juli — erholdt Arrestanten en Dag, da han var kaldt op paa Politikammeret, Politimesterens Tillabelse til at lade et Reglespil om Gevinster afholde paa Dramatikken, uden at der isvrigt da var Spørgsmaal om Tiden, naar Reglespillet skulde afholdes, men det blev ham tillige paalagt, at han ei maatte lade nogen Bekjendtgjørelse om Reglespillet indrykke i Avisen, og da han efter sin Forklaring endnu ikke den 20de Juli havde erholdt et tilstrækkeligt Antal Lodder affat, — i hvilken Henseende det efter Sagens Oplysninger maa antages, at han dengang, da han, som meldt, blev opkaldt paa Politikammeret, ifkun havde folgt for høist 20 Rbl. — udsatte han paaany Reglespillet til en senere Tid, men vedblev at sælge Lodder til dette, idet han efter sin Forklaring antog, at han deels ved personlig at henvende sig til Løbtagerne deels i alt Fald ved Opflag i Dramatikken kunde give disse fornøden Underretning om Tiden for Reglespillets Afholdelse. Udførelsen af de i den ovenomlelte Bog anførte Lodder var efter Arrestantens Forklaring tilendebragt i Slutningen af August, men da Restaurateur Christensen efter Arrestantens Udsagn omtrent til samme Tid nægte ham Tillabelse til at afbenytte hans Reglebane til det ommlelte Reglespil, besluttede Arrestanten aldeles at opgave Reglespillet og at forandre det til en Skivefydning, idet han allerede tidligere havde tænkt paa at lade en saadan afholde i Restrup Kro, og nu vilde indrette det saaledes, at Løbtagerne i Reglespillet skulde concurrere om Gevinsterne under Et med dem, der tegnede sig som Deeltagere i Skivefydningen; han har isvrigt vedholdende udsagt, at det var hans Hensigt at give dem af Løbtagerne i Reglespillet, som ikke vilde give deres Samtykke til Reglespillets Forandring til en Skivefydning, deres Penge tilbage, i hvilken Henseende Arrestanten nærmere har forklaret, at han deels vilde, forsaavidt han efter den i Bogen indførte Forsegnelse kunde finde Løbtagerne, anmode disse om Samtykke til den paatænkte Forandring, deels vilde henvende sig til Politiet om Tillabelse til at lade en Bekjendtgjørelse om Forandringen indrykke i Avisen.

Det er derhos oplyst, at Arrestanten i September begyndte at gaa omkring med en i en anden under Sagen fremsagt Bog indført Jndbydelse til en Skivefydning, der skulde afholdes i Restrup Kro med 6 i Jndbydelsen nævnte Gevinster, tilsammen af Verdi 27 Rbl., og hvortil hvert Lod ligeledes skulde koste 2 Mk. Denne Jndbydelse er under 13de September forsynet med en af

Guldbmedmester Marcusen understrevet Paategning om, at Gevinsterne vare kjøbt og stode til Esterlyu hos ham. I denne Bog er derhos ogsaa indført Navnene paa de Personer, der havde taget Lodder, samt hvormange Lodder Enhver af dem havde taget, og efter Bogens Udvisende var der assat ialt omtrent 140 Lodder, men efter Sagens Oplysninger kan det ei heller med Hensyn til disse Lodder antages, at Arrestanten har modtaget 2 Mk. for hvert Lod. Liden for Afholdelsen af denne Skivefydning var i Indbydelsen oprindelig bestemt til den 12te October, til hvilken Tid Arrestanten ogsaa — efter hvad der i saa Henseende er oplyst — havde truffet Aftale med Marcusen om at levere Gevinsterne og med Bestyreren af Nestrup Kro om Skivefydningens Afholdelse i Kroen, men Arrestanten har vedgaaet, at han senere — som det maa antages — efterat han havde begyndt at samle Lodtagere i Skivefydningen, har forandret bemeldte Dato i Indbydelsen til den 26de, hvorhos han har forklaret, at Grunden til, at han saaledes udsatte Skivefydningen fra den 12te til den 26de October, hvilken Udsættelse han bekendtgjorde i Aalborg Stijstidende, var den, at han i Slutningen af September fik en daarlig Gaand.

Arrestanten har derhos forklaret, at det var det daarlige Veir, der forhindrede ham fra at lade Skivefydningen afholde den 26de October eller da at beramme den til nogen bestemt Tid, men har tillige bestemt paa at, at det aldrig har været hans Hensigt at opgive Skivefydningen, og at han, forinden han den 26de November blev anholdt, allerede havde talt med flere Lodtagere om at lade den afholde den 7de December. Endelig har Arrestanten vedgaaet, at han ikke har betalt Nogetsomhelst paa de Gevinster, som han havde kjøbt hos Møller og Marcusen, samt at han efterhaanden havde brugt de Penge, han erholdt ved Salg af Lodder til Reglespillet og Skivefydningen, men han har i saa Henseende nærmere anført, at det var hans Bestemmelse i Ugen førend den 7de December at rejse et Laan hos en eller anden Agerkarl for derved at blive sat i Stand til deels at købe de hos Marcusen til Skivefydningen bestilte Gevinster, deels at tilbagebetale de Lodtagere i Reglespillet, som havde betalt deres Lodder, men ikke vilde give deres Samtykke til Reglespillets Forandring til en Skivefydning, deres udlagte Penge, hvorhos han har tilføiet, at han til Sikkerhed for et saadant Laan vilde give Pant i sit Løssøre, der tidligere — efter hvad der er oplyst — havde været pantsat for 100 Rdl., samt at han isøvrigt var overbeviist om, at kun ganske faa Lodtagere i Reglespillet vilde nægte deres Samtykke til Forandringen, idet de fleste af disse efter hans Forklaring havde taget Lodder nærmest for at hjælpe ham.

Vel tale nu flere under Sagen oplyste Omstændigheder for, at Arrestanten, om han end oprindelig har havt til Hensigt at lade enten Reglespillet eller Skivefydningen afholde, dog i alt Fald senere har opgivet denne Hensigt og ikke bestomindre efter den Tid assat Lodder dertil, samt forbrugt de derved indkomne Penge, og der er navnlig tilveiebragt en ikke ringe Formodning for, at Arrestanten endnu i September og October, altsaa efter den Tid, da han efter sin Forklaring ganske vil have opgivet Reglespillet, har solgt Lodder til Reglespillet, men imod Arrestantens bestemte Benægtelse kan dette Sidste dog ei anses til-

stræffeligt godtgjort, og da hans Forklaring om, at han, da han opgav Keglespillet, har havt til Hensigt at lade Løtagerne i Keglespillet faae Balget mellem at faae deres Penge tilbage eller at concurrere med Løtagerne i Skivestrybningen, ikke findes at kunne forkastes, og da det ligeledes findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten overhovedet ved at unblade at lade først Keglespillet og siden Skivestrybningen afholde har handlet med bestemt svigagtig Hensigt og navnlig tilfiet at tilvende sig de for de affatte Løbber erlagte Beløb uden at give Løtagerne Afgang til at vinde de udlovede Præmier, findes der saaledes ikke altsedes tilstræffeligt Høie til at ansee Arrestanten styblig i et strafbart bebrageligt Forhold.

Foraauidt Arrestanten dernæst sigtes for ved Omhællsen af bemelte Indbydelsler at have gjort sig styblig i Vetsleri, have vel flere Vidner forklaret, at de alene have taget Løbber for paa denne Maade at give Arrestanten en Almieise, og ligesom Arrestanten — som ovenfor ommelt — har udsagt, at han er overbeviist om, at de fleste Løbtagerere have taget Løbber nærmest for at hjælpe ham, saaledes har han ogsaa vedgaaet, at han ligeoverfor flere af Løbtagerne har samtidigt med, at han aumodebe dem om at tage Løbber, brugt Uttringer om, at han Intet havde at fortjene, eller at hans Kone var syg eller beslige, men imod Arrestantens bestemte Venægtelse er der dog ikke Høie til at statuere, at han ved disse Leiligheder er optraadt som Tigger, eller at Salget af Løbber i disse Leiligheder ifkun var en Form, under hvilken han betlede, hvortil kommer, at han havde Tilladelse af vedkommende Politimester til at affatte Løbber til Keglespillet og kunde vente ogsaa at erholde saadan Tilladelse til Skivestrybningens Afholdelse.

Efter det Anførte vil Arrestanten i det Hele være at frifinde, dog efter Sagens Omstændigheder ifkun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at udbrede Actionens Omkostninger, herunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 10 Rdl. til hver“.

Onsdagen den 29de Juli.

Nr. 224.

Advocat Hindenburg
contra

1) **Ane Cathrine Hansen**, 2) **Hanne** eller **Johanne Erhardtzen**, Høgtter **Peter Olsens** Hustru, og 3) **Skomagersvend Anders Christian** eller **Christiansen**, (Defensor for Nr. 1, Bungen, og for Nr. 2 og 3, Hansen),

der tiltales, Nr. 1 for Attentat paa Fosterfordrivelse og for at have indgivet sit spæde Barn en giftig Substantis for derved at fremkalde dets Død, Nr. 2 for Deelagtighed i sidstnævnte Forbrydelse og Nr. 3 for at have opfordret eller i alt Fald raadet Ane Cathrine Hansen til at fordrive sit Foster.

Bjerge og Masum Herredens Egtravets Dom af 12te Febr. 1863: „Arrestantinderne Ane Cathrine Hansen af Nørre-Lyndelse Fattighuus og Hanne Erhardtzen, Møgter Peter Olsens Kone af Odense, bør Enhver især have sit Liv forbrudt. Tiltalte, Stomagerjvend Anders Christian eller Christiansen af Odense, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Endelig bør Arrestantinderne og Tiltalte udrede alle af Sagen og Arresten lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salairerne til Actor, Kammerassessor, Procurator Jespersen, 10 Rdl., Defensiverne, Procuratorerne Hansen og Tommerup, hver 6 Rdl., og Defensor, Procurator Cloos, 5 Rdl., i saadant Forhold, at Tiltalte bærer hans Defensors Salair og $\frac{1}{6}$ af Actors Salair, men alle Sagens øvrige Omkostninger bør begge Arrestantinder udrede in solidum, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at de tillige ere solidarisk ansvarlige med den Tiltalte for hans Andeel i Omkostningerne. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Mai 1863: „3 Hensende til den Arrestantinderne Ane Cathrine Hansen og Hanne eller Johanne Erhardtzen, Møgter Peter Olsens Hustru, idomte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at staade. Tiltalte, Stomagerjvend Anders Christian eller Christiansen, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salarium til Actor og Defensiverne for Overretten, Procuratorerne Salomonsen, Simonsen og Winther samt Prøveprocurator Jacobsen, 10 Rdl. til den Første og 8 Rdl. til hver af de Sidste, udredes af Arrestantinden Hansen, saaledes at Arrestantinden Erhardtzen heraf solidarisk tilsvares $\frac{3}{4}$ Dele og Tiltalte Christian eller Christiansen $\frac{1}{4}$ Deel. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Om end Tiltalte Anders Christiansen, da han, som i den indankede Dom anført, raadede Ane Cathrine Hansen til at indtage Noget for at fordrive Fosteret, har handlet uden Overlæg, maa han dog efter Indholdet af hans Forklaringer antages at have villet, at hun skulde følge dette Raad, og han vil for dette Forhold være at anses med en arbitrair Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Søvrigt bliver bemeldte Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Anders Christian eller Christiansen bør henføres i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iovrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocat Hindenburg, Justitsraad Bunnen og Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bjerge og Asum Herreders Ervaret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinderne Ane Cathrine Hansen og Haune eller Johanne Erhardtzen, Kogter Peter Olsens Husfru, den Første for Attentat paa Fosterfordrivelse og for at have indgivet sit spæde Barn en giftig Substant for derved at fremkalde dets Død, og den Sidste for Deefagtighed i sidstnævnte Forbrydelse, samt Tiltalte, Skomager-svend Anders Christian eller Christiansen, for at have opfordret eller i alt Fald raadet Arrestantinden Hansen til at fordrive sit Foster.

Af Sagens Oplysninger fremgaaer det, at Arrestantinden Hansen, der tidligere havde født 2 uægte Børn, den 15de Mai f. A. fødte et tredie uægte Barn, om hvilket vedkommende Jordemoder har forklaret, at det var meget svageligt og født omtrent 1 Maaned for tidligt, samt at det var hendes Mening, at det sandsynligviis ikke vilde kunne leve. Barnet døde ogsaa den paafølgende 24de Juni, efterat vedkommende Districtslæge den 20de f. M. havde tilseet det og fundet, efter sin under Sagen fremlagte Erklæring, Barnets Tilstand saaledes, at han var overbeviist om, at det inden kort Tid vilde døe.

Skvad nu Sigteessen for Attentat paa Fosterfordrivelse angaaer, har Arrestantinden Hansen vedgaaet, at hun i Svangerskabet 2den eller 3die Maaned, for at fordrive Fosteret, har indtaget, dog kun lidt, da Driften var hende for stærk og en tredie Person derefter kastede Flasken bort, af en Drif, hun havde sammenlavet af $\frac{1}{2}$ Pøgel fransk Brændeviin, noget Alvie og dansk Pøber, for 2 Sk. af hvert Slags, men uden at spore nogen Virkning heraf. Efter Arrestantindens Forklaring vil hun ikke have tænkt — i alt Fald ikke videre — paa at fordrive Fosteret, forinden hun i October Maaned 1861 havde haft en Samtale med Barnefaderen, Tiltalte, Skomagersvend Anders Christian eller Christiansen, under hvilken denne raadede hende til at tage Noget ind for derved at fordrive Fosteret, men uden dog videre at friste hende, ligesom hun ogsaa kun denne ene Gang talte med ham herom.

Tiltalte, Skomagersvend Anders Christian eller Christiansen, der, som bemærket, tiltales for at have opfordret eller i alt Fald raadet Arrestantinden Hansen til at fordrive hendes Foster, har ligeledes vedgaaet, at han under denne Samtale raadede hende til at indtage Noget for derved at fordrive Fosteret,

uden at han dog tænkte videre herover, idet Ordene — som han har sagt — slap ham ud af Munden, og tilbød han forøvrigt efter sin Forklaring, hvormed Arrestantindens stemmer, at hjælpe hende med Penge, for at hun ikke skulde komme paa Sognet. Efter Stiftsphysicus Arendrups Erklæring kunde den af Arrestantinden tillavede Drif vel, naar den indtoges paa en gang, virke fosterfordrivende, hvorimod den, taget i smaa og saa Subgister neppe vilde have nogen paavisselig skadelig Virkning.

Foraaarvidt Arrestantinden Hansen dernæst tiltales for at have indgivet sit Spæde Barn en giftig Substant for derved at fremkalde dets Død, og Arrestantinden Erhardtisen for Deelagtighed i denne Forbrydelse, er det ved Arrestantindernes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Dørløse tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig Skyldige i dette delictum, hvis nærmere Omstændigheder i det Væsentlige ere følgende:

Da Arrestantinden Hansen omtrent 3 Uger, efterat hun var nedkommen med sit den 15de Mai s. A. fødte Barn, traf sammen med Arrestantinden Erhardtisen paa dennes Bopæl i Odense, yttrede hun, der var meget forfnyet og kjed over at skulle forblive i Fattighuset, — Arrestantinden var nemlig indlagt i Nørre Lyndelse Fattighuus og ventede, hvad ogsaa skete, at Sognesforstanderskabet efter det 3die Barns Fødsel vilde forlange, at hun skulde tage sine to ældre Børn hjem og forblive med alle 3 Børn i Fattighuset, hvorimod hun hellere vilde ud at tjene —, at hun ønskede, at hendes Barn kunde døe. Efter Arrestantinden Hansens Forklaring sagde da Arrestantinden Erhardtisen til hende, at hun skulde kjøbe noget Slupsukker og give Barnet den hele Portion paa en gang, da det saa nok vilde døe. Arrestantinden Erhardtisen har hertil erklæret, at hun vel ikke bestemt erindrer, om Ordene ere saadane saaledes, som af Arrestantinden Hansen forklaret, men at hun heller ikke vil benægte det. Arrestantinden Hansen kjøbte derefter for 2 eller 4 Sk. Slupsukker, hvoraf hun, for at bevirke Barnets Død, næste Dag gav det i det Hele 3 Gange, nemlig 1ste Gang om Formiddagen, 2den Gang om Middagen og 3die Gang hen paa Eftermiddagen, idet hun hver Gang tog lidt paa en Kniv og rørte det om i sød Mælk, men Barnet brækkede hver Gang op, hvad det havde faaet. Da Arrestantinden Erhardtisen nogen Tid efter kom hjem til Arrestantinden Hansen i Fattighuset, fortalte denne hende, hvorledes det var gaaet med Slupsukkeret, og at hun, hvis Barnet ikke døde, inden der næste Gang skulde uddeles Almisse, vilde faae de 2 ældre Børn hjem i Fattighuset, og yttrede da Arrestantinden Erhardtisen, der efter sin Forklaring yttedes over hende, at de skulde strafe Phosphoret eller Svovlet af nogle Svovlsfikker og bløde det ud i Vand samt derefter give Barnet det. Svovlsfikkerne bleve ogsaa hentede for at benyttes i det nævnte Diemed, men da en tilsebeværende tredje Person, som havde paaørt Samtalen, tog Svovlsfikkerne bort og skjæbte Arrestantinderne ud, blev der Intet heraf. Da Arrestantinden Erhardtisen derpaa begav sig paa Hjemveien til Odense, fulgte Arrestantinden Hansen hende et Stykke, og omtalte da Erhardtisen, at Arrestantinden Hansen skulde give Barnet Rottefidt, da det saa vilde døe inden 24 Timer, og raadførte de sig iøvrigt begge om Sagen. Den næste Dag indkjøbte ogsaa Erhardtisen for

4 Sk. Nottesfibt i Obense og leverede det til Arrestantinden Hansen, som tog det med hjem til Fattighuset, hvor hun havde det beroende i noget over en Uge eller maaskee henved 14 Dage, forinden hun brugte det, da hun, skjøndt hun et Par Gange tog det frem for at give Barnet deraf, dog ikke kunde bringe det over sit Sind. Men den Dag, da Barnet døde, den 24de Juni f. A., omtrent 4 eller 5 Timer forinden Døden, indgav hun Barnet, for at bevirke dets Død, noget af Nottesfibtet opløst i Vand, idet hun herom nærmere har forklaret, at hun med en Kniv tog saameget Nottesfibt som af en Werts Størrelse, i alt Fald var der ikke stort mere, og rørte dette i en Ekee om i noget Vand, hvorefter hun helbte det i Barnet, som sank Alt, hvad der var i Ekeem uden at opfaste det. Barnet døde derefter omtrent Kl. 5^{1/2} om Eftermiddagen, efter Arrestantindens Forklaring i Krampetrækninger, men dette stemmer isvrigt ikke med Jordemoderens Forklaring, der var tilslæde, da Barnet døde, idet hun har sagt, at hun ikke bemærkede, at Barnet havde Krampe, skjøndt det er meget muligt, at Krampen er hørt op kort forinden, og at hun omtrent Kl. 3 om Eftermiddagen saae til Barnet, som da laa roligt, uden at hun bemærkede noget Usædvanligt ved det. Overhovedet opstod der dengang ingen Mistanke om, at Barnet havde faaet Gift, hvorimod Undersøgelsen i Sagen først begyndte den 2den September f. A. i Anledning af et Politimesteren da forebragt Rygte om, at Barnet muligens ikke skulde have faaet en naturlig Død. Begge Arrestantinder have isvrigt erklæret, at de vare lige gode om, at Barnet skulde forgives, og at de ikke gjensidigen ville skyde Skylden paa hinanden, og maa Arrestantinden Hansen antages at være bleven motiveret til Forbrydelsen af Frygt for at blive i Fattighuset, og Arrestantinden Erhardtens af Medsyn med Arrestantinden Hansens og vel tildeels ogsaa af Hensyn til Barnets sygelige og daarlige Tilstand lige fra Fødselen af.

(Nærværende Sag slutes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenløse Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 21.

Den 14de August.

1863.

Første extraordinaire Session.

Onsdagen den 29de Juli.

Nr. 224.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Cathrine Hansen, Hanne eller Johanne Erhardtzen, Røgter Peter Olsens Hustru, og Skomagersvend Anders Christian eller Christiansen (see forrige Nr.).

Da Barnets Lig den 15de September f. A. blev opgravet, fandtes det i en saa opløst Tilstand, at efter Lægernes Erklæring ingen Obductionsforretning kunde foretages for at oplyse Dødsarsagen, hvilken saaledes ikke er konstateret ved nogen Undersøgelse af Barnets Lig; men derimod gaaer en af Stiftsphysicus Arendrup afgiven Erklæring, som i det Hele er tiltraadt af det kongelige Sundhedscollegium, ud paa, at en Indgift af Rottefidt af en Verts Størrelse, om den just ikke ligefrem vil dræbe et $1\frac{1}{2}$ Maaned gammelt Barn, dog vil kunne fremkalde livsfarlige Tilfælde, ligesom at et Quantum Stupsukker til 2 Sk. ikke uden stor Fare kan gives et $1\frac{1}{2}$ Maanedes Barn paa eengang, hvorimod ganske smaa Indgifter kun ville virke som temporairt beroligende Middel.

Ejendbt det saaledes ikke er godtgjort, at Barnets Død er en Følge af det indgivne Rottefidt, maa det dog, efter de ovennævnte Lægeerklæringer, ansees som et Middel, der ikke var ubeløstet fra at kunne bevirke Døden, og Arrestantinden Hansen, der er født den 27de Marts 1836 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansee for attentet Giftmord efter Lovens 6—6—22, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, med at have sit Liv forbrudt, ved hvilken Straf den, hun har forskyldt for Attentat paa Fosterfordrivelse, afsorbere, og Arrestantinden Erhardtzen, der er født den 11te October 1832 og heller ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, for Deelagtighed i attentet Giftmord efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 25 og 26, jfr. Forordningens

§ 14 og Lovens 6—6—22, ligeledes med at have sit Liv forbrudt. Dette Resultat har ogsaa Underrettsdommen, der altsaa forsaavidt vil være at slafsætte.

Hvad Tiltalte Stomagersvend Christians, eller Christiansens Straffskyld angaaer, bemærkes, at da det af ham givne Raad, efter Alt hvad der foreligger, nærmest maa betragtes som en ham af Uagtsomhed undsluppen Yttring, uden at Tiltalte derved kan antages at have havt til Hensigt at fremkalde Forsættet hos Arrestantinden Hansen til at fordrive Fosteret, — vil denue Tiltalte, der er født den 25de Mai 1832 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der passende findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, og Underrettsdommen, der har ifjendt ham en arbitrair Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvilket ligeledes vil være Tilfældet med Hensyn til dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, idet Arrestantinden Hansen findes at maatte udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, og i Salarium til Actor og Defensorerne her for Retten, Procuratorerne Salomonsen og Winther samt Prøveprocurator Jacobsen, 10 Rdl. til den Første og 8 Rdl. til hver af de Sidste, saaledes at Arrestantinden Erhardtisen heraf solidarisk tilsvares $\frac{3}{4}$ Dele og Tiltalte Christiansen $\frac{1}{4}$ Deel“.

Nr. 203.

Advocat Hindenburg
contra

Jørgen Frederik Møller, (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og for Løsgængereri.

Lyråking og Brads Herreders Eyrarets Dom af 21de Januar 1863: „Arrestanten Jørgen Frederik Møller bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 5 Aar samt udrede alle af Actionen lovlige flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Hviid, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Zielian, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de April 1863: „Arrestanten Jørgen Frederik Møller bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forskrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Arrestanten Jørgen Frederik Møller, der er født 1804 og siden sin Barndom mangfoldige Gange har været anholdt som mistænkt, navnlig for Lommetyverier, for hvilken Forbrydelse han ogsaa gjentagne Gange er straffet, senest ifølge Høiesterets Dom af 2den December 1850 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, hvorefter han senere 3 Gange er straffet for Løsgængeri, hver Gang med Fængsel paa Baud og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster og for Løsgængeri.

Efter Sagens Oplysninger blev der ved en den 27de October f. A. i Nørhoved afholdt Løsgreauction efterhaanden savnet 3 Pengepunge, som disses Eiermand efter deres Forklaringer havde havt i deres Lommer, og som angaves tilsammen at have indeholdt noget over 6 Rdl., nemlig 2 Specier, 1 Rigsdaler, 1 Tremarkstykke, 3 à 4 Markstykker foruden nogle Smaaffillinger, og da der derved var opstaaet Formodning om, at der var en Lommetyv tilstede, holdt den tilstedeværende Herredsfogedsfuldmægtig, efter hvad han i en under Sagen fremlagt beediget Rapport har anført, Die med Arrestanten, der havde indfundet sig ved Auctionen og af og til opholdt sig i Trængselen omkring Auctionsbordet uden at købe Noget, og Fuldmægtigen bemærkede da efter sit Udsagn tydeligt, at Arrestanten var i Begreb med at lempe sin ene Gaand ned i en heststaaende Mandes Burelomme; Arrestanten blev derpaa underkastet Visitation, ved hvilken der i hans Lommer fandtes 2 Specier, 1 Tremarkstykke, 3 Markstykker og 1 Mk. i mindre Møntsorter, og i en Portemonnaie, om hvilken flere Bidner edelig have udsagt, at de, medens Arrestanten blev visiteret, saae, at han tog den op af Baglommen og kastede den paa Jorden, og som strax derefter blev optagen og gjenkjendt af Skovfoged Jørgen Lassen som ham tilhørende, fore fandtes 1 Rigsdaler og 1 Markstykke.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have begaaet de ovennævnte Lommetyverier, eller at have været i Besiddelse af den nævnte Portemonnaie, hvorhos han har paa staaet, at de i hans Lommer forefundne Penge tilhørte ham selv og udgjorde Resten af et større Beløb, som han vil have faaet til Foræring af en Veisfærende, hvis Navn han dog ikke erindrer. Som ovenfor berørt, er det imidlertid ved Bidner godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af den ommeldte Portemonnaie, der er vurderet til 3 Mk., tilligemed de i samme værende Penge, og da derhos Skovfoged Jørgen Lassen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Portemonnaien og ved Bidner beviist sin Eieendomsret til samme, ere saaledes Betingelserne for det i Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede indirecte Beviis tilstede, og efter Sagens

samlige Omstændigheder findes det navnlig at maatte antages, at Arrestanten selv har stjaaet den ommeldte Portemonnaie.

Foraaabidt dernæst angaaer Sigteisen for Løsgængerer er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, uagtet der under 21de August 1860 til Politiprotocolen var givet ham Tilhold om ikke at forlade Kragelund Sogn og navnlig ikke at indfinde sig paa Markeder eller ved andre Forsamlinger uden Politiets Tilladelse med Tilfjendegivelse af, at han i Overtrædelsestilfælde vilde blive draget til Ansvar og Straf, hvilket Tilhold, efterat han havde udstaaet den ham sidst idømte Straf for Løsgængerer, blev mundtlig gjentaget for ham, har flere Gange uden Politiets Tilladelse begivet sig bort fra det Sted, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, i hvilken Henseende han navnlig har erkjendt, at han i Begyndelsen af October Maaned s. A. har været i Horsens og i Midten af samme Maaned har været tilstede ved et Marked — som det maa antages ved Kloborg Marked den 13de October — hvorhos han endelig, som ovenfor ommeldt, den 27de s. M. har indfundet sig i Nørhoved, idet han efter sin Forklaring da var paa Veien til Horsens.

For det Arrestanten ifølge det Ovenangførte overførte Tyveri vil han, idet han, som meldt, tidligere er straffet for 2den Gang begaaet Tyveri, være at ansee for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 6 Aar, hvorved den Straf, Arrestanten tillige ifølge Lov af 3die Marts 1860 § 2 har forskyldt for det af ham begaaede Løsgængerer, vil absorberes“.

Torsdagen den 30te Juli.

Nr. 243.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Peter Christensen, (Defensor Hansen),

der tiltales for at have forsøgt ved Trusler at afpresse en Mand en betydelig Sum Penge.

Vordingborg søndre Birk's Extrarets Dom af 23de Marts 1863: „Arrestanten Niels Peter Christensen af Beldringe bør henføres til Forbedringshumsarbejde i 3 Aar, samt efter udstaaet Straf af Øvrigheden sættes i Forvaring, indtil han stiller saadan Borgen, at Kammerherre Raben paa sin Søn's Frederik Rabens Begne kan være forsikret. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Schaarup, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Tørgensen, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover. samt Hof. og Stadskrettens Dom af 2den Juni 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om, at Arrestanten Niels Peter Christensen efter udstaaet Straf skal sættes i Forvaring af Dvrigheden bortfalder. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Winther og Secretair Schonberg, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansæe med en arbitrair Straf efter Analogien af Lovgivningens Forskrifter om Forsøg paa ved ulovlig Tvang at fravende en Anden Penge. Straffen findes efter de oplyste Omstændigheder og i Betragtning af den Tiltalte tidligere overgaaede Dom at kunne fastsættes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, hvormod der, som ved bemeldte Dom retteligen antaget, ikke er tilstrækkelig Høie til at bringe Bestemmelsen i Lovens 1—23—1 til Anvendelse.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Niels Peter Christensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover. samt Hof. og Stadskrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, ber i 1ste Instantis er paadømt den 23de Marts d. A. ved Borningborg søndre Birkis Ertraret, tiltales Arrestanten Niels Peter Christensen for at have forsøgt ved Trusler at afpresse en Mand en betydelig Sum Penge.

Ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det beviist, at Arrestanten har tilskrevet Kammerherre Raben til Vekkende et med Posten assendbt Brev, i hvilket, der er dateret Korsør den 2den Januar d. A. og uden Underskrift, Brevskriveren næst at foregive, at han har i Pleie en naturlig Datter af Kammerherre Raben og i denne Anledning er i Besiddelse af et Document, forlanger af ham 20,000 Rdl. for at kunne udstyre hende paa en passende Maade, og opfordrer ham til at møde sig den 14de s. M. om Aftenen Kl. 5 à 6 paa Landeveien ligefor Udby. Brevskriveren meddeles derhos, at hvis Kammerherre Raben ikke efterkommer Opfordringen, skal hans Søn inden 10 Aar falde for Morder-

haand, og at Hævnen skal følge, om ogsaa Brevskriveren tusinde Gange skulde døe derfor, men at han ikke tænker, at Kammerherre Raben har Mod til selv at affige sin Søns Dødsdom. Arrestanten gav ogsaa Møde til den angivne Tid og paa det bestemte Sted, hvor imidlertid Politiet, til hvilket Kammerherre Raben havde afleveret Brevet, paagreb ham. Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanten i Besiddelse af et andet Brev til Kammerherre Raben, ligeledes uden Underkrift, med Hensyn til hvilket han har forklaret, at dersom Kammerherre Raben ikke gav Møde, hvorefter Arrestanten dog egentlig ikke tvivlede, idet han sikkert troede, at han strax vilde erholde det forlangte Pengebeløb, vilde han aflevere sidstnævnte Brev, hvori han skriver, at dersom Kammerherre Raben syntes, at det var for meget, vilde han nøies med 15,000 Rdl. efter samme Vilkaar som forhen, naar Kammerherre Raben samme Aften inden Kl. 11 indsendt sig paa det betegnede Sted, samt tilbyder at sige sit Navn, naar Alt var i Orden. Arrestanten har forklaret, at han af Rygget havde hørt, at der skulde være et saadant Barn som i Brevet antydet, men at han aldeles ingen Mening havde om Rygtets Sandhed, og derhos indrømmet, at det ommeldte Document ikke eksisterede, og at Fortællingen herom er opdigtet af ham. Endvidere har Arrestanten udsagt, at naar han fik Pengene, var det hans Hensigt at købe sig fri for Militærtjeneste og derefter købe sig en Bondegaard, men han har forskiftet, at han aldrig vilde have udført Truslen, hvis Kammerherre Raben havde undladt at møde, og foreligger der, saavidt Retten skjønner, i Sagens samtlige Omstændigheder heller ikke tilstrækkelig Grund til at forfaste denne Forsikring. Endnu bemærkes, at Kammerherre Rabens Søn, Frederik Raben, er cirka 13 Aar gammel.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten, der er født den 18de November 1841 og tidligere ved Præsæs Kjøbstads Exrators Dom af 28de Juni 1860 straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at ansee efter bemeldte Forordnings § 76, jfr. §§ 33, 41, 79 og 80, og findes Straffen i Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshumsarbejde i 3 Aar. Naar det derimod efter Kammerherre Rabens Paastand om, at Arrestanten tillige ansees efter Lovens 1—23—1, i den indankede Dom er bestemt, at han efter udstaaet Straf af Dvrigheden skal sættes i Forvaring, indtil han stiller saadan Borgen, at Kammerherre Raben paa sin Søn Frederik Rabens Vegne kan være forskiftet, skjønnes denne Bestemmelse, henset til at Arrestanten, som bemærket, ikke kan antages at have havt ifinde at udføre Truselen, at burde bortfalde. Med denne Modification bliver Virketingsdommen, hvorved Actionens Omkostninger rettelig ere paalagte Arrestanten, at stadfæste“.

 Nr. 217.

 Advocat Hansen
 contra

Jens Olsen Lem Lange, (Defensor Salicath),

der tiltales for Thyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Mai 1863: „Arrestanten Jens Olsen Lem Lange bør straffes med Tugthuusarbejde paa Livstid samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonsen og Justitsraad Nyegaard, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jens Olsen Lem Lange, der er langt over criminel Lavald, og senest ved nærværende Rets Dom af 14de Marts 1854 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist, at have den 15de Marts d. A. frastjaalet Værtshusholber Jens Christian Christensen Dvede 3 Forklæber og 2 Bleer, tilsammen vurderede til 2 Mk. 8 Sk., vil han, til hvis senere ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans Tilstaaelse ifølge Lovens 1—15—1 intet Hensyn kan tages, nu blive at dømme efter den foransførte Forordnings § 17 til Tugthuusarbejde paa Livstid, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salairer til de befalede Sagsførere med 5 Rdl. til hver“.

Nr. 235.

Advocat Hansen
contra

Ole Larsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 10de April 1863: „Arrestanten Ole Larsen og Tiltalte Jacob Larsen bør straffes, den Første med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Eltong, og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juni 1863: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaauket er, ved Magt at stande.

I Salarium til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Baastrup og Bang, betaler Arrestanten Ole Larsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag, der i foregaaende Instants tillige har angaaet en Medtiltalt, men for hvis Bekommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Ole Larsen for Tyveri, i hvilken Forbrydelse han ogsaa ved egen, med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse er overbeviist at have gjort sig skyldig.

Efterat Arrestanten nemlig den 8de Marts d. A. var bleven affædiget fra sin Tjeneste som Møllersvend paa Stampens Mølle, besluttede han at tilvende sig den ene af 2 paa Møllen henstaaende Sække med Flormeel, og henlagde derfor en Stige udenfor Møllen, hvorefter han om Natten henad Morgenstunden satte Stigen op til et, efter hans Forklaring aabentstaaende Bindue i Møllens 1ste Etage, hvilket Bindue er omtrent 6 Alen fra Jorden. Arrestanten steg derpaa ad Stigen gjennem Binduet ind i Møllen, der, efter det Oplyste, er ubeboet og uden Forbindelse med beboet Leilighed, og tog den ene Sæk med Flormeel, som han bragte hen til en tilsluttet Lem, der er noget lavere end Binduet, hvilken Lem han aabnede for der igjennem at tage Sækken ud; men da han fra Stigen af vilde tage Sækken paa Raffen tabte han den, saa at den faldt til Jorden, hvorved Sækken gik itu, og en Deel af Melet spildtes, og han tog derfor i Møllen en tom Sæk, i hvilken han lagde den spilde Sæk. Flormelet er vurderet til 12 Rdl. og begge Sækkene til 4 Mk., hvilke tilligemed Melet ere ubleverede Besiddelse, der isvrigt har renunceret paa Erstatning.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 13de Juni 1842 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med en Straf af 2 Aars Forbedringshunsarbejde, og da Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges for Arrestantens Bekommende, vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt paaanført er".

Nr. 206.

Justitsraad Bungen
contra

Ernst Christian Adolph Lange, (Defensor Salicath),
der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Mai 1863: „Arrestanterne Ernst Christian Adolph Lange og Carl Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusearbejde, den Første i 4 Aar og den Sidste i 3½ Aar, og Arrestanten Lange betale i Erstatning til Particulier Daniel Gottliebse 165 Rdl. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Beyer og Hindenburg, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Lange med $\frac{2}{3}$, dog at Arrestanten Hansen heraf in solidum med ham tilsvare $\frac{1}{3}$, og af Arrestanten Hansen med $\frac{1}{6}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Ernst Christian Adolph Langes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanterne Ernst Christian Adolph Lange og Carl Christian Hansen, af hvilke den Førstnævnte er søbt den 2den December 1813 og den Sidstnævnte den 14de April 1833, og af hvilke Ingen tidligere er overgaaet nogen criminel Dom, for begaaet Falsk anlagte Sag, er det ved Arrestanten Langes egen med det isøbrigt Dplyste stemmende Tilfæaelse beviist, at han har udfædt 2 indenbyses Vexler til sig selv eller Ordre, underkrevne N. L. Møller, Slagtermester, hvormed han sigtede til Slagtermester Næsmus Leonhardt Møller, hvis Navn han benyttede uden dennes Vidende og Billie, af hvilke Vexler han indleverede den ene, dateret 28de October f. A. og lydende paa 500 Rdl., i Industribanken til Discontering, efterat have endosjeret den med sit eget Navn og Navnet Clausen uden Samtykke af Smedemester Jens Christian Clausen, til hvem han ved dette Navn sigtede, dog uden at faae den disconteret, som Følge af at den strax opdagedes at være falsk, men fik den anden, dateret 18de Januar 1863 og lydende paa 165 Rdl., ved Arrestanten Hansen disconteret hos Particulier Daniel Gottliebse; endvidere at han i sit eget Navn har udfærdiget 2 indenbyses Vexler til Lømmermester

C. Maurer, hvoraf han forsøgte at faae den ene, som var udfædt under 30te Januar d. A. for 100 Rdl., disconteret ved Hjælp af Arrestanten Hansen, uden at det dog lykkedes, efter forinden at have endosseret den C. Maurer, Tømmermester, store Brøndstræde Nr. 5, og B. Boesen, Malermester, Knabrostræde Nr 14, ved hvilke Paategninger sigtedes til Tømmermester Carl Wilhelm Maurer og Malermester Rasmus Bernhard Boesen, af hvem Arrestanten ingen Bemyndigelse havde til at benytte deres Navne paa saadan Maade, medens han brugte den anden af disse Vexler, der var dateret den 14de s. M. og lydende paa 100 Rdl., efter ligeledes at have forsynet samme uden fornævnte Tømmermester Maurers Samtykke med et Endossement i dennes Navn, saaledes som foransjort, til Dækning af en Gjæld, hvori han stod til Vognmand Johan Frederik Blyth, og endeligen at han efter Opfordring af Arrestanten Hansen har skrevet en Vexel for 200 Rdl., der dateredes den 8de Februar d. A., i Muurmester Julius Theodor Krøhnckes og Tømmermester Carl August Hültmanns Navne og forsynet den med Endossement i Sidstnævntes Navn, og derefter leveret Arrestanten Hansen denne Vexel, som han vidste var udsærbiget uden Krøhnckes og Hültmanns Vidende og Villie, og som det var ham bekjendt, at Arrestanten Hansen vilde benytte til at skaffe Penge.

Om Arrestanten Hansen er det ligeledes ved hans egen Tilstaælse og det isørbigt Oplyste beviist, at fornævnte i Krøhnckes og Hültmanns Navne udfædte falske Vexler er skrevet efter hans Opfordring, og uagtet han intet Samtykke havde til at benytte deres Navne, og at han har indgivet denne Vexel til Discontering i Kjøbenhavns private Laanebank, hvor den imidlertid blev anholdt som falsk, samt desuden at han med Navnet „Bilow“, hvorved sigtedes til Raadmand Frederik Christophers Bilow, har underskrevet et Januar d. A. dateret Document, efter hvis Indhold Underskriveren indstod Handelshuset Peter F. Groth & Søn som Cautionist og Selvskyldner for Arrestanten Hansen for et Beløb indtil 250 Rdl., hvorimod det imod hans Venægtelse ikke er godtgjort, at han har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til de fornævnte Vexler, med hvis Discontering han har været Arrestanten Lange behjælpelig.

Som Følge af det Foransførte ville Arrestanterne være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 60, Arrestanten Lange efter 2det Membrum og Arrestanten Hansen efter 1ste og 2det Membrum, jfr. § 66, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde for Arrestanten Lange i 4 Aar og for Arrestanten Hansen i 3½ Aar, hvorhos Arrestanten Lange vil have at betale i Erstatning til Particulier Gottliebse 165 Rdl.; derimod vil den paa Handelshuset Peter F. Groth & Søns Begne nedlagte Paastand om Erstatning af 214 Rdl. 5 Sk. hos Arrestanten Hansen, mod hvilken denne har gjort Indsigelse, ikke kunne komme under Afgjørelse under nærværende Sag“.

 Nr. 239.

 Advocat Hindenburg
 contra

 Peder Nielsen, (Defensor Salicath),
 der tiltales for Dugængelse mod Naturen.

Hirschholm Birkis Extrarets Dom af 14de April 1863: „Arrestanten Peder Nielsen bør straffes med Baal og Brand. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Albrechtsen, eller nu hans Bo, samt til Defensor, Procurator Alsted, 4 Rdl. til hver, samt Diæter til Forstuvante efter Amtets nærmere Bestemmelse. Endelig betaler Arrestanten i Erstatning til Søren Masimussen i Kirkelte 28 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ibsen og Maag, betaler Arrestanten Peder Nielsen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Peder Nielsen, der under nærværende fra Hirschholm Birkis Extraret hertil indankede af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag, actioneres for Omgængelse mod Naturen, ved egen med det iøvrigt Dplysste stemmende Tilstaaelse er overbevist i længere Tid at have bedrevet og fuldbyrbet unaturlig Omgængelse med nogle hans Hnuusboud tilhørende Faar, maa det billiges, at han, der er født den 1ste Januar 1841 og ved nævnte Birkis Extrarets Dom af 16de Juli 1857 er anseet med Straf af 15 Rottingslag for Tyveri, ved den indankede Dom er i Genhold til Lovens 6—13—15 anseet med Straf af Baal og Brand.“

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Arrestanten paalagte Erstatning og om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil altsaa i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 204.

Statsraad Salicath

contra

Ole Olsen, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri og for Løsgængereri.

Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 4de Marts 1863: „Arrestanten Ole Olsen bør heisættes til Lughuusarbeide i 8 Aar. Saa bør han og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kangel, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Rye, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Beyer, betaler Arrestanten Ole Olsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende hertil Retten fra Antvorskov Birk's Extraret indankede, imod Arrestanten Ole Olsen for Tyveri eller Hæleri og for Vægangeri anlagte Sag, er han navnlig ved de af Promand Christen Knudsen og Tjenestemand Ole Hansen afgivne og beedigebe Forklaringer overbevist at have den 3die Januar d. A. været i Besiddelse af et Kommeuhr og en Sølvkjæde af Værdi 13 Rdl. og et Kommeuhr af Værdi 11 Rdl., med Hensyn til hvilke Gjenstande, der skulle være sjaalne i Slutningen af forrige Aar fra et uafslaaset Kammer i en Gaard i Sørbymagle, Ungkarl Lars Jørgensen og Ungkarl Peder Jørgensen have aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Eienomsbeviis. Arrestanten vil saaledes, da de med den uhjemlede Besiddelse af de nævnte Gjenstande forbundne Omstændigheder vise, at han selv har sjaalet dem, i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, være at ansee som Tyv, og da han senest er dømt ved Høiesteret's Dom af 2den September 1859 efter Bestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 § 22 om 4de Gang begaaet Hæleri sammenholdt med § 80 til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, vil han nu være at domme i Medfør af sidstnævnte Forordnings § 25 som for 5te Gang jorvøet Hæleri, og Straffen efter § 22 at bestemme til Lughuusarbeide efter Omstændighederne i 8 Aar, hvorved tillige kan ansees absorberet den Straf, Arrestanten i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 § 2 er ifalden, fordi han i Efter sommeren j. A. har forladt Kjøbenhavn uden Anmeldelse for Politiet sammesteds, nauseet at dette for at paasee, at han ernærede sig paa lovlig Maade, blandt Andet havde givet ham Tilhold om at anmeldte, naar han forandrede Logis. Underrettsdommen, der er kommen til

samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil som følge heraf blive at stadfæste“.

Fredagen den 31te Juli.

Nr. 211.

Advocat Hansen
contra

**Ane Hansen eller Hansdatter og Margrethe Pedersdatter,
Jacob Larsens Hustru, (Defensor Brock),**

der tiltales, Forstnævnte for simpelt Tyveri og Rikfethveri og Sidstnævnte for Meddeelagtighed heri samt for Hæleri.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 3die Marts 1863:
„Arrestantinderne Ane Hansen eller Hansdatter af Nyrup Stenmagle og Hunsmand Jacob Larsens Hustru Margrethe Pedersdatter af Veiby bør henføres til Forbedringshunsarbejde, Forstnævnte i 3 Aar og Sidstnævnte i 6 Aar; saa bør Arrestantinderne endvidere in solidum udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Albrechtsen, 6 Rdl., samt til Gaardmand Christen Hansen i Orby en Erstatning af 7 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Mai 1863:
„Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Tsjen og Delbanco for Overretten betale Arrestantinderne Ane Hansen eller Hansdatter af Nyrup Stenmagle og Margrethe Pedersdatter, Jacob Larsens Hustru, af Veiby, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver især. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Ane Hansen findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Ane Hansen bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne

Hansen og Brod for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Virks Ertraret hertil indankede Sag ere Arrestantinderne Ane Hansen eller Hansdatter af Myrup Steenmagle og Margrethe Pedersdatter, Jacob Larsens Husfru af Veiby, satte under Tilstalt, Førstnævnte for Kirketyveri og simpelt Tyveri, Sidstnævnte for Meddeeltighed deri samt for Hæleri.

Ved Arrestantindernes egen Tilstaaelse, — hvis senere fra Margrethe Pedersdatters Side skete Tilbagekaldelse ikke ifølge Lovens 1—15—1 kan komme i Betragtning —, og ved Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligen godtgjort, at de i Forening, uden at det dog har kunnet konstateres, fra hvilken af dem Opfordringen fra først af er kommen, den 1ste December f. A. om Morgenen have begivet sig til Veiby Kirke, hvor de, efterat have ituslaaet en Rude, aabne et af Kirkevinbuerne, igjennem hvilket Arrestantinden Ane Hansen, understøttet af den anden Arrestantinde steg ind, og, efterat have gjort Forsøg paa at opbryde Kirkeblokken, borttog deels fra Alteret, deels fra et bagved samme værende utillaaset Skab: Alterbugen, et uldent Tæppe, Messeshagelen, 2 Hvielsklystagesplader, Messeskjorten, samt endvidere et graat Dvertæf til Alteret, et Schirtings Tæppe, et Haanblæde, et Vidstestykke, tilhørende Skolelæreren og en Sparebøsse, indeholdende 4 Sk., Alt til en Værdi af noget over 16 Rdl., hvilke samtlige Gjenstande Ane Hansen kastede ud af Vinduet til Margrethe Pedersdatter, til hvis Hjem de bleve bragte, og hvor de senere ved Ransgning fandtes.

Endvidere har Arrestantinden Hansen vedgaaet at have — efter hendes Udsagn efter Opfordring af Arrestantinden Pedersdatter, hvilket dog af denne er benægtet — borttaget 2 Gaardmand Christen Hansen i Orby tilhørende Bistader, som hun bragte til Margrethe Pedersdatters Hjem, hvor Bierne ved dennes Hjælp dræbtes, og Biværket hensesattes i Skuffer.

Hvad endelig angaaer det begge Arrestantinderne paafigtede Tyveri af et hos Højer Hans Jensen til Lørring ophængt til 5 Rdl. vurderet Stykke Læreb paa 21 Aften, har Ane Hansen benægtet deri at have været deeltagig, medens Margrethe Pedersdatter har forklaret, at de begge i Forening have borttaget det og vorelvæis hjulpet hinanden med at bære det til Sidstnævntes Hjem.

Det maa derfor villiges, at Arrestantinden Hansen, der er født i Aaret 1843 og ei befindes tidligere tiltalt eller straffet, for det ovennævnte Kirketyveri og Tyveriet af Bistaderne er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 7, jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 1, og at Arrestantinden Pedersdatter, der er født i Aaret 1832 og tidligere ifølge Høiesterets Dom af 25de November 1858 for 2den Gang begaaet Tyveri er straffet med 1 Aars Forbedringshussarbejde, nu for sit ovennævnte Forhold er tilfunden Straf i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 7, jfr. § 12, 1ste Membrum, samt §§ 15, 21 og 22, og da de ved Underrettsdommen for begge Arrestantinderne bestemte Straffe af respectiue

3 og 6 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændigheberne maa ansees passende, og da Dommens øvrige Bestemmelser saavel med Hensyn til Actionens Omkostninger som med Hensyn til Erstatningen billiges, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 227.

Advocat Brock
contra**Martin Christian Hansen, (Defensor Liebe),**

der tiltales for Tyveri.

Søby Kjøbstads Extrarets Dom af 7de April 1863: „Arrestanten, Bagersvend Martin Christian Hansen, her hensejtes til sex Aars Forbedringshuusarbeide, samt betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Logstrup, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Sand, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Mai 1863: „Underrettsdommen her ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Faber, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom her ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Martin Christian Hansen for Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger havde Arrestanten indtil den 11te Januar d. A. havt Arbeide som Bagersvend hos Bagermester Rasmussen i Søby, og efterat han derpaa forgyæves havde søgt Arbeide paa Landet, vendte han den 14de s. M. tilbage til Søby og tog da Logis hos en Værtshuusholber, hvor han samme Dags Aften nød en Deel Spiritus, uden at han dog kan antages derved at være bleven beruset i nogen særdeles Grad. Arrestantens Forklaring gaaer dernæst ud paa, at da han omtrent Kl. 12 var kommen op paa sit Kammer og var begyndt at tænke over sin oeconomiske Stilling og navnlig over, at han skulde et Par mindre Pengebels, som han ikke saae sig i Stand til at betale, faldt det ham ind, at han kunde stjæle Penge hos ovennævnte Bagermester Rasmussen, idet han vidste, at Rasmussen gjemte Penge deels i en Stuffe i Boutikken, deels i et Chatol i Sovestuen, og han besluttede derfor usfortøvet

at udføre dette Lyveri, og begav sig strax barhovedet og i Træsko, da hans Kaffet og Støbler vare efterladte i Beværningslocalet, til det af Rasmusen beboede Huus, idet han endveis nærmere udtænkte Maaden, hvorpaa han vilde bane sig Afgang til Huset.

Saavel Gadebøren til bemeldte Huus som en anden Dør, der fra Huset fører ud til sammes Gaardeplass, maa efter Sagens Oplysninger antages bemeldte Nat at have været aflaaftede, hvorved dog bemærkes, at Nøglerne til Gadebøren hang paa den ubvendige Væg i Nærheden af denne Dør; med denne sidste Omstændighed var Arrestanten efter sin Forklaring imidlertid ubetjendt, og da han kom til Huset, gik han ind i den til samme hørende aabenslaaende Gaard, hvor han, efter med en Ruis at have frabsiet de Søm, hvormed et Bindue i Bageriet i Huset var fastsømnet, udtog dette Bindue og derpaa, efterat have taget sine Træsko af, steg gjennem Binduesaabningen ind i Bageriet, hvorfra han gjennem en Dør, der stod aaben eller i alt Fald ikke var aflaaftet, gik ind i Bageristuen og derfra gjennem en aabenslaaende Dør ind i et Værelse, hvor Bagersvenden og Bagerdrengen laae og sov, og hvor Arrestanten derpaa undersøgte Svendens Burer, som han vidste laae paa en Stof, og udtog af samme et Fiirmarksstykke, der laae løst i en af Kommerne, hvorhos han tillige tømte en Portemonnaie, som han fandt i en Svenden tilhørende Vest, der hang paa Væggen bag Svendens Seng, og hvori der efter Svendens Forklaring fandtes 1 Mk. 12 St. Arrestanten gik derefter tilbage til Bageristuen og derfra gjennem en Dør, der stod paa Klem, ind i Boutikken, hvor han af en naflaaftet Pengekuffe udtog de Penge, der fandtes i samme, og som efter Arrestantens Forklaring i det Hele udgjorde 2 Mk. 8 St. Paa Hylben fandt Arrestanten tillige et Knippe af 3 Nøgler, og da han antog, at en af disse var Nøglerne til det ovennævnte Chatol, der stod i det til Boutikken hødende Sovekammer, hvor Rasmusens Hustru og nogle af hans Børn havde Natteleie, tog han Nøglerne og gik med disse ind i bemeldte Sovekammer, hvortil Døren stod paa vid Gab. Han prøvede derpaa med de ommeldte Nøgler at aabne Klappen til Chatollet, og da ingen af Nøglerne kunde aabne Klappen, forsøgte han med Magt at trække Klappen op, hvilket dog ei heller lykkedes. Arrestanten listede sig derpaa ud af Sovekammeret ind i Boutikken, hvor han lagde Nøglerne paa deres Plads, hvorefter han gik ind i Dagligstuen, hvortil Døren stod aaben, i den Hensigt at tilegne sig et Uhr, som han vidste hang paa Væggen sammesteds, og da han havde taget Uhret, gik han tilbage gjennem Boutikken, Bageristuen og Bageriet og gjennem den ovennævnte Binduesaabning ud i Gaarden, og efterat han havde sat det udtagne Bindue ind igjen, dog uden at give sig Tid til at løse Sømmene for, samt taget sine Træsko paa igjen, begav han sig tilbage til sit Værelse, hvor han skjulte det stjaaalne Uhr i Palmen i sin Seng, paa hvilket Sted det ved en den næste Dag foretagen Visitation blev fundet. Bagersvenden har erholdt 5 Mk. 12 St. tilbagebetalt, og Uhret, der er vurderet til 16 Rbl., er tilligemed 2 Mk. i Penge ubleveret til Bagermester Rasmusen, der, forsaavidt Arrestanten efter sin Forklaring har taget et større Beløb fra ham, ikke har nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

Ligeledes er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han en Nat i December f. A., da han havde sviret, blandt Andre med Bundtmager Jørgensen i Sæby, og han ved tilfældigviis at komme til at søle paa Jørgensens Baglomme havde bemærket, at han der havde sin Portemonnaie, hvori Arrestanten vidste, at der var Penge, havde at stikke sin Haand ned i bemeldte Baglomme tilvænt sig Portemonnainen med de deri værende Penge, der maa antages tilsammen at have udgjort noget over 5 Rdl.

Portemonnainen, der er vurderet til 2 Mk., er tilligemed nogle Penge udleveret til Bestjaalne, der har frasællet videre Krav paa Erstatning.

Foraaavidt Arrestanten endelig er sigtet for deels i August f. A. at have hos Bager Petersen i Bølum stjaalet 17 à 18 Rdl. af en Sparebøsse, deels sidste Nptaarskaften at have frasjaalet ovennævnte Bager Rasmussens Læredreng 1 Mk., deels den 13de Januar d. A. at have i Braa Kro udtaget nogle Penge af en Commode, er Arrestanten ikke ved Underrettsdommen antaget at kunne domfældes for disse Typerier, og da bemeldte Dom alene er inbanfæet efter Arrestantens Begjæring og ei tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten med Hensyn til dem Intet at paatljende.

Efter det Anførte og ihet det ovennævnte om Ratten mellem den 14de og 15de Januar d. A. hos Bagermester Rasmussen udførte Tyveri maa henses under Forordningen af 11te April 1840 § 12, andet Punctum, vil Arrestanten, der er født i 1842, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet her i Riget, være at anses for Tyveri efter den citerede Lovbestemmelse samt samme Forordnings § 1 med en Straf, der ved Underrettsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver^o.

Nr. 219.

Advocat Brock

contra

Henrik Christiansen, (Defensor Bunken),

der tiltales for Voldtægt og falsk Ed.

Hirschholm Birk's Extrarets Dom af 17de Marts 1863: „Arrestanten Henrik Christiansen vil være at hense til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alsted og Wodschou, 5 Rdl. til hver, samt Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 26de Mai 1863: „Arrestanten Henrik Christiansen bør miste sit Liv. I Henseende til

Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Meyer og Herforth, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning at der efter de foreliggende Dplysninger ved Bedømmelsen af Tiltaltes Strafftyld for den af ham begaaede Meened tillige bliver at tage Hensyn til Indholdet af § 4 i Forordningen af 15de April 1840 vil den indankede Dom, i Henshold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunøen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Hirschholm Birks Extraret den 17de Marts d. A. paakjendte Sag, hvorunder Arrestanten Henrik Christiansen tiltales for Voldtægt og Meened, maa det ved hans egen med hvad der ibrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse ansees oplyst, at han den 23de Januar d. A. om Aftenen Kl. mellem 8 og 9, efter paa Landeveien at have mødt en 61aarig gift Kone, som han dog i den berusede Tilstand, i hvilken han befandt sig, ikke gjenkjendte, men om hvem han har forklaret, at han veed, at hun er en ærbar og sædelig Kone, vendte om, gif efter hende, greb hende bagfra og kastede hende ned i Veigrøsten saaledes, at hun kom til at ligge paa den modsatte Side af Grøstefanten ind imod Marken, hvorpaa han, naftet hendes Modstand, løste hende Klæder op, med Magt stillede hendes Been, som hun forsøgte at holde sammen, fra hinanden, og nu fuldbyrrede Samleiet med hende, dog uden at tilføie hende videre Overlast.“

Hvad den Arrestanten paasigtede Meened angaaer, har han erkjendt, at den af ham den 16de September f. A. i en imod ham af Pigen Christiane Ahrensberg institueret Paternitets sag aflagte Sed, hvorved han fragit at have havt Samleie med hende paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til det af hende den 22de Mai f. A. fødte Barn, er falsk.

Ved den indankede Dom er Arrestanten anseet med 5 Aars Forbedringshuusarbeide, idet 3 af de af Underdommeren tiltagne Meddomsmænd, som have formeent, at der ikke in casu foreligger nogen egentlig Voldtægt, derfor kun have anseet ham med en arbitrair Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide og for Meeneden med lige Strafarbeide i 4 Aar, medens derimod Underdommeren og den 4de Meddomsmand i et i Domsacten indført dissentierende Votum have

dømt Arrestanten til at have sit Liv forbrudt, hvorved den Straf, han for Meeneben har forskyldt efter Forordningen af 15de April 1840 § 8 vil være absorberet.

Da nu Overretten maa ansee det fuldkomne konstateret, at Arrestanten ved Magts Anvendelse og naaget hendes Modstand har tiltænget sig Samleiet, vil han, der er født den 3die Februar 1841 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, være at ansee efter Lovens 6—13—16, idet Straffen for den anden ham her under Sagen overbeviste Forbrydelse derved bliver absorberet. I Overeensstemmelse hermed vil den indankede Dom være at forandre, idet dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, blive at stadfæste".

Nr. 237.

Advocat Brock

contra

Jens Larsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Høiesterets Kjøbstads Extrarets Dom af 20de April 1863: „Arrestanten Jens Larsen af Farum og Tiltalte Maren Kirstine Larsen, født Pedersdatter, bør hensejtes, den Første til Forbedringshumsarbejde i sex Aar og den Anden i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udrede begge de Tiltalte og in solidum alle med denne Sag løblik forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salar til Actor, Procurator Sorensen, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Balløe, 6 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juni 1863: „Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar, og at Salarerne til Sagførerne for Underretten bestemmes for Actor til 5 Rdl. og for Defensor til 4 Rdl. I Salar til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad, Procurator Nyegaard og Procurator Nothe, betaler Arrestanten Jens Larsen af Farum 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Larsen af Farum, der under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Etraret hertil indantebe Sag, der i 1ste Instants tillige var anlagt mod hans Hustru, for hvis Vedkommende der imidlertid ikke er appelleret, sigtes for Tyveri, er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, hvis senere Tilbagefaldelse, der ikke ved noget Datum er besværet, ikke kan komme i Betragtning, tilstrækkelig overbevist at have den 16de September f. A. i Roeskilde fra Forbrugers Hans Jansens Vogn tilvendt sig en paa Agestolen liggende Lærredspose med Klædningsstykker ialt til Værdi 14 Rdl. 2 Mk., hvilke senere ere komne tilstede og tilbageleverede Eieren.

Da Arrestanten, der er født i 1809, blandt andet er anseet ved nærværende Rets Dom af 15de Mai 1841 for anden Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde og ved Høiesterets Dom af 8de Januar 1844 for 3die Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 25, jfr. § 22, med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, vil han nu i Medfør af den nævnte Forordnings § 25 være at dømmes efter § 22 som for 4de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og overensstemmende dermed vil den indantebe Dom ved hvilken Arrestanten er anseet med lige Arbejde i 6 Aar, forsaavidt være at forandre, idet den isvrigt vil være at stadfæste, dog at de ved Dommen bestemte Salairer findes at burde nedsættes for Actor til 5 og for Defensor til 4 Rdl.“

Hermed endte første extraordinaire Session.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indantebe Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retsens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 22—23.

Den 18de September.

1863.

Anden extraordinaire Session.

Mandagen den 31te August.

Nr. 269.

Advocat Heinrichsen

contra

Carl Emilus Holmgreen (Defensor Liebe),

der tiltales for Vælgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste August 1863: „Arrestanten Carl Emilus Holmgreen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Emilus Holmgreen, der er fangt over criminel Ravalder og senere ved Rettens Dom af 6te Januar d. A. anseet efter Lov om Straffen for Vælgængereri og Betleri af 3die Mars 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilslaaelse er overbevist at have overtraadt først et ham ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 18de Mai d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden Tilbælselse

VII. Aargang.

og dernæst et ham ved samme Protocol den 13de f. M. givet lignende Tilhold, saa vil han paany være at ansee efter fornævnte Lovbestemmelse, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage“.

Nr. 255.

Advocat Heinrichsen
contra

Tønnes Sørensen Wennesland (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri og for at have benyttet en falsk Daabsattef.

Hirschholm Birk's Extrarets Dom af 12te Mai 1863: „Arrestanten Tønnes Sørensen Wennesland bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar. Saa betaler han ogsaa alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alsted og Schmith, 5 Rdl. til hver, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. Efter udstaaet Straf bliver Arrestanten ved Politiets Foranstaltning at udføre af Landet. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Juli 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Bang, betaler Arrestanten Tønnes Sørensen Wennesland 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Tønnes Sørensen Wennesland, der under nærværende fra Hirschholm Birk's Extraret hertil indankede Sag actioneres for Tyveri og for at have benyttet en falsk Daabsattef, er ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser. Efter, som han har forklaret, den 28de Januar d. A. at være undvogen fra Mandal, hvor han sad arresteret for Tyveri, og igjennem Sværrig at have begivet sig til Sjælland, traf han den 23de Marts d. A. sammen med Smedesvend Magnusen i Niverød

Kro og begav sig med denne til Smed Olsens Bopæl i Ribersbø, hvor han efter Magnusens Anvisning tog Natteleie paa et Høstænge og Dagen efter hjalp Svenden med noget Arbeide i Smedien. I denne sandt han Leilighed til af et uafslaaet Chatol at tilveinde sig 1 Mk., han havde seet Magnusen henlægge deri, men hvilken han dog senere paa Magnusens Forehold tilbageleverede, og om Aftenen tog han i Olsens Kjøkken en Olsens Kone tilhørende Portemonnaie med 1 Rbl., hvorefter han om Natten — uden Nogens Tilladelse — atter tog Ophold paa Høstængen, og tilvendte sig derpaa næste Morgen — da han, som han har sagt, af en Feiltagelse kom ind paa Loftet over Olsens Beboelsesleilighed — af et der hængende større Stykke Lærred 3 Sitr., ialt 20 $\frac{1}{4}$ Alen, som han med sin Kniv affaar, samt endelig i Haven 1 Par Strømper, 1 Nattrøse og 1 Blouse, tilhørende Olsen, dennes Fader og Læredreug, og begav sig bort med disse Koster, der ere vurderede, Lærredet til 26 Sk. Alen og Resten til 3 Mk. 8 Sk. Alle Kosterne ere tilbageleverede de Bestjaalne med Undtagelse af 2 Mk. 7 Sk., og Erstatning er frafalden.

Arrestanten er endvidere overbevist at have benyttet en falsk Daabsattest, overskreven Dønger Ministerialbog, dateret Dønger den 18de Februar 1863 og underskreven Pastor F. J. Salvesen, hvilken han foregiver at en Skræbersvend, han paa hiin Flugt fra Mandal traf i Sverrig, skrev til ham, idet han tilbød ham et Bevist, hvorpaa han kunde reise, og som lyder paa Navnet Thomas Samuelsen Bang, og hvilken Arrestanten her i Sjælland har forevist for Teglværksbestyrer Freberiksen, hos hvem han søgte og erholdt Arbeide, og for Districtscommissair Jensen, da denne affordrede ham hans Papirer, og for begge opgav han at have det i Attesten anførte Navn, som han har sagt, fordi han, der efterlystes i Aviserne, frygte at blive anholdt, naar han gif under sit rette Navn.

Da det maa billiges, at Arrestanten, der efter eget Dpgivende, der stemmer med hans Udseende, er omtrent 26 Aar gammel, for de ovenangførte Forbrydelser efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 62, 3die Membrum, 66 in fine og 78 er anseet med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og paalagt at udrede Actionens Omkostninger, ligesom det findes rettelig bestemt, i Henhold til Placat af 19de April 1805, at han efter udsaaen Straf ved Politiets Foranstaltning vil være at føre ud af Landet, vil Underrettens Dom i det Hele være at stadfæste".

Nr. 240.

Advocat Liebe

contra

Hans Jørgen Lundvald (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru og for at have bedrevet Utugt med eller vist utærligt Forhold mod sine tre Døtre, Pigebørnene Mettine Cathrine Lundvald, Sine Marie Kirstine Lundvald og Trine Lundvald.

Årsens Kjøbstads Eyrarets Dom af 23de Marts 1863: „Arrestanten, Skrædermester Hans Jørgen Lundvald af Årsens, bor henseettes

til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, samt udrede samtlige af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Gornsen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt af Middelfart, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1863: „Bytingsdommen bør ved Magt at staunde, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium til Procuratorerne Møller og From for Overretten betaler Arrestanten Hans Tørgen Lundvald 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger maa det billiges, at Tiltalte for det strafbare Forhold, der, som anført i den indankede Dom, er ham overbevist, er anset deels efter de i Dommen paaberaabte Lovbestemmelser, deels arbitrært, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til 8 Aars Tugthuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Til kjendes for Ret:

Hans Tørgen Lundvald bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staunde. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Afsens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Tørgen Lundvald sat under Tiltalte for at have mishandlet sin Hustru samt bedrevet Ungt eller utærligt Forhold med sine 3 Døttre Mettine, Sine og Trine. Hvad den første Sigtelse betræffer, gaar Arrestantens Tilfælselse i dette Punct vel kun ud paa, at han i de sidste 8 Aar af hans Ægteskab, opirret ved hendes Væbreidelser for Drivfærdighed og formeentlig Utroskab, har tildeelt sin Hustru Slag, deels med Hænderne eller Panden, deels med et Spanstrør eller Skaflet af en Støvekof, samt enkelte Gange ladet hende, for at forstæffe sig Huusfred, tilbringe Natten paa Trappen eller i Gaarden, idet han aflaaede Døren til deres Bolig; men efter samtlige oplyste Omstændigheder maa det, som ogsaa af Underdommeren antaget, anses godtgjort, at han er gaaet langt videre i sit Forhold mod Konen, idet han ikke alene ideligen har slaaet og pryglet hende paa jorffjellig Maade, saavel ved Dag som ved Nat, saa at hun jevnlig bar Spor paa Legemet af de

hende tilføiede Mishandlinger, men endog saa slæbt hende ved Haaret omkring paa Gulvet samt grebet hende med Hænderne om Halsen, indtil hun var nærved at kvales, uden at det er oplyst, at hun har givet nogen rimelig Anledning til denne Medfart.

Med Hensyn til den anden Sigtelse er det ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder oplyst, at han har gjort sig skyldig i det i Underrettsdommen nærmere beskrevne, i høi Grad uteerlige Forhold mod sine 2de, respective 10 og 9 Aar gamle Døttre, medens det ikke mod hans Benægtelse er beviist, at han skulde have forholbt sig paa samme Maade med Hensyn til sin yngste 6aarige Datter.

For de saaledes af Arrestanten forøvede delicta er han, der er 40 Aar gammel og tidligere anseet ved Criminal- og Politirettens Dom af 16de Januar 1849 efter Forordningen af 4de October 1833 § 1, jfr. § 7, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved den indaankede Dom retteligen dømt, deels ifølge Lovens 6—5—7 og Forordningen af 4de October 1833 § 23, deels arbitrært. Arrestantens Straf findes i det Hele at burde bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde, og med Modification herefter vil saaledes Underrettsdommen, der har bestemt Straffetiden til 4 Aar, men hvis Bestemmelser i Henseende til Actionsomkostningerne bifalbes, være at stadfæste“.

Nr. 267.

Advocat Hansen
contra**Ane Rosine Andersdatter** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Birkis Extrarets Dom af 2den Juni 1863: „Tiltalte Ane Rosine Andersdatter bør hensættes til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Ziellian, 5 Rdl. R. M., og til Defensor, Procurator Friis, 4 Rdl. R. M. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 6te Juli 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høieret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestantinden Ane Kosine Andersbatter, Arbeidsmand Jensen's Husfru, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da hun en Aften i Mørkningen, som det maa antages i Februar d. A., paa Veien til sit Hjem fra Drewsens Papiirfabrik i Silkeborg, hvor hun arbejdede, saae en Bomuldskjole, der tilhørte Tjenestepige Ane Sophie Hansen og er vurderet til 8 Mk., hænge paa et Stakit til Tørring, fik hun det siebliffelige Indfald at tage den med sig hjem, hvilket hun ogsaa gjorde, idet hun skjulte den under sit Tørklæde, hvorpaa hun af en Deel af Kjolen syede et Skjørt til sin Datter, samt at hun senere en Aften Kl. 8 à 9 i Marts Maaned d. A., da det var mørkt, har tilvendt sig en Suedkermester Petersens Enke tilhørende, til 1 Rdl. vurderet Særk, der var ubhængt til Tørring i Haven, hvorhos hun samme Aften fra en tilstøden Høve tilvendte sig 2 til Bleg ubhængte Særke, der tilhørte Tjenestepige Else Johanne Pedersen og tilsammen ere vurderede til 8 Mk. Samtlige de ommeldte Koster ere bragte tilstede og udbettede til de Bestjaalne.

For sit ommeldte Forhold er Arrestantinden, der er født i 1827 og ifølge Aarhus Kjøbstads Etrarets Dom af 26de September 1846 tidligere har været straffet for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen retteligen anset med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 13, men Straffen, der ved Underretsdommen er fastsat til 18 Maanedes Forbedringshuusarbejde, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til saadant Arbejde i 1 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billigis, vil derfor med den ansøgte Forandring i Straffetiden være at stadfæste“.

Nr. 256.

Advocat Hansen
contra

Niels Henriksen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og svingagtig Omgang med Gittegods.

Kronborg vestre Birk's Etrarets Dom af 7de April 1863: „Arrestanten Niels Henriksen bør hejsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede samtlige af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmith, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juli 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Jacobsen og Procurator Ibsen, betaler Arrestanten Niels Henriksen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Korfaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birk's Extraret indankede Justitsæg er det ved Arrestanten Niels Henriksens Tilstaaelse og Sagens Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri af et til 3 Rdl. vurderet Kommeuhr og en til 2 Mk. vurderet Jerngreb, og i Bedrageri ved safteligen at udgive sig for at gaae en Andens Urinde og paa denne Maade faae udleveret en Pøgel Brændeviin, der er vurderet til 5 Sk., hvorimod der ellers ikke under Sagen er oplyst Noget, som findes at kunne paadrage Arrestanten criminelt Ansvar.“

For de ovenmeldte Tyverier og Bedrageriet vil Arrestanten, der tidligere er straffet, blandt Andet ved Høiesteret's Dom af 22de Juni 1854 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu være at ansee efter samme Forordnings §§ 15, 41, 76 og 79, og da den af Underdommeren, der ligeledes har fundet Forordningen af 11te April 1840 § 15 anvendelig, valgte Straf, Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, findes passende, og Dommens Bestemmelser angaaende Actionsomkostningerne, derunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, ligeledes bifalbes, vil denne i det Hele blive at stabsæste“.

Tirsdagen den 1ste September.

Nr. 263.

Advocat Hindenburg
contra

Anders Christensen (Defensor Hansen),

der tiltales for at have fornærmet en i Function værende Sognefoged.

Stevns og Fags Herredets Extrarets Dom af 25de April 1863: „Arrestanten, Indfiddet Anders Christensen af Lilleheddinge, bør hen-

sættes til Forbedringshunsarbejde i eet Aar og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor; Cancelliraad, Procurator Barfoed, og Defensor, Toldforvalter, Procurator Rye, 5 Rdl. til hver. De af Arrestanten om og mod Sognefoged Anders Pedersen af Lillebeddinge brugte fornærmelige Udbladder og Skjældsord „Uffel“ og „Sturk“ bør være døde og magtesløse, og ikke komme Sognefogden til Skade paa hans Ære, Bestilling, gode Navn og Rygte. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juli 1863: „Arrestanten Anders Christensen bør hedsættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instans inden Stevns og Fars Herreders Extraret den 25de April d. A. paa kjendte og derafra til Overretten indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Christensen for at have fornærmet en i Function værende Sognefoged.

Det er i denne Henseende oplyst, at da Arrestanten den 18de Februar d. A. i Gaardmand i Lillebeddinge Morten Nielsens Huns gjorde sig skyldig i et voldsomt og fredsforstyrrende Forhold, navnlig fremkaldt ved at denne vægrede sig ved at opfylde hans Begjæring om at lføre et Læs Brænde hjem for ham og om at lade ham faae $\frac{1}{2}$ Rd. Byg, lod Morten Nielsen Sognefogden Anders Pedersen tilkalde. Arrestanten, der kort forinden Sognefogdens Ankomst havde forladt Gaarden, vendte strax efter tilbage og udbjse uden nogen dertil givne Anledning en fornærmelig og haanende Udfærd mod Sognefogden, hvem han blandt Andet paa en drilende Maade spurgte, om de ikke skulde have en Kjøretour, hvorved han formeentlig sigtede til, at han maafsee skulde arresteres, ligesom han, da Sognefogden ikke ændsede eller besvarede denne Tiltale, gif hen imod ham, idet han gjorde Mine til at tilføie ham personlig Vold. Dette foranledigede Sognefogden til at sløbe Arrestanten fra sig, hvorved denne faldt om paa Gulvet og nu blev aldeles uskyldig, samt fremførte Skjældsord imod ham. Sognefogden

anholdt ham derpaa og transporterede ham til Herredscoutoiret, men ogsaa under denne Transport udfjældte han Sognejogden, navnlig for en Skurf.

For det af Arrestanten udbviste Forhold vil han, der er født den 15de Mai 1819 og tidligere blandt Andet ved Høiesteretsdomme af 25de Mai 1842, 21de Mars 1854, 6te Mars 1855 og 2den October 1861 respective er straffet for Opsætighed og Vold mod en Politibetjent med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, for at have fornærmet en Sættedommer medens denne beklæbte Dommersædet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, for Fornærmelser mod en Sognejoged under Udøvelsen af dennes Forretninger og for utilbørlige Yttringer om Dørrigheden m. m. med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt for utilbørligt Forhold mod Politimesteren i og udenfor Retten med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, nu være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der efter samtlige Omstændigheder findes at burde fastsættes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Underrettsdommen, hvorved Straffen er bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at ubrede, ville være at stadfæste".

Naar Underrettsdommen har givet Mortification paa de af Arrestanten mod Sognejogden brugte Skjældsord, findes dette at være ufornødent".

Nr. 250.

Advocat Brock

contra

Michael Johan Christian Petersen (Defensør Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Storeheddinge Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste April 1863:
„Arrestanten, Jernstøbersvend Michael Johan Christian Petersen, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Toldforvalter, Procurator Nye, og Defensør, Cancelliraad, Procurator Barjoed, 3 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juni 1863:
„Underrettsdommen bør ved Magt at staude. 3 Salarium til Actor og Defensør ved Overretten, Prøveprocurator Gottschalk og Justitsraad, Procurator Mhegaard, betaler Arrestanten Michael Johan Christian Petersen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det Tyveri, for hvilket han under nærværende Sag

er sigtet. Ved Straffens Bestemmelse maa imidlertid mærkes, at det Forhold, hvorfor han ved den ham under 26de Februar f. A. overgaaede Dom blev anseet med Tyvstraf, ikkun findes at burde have paadraget ham en arbitrair Straf, idet dette Forhold bestod i at han havde sat sig i Besiddelse af tvende til 1 Rdl. vurderede Redskaber — som det efter de Høiesteret forelagte Oplysninger maa antages foranlediget ved at Eieren ikke havde tilbageleveret en ham af Tiltalte laant Gjenstand — hvilke Redskaber han strax efter kastede fra sig paa et Sted, hvor de senere efter hans Paaviisning fandtes, uden at det kan statueres, at han har havt anden Hensigt med at tage dem end at paaføre Eieren et Tab.

Som Følge heraf vil Tiltalte under nærværende Sag være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og hans Straf findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Michael Johan Christian Petersen bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Storehebbinge Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved Arrestanten Michael Johan Christian Petersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han, der tiltales for Tyveri, har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han den 19de Februar d. A., da han forlod Politicontoiret i Storehebbinge, hvor han havde faaet sin Vandrebog paategnet, har fra Forstuen sammesteds mebtaget et til 4 Mk. vurderet uldent Halstørklæde, som tilhørte en af Contoirets Skrivere og hvormed han Dagen efter blev anholdt i Kjøge.

Arrestanten har under Forhørerne udsagt, at han den ommeldte Dag havde nydt vel meget Brændeviin, saa at han, da han begik Tyveriet, ikke kunde gjøre sig nogen klar Forestilling om, hvad han foretog sig, men Rigtigheden af dette Arrestantens Udsagn er ikke under Sagen bleven bestræket, og i ethvert Fald maa det efter de fremkomne Oplysninger antages, at han ved den ommeldte Leilighed ikke har været i en Tilstand, som udelukker Tilregnelighed.

Da Arrestanten, der er født den 12te December 1829 og oftere har været straffet for Væleri, den ene Gang tillige for Overtrædelse af Forordningen af 10de December 1828, ved Varde Kjøbstads Etrarets Dom af 26de Februar 1862 for 1ste Gang begaaet Tyveri har været anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, maa det billiges, at han ved den indankede Dom for sit ovennævnte Forhold nu er idømt Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter sidstnævnte Forordnings § 13; thi forsaavidt det under Sagen er sat under Dvæstion, om Arrestanten ved Dommen af 26de Februar 1862 retteligen er anset som skyldig i Tyveri, bemærkes, at nærværende Ret ikke er den Domstol, hvorved næmnelte Dom er afsagt, overordnet og derfor ikke kan ansee sig competent til at undersøge den ommælte Doms Rigtighed.

Underrettsdommen i nærværende Sag, ved hvilken Straffen findes passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, vil altsaa i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 257.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Cathrine Hartvig, Sanders Hustru (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 14de Juli 1863: „Arrestantinden Ane Cathrine Hartvig, Sanders Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Justitsraad Nygaard, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Ane Cathrine Hartvig, Sanders Hustru, der er langt over criminel Ravalder og blandt Andet ved en af den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 10de Mai 1850 afsagt Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isøvrigt Dplyste

stemmende Tilstaaelse er overbeviist at have den 3die s. M. frastjaalet Bærts-huussholder Niels Nielsen et Par Beenklæder og en Nattrøse tilfammen af Værdi 2 Rdl. 3 Mk., vil hun nu blive at dømmes efter foranstøtte Forordnings § 15, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar".

Nr. 275.

Statsraad Salicath

contra

Jens Peter Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for Halsk og bedragerisk Forhold.

Wends Herreds Extrarets Dom af 7de April 1863: „Arrestanten Jens Peter Hansen af Bjellerup bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar; saa bør han og udrede i Erstatning til Gaardmand gamle Hans Knudsen i Steensby 175 Rdl. med paaløbende Renter indtil Betaling skeer, overeensstemmende med den af ham til denne udstedte Forfærdnings Paalydende, samt endvidere betale alle af denne Sag, hans Arrest og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Schmidt, og Defensor, Procurator Møller, begge af Middelfart, 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at erlægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juli 1863: Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Gaardmand Hans Knudsen i Steensby tillagte Erstatning bestemmes til 130 Rdl. uden Renter. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonson og Winther, betaler Arrestanten Jens Peter Hansen af Bjellerup 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Wends Herreds Extraret hertil indankede imod Arrestanten Jens Peter Hansen

af Fjellerup for Falst og bebragerist Forhold anlagte Sag er det ved Arrestantens egen med det isvrigt Dplysne stemmende Tilstaaelse beviist, at han har gjort sig skyldig i den førstnævnte Forbrydelse derved, at han har ladet forsætte en den 15de August 1862 dateret Obligation af det Indhold, at hans Stedfader, Boelsmand Anders Hansen erkjendte at være Arrestanten i udlagt Arv skyldig 227 Rdl. 5 Mk. 14 Sk. — uagtet han forlængst havde erhøbt denne Arv udbetalt af Stedfaderen — samt at Stedfaderen for dette Beløb gav ham Pant i sit Boelssted, hvilken Obligation Arrestanten derefter uden de Paagjældendes Vidende og Villie understrev med Navnet Anders Hansen samt til Bitterlighed Rasmus Hansen og Jørgen Larsen, ved hvilke Navne han tilsigtede fornævnte sin Stedfader samt Skræder Rasmus Hansen og Bødker Jørgen Larsen, Alle af Fjellerup.

Denne Obligation indleverede Arrestanten paa Bends Herreds Contoir til Ringlæsning, som ogsaa sandt Sted den 18de s. M., men da Obligationen ved at blive expederet fra Ringlæsning erhøbt Paategning om en tidligere Pant-sætning af det i Obligationen nævnte Pant, lod han Obligationen paaføre en den 19de s. M. dateret nærmere Dplysning om Pantet, hvilken Paategning han ligeledes understrev med sin Stedfaders Navn samt de to fornævnte Mænds Navne som Vidner, hvorefter han for et Laan af 155 Rdl. gav Obligationen i haandsaaet Pant til Gaardmand Hans Knudsen af Steensby, til hvem han i denne Anledning under 21de s. M. udstedte et Revers for 175 Rdl. at betale den 1ste December s. A., hvilken Betaling imidlertid udeblev, hvorfor Hans Knudsen har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 130 Rdl.

Naar det dernæst er imputeret Arrestanten, at han skulde have gjort sig skyldig i bebragerist Forhold derved, at han, som i October 1861 havde afføbt Forligsmægler Christen Jacobsen dennes da eiede Gaard i Hunderup ved Odense, forinden den i Contracten til Gaardens Overlevering bestemte Tid den 1ste November s. A. af Gaardens Besætning har bortsolgt en Hest samt sendt en Bogn til en Hjulmand til Oppudsning som Stadsbogn, da findes der i saa Henseende ikke at kunne paalægges ham noget criminelt Ansvar; thi vel har Arrestanten i et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør forklaret, at han, da han foretog disse Dispositioner, kun have overtaget Gaardens Bestyrelse paa Eierens Vegne, men da det af Jacobsens egen Forklaring fremgaaer, at Arrestanten med Samtykke af hans paa Gaarden efterladte Bestyrer alt i October Maaned 1861 havde taget Bopæl paa Gaarden, hvor han begyndte med at grave Grøfter, samt da Arrestantens ved Jacobsens Udsagn bestyrkede Forklaring endvidere gaaer ud paa, at bemeldte Bestyrer kort efter hans Ankomst til Gaarden forlod samme, findes det dog at maatte antages, at Bestyrelsen af Gaarden, da de omhandlede Dispositioner sandt Sted, har været overladt Arrestanten som tilkommende Besidder efter Kjøbecontract, i hvilken Egenkab Gaarden om saa Dage skulde have været ham overleveret, hvad der efter Jacobsens egen Forklaring kun blev forhindret derved, at Arrestanten var ube af Stand til at udrede den efter Contracten til 1ste November forfaldne Udbetaling.

Da Arrestanten, efter hvad der er oplyst under Sagen, ei heller i andre Henseender kan antages at have gjort sig skyldig i bedragerisk Forhold, vil han, der er født den 26de September 1837 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, for det af ham begaaede Falsk være at ansæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 60, jfr. § 66, med en Straf, der, som i Underrettsdommen bestemt, vil være at festsætte til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, og da bemeldte Doms Bestemmelser saavel om den Arrestanten paalagte Erstatning, der dog efter det Ovenansførte i det Hele vil være at bestemme til 130 Rdl., medens samme i Underrettsdommen er fastsat til 175 Rdl. med Rentur, som angaaende Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, ligeledes tilliges, vil bemeldte Dom med den nævnede Modification i Henseende til Erstatningen være at stadfæste“.

Onsdagen den 2den September.

Nr. 247.

Statsraad Salicath

contra

Christen Pedersen med Tilnavn Branum eller Sneiberg

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Betleri, Bedrageri og Tyveri.

Middelfom og Sønderlyng Herreders Extrarets Dom af 1ste April 1863: „Arrestanten Christen Pedersen Branum, ogsaa kaldet Sneiberg, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Saa betaler han og i Erstatning til Indsidder Niels Bødker 3 Rk., samt udreder alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor, Landsøverretsprocuratorerne Morville og Møller, hver 8 Rdl., samt til Viddefensor, Procurator Brendstrup, 2 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 1ste Juni 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Kesselmann og Procurator Saaesen, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

I Henseende til de i den indaafede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ved Bestemmelsen af Tiltaltes Straf tillige bliver at tage Hensyn til §§ 6 og 43 i Forordningen af 11te April 1840, fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Henschens for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Christen Pedersen med Tilnavn Branum eller Sneiberg for Betleri, Bedrageri og Tyveri.

Natten mellem den 7de og 8de October f. A. frafom der Gaardmand Christen Nielsen af Søballe 3 Faar, tilsammen af Værbi 20 Rdl., der græssede paa hans Mark, og Gaardmand Niels Nielsen af Høier 5 Faar, tilsammen vurdere til 30 Rdl., der henstode paa hans Mark, og Arrestanten vedgik strax under Forhøret, at han den følgende Dag til forskjellige Personer i Gjødvad havde solgt 8 Faar, idet han vel først udsagde, at han af en ubekendt Person havde modtaget de saaledes afhændede Faar for at sælge dem, men i det næste Forhør erkjendte at have tilvendt sig disse Faar fra Marken, hvorom han nærmere forklarede, at han om Aftenen den 7de October f. A. havde taget seil af Veien og var kommen ind paa en Mark, og at han her blev rendt overende af nogle Faar, hvorved der opstod den Tanke hos ham, der den ommeldte Aften var bestjænket, men ikke i høiere Grad, end at han vel vidste, hvad han foretog sig, at tilvende sig disse Faar; han drog derfor bort med dem, og da han derpaa paa en anden Mand's Mark stødte paa flere Faar, tilvendte han sig ogsaa nogle af disse, som har sagt uden at tænke videre derved, saaledes at han i det Hele kom i Besiddelse af 8 Stk, hvilke han derpaa drev til Gjødvad og, som ansøgt, folgte til de ovenmeldte Personer, fra hvem 4 af disse Faar ere komne tilfede og gjenkjendte af Christen Nielsen og Niels Nielsen som henhørende til de dem ved den ommeldte Leilighed frafomne Faar. Denne Tilstaaelse vedblev Arrestanten under et den næste Dag afholdt Forhør, ligesom han og 5 Dage derefter til Forhøret afgav Forklaring angaaende en tidligere mod ham anlagt Sag uden at tale om, at den afgivne Tilstaaelse var urigtig; men da han 2 Dage efter igjen stilledes for Forhør, tilbagesagde han denne Tilstaaelse og gjentog nu sin først afgivne Forklaring om, at have modtaget Faarene af en ubekendt Person, til hvem han angav senere at have betalt de for Faarene modtagne 25 Rdl., men heraf igjen modtaget 10 Rdl. for sin Umage og 5 Rdl. tilkaans, hvorhos Arrestanten har udsagt, at den ommeldte Tilstaaelse var afgivet i en sindsforvirret Tilstand eller i en Tilstand, hvori han ikke var rigtig i Hovedet, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han af og til, skjøndt ikke hyppigt, har havt Anfald af saadan Sindsforvirring, dog ikke i nogen høi Grad, og uden at han har kunnet opgive Nogen, som har havt Leilighed til at iagttage ham i saadan Tilstand. Ligesom imidlertid Retsvidnerne have erklæret, at Arrestanten, da han afgav den ommeldte Tilstaaelse, gav besente og tydelige Svar, og at der altsaa ingen Tvivl kan være om, at Arrestanten ved Afgivelsen af Tilstaaelsen var ved sin Fornufts fulde Brug, saaledes har vedkommende Districtslæge i en af ham afgiven Erklæring yttret, at han ikke har kunnet opbage mindste

Spor af Sindsforvirring, Sløvhed, Gemtydsforstemning eller anden Forkeertthed i Arrestantens aandelige Evner, og at han maa være af den Formening, at der ikke er mindste Grund til at antage, at Arrestanten har tilstaaet Tyveriet i en sindsforvirret Tilstand; og da isørigt den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse er bestyrket af Sagens Oplysninger, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans Tilbagekaldelse af samme, og det maa derfor anses Arrestanten overført, at han har gjort sig skyldig i det omhandlede Faaretyveri. De 4 endnu levende Faar ere ubleverede til de Bestjaalne, og om Erstatning af de øvrige, der tildeels ere erstattede efter Overenskomst med vedkommende Kjøbere, er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Forsaaavidt Arrestanten dernæst ligtes for at have tilvendt sig en Ungkarl Knud Nielsen den 11te Marts 1861 under et Ophold i Ans Kro fratommen selvbeslagen Pibe af Værbi 3 Afd., som Arrestanten, der ogsaa havde været i Kroen, kort før havde laant af Knud Nielsen og derefter igjen lagt fra sig, men som derpaa, efterat Arrestanten havde bortfjernet sig, savnedes, er det ved flere Vidners edelige Forklaringer godtgjort, at Arrestanten bemeldte Dag har i Kongensbro til den berørende Kroforpagters Kone og en Pige for 10 Mk. solgt en Pibe, som Knud Nielsen, der efterat have savnet Piben begav sig til Kongensbro, hvorhen han antog at Arrestanten var gaaet, gjentjendte som den ham fratomme Pibe. Vel har nu dernæst R. Nielsen, der strax indleverede til Retten i vedkommende Jurisdiction den til ham af Kroforpagterens Kone ubleverede Pibe, med Hensyn til samme aflagt Tilhjemlingsed, men da Arrestanten vedholdende har benægtet at have fravendt R. Nielsen nogen Pibe eller at kunne erindre at have solgt nogen Pibe i Kongensbro, og der ikke har funnet tilveiebringes Beviis for, at den tilstedebragte Pibe er den samme, som efter Vidnerens Forklaring havde været i Arrestantens Besiddelse og af ham ved den ommeldte Leilighed blev solgt i Kongensbro, ligesaa lidt som for R. Nielsens Giendomsret til samme, vil Arrestanten ikke, hvad denne Sigtelse angaaer, kunne dømmes.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Vedrageri, have Indsidder Niels Sørensen Bødker og hans Hustru edelig forklaret, at Arrestanten, der logerede hos dem, den 6te Januar 1861, idet han yttrede, at han skulde til Midstrup, tilbød at besørge Niels Sørensen Bødkers Uhr til Uhrmageren, hvortil N. S. Bødker svarede, at det kunde han jo gjerne, og efterat Bødker derpaa var gaaet ud af Stuen, tog Arrestanten, uagtet N. S. Bødkers Kone sagde ham, at det var bedst, at han lod det hænge, efter hendes Forklaring Uhret og bortfjærede sig med samme uden senere at vende tilbage, hvorhos det er oplyst, at Arrestanten, efterat have indleveret det nævnte Uhr til Uhrmager J. Andersen, har den følgende Dag igjen modtaget det hos denne og derefter bortbyttet det for et andet Uhr, hvorefter det er blevet solgt til en tredje Person, der havde det i Besiddelse, da Undersøgelsen begyndte. Arrestanten har nu, idet han har vedgaaet at have bortbyttet Uhret, udsagt, at han havde tilbyttet sig dette fra N. S. Bødker for et andet ham tilhørende Uhr, men til dette Andringende, der er benægtet af N. S. Bødker og addeles ikke bestyrket ved Sagens Oplysninger, vil der intet Hensyn kunne tages, hvorimod Arrestanten ved sit Forhold i den herommeldte

Henseende maa ansees at have gjort sig skyldig i Bedrageri. Det omhandlede Uhr, der er vurderet til 4 Rdl., er bragt tilskede, hvorimod en Uhrret vedhængende Messingkjæde, der af N. Bødker er ansat til en Værdi af 3 Mk., ikke er fremkommen under Sagen.

Forsaavidt Niels Sørensen Bødker endvidere har udsagt, at Arrestanten ved sin Vortgang den 6te Januar 1861 har medtaget en Bødker tilhørende Opstanderpibe af Værdi 2 Mk. 8 Sk., som Arrestanten med Bødkers Tilladelse havde gaaet og røget af, samt et Par Søkker af Værdi 1 Mk., som Bødker havde tilladt ham undertiden at gaae med, har Arrestanten benægtet at have medtaget eller tilvendt sig disse Gjenstande, og da der ibrigt ikke er fremkommet noget til Bestyrkelse for disse Sigtelser, vil Arrestanten ikke i saa Henseende kunne dømmes, ligesom der ei heller mod Arrestantens Benægtelse er tilveiebragt noget Beviis for, at han, saaledes som af N. S. Bødker endvidere forklaret, skulde have forsøgt at pantsætte en Frakke, han havde laant af Bødker.

Godt endelig angaaer Sigtelsen for Væleri er det vel oplyst, at Arrestanten har indfundet sig nogle Stæber i Asmits Sogn, og der, deels efter Begjering deels uden at have anmodet derom, har modtaget Mad eller Drikke, men dette hans Forhold skjønnes ikke at være af en saadan Væstfassenhed, at han derved kan ansees at have gjort sig skyldig til Straf for Væleri.

For det ovenmeldte Faaretyveri og Bedrageri vil Arrestanten, der blandt Andet ifølge Højesterets Dom af 3die November 1857 har været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25, som for 3die Gang begaaet Hæleri, nu i Genhold til §§ 25 og 79 være at ansee efter § 22 som for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Underrettsdommen, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelse angaaende den Niels Sørensen Bødker tiltjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 254.

Statsraad Salicath
contra

Jens Andersen (Defensør Hansen),

der tiltales for attenteret Ildpaasættelse.

Gaars Birk's Extrarets Dom af 22de April 1863: „Arrestanten, Slagter Jens Andersen af Vester Egghborg, bør at hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar samt at udrede alle af denne Sag slydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Schaarup, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Sørensen, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juni 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 5 $\frac{1}{2}$ Aar. 3 Salair til Actor og Defensør ved Overretten,

Procurator Hansløff og Procurator, Regjeringsraad Lindhard, betaler Arrestanten Jens Andersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges det ved samme antagne Resultat, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes som i Birketingsdommen fassat til 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birketingsdommen, men isøvrigt Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Andersen, der under nærværende fra Gaunø Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales for atterteret Ildspaaagtelse, er ved egen med det isøvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han den 18de Februar d. A. om Estermiddagen, i den Hensigt at afbrænde det Huus, hvori han boede og som tilhørte ham paa 5 Fag nær, som han havde forfulgt, har sluffet Ild paa et Snippe Halm, der laa paa Loftet. Da Ilden imidlertid strax bemærkedes, blev den sluffet, uden at have gjort videre Skade og navnlig uden at have antændt Huset. Arrestanten, der vel var noget beruset, men dog ikke kan antages at have været det i en Tilregneligheden ubelukkende Grad, har som Motiv til Gjerningen angivet, at han ved forskjellige Omstændigheder var bragt i en saa nedtrykt Sindstemning, at han vilde gjøre en Ulykke enten paa sig selv eller Andet. Det maa herefter billiges, at Arrestanten, der er langt over criminel Lavaldet og ikke findes forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 13, navnlig dens 3die Membran, jfr. med §§ 4 og 5. i hvilken Henseende endnu bemærkes, at Arrestanten, som ovenbemærket, ikke eiede det hele Huus, at dette tilmed var asfureret og at deri fandtes Giendele, der tilhørte Andre; men da der ikke findes Grund til at gaae over Minimum af den Straf de nævnte Bestemmelser hjemle, vil Straffen, der ved Underretsdommen er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, være at nedsætte til lige Arbejde i 5 $\frac{1}{2}$ Aar. Da Underretsdommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Underretssagsførerne tillagte Salaarer, billiges, vil bemeldte Dom med den antydede Forandring i Straffetiden være at stadfæste“.

Nr. 56. Karethmager **A. Hansen** (Advocat Liebe, efter Ordre)
contra

Grosserer **A. C. Leudesdorff**, Handelscommis **Watheyer**, Hørfæmmer
L. Petersen, Justitsraad **C. v. Støcken** og Tommermester
F. Thymann (Sugen),

angaaende Spørgsmaalet, om en af Citanten i et Bo anmeldt Fordring kunde anses for privilegeret.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 17de Marts 1862: „Den af Karethmager **A. Hansen** i nærværende Bo anmeldte Fordring kan ikke anses som privilegeret efter Lovens 5—14—37“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og hvortil søies, at den omhandlede Fordring ikke kan betragtes som alene bestaaende i tilgodehavende Bederlag for Citantens personlige Arbeide, men maa anses som Resttilgodehavende paa den hele Betaling for de fra det af ham bestyrede Værksted leverede Arbeider, hvori tillige var indbefattet Værdien af medgaaede Materialier, Løn til de andre Arbeidere samt Værkstedsløse, — vil bemeldte Decision blive at stadfæste. Som Følge heraf bortfalder Citantens til hans Paastand om Decisionens Underkjendelse knyttede Paastand om Forandring af den endvidere paaankede Skifterepartition i det paagjældende Bo.

Thi kjendes for Ret:

Skiftecommissions Decision bør ved Magt at staande.
Eil Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Decisionens Præmisser lyde saaledes: „Ved Anmeldelse af 15de November 1861 har Karethmager **A. Hansen** fordrøt 436 Rdl. med Rente 5 pCt. fra Anmeldelsesdagen som Rest af den ham som Værkfører eller Mesterfremd i afsøbe Vognfabrikør Lassens Hjul- og Karethmagerværksted tilkommende Løn, og paaستاet Fordringen anseet som privilegeret Krav efter Lovens 5—14—37.

I Concurssisten i Lassens Bo, der er fallit, er ved denne Fordring bemærket, at den som angaaende Værksløse ikke kan anses som privilegeret Krav, men kun som et simpelt og personligt.

Derover er opstaaet nærværende Dispute, hvorunder Hansen vedbliver sin Paastand om at Fordringen anses som privilegeret, medens Boets Curator, der tillige er optraadt efter Anmodning af flere af de i Boet Interesserede, har forment, at Fordringen, om hvis Størrelse der ikke er Strid efter at det er oplyst,

at hvad Anmelderen stybte i Huusleie til Boet er decourteret i hans Anmeldelse, og Paastanden om, at Beløbet af en af en Træhandler i Boet anmeldt Forbring maatte decourteres i Hansens Tilgodehavende, efterat være bleven modsagt ikke er inhæret, ikke kan betragtes som privilegeret, da den ikke angaaer Tjenestefolks Løn, men Værksleie.

Det er under Proceduren givet, at Hansen ikke fik Løn, beregnet efter Uger eller Maanedes, men en bestemt Betaling for hvert Stykke Arbeide, der blev fuldført paa det af ham forestaaende i Lassens Navn drcvne Hjul- og Kæretsmagerværksted, hvilket efter Leiecontract var leiet af Afsøde til Hansen for 450 Rdl. aarligt, og at i Betalingen for Arbeidet tillige var indbefattet Værdien af det medgaaende Træmateriale og Lønnen til Hansens Medarbeidere, hvilken af ham betalttes ugenlig til disse, medens han ligeledes ugenlig hævede hos Lassen Betaling for, hvad der paa Værkstedet var gjort særdigt. Hansen var Svend paa Hjulmagerlauget, havde vel gjort Mesterstykke, men ikke løst Borgerstab som Hjulmager, og Lassen blev gjort Lauget ansvarlig for Tidpenge saavel for Hansen som for de under ham arbejdende Svende. Derimod er det ikke tilstrækkelig oplyst, hvem der antog Medarbeiderne og om alt Træmateriale, hvoraf en Deel sees at være leveret af Lassen og crediteret ham i hans Mellemværende med Hansen, blev anskaffet af Lassen, eller om denne, der var oplært i Smedeprofessionen stod i et andet Forhold til Hansen end det, der fulgte af den imellem dem indgaaede Overenskomst om, at Hansen skulde besørge Udførelsen af det Hjulmagerarbeide Lassen begjærte udført af ham, til bestemte Priser for hvert større Stykke og en billig Godtgjærelse for Reparationer.

Hansen, hvem Beviisbyrden for at han, efter de Betingelser, der vare vedtagne mellem ham og Afsøde, maatte betragtes som staaende i dennes Tjeneste, maa paahvile, findes under disse Omstændigheder ikke at have sørt dette Beviis, hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at han ikke havde Borgerstab som Mester saavel som at der for hans Vedkommende blev indbetalt Tidpenge, ikke afgjørende kan tale for, at han maatte betragtes som staaende i Underordnelses- eller Tjenesteforhold til Afsøde, og mod at Forholdet har været et saadant taler desuden den Omstændighed, at Localet, hvori Arbeidet udførtes, om det end benævntes Lassens Hjulmagerværksted, var leiet som fornævnt af Lassen til Hansen imod halvaarlig Leie, hvilken i de halvaarlige Opgjørelser mellem disse tvende Mænd sees at være decourteret i de Beløb, der godtgjordes Hansen for de paa Værkstedet udførte Arbeider.

Som Følge heraf vil den ovennævnte Forbring ikke kunne i Boet behandles som privilegeret efter Lovens 5—14—37.

Det attesteres, at det til Disputen hørende stemplede Papir er forbrugt⁴.

Nr. 260.

Aldvocat Hansen

contra

Anders Hansen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Sunds- og Gudme Herreders Extrarets Dom af 16de April 1863: „Arrestanten Anders Hansen af Hjerteminde Nyneby bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa bør han ogsaa at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Vilhelm, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juli 1863: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procurator Berggreen og Proceprocurator Seidelin for Overretten betaler Arrestanten Anders Hansen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Hønhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Arrestanten Anders Hansen ved egen Tilstaaelse, der forsaavidt stemmer med det iøvrigt Fremkomne, tilstrækkeligt overbevist at have solgt et Hestebækk, som han havde fundet paa Landeveien, og fra Karlekammeret i Gaardmand paa Ellerup Mark Hans Niassens Gaard om Aftenen den 4de Februar d. A., dog før Sengetid, at have bortfjaaet nogle der beroende Klædningsstykker, der ere ansatte til en Værdi af 18 Rdl. 8 Sk.“

Om Maaden, hvorpaa Arrestanten har faaet Udgang til dette Kammer, maa det ved de afgivne Vidnesforklaringer og det iøvrigt Fremkomne i Forbindelse med Arrestantens eget Udsagn anses tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten er krøbet igjennem en 2 $\frac{1}{4}$ Alen fra Jorden anbragt Vinduesaabning i Loen til den ommeldte Gaard ind i denne og derfra igjennem Krybberne i Hestestalden ind i denne, hvortil Karlekammeret stødte.

Vinduesaabningen maa antages at have været lukket med et udvendigt fra tilfømnet Vindue, som Arrestanten maa antages at have frabrudt eller dog frataget, men han vil overhovedet ikke kunne give nogen sikker eller detailleret Forklaring om, hvorledes han er kommet ind i Karlekammeret, fordi han paastryder, ved den omhandlede Leilighed at have været i høi Grad besjænket. De tilveiebragte Oplysninger give imidlertid ingen Anledning til at antage, at Arrestanten har været i nogen, Tilregnelighed ubeslukkende, beruset Tilstand.

For disse Forhold vil Arrestanten, der er født den 14de Mai 1819 og forhen ved Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste December 1856 idømt en

Mulct af 5 Rdl. for Fornærmelse mod en Vagtcommandeur, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og § 58, og da den ved Sunds og Gudme Herreders Eyraræts Dom af 16de April d. A. valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 265.

Advocat Henriksen

contra

Ludvig Theodor Sander (Defensor Bungen),

der tiltales for Løsgængereri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 25de Juli 1863: „Arrestanten Ludvig Theodor Sander bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 60 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage.

I Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Ludvig Theodor Sander, der er langt over criminel Lavalder og senest ved denne Rets Dom af 30te August f. A. anset i Medfør af § 2 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængereri og Bettleri efter samme Lovs § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, under nærværende Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have overtraadt et ham ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 26de f. M. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold blandt Andet om at melde sig ved bemeldte Protocol hver Mandag og usfortøvet at anmeldte, naar han forandrede Logis, idet han har forsømt at melde sig ved Protocolen fra den 6te d. M. til sin Anholdelse den 17de næstefter og undbladt at anmeldte, at han havde forladt det senest opgivne Logis, vil han paany være at ansee efter den citerede Lovbestemmelse, og findes Straffen at kunne fastsættes til lige Arbejde i 120 Dage“.

Torsdagen den 3die September.

Nr. 252.

Justitsraad Bungen

contra

Anders Madsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Undvigelse fra Straffeanstalten, Tyveri og Væleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Juli 1863: „Arrestanten, Forbedringshuusfange Anders Madsen, bør straffes med femten Slag Kat og Tugthuusarbeide i 8 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Larsen, med fem Rigsdaler til hver. At efterkommes under Udfoerd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaandede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden, ved hvis Bestemmelse Forordningen af 11te Marts 1818 § 1 maa tages i Betragtning, findes at burde fastsættes til 9 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 9 Aar. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaandede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende mob Arrestanten, Forbedringshuusfange Anders Madsen, der er født den 2den August 1833, og senest ved denne Rets Dom af 7de Februar d. A. anseet i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 25 som for 4de Gang begaaet Væleri efter § 22, sammenholdt med § 12, første Led, og § 19, samt efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri § 1 med Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, for Undvigelse fra Straffeanstalten, Tyveri og Væleri anlagte Sag er det ved hans egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han den 31te Mai j. A. har frastjaaet Afsesfor i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret Behrend en til 10 Rdl. vurderet Frafte, og at han, som var indsat i Straffeanstalten paa Christianshavn, for sammesteds at udstaae den ham ved fornævnte Dom idømte Straf, er den 9de Mai d. A., medens han som Straffefange var anbragt til Arbeide ved en under Opførelse værende Cellebygning, undvegen, idet han, efterat have tilvendt sig og iført sig nogle en paa bemeldte Cellebygning arbejdende Muursvend Peter Gudnig tilhørende til 13 Rdl. 4 Mk. 12 Sk. vurderede Klædningsstykker, i et af hvilke beroede 2 til 1 Mk. vurderede Nøgler, faae Leilighed til at fjerne sig igjennem en mob Prinsbesægsgebe værende Port,

som han oprykke, efterat have borttaget en for samme anbragt Bom, samt at han sidstnævnte Dag har paa Eiendommen Rudegaard i Kjøbenhavn's Amts nordre Birk tilbetlet sig 1 Sk. og frastjaalet denne Eiendoms Eier Adam Wilhelm Petersen en Sølvpotageffee, et Gulduhr og en Sølvfistefee, tilsammen af Værdi 35 Rdl.

For det ommeldte fra Afsesfor Behrend begaaede Lyveri, hvorfor Arrestanten alene kunde blive at idømme en Tillægsstraf i Medfør af fornævnte Forordnings § 19, findes der ikke at være Røie til at idømme ham nogen Straf, idet denne Forbrydelse ikke skjønes at kunne have bevirket nogen Forhøielse af den Arrestanten ved Dommen af 7de Februar d. A. idømte Straf, hvis den var bleven paakjendt i Forbindelse med de Lovovertrædelser, hvorfor han blev anset ved denne Dom; derimod vil Arrestanten for sit ovenangivne isvrigt udbviste Forhold blive at dømmes deels efter Forordningen af 31te August 1813 § 12 til Straf, der findes at burde bestemmes til 15 Slag Kat, deels i Medfør af førstnævnte Forordnings § 25 som for 5te Gang begaaet Hæleri efter § 22 til Engthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, han har forskyldt efter ovennævnte Lovs § 3 for det af ham begaaede Betsleri“.

Nr. 241.

Institutsraad Bunken
contra

Ane Kirstine Christensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Lyveri og Brandstiftelse eller i alt Fald Meddeeltighed i sidstnævnte Forbrydelse.

Meerløse og Indse Herreders Extrarets Dom af 10de April 1863: „Arrestantinden Ane Kirstine Christensen bør have sit Liv forbrudt. Arrestanten Christen Larsen bør deels for Actors Tiltale, deels for Actors videre Tiltale under denne Sag fri at være. Saa bør Arrestantinden og udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 8,950 Rdl. og til Afsuranceforeningen for værlig Eiendom i Holbek med flere Aanter 9,114 Rdl. 24 Sk. Endelig bør Arrestanterne in solidum udrede alle af Actonen lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Arboe, 12 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Christensen og Fuldmægtig Blum, hver 6 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juni 1863: „Herredskingsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne From og Delbanco for Overretten betaler Arrestantinden Ane Kirstine Christensen 10 Rdl. til hver. Den idømte

Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med den Bemærkning, at Tiltalte efter de Omstændigheder, hvormed den omhandlede Brandstiftelse har været forbunden, har maattet indsee, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, og isørigt i Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadarettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Meerløse og Lubse Herreders Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte Sag actioneres Arrestantinden Ane Kirstine Christensen for Tyveri og Brandstiftelse eller i alt Falb Medbeelagtighed i den sidsnævnte Forbrydelse.

Efter den af Arrestantinden afgivne Forklaring, der for hendes eget Vedkommende er bekræftet ved de isørigt tilveiebragte Oplysninger, har hun den 25de October f. A. henved Kl. 12 om Natten i Forening med en i 1ste Instants Medtaltalt — for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — og efter Tilskyndelse af denne begivet sig til Gaardmand Jens Peter Jørgensens Gaard for at bestjæle en der tilhøve værende Nægtsmand Peder Jeppesen, som Arrestantinden, der var bekendt med Localiteterne paa Gaarden, vidste var i Besiddelse af Penge, samt derefter for at skjule Tyveriet at sætte Ild paa Gaarden, til hvilken Ende hun medtog en lille Grybe med Gløder fra Kaffelovnen i hendes Kammer, hvor de opholdt dem. Ved deres Ankomst til bemeldte Gaard foresandt de, saaledes som Arrestantinden havde formodet, et Vindue vendende ud til Haven aflaget, og igjennem dette slap Arrestantinden, efterat have overgivet Gryden med Gløderne til den Medtaltalte samt afført sig Størstedelen af sine Klæder, ind i Mellemstuen, hvorfra hun begav sig til Dagligstuen, hvor Husets Bedoere laae tilsængs og sov. Der udtog hun af Peder Jeppesens paa Væggen hængende Vest Nøglen til hans Pengeskab og begav sig med denne til Mellemstuen, hvor Skabet var, og udtog af dette 2 Tegnehøger samt af en Pose nogle Sølvpenge, hvorpaa hun, efterat have lagt Nøglen igjen i Vestelommen, vendte tilbage til Mellemstuen og steg ud af Vinduet. Udenfor dette stod den Medtaltalte, der imidlertid havde paasat Ilden, saa at hun saae, at det allerede brændte i Taget paa Stuelængens vestre Gavl, hvorefter hun, der skyndsomst havde isørt sig sine Klæder og kastet de i Gryden tilbageværende Gløder i et Vandhul, begav sig hjem. Ifølge de fremkomne Oplysninger afbrændte ikke alene Jens Peder Jørgensens Gaard, men da det blæste meget stærkt, udbredte Ilden sig til 2de andre Gaarde og 2de Huse, der alle sagdes i Afte med Størstedelen af Indbo,

Kreatureur m. v. Af de i Tegneboogerne værende Penge gav hun Morgenen efter den Medtilltalte 2 eller 3 Halvhundredebalersfedler, og de i samme efter hendes Anholdelse foresundne Penge udgjorde i Forening med de sjaalne Sølvpenge 490 Rdl. 2 Mk.

Fremdeles er det paa lige Maade oplyst, at Arrestantinden i Sommeren 1861, da hun tjente hos ovennævnte Jens Peter Jørgensen, har en Middagsstund, da Aftægtsmand Peder Jeppesen sov til Middag, tilløst sig Nøglen til bennes Pengeskab, og af en deri værende Tegnebog borttaget 2de Halvhundredebalersfedler, ligesom hun ogsaa har tilstaaet at have under hendes Tjenestetid hos bemeldte Gaardmand Jørgensen bortstjaaet 5 Sitr. Pæener af Bærði 5 Rdl., samt senere i en anden Tjeneste roget til 1 Rdl. vurderet Ud.

Hvad angaaer den ommeldte Brandstiftelse, da maa Arrestantinden i Genhold til Forordningen af 26de Marts 1841 § 9 isølge den af hende udførte Medvirksomhed anses som om hun selv havde udført Gjerningen, og da hun efter de oplyste Omstændigheder maatte kunne indse, at Husets Beboere, der laae i tryk Søvn, udsattes for aabenbar Fare, maa det billiges, at hun ved den ind-
 ankebe Dom er anset efter nykæbnte Forordnings § 1 med Livsstraf, hvorved den Straf hun isølge Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, og § 1 har forskyldt for de af hende forøvede Løverier er absorberet. Bemeldte Dom, hvorved hun tillige retteligen er paalagt at udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 8,950 Rdl. og til Assurancesforeningen for rørlig Eienedom i Holbæk med flere Amter 9,114 Rdl. 24 Sk., samt tilpligtet at deeltage i Actionens Omkostninger, vil derfor, forsaavidt den er paaanket, blive at stadfæste".

Nr. 258.

Advocat Liebe

contra

Maren Marie Nielsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Ledreborg Birk's Extrarets Dom af 22de April 1863: „Arrestantinden Maren Marie Nielsdatter bør hensættes til Tugthunnsarbejde i 8 Aar. Saa udreder Arrestantinden og de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hude, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Sørensen, 4 Rdl. Vedkommendes Ret til Arrestantinden med Hensyn til Erstatning for Tabet af Mabsjerghuus's Bygninger referveres. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Cancelliraad Petersen, betaler Arrestantinden Maren Marie Nielsen 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

Med Bemærkning, at Underretskdommen i nærværende Sag er affagt ved Ledreborg Virks Extraret, vil den indankede Dom i Henshold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende inden Leire Herreds Extraret den 22de April fikskleben paaskendte og derfra til Overretten indankede Sag tiltales Arrestantinden Maren Marie Nielsen for Brandstiftelse.

Torsdagen den 19de Februar d. A. kort efter Middag nedbrændte det under Grevsfabet Ledreborg hørende Fæstested paa Ribserup Mark, Mobjergshuset kaldet, og afgav den hos Fæsterinden af Huset, Enten Ane Sørensbatter, tjenende 15aarige Pige, Arrestantinden Ane Marie Nielsbatter, i det den 21de s. M. optagne Forhør Tilsaaelse om at have paasat Ilden, hvorved det afbrændte. I denne Henseende har hun, hvad der ogsaa stemmer med det isvrigt Fremkomne, nærmere forklaret, at hun, efter bemeldte 19de Februar at have spist til Middag, ubemærket tog nogle Svovlsfikker, med hvilke hun gik ud i Gaarden og derfra gjennem Porten bag om Stedets østre Længe, hvor hun satte Ild i noget Halm, der laa udenfor Staldbøren. Da hun havde forvisset sig om, at Ilden rigtig havde taget fat, begav hun sig atter ind i Stuen, hvor Yngen var tilstede uden hendes Madmøder. Strax efter bemærkede de Røg og ildede begge ud i Gaarden, hvor Arrestantinden tog en der staaende Spand Vand, som hun kastede paa Ilden, der endnu brændte i Halmen, ligesom hun løb til en nærliggende Tørmose for at hente mere Vand. Da hun kom med dette, havde imidlertid Ilden grebet fat i Taget, hvorfra den hurtigt udbredte sig videre til hele Bygningen. Som Motiv til Ildspaaættelsen har Arrestantinden angivet, at hun ønskede at blive fri for Tjenesten hos Ane Sørensbatter, hvoraf hun var kjed og som hun isvrigt efter Overenskomst skulde forlade den da forestaaende 1ste Mai, og har hun derhos forklaret, at hun allerede engang tidligere, nemlig ved sidste Juletid, havde berebet sig til at udføre Gjærningen, hvori hun dog dengang blev forhindret ved en tilfældig Omstændighed.

Bedkommende private Assuranceselskab, i hvilket Ane Sørensbatters Vohave m. m. var assureret, har ingen Paaastand nedlagt om Erstatning, da saadan ansaaes ueholabelig, og det Samme er steet fra de Øvriges Side, som ved Branden have mistet deres uassurerede Eiendele.

For den af Arrestantinden, der er født den 29de December 1847 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, saaledes begaaede Forbrydelse vil hun være at anfæe efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, og da den ved den

indankede Dom valgte Straf af 8 Aars Lugthuusarbejde efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 249.

Advocat Hindenburg

contra

Andrea Eline Wilhelmine Christophersen, ogsaa kaldet **Grosmann**
(Defensør Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Juni 1863: „Arrestantinden Andrea Eline Wilhelmine Christophersen, ogsaa kaldet Grosmann, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i atten Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salaire til Actor og Defensør, Procuratorerne Ibsen og Levinson, med syv Rigsdaler til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Andrea Eline Wilhelmine Christophersen, ogsaa kaldet Grosmann, der er født den 3die Mai 1835 og ved denne Rets Dom af 13de Juli 1861 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 43 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag, hvorunder hun tiltales for Tyveri og Bedrageri, ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser, deels ved at have frastjålet i Marts Maaned f. A. Johanne Nicoline Wulff, Skibscapitain Clausens Hustru, 9 Sølskeer, tilsammen af Værdi 21 Rdl., i Tiden fra 15de August til 5te October f. A. Pigen Marie Dam forskjellige Gjenstande, i Alt til en Værdi af 21 Rdl., og i indværende Aar Mette Marie Hansen, Christensens Enke, nogle Sengklæder m. m., i det Hele til en Værdi af 3 Rdl. 2 Mk., deels ved til forskjellige Tider i forrige og indværende Aar at have uden Vedkommendes Samtykke pantsat endeel Gjenstande, hvis Værdi i det Hele er bleven ansat til 20 Rdl. 4 Mk., hvilke hun af 8 forskjellige Personer deels havde erholdt tillaaens, deels havde modtaget til Forarbejdning eller Vadst.“

Som Følge heraf vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 13, cfr. §§ 79 og 43, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes“.

Hermed endte anden extraordinaire Sæssion.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 24.

Den 9de October.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 1ste October.

Nr. 280.

Advocat Liebe

contra

Maren Henriksdatter (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittogods og Overtrædelse af Sorø Amts Entholdelsesdecret af 17de Marts f. A.

Sorø Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Mai 1863: „Arrestantinden Maren Henriksdatter bør at hensesættes til Forbedringshussarbejde i 2 Aar. Tiltalte, Arbeidsmand Sorgen Andersen, bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger udrede Arrestantinden og Tiltalte hver for sit Vedkommende, med Undtagelse af Salair til Actor, Procurator Windfeld-Hansen, og Defensor, Procurator Flor, 4 Rdl. til hver, som Arrestantinden og Tiltalte udrede in solidum. At efterkommes efter Dvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Juli 1863: „Bytingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Christensen og Proveprocurator Jacobsen, betaler Arrestantinden Maren Henriksdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og

Justitsraad Bunchen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, hertil fra Sorø Byes Extraret indankede og imod Arrestantinden Maren Henriksdatter for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Amtets Entholdelsesdecret af 17de Marts f. A. anlagte Sag er det ved den af hende afgivne Tilstaelse og de isøvrigt tilveiebragte Ophøjninger godtgjort, at hun deels har undladt at oplyse et til 3 Mk. vurderet Hestebækken, der tilhørte Telegraphist Lorentzen, og som hun havde fundet paa Gaben i Sorø, og deels har overtraadt et hende ifølge Sorø Amts Decret af 17de Marts f. A. givet og den 31te f. M. paa lovlig Maade forkyndt Tilhold, hvorved det paalægges hende og den i 1ste Instants medtiltalte Jørgen Andersen at entholde sig fra hinanden, da de ellers vilde være ifaldne den ved Loven og Anordningen for Overhørighed berimod fastsatte Straf, idet de uanseet bemeldte Tilhold have fortsat deres Samliv. Da Arrestantinden tidligere er dømt blandt Andet ved Lybjerg Herreds Extrarets Dom af 31te December 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil hun nu for det forsnævnte hende overbeviste Forhold være at anses i Medfør af den ansførte Forordnings § 79, jfr. § 58 og § 25, som for 3die Gang begaaet Hæleri efter § 22, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, hun ifølge Placat af 12te Juni 1827 har forskyldt for Overtrædelse af det ovenomhandlede Tilhold. Som en Følge af det saaledes Ansførte vil Underrettens Dom, der ikke er appelleret for den ovennævnte i 1ste Instants Medtiltaltes Bekommende, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger med Hensyn til Arrestantinden billiges, være at stadfæste, forjaanvidt paaanfet er“.

Nr. 251.

Advocat Liebe

contra

Poul Møller og Anders Larsen (Defensor Bunchen),
der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 17de Marts 1863: „Arrestanterne Poul Møller og Anders Larsen samt Tiltalte Ane Marie Andersdatter bør hensættes, den Første til Tugthuusarbejde i 8 Aar, den Anden til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og den Tredie til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og, Een for Alle og Alle for Een, ndrede alle af deres Arrest og Actionen lovligten skydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 4 Rdl., saa-

velsom Diætpenge til Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juni 1863: „Arrestanten Anders Larsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Poul Møller bør hensettes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Westrup og Prover-procurator Jacobsen, betale Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da det i den indankede Dom omhandlede Tæffegarn og Hysing ikke under Sagen er kommet tilstede og Nebflager Laurigen ikke har kunnet sige, om han har mistet saadanne Ting, findes Betingelserne for Anvendelsen af det i Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis at mangle i dette Sagens Punkt, ligesom der heller ikke iøvrigt er frenkomet tilstrækkelige Beviisligheder til at ansee Tiltalte skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til de ommeldte Gjenstande. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Poul Møller være at frifinde for Actors videre Tiltale og Dommen være at stadfæste i Henseende til den Anders Larsen tillagte Frifindelse samt Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Poul Møller bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kronborg søre Birks Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Poul Møller og Anders Larsen satte under Tiltale, Forsnavnte for Tyveri, Sidstnævnte for Hæleri.

Ved egen Tilstaaelse er det beviist, at Arrestanten Poul Møller, da han den 12te October f. A. uden Tilladelse bortgik af sin Tjeneste hos Nebflager Laurigen paa Hornbæk, har medtaget 6 à 7 Pund Tæffegarn og 1 Dulle Hysing,

ialt vurderet til 1 Rbl. 3 Mk. 2 Sk., hvilke Gjenstande han den 18de s. M. saldsbød til Møller Steensen i Dronningemølle, idet han yttrede, at det var fra Lauritzen og at det var bestilt. Da han imidlertid angav Prisen mindre, end det var Steensen bekendt at Lauritzen tog for sine Varer, fattede han Mistanke, betalte ikke Tingene, men tilkageholdt dem. Smidstid indfandt Arrestanten sig igjen nogle Timer efter og foregav, at de skulde have været afleverede til en Anden, hvis Navn han opgav, hvorpaa Steensen udleverede dem til ham. Det ommeldte Tækkergarn og Høsfing vil Arrestanten senere have solgt til en ham ukendt Mand for 2 Mk. 8 Sk. Arrestanten har forklaret, at Lauritzen har givet ham Garnet og Høsfingen, der ere tagne af hans i Spindhuset værende Beholdninger, den Dag han bortgik af Tjenesten, paa en Tid de vare alene, hvorimod Lauritzen, der ikke har været istand til at bestemme, om disse Ting ere ham fravendte af det Quantum, han havde af slige Gjenstande, edelig har forklaret, at saafremt Arrestanten ved at forlade Tjenesten har medtaget dem fra hans Hjem, ere de ham skafne uden hans Vidende og mod hans Villie, og paa det Bestemteste benægtet at have givet Arrestanten dem, om hvilket Angivendes Rigtighed denne heller ikke nærmere har kunnet oplyse noget. Efter hvad der saaledes foreligger i Sagen, skjønnes det ikke rettere, end at Arrestanten i Henshold til Bestemmelserne i Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 maa ansees overbeviist at have frastjaalet Lauritzen de ommeldte Ting, med Hensyn til hvilke denne har frasaldet Krav paa Erstatning.

Samme Arrestant er endvidere sigtet for at have forsvøet Indbrudstyveri hos Høfer Frederik Hansen i Nyrup Porthuus Ratten mellem den 31te October og 1ste November s. A., med Hensyn til hvilket Høfer Hansen, der har frasaldet Erstatning, har forklaret, at Gjerningsmanden hemelte Nat henved Kl. 11 er steget ind ad et Vindue i Boutikken og der har tilvendt sig forskellige Varer, blandt Andet 12 à 14 Pbd. Kaffebønner, 12 à 14 Pbd. brunt Sukker, en Kasse med 200 Stk. Cigarer og en Leerkruffe med noget Smør. Ved sin Anholdelse den 3die November fandtes Arrestanten, der har vedgaaet at have passeret Nyrup den 31te October i Mørkningen, men vedholdende benægtet al Andeel i Tyveriet, i Besiddelse af 13 Stk. Cigarer og omtrent $\frac{1}{8}$ Pbd. Sukker, om hvilke Gjenstande, hvortil Arrestanten ikke har kunnet oplyse sin Hjemmel, tvende ved Underretten udmeldte saglyndige Mænd edelig have forklaret, at de ligne og ere af samme Slags som nogle af Høfer Hansen til Ketten indleverede Prøver af Varer fra hans Boutik. En i 1ste Instants Mediltakt, Ane Marie Andersdatter, Arrestanten Anders Larsens Hustru, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har dernæst forklaret, at Arrestanten Poul Møller — om hvis Dyhold i hendes og Mandes Huus fra 2den November om Morgenen til næste Dags Morgen er mod hans Benægtelse tilveiebragt en høi Grad af Formodning — ved sin Ankomst til dem medbragte en Sæk, hvori blandt Andet var Kaffebønner, brunt Sukker, en Kasse Cigarer og en Leerkruffe med Smør, om hvilke Ting han fortalte hende, at han havde taget dem ved Nyrup fra en Spekhøfer. Hendes Forklaring gaaer endvidere ud paa, at Arrestanten, efterat have givet hende et Parti Kaffebønner og Sukker samt leveret hende Leerkruffen, gif ud i

Haven, hvor hun antager, at han nedgravede en Deel af Barerne, idet han tog Noget med sig, da han gik ud af Stuen, og Intet havde med sig, da han kom ind igjen. Ved en den 10de November stedsfunden Ransgning i Haven fandtes ogsaa sammesteds nedgravet en i en Sæk indsvøbt Leerkruffe, hvori var en Deel Kaffebonner og bruunt Sukker, med Hensyn til hvilket sidste de ovennævnte Skjønsmænd ligeledes have udsagt, at det er af samme Slags og Qualitet som Høker Hansens Prøve og det hos Arrestanten forefundne Candisukker. Skjøndt foransførte Data give stærk Formodning om, at Arrestanten har forsvøvet ommeldte Tyveri eller i alt Fald været deelagtig i samme, er der dog ikke i saa Henseende tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis. Det er nemlig ikke godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af ovenansførte Smørkruffe, som Ane Marie Andersdatter har forklaret at have modtaget af ham og med Hensyn til hvilken Høker Hansen har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Eiendomsbeviis. Hvad de hos Arrestanten forefundne Cigarer og Candisukker angaaer, mangler saavel Tilhjemlingsed som Eiendomsbeviis.

Den Sæk, hvori den nedgravede Leerkruffe var indsvøbt, var mærket „E. C. Sølyst Nr. 6“, og Overrigscommissair Clausen af Sølyst maa ansees at have præsteret et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Eiendomsbeviis til den, ligesom han har aflagt fornøden Tilhjemlingsed, men da det ikke er beviist, at den har været i Arrestantens Besiddelse, vil han heller ikke kunne drages til criminel Ansvar med Hensyn til samme.

For det ovennævnte Tyveri af Tællegerne og Hysking, som saaledes alene bliver at tage i Betragtning, vil Arrestanten, der er født den 3die Januar 1833 og tidligere blandt Andet ved Høiesterets Dom af 12te Januar 1854 for 2den Gang begaaet Tyveri er anset med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 26de Mai 1858 som for 3die Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 2 Aar og ved Høiesterets Dom af 5de Marts 1861 for Løsgængereri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og findes Straffen, der bliver at tilregne ham som for 4de Gang begaaet Hæleri, passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Hvad dernæst angaaer Arrestanten Anders Larsen, ere de meest betydende Data mod ham, at der paa Postet i det af ham beboede Huus er fundet 11 Sitr. Cigarer, om hvilke et lignende Skjøn er afgivet, som ovenfor er nævnt med Hensyn til dem, som foresandtes hos Poul Møller, at de ommeldte Kaffebonner og Candisukker er fundet nedgravet i Haven ved Arrestantens Bolig, og at det maa ansees beviist, at den Leerkruffe, hvori disse Ting vare lagte, tilhørte Arrestanten; men disse Omstændigheder ere ikke afgjørende for imod hans vedholdende Benægtelse at statuere, at de nævnte Ting have været i hans Besiddelse paa en saadan Maade, at han derfor kan drages til Ansvar, hvilket heller ikke kan ansees beviist med Hensyn til den ommeldte, Overrigscommissair Clausen tilhørende Sæk, hvori Arrestantens Leerkruffe var indsvøbt. Arrestanten, der er langt over criminel Aalder og, foruden flere Gange ifkun at være frifundet for videre Tiltale for Tyveri, tidligere blandt Andet er anset ved Høiesterets Dom af 14de

Marts 1862 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Straf af Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil i Genhold til Ovenstaaende være at frifinde, efter Omstændighederne dog ifkun for Actors videre Tiltale.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten Poul Møller er anseet med Tugthuusarbejde i 8 Aar, og Arrestanten Anders Larsen med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, vil i Overensstemmelse med Foransførte være at forandre, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger, derunder de Underretts-sagsførerne tillagte Salairer, vil, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste“.

Nr. 276.

Instittraad Bunken
contra

Caroline Westergreen, Jacobsens Enke (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de August 1863: „Arrestantinden Caroline Westergreen, Jacobsens Enke, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i eet Aar samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lindhard og Schack, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Instittraad Bunken og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Da Arrestantinden Caroline Westergreen, Jacobsens Enke, der er langt over criminel Lavalder og ved denne Rets Dom af 29de Juli f. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 80, med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isovrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 6te Juni d. A. fra-sjaalet Manufacturhandler Frølich en til 5 Rdl. vurderet Stortrøie, hvilket Tyveri hun efter de om hendes mentale Tilstand under Sagen fremkomne Oplysninger ikke kan antages at have begaaet i utilregnelig Tilstand, vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 13 og Straffen efter Omstændig- hederne være at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 278.

Advocat Heinrichsen
contra**Baldemar Christian Hansen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 8de August 1863: „Arrestanten Baldemar Christian Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Levinfen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Arrestanten Baldemar Christian Hansen, der er født den 22de September 1840 og senest ved denne Ret's Dom af 14de Juni s. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isørigt Dphyste stemmenle Tilstaaelse er overbevist at have i indværende Sommer frastjaalet Assessor pharmaciae Glahn i to forskellige Gange 9 til 1 Mk. Stykket vurderede Flasfer, og engang forsøgt paa at begaae et lignende Tyveri, hvori han ved Folks Tilstedekomst blev forhindret, vil han nu blive at bømme efter fornævnte Forordnings § 15, jfr. § 80, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Fredagen den 2den October.

Nr. 191.

Advocat Heinrichsen
contra**Ernel's Jacobsen** (Defensor Hansen),

der tiltales for voldeligt Overfald paa Forpagter Hansen af Herninglund og Anders Bjodstrup.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 21de Januar 1863: „Tiltalte Ernel's Jacobsen bør hensettes til Forbedringshuusarbeide i eet Aar. Saa vil han i Erstatning for Cuuromkostninger have at udrede til Forpagter Hansen af Herninglund 23 Rdl. 4 Mk. 9 St., for Næ-

ringstøb 50 Rdl. samt for paaførte Videlser og Lyde 30 Rdl., hvorhos Tiltalte endvidere vil have at udrede Sagens, deriblandt Arrestens, Omkostninger, og i Salair til Actor, Procurator Valeur, og Defensor, Procurator Schubarth, 4 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 7de April 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Truels Jacobsen — der er født i Aaret 1836 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — for volbeligt Overfald paa Forpagter Hansen af Herninglund og Anders Bjødstrup.

Foraaavibt Tiltalte er sigtet for Overfald paa Anders Bjødstrup, er det imidlertid ved Underrettsdommen ifkun anseet beviist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i et Forhold, der, om end Bjødstrup kunde antages at have været sagesløs, alene vilde kunne henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 7, og da et Forhold af saadan Bestaffenhed ifølge samme Forordnings § 30 ikke egner sig til offentlig Paataale, ligesom Tiltalte heller ikke ved Underrettsdommen særligt er anseet med Straf for den mod Bjødstrup ubviste Vold, kan Tiltaltes Forhold i bemeldte Henseende ikke ansees at foreligge til Paakjendelse af Overretten, efter som Sagen ifkun er indanket for Samme efter Tiltaltes Begjæring og derimod ikke tillige for det Offentliges Vedkommende, og der bliver saaledes for Overretten ifkun Spørgemaal om den Deel af Eigtelsen, der gaaer ud paa volbeligt Overfald paa Forpagter Hansen.

I sidstnævnte Henseende har bemeldte Hansen forklaret, at han først om Aftenen den 29de September f. A. havde været inde i en paa Herninglund boende Snekkers Locale, hvor der i Anledning af en samme Dag paa Gaarden afholdt Pøssreaction fandt Udskjænkning Sted, og at han der havde formænet de Tilstedeværende, blandt hvilke Tiltalte var, til Koflighed, i hvilken Anledning Tiltalte paa en vrængende og haantlig Maade gjentog nogle af hans Ord, samt

at Tiltalte noget senere samme Aften — efter Hansens Formening forbi Tiltalte var bleven vred paa ham og vilde søge Strid med ham i den foransførte Anledning — kom ind i Hansens Leilighed paa Gaarden, hvor flere Personer vare forsamlede, og hvor Tiltalte derpaa satte sig i Sophaen, og begyndte at vise sig uartig mod Hansens beels ved at slaae i Borbet, beels ved at tiltale Hansens med „Du“ samt isørigt paa en vrængende og driflende Maade. Da Hansens, der fandt sig fornærmet ved Tiltaltes Opførsel, opfordrede Tiltalte til at gaae ud, erklærede Tiltalte sig villig hertil, naar Hansens vilde følge med, og de gik derpaa sammen ud i Gaarden, men da Hansens frygtede for at være værgeløs tilfælde i Gaarden, saalænge Tiltalte var der, hentede han en Stof og gik derefter igjen ud i Gaarden for at paasee, at ingen Uordener bleve begaaede. Kort efter blev et tændt Lys, som var bragt ud i Gaarden af en af de Personer, der havde været tilfælde i Hansens Leilighed, slukket, og i samme Øieblik blev der, som Hansens antager med et eller andet haardt Instrument, tilføiet ham et voldsomt Slag ved Lindingen paa den høire Side af Hovedet, saa at Blodet strømmede ud, uden at han isørigt saae, at det var Tiltalte, der bibragte ham Slaget.

Ifølge en Dagen derefter afgiven Lægeerklæring fandtes i Hansens høire Linding et større og et mindre Saar, der trængte igjennem Hudens, af en aflang trekantet Form og i circa $1\frac{1}{2}$ Tommes Omfang, og uden om samme en meget betydelig haard Hævelse; Omfanget af Diet var betydeligt hævet og Cellevævet fuldt af udgydt Blod, men Diets Tilstand kunde ikke da sees, forbi begge Dienlaagene vare i høi Grad opsvulmede og tilslukkede Diet. Den betydelige Blødning, der havde fundet Sted, viste, at Aarerne i Lindingsregionen vare gjenembrudte, og Bestabigelsen angives at være tilføiet ved et haardt Legeme med en eller flere skarpe Kanter, først med stor Kraft, samt at være af en alvorlig Bestaffenhed, der kunde udfætte Hansens Helbred for Fare. I en Erklæring af 25de October f. A. fra samme Læge berigtigede denne sin ovenansførte Erklæring derhen, at der ikke var mere end 1 Saar af trekantet Form circa $1\frac{1}{2}$ Tomme langt og $\frac{1}{2}$ Tomme dybt paa Grændsen af Lindingen og Kinden, hvorhos isørigt tilføies, at Dienlaagene havde været i den Grad hævede af udtraadt Blod, at de i 2 Dage ikke kunde aabnes, at Diets Bindehud senere saaes at være fuld af udtraadt Blod, at Slaget efter al Sandsynlighed vilde have medført Hansens Død, hvis det havde rammet en Tomme høiere oppe i Lindingen, at Hansens Helbredstilstand nu efter Omstændighederne var tilfredsstillende, saa at han kunde give Møde i Retten, men at alle Bestabigelsens Følger dog endnu ikke vare aldeles forsvundne, idet Synet paa det høire Øie ikke var saa godt som tidligere, ligesom Hansens i uroligt Veir allerede havde rheumatiste Emerter i den bestabigede Deel af Hovedet; og endelig har Lægen i en Erklæring af 16de Januar d. A. yttret, at Hansens — der, efter hvad Lægen endvidere havde udtalt i Erklæringen af 25de October f. A., endnu ikke kunde udføre alle sit daglige Livs Syssler — nu vel kunde taale Saadant, og at hans Befindende isørigt var godt, men at han dog endnu ved længere Ophold i fri Luft maatte bedække det bestabigede Sted med Pflaster for at beskytte det mod Kulden, samt at han altid vilde beholde et van-

gørende Ar og rheumatiske Smerter ved Veirforandringer, ligesom endvidere nogen Svækkelse paa det høire Nie, idet sammes Seekraft endnu efter saa lang Tids Forløb var noget svækket, og Laaresløb endnu tilstede. Hansen afgav selv den 25de October f. A. den Forklaring, at han endnu da maatte bære Forbinding om Saaret, og at han ei heller saae saa godt med det høire Nie som tidligere, hvorimod han ikke mere, saaledes som i de første 8 Dage, da han led voldsomme Hovedsmerter, følte nogen Meen paa sine Tænder, og i et Forhør den 15de November f. A. forklarede han, at Saaret endnu ikke var fuldstændigt lægt, at han vel ikke fuldstændigt havde gjenvundet sin Seevne, men dog gjenerholdt en Deel mere deraf, samt at han endnu ikke da kunde bestjæftige sig med sine Markarbejder.

Tiltalte har benægtet at kunne erindre saavel hvad der passerede i den ovennævnte Snekfers Locale, som at han den omhandlede Aften har været i Hansens Stue og der været uhyggelig, og han har navnlig vedholdende udsagt, at han ikke veed af at have udøvet Vold mod Hansen, idet han har angivet, at han bemeldte Aften maa have været beruset. Ligesom imidlertid Hansens Forklaring om det Passerede i alt Væsentligt bestyrkes ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, saaledes maa det navnlig ved flere Vidners edelige Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte med et eller andet Redskab — efter et Vidnes Formening en Kniv eller en kantet Steen — har vibragt Forpagter Hansen det ovenomhandlede Saar i Hovedet, og efter samtlige Vidners Forklaringer er der ingen Høie til at antage, at Tiltalte ved den paagjældende Leilighed skulde have været beruset i en Grad, der kunde udelukke Tilregnelighed, medens Tiltalte derimod efter Sagens Oplysninger maa antages at være almindelig frygtet for sin Voldsomhed. Det maa nu vel ved 2 Vidners edelige Forklaringer ansees godtgjort, at Hansen, medens Tiltalte var i dennes Stue, har kaldt Tiltalte en Hvalp, men ligesom dette efter Hansens Forklaring dog i alt Fald ikke skal være skeet forinden Tiltalte først havde været uhyggelig, saaledes maa Hansen — der efter Vidneforklaringerne i det Hele maa antages isøvrigt at have behandlet Tiltalte paa en rolig og høflig Maade — ikke bestomindre ansees paa den Tid, Overfaldet fandt Sted, at have været fuldkommen sagesløs Mand, idet en sliq tidligere foregaaet Uenighed i alt Fald ikke i saa Henseende kunde komme i Betragtning. Idet nu den under Sagen omhandlede Bestabigelse efter sin Bestaffenhed henhører under Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Led, vil Tiltalte saaledes for sit Forhold være at ansee efter bemeldte Forordnings-§ 9, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende ved bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og Erstatningen, vil den saaledes være at fastsætte“.

Nr. 209.

Advocat Heinrichsen
contra**Mette Marie Sørensdatter** (Defensør Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 20de Marts 1863: „Tiltalte Mette Marie Sørensdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar; saa bør hun fremdeles betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Justesen, og til Defensør, Procurator Jacobsen, 5 Rdl. til hver. Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Mai 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Procurator, Justitsraad Nyegaard og Proved-procurator Laaksen, betaler Tiltalte Mette Marie Sørensdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Tiltalte Mette Marie Sørensdatter, der er i en Alder af 49 Aar og som ved Vester Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 21de December 1842 er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for 1ste Gang begaaet Tyveri, og for samme Forbrydelse, 2den Gang begaaet, ved Love Herreds Extrarets Dom af 23de December 1843 er straffet med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, er under nærværende, fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneret for paany at have gjort sig skyldig i Tyveri, og det er ogsaa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at hun en Aften i afvigte Februar Maaned har paa Korsør Havneplads stjaalet af en der henliggende og Consul Rasmussen tilhørende Kubbunke en Deel til 1 Mk. vurderede Kul, samt nogle Dage tidligere en Lømmermester Fischer tilhørende paa Havnepladsen henliggende Bjælke, der er ansat til en Værdi af 2 Mk.“

Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen for sit ovenansførte Forhold er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med Straf for 3die Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 202.

Advocat Heinrichsen
contra**Søren Buch Madsen** (Defensør Hindenburg),

der tiltales for Meened.

Elbo, Bruff og Holmans Herreders Extrarets Dom af 19de Septbr. 1862: „Arrestanten Søren Buch Madsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. De Tiltalte, Smedesvend Lars Peder Andersen Smidt af Egholt og Tjenestekarl Jens Peder Mathiesen af Sønder-Vilstrup, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hver i 8 Dage. De Tiltalte, Høker Hans Jørgensen og Hustru Karen Nielsen, begge af Sønder-Vilstrup, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være. Samtlige Tiltalte bør derhos, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af deres Arrest, denne Sag og Dommens Fuldbyrkelse lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt 8 Rdl. i Salair til hver af de beskikkede Sagførere, Jørgensen og Exam. juris Bolvig. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Marts 1863: „De Tiltalte Hans Jørgensen og Hustru Karen Nielsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Søren Buch Madsen, Lars Peder Andersen Smidt og Jens Peder Mathiesen bør hensættes, den Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og de 2 Sidstnævnte i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensør sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensør for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 8 Rdl. til hver, udredes af samtlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte i det i den indankede Dom ommeldte Forhør af 20de November 1861 under Ed har forklaret, at han ikke den 10de s. M., om Aftenen hos Hans Jørgensen havde nydt Brændeviin snapserviis, Wiin eller Punsch for Betaling, maa denne Forklaring antages ikke blot at indeholde en factiff Urigtighed, men tillige ifølge Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger at være afgiven med Bevidsthed om, at han derved afveg fra Sandheden, idet der ikke kan tages Hensyn til, hvad Tiltalte i et Forhør af 13de September s. A. har anført for at retfærdiggjøre sig. For dette Forhold maa Tiltalte anses skyldig til Straf efter Forordningen af 15de April 1840 § 1 — hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Høie til at betragte hans i Dommen ommeldte Undladelse af at meddele Oplysning med Hensyn til to Med-

tiltalte som strafbart — og vil Straffen efter den nævnte Lovbestemmelse være at fastsætte til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom for Tiltaltes Bedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Søren Buch Madsen bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at ståde. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Dagleier Søren Buch Madsen for Meened, Smedesvend Lars Peder Andersen Smidt og Tjenestefarl Jens Peder Mathiesen for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, samt Højer Hans Jørgensen og hans Hustru Karen Nielsen for at have forlebet de 3 forsnævnte Tiltalte til at afgive saadan falsk Forklaring.

Da de Tiltalte Søren Buch Madsen, Lars Peder Andersen Smidt og Jens Peder Mathiesen den 20de November 1861 efter Indkaldelse vare mødte som Bidner i Politiretten i Anledning af en mod Tiltalte Hans Jørgensen for ulovlig Brændeviinsubstjænkning indledet Undersøgelse, afgave de, efterat Edbens Betydning og Vigtighed var dem indskærpet og de vare advarede mod Meeneds Straf samt forelæste den befalede Formaningstale ved Edbeslæggelse, hver for sig den Forklaring, at de om Aftenen den 10de November 1861 havde spillet Kort sammen hos Tiltalte Hans Jørgensen, og under Spillet nydt en Kop Kaffe, en Snaps Mjød og noget Hvedebrød, hvorfor de hver især havde erlagt Betaling, samt at Hans Jørgensen kort før de gif bort køb dem hver en Kaffeputsch, uden at Noget af dem havde forlangt det, og hvilken de derpaa køb uden at Hans Jørgensen forlangte eller modtog Betaling derfor. De benægtede derhos udtrykkeligt alle 3 hver for sig at have hos Hans Jørgensen nydt Brændeviin i Snapsvein, Vin eller Punsch for Betaling, idet Smidt og Mathiesen tillige udsagde, at de heller ikke havde bemærket, at Saadant havde været Tilfælde med nogen af de Andre. Efterat Smidt og Mathiesen derpaa havde bemærket, at de dog ikke saa nøie kunde bestemme, hvorvidt den af dem erlagte Betaling blev ydet inden Hans Jørgensen køb dem Punsch, og hvorvidt der af dem var taget Hensyn til den købte Punsch, da de erlagde Betalingen, blev Formaningstalen atter oplæst og Søren Buch Madsen bekræftede derefter sin afgivne Forklaring med Ed, hvorimod Smidt og Mathiesen, der efter den fte Protocolliforjøl viste Betænkelighed ved at beedige deres Forklaringer, som de dog erklærede for at være overeensstemmende med Sandheden — efter, som det hedder, at have betænkt sig noget — berigtigede deres afgivne Forklaringer herhen, at de den ommeldte Aften havde hos Hans Jørgensen alle 3 nydt hver en Kaffeputsch,

som de betalte hver med 4 Sk., idet dog Madsen, der ikke havde Penge hos sig, blev noteret herfor og, saavidt de mindes, ogsaa for hvad videre han uød samme Aften, at de derpaa fik en Flaske Rødviiin til 2 Mk. 8 Sk., som de spillede om, og som blev betalt af dem i Forhold til hvad hver tabte, samt at de endvidere fik hver en Snaps Kom, som de betalte med 4 Sk., en Snaps Mjød, som de betalte med 2 Sk., og noget Hvedebrød, hvorimod de ikke med Bestemthed kunde sige, om de tillige fik Kaffe eller hvormeget der i alt Fald blev betalt herfor. Som Grund til at de først havde afgivet en herfra afsigende Forklaring angave Smidt og Mathiesen, at Tiltalte Hans Jørgensen, med hvem saavel de som Tiltalte Madsen den 20de November havde kjørt et Stykke af Veien til Forhørsstebet, underveis havde talt med dem om, hvad de skulde udsige i Forhøret, ligesom han og havde tilbagebetalt hver af dem 3 Mk. som en omtrentlig Godtgjørelse for den af dem den 10de November erlagte Betaling, hvorimod Tiltalte Madsen Intet havde erholdt tilbage, da han, som berørt, ikke havde erlagt contant Betaling den 10de November. Den af Smidt og Mathiesen saaledes berigtigede Forklaring, hvilken de strax bekræftede med Ed, blev derpaa foreholdt Tiltalte Madsen, og han forklarede da, at han vel ikke erindrede, at han og de 2 nysnævnte Tiltalte ved den ommeldte Leilighed havde nydt hver en Kaffe-punsch, hvorpaa han for sit Vedkommende skulde have faaet Credit, medens de Andre betalte, men derimod vedgif han, at de alle 3 havde spillet Kort om en Flaske Rødviiin, der skulde koste 2 Mk. 8 Sk. og betales af dem i Forhold til hvad hver tabte, samt at de hver især havde desuden faaet en Snaps Kom til 4 Sk., og at de Tiltalte Smidt og Mathiesen inden de gik betalte Hans Jørgensen for hvad de havde nydt, idet han derhos tilføiede, at han ikke selv havde betalt for sin Fortæring eller var bleven krævet derfor, men antog, at han kunde godtgjøre Hans Jørgensen for Fortæringen ved Arbeide. Han erkjendte endvidere, at han og de 2 andre Vidner først havde forklaret som ovenanført, som Følge af at Tiltalte Hans Jørgensen underveis havde talt med dem om hvad de skulde udsige.

Under de i nærværende Sag optagne Forhør have de Tiltalte Madsen, Smidt og Mathiesen fastholdt deres foransførte Udsagn om, at de have afgivet deres ommeldte første urigtige Forklaringer for Retten efter Opfordring af Tiltalte Hans Jørgensen. Tiltalte Madsen har derhos udsagt, at han om Morgenen den 20de November 1861 tilligemed Tiltalte Smidt var paa Tiltalte Jørgensens Bopæl, hvor de bleve tracterede med Kaffe og Kage, og at Jørgensen og Kone da opfordrede dem til at forklare, at de den 10de November f. A. kun havde faaet og betalt Kaffe og Mjød, men derimod ikke andre stærke Drikke, og at navnlig Jørgensens Kone sagde til ham, at han jo kunde forklare ligesom de Andre, og at der Intet kunde være til Hindrer herfor, da han jo Jørgenting havde betalt, og de ei heller havde fordret Noget af ham for de andre Drikkevarer, han havde faaet den 10de November; og Tiltalte Smidt har ligeledes udsagt, at han var tilføiede ved bemeldte Leilighed, og at han og Madsen nød Epise og Drikke, samt at Jørgensen og Kone talte med dem om at afgive deres Forklaringer for Forhøret samme Dag saaledes som af ham isøvrigt forklaret, hvorimod han ikke vil

kunne erindre selv de Ytringer, som Hans Jørgensen og Hustru brugte. Endelig have faavel de Tilstalte Madsen og Smidt som Tilstalte Mathiesen udsagt, at Tilstalte Jørgensen, medens de den 20de November 1861 hørte med ham til Forhørsstedet, leverede Tilstalte Mathiesen 3 Mk., der antoges at svare til hvad denne den 10de November havde betalt for stærke Drifke, idet Jørgensen efter Madsens Forklaring talte med dem om Afgivelsen af urigtige Forklaringer, og efter Smidts og Mathiesens Udsagn udtrykkeligt opfordrede Eidsnævnte til i Forhøret at sige, at han kun havde faaet og betalt Mjød og Kage hos Tilstalte Jørgensen, hvilket Mathiesen ogsaa efter sin Forklaring lod sig overtale til at love.

De Tilstalte Hans Jørgensen og Hustru have imidlertid vedholdende benægtet at have forledet de andre Tilstalte til at afgive urigtige Forklaringer for Retten; under den ovennævnte mod Hans Jørgensen for ulovlig Udfjænkning anlagte Sag benægtede han derhos ganske at have gjort sig skyldig i sliq Udfjænkning, men ved Dommen blev han isvrigt i Henhold til flere Vidners edelige Forklaringer anset skyldig i bemeldte Forseelse, og derfor idømt en Bøde af 30 Rbl.

Hvad nu angaaer Spørgsmaalet om det Ansvar, de Tilstalte maatte have paadraget sig, bemærkes for Tilstalte Søren Buch Madsens Vedkommende, at han, efter at have afgivet sin ovenansførte Tilstaaelse af, at den af ham beebigede Vidneforklaring var urigtig afgivet, senere under Forhøret har anbragt, at Grunden til at han i bemeldte sin Vidneforklaring ikke opgav, at de Tilstalte Smidt og Mathiesen den 10de November 1861 havde betalt den Biin og øvrige Fortæring, de havde faaet, var den, at han kun blev spurgt, om han selv for Betaling havde faaet stærke Drifke, samt at han ikke vidste, at det var hans Pligt at meddele Alt hvad han havde erfaret i den Sag, om hvilken han skulde vidne, ligesom han — idet han ifftun saae, at de 2 nævnte Tilstalte betalte Jørgensen Penge, da de gik, men derimod ikke vidste, hvormegret eller hvorfor de betalte — end ikke i saa Henseende vil have kunnet afgive nogen fyldestgjørende Forklaring; forsaavidt hans beebigede Forklaring derhos udtrykkeligen gik ud paa, at han ikke selv den 10de November for Betaling havde nydt Brændeviin, Biin eller Punsch, medens han, som ovenansført, senere har erkjendt, navnlig at han i Forening med Smidt og Mathiesen fik en Flaske Rødviin, der skulde betales af dem i Forhold til hvad hver tabte i Spillet, og at de hver fik en Snaps Rom til 4 Sk., har han deels udsagt, at han ikke erindrede, men først ved nærmere Examination kom i Tanker om, at han havde faaet Rødviin, og deels villet gjøre gjældende, at hans første Forklaring i alt Hald ogsaa var rigtig, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at Jørgensen, da han den 10de November fik Fortæring hos denne, vidste, at han Intet havde at betale med, uden at der isvrigt blev talt om, hvorvidt han skulde noteres derfor, men at Jørgensen, da Madsen, der vil have tænkt, at han ved Hellighed kunde hjælpe Jørgensen lidt med Arbejde for Fortæringen, paa Reisen den 20de November spurgte Jørgensen, om denne havde strøvet ham for hans Fortæring den 10de November, svarede benægtende herpaa og yttrede, at han ikke vilde have noget af Madsen, og denne

Tiltalte vil saaledes, idet han vidste ikke at skylde Jørgensen Noget fra den ommeldte Aften, have troet med Rette at kunne sige, at han ikke havde faaet stærke Drikke for Betaling. Der kan nu vel efter Sagens samtlige Oplysninger og navnlig Tiltalte Madsens egen Erkendelse af, at den af ham beebigede Forklaring blev afgivet urigtig som Følge af den Maade, hvorpaa saavel han som de Tiltalte Smidt og Mathiesen vare paavirkede, navnlig af Tiltalte Jørgensen, ikke tages noget Hensyn til den senere Tilbagekalbelse af hans tidligere Tilstaaelse af at have afgivet bemeldte urigtige Forklaring forsættlig, idet det navnlig maa statueres, at han i den Hensigt at lægge Skjul paa de Omstændigheder, der kunde tjene til Beviis for at Tiltalte Jørgensen havde gjort sig skyldig i ulovlig Udfjænkning, med Forsæt har deels undladt at omtale, at det var ham bekendt, at de Tiltalte Smidt og Mathiesen havde erholdt og erlagt Betaling for stærke Drikke, deels for sit eget Bekommende udtrykkelig benægtet blandt Andet at have erholdt Brændeviin og Viin for Betaling, uagtet det maa antages oprindeligt at have været Meningen, at han skulde yde Bederslag for sin Fortæring, derunder for den nyde Snaps Rom og for hans Anpart af Binen, og uagtet han, efter hvad der iøvrigt påskede, maatte formode, at Jørgensen ved undervejs at eftergive sit Tilgodehavende herfor ifkun tilsigtede at indvirke paa Bestaffenheden af hans Vidneforklaring; da det imidlertid ikke er uantageligt, at Tiltalte Madsen ved at afgive og beebige sin ommeldte Vidneforklaring har været paavirket af den Forestilling, at hans Forklaring ikke i egentlig Forstand var falsk, idet den — efterat Jørgensen havde eftergivet Tiltalte Madsen hvad han var skyldig for Fortæring fra den 10de November — efter selve sin bogstavelige Ordlyd ingen ligefrem Urigtighed indeholdt, findes Forordningen af 15de April 1840 § 1 ikke at kunne anses ligefrem anvendelig paa Tiltaltes Forhold, hvorimod han efter bemeldte Lovbestemmelses Analogi vil være at anses med en arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

De Tiltalte Lars Peder Anderjen Smidt og Jens Peder Mathiesen, om hvilke det ved deres ovenansførte Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er tilstrækkeligt godtgjort, at de for Retten have aflagt en falsk Vidneforklaring, hvilken de dog forinden den blev beebiget af egen Drift tilbagekaldte, ville for dette deres Forhold være at anses efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, 4de Led, med en Straf, der for hver især findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage".

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er kindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiben

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 25—26.

Den 16de October.

1863.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 5te October.

Nr. 232.

Advocat Heinrichsen
contra

Karen Sophie Andersen og Ane Marie Larsen
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 5te Januar 1863: „De Tiltalte Karen Sophie Andersen og Ane Marie Larsen, begge af Odense, bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt hver i 90 Dage. Saa bør de og udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, hver med det Halve. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Mai 1863: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hæckscher og Lihme, betale de Tiltalte Karen Sophie Andersen og Ane Marie Larsen, begge af Odense, hver med det Halve, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag, under hvilken de Tiltalte, Karen Sophie Anderjen og Ane Marie Larsen, begge af Odense, sigtes for Væleri, er det ved deres egen Tilstaaelse og det isvrigt Dølyste tilstrækkelige godtgjort, at de den 1ste December f. A. i Forening have begivet sig fra Odense ud paa Landet og belfet i forskjellige Gaarde i Høime, og at Tiltalte Larsen ligeledes den 4de f. M. har belfet.

Da de Tiltalte, der ere langt over criminel Lovs, tidligere blandt Andet ere dømt, Anderjen ved Odense Herreds Politirets Dom af 11te Juli 1861 efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Væsgænger og Væleri § 3 til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Larsen ved Høiestrets Dom af 15de Januar d. A. efter samme Lovbestemmelse til Hensættelse i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, maa det billiges, at de nu ved den indankede Dom efter den nævnte Lovs § 3, jfr. § 1, ere ansætte hver især med Hensættelse til Arbejde i nysnævnte Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og paalagte at udrede Sagens Omkostninger, hver med det Halve, og Dommen vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 218.

Advocat Hindenburg

contra

Christian Nielsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Horn Herreds Extrarets Dom af 11te Febr. 1863: „Indfjædder Christian Nielsen af Hornsted Sogn bør at hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa udreder han de af Sagen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Poulsen, og til Defensor, Procurator Vognstrup, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de April 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neefelmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Hensættelse til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Indsiddet Christian Nielsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han engang i November Maaned f. A. under et Besøg hos Enken Christine Mortensbatter i Hørnemeed Sogn har tilvæendt sig en bemeldte Enke tilhørende, til 2 Rdl. vurderet Sølvske, der laa paa Bordet. Skeen, som Tiltalte senere har brækket over, og som han bar hos sig indtil han nogle Dage efter Tyveriet blev anholdt, da han gjorde Forsøg paa at sælge den til en Gulbmed, er ubleveret til Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa Erstatning.

For dette sit Forhold er Tiltalte, der med Undtagelse af at han i Militairtjenesten er straffet med Rottingslag for Uorden, ikke forhen har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 186.

Advocat Hindenburg
contra

Alexander Peter Anton Schulz (Defensor Salicath),
der tiltales for ved Uforsigtighed at have bevirket Ildbrand.

Odense Kjøbstads Eyrarets Dom af 30te Septbr. 1862: „Tiltalte, Slagtermester Alexander Peter Anton Schulz, bør til Brandforsikringskassen for Kjøbstadbygninger betale 2,305 Rdl. 64 Sk. inden 3 Solmærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Saa betaler han ogsaa alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Jespersen, 6 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator Borch, 5 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de April 1863: „Tiltalte, Slagtermester Alexander Peter Anton Schulz, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, samt i Erstatning til Kjøbstædernes Brandforsikring og til Slagterlærlingerne Julius Georg Carl Wilhelm Mortensen og Frederik Thomsen betale respective 2,305 Rdl. 64 Sk., 1 Rdl. 5 Mk., og 3 Rdl., samt til Arbejder Rasmus Clausen et saa stort Beløb, som denne efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Værneting under sin Ed ansætter det Tab til, han har lidt ved Ildbranden qvæstionis, dog at samme ikke overstiger 50 Rdl., hvorhos den ovennævnte Straf dog bortfalder, naar Tiltalte udreder de nævnte Erstatninger. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at

stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Proce-procurator Laasen og Procurator Meyer, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den omhandlede Ed at aflægges og den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos Tiltalte ifølge den for Høiesteret derom frem-satte Paastand endvidere bliver at paalægge at udrede i Erstatning til de fyenste Kjøbstæders Brandforsikringsforening 572 Rdl. 1 Mk., og vil den i Dommen indeholdte Bestemmelse, at Straffeansvaret bortfalder ved Udredelse af den idømte Erstatning, ligeledes komme til Anvendelse med Hensyn til det nævnte Erstatningsbeløb.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at til de Tiltalte paalagte Erstatningsbeløb endvidere føies 572 Rdl. 1 Mk. til de fyenste Kjøbstæders Brandforsikringsforening. I Salarium til Advocat Hindenburg og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Dønsse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte, Stagtermester Alexander Peter Anton Schulz, for ved Uforsigtighed at have bevirket den Ildbrand, hvorved den ham tilhørende Gaard Nr. 1 paa bemeldte Kjøbstads Nørrebro Matten mellem 11te og 12te Juni f. A. er nedbrændt.

Den af Tiltalte i saa Henseende afgivne Forklaring, der stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, gaaer ud paa, at han den nævnte Nat var staaet op kl. 2, da han stod i Begreb med at foretage en Rejse til en anden By, samt at han derpaa med en Lygte, hvori den ene Rude manglede, gik over i den til hans Gaard hørende Stald, og der hængte Lygten, hvori der var et tændt Lys, op paa et Spær under Loftet. Da han imidlertid frygtede for, at Hesten ved at dreie sig skulde komme til at rive Lygten ned fra det Sted, hvor den saaledes var anbragt, gav han den ene af sine Lærebrenge Ordre til at flytte Lygten hen paa et Søm paa Væggen, der var anbragt omtrent 1½ Qvarter fra Loftet, hvilket ogsaa af denne blev efterkommet. Omtrent 10 Minutter efterat begge dernæst havde forladt Stalden, hvor de efterlodde Lygten brændende, uagtet ingen Anden blev tilbage, udbrød Ilden paa Loftet over Stalden og udbredte sig med stor Hurtighed over hele Bygningen, der for Størstedelen nedbrændte. Efter

hvad saavel af Tiltalte som af flere andre Deponenter under Sagen er afgivet, var Loftet over Stalben i en meget brøstfælbig Tilstand, og navnlig fuldt af Huller, hvorigjennem Halmstraa fra den paa Loftet i stor Mængde værende Halm hang ned, og har Tiltalte under Sagen selv udsagt, at han antager, at Lyset i Lygten ved Lufttrækket let paa Grund af den manglende Rude kunde komme i Forbindelse med de nebhængende Halmstraa og Spindeblø, af hvilke fibste der netop paa det Sted, hvor Lygten hang, bejandtes en stor Mængde, og at Halmten ovenover paa denne Maade kan være bleven antændt. Da det saaledes Oplysse afgiver en i høi Grad rimelig og sandsynlig Aarsag til Ildens Opkomst, medens isørigt intet Andet under Sagen er fremkommet, der kunde bentyde til en anden Oprindelse, findes det at maatte statuere, at Ilden maa tilskrives Tiltaltes Uforsigtighed, navnlig ved under de forhaanden værende Forhold at lade den brændende Lygte, hvori et Glas manglede, forblive i Stalben, uden at Noget der var tilstede. Tiltalte ffjønnes derhos herved at have viist en saadan Tilfidsfættelse af den Agtsomhed, som almindelig Forsigtighed kræver, at han maa være ifalben Straf efter Forordningen af 26de Martz 1841 § 14, 2det Membrum, og findes Straffen for Tiltalte, der er født den 18de December 1812, og ikke tidligere har været straffet, at burde ansættes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvilken Straf dog ifølge den citerede Lovbestemmelse vil bortfalde, saafremt han maatte kunne gjøre Udvei til at betale de Erstatningsbeløb, hvorpaa der under Sagen er gjort Paastand, nemlig til Kjøbstæbernes Brandforsikkring 2,305 Rdl. 64 Sk., til Tiltaltes Læringer Julius Georg Carl Wilhelm Mortensen og Frederik Thomsen til den Første 1 Rdl. 5 Mk. og til den Sidste 3 Rdl., samt endelig til Arbejder Rasmus Clausen — mod hvis Paastand om Tilskjendelse af et Erstatningsbeløb af 50 Rb. Tiltalte har protesteret som for høit ansat — et saa stort Beløb, som bemeldte Rasmus Clausen efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Børneming under sin Tid maatte med den ausrørte Begrændsning ansætte sit Tab til, idet endnu bemærkes, at de spenfte Kjøbstæbers Brandforsikkring ei har neblagt nogen Erstatningspaastand. Underrettsdommen, hvorved Tiltalte ei er ansæet med Straf, men alene idømt det ovennæmdte Erstatningsbeløb til Brandforsikkringen, vil herefter være at forandre, medens Dommens Bestemmelser angaaende Udredelsen af Actionens Omkostninger billiges, i hvilken Henseende den derfor bliver at stadfæste“.

Nr. 302.

Advocat Hindenburg
contra**Inger Svendsdatter** (Defensor Salicath),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgsmaal samt for at have ombragt sit Barn.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Juli 1863: „Arrestantinden Inger Svendsdatter, født i Christianstads Lehu i Sverrig, bør at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa bør

hun og at udrede samtlige af denne Sag og hendes Arrest lobligt flydende Omkostninger, derunder Salair til de beskikkede Sagsførere, Actor, Procurator Brendstrup, og Defensor, Kammerraad, Procurator Jensen, 4 Rdl. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 31te August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hsaacsen og Morville, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Hgenhold til de i den indaankede Dom auforte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Jnger Svendsbatter for Barnefødsel i Dølgemaal samt for at have ombragt sit Barn.

Efter den af Arrestantinden afgivne Forklaring, hvis Rigtighed er bestrykt ved de isvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger, ere Sagens factiske Omstændigheder følgende:

Efterat Arrestantinden, der er født i Sverrig og efter sit Opgivende maa antages at være omtrent 31 Aar gammel, og som tidligere havde født 2 uægte Børn, i Foraaret f. A., til hvilken Tid hun tjente i Aarhus, havde mærket, at hun var frugtformelig, talte hun om denne sin Tilstand deels med sin Madmøder deels med den Mandsperson, ved hvem hun efter sin Forklaring var bleven frugtformelig, men da Eidsnævnte efter hendes Udsagn nægtede at ville erkende at være Fader til Barnet eller at ville yde hende nogen Understøttelse til dets Underhold, fattede hun omtrent en Uges Tid før 1ste November f. A., til hvilken Tid hun skulde tiltræde en ny Condition i Aarhus, den Beslutning at dræbe Barnet, uden at hun dog dengang nærmere tænkte over, paa hvilken Maade hun vilde berøve det Livet, idet hun først et Par Dage førend Fødselen indtraf, vil have bestemt sig til at tage Livet af sit Foster ved at quæle det og derefter at faste det i hendes Huusbonds Brønd. Da Arrestantinden saaledes før 1ste November havde besluttet at dræbe sit Foster, lagde hun, efter bemeldte Dag at have tiltraadt sin nye Tjeneste, Dølgemaal paa sin Frugtformeligheds-Tilstand og navnlig benægtede hun paa sin nye Madmøders Forespørgsel derom at være frugtformelig. En Nat, omtrent 14 Dage efter 1ste November, følte Arrestantinden sig syg, men først den følgende Dag mærkede hun Fødselsveer, og efterat

hun om Eftermiddagen havde bebudet sin Madmoder om at maatte være fri for et hende paaliggende Arbejde, idet hun foregav, at hun ikke søgte sig vel paa Grund af at hun ventede sine Forandringer, indtraf Fødselen samme Dags Aften omtrent Kl. 9, medens hun opholdt sig ene i Kjøkkenet, hvor hun fødte i en sidende Stilling, og havde hun lagt en Særk under sig for at forhindre, at der kom Blod paa Gulvet. Saasnart Barnet var kommet til Verden, fuldbyrdede Arrestantinden sin tidligere fattede Plan at kvæle det, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun strax efter Fødselen hørte Barnet strige lidt, men at hun derpaa i den Hensigt at kvæle det omfattede dets Hals med sin høire Haand og holdt det i nogen Tid i Beiret, samt at hun, medens hun saaledes holdt Barnet, bemærkede, at det sprællede lidt. Da Barnet var dødt, hvilket efter Arrestantindens Udsagn skete hurtigt, bragte hun det strax ubensfor, og efterat have borttaget det løse Dække, der laa over Brønden, kastede hun Liget ned i samme, hvor det derefter blev liggende indtil det den 25de April d. A. blev fundet ved en paa Grund af Vandets ilde Lugt foretagen Undersøgelse i Brønden. Det befandt sig da at være i aldeles forraadnet Tilstand, Hænder og Fødder manglede aldeles, og af Hovedet, der var skilt fra Kroppen, vare kun enkelte Dele tilbage, og de Læger, der samme Dag undersøgte de tilstedeværende Dele af Liget, have erklæret, at det vel kunde sees, at Barnet, der havde været af Qvindetjønnet, rimeligviis havde været fuldbaaret, men at de ikke kunde have nogen Mening om, hvorvidt det har levet efter Fødselen.

Efter det Anførte maa det anses godtgjort, at Arrestantinden forsættelig har ombragt sit Foster, og det maa derfor billiges, at hun ved Underretsbommen er anset efter Lovens 6—6—7 med den der nævnte kvalificerede Livsstraf“.

Tirsdagen den 6te October.

Nr. 281.

Advocat Hindenburg

contra

Abraham Bruun (Defensor Salicath),

der tiltales for begaaet Dverfald.

Negs Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Juli 1863: „Tiltalte Abraham Bruun bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar samt udrede de af hans Arrest og Action lovligt skydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Erichsen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 5 Rdl., samt Diætpenge og Befordring til disse efter nærmere Regning og Revision. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det vel er stridende mod de gjældende Lovbestemmelser, at Tiltalte, der efter de fremkomne Oplysninger blev anholdt seent om Eftermiddagen den 4de Marts d. A., først blev fremstillet til Retsprotocollen om Formiddagen den 6te næstefter, samt at det, om end dette maatte kunne ansees tilstrækkelig undskyldt ved hvad der herom fra Underdommerens Side er anført, dog maa misbilliges, at der ikke i Retsprotocollen herom betimeligen er bleven gjort Bemærkning, jevnfør Forordningen af 3die Juni 1796 § 26; men der findes dog efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Anledning til derfor at paalægge Underdommeren noget Ansvar.

Chi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Arbeidsmand Abraham Bruun, der ifølge Amtets Ordre af 5te Mai d. A. tiltales for begaaet Overfald paa Arbeidsmand Johan Jonassen Lindahl, ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist om Søndagen før Fastelavn om Aftenen at have begivet sig fra en Stue hos Skomager Peder Jensen Holm i Nexø, hvor han havde tilbragt en Deel af Dagen, ind i et ved Siden af Stuen værende Kammer, hvor Arbeidsmand Johan Jonassen Lindahl logerede, grebet denne, der laa i Sengen, ved Haarene og bibragt ham et Stik i Ryggen med en Kniv, tilhørende Skomager Holm, hvilken han havde taget fra et Bord i Stuen, umiddelbart før han gif ind i Kammeret. Lindahl, der saaledes blev angrebet, søgte at komme ud af Sengen og forsvare sig ved at gribe fat i Bruun, hvem han paa Grund af Mørket i Kammeret ikke strax kjendte, og i den Kamp, som derefter fandt Sted imellem Lindahl og Tiltalte, tilføiede denne hiin flere Saar oven i Hovedet med den ommeldte Kniv, samt da Tiltalte af Lindahl blev kastet over paa en Kiste i et tilstøbende Kammer, endvidere saarede Lindahl i Ansigtet og i Haanden, men derpaa blev overmandet af denne, som tildeelte Tiltalte saadanne Slag med den knyttede Haand i Ansigtet og for Brystet, at han tabte Bevidstheden og var saa forslaaet, at han lidt efter, da han kom til sig selv igjen, maatte krybe paa Hænder og Fødder ind i Stuen, hvorfra han var gaaet ind i Kammeret, og hvor han derefter tilbragte Natten.

Saarene, Lindahl erholdt af Kniven, der havde et omtrent to Tommer langt Blad, forarsagede denne et betydeligt Blodtab, men vare forresten efter Lægens afgivne Erklæringer ikke livsfarlige eller af skadelige Følger for Lindahls fremtidige Sundhed, og denne har nu ogsaa ganske forvundet Følgerne af Overfaldet og Saarene, der kun have efterladt sig to ubetydelige Ar i Ansigtet, der i ringe Grad vansire det. Om Anledningen til Overfaldet har Tiltalte udsagt,

at Lindahl ikke havde holdt sit Løfte til ham om at være ham behjælpelig med Udførelsen af noget Arbejde, som han, idet han stolede paa den lovede Hjælp, havde paataget sig, samt at nogle Fødevarer, som Tiltalte havde havt henstaaende i en Kasse under Bordet i Holms Stue, vare forsvundne, og at han havde Lindahls mistænk for at have taget dem, skjøndt denne nægtebe det, hvilket havde opirret ham imod Lindahl, med hvem han desuden tidligere flere Gange havde været i Venighed, saa at han besluttede at give Lindahl en lille Tugtelse, hvilken Beslutning han fattede og udførte efterat have nydt en Deel Brændeviin i Løbet af Dagen i Selskab med sin Vært, Stomager Peder Jensen Holm og Karsten Peder Jensen fra Nørremark i Ipsker, hvorved han var kommen i en ophidjet og beruset Tilstand, saa at han ikke var sig selv mægtig eller rigtig bevidst hvad han foretog sig, og vil Tiltalte heller ikke have gjort sig nogen Forestilling om at ville benytte Kniven, som han medtog fra Bordet i Stuen, da han gik ind i Kammeret, og som han uvilkaarligt greb, idet han kom forbi Bordet og saae den henligge der.

I Henseende til Tiltaltes Udfigende om, at han var i saa høi Grad beruset, at han ikke klart var sig bevidst, hvad han foretog sig, fremgaaer det af Forhøret, at Tiltalte som anført i Løbet af Dagen, da han om Aftenen udførte Dverfsalbet, har nydt en Deel Brændeviin i Selskab med de ommeldte Personer, hvoraf han var kommen i en stærk ophidjet Tilstand, hvilket han paa flere Maader gav tilkjende i sin Udførelse og navnlig ved at staa og rumstere, ligesom det ogsaa af Ane Margrethe Svahn er udsagt, at Tiltalte kom ravnende og tumlende ind i Kammeret; men det skjønnes dog ikke, at Beruselsen har været i den Grad, at den udelukker Tilregnelighed, og hvad angaaer de af Tiltalte afgivne Motiver for Dverfsalbet, da har der vel flere Gange været Venighed imellem Tiltalte og Lindahl, som endog saa skal have udartet til Slagsmaal, men foruden at Tiltalte efter Forhørets Udsigende synes at have givet større Anledning til disse Venigheder end Lindahl, kunne slige Tvistigheder, der vare foresalbne før den Dag, Dverfsalbet om Aftenen udførtes, ikke undskyldte Tiltaltes Dverfsald paa Lindahl, ligesaa lidt som Lindahls Misligholdelse af hans Løfte til Tiltalte om at yde denne Arbeidsassistanse, eller Tiltaltes Mistænk til Lindahl om at have frastjaalet ham nogle Fødevarer, som Lindahl forøvrigt nægtebe og fremdeles under Forhøret har benægtet at have taget, kan tjene til videre Undskyldning for Tiltalte.

Naar derhos sees hen til, at Tiltalte uden nogen fra Lindahls Side umiddelbart forud givne Anledning har udført Dverfsalbet, og at Tiltalte ikke kan ansees at have været i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand samt efter foregaaende Overlæg har iværksat Voldsbehandlingen, hvilket han selv har erkjendt, idet han har tilstaaet, at han samme Dag, han overfaldt Lindahl, gik og pønsede paa, at det nu kunde være den beleilige Tid til at lade sin Brede gaae ud over denne, maa Netten, ogsaa med Hensyn til at den Angrebne blev overfaldet i sin Seng, i Mørke og med et Redskab, der udsatte hans Liv og Sundhed for Fare, være af den Formening, at Tiltalte, der er født i Fflisør Sogn i Sverrig den 4de December 1810, og om hvem det ikke er oplyst, at han forhen har været

tiltalt eller straffet, bør anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 12, og findes Straffen at burde bestemmes til 2 Aars offentligt Arbejde i Forbebringshuset, hvorhos Tiltalte vil have at udrede alle af sin Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger. Erstatning for den tilføiede Overlast er af Johan Jonassen Lindahl skvaldet, og vil saaledes ikke komme under Paakjendelse“.

Nr. 289.

Advocat Hansen
contra

Hans Tørgen Nielsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Præsto Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Mai 1863: „Arrestanten Hans Tørgen Nielsen bør hensesættes til Tugthusarbejde i 16 Aar, samt betale i Erstatning til Christian Pedersen af Præsto 1 Rdl., til Jacob Nielsen sammesteds 3 Rdl. 3 Mk. og til Gaardeier Rasmussen af Overdrevsgaarden 2 Rdl., samt til det Offentlige alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Ringberg, 5 Rdl., og Defensor, Procurator Hjort, 4 Rdl. Solv. At efterkommes ved Ørighedens Foranstaltning under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 10 Aar. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp og Vihme, betaler Arrestanten Hans Tørgen eller Tørgensen Nielsen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forthudelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, inden Præsto Kjøbstads Extraret den 18de Mai sidstleden paakjendte og derfra til Overretten indankede Sag, hvorunder Arrestanten Hans Tørgen eller Tørgensen Nielsen tiltales for Tyveri, er det ved hans egen, med hvad der iøvrigt er fremkommet fremmende Tilsvaelse oplyst, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

Søndagen den 21de December f. A. Kloffen mellem 8 og 9 om Aftenen har han af et aabenstaaende Kammer paa den saafalste Tybegaard ved Smidstrup bortstjaalet en til 5 Rdl. vurderet Frakke med en deri værende Psalmebog af Værdi 5 Mk., hvilke Gjenstande tilhørte Gaardmand Christoffer Christensen Søn Jens Christensen af Skovhuse, samt et til 8 Sk. vurderet Speil, tilhørende Tjenestefarl paa bemeldte Gaard Jens Nielsen; Frakken og Speilet ere komne tilstede og ubleverede de Vedkommende, der have frasøgt videre Erstatning.

Ligeledes kort forinden samme Juul frastjal Arrestanten sin Husbond Gaarbeier Nasmussen paa Overdrevsgaarden $2\frac{1}{2}$ Skp. Rug, vurderet til 2 Rdl., som henlaa paa Husbondens Magazin, hvor Arrestanten skulde røre Sæb.

Den 30te December f. A. i Dagbrækingen gif han ved at passere Haarsløv By ind i det aabenstaaende Karlekammer i Hans Hansens Gaard sammesteds og bortstjal en til 10 Mk. vurderet Hue, tilhørende Karlen Carl Sørensen, samt et Par Badmels Buxer og et Tørklæde, vurderede respective til 15 Mk. og 24 Sk., foruden 10 Rdl. i Penge, Alt tilhørende Karlen Jørgen Nielsen; Huen, Buxerne og Tørklædet ere komne tilstede og ere ubleverede de Bestjaalne, der have frasøgt Erstatning.

Endelig er Arrestanten overbevist om Natten mellem 16de og 17de Februar d. A. Kloffen mellem 1 og 2 at være gaaet ind i Gjæstgivergaardens Danmark i Præsis, hvor han ved igjennem en ituslaaet Rude i Baghuusbygningen at aftage den indvendig sidende Haspe aabnede Binduet; gjennem dette krøb han ind i en Gang, hvorfra han atter gif ind i et uafslaaet Karlekammer, hvor Karlene Christian Pedersen og Jacob Nielsen laae og sov. Her borttog han et Sølvsommeuhr med Sølvkjæde, tilhørende bemeldte Christian Pedersen og vurderet til 15 Rdl., samt af 2de Par Beenklæder, der hang i Kammeret, Smaaapenge til et Beløb af 1 Rdl., som ligeledes tilhørte Chr. Pedersen, og en Portemonnaie med 3 Rdl. 3 Mk., tilhørende Jacob Nielsen. Uhret og Kjæden ere komne tilstede og have de Bestjaalne fordret Erstatning for de nysnævnte Pengebeløb.

For de saaledes forsøvede Tyverier, af hvilke det sidste bliver at hense under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, vil Arrestanten, der er født den 3die October 1828 og tidligere blandt Andet er straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Bregentved Birk's Extrarets Dom af 2den Mai 1846 med 15 Rottingslag, efter Krigsrets Dom af 5te September 1851 for 2den Gang Tyveri m. m. med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, samt ifølge Bregentved-Giisfeldt Birk's Extrarets Dom af 27de August 1855 for 3die Gang forsøvet Tyveri med lige Strafarbejde i 4 Aar, nu, som og statueret er ved den indankede Dom, være at ansee efter bemeldte § 12 i Forordningen af 11te April 1840, jfr. § 16, men findes Straffen, som ved bemeldte Dom er fastsat til 16 Aars Tugthuusarbejde, at kunne bestemmes til saadant Arbejde i 10 Aar.

Med denne Modification vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser saavel med Hensyn til Erstatningen som i Henseende til Actionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste.

Nr. 296.

Advocat Hansen
contra

Petrine Rosalia Andersen eller **Falkenberg** (Defensjor Brock),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Salling Herredets Egtrets Dom af 30te Juni 1863: „Arrestantinden Petrine Rosalia Andersen eller Falkenberg bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede de med nærværende Action forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard, 5 Rdl., og til Defensjor, Overretsprocurator Fasting, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensjor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Faber, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Petrine Rosalia Andersen, ogsaa kaldet Falkenberg, for Tyveri og Bedrageri, og er i saa Henseende ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder oplyst følgende:

Da Arrestantinden den 31te Marts d. A. ved Middagstid havde seet Bøverpige Elisabeth Jacobsen forlade sit Huus, og erfaret, at bemeldte Pige boede alene, besluttede hun at forsøge paa at stjæle noget i dette Huus, og begav sig derfor om Eftermiddagen hen til Huset, hvor hun, da Døren var aflukket, udtog et med Stifter saagjort Bindue, hvorpaa hun steg ind igjennem Bindueaabningen og tilvendte sig af utillaaede Gjemmer 22 Stk., en Kjole og to Forklæder, tilsammen af Værdi 6 Rdl., samt i Kjøkkenet 2 Stkr. Flæsk af Værdi 3 Mk., med hvilke Gjenstande hun begav sig bort, efterat have sat det udtagne Bindue ind igjen. De stjaalne Klædningsstykker ere komne tilstede under Sagen og maae antages at være udleverede til Tjerinden, der har frasaldet Erstatning for Flæsket og Pengene, som Arrestantinden efter sit Opgivende har forbrugt.

Ligeledes er det godtgjort, at Arrestantinden i afsigte Foraar, medens hun logerede hos Bager Richter, har frasjaalet denne et Par Galoscher, en Nattrøie og et Par Strømper, ialt af Værdi 4 Mk. 8 Stk., af hvilke Gjenstande Nattrøien under

Sagen er tilbageleveret Besjaaelse, der isvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning i Anledning af Tyverierne.

Foraaavdi Arrestantinden fremdeles har vedgaaet at have engang i Februar d. A. ved et Gilde sjaalet en Paraply af Værdi 2 Rdl., bemærkes, at dette Forhold ikke kan anses indbefattet under Actionsordren, og at der ikke findes Føie til i denne Anledning at hjemvise Sagen til Erhvervelse af Ertenfionsordre.

Med Hensyn til Sigtelsen for Vedrageri er det oplyst, at Arrestantinden i forrige Aar har paa forskellige Steder hos Kjøbmænd og Andre taget Varer paa Credit i ovennævnte Bager Richters Navn uden hans Vidende og Villie, ligesom hun paa et andet Sted har uden hans Tilladelse laant 1 Rdl. i hans Navn, saa at Arrestantinden saavel derved, som ved deels at have solgt Hvedebrød for Richter uden at aflevere de indkomne Penge, deels at have beholdt nogle Penge, der vare leverede hende for at betales til en Kjøbmand, har bedraget Richter for ialt 7 à 8 Rdl., for hvilke Richter har beholdt en hende tilhørende Kjøle af Værdi 2 Rdl., men isvrigt frafaldet Krav paa Erstatning.

Om Arrestantindens Forhold ved at undlade at gjøre Regustab for Penge, som hun har modtaget for solgt Hvedebrød, bliver der imidlertid efter den Raade, hvorpaa Sagen ifølge den påseiede Indstævning foreligger Overretten, ikke Spørgsmaal her for Retten, og hvad de øvrige her omhandlede Forseelser angaaer, er det ikke oplyst, at nogen af dem er begaaet efterat Arrestantinden, der er født den 24de August 1847, har fyldt sit 15de Aar.

For det ovenangførte Indbrudstyveri vil Arrestantinden -- som ogsaa ved Underrettsdommen antaget -- ikke kunne undgaae at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med Straf af Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvorved den Straf, hun for sit øvrige ommeldte Forhold har forskyldt efter den citerede Forordnings § 29 samt § 81, jfr. §§ 41 og 26, vil være absorberet".

Nr. 223.

Advocat Hanjen
contra

Amalie Petrine Christine Lorenzen, Larsens Hustru
(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Juni 1863: „Tiltalte Amalie Petrine Christine Lorenzen, Larsens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder og betale i Erstatning til Stomagermester Michael Peter Michaelsen 4 Rdl. 3 Mk. Saa udreder hun og denne Actions Omkostninger, hvormunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Cancelliraad Nyholm, med 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Amalie Petrine Christine Lorenzen, Larsens Husfru, der er født den 28de Juni 1829 og ved denne Rets Dom af 22de November 1856 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Døplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have i indværende Aar frafjælet Stomagemester Peter Emil Petersen et Par til 1 Rdl. 4 Mk. og 2 umage til 1 Rdl. Stykket vurdere Fruentimmersøvler, Stomager M. J. Bjørn et Par Støvler af samme Slags af Værbi 1 Rdl. 4 Mk. og Stomagemester Michael Peter Michaelsen et Par Mandesøvler, der ere ansatte til en Værbi af 4 Rb. 3 Mk., vil hun nu blive at dømmes efter foransførte Forordnings § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre, hvorhos hun vil have at betale i Erstatning til ovennævnte Stomagemester Michaelsen 4 Rdl. 3 Mk. og at udrede denne Actionens Omkostninger“.

Onsdagen den 7de October.

Nr. 274.

Advocat Hansen
contra

Knud Frederiksen (Defensor Brock),

der tiltales for voldelig Mishandling af Aftægtsmand Jens Olesen.

Skodborg og Båndfuld Herreders Extrarets Dom af 2den Martz 1863: „Tiltalte, Blikkenslager Knud Frederiksen, bør at hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen, og Defensor, Procurator Hjort, 5 Rdl. til hver. Aftægtsmand Jens Olesens Ret til Erstatning hos Tiltalte for de ham tilføiede Bessadigelser reserveres. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 6te Juli 1863: „Tiltalte Knud Frederiksen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt

betale til Aftægtsmand Jens Olesen i Erstatning 53 Rdl. 16 Sk. og endvidere for fremtidigt Næringstab fra 1ste Mai d. A. et saadant Beløb, som af uvillige dertil af Retten udmeldte Mænd bestemmes, dog saaledes, at dette sidstnævnte Erstatningsbeløb ikke overstiger 80 Rdl. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøbrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Ifølge de under Sagen fremkomne Oplysninger maa det antages, at Tiltalte ved den i den indankede Dom ommeldte Leilighed har tilføiet Aftægtsmand Jens Olesen de i Dommen anførte Bestaaigelser, hvilke efter deres Bestaaenhet rettelig ere henførte under Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Led, og vil Tiltaltes Straf, da der ikke stjønnes at være Joie til at betragte hans Forhold som overlagt Bøld, blive at fastsætte efter den nævnte Lovbestemmelse til 1 Aars Forbedringshuusarbeide. I Genhold hertil billiges det i Dommen antagne Resultat, dog at der i den Jens Olesen tilkjendte Erstatning vil fragaae de i Præmisserne anførte 20 Rdl. for Svie og Smerte, idet Betingelsen efter Forordningens § 28 for denne Erstatnings Tilkjendelse ikke tør statuere at være tilføede.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staae, dog at 20 Rdl. afgaae i den Jens Olesen tilkjendte Erstatning. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Knud Frederiksen sigtes under nærværende Sag for vødelig Mishandling af Aftægtsmand Jens Olesen.

Bemeldte Jens Olesen, der er i en Alder af 61 Aar, har i denne Genseende forklaret, at efterat Tiltalte, der har fæstet et Stykke Jord af Olesen, den 1ste November f. A. om Aftenen Kl. 6 à 7 havde indfundet sig hos Olesen i hans Sovestue og betalt ham den forsalbne Landgilde, spurgte Tiltalte, der lod til at være i stor Sindsbøvelgelse og rystede paa Hænderne, efterat have fiddet noget paa en Bænk ved Bordet, Olesen, om denne — der maa antages at have havt Kundskab om og havde erklæret sig villig til at afgive Vidnesbyrd om, hvad der var foregaaet ved en tilbiger Leilighed, da Tiltalte havde over-

salbet Huusmand Niels Christian Gregersen, som i denne Anledning vilde anlægge Sag mod Tiltalte — vilde vidne, at Gregersen var bleven overfalbet, og da Olesen bejaede dette og paa Tiltaltes gjentagne Spørgsmaal, om han vilde gjøre sin Ed paa, at Tiltalte havde overfalbet Gregersen, atter svarede bekræftende, erklærede Tiltalte, at han skulde vise Olesen noget Andet, samt udfjældte ham blandt Andet for en Lyd. Da Olesen nu reiste sig op fra den Stol, hvorpaa han sad, og sagde, at han gjerne vilde vide, hvad det var han havde sjaalet, og paa Tiltaltes Yttring, at det var Græs, svarede, at det ikke var paa Tiltaltes Eiendom, at en af hans Køer havde græsset, gav Tiltalte derpaa uden videre Olesen et Stød for Brystet, saa at han tumlede baglænds over imod Væggen, hvorpaa Tiltalte igjen satte sig ned paa Banken. Olesen gik nu henimod Tiltalte og spurgte ham, hvorfor han skulde have Hug, hvorpaa Tiltalte reiste sig paany op fra Banken og svarede, at det var fordi Olesen vilde vidne imod ham i Sagen mod Gregersen, hvorhos han i det Samme slog Olesen med en Tjørneljerp af circa 5 Qvarteers Længde, han havde medbragt og som han holdt i Haanden, tværs over Panden, saa at Blodet flød ud paa Bordet, hvorpaa han løstede Stoffen paany og slog ved denne Leilighed Glasfiet paa Stueuhret ispykker; det næste Slag afsøbede Olesen ved at gribe fat i Stolken, men Tiltalte sparkede nu med sine Træsko Olesen op i Skrævet og rendte ham baglænds over i Sengen. Tiltalte, der med sin ene Haand havde fat i Olesens Halsstørklæde og trykkede ham saa haardt i Halsen, at han var nærved at døles, fik nu, uden at Olesen veed hvorledes, først en af Fingrene paa hans venstre Haand og siden paa hans højre Haand ind i Munden og bed ham voldsomt i Fingrene, og Olesen har forklaret, at han troer han var bleven ombragt, naar ikke Fruentimmeret Else Marie Andersdatter — til hvem Olesen havde solgt sit Sted mod Aftægtsydelse, og som havde været tilfæde i Kammeret ved det Forefaldne — paa hans Raad om Hjælp var kommen til og havde taget Tiltalte ved den ene Arm, idet hun bad ham om at lade Olesen være, hvorefter Tiltalte, der laa ovenpaa Olesen, reiste sig op, og Olesen kom saaledes ogsaa op af Sengen. Olesen var imidlertid bleven ganske fornumlet af den lidte Medfart og har ikke kunnet give nøiagtig Forklaring om hvad der derpaa videre foregik, idet han kun mindes, at Tiltalte og han strax efter paany havde fat paa hinanden og at det lykkedes Olesen at faae Tiltalte trængt ud af Huset, hvorefter Tiltalte opfordrede Olesen til at komme udenfor dette, hvilken Opfordring Olesen i sin Forvirring efterkom, men blev strax kastet overende, og efterat Else Marie Andersdatter derpaa havde truffet ham ind ad Døren og lukket denne, slog Tiltalte endnu 3 Binduesrunder ind. Olesen, der efter det Pafserebe sølte sig meget daarlign, faae efter flere Vidners Udsagn, der samme Aften kom tilfæde, meget mishandlet ud, og ved den af vedkommende Districtslæge den følgende Morgen foretagne Underjøgelse fandtes der over hans venstre Nie et vertikalt Saar gennem Hudens af omtrent $\frac{3}{4}$ Tommes Længde, og fra den øverste Rand af Panden over Ryggen af Næsen var der Hævelse og Hudens mørkfarvet af underløbet Blod, hvilken Læstion aabenbart maatte antages bibragt ved Slag med et haardt Legeme. Fremdeles fandtes paa venstre Haands Langfingers andet Led et halvmaaneformigt $\frac{3}{4}$ Tomme

langt Saar, som strakte sig igjennem de bløde Dese uden at blotte Benet, og paa den ydre Side af samme Finger et mindre dybt og mindre langt Saar; endvidere var der paa Ryggen af høire Pegefinger nogle smaa uregelmæssige Hudskaar, og af lignende Saar var der Spor paa den forreste Flade af samme Finger. Endelig fandtes den venstre Steen og Sædstreng noget hævet og Hudben paa Ynggen misfarvet af underløbet Blod, hvorhos Smærterne ved Berøring syntes betydelige. Ved den følgende af Districtslægen den 27de November foretagne Undersøgelse fandtes venstre Haands Langfinger rød og meget hævet, og paa dens ydre Side mellem 1ste og 2det Led var der et meget ureent suppurerende Saar med et løst cariøst Beenspykke af omtrent en Werts Størrelse, hvorhos venstre Steen var noget hævet og syntes øm ved Berørelse. Ved en senere den 12te Juni d. A. ifølge Overrettens Kjendelse af Districtslægen foretagen Undersøgelse fandtes hele Langfingeren paa venstre Haand omtrent en halv Gang større i Omfang end den tilsvarende Finger paa høire Haand og syntes øm og smertefuld ved Berørelse, hvorhos Fingeren var stiv og ubevægelig i alle tre Led og det yderste Led var deformeret og høiet i Leddet. Districtslægen har derhos udtalt, at medens de øvrige Dlesen tilføjede Læsioner ikke have efterladt Følger for hans Hælbred, og medens det er sandsynligt, at Hævelsen og Ømheden i Fingeren efterhaanden vil forsvinde, vil derimod Stivheden og Deformiteten af Fingerens yderste Led upaatvibelig stædse vedblive til stor Skade for Dlesens Arbejdsførhed. J. Dlesen har ogsaa udsagt, at han navnlig indtil den 1ste Mai d. A. paa Grund af de ommeldte Læsioner har været aldeles aflægs og Intet kunnet tage sig for, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt i Erstatning for Næringsstab fra 1ste November s. A. til 1ste Mai d. A. 1 Mk. daglig, og for Eftertiden indtil hans Dødsdag 10 Rbl. aarlig eller 80 Rbl. engang for alle, og for Svie og Smerte ligeledes for Liden indtil 1ste Mai d. A. 1 Mk. daglig, og for Eftertiden saalænge han lever enten 10 Rb. aarlig eller under Et 80 Rbl., samt besuden i Hælbredelsesomkostninger 2 Rbl.

Tiltalte — der ved en af Districtslægen den 2den November foretagen Undersøgelse befandt at have en Deel mindre betydelige Hudskaar, tildeels, som det syntes, frembragte ved Negle, paa Overlæben, Næsen og Kinderne samt paa den bageste Rand af det ydre Øre, og isøvrigt klagede over Ømhed og Smærter i den venstre Side af Halsen, hvor Spor af ydre Bold dog ikke opdagedes — har forklaret, at han den ommeldte Aften, efterat have betalt sin Landgilde, spurgte Dlesen, hvad han havde imod Tiltaltes Kone, hvem han skulde have truet at gjøre alt det Onde, der stod i hans Magt, hvorpaa Dlesen sagde at dette var Løgn, og bød Tiltalte strax at forlade hans Huus. Tiltalte erklærede sig strax villig hertil, men blev da uventet angrebet af Dlesen, der greb ham i hans Halsstørklæde og slog og kradsede ham i Ansigtet, hvorved Dlesen havde Assistance af Else Marie Andersdatter, af hvilke den Enne fik fat i ham forfra, den Anden bagfra. Tiltalte værge sig saa godt han kunde, idet han stadig søgte at komme ud af Stuen, og udenfor Huset lykkedes det endog Dlesen og E. M. Andersdatter at faae ham kastet omfuld, men tilsidst lykkedes det dog Tiltalte at komme løs, hvorpaa han begav sig hjem. Tiltalte har saaledes for-

klaret, at han alene værgebe sig, da han blev overfaldet, hvorhos han har benægtet at have bidt Olesen i Fingrene eller sparket ham i Strævet eller slaaet ham Huller i Hovedet eller at have havt nogen Stol med sig, og paa Foreholdelse af, at han ikke med de blotte Hænder har kunnet tilføie Olesen de ommeldte Saar i Hovedet, har han udsagt, at han ikke veed, hvorledes dette skulde være gaaet til, med mindre Olesen, medens de tumlede omkring i Stuen, er bleven stødt om paa en i Stuen staaende Bænk; endelig har Tiltalte ogsaa benægtet at have slaaet Glasstet paa Stueuhret og de ommeldte Binduesruder itu, idet han har udsagt, at dersom de ere gaaede istykker, maa det være skeet ham uafvibende under Slagsmaalet.

Ligesom imidlertid Jens Olesens Fremstilling i det Væsentlige er bekræftet ved den af Else Marie Andersdatter — der bestemt har benægtet, med Undtagelse af at hun, som af Olesen forklaret, tog fat i Tiltaltes Arm, at have taget nogen Deel i Slagsmaalet, hvoraf hun ei heller efter Sagens Oplysninger har baaret noget Spor — afgivne edelige Forklaring, der navnlig gaaer ud paa, at Tiltalte ved den ommeldte Leilighed spurgte Olesen, om han vilde vidne, at Tiltalte havde overfaldet Gregeren, og at, da Olesen herpaa gav et bekræftende Svar, gav Tiltalte Olesen et Stød for Brystet og slog ham med sin Stol — af hvilken hun har afleveret et senere i Stuen fundet itubrækket Stykke af $\frac{3}{4}$ Alens Længde og circa $1\frac{1}{2}$ Tomme i Gjennemsnit — i Hovedet og hvor han kunde ramme, samt sparkede ham i Strævet og kastede ham baglænds om i Sengen, saaledes har et Vidne edelig udsagt, at da Tiltaltes Kone en Dag inden det Passerede indfandt sig i Bidnets Huus og Talen ved denne Leilighed saft paa, at Tiltalte havde overfaldet Gregeren, og paa at J. Olesen herom havde Kundskab, yttrede Tiltaltes Kone tilsidst, at Tiltalte ikke var væk endnu, hvorved Bidnet antog, at hun udtalte en Trusel mod dem, der voldte Tiltalte Bryderi i denne Sag, og endvidere har et andet Vidne, der om Aftenen den 1ste November, inden Tiltalte begav sig til J. Olesens Huus, traf sammen med Tiltalte paa Veien fra Lemvig, edelig udsagt, at da de ved denne Leilighed talte om Overfaldet paa Gregeren, begyndte Tiltalte at tale om J. Olesen, paa hvem han var meget forbitret, og yttrede, at han, naar han kom hjem, vilde om til Jens Olesen og betale ham sin Pandgilde, og at han ved denne Leilighed vilde snakkes ved med Olesen, fordi denne vilde forklare imod Tiltalte i Anledning af det Overfald paa Gregeren, hvorfor han beskjødtes, hvilket Bidnet opfattede saaledes, at Tiltalte truede med samme Aften at hævne sig paa en eller anden Maade paa Olesen i den nævnte Anledning, og Tiltalte har ogsaa erkjendt, at han ved den ommeldte Leilighed har yttret til Bidnet, at han var vred paa J. Olesen, medens han ikke har villet indrømme at have truet denne med noget Ondt.

Efter det Anførte og da fremdeles Tiltalte, der skildres som en Person, der paa Grund af sin voldsomme Character er frygtet af alle sine Naboer, mange Gange tidligere har været tiltalt, og navnlig ifølge Overrettens Dom af 28de Februar 1842 i en Sag, hvorunder han tillige sigtedes for Tyveri og Falskmøntning, men med Hensyn til disse Forbrydelser blev frifunden for videre Tiltale, har for 5te Gang begaaet Løsgængereri forbundet med Betleri efter For-

ordningen af 21de August 1829 § 3, jfr. § 8, været anseet med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, maa det ansees Tiltalte overført, at han har tilføjet J. Olesen de ommeldte Passioner, der efter deres Bestaffenhed henhøre under Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Led, hvorhos Forordningens § 6 efter Sagens samtlige Oplysninger findes at maatte komme til Anvendelse, og Tiltalte vil derfor for det ommeldte Forhold efter de citerede Lovbestemmelser, jfr. Forordningens § 9, være at ansee med en Straf, der findes at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Derhos vil Tiltalte have at betale til Jens Olesen i Erstatning for Helsebelfesomkostninger 2 Rdl., for Svie og Smerte 20 Rdl. og for Næringstab fra 1ste November f. A. til 1ste Mai b. A. 31 Rdl. 16 St., tilsammen 53 Rdl. 16 St., samt endvidere for fremtidigt Næringstab fra 1ste Mai b. A. et saadant Beløb, som af uvillige dertil af Retten udmeldte Mænd bestemmes, dog saaledes at dette sidstnævnte Erstatningsbeløb ikke overstiger 80 Rdl.“

Torsdagen den 8de October.

Nr. 184.

Advocat Hansen
contra

Hans Christensen og Søren Christensen (Defensor Brock),
der tiltales, Forstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Bedrageri
samt Meddeeltighed i Bedrageri.

Difter og Vester Herreders Extrarets Dom af 21de Januar 1862:
„De Tiltalte Hans Christensen og Søren Christensen bør hensættes i
Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage, Tiltalte
Anders Pedersen Thorlund i lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage og Til-
talte Jens Christensen i lige Fængsel i 6 Dage. Sagens Omkostninger,
hvorunder Arrestomkostningerne samt Salair til Actor, Procurator Nys-
sum, og Defensor, Proceprocurator Bloch, 10 Rdl. til hver, bør udredes
af Tiltalte Hans Christensen med $\frac{2}{3}$ og Søren Christensen med $\frac{1}{3}$, dog
at Tiltalte Anders Pedersen Thorlund og Jens Christensen in solidum
med Hans Christensen og med hinanden indbyrdes udrede hver $\frac{1}{6}$ af
bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Febr. 1863: „De Tiltalte
Hans Christensen, Søren Christensen og Jens Christensen bør hensættes,
de 2 Forstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød hver i 4 Gange 5
Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 5 Dage. Tiltalte Anders
Pedersen Thorlund bør bode 5 Rdl. til Ribe Ants Fattiggæsse. Actio-
nens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Sa-
lairer, samt i Salair til Actor og den først bekliftede Defensor for
Overretten, Procuratorerne Tsaacsen og Kühnel, eller nu Sidstnævntes

Dødsbo, 12 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Tiltalte Hans Christensen tilsvare de $\frac{3}{4}$, og at de Tiltalte Jens Christensen samt Anders Pedersen Thorlund deeltage in solidum med ham i Udredelsen heraf, Førstnævnte med $\frac{1}{4}$ og Sidstnævnte med $\frac{1}{8}$, samt at Tiltalte Søren Christensen alene tilsvare $\frac{1}{4}$ af samtlige Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Christensens og Søren Christensens Vedkommende anførte Grunde, og ifølge de efter bemeldte Doms Af afgjelse tilbeiebragte hyderligere Oplysninger, vil Dømmen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Hansen og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger for deres Vedkommende bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Hans Christensen, Jens Christensen, Søren Christensen og Anders Pedersen Thorlund, Førstnævnte for Bedrageri og de 3 øvrige for Meddeelsagtighed deri, hvorhos Søren Christensen tillige sigtes for et særligt Bedrageri.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Tiltalte Hans Christensen paa den ham da tilhørende Gaard i Hølselsho under 4de December 1860 sluttet en Byttehandel med Stivelsesfabrikant J. P. Jørgensen af Odense, hvorved bemeldte Tiltalte overdrog til Jørgensen sin Gaard i Hølselsho imod af Jørgensen at erholde overdraget nogle Eiendomme i Odense og en Skibspart, og om denne Byttehandel er der den følgende Dag eller den 5te December 1860 oprettet en skriftlig Mageskiftecontract. Ifølge denne Contract skulde der med Gaarden i Hølselsho og dennes Bygninger tillige, som det i Contracten hedder, overdrages Jørgensen „iværende Kaffelovne, muur- og nagelfaste Gjenstande og øvrige Tilbehold, den indhøstede Afgrøde, Fourage, Gjøbning og Ildbrændsel, den i Jorden nedlagte Vinterfæd og Skydestænger“, og af den ubødvendige Besætning „3 Heste, 14 Fæhoveder, 16 Faar, 3 Sviin, 3 Vogne, 3 Plove, 2 Harver, Seletøier, Smaaredfaber, som Skovle, Spader oc., Meieri- og Byggeredskaber, kort sagt Alt hvad der af Smaaredfaber henhører til Gaardens Drift“, hvorhos i Contracten er bestemt, at Eiendommen m. v. fra Dato stod for Kjøberens Regning, at Tiltaltens kunde stee strax, men at Sælgeren dog kunde blive boende i en

Maaned fra Dato og i den Tid de af ham forbeholdte 2 Røer og 1 Hest fodres paa Gaarden ligesom de andre Kreaturer. Medens Kjøberen Jørgensen nu ogsaa har forklaret, at han strax ved Contractens Underskrift overtog Gaarden med Besætning, Avl, Afgrøde og Inventarium, og ved sin Vortreise fort berester overdrog til en Person ved Navn Søren Pedersen at have Tilfyn med Gaarden, hvor Tilstalte Hans Christensen med hans Tilstaldelse fremdeles blev boende, indtil han sendte en Bestyrer, hvilket imidlertid først skete den 12te Marts 1861, gaaer Tilstaltes Forklaring derimod ud paa, at Gaarden ikke overleveredes ved Contractens Afslutning. og at den først skulde tiltrædes af Kjøberen, naar en Byttesum af 100 Rd., der efter Contracten skulde betales i December Termin 1860, blev erlagt, og da dette ikke skete til den bestemte Tid, blev Gaarden ikke overleveret Jørgensen eller fraskyttet af Tilstalte forinden i April Maaned, da Byttesummen omfærd blev erlagt. Efterat den af Kjøberen oversendte Bestyrer var kommen tilstede, lod Tilstalte Hans Christensen efter Sagens Oplysninger under 15de Marts 1861 afholde Auction paa Gaarden over forskjellige Løseregjenstande, og efterat han mod Enden af April Maaned var fraskyttet Gaarden, gjorde Kjøberen under 25de April 1861 Anmeldelse til Politimesteren om, at Tilstalte Hans Christensen efter Gaardens Salg skulde have solgt eller forbrugt den største Deel af den ved Handelens Afslutning tilstedebevarende Beholdning af forskjellige Kornarter, Kartofler og Fourage, bortført en Kartoffelmølle, der skulde følge med Gaarden, samt en Raffelovn, Slybestængerne og flere af de Gjenstande, der af Avlsredskaber og Inventariegenstande skulde følge med Gaarden, eller ombyttet de ved Handelens Afslutning tilstedebevarende Gjenstande med ringere af samme Slags, navnlig forsaavidt angaaer Vognene og Plovene.

Der maa nu vel ogsaa efter Sagens Oplysninger være nogen Formodning for, at de Vogne, Plove og Harber, der foresandtes paa Gaarden da Kjøberens Bestyrer indfandt sig der, have tildeels været af en ringere Bestaffenhed end de, der vare tilstede ved Gaardens Salg, men mod Tilstalte Hans Christensens Benægtelse kan der dog ikke ansees at være tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at han svigagtigen har ombyttet nogen af de nævnte Gjenstande, der vare tilstede ved Gaardens Salg, med ringere af samme Slags. Forsaavidt det derhos af Kjøberen særligt er fremhævet, at den ved Gaardens Salg tilstedebevarende Kartoffelmølle ikke er afleveret til ham, da har Tilstalte Hans Christensen paastaet, at den efter Handelens Bilskaar ikke skulde overleveres til Kjøberen, og hverken efter Contractens Indhold eller hvad der iøvrigt i denne Henseende er oplyst kan det antages, at Tilstaltes Forpligtelse til at aflevere den var saa utvivlsom, at han kan ansees at have paadraget sig criminelts Ansvar ved at unblade det. Med Hensyn til en i et Huus paa Gaardens Mark staaende Krypbe og nogle mindre Gjenstande, saasom Høleer og deslige, der ere bortsolgte ved den af Tilstalte Hans Christensen afholdte Auction, maa det ogsaa antages, at der, efter hvad han har forklaret om Grunden til at han ansaae sig berettiget til at disponere derover, ikke kan paalægges ham criminelts Ansvar derfor, idet herved tillige maa bemærkes, at Auctionen maa antages at være afholdt paa Gaarden, og først efterat den af Kjøberen indsatte Bestyrer der var kommen tilstede, uden

at han har gjort nogen Indsigelse mod Salget af de ommeldte Gjenstande, og det samme Resultat maa ogsaa antages, forsaavidt han har solgt 3 Stk. Læster anslaaede til 1 Mk. Bærbi til Medtaltte Jens Christensen, og til Samme bortgivet 4 Høns og 1 Hane, efterform han kunde have Føie til at ansee disse Gjenstande at være udenfor Handelen om Gaarden, og ligeledes maa det Samme gjælde med Hensyn til 2 Svinetruge og 3 Sæffe, som vare henbragte til hans nævnte Broder, Medtaltte Jens Christensen, idet hans Forklaring om, at de førstnævnte kun vare ublaante til den nævnte Medtaltte, og at han ikke har vidst Andet, end at Sæffene, der vare afbenyttede til deri at føre Sæd til Broderen, vare tilbageleverede, ikke findes at kunne forkastes, og der derhos Intet foreligger om, at det ved disse Gjenstandes Henbringelse til Broderen har været tilsigtet at unddrage dem fra at komme Kjøberen af Gaarden tilgode. Med Hensyn til et Seletsi, som Taltte har beholdt, da et Læs Flyttegods, efterat han havde forladt Gaarden, blev kjørt til hans nye Bolig, har han paaberaabt sig, at han ved Handelen havde forbeholdt sig det, og der mangler i alt Fald tilstrækkelig Føie til at statuere, at han svigagtigen skulde have sat sig i Besiddelse deraf, ligesom Taltte ei heller findes at have paadraget sig criminelt Ansvar, forsaavidt det endvidere er oplyst, at en Deel af de med Gaarden solgte Slydestænger ikke ere overleverede til Gaardens Kjøber, men maae antages ibetmindste tilbeels at være brugte til Brændsel. Med Hensyn til en svenskt Farve, et Sæt andre Farver og 1 Stk. Pompetræ, som han har ladet henbringe til Medtaltte Anders Pedersen Thorslund, kan han ei heller ansees at have paadraget sig Strafsansvar, efterform sidstnævnte Gjenstande ifølge Magistiftecontracten ikke kunne antages at tilkomme Kjøberen af Gaarden, og der er afleveret til ham det Antal Farver, som han efter Contracten kunde fordrø, og forsaavidt der endvidere hos Anders Pedersen Thorslund har været hensat en Møglør, kan dette ei heller regnes Taltte Hans Christensen til Strafsansvar, da den maa antages allerede længere Tid førend Gaarden solgtes at have været ublaant til A. P. Thorslund. Derimod maa det antages, at Taltte Hans Christensen har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold med Hensyn til nogle mindre Gjenstande, nemlig en Bør uden Hjul, 3 Niver og 1 Nivekfast, 2 Høstriffer, 1 Skovl, 1 Spade, 1 Greb og 1 Huulskovl, der ialt ere vurderede til 2 Rdl. 5 Mk., og hvilke Gjenstande, der ligesom maae antages at henhøre iblandt dem, der skulde følge med Gaarden, han har ladet opbevare hos den nævnte Medtaltte Anders Pedersen Thorslund, i den Hensigt senere at lade dem bringe til sin Bopæl, og det Samme maa ogsaa antages med Hensyn til en Kaffelov, der ved Gaardens Salg var opsat i Sovestammeret, men som han senere har ladet nedtage og bortføre, idet han opsatte en anden Kaffelov, der er vurderet til 6 Rdl., medens den bortførte er vurderet til 12 Rdl., efterform hans Foregivende om, at han ved Handelen mundtlig havde forbeholdt sig denne Kaffelov, er i bestemt Strid med den oprettede Contract og er modsagt af de ved Handelens Afslutning tilstedeværende Vidner.

Spvad bernæst angaaer Taltte Hans Christensens Forhold med Hensyn til den ved Gaardens Salg tilstedeværende Beholdning af Sæd og Fourage

samt Kartofler, da er det oplyst og af denne Tilstalte vedgaaet, at der ved Gaardens Salg var tilstede en Deel utærstet Byg, Havre og Boghvede, nemlig af Byg omtrent saa meget, at det fylgte henved 2 Fag Huus indtil Hanebjælkerne, af Havre saameget, at det fylgte henved 3 Fag og desuden 3 Hæsse med Havre udenfor Hufene, samt af Boghvede saameget som ved Aftærstningen har givet omtrent 2 Ebr., og en Deel Kartofler, der vare lagte i Kule paa Gaardens Mark, som og et mindre Quantum Rug, der dog efter den nævnte Tilstaltes Forklaring var aftarstet og kun udgjorde omtrent $\frac{1}{2}$ Ebd., og efter hvad der er oplyst maa det antages, at der ved Ankomsten af den af Kjøberen i Marts 1861 overfendte Beskyrer kun var tilstede et mindre Quantum Havre i hvert af de 3 Fag foruden den første Deel af den Havre, som havde været sat i Hæsse udenfor Hufene, og af Byg saameget som omtrent fylgte 1 Fag Huus, hvorimod det øvrige Byg og Havre samt hele Beholdningen af Rug og Boghvede var borte, og er det derhos ogsaa oplyst, at Kartoflerne vare borttagne fra Kulen og overførte til en paa Medtilstalte Anders Pedersen Thorlunds Mark indrettet Kule, hvorhos der af Gjødningen fra Gaarden er bortført 2 Læs til dermed at bæffe den paa Medtilstalte Anders Pedersen Thorlunds Mark indrettede Kartoffelkule. Tilstalte Hans Christensen har nu ogsaa erkjendt, at han som ommeldt har købet Kartoflerne flytte over til den nævnte Medtilstaltes Mark og tilbæffe med Gjødning hentet fra Gaarden, samt at han, medens han forblev paa Gaarden efter dens Salg, er vedbleven at bruge af den herværende Beholdning af Sæd og Foder til Føbekorn til sin Huusholdning og til sine Kreaturer, og at han ogsaa har solgt eller paa anden Maade afhændet aftarstet Byg, Havre og Boghvede saavel som en Deel Foder, men med Hensyn til den foretagne Disposition over Kartoflerne har han vedholdende paastaet, at han ved mundtlig Aftale med Kjøberen ved Handlens Afslutning havde forbeholdt sig disse, af hvilke 3 Ebr. tilhørte hans Moder, der var Aftægtskone paa Gaarden, og med Hensyn til Beholdningen af Rug gaar hans Forklaring ud paa, at da denne var aftarstet førend Salget, maatte han være berettiget til at anvende den til Føbekorn, hvorhos han med Hensyn til sin Disposition over den øvrige Beholdning af Sæd og Fourage har anført, at da Kjøberen først længere hen paa Foraaret tog Gaarden i Besiddelse, og Tilstalte forblev paa den og førte Huusholdningen, og Kjøberen derhos ikke til den bestemte Tid betalte det Beløb 100 Rdl., som han efter Contracten skulde contant udbetale, ansaae han sig berettiget til at benytte Beholdningerne af Sæd til Udgifterne ved Huusholdningen, ligesom han og navnlig med Hensyn til den Disposition, som han har udøvet over Fouragen ved at sælge eller overlade Andre en Deel deraf, har paaberaabt sig, at han paa en ham tilhørende Jordløb, der vel ligger inde mellem Gaardens Jorden og var dyrket i Forening med disse uden nogen Afstillelse ved Skjel eller paa lignende Maade, men som han ikke ansaae solgt i Forening med Gaarden, havde i 1860 høstet omtrent 25 Traver Havre, der udgjorde en af de udenfor Hufet ved Gaardens Salg opfatte 3 Hæsse.

Skjøndt det nu saavel efter den oprettede Mageffikstecontract's Indhold som efter de af Kjøberen og nogle ved Handlens Afslutning tilstede værende

Vidners Forklaringer, der isvrigt ikke ere beedigebe, nærmest maa antages, at Tiltalte ikke kunde være berettiget til at disponere over den ved Gaardens Sals tilstedebevarende Beholdning af Kartofler, og at han ei heller kunde være berettiget til, i det Tidrum, hvori det ved Contracten var ham forbeholdt at blive boende paa Gaarden, at afbenytte den tilstedebevarende Beholdning af Sæd til Fødeforn for sig og Familie, findes det dog ikke, at han ved sin Disposition over Kartoflerne og Rugbeholdningen kan have paadraget sig Strafsansvar, da det, hvad Kartoflerne angaaer, af ham er paastaet, at de særligen vare undtagne ved Handelen, uden at dette hans Anbringende findes at kunne forkastes, og det desuden efter Sagens Oplysninger maa antages, at en Deel af Kartoflerne tilhørte Aftægtskonen paa Gaarden, og Tiltalte derhos ikke har lagt Skjul paa, at han har ladet Kartoflerne flytte, og hvad Rugbeholdningen angaaer, da var denne efter Tiltaltes Forklaring, som heller ikke vil kunne forkastes, allerede sørend Salget aftarstet, og det findes ei heller at være ganske uantageligt, at Tiltalte kan have anset sig berettiget til af Gaardens Beholdning at erholde Fødeforn i den Tid, hvori det efter Contracten var ham forbeholdt at blive boende paa Gaarden. Derimod kan Tiltalte endog saa under Forudsætning af hans foregionde Berettigelse til at blive boende paa Gaarden og der at føre Husholdning, hvorunder han efter sin Forklaring ogsaa har givet Kosten til de Folk, som havde Tilsyn med de Kreaturer, som tilhørte Kjøberen, ikke undgaae Strafsansvar for de Dispositioner, som han isvrigt i den nævnte Henseende har foretaget. Det er navnlig af Tiltalte vedgaaet, at han kort efter Handelens Afslutning har ladet Beholdningen af Voghvede aftarste og overdraget til sin Broder Medtaltte Jens Christensen 2 Ldr. Voghvede af det som var aftarstet, og ligeledes har han strax efter Handelens Afslutning ladet aftarste en ikke ubetydelig Deel Havre af det, som var hensat i Husene og, saaledes end ikke henhørte til det, der var avlet paa den Jordlod, som han ansaae at være udenfor Handelen, og af den saaledes aftarstede Havre har han ogsaa strax efter Handelens Afslutning overdraget til sin nysnævnte Broder 8 Ldr. Havre, ligesom han ogsaa til den samme Broder har solgt $\frac{1}{2}$ Ld. Byg af Gaardens Avl, idet Betalingen herfor og for Havren saavel som for Voghveden skulde afgaae paa hans Gjæld til bemeldte hans Broder, og ligeledes maa det antages, at han kort efter Handelens Afslutning har solgt 4 Ldr. Havre af Gaardens Avl i Varde, hvorimod der med Hensyn til 2 Ldr. Havre, som han har solgt til Tømmermester Rosengaard i Varde, er Grund til at antage, at disse ikke have været af Gaardens Avl, og med Hensyn til 3 smaa Læs Havrefoder, som han ogsaa har solgt til Broderen Jens Christensen, er der ei heller tilveiebragt saadanne Oplysninger, at dette Forhold kan regnes ham til Strafsansvar. Forjaavidt han derhos til Medtaltte Anders Pedersen Thorlund har givet en Deel Fourage, der efter bennes Forklaring har udgjort $\frac{1}{2}$ Trave, men efter Tiltalte Hans Christensens Forklaring kun 20 Neg, og omtrent 2 Skpb. Havrehalm, da maa dette ogsaa regnes ham til Strafsansvar, idet dette hans Forhold ikke kan finde Undskyldning i hvad han har anført til Forsvar for sit Forhold i det Hele, og det Samme maa ogsaa gjælde, forjaavidt han har anvendt 2 Skpr. Byg til Betaling af en Regning.

For det Forhold, der efter det Foransførte maa blive at regne Tiltalte Hans Christensen til Strafsansvar, vil han, der fød i 1823 og om hvem det ikke er oplyst, at han forhen har været straffet, blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, og findes Straffen for ham at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Om Tiltalte Søren Christensen, der er Broder til de tvende nævnte Tiltalte og var i Arbejde hos Tiltalte Hans Christensen sørend Gaardens Salg, samt derefter, som han har udsagt efter Anmodning af Kjøberen Jørgensen, forblev paa Gaarden for at deeltage i Kreaturerne's Nøgt, er det ved hans egen Forklaring og Eagens Oplysninger godtgjort, at han efter Gaardens Salg har deeltaget i at aftarffe Boghvede paa Gaarden og at flytte de paa dens Mark henlagte Kartofler over til den paa Medtiltalte Anders Pedersen Thorlund's Mark anlagte Kule, samt i at bringe 3 Ldr. Havre og et Ræs Havrefoder til Broderen, Medtiltalte Jens Christensen, og i at bringe den i Sovelammeret nebtagne Raffelovn fra Gaarden, saavel som i at hense nogle af de hos Anders Pedersen Thorlund henfattede Gjenstande til deenes Bolig, men ligesom der med Hensyn til hans Deeltagelse i flere af disse Foretagender ikke kan være Spørgsmaal om at paalægge ham Strafsansvar derfor allerede af den Grund, at det som foransført maa antages, at Tiltalte Hans Christensen ikke har paadraget sig Strafsansvar ved at lade dem udføre, saaledes maa det ogsaa med Hensyn til den øvrige ovennævnte Virksomhed, som Tiltalte Søren Christensen har udviist, antages, at han ikke derved har paadraget sig Strafsansvar, eftersom han kun har udført samme efter Anmodning af Tiltalte Hans Christensen, der var Besidder af Gaarden og hvem Tiltalte derfor kunde have Føie til at ansee berettiget til de ommeldte Foretagender, idet det navnlig ikke er oplyst, at Tiltalte Søren Christensen havde Kundskab om de ved Gaardens Salg fastsatte Vilkaar. For- saavidt derhos denne Tiltalte ogsaa har efter Hans Christensens Anmodning bortført 2 tilhugne Steen og 1 Trærob eller Tromlebom og med hans Samtykke bortgivet noget Foder, kan han efter det Anførte ei heller herved antages at have paadraget sig Strafsansvar. Derimod maa Tiltalte Søren Christensen, forsaavidt han særligen er sigtet for Vedrageri, ansees at have gjort sig skyldig heri ved det Forhold, som han har udviist med Hensyn til en Kjøbmand Mikkelsen i Ribe meddeelt Transport paa en Fordring paa Broderen, Medtiltalte Hans Christensen. Det er nemlig i saa Henseende ved Tiltalte Søren Christensens egen Tilstaaelse og Eagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig oplyst, at den nævnte Tiltalte, som ifølge en mellem hans Forældre og Tiltalte Hans Christensen oprettet Aftægtscontract af 28de April 1853, der er tinglyst den 14de April 1858, skulde have 615 Rdl. udbetalt af Hans Christensen — hvilket Beløb tilligemed andre Summer til nogle af Sødstedene skulde være prioriteret i den Hans Christensen overdragne Gaard — har, uagtet Hans Christensen i 1854 havde udbetalt 400 Rdl., som skulde afgaae paa Søren Christensens ommeldte Fordring, ved en den 10de September 1855 udfødt og den 15de s. M. tinglyst Transport overdraget bemeldte Kjøbmand Mikkelsen den hele ham efter den nævnte Aftægtscontract tilkommende Fordring paa Hans Christensen af 615 Rdl. med Rentur

4 pCt. deraf fra Transportens Dato, Alt, som det hedder, til Dækning af den Forbring, som Kjøbmand Mikkelsen havde erholdt paa Liktalte for modtagne Varer. Det er isøvrigt under Sagen oplyst og af Liktalte vedgaaet, at det egentlig ikke var Hensigten med Transportens Udstedelse at overdrage Mikkelsen det i Transporten ommeldte Tilgodehavende, men at Liktalte, der tidligere var Mikkelsen ubekjendt, i den Hensigt at skaffe sig Credit paa Varer har produceret en af Herredeskrivercontoioret i Varde udsærbiget Gjenpart af den ommeldte Aftægtscontract og tilbudt at give Transport paa denne Forbring til Sikkerhed for den Gjæld han saaledes fikstede, og at Mikkelsen derefter overlod Liktalte Varer for et noget større Beløb paa Credit i Lillid til den saaledes stillede Sikkerhed. Søren Christensen har imidlertid senere i December 1859 meddeelt Hans Christensen en særskilt Dvittering for at have af ham til forskjellige Tider erholdt de ommeldte 615 Rdl. udbetalte, samt under 3die Januar 1860 forsynet selve Aftægtscontracten med Dvittering for at have erholdt det hele ham ved Contracten tillagte Beløb af 615 Rdl. udbetalt af Hans Christensen og med Paategning om, at denne Forbring nu kunde udslættes af Pantebogen, men der er efter Sagens Dplysninger ikke Føie til at antage, at Liktalte herved skulde have tilfigtet at berøve Kjøbmand Mikkelsen den tilbagestaaende Deel af Forbringten paa Hans Christensen, hvorimod det maa antages, at Dvitteringerne ere medbeelte for at lette Hans Christensen Afgangen til at erholde et Laan optaget paa Gaarden. For sit ovennævnte Forhold ved paa den ansørte Maade at skaffe sig Credit hos Mikkelsen, idet han til Sikkerhed gav denne Transport paa den hele Forbring af 615 Rdl. efter Aftægtscontracten, uagtet han ved Transportens Udstedelse havde erholdt 400 Rdl. deraf udbetalt, medens Mikkelsen, der hidtil ikke har kunnet erholde nogen Dækning af sin Forbring, ikke kan antages at have villet give Liktalte Credit paa Varerne, saafremt han havde vidst, at de i Transporten ommeldte Beløb i Virkeligheden ikke skyldtes af Hans Christensen til Søren Christensen, vil Liktalte ikke kunne undgaae at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, og findes Straffen for ham passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Spvad Erstatningen angaaer, da maa det efter Sagens Dplysninger antages, at der verserer en privat Retssag i Anledning af Kjøbmand Mikkelsens ommeldte Forbring, og der vil derfor Intet i saa Henseende være at paatljende herunder Sagen, og med Hensyn til det Erstatningskrav, som Kjøberen af Hans Christensens Gaard, J. P. Jørgensen, maatte have i Anledning af den Forvanskning, der er foregaaet med Hensyn til flere af de Gjenstande, som skulde følge med Gaarden, maa det bemærkes, at der ikke her under Sagen høves saadanne Dplysninger, som ere fornødne for at det ommeldte Erstatningskrav, der vel af Jørgensen er anslaaet til et Beløb af 500 Rdl., men uden at dette Erstatningskravs Størrelse nærmere er begrundet eller dets Billighed af Liktalte S. Christensen anerkjendt, kan paatljendes her under Sagen“.

Nr. 261.

Advocat Brod

contra

Lars Christian Larsen (Defensør Liebe),

der tiltales for ulovlig Disposition over pantsat Gods.

Venneberg Herreds Extrarets Dom af 23de Decbr. 1862: „Tiltalte Lars Christian Larsen af Bækken bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Winther og Lund, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 8de Juni 1863: „Tiltalte Lars Christian Larsen bør hensejtes i Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensør for Dverretten, Procuratorerne Morville og Faber, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da den af Tiltalte udstedte Panteobligation af 23de Juli 1860 ikke er bleven tinglæst betimelig overeensstemmende med Forfisterne i Forordningen af 28de Juli 1841 §§ 1 og 3, og et gyldigt Pant saaledes ikke derved kan anses stiftet i hans Løsøre, vil han for de i den indankede Dom omhandlede af ham foretagne Dispositioner over Dele af dette ikke kunne dømmes efter de i Dommen citerede Lovbestemmelser, og da der overhovedet efter de foreliggende Oplysninger ikke er Høie til at antage, at han har handlet i svigagtig Hensigt, findes der at maatte tillægges ham Frisindelse for Actors Tiltale. Actionens Omkostninger blive efter Omstændighederne at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Lars Christian Larsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder indbefattede de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salairer, samt i Salarium til Advocaterne Brod og Liebe for Høiesteret 10 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Lars Christian Larsen for ulovlig Disposition over pantsat Gods.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der ved en Panteforfikning af 23de Juli 1860,

tinglæst den 27de August f. A., havde for et Beløb af 450 Rbl. pantsat sit Huus med Bygninger og Jorber samt endvidere sin Besætning, sit Ind- og Udbo og andet Løssre, som han eiede eller kom til at eie, har bortsolgt 2 Køer, der maa antages at have udgjort den hele Besætning, den ene i Vinteren 1861—62 for 24 Rbl., hvoraf han erholdt udbetalt 6 Rbl., og den anden henimod den følgende Sommer for 35 Rbl., der skulde afgaae paa en Gjaeld, hvori han stod til Kjøberen Niels Laursen, til hvem det ogsaa maa antages, at de 18 Rbl. skulde erlægges, som Tiltalte endnu efter det Anførte havde tilgode fra Salget af den først omtalte Ko. Foruden disse Køer, af hvilke Tiltalte efter sin Forklaring solgte den først ommeldte paa Grund af Jobermangel, og den sidste, forbi han skylde Niels Laursen Penge, som han ikke paa anden Maade kunde betale ham, er det endvidere oplyst, at Tiltalte — som det maa antages i Sommeren f. A. — har solgt en Kiste for 3 Rbl., der strax bleve betalte, hvilket Salg efter hans Forklaring stete af Trang, da haade han og hans Kone havde været syge. Efter Sagens Oplysninger er den øvrige Deel af Pantet realiseret efter Foranstaltning af den paagjældende Pantecreditor, uden at denne af Provenuet har erholdt sin Forbring fuldt dækket, men han har ikke her under Sagen gjort Paastrand paa Erstatning. Ved de stete Afhændelser maa Tiltalte anses at have overstredet Grænserne for den Naabighed, der efter Bestaffenheden af den stete almindelige Pantsætning af Løssret kunde tilkomme ham berover, og den Omstændighed, at Pantebrevet — hvad Tiltalte isvrigt var ubekjendt med — ikke er tinglæst i rette Tid og saaledes ifølge Forordningen af 28de Juli 1841 § 3 ikke i Forhold til Trebiemand har kunnet medføre en fuldgjldig Panteret, forsaavidt Løssret angik, kan ei heller fritage Tiltalte for Ansvar med Hensyn til de af ham til Skade for Panthaveren foretagne Dispositioner, ligesom Tiltalte ogsaa har erkjendt, at han er vidende om, at man i Almindelighed ikke maa sælge pantsat Gods. Tiltalte har imidlertid tillige udsagt, at han ikke har tænkt over, hvorvidt Pantsætningen kunde være til Hinder for, at han solgte af Besætningen eller Løssret uden at sætte andre Gjenstande iflebet, og at han derfor har solgt deraf, da han var nødtvungen dertil, og uden at tænke over, at der var noget Ulovligt deri, samt at det derhos var hans Hensigt at anstaffe andre Køer iflebetfor de solgte, naar han fik Naad dertil, men at han blev hindret deri ved de Retsforfølgninger, der foretoges imod ham, og da denne Tiltaltes Forklaring ikke kan forkastes, findes hans Forhold at maatte henses under Forordningen af 11te April 1840 § 50, cfr. § 43, og Straffen skjønnes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage“.

 Nr. 286.

Advocat Brod

contra

 Malene Kirstine Ancher, Jens Pedersens Enke (Defensor Liebe),
 der tiltales for Tyveri.

Høiſte Rjohſtads Etrvarets Dom af 20de Auguſt 1863: „Jens Pedersens Enke, Malene Kirſtine Ancher af Haſle, bør henſættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar; ſaa udreder hun og alle af denne Action lovligt flydende Omkoſtninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Tſpen, 5 Rdl., og til Defenſor, Procurator Erichſen, 4 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høieſterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at ſtande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høieſteret betales Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmiſer hedder det: „Følge Amtets Ordre af 29de ſ. M. tiltales under nærværende Sag Jens Pedersens Enke, Malene Kirſtine Ancher af Haſle, for Tyveri, og det er ved hendes egen Tiltaaeſe i Forbindeſe med Sagens Omſtændigheder tilſtrækkeligt godtgjort, at hun har gjort ſig ſkyldig i denne Forbrydeſe.

Da Undentagsmand i Haſle P. Koefoed, hos hvem Tiltalte tjente, oftere havde ſavnet Pengebelsb, ſaa lod han dette anmeldte, da han kort efter Skifte-tiden den 1ſte Mai dette Aar havde opdaget, at der var bortkommet flere Fem-balersbeler, ſom han havde havt gjemt indenfor Klappen i ſit Chatol i et mindre indenfor ſamme anbragt Rum, der almindeligt holdtes aflaaſet. Den Beſtjaalne afgav Forklaring, iſølge hvilken de ommeldte Penge maae være borttagne fra det aflaaſede Rum, men da han er blind og det ikke kan nægtes, at hans Svagheit kan have foraarſaget, at han ikke har bemærket, at de vare komne udenfor dette Rum, bliver den af Tiltalte i det Hele aflagte Tiltaaeſe at tage til Følge.

I Overeensſtemmeſe med denne har hun engang i ſidſt forløbne Vinter, da hun ſkulde lappe Beſtjaalnes Buxer, og ved denne Leilighed opdage, at der var Fem-balersbeler i en liden Tegnepog, ſom laa i Buxelommen, ſat ſig i Beſiddende af en af diſe. Noget før ommeldte 1ſte Mai har hun med et Mellemrum af omtrent 8 Dage borttaget 6 Fem-balersbeler, nemlig 2, ſom laae indenfor den uafaaſede Chatolklap nedenfor det aflaaſede Midtrum, og 4 Fem-balersbeler, ſom hun fandt ovenpaa Chatollet. Af diſe Penge er kommet tilſtede i det Hele 21 Rd. 2 Mk. 5 Sk., der ere ublevende den Beſtjaalne, ſom har fraſaldet videre Krav paa Erſatning, hvorfor Intet bliver at paakjende angaaende ſamme.

Arreſtantinden, der er langt over criminel Aaalder, er ved Vornholms Øſterherreds Etrvarets Dom af 7de Februar 1843 auſet med 4 Gange 5 Dages Fængſel paa Vand og Brød for førſte Gang begaaet ſimpelt Tyveri, og hun vil derfor nu være at ſtraffe for denne Forbrydeſe anden Gang begaaet efter § 13 af Forordningen af 11te April 1840. Sees der nu hen til, at Arreſtant-

inden oftere har bestaaet sin Husbond, som paa Grund af sin Blindhed var mere hjælpeløs end Andre i hans Stilling, og som hun ifølge sit Tjenesteforhold skyldte særdeles Omhu, samt at Verdien af det Stjaalne ikke er ganske ringe, skjønnes hendes Straf passende at kunne ansættes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Mandagen den 12te October.

Nr. 244.

Advocat Liebe

contra

Tørgen Jensen (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Decbr. 1862: „Arrestanterne, Commissionair Tørgen Jensen og Rasmus Henriksen, bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Førstnævnte i 3 og den Sidstnævnte i 1 Aar. De Tiltalte Niels Jensen og Jens Nielsen bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Huusmand Christen Pedersen bør til Stedets Fattigkasse at erlægge en Mulet af 5 Rigsdaler. Saa bør samtlige de Tiltalte, forsaavidt de have været arresterede, hver for sig at udrede de med deres respective Arrest forbundne Omkostninger, men de af Actionen skydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnaek, 20 Rigsdaler, til Defensorerne, Procurator Rye og Procurator Mangel, hver 10 Rigsdaler, og til den subsidiaire Defensor, Præveprocurator Svendsen, 2 Rigsdaler, udredes af Tørgen Jensen med $\frac{7}{15}$, af Rasmus Henriksen med $\frac{4}{15}$, af Niels Jensen med $\frac{2}{15}$ og af de to Dvrige hver med $\frac{1}{15}$. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1863: „Arrestanten Tørgen Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salairer, med $\frac{4}{5}$. 3 Salarium til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp og Justitsraad Nyegaard, betaler Arrestanten 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskjøretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extravet hertil indante Sag, under hvilken Arrestanten Jørgen Jensen tiltales for Bedrageri, ere i det Væsentlige følgende:

Ved Kjøbecontract af 25de Februar f. A., tinglæst den 1ste Mai næstefter, folgte Gaardeier Niels Jørgensen sin Gaard Matr. Nr. 1 a i Laarup By til Boelsmændene Niels Nielsen og Niels Hansen for 8,000 Rdl., hvilke Skulde betales ved at indfrie Prioriteter til Beløb 800 Rdl., ved contant Betaling af 600 Rdl. og med Overdragelse af Kjøbernes Ret til at erholde Skjøde paa Eiendommen Matr. Nr. 4 c i Ebberup By, saaledes at denne Eiendom overdroges aldeles ubehæftet, nemlig ved Indfrielse af den paa samme hvilende Pantegjæld, navnlig til den almindelige Bondespærelasse 2,500 Rdl. og til Niels Pedersen 800 Rdl. eller, da der til denne blev betalt 200 Rdl. derpaa, ialt 3,100 Rdl., hvorhos Kjøberne endvidere skulde tilsvare en paa Gaarden i Laarup hvilende Aftagt. Det blev derhos udtrykkelig betinget i Contracten, at Niels Jørgensen forbeholdt sig Prioritet og Panteret i den af ham folgte Eiendom næstefter den nævnte derpaa hvilende tinglæste Gjæld af 800 Rdl., hvorfor Kjøbecontracten tillige blev læst som Pantebocument for skyldige 6,600 Rdl., derunder ogsaa for Indfrielsen af de nævnte 3,100 Rdl.

Den 21de April f. A. blev derpaa oprettet en Contract, der var affattet af Arrestanten, og hvorved Niels Nielsen og Niels Hansen overdrage til den i forrige Instant's medtiltalte Rasmus Henriksen, dengang Forpagter af Karsholte Mølle, for hvis Vedkomende Sagen ikke er appelleret, deres Ret efter Kjøbecontracten af 25de Februar f. A. til Gaarden Nr. 1 a i Laarup, saaledes at Kjøbesummen bestemtes til 7,500 Rdl., blandt Andet paa Vilkaar, at Rasmus Henriksen overtog den dem paa hvilende Forpligtelse: at indfrie de 2 anførte Summer til Beløb 3,100 Rdl., der benævnes som forfaldne til Betaling i eller paa Eiendommen i Ebberup.

Da den ved denne Contract betingede contante Udbetaling ikke blev erlagt, blev Contracten hævet, ligesom ogsaa Niels Hansen udtraadte af den med Niels Nielsen indgaaede Forening, saa at denne sidste blev ene berettiget til den efter Kjøbecontracten af 25de Februar erhvervede Ret. Under 6te Mai næstefter blev der imidlertid atter oprettet en ligeledes af Arrestanten affattet Contract mellem Niels Nielsen og Rasmus Henriksen af samme Indhold som Contracten af 21de April, dog at Rasmus Henriksen paatog sig Udrebelsen af den paa Gaarden i Laarup hvilende Aftagt, og erkjendte Gylbigheden af en den 24de April oprettet Contract, hvorved Niels Nielsen havde folgt 12 Edr. Pand af Laarupgaard til Ungkarl Jørgen Olsen for en Betaling, der skulde erlægges til Rasmus Henriksen, og har derhos denne erkjendt; at han, allerede da der var

Tale om Overdragelse af Gaarden i Laarup til ham, vidste, at de oftvænte 3,100 Rbl. paahvilede denne Gaard som en tingløst Pantegjæld, hvis Betaling han paatog sig overeensstemmende med Kjøbecontracten af 25de Februar. Da Jørgen Olsen derpaa senere ikke vilde vedstaae Handelen om de 12 Tdr. Land, hvorved Rasmus Henriksen blev sat ud af Stand til at opbyrde de ham efter Contracten af 6te Mai paahvilende Forpligtelser, bestemte han sig til at sælge sin Ret til Laarupgaarden, og henvendte sig i den Anledning til Arrestanten, der paa samme Tid havde i Commission at sælge et Sted i Gjerløv for Boeksmænd Lars Hansen.

Efter hvad der er forklaret af de i forrige Instants medtaltale Rasmus Henriksen og Niels Jensen, blev det nu aftalt imellem dem og Arrestanten, at der skulde forøves Bedrageri imod Lars Hansen ved Hjælp af den Mageffiskecontract, som skulde oprettes imellem ham og Rasmus Henriksen om deres Eiendomme i Gjerløv og Laarup, idet navnlig Gaarden i Laarup skulde overdrages Lars Hansen, som om der ingen Pantefordring paahvilede den, i hvilket Niemed de 3,100 Rbl. skulde udgives for en paa Niels Nielsen personligt hvilende Gjæld, der ikke kunde komme til at paahvile Lars Hansen. Desuden blev det aftalt, at 10 Tdr. Land af Gaarden i Laarup skulde ved en Proformacontract overdrages til Niels Jensen, for at der ved et senere virkeligt Salg af samme kunde forkaffes Penge til deres egen Fordeel, og at Rasmus Henriksen tilbeels som Godtgjørelse til Arrestanten for dennes Medvirksomhed til at frie ham for Betalingen af de 3,100 Rbl., skulde til Arrestanten udstede en Solaverjel paa 2,000 Rbl., for hvilket Beløb, der skulde udgives for en Gjæld, hvori Rasmus Henriksen stod til Arrestanten, Prioritet og Panteret skulde gives i Eiendommen i Gjerløv, hvorved tilsigtedes at forhindre, at Lars Hansen kunde faae denne Eiendom tilbage. Overeensstemmende med den saaledes lagte Plan blev der ogsaa af Arrestanten foruden ovennævnte Proformacontract affattet en Contract, der imidlertid ikke er kommen tilstede under Sagen, men da Lars Hansen forlangte at tale med en Procurator, førend han indgik Contracten, henvendte de dem efter Forslag af Arrestanten til Procurator Weyer heri Staden, der ogsaa affattede en den 28de Juni f. A. dateret Contract, hvorved Gaarden i Laarup overdroges til Lars Hansen, og dennes Eiendom Matr. Nr. 25 a i Gjerløv til Rasmus Henriksen. Denne Contract blev ligeledes affattet i Henhold til den trufne Aftale, og blev der navnlig optaget en Bestemmelse om, at der af Rasmus Henriksen skulde udstedes en Verjel paa 2,000 Rbl. til Arrestanten og derfor gives Prioritet og Panteret i Eiendommen i Gjerløv næstefter 600 Rbl., hvorhos det bemærkes, at Rasmus Henriksen skal friholde Lars Hansen for enhver Forpligtelse og Ansvar med Hensyn til de i Kjøbecontractstransporten fra Niels Nielsen stipulerede Summer 2,500 Rbl. af den almindelige Bonde-sparkasse og 600 Rbl. til Niels Pedersen, hvilke Summer alene ere prioriterede i Eiendommen Matr. Nr. 4 paa store Ebberup, men forøvrigt kun have Gylbighed som reent personlige Forpligtelser for Niels Nielsens og Rasmus Henriksens Bekommende.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 27—28.

Den 23de October.

1863.

Anden ordinaire Sædssion.

Mandagen den 12te October.

Nr. 244.

Advocat Liebe

contra

Tørgen Jensen (see forrige Nr.).

Samtidigt med denne Contract blev der tillige udstedt et saakaldet Skadesløsbrev til Sikkerhed for den nævnte Børgelærd af Rasmus Henriksen til Arrestanten, hvilket tillige blev underskrevet af Lars Hansen, hvortil han, efter den af ham afgivne edelige Forklaring, blev forloftet uden at være sig bevidst, hvad han underskrev. Dette Skadesløsbrev blev derpaa tinglæst den 1ste Juli f. A. som Hæftelse paa Gaarden i Gjerløv, medens selve Mageffektecontracten forblev utinglæst.

Uagtet nu Arrestanten stadigt under Sagen har næglet at have tilfået noget Bedrageri imod Lars Hansen ved den af ham udviste Virksomhed, eller at have villet tilvende sig nogen Fordeel, skjønes der ikke bestomindre at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis imod ham i saa Henseende.

Det maa saaledes først ansees godtgjort, at Arrestanten, da den sidst-omnelbte Mageffektecontract imellem Lars Hansen og Rasmus Henriksen blev oprettet, vidste, at der paa Gaarden i Laarup hvilede de oftnævnte Prioriteter til Bølg af 3,100 Rdl. Foruden at de 2 ommelbte Medtaltale have herom afgivet aldeles bestemte Forklaringer, ved hvilke de have særbet sig selv som medskyldige i Bedrageriet, har Arrestanten i Forhøret af 21de Juli f. A. vedgaaet, at han var bekendt dermed, og forsaavidt han senere har afgivet en herfra afvigende Forklaring, vil der i Medfør af Lovens 1—15—1 saa meget mindre kunne tages noget Hensyn dertil, som den staaer i Strid med det iøvrigt under Sagen Dphlyste.

Dertil kommer endnu, at Boelsmand Niels Nielsen har afgivet en edelig Forklaring, der gaaer ud paa, at han paa Arrestantens Spørgsmaal, om de

VII. Aargang.

3,100 Rdl. stode i Prioritet i Eiendommen i Laarup, har beqværet dette bekræftende, ligesom der ogsaa i en i Arrestantens Besiddelse forefunden Lommebog findes en Optegnelse om Eiendommen i Laarup, hvori ansøres, at den ansøgte Sum stod som 3die Prioritet i denne Eiendom. Alt dette bekræftes ogsaa væsentligt ved nogle af Arrestanten til Procurator Beyer skrevne Breve og bemæres under Sagen afgivne Forklaring, ifølge hvilken han ikke har kunnet faae nogen bestemt Forklaring af Arrestanten angaaende Sammenhængen med de nævnte Prioriteter, uagtet han ofte opfordredes til at fremkomme dermed og navnlig fremstaae Contracten af 25de Februar 1862, samt at han maatte affaae Contracten efter Arrestantens eget Udfæst, hvori fandtes anført, hvad der senere gik over i den endelige Contract om dette Punct.

Ligesom der nu ikke ret vel kan tænkes nogen anden Grund til, at Arrestanten mod bedre Vidende har ladet de 3,100 Rdl. opføre som en personlig Fordring, der ikke var sikret ved Pant, end at han har villet tilvende sig selv eller i alt Fald tillige sine Medskyldige i Forbrydelsen en Fordeel, saaledes er der heller ikke nogen Tvivl om, at han ved Udfærdigelsen af Skadesløsbrevet af 28de Juni f. A. har opnaaet den af ham tilsigtede Fordeel.

Medens der nemlig efter de foreliggende Oplysninger er overveienende Grund for at antage, at Rasmus Henriksen ikke har skylt Arrestanten et saadant Beløb, og ikke har udstedt Skadesløsbrevet af anden Grund end for at vederlægge Arrestanten for hans Medvirksomhed med at frie den af Rasmus Henriksen erhvervede Eiendom for den paa samme hvilende Pantegæld af 3,100 Rdl., har Arrestanten ogsaa selv vedgaaet, at dette sidste tilbeels er Tilfældet, men tilføjet, at dette først skete, efterat Procurator Beyer havde afgivet sin Erklæring derom, hvilket imidlertid efter de i saa Henseende fremkomne Oplysninger ikke kan anses sandsynligt. Alt Arrestanten som anført strax lod Skadesløsbrevet tinglyse, medens Mageskiftecontracten forblev utinglyst, er ogsaa betegnende med Hensyn til den Fordeel, han tilsigtede at sikre sig ved Bedrageriet.

Naar hertil endnu føies, at Arrestanten som Commissionair, navnlig for denne Slags Handler, hvorom en stor Deel Notteringer findes gjorte i den nævnte Lommebog, ikke kan antages at have været ukendt med saadanne Omsetninger som de her omhandlede, at han derhos tidligere har været talt for Bedrageri, hvorfor han, efter at være dømt ved de foregaaende Instanser, ved Høiesterets Dom af 17de Februar 1852 kun blev frikendt for Actors videre Tiltale, samt at han under Sagen har gjort sig skyldig i en Deel vækkende og modsigende Forklaringer angaaende Gjenstande, hvorom han maatte kunne vide nøie Besked, findes der som meldt tilstrækkeligt Beviis for hans Deelagtighed i det omhandlede Bedrageri, der medførte, at der, efterat Lars Hansen var kommen i Besiddelse af Gaarden i Laarup, blev uanset den til ham skete Overdragelse gjort Execution i den for de ostmeldte Prioriteter.

Arrestanten maa endvidere anses tilstrækkeligt overbeviist at have forøvet Bedrageri imod Bæver Jacob Christianсен ved som Mellemmand imellem ham og Parcellist Bülow at affaae en den 13de Juni f. A. dateret Contract, hvorved den Sidstnævnte, der ifølge en anden samtidigt dermed oprettet Contract havde

af Christianſen erholdt overdraget en denne tilhørende Eiendom i Slagelse, overdrager Christianſen ſin Ret til en ham tilhørende Eiendom paa Drøsselberg Mark, idet Arreſtanten mod bedre Vidende har undbladt at oplyſe Christianſen om, at det ham overdragne Sted var belagt med en Arveføsteafgift og ikke reen Eiendom, uden hvilket Christianſen ikke vilde have indbladt ſig paa Handelen.

Arreſtanten har nu vel paaſtaaet, at Grunden til, at Contracten Intet indeholdt om, at Stedet var Arveføsteeiendom, var den, at det ikke var opgivet ſom ſaadan i en tidligere Contract om ſamme Eiendom, ſom han havde ſeet, og derhos udfagt, at han udtrykkeligt havde angivet for Christianſen, at det var et Arveføstested. Ligeſom det imidlertid i den tidligere Contract, af hvilken Arreſtanten har indrømmet at have været i Beſiddelse, er anført, at Stedet var Arveføsteeiendom under Emilsminde, og at der af ſamme ſvaredeſ Arveføsteafgift, ſaaledes er det heller ikke antageligt, at han, der beſtjæftigede ſig ſom Commiſſionair med denne Slags Handler, ikke, ſom af ham paaſtaaet, ſkulde have lagt Mærke til denne væſentlige Omſtændighed, hvortil han desuden havde en ſpeciell Opforbring deri, at han, ſom af ham erkjendt, ſaae af Contracten, at der ſvaredeſ Recognition af Stedet, og at Christianſen udtrykkeligt ſpurgte ham, om det var reen Eiendom.

At han nu har beſvaret dette benægtende, kan efter de oplyſte Omſtændigheder ikke antages. Foruden at Christianſen nemlig ebelig har forklaret, at Arreſtanten har ſagt, at det var reen Eiendom, ſtemmer dette ogſaa med de af Billovs Huſtru og Parcelliſt Niels Henriksen afgivne og kvedigebe Forklaringer, der gaae ud paa, at Arreſtanten efter Opforbring til at erklære, om Stedet var et Arveføstested, har beſvaret dette paa en ſaadan Maade, at Christianſen maatte antage, at det var reen Eiendom. I en i Arreſtantenſ Beſiddelse funden Lommebog indeholdes ogſaa neſiagtige Oplyſninger angaaende det omhandlede Steds Beſtaffenhed, af hvilke ikke alene ſees, at det var Arveføste, men ogſaa ſpecielt, hvilken Arveføsteafgift der ſvaredeſ af ſamme, og forſaaibid Arreſtanten har villet paaſtaa, at dette er neſtkrevet ſenere end Contracten blev indgaaet, er dette ikke alene i hoi Grad uſandsſynligt, men ſtrider ogſaa imod andre af Arreſtantenſ Udfagn og mod den af Billovs Huſtru afgivne Forklaring, iſølge hvilken Arreſtanten, da der var Underhandlung med 2 tidligere Liebhaveere til Stedet, har paa hendes Spørgſmaal, om han ogſaa vidſte ret Beſted, ſvaret, idet han vegebe paa den nævnte af hende gjenkjendte Lommebog, at han havde optegnet Alt, at hun kun ſkulde tie ſtille, og at han nok ſkulde afgjøre Alt med Follene. De nævnte 2 Liebhaveere, Gaardmand Lars Nielsen og hans Stedsſøn, Huusmand Hans Clauſen, have derhos under Ed beſvidnet, at Arreſtanten i Begyndelſen af Juni Maaned f. A. for dem beſtemt har opgivet, at det var reen Eiendom, og at de, efter fra anden Side at have bragt i Erfaring, at det var et urigtigt Opgivende, afbrøde Forhandlingerne om Kjøbet af Stedet.

Det fortjener fremdeles at fremhæves, at Arreſtanten, da der under Forhandlingerne med Christianſen om Stedet var Tale om, hvorvidt det var en Parcel af Bødstrup, og Christianſen havde ſpurgt, om der ikke ſvaredeſ Afgift til denne Gaard, har beſvaret dette benægtende, idet Afgiften, hvad der ikke kan antages at have været ubekjendt for Arreſtanten, da det ſandtes omtalt i den

tidligere af ham afbenyttede Contract, erlagdes til Emilsminde, der selv er en Parcel af Bødstrup, og at Arrestanten, efter Opfordring af Christiansen, der sees stadigt at have havt for Dje at sikkre sig, at han erholdt reen Eiendom, har paategnet Contracten, at ingen Afgift svaredes til Bødstrup. Naar hertil endnu sees, at Arrestanten var interesseret i, at Magekiftet kom i Gang, da han havde betinget sig et forholdsvis høit Salair af begge Parter, at han ligeledes under dette Bedrageri har gjort sig skyldig i vakkende og modsigende Forklaringer angaaende Gjenstande, hvorom han maatte vide nøie Bested, og at han, som meldt, tidligere har været mistænkt for at have forøvet Bedrageri, findes der ogsaa under denne Deel af Sagen tilstrækkelige Data til at fælde ham som skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse. Derimod skjønnes der ikke isvrigt at være imod hans Benægtelse tilveiebragt noget aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i andre Bedragerier.

For det Arrestanten overbeviste Forhold vil han, der er langt over criminel Lovalter og ikke funden overgaaet andre Domme end den ovennævnte, være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 41, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Hvad angaaer Spørgsmaalet om Erstatning, vil det, som ved Underrettens Dom antaget, ikke under nærværende Sag kunne komme til Afgjørelse, da der hertil savnes tilstrækkelige Dplysninger.

Hvad angaaer Actionens Omkostninger, da ville disse, derunder de Sagsøverne for Underretten tilslagne Salairer, hvis Størrelse billiges, være at udrede af Arrestanten med $\frac{4}{5}$.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er anset med en Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde og paalagt Actionens Omkostninger efter et andet Forhold, være at forandre, hvorved der dog selvfølgelig ingen Forandring skeer i bemeldte Doims Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger for de Tiltaltes Bedkommende, for hvilke Sagen ikke er appelleret“.

Nr. 163.

Justitsraad Bunken
contra

Maren Christensdatter, Koffebergs Hustru (Defensor Brod),
der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Manders Kjøbstads Extrarets Dom af 25de Januar 1861: „Tiltalte Maren Christensdatter, Koffebergs Kone, bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Løwerhuusen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Smith, 4 Rdl. I Erstatning til Madam Bache bør Tiltalte betale 95 Rdl. Rigsmønt og til Tomfru Haurbæk 18 Rdl. 5 Mk. Rigsmønt. Det Idømte at udredes under Lovens Tvang inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 15de December 1862: „Tiltalte Maren Christensdatter, Kofkebergs Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, 8 Rdl. til hver. Underdommeren, Cancelliraad, Byfoged Elmquist i Randers, bør bøde 80 Rdl. til Randers Kjøbstads Fattigkasse. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Maren Christensdatter, Kofkebergs Hustru, for falsk og Bedrageri.

Ifølge den af Stomager De Baches Hustru i Randers afgivne Forklaring havde hun siden Efteraaret 1856 efterhaanden overdraget Tiltalte 44 Sæt Sengklæder deels med deels uden Lagner, for at Tiltalte skulde besørge dem ubleiede, idet Tiltalte hver Gang, hun erholdt Sengklæder uleverede, opgav bestemte Personer, der ønskede at leie dem, men uden at Madam Bache traadte i Forhandling med disse Personer, og Tiltalte vedblev derefter stadig at betale den maanedlige Leie af Sengklæderne efterhaanden, som den forfaldt, indtil Foraaet 1858, da Madam Bache fattede Mistanke om, at Tiltalte havde afhændet nogle af Sengklæderne, og under den i denne Anledning inbleiede Undersøgelse er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godgjort, at hun i Løbet af et Par Aar forinden Undersøggelsens Begyndelse har til forskellige Personer i Randers solgt en Mængde Sengklæder, af hvilke 49 Nummere, tilsammen vurderede til 155 Rdl. 5 Mk., ere bragte tilstede under Sagen og af Madam Bache — med Undtagelse af et Par Nummere — med Bestemthed gjenkjendte som hendes Eiendom og henhørende til de Sengklæder, som hun efter sin Forklaring havde overdraget Tiltalte at bortleie, ligesom ogsaa Tiltalte med Hensyn til nogle af de tilstedebragte Sengklæder har erkjendt at have modtaget dem af Madam Bache, medens hun med Hensyn til Størstedelen af dem har erklæret, at hun ikke med Bestemthed kan gjenkende dem, men antager, at de henhøre til de Sengklæder, hun havde modtaget af Madam Bache,

idet hun efter sin Forklaring ikke har handlet med andre Sengklæder end dem, hun havde modtaget af denne. Derimod har Tilstalte vedholdende benægtet at have af Madam Bache modtaget Sengklæder for at ubleie disse eller nogenfinde at have betalt Leie til Madam Bache af modtagne Sengklæder, idet hun har paaftaaet at have modtaget de ommeldte Sengklæder af Madam Bache for at sælge dem, samt at hun, efterat have solgt dem, ogsaa har leveret Pengene for dem til Madam Bache. Sidstnævnte har imidlertid edelig bekræftet, at de af hende vedkjendte Sengklæder ere blevne solgte mod hendes Vidende og Villie, og da det derhos ved de under Sagen afhørte Vidners edelige Forklaringer maa ansees godtgjort, at Tilstalte en Dag i Foraaret 1858 har paa Madam Baches Bopæl i Vidners Paahør omtalt at have udleiet Sengklæder for Madam Bache og for hende opgivet de Personer, til hvem hun foregav at have udleiet dem, hvorefter en Fortegnelse over disse Personers Navne samt de til dem udleiede Sengklæder, der efter Fortegnelsen udgjorde 44 Sæt, efter Tilstaltes Dictat blev opstribet, samt at Tilstalte ved denne Leilighed tillige betalte Madam Bache nogle Penge, som hun sagde vare indkomne i Leie af Sengklæderne, og lovede at bringe den tilbagestaaende Deel af Leien den næste Dag, findes der herefter i Forbindelse med Sagens Oplysninger i det Hele ikke at kunne tages noget Hensyn til Tilstaltes Foregivende om, at de omhandlede Sengklæder vare af Madam Bache overleverede hende for at sælges, hvorimod det maa statueres, at Tilstalte mod Eierindens Villie har solgt dem og tilvendt sig den derfor modtagne Betaling. Af de tilstedebragte Sengklæder ere 14 Nummere, der tilsammen ere vurdere til 60 Rdl. 5 Mk., og hvilke Tilstalte har erkjendt at have modtaget af Madam Bache, udleverede til denne, der forsaavidt har frasalbet Krav paa videre Erstatning; derimod har Tilstalte ikke bestemt kunnet gjenkende de øvrige tilstedekomne Sengklæder, og da Madam Bache ei heller har kunnet beviise sin Eiendomsret til disse eller paa anden Maade godtgjøre Størrelsen af den Skade, hun har lidt, bliver der ikke under nærværende Sag Spørgsmaal om at tilkjende hende Erstatning.

Endvidere er det ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun af Traadhandleresse, Jomfru Hanna Haurbaek i Randers har faaet udleveret 2 Partier Varer af Værdi henholdsvis 12 Rdl. og 18 Rdl. 5 Mk. under det urigtige Foregivende, at Varerne vare til 2 af Tilstalte nævngivne Personer, Høgsbroe og Iversen, der imidlertid ikke have kunnet opspørges under Sagen, og hvis Navne nærmest maae antages at være opdigtede, og da Jomfru Haurbaek i Anledning af den af Tilstalte i Iversens Navn gjorde Bestilling havde skrevet og medgivet Tilstalte et ikke underkrevet Beviis, der gif ud paa, at Iversen hos hende havde kjøbt en Overbyrne, 18 Alen Volster og en ulden Trøje for ialt 18 Rdl. 5 Mk. og forpligtede sig til at betale det nævnte Beløb inden den 6te Marts 1858, bragte Tilstalte hende Beviiset tilbage forsynet med en Paategning, hvorved Niels Nielsen Iversen tilfod at have modtaget 2 Dyrer og en Hude, som han lovede at betale til Jomfru Haurbaek inden den 6te Marts, hvorefter Tilstalte fik de foransørte Varer udleverede. Denne Paategning har Tilstalte indrømmet at være falsk, idet hun dog har nægtet selv at

have skrevet den eller at vide, af hvem den er skreven, hvorhos hun har anbragt, at hun af Madam Wache var tilstjælnet til at skaffe sig begge de ommeldte Partier Varer udliverede under de ansførte Paaskud, samt at hun navnlig, efterat have modtaget det ovennævnte Beviis af Jomfru Haurbæk, bragte dette til Madam Wache, og at det derefter blev af Madam Waches Datter bragt hende tilbage forstjælet med den falske Paategning. Dette Foregivende er imidlertid bestemt benægtet af Madam Wache, og er ei heller bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, og det er overhovedet ikke blevet oplyst, hvorledes og af hvem den ommeldte falske Paategning er bleven skreven; men da Tiltalte, efter hvad hun har erkjendt, var vidende om, at Paategningen var falsk, vil hun selvfølgelig ikke kunne undgaae Ansvar for at have benyttet den til at skaffe sig de ommeldte Varer udliverede. Derimod findes det af Jomfru Haurbæk skrevne Beviis i Forening med den nævnte Paategning ikke at kunne sættes i Klasse med de i Forordningen af 11te April 1840 § 60 nævnte Documenter, idet det efter Sagens Oplysninger maa antages at have været Jomfru Haurbæks Mening, at Tiltalte uagtet Indholdet af Paategningen skulde vedblive at være den egentlige Debitor for Beløbet, i hvilken Henseende bemærkes, at Jomfru Haurbæk samme Dag, som Paategningen er dateret, har udfærdiget Regning til Tiltalte for Beløbet, ligesom det ogsaa maa mærkes, at Paategningen, som berørt, indeholder Tilstaaelse for Modtagelsen af andre Varer end de i det af Jomfru Haurbæk skrevne Beviis specificerede. Følgelig ere de foreliggende Oplysninger om det her omhandlede Forhold i flere Henseender mangelfulde, men efter Sagens samtlige Omstændigheder og med særligt Hensyn til de lange Ophold, Sagen allerede har lidt, formenes der dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Foie til at udsætte dens endelige Paakjendelse for at søge de paagjældende Mangler afhjælpne.

For det Tiltalte ifølge det Foransførte overførte Forhold vil hun, om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 43, 41 og 66, sidste Punctum, cfr. §§ 68 og 62, 1ste og 3die Led, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Uge 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salaar til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at, efterat Forhøret den 3die September 1858 var blevet udsat, henstod Sagen, uden at det sees, at Underdommeren, Cancelliraad, Byfoged Elmquist, har foretaget Noget i samme, indtil den 19de October 1860, da Dommeren, efter ifølge Amtets Resolution at have betalt 84 Rdl. i Mulct for ikke at have meddeelt Oplysning om, hvorpaa Sagen beroede, paany foretog den, idet han til Protocolen bemærkede, at Forhøret i sin Tid var blevet udsat, for at Madam Wache kunde sættes istand til at beviiisliggjøre sin Eiendomsret til de endnu tilstedebevarende Sengskæder, hvilket hun ikke hidtil havde kunnet gjøre, og at Sagen senere ved Forsømmelse var bleven udsat. Efterat Sagens Behandling derpaa var continueret og der den

25de Januar 1861 var affagt Dom i samme, undlob Dommeren at foretage Vibere, og først efterat han ifølge Amtets Resolution paany havde betalt 84 Rdl. i Dagmulcter for ikke at have meddeelt Underretning om, hvorpaa Sagen beroede, blev Dommen under 12te September d. A. forkyndt for Tiltalte, hvorpaa den samme Dag blev indskænket her til Retten. For de af Underdommeren saaledes foranledigede utilbørlige Ophold af Sagens Behandling vil han være at ansee med en Mulct, der efter Omstændighederne findes at maatte bestemmes til 80 Rdl., der tilfalde Manders Kjøbstads Fattiglasse. Forøvrigt har under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter intet Ophold, der vil bevirke yderligere Ansvar, fundet Steb."

Nr. 248.

Advocat Brock

contra

Anders Bengtsson (Defensor Bunghen),

der tiltales for Tyveri.

Norre og en Deel af Sønder Herreds Egtretts Dom af 4de Martz 1863: „Tiltalte Anders Bengtsson bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Lunse, 3 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 2 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 26de Mai 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 4 Rdl. for den Første og 3 Rdl. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Anders Bengtsson, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilnaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt godtgjort, at han en Dag i Foraaret 1862, medens han tjente hos Teglsbrænder Zeus Jensen

i Hegebal, har paa sin Husbonds Stuehuusloft, hvortil han havde banet sig Udgang gjennem et i Gavlen mellem bemeldte Loft og Loftet over Stalben værende Hul, der maa antages frembragt ved at en Væg var nedfalden, af en Bunke Byg tilvendt sig omirent 3 Fdfr. af Værdi 2 Mk. 8 Sk., som han fyldte i en ham selv tilhørende Pose, hvorpaa han begav sig bort fra Gjærningsstedet gjennem det omtalte Hul, men blev, medens han endnu besandt sig paa Loftet over Stalben, antruffen af sin Husbond, der fratog ham det sjaalne Byg.

For det anførte Forhold er Tiltalte, der er sødt i Sverrig og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, hvor han har opholdt sig siden 1856, ved Uderrettsdommen rettelig anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvorved det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste, dog saaledes at de Actor og Defensor i 1ste Instants tilkommende Salairer findes at burde bestemmes til henholdsvis 4 og 3 Rdl.“

Tirsdagen den 13de October.

Nr. 201.

Advocat Brock

contra

Johan Frederik Petersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for reelle og verbale Injurier imod Kjøbmand Christensen og for uden Grund at have forladt sin Tjeneste hos denne.

Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 11te August 1862: „Contraflageren, Tjenestekarl Johan Frederik Petersen, bør at hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt erlægge til Slagelse Fattigkasse en Mulct af 5 Rdl. Han bør derhos til Hovedflageren, Kjøbmand Christensen, foruden at have sin Løn fra sidste Fardag den 1ste Mai dette Aar forbrudt, at betale et Hjerdingaars Løn med feinten Rigsdaler og Sagens Omkostninger med to Mark og fire Skilling, alt Rigsmønt. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts 1863: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den i bemeldte Dom ommeldte Hjerdingaars Løn, som Tiltalte, Tjenestekarl Johan Frederik Petersen, har at betale til Kjøbmand Christensen af Slagelse, bestemmes til 13 Rdl. 2 Mk., og at den Tiltalte paalagte Mulct tillægges Slagelse Kjøbstads Politikasse. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Gottschalk og Procurator Alberti, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter

denne Doms lovlige Forfyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaabidt Defensor for Høiesteret har anket over, at Oberretten ved Kjendelser af 16de December f. A. og 13de Februar d. A. har søgt hyderligere Dphsninger i nærværende, i 1ste Instants som privat anlagte Sag, bemærkes, at denne Fremgangsmaade, uaviligen efter Sagens Egenstøb som Politisag og Bestaffenheden af de søgte Dphsninger, ikke kan antages at mangle Hjemmel i Lovgivningen, og isærdeleshed ikke at komme i Strid med Placaten angaaende Appel i criminelle Sager af 23de Mai 1840 § 2.

I Sagens Realitet vil den indaafede Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under en inden Slagelse Kjøbstads Politiret anlagt Sag har Kjøbmand Christensen af Slagelse som Hovedklager saggivet Tiltalte, Tjenestekarl Johan Frederik Petersen, fordi denne ved fornærmelige Uttringer skulde have jaget Christensen, der var hans Husbond, ud af sin egen Stald, slaaet ham i Hovedet med en Strigle og uden Tiltalelse forladt sin Tjeneste, medens Tiltalte ifølge Contraktlage har saggivet Christensen, fordi denne skulde have slaaet ham, saa at han endog havde faaet Saar i Ansigtet. Ved den den 11te August f. A. assagte Politiretsdom blev Tiltalte imidlertid tilfunden at hensættes i Fængsel paa Baud og Brød i 2 Uange 5 Dage, at erlægge en Mulct af 5 Rdl. til Kjøbstadens Fattiggasse, at have sin Pøn fra 1ste Mai f. A. forbrudt, samt at betale sin Husbond et Hjerbingaars Pøn med 15 Rdl. og Sagens Omkostninger med 2 Mk. 4 Sk., medens ingen af hans over Hovedklageren neblagte Paastande blev tagen tilfølg. Efter Domsfæltets Begjæring er derefter denne Sag i Medfør af Forfkrifterne i Placat af 23de Mai 1840 bleven indanket her for Retten som offentlig.

Efter hvad Kjøbmand Christensen har anbragt, havde han den 5te Juli f. A. om Morgenen i sin Stald ivettesat Tiltalte, fordi han ikke friglede hans Heste ordentligt, hvorefter Tiltalte med grove Ord havde budt ham at forlade Stalden, idet han truende holdt ham en Strigle op for Ansigtet, og da han ffjød denne tilside, stødt ham for Brystet samt med Strigletænderne revet ham flere Saar i Ansigtet. Da Christensen derefter satte sig til Modværg og forsøgte at fratage ham Striglen, bibragte Tiltalte ham under denne Kamp endnu mange

Læsioner i Hovedet, navnlig i den høire Tinding med den firkantede Tap af Striglen, saa at der paaKOM ham en Høsten over hele Legemet, og i Ansigtet, hvor han fik et Slag paa det høire Øie, saa at det stærkt opsvulmede og han næsten blev blind derpaa, samt paa Hænderne, og tvang ham til blodig og Blaa at forlade Stalben, hvor han for at værge sig ved Udgangen af Stalben havde grebet en Malkestol, uden at han dog med denne vil have slaaet Tiltalte, som derefter uden Tilløbelse forlod hans Tjeneste. Under et efter Overrettens Kjen- delse optaget Forhør har Christensen derhos forklaret, at Saarene vare lægte efter en 14 Dages Tid, men at Omheden varede noget længere. Tiltalte har derimod vedholdende benægtet at have med grove Ord og Stød forsøgt at jage Christensen ud af Stalben, hvorimod han ved samme Leilighed vil være bleven slaaet af Christensen, som derhos udfjælbte ham for en Tyvekragt, hvorfor han i Medfør af Tyndeloven af 10de Mai 1854 § 43 vil have anset sig berettiget til at forlade dennes Tjeneste.

Ved de under Sagen afgivne Vidnesforklaringer er der imidlertid Intet- somhelst fremkommet til Styrke for Tiltalles Paastand om, at Christensen skulde have slaaet ham, hvad denne ogsaa har benægtet at have gjort, uden i alt Fald for at værge sig, hvorimod det ved disse maa anses oplyst, at der den 5te Juli f. A. om Morgenen i Stalben har fundet en Ordstrid Sted imellem Tiltalte og hans Husbond, samt at denne, der før han gik ind i Stalben var uftadt, derefter kom ud af denne blodig i Ansigtet, saa at Blodet flød ham ned ad Panden ovenfor Diet, ligesom han ogsaa efter et Vidnes Forklaring fort efter havde flere Saar i Ansigtet, og fulgt af Tiltalte, hvem et af Vidnerne lidt indenfor Stald- døren og et andet i Staldbøren hørte sige „herud“ til Christensen, med en Strigle i Haanden, hvormed han truede Christensen, der paa sin Side med en Malkestol truede Tiltalte, hvem han, da han var kommen udenfor Stalben, udfjælbte for en Tyvekragt, hvilket Sidste Christensen ei heller med Bestemt- hed har benægtet. Under de efter Overrettens Kjen- delse optagne Forhør har derhos et andet Vidne udsagt, at det, efterat Blodet var afvasket, saae, at Christensen havde et Saar i Tindingen og var kradsat under Diet, og et tredje Vidne, at det samme Dags Morgen tidligt saae, at Christensen var blodig i Ansigtet, paa Panden og henimod Tindingen, ligesom endelig Tiltalte ogsaa under Reassumtionsforhørene har vedgaaet at have havt en Strigle i Haanden, da Christensen den 5te Juli. f. A. om Morgenen kom ind til ham i Stalben. Det findes herefter ikke at kunne betvivles, hverken at Tiltalte paa en fornærmelig Maade har budt Christensen at forlade Stalben, eller han har slaaet denne tilblods, hvorved bemærkes, at der i Stalben ingen Andre var, som kunde antages at have bidragt Christensen Læsionerne, hvilke denne heller ikke, som af Tiltalte paaastaet, kan antages at have bidragt sig selv, uden at det dog tør statueres, enten at denne Tiltalles Udfærd har været usorandigt af Christensen, eller, da ingen nøiagtig Dørløsning om Bestaffenheden af de Christensen tilspøiede Bestadigelseser er tilveiebragt, at disse ere ham bidragte af Tiltalte med Striglen, og findes den af Tiltalte, der er født den 6te Juli 1843, herfor forskyldte Straf ved den indaafede Dom ifølge Tyndelovens § 26 passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange

5 Dage. Da herhos Christensens Forklaring om, at han ikke ved Ordet „Tyveknægt“ har villet fremsføre nogen Bemyndigelse mod Tiltalte for tyvagtigt Forhold, men at han kun har brugt dette Udtryk imod Tiltalte i siebliffelig Harme over den ham overgaaede Medfart, har al Sandsynlighed for sig, findes Tiltalte ikke paa Grund heraf at have været berettiget til uden Tilladelse at forlade sin Tjeneste, hvorfor ogsaa Dommens øvrige Bestemmelser i Medfør af titnævnte Lovs § 47 saavel om den Tiltalte paalagte Bøde, der dog vil være at tillægge Politikassen og ikke, som i Dommen bestemt, Fattigkassen, som om Lønnens Forbrydelse og den Husbonden tilkjendte Betaling, hvilken dog, da Tiltaltes vedtagne halvaarlige Løn efter det Oplyste kun kan antages at have udgjort 26 Rdl. 4 Mk., vil være at bestemme til 13 Rdl. 2 Mk. og ikke, som i Underrettsdommen fastsat, til 15 Rdl., findes at maatte gives Medhold.

Da Tiltalte endelig retteligen findes paalagt Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes med fornævnte Modificationer i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 212.

Advocat Brock

contra

Abelone Hansdatter, Jeppe Nielsens Hustru (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Lunde og Skan Herredens Extradets Dom af 6te Novbr. 1862:
„Den Tiltalte, Huusmand paa Daugstrup Mark Jeppe Nielsens Kone, Abelone Hansdatter, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør hun ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Procurator Petersen 4 Rdl., og til Procurator Knudsen 3 Rdl. Denne Dom efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Mai 1863:
„Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Beyer og Berggreen, betaler Tiltalte Abelone Hansdatter, Huusmand Jeppe Nielsens Hustru, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Ved Tiltalte Abelone Hansdatter, Huusmand Jeppe Nielsens Hustrues egen med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse er det bevist, at hun, der under nærværende fra Lunde og Skam Herredes Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, en Dag i October f. A. i Mørningen er gaaet ind i en i hendes og bemeldte Mandts Huus paa Daugstrup Mark værende, til Forpagter Peder Madsen overladt utillaaset Lo og her har sat sig i Besiddelse af noget bemeldte Madsen tilhørende urensket Byg, som hun tilbeels har brugt til Hønsfoder. Quantiteten af det stjaalne Byg har Tiltalte angivet til c. 3 Skpr. og har hun Intet havt at erindre imod den derpaa af Bestjaalne, der isvrigt har frasaldet Krav paa Erstatning, satte Børdning af 26—27 Sk. pr. Skp.

For det af Tiltalte, der er søbt den 19de Februar 1819 og ikke findes tidligere at være straffet eller tiltalt, saaledes uviste Forhold vil hun, som og statueret er ved den indankede den 6te November f. A. affagte Dom, ikke kunne undgaae at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den ved bemeldte Dom valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stabfæste“.

Nr. 230.

Advocat Hindenburg
contra**Niels Junget** (Defensor Brock),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hjern og Binding Herredes Extrarets Dom af 20de Marts 1863: „Tiltalte, Slagter Junget, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Johan Christian Jensen 4 Mk., saa og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Schubarth, og Defensor, Kammeraad Repsdorph, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Mai 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage og at den Tjenestekarl Johan Christian Jensen tilkjendte Erstatning bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, betales Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Slagter Niels Junget for bedrægeligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han den 15de Januar d. A. havde i Struer erholdt ubleveret 7 Faareffind — som Tiltalte efter Anmodning af en Fragtmand fra Hølslebros, der samme Dag i Struer havde modtaget disse Skind for at besørge dem til Hølslebro men ved sin Bortkjørsel fra Struer havde glemt dem der, havde lovet at afhente og derefter at levere til en Karl fra Hølslebro, for at denne kunde tage dem med sig, naar han samme Dag kjørte hjem — og han samme Dags Aften, efterat han først havde kjørt med den sidstnævnte Karl fra Struer til Gimling Kro og derpaa ladet Karlen kjøre alene bort, var med Skindene kommen ind i et Huus i Trudssø, solgte han der, idet han foregav, at Skindene tilhørte ham selv, samtlige disse til Tjenestekarl Johan Christian Jensen, efter hvad der maa antages for 5 Rdl., hvoraf de 4 Mk. bleve ham contant betalte og de 4 Rdl. skulde liquideres med et Beløb af samme Størrelse, som Tiltalte var bemeldte Karl skyldig.

Tiltalte har nærmere forklaret, at han ikke er i Stand til bestemt at sige, naar han besluttede sig til at sælge Skindene, men at han er temmelig vis paa, at det først var, efterat han var kommen ind i Trudssø, samt at han endnu ikke, da han solgte Skindene, havde gjort sig nogen Tanke om, hvilket Paastud han vilde fremkomme med Hensyn til hvor Skindene vare blevne af, men at han, skjøndt han efter sit Absagn var beffjænkter, hvilket han dog efter Sagens øvrige Oplysninger ikkun kan antages at have været i ringe Grad, dog indsaae den Forføelse, som han gjorde sig skyldig i ved at sælge Skindene. Skindene ere vurderede til 3 Rdl. 3 Mk. og ubleverede til den ovenomtalte Fragtmand.

Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit ovenansførte Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod det ikke under nærværende Sag vil kunne paalægges Tiltalte at erstatte Johan Christian Jensen de 4 Mk., som denne ubbetalte ham contant for Skindene, og Underrettsdommen, hvorved bemeldte Erstatning er tilkjendt og Straffetiden bestemt til 3 Gange 5 Dage, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med de nævnte Forandringer i Henseende til Straffetiden og Erstatningen være at slufæste“.

Nr. 268.

Advocat Brock

contra

Jens Peter Jensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Juni 1863: „Tiltalte, Smedkersvend Jens Peter Jensen, bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Dage. Saa udreder han og alle med denne Sag lovlig forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Walløe, 3 Rdl., og ligesaameget til Defensor, Proveprocurator Heide. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juli 1863: „Tiltalte, Smedkersvend Jens Peter Jensen af Roeskilde, bør straffes med Fængsel i 8 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Regjeringsraad Lindhard og Cancelliraad Petersen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da det ved Tiltalte Smedkersvend Jens Peter Jensens egen Tilståelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er tilstrækkeligen oplyst, at han den 31te Marts d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 er bleven anholdt af Vægteren paa Gaden i Roeskilde med 2de til 16 Sk. vurderede gamle Brædder, som han paastaar at have fundet paa en fra Byen førende offentlig Gangsti og som han, der alt tidligere paa Dagen havde bemærket Brædderne, havde hensat ved et Gjarde for, som ogsaa skete, senere at afhente dem og derefter bringe dem til sit Hjem, hvor han agtede at benytte dem som Brændsel, maa Tiltalte, der er over criminel Lavalber og ved Københavns Criminal- og Politirets Dom af 16de September 1843 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, blive at ansee som skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, for hvilken Forbrydelse han under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ogsaa er actioneret; men hans Forhold findes efter Sagens Omstændigheder, navnlig den betydelige Værdi, at maatte bedømmes

efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, sammenholdt med Grundsætningerne i §§ 30 og 50, og skjønnes Straffen at kunne fastsættes til Fængsel i 8 Dage.

Allerede som Følge heraf vil den indankede Dom af 13de Juni d. A., hvorved Tiltalte er anseet alene efter den nævnte § 58 med 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød, forsaavidt være at forandre, hvormod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger tilliges, i denne Henseende vil være at stadfæste“.

Nr. 292.

Advocat Brock

contra

Karen Sophie Jørgensdatter, Peder Munkboes Enke

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford.

Hørsholm Birkis Extrarets Dom af 4de Juni 1863: „Arrestantinden Karen Sophie Jørgensdatter, Peder Munkboes Enke, bør at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa betaler hun ogsaa alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Alsted og Schmidt, 5 Rdl. til hver, foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Delbaeco og Nothe, betaler Arrestantinden Karen Sophie Jørgensdatter, Peder Munkboes Enke, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, ved Hørsholm Birkis Extraret den 4de Juni d. A. af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte og nu hertil indankede Sag, under hvilken Arrestantinden Karen Sophie Jørgensdatter, Peder Munkboes Enke, er sat under Justitiens Tiltale for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford, har hun tilstaaet, deels at hun den 3die Marts d. A. om Natten fødte et Pigebarn uden at kalde Nogen til Hjælp ved Fødselen og uden at aabenbare sin Nedkomst for Nogen, samt at hun ikke havde aabenbaret sit Svangerskab for Nogen, men

tbertilmod nægtet det, naar Nogen spurgte hende derom, deels at hun — da det syntes en Skam for hende, der allerede havde 4 levende Børn med sin afsvædede Mand, i hendes Alder at føde et Barn udenfor Ægteffab — i de sidste to Dage før Fødselen fattede den Beslutning at stille Barnet ved Livet, uden dog at tage nogen Bestemmelse om Maaden, hvorpaa hun vilde udføre det, samt at hun omtrent $\frac{1}{4}$ Time efter Fødselen af Barnet, der var levende, havde bevæget sig og givet en klynkende Lyd fra sig, slyngebe Baandene af et Forklæde, hvori hun havde indsvøbt Barnet, om dets Hals og trak Baandene til for at qvæle Barnet.

Da Rigtigheden af denne Tilstaaelse er bestrykt ved de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger — hvoriblandt navnlig bemærkes, at der paa Liget, der var af et fuldbaaret Foster og fandtes, saaledes som det af Arrestantinden var henlagt, i en lille firkantet af hende paa Loftet hensat Trækasse, viste sig en Indsnøring om Halsen, der ifølge det foretagne Lægeffjøn tyder paa, at der havde været anvendt stærk ubvendig Vold, uden at der dog af samme paa Grund af den indtraadte Forraadnelse kunde udledes en bestemt Slutning, samt at Lægerne have erklæret, at Barnet har aanded efter Fødselen, hvorvel Aandedrættet har været af kort Varighed og ikke intensivt, og at, hvis det er død ved en voldsom Død, Intet sribes imod det Antagende, at Døden er fremkaldt ved Tilsnøring af Halsen, hvormed ogsaa stemmer den af det kongelige Sundhedscollegium afgivne Erklæring, hvori yttres, at medens Obductionens tilbeels ved Forraadnelsen foranledigede Usfuldstændighed ikke tilsteder nogen sikker Slutning om det ommeldte Barns Dødsmaade, bliver det ifølge alle i Sagen fremkomne Oplysninger sandsynligt, at Døden er fremkaldt ved den paa Liget kjendelige og af Mødren tilstaaede Dmsnøring af Barnets Hals — maa det billiges, at Arrestantinden, der er født den 4de April 1827 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen i Genhold til Lovens 6—6—7 er dømt til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage“.

Onsdagen den 14de October.

Nr. 245.

Advocat Heinrichsen

contra

Peder Christian Andersen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittegods.

Hassing og Nefs Herreders Extrarets Dom af 4de April 1863: „Tiltalte, løsladt Fæstmingsflave Peder Christian Andersen af Stagstrup, bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Beck, 6 Rdl., og til Defensor, Rammerraad, Procurator Nygaard, 5 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Juni 1863: „Tiltalte Peder Christian Andersen bør behandles overensstemmende med den ovennævnte kongelige Resolution af 2den October 1859. Saa betaler han og Actionens Omkostninger, og derunder i Salarir til Actor for Underretten 5 Rdl., og til Defensor sammesteds 4 Rdl., og til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Hasting og Procurator Faber, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Peder Christian Andersen for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.“

Det er i denne Henseende oplyst, at Tiltalte har den 14de November f. A. til en Garver i Thisted solgt to Kalvestind af Værdi 9 Mk., idet han paa Anledning fra Garverens Side fortalte, at de vare af to Kalve, han selv havde slagtet. Efterat være stillet for Forhør forklarede Tiltalte først, at han samme Morgen havde paa Landeveien fundet bemeldte Stind henliggende ved Grøftanten og at han ikke vidste bedre Bested, end at han, da han fandt Stindene paa en offentlig Wei, havde Lov at beholde dem, men senere har han foregivet ikke at kunne erindre at have afgivet en saadan Forklaring, da han dengang var saa beruset, at han var uden Bevidsthed, og forklaret, at Stindene Dagen før han folgte dem vare leverede ham af en ubekjendt Person, der havde anmodet ham om den næste Dag at tage dem med til Thisted og der forskaffe Personen Brændeviin m. m. for dem. Til denne sidste Forklaring, der ikke er bestrøket ved nogenformhelt Omstændighed, vil der imidlertid i Henhold til Lovens 1—15—1 ikke kunne toges noget Hensyn, og Tiltalte maa saaledes, idet der ikke er fremkommet tilstrækkeligt Beviis for at de omhandlede Stind ere stjaalne, anses at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods.

Tiltalte, der ved Højesterets Dom af 12te Mai 1824 har for Hestetyveri paa Marken været dømt efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 4 til Straf af Ragsrygning og offentligt Arbeide paa Livstid, blev ved kongelig Resolution af 18de Juni 1841 løsladt blandt Andet paa Billaar, at han uden Dom igjen vilde blive indsat til offentligt Arbeide paa Livstid, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører større Straf, og efterat han derpaa ijsølge det daværende danske Cancellies Resolution af 30te September 1845 har for Tyveri været uden Dom igjen indsat til Strafarbeide paa Livstid,

er han atter ved kongelig Resolution af 2den October 1859 stjænkent Friheden, med Tilskjendegivelse blandt Andet om, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte høiere Straf, uden videre Dom vilde blive indsat til Tugthuusarbejde paa Livstid.

Tiltalte vil saaledes nu være at domme til at behandles overensstemmende med den sidsnævnte Resolution, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, og berunder i Salair til Actor og Defensor i første Instants 5 Rdl. til den Første, og 4 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instants bemærkes, at der har manglet Lovhjemmel for Underdommeren til ved Sagens Paakjendelse at tiltage Meddomsmænd, men der findes dog efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føie til af denne Grund at annullere Underretsdommen“.

Nr. 282.

Statsraad Salicath

contra

Ane Kirstine Christensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Berlev og Brust Herredens Eyrarets Dom af 9de Juli 1863: Arrestantinden Ane Kirstine Christensen, Søren Nicolajens Kone, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i to Aar samt udrede alle af hendes Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, herunder i Salair til Actor, Procurator Bartholdy, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor Kralund, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 10de August 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Faber, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Ane Kirstine Christensen, Fæstehuusmand Søren Nicolajens Kone, for Tyveri.

Den 8de Juni d. A. om Morgenen fandtes en Deel Gaardeier Jørgen Henriksen i Bork og Hustru tilhørende basset Løi, bestaaende af 3 Duge, 2 Skjorter, 1 Lagen, 4 Allen Hørlærved, 1 Fod Hørgarn, og et deres Tjenestepige Karen Bertelsen tilhørende Forklæde, ialt af Værdi 13 Rdl. 1 Mk., som Dagen iforveien var ophængt til Tørring paa nogle Gjørder i Nærheden af Gaarden, og Mistanken for at have borttaget Løiet faldt strax paa Arrestantinden Ane Kirstine Christensen, som den foregaaende Dag i Mærkningen var seet paa Veien; hun blev derpaa estersat, og efterat hun var anholdt, fandtes i hendes Besiddelse samtlige ovennævnte Gjenstande, der vare forvarede deels i en Sæk, som Arrestantinden medførte, deels under hendes Klæder. Endvidere fandtes hos Arrestantinden circa 3 Allen Blaarlærved, som man antages at være frastjaalet en anden Mand, men efter den påseiede Indstævning bliver der ikke herfor Retten Spørgsmaal om Arrestantindens Forhold i denne Henseende. De ovennævnte Gjenstande ere samtlige ubleverede Eierne.

Arrestantinden har erkjendt, at de ovennævnte Gjenstande ere forefundne i hendes Besiddelse, men nægter at have stjaalet dem eller at vide, hvorledes de ere komne i hendes Besiddelse, hvorhos hun har udsagt, at hun Aftenen iforveien var meget beruset og om Morgenen, da hun efterat have overnattet i en Grøft ved Veien begav sig hjem efter, endnu ikke var gaaet ædru, hvorfor hun efter sit Anbringende antager, at andre Personer, af hvilke en Deel den foregaaende Eftermiddag havde gjort Løier med hende, af Raadighed have borttaget Løiet fra Høvejærudet og anbragt det deels i hendes Sæk, deels under hendes Klæder.

Efter de under Sagen afgivne Forklaringer maa Arrestantinden vel antages den ommeldte Aften at have været noget beruset, skjøndt ikke i nogen særdeles betydelig Grad; men uagtet Arrestantindens foransførte Føregivende om at være uvidende om, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af de ommeldte Gjenstande, i og for sig er uantageligt, findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Føie til at statuere, at hun selv har stjaalet dem. Da imidlertid det ved Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede indirecte Bewiis er tilveiebragt, navnlig med Hensyn til de fornævnte Jørgen Henriksen skafkomne Gjenstande, idet han ved Vidner har beviist sin Eiendomsret og aftagt Tilhjemlingsed med Hensyn til disse, vil Arrestantinden, der tidligere har været straffet, senest ifølge Overrettens Dom af 22de October 1855 som for anden Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 58 og 79, jfr. §§ 22 og 25, med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 som for den nævnte Forbrydelse 3die Gang begaaet, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forlebringshuusarbeide i 2 Aar. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste“.

Torsdagen den 15de October.

Nr. 259.

Advocat Heinrichsen

contra

1) **Severin Johansen**, 2) **Nasmus Nasmusen Krag** eller **Krage**, 3) dennes Hustru **Ane Else Jensdatter**, 4) **Peder Christian Andersen**, ogsaa kaldet **Peder Bek**, 5) dennes Hustru **Mette Marie Frederiksdatter**, 6) **Grethe Mortensen** eller **Mortensdatter**, gift med fornævnte **Severin Johansen** og 7) **Magdalene Sophie Pedersen** (Defensor, Salicath for Nr. 1 og 6, Hindenburg for de Øvrige), der tiltales, Nr. 1—4 for Tyveri og Meddeeltighed i denne Forbrydelse, Nr. 3 tillige for Hoer og Betleri, samt Nr. 5 og 6 for Meddeeltighed i Tyveri og Nr. 7 for Hoer og Betleri.

Bjerge Herreds Extrarets Dom af 19de November 1862: „Arrestanterne **Jens Laurfen Krøll**, **Jens Peder Hansen**, **Peder Krog** kaldet, og **Jens Christian Laurfen** bør hensesættes til respective 8 Aars Tugthuusarbeide, 2 Aars Forbedringshuusarbeide og Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage. Af de Tiltalte vil **Severin Johansen** blive at hensesætte til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar og **Nasmus Nasmusen Krag**, **Ane Else Jensdatter**, **Peder Christian Andersen**, **Peder Bek** kaldet, **Mette Marie Frederiksdatter**, **Grethe Mortensdatter** og **Magdalene Sophie Pedersen**, Fru **Lassen** kaldet, blive at hensesætte i Fængsel paa Baud og Brød i respective 2 Gange 5, 4 Gange 5, 3 Gange 5, 2 Gange 4, 5 og 2 Gange 5 Dage. **Severin Johansen** bør at betale 2 Rdl. 56 Sk. til Dreier **Petersen** i Breet. Arrestanterne **Jens Laurfen Krøll** og **Jens Peder Hansen** bør, Een for Begge og Begge for Een, udrede de af deres Arrest lobligt flydende Omkostninger. Arrestanten **Jens Christian Laurfen**, og de Tiltalte **Severin Johansen**, **Ane Else Jensdatter** og **Peder Christian Andersen** bør hver for sig udrede de af deres Arrest lobligt flydende Omkostninger. Arrestanterne og Tiltalte bør in solidum udrede alle øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aetor, Procurator **Borch**, 15 Rdl., og til Defensorerne, Cancelliraad **Busch**, Kammeraad **Hansen** og Procurator **Nielsen**, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 22de Juni 1863: „Med Hensyn til den idømte Straf og den ifjendte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Nr. 1 Arrestanten **Jens Laurfen Krøll** bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar og at Straffetiden for Nr. 4 Tiltalte **Severin Johansen** bestemmes til 1 Aar,

og for Nr. 8 Tiltalte Mette Marie Frederiksdatter til 5 Dage. Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 15 Rdl. og til hver af Defensorerne sammebeds 10 Rdl., samt til Actor og Defensorerne for Overretten, Justitiraad Neffelmann og Procuratorerne Faber, Isaacsen og Morville, 15 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Nr. 1 Arrestanten Jens Laurfen Krøll tilsvares $\frac{7}{10}$ af samtlige Omkostninger, og at in solidum med ham heraf tilsvares af Nr. 2 Arrestanten Jens Peder Hansen $\frac{2}{10}$, af de Tiltalte Nr. 4 Severin Johansen og Nr. 9 dennes Kone Grethe Mortensen, og af disse in solidum, $\frac{1}{10}$, og af de Tiltalte Nr. 5 Rasmus Rasmussen Krage og Nr. 6 dennes Kone Ane Else Jensdatter, og af disse in solidum, $\frac{1}{10}$, samt at Arrestanterne Nr. 2 J. P. Hansen og Nr. 3 Jens Christian Laurfen in solidum tilsvare $\frac{2}{10}$, og de Tiltalte Nr. 7 Peder Christian Andersen og dennes Kone Nr. 8 Mette Marie Frederiksdatter in solidum $\frac{2}{10}$, og Tiltalte Nr. 10 Magdalene Sophie Pedersen $\frac{1}{10}$ af samtlige Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocat Henriksen, Statsraad Salicath og Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., hvoraf Severin Johansen og Grethe Mortensen, Een for Begge og Begge for Een, udrede $\frac{2}{7}$, Rasmus Rasmussen Krage og Ane Else Jensdatter paa samme Maade $\frac{2}{7}$, Peder Christian Andersen og Mette Marie Frederiksdatter ligesaa $\frac{2}{7}$ og Magdalene Sophie Pedersen $\frac{1}{7}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne 1) Jens Laurfen Krøll, 2) Jens Peter eller Peder Hansen kaldet Peder Krog og 3) Jens Christian Laurfen samt de Tiltalte 4) Severin Johansen, 5) Rasmus Rasmussen Krage, 6) dennes Hustru Ane Else Jensdatter, 7) Peder Christian Andersen, kaldet Peder Bek, 8) dennes Hustru Mette Marie Frederiksdatter, 9) Grethe Mortensen eller Mortensdatter, gift med fornævnte Severin Johansen og 10) Magdalene Sophie Pedersen, de under Nr. 1 til 7 nævnte

for Tyveri og Meddeelsaglighed i denne Forbrydelse, Nr. 1 tillige for ulovlig Omgang med Hittogods, Nr. 2 tillige for Hoer, Nr. 6 tillige for Hoer og Betleri, samt Nr. 8 og 9 for Meddeelsaglighed i Tyveri og Nr. 10 for Hoer og Betleri.

Om den under Nr. 1 nævnte Arrestant Jens Laurfen Krøll er det ved hans egen Tilstaaelse og Eagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at han, der havde Bolig i Kleisbro Fattighuus, har i Marts 1862 skaffet sig Indgang i en i samme Fattighuus af Fattiglem Jørgen Nielsen Dvift beboet Feilighed, paa en Tid af Dagen, da bemeldte J. N. Dvift ikke var hjemme. . . . Arrestanten har derefter med Mellemrum af 8 à 14 Dage 2 Gange forøvet Tyveri i Dvifts Feilighed under dennes Fraværelse, og ved det første af disse 2 Tyverier har han tilvendt sig et Stykke Badmel paa c. 2 Alen, et Stykke blaat Lærred, der er vurderet til 4 Mk., og et Pengebeløb af 14 Mk., og ved det sidste en Skjorte vurderet til 3 Mk. 8 Sk. og en Pengepung med 4 Mk. Under Udsørelsen af dette Tyveri opholdt den Medtillatte Nr. 2 Jens Peter Hansen sig udenfor Huset, for efter Aftale med Arrestanten J. L. Krøll at passe paa, om den Bestjaalne kom tilstede. Der er derefter den 27de Mai 1862 af de 2 nyseævnte Arrestanter forøvet et Tyveri hos den nævnte Jørgen Nielsen Dvift under dennes Fraværelse fra Hjemmet, omtrent midt paa Dagen, hvorved fra Beboelsesleiligheden, hvortil Døren var aflaaet, var borttaget forskellige Gjenstande, navnlig noget Flaest og Grøn, nogle Eg, nogle Røgler Uldgarn og Hørgarn, 3 Skjorter, et Par Strømper og et Pengebeløb af 8 Mk. . . .

Fremdeles er det den nævnte Arrestant paa samme Maade overført, at han i Efteraaret 1861 og den paafølgende Vinter og Foraar har til forskellige Tider forøvet Tyveri af følgende Gjenstande:

- a) hos Huusmand Thomas Andersen Gartner i Ravnholt 1 Hane og 6 Høns, vurderede til 2 Rdl. 2 Mk.
- b) hos Gaardmand Jens Rasmussen i Røttrup 1 Hane og 5 Høns, vurderede til 1 Rdl. 3 Mk.
- c) hos Huusmand Niels Rasmussen paa Røttrup Mark 2 Høns, vurderede til 3 Mk.
- d) hos Huusmand Jens Hansen i Breet Suurmose 2 Høns, vurderede til 3 Mk.
- e) hos Huusmand Thomas Nielsen paa Ravnholtmark 1 Hane og 5 Høns, vurderede til 2 Rdl.
- f) hos Huusmand Rasmus Hansen i Breet Suurmose 3 Høns, vurderede til 1 Rdl.
- g) hos fornævnte Jens Hansen i Breet Suurmose 3 Par Strømper, tilhørende Søren Christiansen og vurderede til 1 Rdl. 3 Mk.
- h) ca. 1½ Skp. Gulrødder, tagne paa afdøde Jacob Svendsens Mark ved Kleisbro, vurderede til 12 Sk. pr. Skp.;

og endvidere er det af ham vedgaaet, . . . at han, da Medtillatte Nr. 2 Jens Peter Hansen engang i Forening med ham gik gennem Nebel og borttog et Tørflæde, der var uafhængt paa et Gærde for at tørres, og en til 40 Sk.

burderet Baandkuis fra et ulaaet Huus i en Have, har af bemeldte Medtilltalte modtaget det nævnte Tørklæde, der under Sagen er bragt tilskede og burderet til 1 Mk.

Af de under Lit. a—h foranvænte 8 Typerier er det under e nævnte Tyveri udført af Arrestanten Jens Laurfen Krøll i Forening med Medtilltalte Nr. 4 Severin Johansen, efter derom mellem dem forud truffen Aftale, hvilket den nævnte Tilltalte ogsaa har vedgaaet, og det under h nævnte Tyveri er udført af Arrestanten i Overværelse af Medtilltalte Nr. 5 Rasmus Rasmussen Krage, der paa Gjerningsstedet har modtaget Kosterne og bragt dem til sit Hjem. De ved det under f nævnte Tyveri erholdte Kostre ere af Arrestanten bragte til Medtilltalte Nr. 4 Severin Johansen, hvad denne og har vedgaaet, og de ved de under a, b, c, d og g nævnte Typerier stjaalne Kostre ere efter Arrestantens Forklaring enten i det Hele eller dog tilbeels bragte til den Medtilltalte Nr. 6 Ane Else Jensdatter, ligesom ogsaa Kosterne fra det under h ere, som nys bemærket, af hendes Mand bragte til deres Hjem, og hun har ogsaa vedgaaet at have modtaget samtlige disse Kostre, alene med Undtagelse af, at hun kun vil have modtaget Kosterne fra det ene af de under c og d nævnte Typerier, uden bestemt at vide, fra hvilket af disse Typerier hun har modtaget Kosterne, og ligeledes ere nogle af de hos Dvist af Arrestanten stjaalne Gjenstande af ham bragte til den Medtilltalte Nr. 6 Ane Else Jensdatter, hvilket hun ogsaa har vedgaaet.

Efter hvad der i det Hele er oplyst om den Maade, hvorpaa de under a—h nævnte 8 Typerier ere udførte, er der ikke Føie til at antage, at der har været forbundet særlig kvalificerende Omstændigheder med Udførelsen af noget af dem. Vel har Arrestanten med Hensyn til det under e nævnte hos Huusmand Thomas Nielsen paa Ravnholtmark forsøede Tyveri først forklaret, at da han og den Medtilltalte Nr. 4 Severin Johansen en Aften i Winteren 1861—62, da Sidstnævnte var hos Arrestanten paa dennes Bolig, vare blevne enige om at stjæle Høns hos Thomas Nielsen, og de havde begibet sig til Stedet, fandt de Døren til Kofstalden, hvor Hønsene sad, indvendig lukket med en Krog, og at Arrestanten derfor steg ind gennem en i Nærheden af Døren anbragt Luge eller Lem, der førte ind til Løen, hvorfra der var Udgang til Kofstalden, og astog Krogen paa Kofstaldbøren, hvorefter Tyveriet blev udført, og Medtilltalte modtog af Arrestanten de Høns, som denne tog, ligesom ogsaa den nævnte Medtilltalte har udsagt, at han bestemt erindrer, at Arrestanten først forsøgte at aabne Døren til Kofstalden udvendig fra, og at det først var efter at dette var mislykket for ham, at han trøb ind gennem Lugen, men den Bestjaalne har stadig forklaret, at den Krog, hvormed han tidligere havde lukket Døren til Kofstalden paa den indvendige Side, var paa den Tid, da Tyveriet blev begaaet, ispyllet og ubrugelig, saa at Døren da ifkun var lukket med en udvendig anbragt Hvirvel, og at han ikke troer, at Tyvene ere gaaede ind ad den i en Afstand af 3 à 4 Alen fra Kofstaldens Dør anbragte Lem, der gaar ind til Løen, og som udvendig gjøres fast med 2 Hvirvler, og da Arrestanten og den Medtilltalte Nr. 4 Severin Johansen, efter paany under det efter Over-

rettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør at være afhørte om dette Punkt, ikke have fastholdt deres tidligere Forklaring herom, idet Arrestanten har udsagt, at han senere er kommen i Tanker om, at han ikke gik ind gennem Lugen, men ind ad Kofstaldbøren, der kun var lukket ved en ubødig Hvirvel, og Medtilltalte har udsagt, at han, der den paagjældende Aften var noget beskænket, ikke bestemt erindrer, om Arrestanten gik ind gennem Lugen eller Kofstaldbøren, — og det derhos efter de i denne Henseende fremkomne Oplysninger i det Hele er antageligt, at Arrestanten ved det nævnte Tyveri er gaaet ind gennem Kofstaldbøren, og det tillige efter hvad der er fremkommet under Sagen er forklarligt, hvorledes Arrestanten og den nævnte Medtilltalte ere bragte til først at udsige, at Arrestanten var gaaet ind ad Lugen og indvendig fra havde aabnet Kofstaldbøren, uden at saadant dog har været Tilfældet, findes det ikke, at det kan ansees godtgjort, at Arrestanten ved det nævnte Tyveries Udførelse har skaffet sig Udgang til Huset ved at stige ind gennem den ommeldte Luge.

Om Arrestanten Nr. 2 Jens Peter eller Peder Hansen, kaldet Peder Krog, er det . . . godtgjort, . . . at han endvidere i den nævnte Arrestants Overværelse har forsøgt de foran nævnte Tyverier af et Tørklæde og en Baandkniv i Nebel. . . .

Om Tilltalte Nr. 4 Severin Johansen er det paa lige Maade godtgjort, at han, da han engang i Vinteren 1861—62 ledsagede Dreier Petersen, der var i beskænket Tilstand, har frastjaalet ham en Pengepung med et deri værende Pengebelsb, som Bestjaalne har angivet til circa 20 Mk., idet han tillige har ansat Pengepungen til 3 Mk., medens Tilltalte har paastaet, at Pengebelsbet kun udgjorde 2 Rdl. 8 Sk., hvilket han har forbrugt, og ligeledes at han i Skoven ved Fuglsang har studeet en tam Hane, der formodes at have tilhørt Gaardmand Jørgen Jensen i Ribssager, og som denne har vurderet til 2 Mk., men uden at dog Tilltalte selv har sat sig i Besiddelse af denne Hane, hvorimod den senere er taget af Medtilltalte Nr. 7 Peder Christian Andersen. Fremdeles er det af Tilltalte Nr. 4 Severin Johansen vedgaaet, at han, saaledes som ovenfor for Arrestanten Jens Laurvsen Krølls Vedkommende er ansøet, har deeltaget i det der under e nævnte Tyveri hos Thomas Nielsen paa Ravnholtmarf af 1 Hane og 5 Høns, og at han, da den nyseævnte Arrestant bragte de af ham ved det ovenfor under f nævnte Tyveri hos Rasmus Hansen stjaalne 3 Høns til Tilltalte, har modtaget dem og deeltaget i at fortære dem, uagtet han erfarede at de vare stjaalne. Den nævnte Tilltalte, der er født i 1833, er ved Bjerre-Hatting Herredets Extraretsdom af 3die Marts 1851 for Deelagtighed i et Pengetyveri dømt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 29 for 1ste Gang begaaet Tyveri til 20 Rottingflag, og han har vel her under Sagen udsagt, at hans under hiin ældre Sag afgivne Tilstaelse om at have haft Deel i det nævnte Tyveri var urigtig, men efter hvad under hiin Sag er oplyst, findes der ikke Grue til at tilfidesætte denne Dom, og Tilltalte vil derfor nu, som ved Underrettsdommen antaget, være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. §§ 22 og 25,

og findes hans Straf i det Hele at kunne fassættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Om Tilstalte Nr. 5 Niasmus Niasmussen Krage er det paa lige Maade godtgjort, at han, da Arrestanten Nr. 1 Jens Laurfen Krøll forsvæde det ovenfor for denne Arrestants Vedkommende under h nævnte Tyveri af Gulerødder paa afvæde Jens Jacob Svendsens Mark, har modtaget det Stjaalne og hjembragt det til sin Bolig, idet han dog har udsagt, at han formeente, at de stjaalne Gulerødder, som den nævnte Arrestant har anslaaet til circa 1½ Skp., kun har udgjort circa ½ Skp., og endvidere har han vedgaaet, at han, medens han for nogle Aar siden boede i Kleisbro Fattighuus, har, naar han samlede Brændsel i Brandstus Skov, nogle Gange taget et Stykke Favnetræ, som han har angivet 3 à 4 Stykker, hvilket maa antages at have tilhørt Gaardmand Frederik Jensen, — samt at han i Vinteren 1861—62 har taget 1 eller muligens 2 smaa Stykker gammelt Bygningstrømmer, der vare leverede Fattiglem Karen Bek til Brændsel, men ligesom der ikke er ansat nogen Værdi paa Kosterne fra de 2 sidstnævnte Tyverier, saaledes have de opgivne Bestjaalne ei heller bemærket, at de ere blevne bestjaalne for de nævnte Gjenstande. Endelig er det af denne Tilstalte vedgaaet, at han, skjøndt han ikke har været vidende om, at de Høns, som hans Kone, Medtilstalte Nr. 6 Ane Else Jensdatter, har modtaget af Arrestanten Nr. 1 Jens Laurfen Krøll, vare stjaalne af denne, dog har været stærk Tvivl om, at dette jo har været Tilfældet, og at han desuagtet har deeltaget i at fortære Hønsene. Denne Tilstalte, der er født i 1804 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, vil for det ham her under Sagen overførte Forhold ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 21, cfr. §§ 1 og 22, være at anses med Straf for 1ste Gang begaaet Tyveri og Hæleri, og findes hans Straf, som ved Underretsdømmen antaget, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tilstalte Nr. 6 Ane Else Jensdatter, der er gift med nysnævnte Tilstalte Nr. 5 Niasmus Niasmussen, har vedgaaet, saaledes som ovenfor for Arrestanten Nr. 1 Jens Laurfen Krølls Vedkommende er anført, at have modtaget flere af de af ham fra Jørgen Nielsen Dvisti stjaalne Gjenstande, samt Kosterne fra de ovenfor under a, b, g og h nævnte Tyverier samt fra et af de under c og d nævnte Tyverier, og det ovenfor nævnte af Arrestanten Nr. 2 Jens Peder Hansen i Nebel stjaalne Tørklæde, uagtet hun, da hun modtog Kosterne, har vidst, at de vare stjaalne. Denne Tilstalte, der er født i 1814 og om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været straffet, vil saaledes være at straffe for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og da hun tillige har vedgaaet at have gjort sig skyldig i Høer, idet hun har erkjendt, at hun, skjøndt gift, har pleiet legemlig Umgang med Arrestanten Nr. 1 Jens Laurfen Krøll, og at hun endvidere har gjort sig skyldig i Hæleri ved at gaas omkring paa forskjellige Steder og bede om Fødemidler, vil hun endvidere være at anses efter Forordningen af 24de September 1824 og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen for hende i det Hele passende

at kunne ansættes, som ved Underrettsdommen bestemt, til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tilstalte Nr. 7 Peder Christian Andersen, kaldet Peder Bek, har vedgaaet, at han, saaledes som ovenfor ved Tilstalte Severin Johansen berørt, har, efterat være underrettet om, at den nysnævnte Tilstalte havde stude en Hane, begivet sig hen til Stedet for at hente den, og da den ikke var bræbt, men kun anskudt, ihjelslog han den og bragte den hjem, hvor den samme Aften blev tillavet og fortæret af ham og Kone samt en tredie Person. Tillige har denne Tilstalte vedgaaet en Aften mellem Juul og Nytaar 1862 at have frastjaalet Gaardmand Rasmus Pedersen i Nibsgager 1 Hane og 1 Høne, vurderede til 3 Mk. og som han har ubtaget af Bestjaalnes Hønseluus, hvortil der var uafslaaet Afgang, samt endvidere at have i Vinteren 1861—62 af den senere afdøde Poul Nielsen, der tjente hos fornævnte Rasmus Pedersen, modtaget omtrent 1 Skp. urensket Rug og 2 à 3 Sneese Wg, hvorhos Tilstalte har vedgaaet, at han vel tænkte sig, at Poul Nielsen paa ulovlig Maade havde tilbendt sig disse Gjenstande, og at Tilstalte forud havde leveret Poul Nielsen en Pose til deri at bringe ham Rugen. Bestjaalne har ansat Weggene til en Værdi af 20 Sk. pr. Snees og Rugen til 5 Mk. for 1 Skp. — Denne Tilstalte, der er født i 1816 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, vil for det ham efter det Foransførte overførte Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, cfr. § 21 og § 22, for 1ste Gang begaaet Tyveri og Hæleri med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tilstalte Nr. 8 Mette Marie Frederiksbatter, fornævnte P. C. Andersens Hustru, har vedgaaet, at hun, vidende om, hvorledes hendes Mand havde erholdt den nævnte af Medtilstalte Nr. 4 Severin Johansen anskudte Hane, har tillavet den og deeltaget med hendes Mand i at fortære den, men har anført, at hun, da dette skete, ikke tænkte sig, at deri var noget Ulovligt. Derhos har hun vedgaaet, at hun har beholdt den Høne og Hane, som hendes Mand har frastjaalet Rasmus Pedersen, uagtet han havde underrettet hende om, at han havde stjaalet dem, ligesom ogsaa de ovennævnte af Poul Nielsen bragte Koster, skjøndt hun vidste, hvorledes de vare erhvervede, men at hun dog var misfornøiet med, at de vare bragte til Huset. Da det ikke er oplyst, at denne Tilstalte tidligere har været straffet, vil hun, der har angivet at være født i 1806, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 for 1ste Gang begaaet Hæleri, og findes hendes Straf, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, at kunne fastsættes til samme Fængsel i 5 Dage.

Tilstalte Nr. 9 Grette Mortensen eller Mortensbatter, Hustru til Tilstalte Nr. 4 Severin Johansen, har vedgaaet, at hun har modtaget og tillavet de ved ovennævnte Tyverier hos Thomas Nielsen paa Ravnholtmark og hos Rasmus Hansen i Breet Suurmose erhobte 9 Høns, uagtet hun var underrettet om, at de vare stjaalne, og ligeledes har hun vedgaaet af hendes Mand at være underrettet om, at han havde taget de Dreier Petersen som ommeldt frastjaalne

Penge, idet hun dog har paastaet, at hendes Mand kun havde sagt hende, at han havde fundet Pengene, og gaaer hendes Forklaring derhos ud paa, at det var hende meget imod, at de ommeldte Koster vare bragte til Huset. Da det ikke er oplyst, at denne Tiltalte tidligere har været straffet, vil hun, der er født i 1828, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 for 1ste Gang begaaet Hæleri, og findes hendes Straf, som ved Underrettsdommen antaget, at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Tiltalte Nr. 10 Magdalene Sophie Pedersen, der er gift med Indfibber Laust Larsen, har vedgaaet, at hun har gjort sig skyldig i Høer, idet hun har havt legemlig Omgang med Arrestanten Nr. 1 Jens Laurson Krøll og en anden Mandsperson, hvad ogsaa af disse er vedgaaet, — og at hun tillige har gjort sig skyldig i Betleri, idet hun af og til er gaaet om i flere Sogne for at betle, og da det ikke er oplyst, at hun tidligere har været straffet, vil hun, der er født i 1821, nu være at ansee for 1ste Gang begaaet Høer og Betleri efter Forordningen af 24de September 1824 og Lov af 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til Erstatning til de forskellige Bestjaalne vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte Severin Johansen er tilpligtet at betale 2 Rdl. 56 Sk. i Erstatning til Dreier Pedersen, være at stabsætte, idet der efter de af de forskellige Bestjaalne afgivne Erklæringer isøvrigt ikke bliver Spørgsmaal om Erstatning.

Nr. 264.

Advocat Liebe

contra

1) Lars eller Laust Jacobsen, 2) Ane Nielsen eller Nielsdatter og 3) Baldemar August Nøgind (Defensor Salicath),
der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri eller svigagtig Fallit samt Maculering af Skudsmaalæbog og Nr. 2 og 3 for at have været deelagtige i førstnævnte Forbrydelse.

Øster og Vester Herreders Extrarets Dom af 7de Januar 1863: Tiltalte Lars Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, og de Tiltalte Ane Nielsen og Baldemar August Nøgind bør hensættes i lige Fængsel, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Derhos bør de to førstnævnte Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bloch og Nysum, 6 Rdl. til hver, dog at Tiltalte Baldemar August Nøgind in solidum med dem affholder $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Mai 1863: „De Tiltalte Lars eller Laust Jacobsen og Ane Nielsen eller Nielsdatter bør hensættes i Fængsel

paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Waldemar August Røgind bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Uger. Samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Jacobsen og Ane Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, hvorhos Tiltalte Røgind in solidum med dem deraf tilsvarende $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke findes Høie til, som ved den indante Dom skeet, at bringe § 50 i Forordningen af 11te April 1840 til Anvendelse med Hensyn til Tiltalte Ane Nielsen, men isørigt i Henshold til de i Dommen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Ad. vocat Liebe og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Lars eller Laust Jacobsen, Ane Nielsen eller Nielsdatter og Waldemar August Røgind, den Første for Bedrageri eller svisgagtig Fallit samt Maculering af Skudsmaalsbog og de to Sidste for Meddeelsagtighed i den førstnævnte Forbrydelse.

Efterat Tiltalte Jacobsen, der eiede en Gaard i Heibøl af Hartorn 1 Td. = Skpr. 3 Fdkr. $1\frac{1}{2}$ Alb., først havde bortforpagtet denne til Tiltalte Røgind, hvorom der den 18de Juli 1860 oprettedes en Forpagtningscontract, i hvilken det isørigt hedder, at Forpagtningen var tiltraadt den 15de August 1859, overdrog Jacobsen ifølge Sagens Oplysninger — som det maa antages i December Maaned 1860 — til Røgind Eiendomsretten over Gaarden, der, foruden at være behæftet med Aftægt, endvidere var pantsat først til Hypotheklaaneforeningen for 2,500 Rdl. ifølge Obligation, tinglæst den 7de December 1859, hvorved tillige var givet Sikkerhed i den til Gaarden til enhver Tid hørende Besætning af Heste og Kreaturer af ethvert Slags samt Maskiner, Volsredskaber, Meieri og deslige Inventarium af alt Slags, og derefter til Tiltalte Jacobsens fraskilte Hustru for 1,100 Rdl. ifølge Obligation, tinglæst den 8de Februar 1860, hvorved tillige var givet Pant i Besætning, Ind- og Udbo. Ifølge Forpagtningscontracten var der til Røgind med Gaarden overleveret en Besætning af 4 Køer, en Kvie, 3 Kalve, 2 Heste m. m., 2 Vogne og endel

andre Requisitioner og Avlsredskaber, der ansattes til en Værdi af ialt 560 Rdl., samt endvidere enbeel Korn og Fourage, hvilket Alt ved Forpagtningens Udløb til 11te December 1864 skulde været tilsvaret af Røginde, men da Jacobsen, efter som anført at have solgt Gaarden til Røginde, frastlyttede samme, som det maa antages ved Nytaarstid 1861, maa det efter Sagens Oplysninger forudsættes, at han derfra medtog enbeel af Besætningen, navnlig 1 Hest, 2 Køer m. m., samt en betydelig Deel Løssøre, hvormed han nu tog Ophold i et Huus i Heibøl, som han Aaret iforveien havde bygget paa en Parcel, han havde tilkjøbt sig, og fra 1ste April 1861 havde Tilstalte Ane Nielsen, hvem Tilstalte Jacobsen sættede som sin Huusholderesse, ligeledes Ophold sammesteds. Efterat Gaarden, som meldt, var bleven solgt af Jacobsen til Røginde, uden at det isøvrigt er oplyst, at andre Documenter udfærdigedes end nogle saakaldte Hulommelsespostier, oprettedes imidlertid den 2den September 1861 en Overenskomst mellem dem, hvorefter Røginde — som det efter Jacobsens Forklaring maa antages, paa Grund af at Hypotheklaaneforeningen havde nægtet ham at indtræde som Debitor — igjen affød Gaarden til Jacobsen med den udbændige Besætning, der anføres at bestaae af en Kø og nogle Avlsredskaber, samt Avlen, med Undtagelse af Rugen, Bygget og 1 Td. Havre, hvorefter Røginde, der maa antages samme Aar at have ladet afholde en Auction, paa hvilken Tilstalte Jacobsen ogsaa solgte noget Bohave, forlød Gaarden, som Jacobsen derpaa den 25de November 1861 solgte til Hans Thomsen for 3,725 Rdl., saaledes at der ifølge en Opsats om Bilkaarene dermed skulde følge 1 Hest, 1 Kø og nogle faa Redskaber, deriblandt 1 Vogn, 1 Ploug og 1 Harve. Hans Thomsen tiltraadte derefter Gaarden, men under 23de Mai f. A. indgav Tilstalte Jacobsen til Eksteretten en Begjæring om, at hans Bo maatte blive taget under Behandling som fallit, idet han tilkjendegav, at han ikke længere saae sig istand til at bringe saameget ud af sine Eiendele, at Creditorene antoges at kunne tilfredsstilles, hvorhos han i Begjæringen bemærkede, at hans Opholdssted var hos Tilstalte Ane Nielsen i Heibøl — til hvem Tilstalte Jacobsen under 19de November 1861 havde bortffjædet det ovennævnte Huus — samt at han ved Kjøbecontract havde solgt Gaarden i Heibøl, men at Kjøberen havde ladet ham vide, at han med det Første agtede at frastlytte den. Da Eksteretten i Henhold til denne Begjæring den 26de j. M. indfandt sig i bemeldte Huus, var Tilstalte Jacobsen fraværende, men Tilstalte Ane Nielsen erklærede da, paa Opforbring til at paavise de Effecter, der tilhørte Tilstalte Jacobsen, at han sammesteds ifkun eiede — foruden nogle Klædningsstykker — et Klædestab, der vurdereedes til 3 Rdl., og da Eksteretten derpaa indfandt sig paa Gaarden i Heibøl, erklærede Hans Thomsen, at han af Mangel paa Driftscapital saae sig nødt til at forlade Gaarden, og at han ikke var i Besiddelse af andre Gjenstande, der tilhørte Jacobsen, end et Par Harver, af Værdi 1 Rdl., samt en Ploug, og Gaarden, som af Eksteretten fandtes blottet for Besætning og Avlsredskaber, vurdereedes derefter til 1,500 Rdl.

Under Forhørene afgave de Tilstalte Jacobsen og Ane Nielsen først en Forklaring, der var overensstemmende med Sidstnævntes Erklæring til Ekste-

retten om, at Jacobsen Intet eiede af hvad der fandtes i det af dem beboede Huus, undtagen det ommeldte Klædestab, men efterat der var foranstaltet optaget en Fortegnelse over en betydelig Mængde Effecter, der fandtes i og ved Huset, og hvoraf nogle havde været tilbækkede, deels i Kornladen under Hø og Halm, deels ved en Tørvestaf og andetsheds udenfor Huset, have begge disse Tilstalte bedgaaet, at den største Deel af de saaledes foresundne Løssregienstande tilhørte Tilstalte Jacobsen, og at der var truffet Afstale mellem dem om, at alt Løssret skulde udgives for at være Ane Nielsens Eiendom, for at det paa denne Maade kunde undbrages fra at komme Jacobsens Creditorer tilgode. Med Hensyn til Sammenhængen med, at Jacobsen, som berørt, under 19de November 1861 tilstjødde Ane Nielsen det Huus, hvori de boede, have de derhos begge udsagt, at Sidstnævnte havde laant Jacobsen et Pengebeløb — om hvis Størrelse de først afgave forskellige vakkende Forklaringer, men som Ane Nielsen derefter med Bestemtbed har angivet at være 170 Rdl., medens Jacobsen har formeent, at det var noget mere — og at Skjødet, der ikkun lyder paa en Kjøbesum af 400 Rdl., medens Eiendommen, som senere ved Auction er udbragt til 1,300 Rdl., havde en ikke lidet større Værdi, udstedtes for at staffe Ane Nielsen Sikkerhed for dette hendes Tilgodehavende, samt at det isvrigt var Meningen, at Ane Nielsen skulde overtage en Pantebeholdelse paa 300 Rdl., der paahvilede Eiendommen, og at den egentlige Kjøbesum herudover var 500 Rdl. Efterat Tilstalte Jacobsen under Forhørerne havde afgivet den Erklæring, at han ikke selv havde fundet paa at udstede Skjødet til Ane Nielsen og at angive, at Løssret var hendes, men at Tilstalte Røginde havde raadet ham dertil, da han for Røginde beklagede sig over at maatte sælge Stedet for at klare sin Gjæld, har Røginde afgivet den nærmere Forklaring, at han og Jacobsen, medens Underhandlingerne om at Jacobsen igjen skulde overtage den til ham solgte Gaard stode paa, og da Jacobsen kunde vente, at Creditorerne vilde falde over ham, ofte talte om, hvorledes Jacobsen skulde rede sig ud deraf, at han da sagde til Jacobsen, at denne jo kunde tilstjøde Ane Nielsen Huset, hvorved han sigtede til en Proforma-Afhændelse, samt at han endvidere paa Jacobsens Spørgemaal om hvad der da skulde blive af Løssret, yttrede, at Jacobsen jo kunde angive, at han havde solgt det til Ane Nielsen, idet da Ingen kunde tage det fra ham. Efter Røginde's Forklaring gif Jacobsen, der havde foregivet at ville gifte sig med Ane Nielsen, strax ind paa Raadet, ligesom han under Samtalen viste, at han allerede iforveien havde tænkt paa og vidste god Vefked om, at man paa den Maade kunde forsøge at undbrage Huset og Løssret fra Creditorerne, hvilket var Meningen dermed, ligesom det var Meningen, at Raadet kun skulde følges under den Forudsætning, at Jacobsen skulde komme til at gaae fallit.

Hvad nu angaaer de Tilstalte Jacobsens og Ane Nielsens Forhold med Hensyn til det ovenomhandlede, Jacobsen tilhørende Løssre, der fandtes i og ved det af dem beboede Huus, og som efter Sagens Oplysninger maa antages senere ved Auction til Indtægt for Boet at være udbragt til circa 372 Rdl., da har Tilstalte Jacobsen — der isvrigt har benægtet for Samtalen med Røginde

at have havt den Tanke at afhænde Huset og Løssret paa den flete Maade, eller at have omtalt for Nogen, at han vilde gifte sig med Ane Nielsen — gjentagende erkjendt, at han gjorde den ovenangførte Aftale med Ane Nielsen om, at hun skulde angive, at Løssret tilhørte hende, i den Hensigt, at det skulde undruges fra at komme Creditorerne tilgode; Ane Nielsen har derhos forklaret, at Dpforsbringen først blev rettet til hende, da hun fik Skjøde paa Huset, samt at Jacobsen senere flere Gange gjentog Dpforsbringen og navnlig ogsaa, da han før Registreringens Afholdelse forklarede hende, at han havde opgivet sit Bo og ventede, at Skifteretten skulde komme for at skrive, idet Diemedet med Aftalen var, at Creditorerne ikke skulde have Giendelene. Ligesom Tilstalte Ane Nielsen endvidere har erkjendt, at hun saa Dage før Registreringen var Tilstalte Jacobsen behjælpelig med at være en Kiste, der ved den senere anstillede Undersøgelse fandtes tilbækket med Strøelse ved Siden af Huset, ud af dette, saaledes har Tilstalte Jacobsen særligt vedgaaet, at han i den sidste Tid før nærværende Sags Begyndelse har gjeint flere Gjenstande udenfor Huset, hvilke han derefter vilde bringe i Forvaring andetseds, indtil han kunde faae dem solgt, — som han har sagt, for ved Proveneret deraf at kunne betale nogle af sine Creditorer. Han har vel tillige udsagt, at Løssret ikke skulde være indbefattet under Pantfætningen, samt at han antog, at Pantcreditorerne kun havde Ret til at holde sig til det, der var indbefattet under Pantfætningen, men disse Anbringender kunne ikke komme i nogen Betragtning, og de Tilstalte Jacobsen og Ane Nielsen ville for deres Forhold ved som ansørt at forstikke Giendele, der tilhørte Jacobsens Bo, samt paa anden svigagtig Maade at forhindre, at Jacobsens Løssre inddroges under Registreringen og Skiftet, være at ansee, Forsnævnte efter Forordningen af 11te April 1840 § 54, og Sidnævnte efter samme Lovbestemmelse i Forbindelse med Forordningens § 77.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 29.

Den 30te October.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 15de October.

Nr. 264.

Advocat Liebe

contra

Lars eller Laust Jacobsen, Ane Nielsen eller Nielsdatter og Waldemar August Røngind (see forrige Nr.).

Med Hensyn til det, som meldt, ved Skjøde af 19de November 1861 fuldbyrbeede Salg af Huset fra Jacobsen til Ane Nielsen have disse Tilstaates Forklaringer været høist ubestemte og tildeels uoverensstemmende. De have vel begge udsagt, at Skjødet udsædtes for at skaffe Ane Nielsen Sikkerhed for hendes Tilgøbehavende hos Jacobsen, hvilket denne vil have anseet for bedre sikret ved Udsædelsen af Skjøde paa Huset, end ved at give hende Pant deri; men medens Ane Nielsen har deels forklaret, at der ved Skjødets Udsædelse var Tale mellem dem om at indgaae Egtteskab, og at Jacobsen formeentlig har stølet paa, at hun, skjøndt hun ikke vilde love Saadant, dog vilde ægte ham, idet han neppe ellers vilde have givet hende Skjøde paa Eendommen, som han anslog til en Værdi af circa 2,000 Rbl., og deels erklæret, at hun, mod at dækkes for sit Tilgøbehavende, Intet har imod, at Husets Værdi isvrigt kom Boet tilgøbe, idet der kun var tilfigtet at give hende Sikkerhed, samt at hun, uagtet Saadant ikke blev omtalt, antog, at ogsaa Handelen om Huset skete pro forma for at undbrage det fra Jacobsens Creditorer, har Tilstaate Jacobsen derimod — efter først at have udsagt, at Huset alene var tilskjødet Ane Nielsen for at sikkre hendes Tilgøbehavende, og at det var hans Hensigt at faae Huset solgt igjen, og derved dække Ane Nielsen og andre Creditorer, som ikke havde Pant i Gaarden i Heibøl, samt selv beholde det Dverstyvende, idet Ane Nielsen i det Niemed slutte udsæde Skjøde til Husets Kjøber — senere under Forhøret benægtet, at det var pro forma, at Tilskjødningen fandt Sted, og endelig have begge disse Tilstaate i Skrivelser til deres Defensorer for Dverretten benægtet,

at Skjødet skulde være udstedt paa Skromt, idet Tiltalte Jacobsen har gjort gjældende, at han var berettiget til at sælge Eiendommen for hvad han vilde, og Tiltalte Ane Nielsen, at det ikke har været hendes Mening til Fordeel for Jacobsens Creditorer at ville renunciere paa det Beløb, hvormed Husets Værdi oversieg hendes Tilgodehavende hos Jacobsen. Ligesom der imidlertid for Ane Nielsens Vedkommende intet Hensyn vil kunne tages til Indholdet af bemeldte hendes Skrivelse, der ganske er i Strid med de af hende under Forhøret afgivne bestemte Erklæringer, saaledes findes det efter hendes ovenangførte Forklaring om, at Skjødets Udstedelse fandt Sted samtidigt med at Jacobsen for første Gang opfordrede hende til at angive, at hans Løssøre tilhørte hende, og efter hendes Formening i samme Niemed som denne Opfordring, samt efter Jacobsens først-ansførte Forklaring i Forbindelse med Røginde's Udsagn om det af ham givne Raad, samt Sagens Oplysninger og Bestaffenheden af de Tiltaltes Anbringender i det Hele, at maatte statueres, at Skjødet paa Huset er udstedt af Jacobsen for at forhindre, at hans Creditorer, og navnlig Pantgaverne i Gaarden Heibøl skulde under hans slette Formuestilstand, og særligt under hans muligen indtrædende Fallit, kunne søge Dækning i Huset. For sit Forhold i denne Henseende vil Tiltalte Jacobsen — uden at det efter Oplysningerne om hans Formuestilstand paa den Tid Skjødet udstedtes, kan komme i videre Betragtning, at han først cirka $\frac{1}{2}$ Aar derefter erklærede sig fallit — være at ansee efter den ovennævnte Forordnings § 55, cfr. § 77, ligesom Tiltalte Ane Nielsen for hendes Forhold ved at modtage Skjødet vil være at ansee efter samme Lovbestemmelse, dog sammenholdt med Forordningens § 50, idet det efter Sagens Omstændigheder i det Hele maa forudsættes, at hun i en væsentlig Grad er bleven bevæget til at modtage Skjødet ved Dnsket om at opnaae Sikkerhed for sit Tilgodehavende.

Foraaarvidt Tiltalte Jacobsen sigtes for Maculering af sin Studsmaalsbog, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i den Hensigt at skjule et uforbeelagtigt Studsmaal, der gif ud paa, at han havde viist Utrofskab i sine Forretninger, har ved Hjælp af noget Bæeg, som han satte derpaa, gjort Ordene „viist Utrofskab“ ulæselige, og for dette sit Forhold vil han endvidere være at ansee efter Lov af 10de Mai 1854 § 63.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Røginde, da har han, som ovenangført, vedgaaet at have givet Tiltalte Jacobsen det Raad at udstede Proforma-skjøde paa Huset til Tiltalte Ane Nielsen, samt at angive, at Løssøret var solgt til hende, hvilket Raad, der efter Røginde's Forklaring kun skulde følges under Forudsætning af, at Jacobsen gif fallit, ogsaa som ovenangført maa anses at være fulgt af denne. Vel kan det nu ikke statueres, at Tiltalte Jacobsen, saaledes som Røginde har anbragt, forud havde tænkt paa Zværksættelsen af de af Røginde foreslaaede Proforma-Transactioner, ligesom der ei heller efter Røginde's i Forhøret afgivne bestemte Forklaring kan tages noget videre Hensyn til hans i en for Underretten fremlagt Skrivelse fremsatte Anbringende, at Raadet ikke blev givet i nogen bestemt Hensigt, men ikkun bestod i en almindelig Udtalelse om, hvad der i flige Tilfælde kunde gøres, og at han ingen Tanke havde om, at

Jacobsen vilde bære sig ad paa den af ham nævnte Maade, men da Tiltalte Røgind hverken kan antages ved Meddelelsen af det givne Raad at have tilfigtet selv at opnaae nogen Fordeel, eller at have ubviist nogen yderligere Virksomhed til Iværksættelsen af Proforma-Transactionerne, der først fandt Sted efterat Røgind var bortreist, findes det dog efter Sagens Oplysninger i det Hele betænkeligt, at ansee det af Røgind givne Raad som en egentlig Forspørelse eller Tilskyndelse, og hans Forhold ved at medvirke til Tiltalte Jacobsens heromhandlede ulovlige Foretagender findes saaledes at maatte henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 50, jfr. §§ 77, 54 og 55.

Den Straf, de Tiltalte — af hvilke ingen tidligere har været tiltalt eller straffet — efter de anførte Lovbestemmelser have forskjdt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Tiltalte Jacobsen til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, for Tiltalte Ane Nielsen til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, samt for Tiltalte Røgind til simpelt Fængsel i 2 Uger, hvorhos isørigt bemærkes, at det vel efter det Ovenanførte maa anses oplyst, at den Jacobsen forhen tilhørende Gaard i Heibøl, der var pantsat for 3,600 Rdl. næst efter Aftægten, ved Indtrædelsen af Jacobsens Fallit var blottet for Besætning og Inventarium, skjøndt disse Gjenstande ogsaa havde været indbefatte under Pantsætningen, og at det maa antages, at Pant haverne herved vilde lide Tab, idet Gaarden ved Auction ikkun er udbragt til 1,420 Rdl.; men Spørgsmaalet om, hvorvidt der herfor maatte paahvile nogen af de Tiltalte, og navnlig Jacobsen eller Røgind, Ansvar, har ikke været Gjenstand for Afgjørelse ved Underretskdommen, ligesom Sagens Oplysninger i saa Henseende ere mangelfulde, og da det ei heller med Bestemthed fremgaar af Actionsordren, at dette Forhold er indbefattet under samme, findes der efter den Maade, hvorpaa Sagen saaledes foreligger Overretten, samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele, ikke tilstrækkelig Høie til at gjøre dette Forhold til Gjenstand for Paakjendelse“.

Nr. 285.

Advocat Liebe

contra

Anders Andersen, Peter Andersen Petersen, Ane Hansen født **Christensdatter** og **Jørgen Brodersen** (Defensor Salicath), der tiltales, de 3 Førstnævnte for urigtig Forklaring for Retten og Sidstnævnte for at have forledet eller tilskyndet dem hertil.

Løve Herreds Eyrerets Dom af 4de Februar 1863: „Tiltalte Anders Andersen bør hensejtes i Fængsel paa almindelig Fangekost i 60 Dage. De Tiltalte Peter Andersen Petersen, Ane Hansen født Christensdatter og Jørgen Brodersen eller Jørgen Sønnik Brodersen bør hensejtes i Fængsel paa Bånd og Brød, de tvende Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede samtlige Tiltalte in solidum de af deres Action flydende Omkostninger,

derunder Salair til Procurator Ferslev 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hoftrup, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Juni 1863: „De Tiltalte Anders Andersen, Peter Andersen Petersen, Ane Hansen født Christensdatter og Jørgen Brodersen bør hensesættes i simpelt Fængsel hver især i 14 Dage. Af Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, 5 Rdl. til hver, udreder Tiltalte Jørgen Brodersen $\frac{3}{4}$, hvorhos de Tiltalte Peter Andersen Petersen og Ane Hansen født Christensdatter heraf hver især in solidum med ham udrede Halvdelen, medens $\frac{1}{4}$ udredes af Tiltalte Anders Andersen. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Andersen, Peter Andersen Petersen, Enken Ane Hansen født Christensdatter og Høker Jørgen Brodersen, de 3 Forstnævnte for urigtig Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for at have forledet eller tiifpundet dem dertil.

Under en mod Tiltalte Høker J. Brodersen — der ifølge Løve og Møgel-tønder Herreders Politirets Dom af 14de Marts 1861 havde for ulovlig Brændeviinshandel efter Lov af 29de December 1857 § 77 været anset med en Bøde af 10 Rdl. — i forrige Aar for samme Forseelse paany anlagt Politisag forklarede de Tiltalte Anders Andersen, Peter Andersen Petersen og Ane Hansen i et Forhør den 20de November forrige Aar, hver for sig, efter Formaning at følge Sandheden og under Edstrifud, blandt Andet at de efter den 14de Marts 1861 hverken selv havde kjøbt, eller ladet kjøbe Brændeviin hos Brodersen. Efterat de derpaa vare blevne forberedte til at aflægge Ed, vægrede de sig imidlertid ved at efterkomme Rettens Opfordring til at leedige deres afgivne Forklaringer, idet de had om i alt Fald at faae Udsættelse med Eds Aflæggelse i et Par Dage, og efterat Sagen i Genhold hertil var bleven udfat, har Tiltalte Anders Andersen derefter i et følgende Forhør efter alvorlig Indstærkelse af Sandhedspligten, saaledes at han med

Ed kunde bekræfte sit Udsagn, vedgaaet i Løbet af Aaret 1861—62 og navnlig i 1862 flere Gange deels ved Budsendelse og deels selv at have kjøbt Brændeviin hos Brodersen, fornemmelig paa Credit, men dog ogsaa til sine Lider mod contant Betaling. Paa Foreholdelse af denne Forklaring's Uoverensstemmelse med den af ham tidligere afgivne, har Tiltalte derhos udsagt, at han har afgivet den tidligere Forklaring i den Hensigt at staae Brodersen saavidt muligt for Muldet, idet han ikke kunde beqvemme sig til at vidne mod Brodersen, som han vidste vilde faae Straf, naar det blev ham overbeviist at have solgt Brændeviin, samt at Tiltalte derhos stod i den Formening, at han ikke vilde blive opfordret til eller komme til at aflægge Ed, hvilket Mange havde fortalt ham, inden han kom i Retten. Paa samme Maade have de Tiltalte Peter Andersen Petersen og Ane Hansen under de følgende Forhører, efter fornyet Paamindeelse om Sandhedspligten, erkjendt, Forsikrønde, at han til sine Lider og navnlig flere Gange i Sommeren 1862 har laadet kjøbe Brændeviin hos Brodersen, samt at han ogsaa, saavidt han mindes, selv i Løbet af Aaret 1861—62 har kjøbt Brændeviin hos denne, til hvem han har afgjort Betalingen ved Bødferarbeide, som han stadigt leverer til ham, og Sibsinønde, at hun til sine Lider og navnlig flere Gange i 1862 har ved sine Børn mod contant Betaling og i Reglen i mindre Dele laadet kjøbe Brændeviin hos Brodersen, medens hun ikke kan mindes, om hun ogsaa selv i det sidste Aarstid har været hos denne efter Brændeviin. Med Hensyn til Uoverensstemmelsen mellem de saaledes afgivne Forklaringer og de Tiltaltes tidligere Udsagn har Tiltalte Peter Andersen Petersen forklaret, at han nødig vilde volde Brodersen, som han vidste vilde blive multeret, naar det blev ham overbeviist at have solgt Brændeviin, nogen Fortrød, at han forudsatte, at han, naar han vidnede mod Brodersen, vilde misse sin Fortjeneste ved at afhænde Bødferarbeide til ham, samt at Brodersen flere Gange, og navnlig sidst Aftenen før den 20de November og om Morgenen kemelste Dag, inden Tiltalte afgav sin Forklaring i Retten, har opfordret Tiltalte til kun at vedblive med ikke at have kjøbt Brændeviin hos ham, idet Brodersen, da Tiltalte yttrede sin Betænkelse ved at afgive en saadan Forklaring, hvis Ed skulde blive ham affordret, svarede, at han ikke skulde være bange for at benægte Sandheden, da Tiltalte, selv om han blev truet med Ed, alligevel ikke vilde komme til at aflægge Ed paa sin Forklaring; Tiltalte har derhos udsagt, at det under alle Omstændigheder var klart for ham, at han ikke nogensinde vilde bekræfte en urigtig Forklaring med Ed, og at dette var Grunden til, at han den 20de November vægrede sig ved at beebige sin Forklaring, samt at det navnlig var Brodersens Forsikring om, at han ikke kom til at aflægge Ed, som bevægede ham til at afgive den ommeldte urigtige Forklaring, og at han ganske vist ikke havde afgivet denne, naar ikke Brodersen havde paa den ansøgte Maade overtalt ham dertil. Ligeledes har Tiltalte Ane Hansen med Hensyn til Bevæggrunden til, at hun afgav den ommeldte urigtige Forklaring, udsagt, at Brodersen og Familie have været gode mod hende, der levede i fattige Kaar, og at hun derfor ikke kunde beqvemme sig til at vidne imod ham, inden hun var haardt nødt dertil, hvorhos hun har forklaret, at Brodersen tvende Gange inden hun den 20de November afgav sin

Forklaring, talte til hende om, at hun godt kunde nægte at have ladet kjøbe Brændeviin hos ham, da hun ikke skulde være bange for at komme til at aflægge Ed, og stolende paa at hans Forsikring var rigtig, afgav hun derpaa den urigtige Forklaring, idet hun ikke troede det strafværdigt at afgive en urigtig Forklaring, naar den ikke blev beebiget, medens hun ingensinde har haft i Sinde at vidne falsk; fremdeles har hun tilsværet, at det, da hun afgav bemeldte Forklaring, ikke var aldeles klart for hende, naar hun havde ladet kjøbe Brændeviin hos Brodersen, men hun sølte dog nok, at det var forkeert, da hun ikke med Sandhed kunde nægte at have kjøbt Brændeviin hos ham i Lidstrummet fra 14de Martz 1861.

Tiltalte J. Brodersen har vedgaaet at have opfordret de Medtilltalte Peter Andersen Petersen og Ane Hansen til i Retten at nægte at have kjøbt Brændeviin hos ham, idet han sagde til dem, at de ikke skulde være bange for at komme til at aflægge Ed, hvorhos han dog har udsagt, at han ikke fra først af har opfordret dem til at afgive falsk Forklaring, men at det først var, da de nævnte Tiltalte selv kom til ham og yttrede, at de ikke vilde vidne imod ham, inden de bleve nødte dertil, at han yttrede, at det vilde være ham kjær, om de ikke vidnede mod ham, og opfordrede eller raadede dem til kun at benægte Sandheden i Retten, med Udtalelse om, at de ikke kom til at aflægge Ed. Fremdeles har han forklaret, at han stod i den Formening, at de ommeldte Tiltalte ikke vilde komme til at bekræfte deres Forklaringer med Ed, naar de benægtede at have kjøbt Brændeviin hos ham, og han meente derfor, at der ikke var noget Urigtigt i, at han besværede eller understøttede Vidnernes Forsæt om at forklare urigtigt i Retten, medens han dog ikke har villet forlede dem til at aflægge nogen falsk Ed, hvilken han tværtimod har formanet dem til ikke at aflægge, hvordan det saa siden gik. Vel har nu Tiltalte Brodersen senere under Sagens Foretagelse for Ertravetten udsagt, at den af ham saaledes afgivne Tilstaaelse er urigtig, og at han kun har afgivet samme for om muligt at frie de ommeldte Medtilltalte for Ansvar, men til denne Tilbagekaldelse af hans tidligere ved Sagens Ophøring besværede Tilstaaelse vil der efter Lovens 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn.

Efter det Anførte vilde de Tiltalte Anders Andersen, Peter Andersen Petersen og Ane Hansen — der ikke sees at have været tidligere tiltalte eller straffede — være for falsk Forklaring for Retten, hvilken de dog maae ansees af egen Drift at have tilbagekaldt, at ansee efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, sidste Led, og Tiltalte J. Brodersen — der som meldt har været mulceteret for ulovlig Brændeviinshandel, men isøvrigt ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — for at have forledet de Tiltalte Peter Andersen Petersen og Ane Hansen til at afgive den ommeldte falske Forklaring, efter bemeldte Forordnings § 11, jfr. § 5, sidste Led, og findes Straffen for hver især af de Tiltalte at kunne påseende bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage“.

Nr. 234.

Statsraad Salicath

contra

Johan Larsøn (Defensor Liebe).

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Eyrarets Dom af 23de Marts 1863: „De Tiltalte Johan Larsøn og Johanne Petronelle Svinninge, Arbeidsmand Frederik Frederiksens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i to Gange fem Dage og den Sidstnævnte i fem Dage, samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Knøx, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Møller, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Mai 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rønge og Salomonsen, betale de Tiltalte Johan Larsøn og Johanne Petronelle Svinninge, Arbeidsmand Frederik Frederiksens Hustru, begge af Helsingør, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Johan Larsøns Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Eyraret hertil indankede Sag, hvorunder Johan Larsøn og Johanne Petronelle Svinninge, Arbeidsmand Frederik Frederiksens Hustru, begge af bemeldte Kjøbstad, tiltales den Første for Tyveri og den Sidste for Hæleri, er det ved Tiltalte Larsøns egen, med hvad der ibrigt er fremkommet stemmende Tilfælde oplyst, at han den 27de Januar d. A. fra en af Vognmand i Helsingør Georg Hansen sammesteds leiet Plads, hvortil Indgangsporten ikke var aflaaet, har stjaalet 2de respective til 8 Sk. og 16 Sk. vurderede Stykker gammelt Lømmer, af hvilke han samme Dag bragte det ene og 2 Dage senere det andet hjem til Arbeidsmand Frederik Frederiksen, hos hvem han boede. Af det først hjembragte Stykke lavede han sig et Par Træstollamper og gav Resten, efterat have hugget det itu til Brænde, til Frederiksens Hustru, Tiltalte

Johanne Petronelle Evinninge, hvem han ogsaa senere gav det andet større Stykke.

Det er fremdeles oplyst, at Tiltalte Lærsson, efterat have sat sig Besiddelse af de ommeldte 2de Stykker Lømmer og baaret dem ud fra Pladsen, blev antruffen isærb med at bortbære et tredie til 3 Mk. vurderet lignende Stykke.

Evad Tiltalte Johanne Petronelle, Frederiksfens Hustru, angaaer, har hun vedgaaet at have modtaget saavel det Brænde, som var hugget af det ommeldte ene Stykke Lømmer, som ogsaa det andet ligeledes ovennævnte Stykke, skjøndt hun navnlig med Hensyn til dette sidste antog, at Tiltalte Lærsson ei var kommen til det paa lovlig Maade.

For det saaledes ubviste Forhold vilde de Tiltalte, der ikke tidligere have været undergivne Straf eller Tiltale, og af hvilke Lærsson er skjønnet at være circa 35 Aar gammel og Frederiksfens Hustru er født den 16de August 1822, være at straffe, den Første for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, den Sidste for Hæleri efter samme Forordnings § 22, og findes Straffen overensstemmende med den indankede, den 23de Marts sidstleden affagte Underretsbdom at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød for Lærsson i 2 Gange 5 Dage og for Frederiksfens Hustru i 5 Dage. Da nu bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste, idet det endnu kan bemærkes, at Besjaaerne har faaet det ene af de sjaaalne Stykker tilbage og renunceret paa Erstatning for det andet".

Fredagen den 16de October.

Nr. 64. **Amtsraadene** for Kjøbenhavn, Frederiksborg og Roeskilde
Amter (Justitsraad Bungen)

contra

Kjøbenhavns Magistrat (Tugen),

angaaende at det ved en Overlandvæsencommissionskjendelse er paalagt Kjøbenhavn, Frederiksborg og Roeskilde Amtsrepartitionssfonds forskudsvis at udrede Erstatningen for Nedlæggelsen af Nedre Bærebros Mølle mod Refusion efter 15 Mars Forløb hos de paagjældende Ciere og Brugere.

Frederiksborg Amts Landvæsencommissions Kjendelse af 24de August 1861: „De nedlagte Protester kunne ikke tages til Folge. Forretningen bliver at tillægge Fremme“.

Den under 30te Novbr. 1861 nedsatte Overlandvæsencommissions Kjendelse af 8de Octbr. 1862: „De fremsatte Paastaande afvises, forsaavidt de angaae de ovenangførte Landvæsencommissionsforretninger og Kjendelser, der efter den bestaaende Lovgivning ikke kunne være Gjen-

stand for Appel. Ligeledes afvises de Paastande, som vedrøre Dinkostninger og Protester, der ikke endnu ere af den ordinaire Landvæsenkommission endeligen paafjendte. Den indaankede Kjendelse af 24de August 1861, forsaavidt denne gaaer ud paa, at de nedlagte Protester ikke kunne tages til Folge, samt at Forretningen bør tillægges Fremme, bør derimod ved Magt at stande, og det Fornødne til Fuldbyrnelsen af den trufne Overenskomst om Nedlæggelsen af Nedre Bærebros Mølle foranstaltet, men dog med den Modification, at der indrømmes de paagjældende Eier og Brugere en Tidsfrist af 15, femten, Aar til at refundere de paagjældende Amtsrepartitionsfonds de af disse forskudsvis udredede Summer for Møllens Nedlæggelse. Dinkostningerne ved Overlandvæsenkommissionen, ialt 173 Rdl. 1 Sk., udredes af Kjøbenhavns Magistrat. At efterkommes under Udfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foraavidt den indaankede Overlandvæsenkommissions-Kjendelse blandt Andet gaaer ud paa, at der indrømmes de paagjældende Eier og Brugere en Tidsfrist af 15 Aar til at refundere vedkommende Amtsrepartitionsfonds de af disse forskudsvis udredede Summer for Nedre Bærebros Møllens Nedlæggelse, findes der at maatte gives Citanterne, der med Hensyn til denne Bestemmelse have paaanket Kjendelsen i Genhold til Lov om Landvæsenkommissioners og Overlandvæsenkommissioners Sammensætning m. m. af 30te December 1858 § 21, Medhold i, at Overlandvæsenkommissionen har manglet Competence til at give samme. Den i Kjendelsen omhandlede Overenskomst, hvorved der for Erlæggelsen af den derved betingede Erstatning var fastsat en Tidsfrist af i det Hele 5 Aar, kan nemlig kun antages at være tiltraadt af Citanterne saaledes, at, idet de indstode Møllens Eier for Betalingen af Erstatningssummen, de samme Terminer kom til at gjælde for dennes Refusion af vedkommende Lodsieiere, som vare vedtagne for dens Erlæggelse til Mølleren; og ligesom det er uden Hjemmel i Lovgivningen, navnlig i de i Kjendelsen paaberaabte Bestemmelser i Lov, indeholdende Tillæg til og Forandringer i den gjældende Lovgivning om Bands Afledning m. v., af 17de Januar 1859 §§ 1 og 2 — (jfr. herved samme Lovs § 3 og Lov, indeholdende Tillæg til Anordningen af 29de Juli 1846, af 16de Marts 1851 § 5) — at der i et Tilfælde som det omhandlede skulde tilkomme Landvæsenkommissionen Competence til, uden vedkommende Amtsråds Samtykke, at bestemme andre Terminer for Forskrækningens Refusion end dem, der ere vedtagne for Udbetalingen til Eieren, og navnlig at fastsætte dem paa en for de paagjældende

Amtrepartitionens fonds byrdefuldere Maade, saaledes har der ikke under Sagens Behandling været indrømmet Overlandvæsenkommissionen Competence til at give nogen Bestemmelse som den paaankede.

Som Følge heraf vil denne efter den derom fremsatte Paaastand være at ophæve.

Processens Omkostninger for Høiestret blive efter Omstændighederne at hæve.

Chi kjendes for Ret:

Den i den indankede Kjendelse indeholdte Bestemmelse, at der indrømmes de paagjældende Eiere og Brugere en Tidsfrist af 15 Aar til at refundere vedkommende Amtrepartitionens fonds de af disse forskudsvis indredede Summer for Nedre Bærebros Møllens Nedlæggelse, ophæves. Processens Omkostninger for Høiestret hæves.

Af den indankede Kjendelses Præmisser meddeles Følgende; „Efterat det i omtrent et halvt Aarhundrede har været en Gjenstand for Autoriteternes og navnlig for Landvæsenkommissionernes Bestræbelser at forene de forskjellige Interesser, som gjøre sig gjældende med Hensyn til Vandstanden i den saakaldte Bærebros Aa fra Hovelund til Isøfjorden, og efterat igjen i Slutningen af Aaret 1860 en ny Landvæsenkommission var udnævnt og detaillerede Planer til Udvikelsen, Forbygningen og Reguleringen af den nævnte Aa vare udarbejdede af en Sagkyndig og forelagte til Bedømmelse, lykkedes det under Landvæsenkommissionens Møde den 20de November 1860 at tilveiebringe en Overenskomst imellem Eieren af Nedre Bærebros Mølle Jørgen Nielsen og de tilstedeværende paagjældende Lodsieiere om, at Møllen og alle dertil hørende Vandværker skulde neblægges inden 1ste April 1861 imod en Erstatning af 40,000 Rdl., at udredes i visse Terminer. Sagen optoges derpaa til Kjendelse, som berammedes til Afgjælfte den 8de December 1860.

Paa den saaledes bestemte Dag eragtede Commissionen, at den paatænkte Foranstaltning og trufne Overenskomst i Set og Alt maatte billiges, og bemærkede, at Møllens Neblæggelse efter stedfunden Undersøgelse ikke vilde have en for stærk Udtørring af det vandførende Terrain tilfølgende, samt vebtog i Genhold til Loven af 16de Marts 1851 at gjøre Indstilling til de vedkommende Amtsraad — det er Amtsraadene for Kjøbenhavns, Roeskildes og Frederiksborg Districter —, som ogsaa alle have approberet den trufne Overenskomst.

Ved Landvæsenkommissionens Møde den 24de August 1861 blev der imidlertid af samtlige Beslyttere for de Gudsfer og Stiftelser, som ere interesserede i Sagen, protesteret imod den stedfunden Overenskomst, og navnlig af Kjøbenhavns Magistrat som Eier af Bidstrup Guds og Herlighedseier til Arvefæsteeiendommen

Nedre Børebros Mølle; men i sin afgivne Kjendelse eragtede Commissionen, at de nedlagte Protester ikke kunde tages tilfølgende, og at Forretningen burde tillægges Fremme.

Denne Kjendelse, hvilken Magistraten Characteriserer som uløbegrundet baade i Formalitet og Realitet, er under 17de October forrige Aar af velskemte Magistrat begjært indanket for en Overlandvæsencommission, og har Indenrigsministeriet derefter under 30te November forrige Aar udmeldt nærværende Overlandvæsencommission til at undersøge og paakjende Sagen.

Det har imidlertid ikke undgaaet Overlandvæsencommissionens Opmærksomhed, ligesom det ogsaa under Sagens Forhandling den 24de August Sidstleden blev ideligen og stærkt fremhævet af mange af de tilstedeværende Lodsieiere, at det er en tung Byrde for dem at skulle i et kort Aaremaal udrede en ofte betydelig Sum for en Foranstaltning, af hvilken de i mange Tilfælde ikke ville komme til at høste Nytte i deres Besiddelsestid.

Denne efter Overlandvæsencommissionens Sjøn meest begrundede Indvending, der kan reises mod den stete Overeenskomst og trusne Foranstaltning, kan imidlertid remedieres derved, at Amtsrepartitionfondene udrede den aarligen forfalvende Deel af Erstatningen til Møller Nielsen, og at Refusionen derefter skeer af de paagjældende Eiendomme i et længere Aaremaal, saafom i 15 Aar, Alt i Overeensstemmelse med de i Loven af 17de Januar 1859 §§ 1 og 2 indeholdte Grundsatninger“.

Nr. 273.

Advocat Liebe
contra

1) Peter Johan Burkal, 2) Jørgine Lovise Sørensen eller Sørensdatter, 3) Niels Nielsen, 4) Ane eller Anna Marie Christensen, 5) Christian Pedersen Burkal, 6) Christen Hansen Geg og 7) Sine eller Zindet Christensen (Defensor Hindenburg), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Opsætsighed mod Politiet, Nr. 2, 4, 5 og 7 for Meddeelagtighed i Tyveri, eventualiter Hæleri, Nr. 3 for Tyveri og Nr. 6 for Hæleri.

Gjording og Malt Herredets Extrarets Dom af 23de Marts 1863: „Arrestanterne Niels Nielsen og Peter Johan Burkal bør hensættes til Tugthuusarbejde, hver især i 8 Aar. Arrestanterne Ane Marie Christensen, Christian Pedersen Burkal og Jørgine Lovise Sørensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, Forstnævnte i 6 Aar, de 2de Sidstnævnte hver især i 1 Aar. Arrestanten Christen eller Christian Johansen Burghel eller Burkal og Tiltalte Sine eller Zindet Christensen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød, hver især i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte Christen Hansen Geg i simpelt Fængsel paa sædvanlig

Fangekost i 80 Dage. Saa bør de samtlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, tilsvare alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Færsklev og Hoftrup, 8 Rdl. til den Første og 6 Rdl. til den Sidste, samt Diætpenge til Actor efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 13de Juli 1863: „Tiltalte Peter Johan Burkal bør hensættes til Tugthuusarbejde i 7 Aar. De Tiltalte Jørgine Lovise Sørensdatter og Christen Hansen Ceg bør hensættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til de de Tiltalte Niels Nielsen, Anna Marie Christensen, Christian Pedersen Burkal og Sine eller Zindet Christensen idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, hvorunder Actor for Underretten tillægges i Salair 12 Rdl., Defensor sammesteds 10 Rdl. samt Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Tsaafsen og Møller, hver 12 Rdl., udredes af de Tiltalte Niels Nielsen, Peter Johan Burkal, Anna Marie Christensen og Sine eller Zindet Christensen, Een for Alle og Alle for Een, hvorhos de Tiltalte Christian Pedersen Burkal og Jørgine Lovise Sørensdatter, Een for Begge og Begge for Een, og in solidum med de 4 førstnævnte Tiltalte, deraf tilsvare Halvdelen og Tiltalte Christen Hansen Ceg ligeledes in solidum med de 4 Førstnævnte $\frac{1}{8}$ deraf. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

Af den indankede Doms Præmisser meddeles følgende: „Under denne Sag tiltales Niels Nielsen, Peter Johan Burkal, Anna Marie Christensen, Christian Pedersen Burkal, Jørgine Lovise Sørensen eller Sørensdatter, Sine eller Zindet Christensen og Christen Hansen Ceg, de 2 Førstnævnte for Tyveri, samt Peter J. Burkal tillige for Opsætighed mod Politiet, A. M. Christensen, Chr. P. Burkal, Jørgine S. Sørensen-

batter og Zindet Christensen for Meddeelsaglighed i Tyveri eller for Hæleri, samt Chr. Hansen Seg for Hæleri, hvorimod Eagen, der i 1ste Instants tillige angif Chriften eller Christian Johansen Burghel eller Burkal, ikke for dennes Bedkommende er indanket for Overretten.

.....*)

Det er ligeledes tilfrækkeligt oplyst, at de Tilstalte Niels Nielsen og Peter Johan Burkal den 27de December f. A., efter Tilfnyndelse af Tilstalte Anna Marie Christensen, traf Aftale om den følgende Dags Aften eller Nat at begaae Tyveri hos Huusmand Mathias Boisen Pedersen i Nørhølling, idet Anna Marie Christensen deels meddeelte Peter Johan Burkal, at Beboerne den 28de December formeentlig skulde i Besøg, deels omtalte, at de havde slagtet en Griis, samt at hun antog, at Flæsket var i Spisefammeret, gennem hvis Vindue — som hun gav dem Anviisning paa at finde — hun efter sin Forklaring sagde, at man maatte gaae for at komme ind og saae Fødevarerne, dersom de skulde stjæles. Efterat Niels Nielsen derpaa havde indfundet sig om Aftenen den 28de December, begav han og Peter Johan Burkal sig til Mathias Boisen Pedersens Huus, hvor Burkal ituslog en Rude i Spisefammervinduet, hvilket han derpaa aabnede, og efterat være steget ind igjennem det, tilvendte han sig forskellige Fødevarer, en Flaske Sirup og en Flaske Eddike m. v., hvilket han rakte ud til Niels Nielsen; for at finde Brød steg han derpaa ud af Vinduet og ituslog en Vinduesramme, steg Burkal ind i Kammeret, hvor han tilvendte sig en Deel Uld, nogle Lys samt en Dunk med Brændeviin, hvilket han rakte ud til Nielsen. Inden han endnu var kommen ud igjen derfra, var Nielsen steget gjennem Spisefammervinduet og derfra gaaet ud i Kjøkkenet for at søge efter Brød, hvilket han dog ikke fandt, hvorimod han bragte nogle Grøn med i en Pose. Efterat de havde drukket en Deel af Brændevinet i Dunken, bragte de derpaa det Stjaalne hjem til Anna Maria Christensen, der var bleven oppe for at modtage dem, og hvor de formeentlig ankom Kl. 9—10. De fortærede derefter Noget af det Stjaalne og deelte Resten, samt nedgravede Burkals Andeel deraf, hvorpaa de bleve enige om igjen at gaae over til Mathias Boisen Pedersens Huus for at stjæle Brød, hvortil Burkal først ikke var villig, medens Nielsen og Anna Marie Christensen omtalte, at Brødene formeentlig fandtes i Dønen, og Sidstnævnte derhos gav Anviisning paa, hvor Dønen var. Det blev efter de Tilstaltes Forklaringer vel ikke ved denne Leilighed udtrykkeligt omtalt, at Tyveriet ogsaa denne Gang skulde udføres ved Indfigning gennem Vinduet, men efter de Tilstaltes Forklaringer havde Nielsen og Burkal meddeelt Anna Marie Christensen, hvorledes de første Gang havde udført Tyveriet samt at Døren var aflaaet, og Sidstnævnte har ogsaa under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør udtrykkeligt erkjendt, at hun ansaae det for en Selvsølge, at Nielsen og Burkal ogsaa denne Gang vilde udføre Tyveriet ved at gaae igjennem Vinduet. Nielsen og Burkal gif nu paany, efter Sidstnævntes Forklaring et Par Timer

*) Her udelades en meget vidtløftig Fremstilling af nogle Kartoffels- og Kaaletyperier, som ere uden al Interesse.

efter deres Hjemkomst, efter A. M. Christensens Formening omtrent Kl. 11, til M. B. Pedersens Huus, hvor de begge stige ind gjennem Episkammervinduet, og efterat de forgiæves havde søgt efter Brød i Ovnen, gif de, idet de havde Lys tændt, fra Klokken ind i en tilfødende Stue, hvor 2 Børn laae og sov, samt gjennem en Forslue ud i Loen, hvorfra de ad en Stige gif op paa Loftet, og her tilvænde de sig af et Kar hver 3 Brød. Efterat Birkal derpaa var kommen ud af Vinduet igjen, bemærkede han, at der kom Folk til og medbealte Nielsen, der endnu ikke var kommen ud, dette, hvorefter han løb over Heben, men da han faldt og troede, der var Noget efter ham, kastede han sine 3 Brød samt Nielsens Sæk, som han havde taget med. Da Nielsen kom ud af Vinduet og løb over Heben med de 3 Brød, blev han forfulgt af Bestjaalne, som nu, idet Klokken efter hans Forklaring omtrent var 12 — hvad Tiltalte Birkal har erkjendt for rigtigt, medens Tiltalte Nielsen har formeent, at Klokken ikke var saa mange — kom hjem tilligemed sin Hustru — efter hvis Formening Klokken da var omtrent $11\frac{3}{4}$ —, og da Nielsen derpaa indhentes af Bestjaalne, der — hvad denne ikke har villet benægte — først gav ham et Slag over Skulderen med sin Stok, kastede han Brødene fra sig og gav Bestjaalne et Slag over Hovedet med en Stok, han havde med sig, saa at denne sprang istykker, ligesom han derefter tilføiede Bestjaalne, med hvem han nu brødes, og som efter sin Forklaring blødte stærkt, flere Slag i Hovedet og andetsteds, samt kastede Bestjaalne til Jorden, hvorved Nielsen ogsaa faldt, og da han ikke kunde slippe løs fra Bestjaalne, satte han sit Knæ paa Brystet af denne, som derpaa slap ham.....*) Foruden de, som berørt, efter Lyberiet bortkastede Brød, der ere vurderede til ialt 1 Rdl. 3 Mk., ere endvidere en Deel af de øvrige stjaalne Gjenstande, hvilke tilsammen maae antages at have havt en Værdi af over 10 Rdl., kunne tilføiede og udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endelig er det særligt for Peter Johan Birkals Vedkommende oplyst, at han, da Sognefogden med 5 Mand om Aftenen den 29de December f. A. kom til hans Bolig for at anholde ham, og en af disse Mænd, idet han traadte hen til Sengen, hvori han laa, gjorde opmærksom paa, at der stod et ladt Gevær ved Sengen, greb om Geværpiben omtrent samtidigt med Sognefogden, og først slap Geværet, efterat Sognefogden havde slaaet ham over Haanden med en Stok, ligesom og at han vægrede sig ved at staae op, uagtet Sognefogden havde vist ham sit Skilt, og først stod op, efterat Sognefogden havde grebet ham i Brystet og paany paalagt ham siebliffeligen at gjøre dette.

Efter det Anførte har Tiltalte Niels Nielsen deeltaget i Udøvelsen af de ovennævnte Lyberier af Kartofler samt af Lyberierne hos Huusmand Mathias Boisen Pedersen, hvilke sidste ere forøvede ved Indbrud i beboet Sted, hvorhos i alt Fald det af dem, der udførtes senest og hvorved Brødene borttoges, maa antages at være forøvet ved Nattetid; for dette sit Forhold vil han, der er født i Aaret 1828 og tidligere efter Frøs og Kalslunds Herreders Criminalrets Dom af 11te Januar 1861 er straffet for Lyveri med Fængsel paa Vand og

*) Her udelades atter et Udsnit af Dommen.

Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. §§ 14 og 12, 2det Led, med en Straf, der ved Underretsbommen findes passende fastsat til Tugthuusarbejde i 8 Aar.

Tiltalte Peter Johan Burkal har deltaget i Udførelsen saavel af disse nysammelte Typerier, som af Raaltyperierne i Sønderfrov Have, og han, der er født i Aaret 1838, og tidligere har været straffet ifølge en den 26de November 1858 affagt Underretsdom med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage for voldeligt Overfald, samt ifølge Høiesterets Dom af 21de Juni 1860 i en Sag, hvorunder han tiltaltes for ved Trusel at have tiltunget sig Samleie med et Fruentimmer og for politistridig Adfærd, med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil for bemeldte sit Forhold nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Led, og § 1, hvorimod den af ham ved hans Anholdelse udviste Opsætighed efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikke findes at have været af en saadan Veffassenhed, at nogen særlig Straf derfor vil kunne paalægges denne Tiltalte. Den Straf, denne Tiltalte efter de anførte Lovbestemmelser har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 7 Aar.

Tiltalte Anna Marie Christensen, der er født i Aaret 1832 og ikke tidligere har været under Tiltale, maa ansees ved Tilfjendelse og Anviisning at have medvirket paa en saadan Maade til de begaaede Indbrudstyperier, og navnlig ogsaa til det seneste af disse, at hun herfor vil være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, jfr. § 12, 2det Led, med en Straf, der findes ved Underretsbommen at være passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, og hvori tillige vil være indbefattet den Straf, denne Tiltalte har forskyldt for sin Medvirkning til eller Meddeeltighed i Typerierne af Kartofler og Kaal.

De Tiltalte Christian Pedersen Burkal, der er født i Aaret 1819, og Hustru Jørgine Lovise Sørensbatter, der er født i Aaret 1825, have begge ved foregaaende Handlinger medvirket til i alt Fald det ene af Kartoffeltyperierne og Førstnævnte derhos til Raaltyperierne, medens Sidstnævnte maa ansees skyldig i Hæleri med Hensyn til nogle af de stjaalne Kaal. Disse Tiltalte ere blandt Andet tidligere ifølge Overrettens Dom af 24de November 1862 ansete med Fængsel paa Bånd og Brød hver i 4 Gange 5 Dage, Chr. Pedersen Burkal for Meddeeltighed i Tyveri og i Attentat derpaa efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, jfr. § 1 og § 80, og Jørgine Lovise Sørensbatter for Meddeeltighed i Attentat paa Tyveri samt for Hæleri efter samme Forordnings §§ 21 og 22, jfr. §§ 1 og 80. For det dem under denne Sag overførte Forhold vilde disse Tiltalte nu være at ansee, Chr. Pedersen Burkal som for anden Gang begaaet Tyveri efter den nysnævnte Forordnings § 13 med en Straf, der ved Underretsbommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, Jørgine Lovise Sørensbatter, som ved Underretsbommen er anset efter de samme Lovbestemmelser med en lige Straf, derimod ikkun som for anden Gang begaaet Hæleri efter den nævnte Forordnings § 22, jfr. § 25, idet det ikke findes med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne antages, at den hende ved den ældre Dom for

Meddeeltighed i Attentat paa Tyveri idømte Straf, der er fastsat under Tret for denne Forbrydelse og for Hæleri, ligger indenfor Grændsen af Straffen efter Forordningen af 11te April 1840 § 1. Straffen for Tilstalte Jørgine Lovise Sørensdatter findes efter de anførte Lovbestemmelser passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tilstalte Sine eller Zindet Christensen maa ansees skyldig i foregaaende Meddeeltighed i det Raaltyveri, hvortil hun som berørt forsynede en af Gjæringsmændene med en Pose, ligesom hun har begaaet Hæleri saavel med Hensyn til Gjenstande, der henhøre til Indbrudstyveriet, som med Hensyn til sjaalne Raal og Kartofler, og for sit Forhold i disse Henseender vil hun, der er født i 1826 og ikke tidligere har været under Tilstale, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, jfr. § 1 og § 22, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tilstalte Christen Hansen Teg, der er født i Aaret 1802 og tidligere ved en i Hertugdømmet Slesvig affagt Dom er anseet med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage for ulovlig Omgang med Hittegods, har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til nogle af de sjaalne Raal, og for dette sit Forhold vil han, idet der navnlig ikke skjønnes, saaledes som i Underrettsdommen antaget, at være hjemmel til at tillægge den ham i Hertugdømmet Slesvig for ulovlig Omgang med Hittegods overgaaede Dom samme Virkning som en Dom for Hæleri, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 for 1ste Gang begaaet Hæleri med en Straf, der i Henhold til Forordningen af 12te Juni 1816 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de figl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiestreftstidende,

udgiven

af

Høiestrefts Protocolsecretairer.

Nr. 30.

Den 31te October.

1863.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 16de October.

Nr. 308.

Advocat Liebe

contra

Christopher Olsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Færoernes Sorenskriveries Extrarets Dom af 20de Juni 1863: „Tiltalte Christopher Olsen af Hove bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 5 Aar; saa bør han endvidere udrede i Erstatning til Niclas Joensen Hove 10 Mk., samt derhos betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Defensor, Kjøbmand E. D. Bøerengen, 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrefts Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 4 Aar.

Ehi fjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Færø Amt's Ordre af 14de Januar d. A. tiftales under nærværende Sag Christopher Olsen af Høve for Tyveri.

Ved egen med de øvrige tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse er Tilstalte overbevist om Ratten imellem den 18de og 19de October f. A. at have taget et Niclas Joensen af Høve tilhørende, til 10 Mk. vurderet Gimmerlam, der henstod i Eiermandens Faarehuus, hvortil Tilstalte skaffede sig Udgang ved at oplukke Døren, som kun var tillukket udvendigfra ved en Træknarve eller Hvirvel. Det stjaalne Lam førte Tilstalte hjem til sin Bolig, hvor han endnu samme Nat slagtede det, kogte et Stykke af Kjødet og lavede Pølser af Blødet.

Tanken om at begaae Tyveriet opstod efter Tilstaltes Forklaring, der ikke modsiges af hvad der ellers under Sagen er oplyst, først kort før han udførte samme, og som Motiv til sin Handling har han anført sin trængende Forsætning og Mælbidenhed med sin Kone, der i længere Tid havde ligget syg, uden at han havde været istand til at skaffe hende anden Næring end Bygbrød og Bygfluppe, hvilket hun ikke godt kunde taale, Data, der bekræftes ved de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger.

Forsaavidt Tilstalte under Sagen tillige er sigtet for paa ulovlig Maade at have sat sig i Besiddelse af nogle Gaafesjæer, som ved en i hans Huus anstillet Undersøgelse bleve fundne paa Postet, da er der i denne Henseende ligeoverfor Tilstaltes vedholdende Benægtelse ikke tilveiebragt noget Beviis, skjøndt vel en ikke ringe Formodning.

Før det ovenanførte Tyveri vil derimod Tilstalte, der er langt over criminel Lovaldet og 2de Gang tidligere straffet, nemlig ifølge Færøernes Sorensskriveries Extrarets Dom af 4de September 1854 for første Gang begaaet Tyveri med 2 Aars Forbedringshuusarbeide og ifølge Høistrets Dom af 29de August 1859 for anden Gang begaaet Tyveri, Hæleri og svigagtig Omgang med betroet Gods med samme Strafarbeide i 18 Maanedet, være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og skjønnes Straffen i Betragtning af samtlige Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar.

Endelig vil Tilstalte have at udrede i Erstatning til Eieren af det stjaalne Lam, Niclas Joensen af Høve, 10 Mk., samt derhos alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger“.

Mandagen den 19de October.

Nr. 294.

Advocat Liebe

contra

Hans Jensen (Defensor Hindenburg),

der tiftales for at have ladet sine Børn bette samt for ulovlig Brænde-
viinshandel.

Bregentved-Gisfelfeld Birks Politirets Dom af 21de April 1863: „Tiltalte, Indsidder Hans Jensen af Kongsted, bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og til Præsts Amts Fattiggæsse bøde 15 Rdl. Saa bør han ogsaa betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. Det Idømte at udrede inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørigt at fuldbyrdes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juli 1863: „Tiltalte, Indsidder Hans Jensen af Kongsted, bør henfattes i simpelt Fængsel i 8 Dage og til Præsts Amts Fattiggæsse bøde 10 Rdl. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og Delbanco, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for ulovligt Salg af Brændeviin, bliver Sagen, da han ikke tidligere er dømt for denne Forseelse og Bøden for samme, første Gang begaaet, ikke udgjør summa appellabilis for Højesteret, at afvise. Isørigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Forsaauidt Hans Jensen er tiltalt for ulovligt Brændeviinsalg, afvises Sagen. Isørigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Da det under nærbørende fra Bregentved-Gisfelfeld Birks Politiret hertil indankede Sag, under hvilken Tiltalte, Indsidder Hans Jensen af Kongsted, actioneres for at have ladet sine Børn betle og for ulovlig Brændeviinshandel, ved hans egen med det isørigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er godtgjort, deels at han har ladet sine Børn betle, deels at han den 4de Marts d. A. har indfundet sig ved en Auction i Svennerup Skov og uden dertil erhvervet Berettigelse for Betaling udfjænkter Brændeviin, vil han, der er sødt 1811 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, i Henhold til Lov af 3die Marts 1860 og 29de December 1857 § 78, være at ansee med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel

i 8 Dage og en Mulct af 10 Rdl. til Præsts Amts Fattigkasse, og overensstemmende dermed vil Politirettens Dom, ved hvilken han er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og en Mulct til bemeldte Fattigkasse af 15 Rdl. være at forandre, hvorimod Dommen, forsaavidt den har paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil være at stadfæste“.

Nr. 188.

Justitsraad Bunzen

contra

Dines Pedersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for ved Paakjørsel paa Landeveien at have tilføiet Huusmand Niels Rasmussen Legemsbestadigelse.

Lunde og Skam Herredets Eyrarets Dom af 16de Decbr. 1862: „Den Tiltalte, Boelsmand Dines Pedersen paa Uggerålev Mark, bør bøde 10 Rdl. til Odense Amts Fattigkasse og betale de til Huusmand i Stige Niels Rasmussens Helbredelse efter den ham tilføiede Bestadigelse ved Overkjørselen den 15de Juli d. A. medgaaede og fremdeles medgaaende Omkostninger, forsaavidt disse ikke allerede maatte være betalte af den Tiltalte, samt Erstatning efter uwillige Mænds Skjon for det Næringsstab, som bemeldte Niels Rasmussen har lidt og fremdeles vil lide ved at være bleven overkjort. Saa bør den Tiltalte ogsaa betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Proveprocurator Borch og Kammerassessor, Procurator Jespersen, 6 Rdl. til hver, samt til Auditeur Bjerre 2 Rdl. Den idømte Erstatning for Helbredelsesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Martz 1863: „Tiltalte, Boelsmand Dines Pedersen af Uggerålev Mark, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog at der tillige tillægges Huusmand Niels Rasmussen Erstatning hos Tiltalte for Svie og Smerte efter uwillige af Retten udmeldte Mænds Skjon. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Westrup og Procurator Salomonson, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factistte Fremstilling — og med Bemærkning, at den efter Dommens Afjigelse tilveiebragte

Løgeattest ikke kan medføre Forandring i Resultatet — billiges det, at Tiltalte er anseet skyldig til Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 29, men efter Omstændighederne findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel i 14 Dage. Den for Svie og Smerte tilkjendte Erstatning vil derhos bortfalde, idet Betingelsen herfor efter Forordningens § 28 ikke skjønes fuldstændigen at være tilstede, hvorimod det med Hensyn til den isørigt tilkjendte Erstatning og Actionens Omkostninger vil have sit Forblivende ved Dommeus Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte bør straffes med Fængsel i 14 Dage. Isørigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Erstatning for Svie og Smerte bortfalder. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Lunde og Stam Herreders Erraret hertil indankede Sag tiltales Boelsmand Dines Pedersen af Uggerslev Mark for ved Paakjørsel paa Landveien at have tilføjet Huusmand Niels Rasmussen Legemsbeskadigelse.

Sagens Omstændigheder ere følgende. Tiltalte forlod den 15de Juli f. A. Kloften henimod 9 om Aftenen Odense, hvor der samme Dag havde været Marked, og kjørte til sit Hjem ad Slettens Landveie. Paa denne Tour skal en anden Mand, der kjørte forbi Tiltalte, have flaaet Sidstævntes Heste, og for nu om muligt at faae fat i denne Mand, besluttede Tiltalte at kjøre saa hurtigt, at han kunde komme Manden forbi og naae Kroen ved Veien, forinden denne kom dertil. I denne Hensigt kjørte Tiltalte, som det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, i en stærk Trav hen ad Veien, hvor der paa den Tid var mange Vogne, af hvilke Tiltalte kjørte flere, deriblandt den nævnte Mand, forbi, og da han kort efter i samme Trav svingede om et Par foran ham kjørende Vogne, saae han, at der gik 2 Mænd foran Vognen, til hvilke han raabte Varsfo, men da den ene af disse Mænd ikke hurtig nok gik tilside, kom han til at paakjøre denne Mand, som var Huusmand Niels Rasmussen, der ved den nævnte Leilighed kastes overende og overkjortes, hvorved hans ene Laar og den ene Arm brækkedes. Dagen efter blev Niels Rasmussen, som strax efter det Paaserebe var bleven tilset af en Læge, ført til Sygehuset i Odense, hvor han henlaa til den 19de October f. A., og om hans Tilstand paa den Tid, han forlod Sygehuset, har Lægen erklæret, at der dengang endnu var en meget betydelig Svulst i det Been, som havde været brækket, og at Niels Rasmussen paa Grund af denne stærke Hævelse kun med Nød og neppe kunde taale at være oven Senge, samt at hans Helbred i det Hæle ikke synes at være stærkt, ligesom Lægen tvivler om, at

Niels Rasmussen nogenfinde ganste vil forvinde det Knæ, han ved denne Leilighed har faaet. Rægen tilføier derhos, at der vistnok kan gaae et halvt Aar eller mere, forinden Niels Rasmussen kan begynde at gaae frit omkring, hvorimod han tidligere vil have Brug af Armen, ligesom den Forkortelse af Venet, som er en Følge af Laarbruddet, vel i Begyndelsen vil vanskeliggjøre Gangen, men naar han forøvrigt vinder Kræfter i Lemmet, antages denne Hindring dog ikke at ville være væsentlig.

En efter Overrettens Foranstaltning indhentet Lægeerklæring angaaende Niels Rasmussens nuværende Tilstand gaaer ud paa, at Arbeidsfærdigheden i Armen, ved hvis Brug endnu viser sig Svækkelse og Smerte, vil blive fuldstændigt restituert, men at derimod Laarbruddet har medført, at Niels Rasmussen, der for Tiden maa bruge Krykker, som han ikke i det første Aar vil kunne kaste, for sin øvrige Levetid vil komme til at halte i betydelig Grad: blive Krøbling. Rægen har endvidere tilføiet, at ved den paaførte Bestadigelse er Niels Rasmussen, der var Skibstømmermand, bragt i en saadan Tilstand, at han ingenfinde vil kunne gjenvinde den til dette Haandværk fornødne Færdighed, og at han saaledes er bleven uskiftet til sit tidligere Erhverv, idet hans Arbeidsdygtighed for Fremtiden er indskrænket til hvad han kan foretage sig med Hænderne.

Efter Niels Rasmussens Forklaring bemærkede han ikke Tiltaltes Vogn, førend han hørte, at der blev raabt Værfto, og i det samme Dieblif blev han, idet han vendte sig om for at see hvorfra Raabet kom, hjørt overende, i hvilken Henseende bemærkes, at Bidnet Lars Knudsen, som fulgte med Niels Rasmussen, har forklaret, at Værftoraabet kom saa seent, at Bidnet ikke troer, at Niels Rasmussen kunde have kommet tilside for Vognen, medens det selv, der gif nærmest ved Veigrøften, reddede sig ved at springe ned i denne. Derimod have 2de Mænd, der vare paa Tiltaltes Vogn, under Sagen bevidnet, at der i Tide blev raabt Værfto. Men hvad enten nu Tiltalte, der selv hjørte sin Vogn, har raabt Værfto i betimelig Tid eller ikke, og hvad enten Niels Rasmussen ved istedetfor at vende sig om strax at springe tilside kunde have undgaaet at blive paakjört eller ikke, saa findes dog Tiltalte, der, uagtet han havde bemærket Niels Rasmussen og Lars Knudsen, ikke holdt Hestene an eller dreiede tilside, men uforandret vedblev sin stærke Hjørsef, ved dette sit Forhold at have viist en særdeles Ligegyldighed for Andres Liv og Sundhed, og naar da henføes til den Niels Rasmussen tilspiede betydelige Bestadigelse, vil Tiltalte, der er født den 9de Juli 1834 og ikke tidligere har været criminaliter tiltalt eller dømt med Undtagelse af, at han som Militair for Insubordination har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød, ikke kunne undgaae at ansees efter Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 29, saaledes som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, men den Tiltalte ved bemeldte Dom idømte Straf, der er bestemt til en Mulct af 10 Rdl., findes dog efter Sagens Omstændigheder at burde forandres til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Derimod bifalbes Dommens Bestemmelser om den Tiltalte paalagte Erstatningspligt, dog at denne efter Niels Rasmussens under Sagen neblagte Paastand tillige vil have at

omfatte Erstatning for Svie og Smerte, hvilken Deel af Erstatningen vil være at bestemme ved uvillige, af Retten udmebte Mænds Eksp.

Med de nævnte Modificationer med Hensyn til Straffen og Erstatningen vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stabsæfle“.

Tirsdagen den 30de October.

Nr. 270.

Advocat Hindenburg
contra

Thomas Graversen Svendsgaard (Defensor Bunken),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Skodborg og Baudfuld Herreders Extravets Dom af 21de Januar 1863: „Tiltalte Thomas Graversen af Svendsgaard i Faberg Sogn bør at hensesættes i Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, men isvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og at betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hjorth, og Defensor, Procurator Christensen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 29de Juni 1863: „Tiltalte Thomas Graversen Svendsgaard bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ssaacsen og Morville, 10 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grundz kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Thomas Graversen Svendsgaard for Tyveri og bedrageligt Forhold. Da Tiltalte imibsertid i førstnævnte Henseende ved Underrettsdommen er frifunden for Actors Tiltale, og bemeldte Dom alene er indanket for Overretten efter hans egen Vegjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Sigtelsen for bedrageligt Forhold.“

Efter de i denne Henseende under Sagen fremkomne Oplysninger havde Tiltaltes Fader, Gaardmand Gravers Thomsen, for en Deel Aar siden — efter hans Udsagn, da Tiltalte, der er født 1825, kom til Skjelsaar og Alder — overladt Tiltalte Bestyrelsen af sin Gaard Svendsgaard i Faberg Sogn af Hartkorn 5 Tdr. 1 Ekp. „ 3/4 Alb., saaledes at Tiltalte navnlig selvstændigt forestod Gaardens Drift og folgte af dens Ud- og Besætning, hvad han fandt for godt, ligesom han ogsaa gjorde de fornødne Indkjøb til Gaarden og paa egen Haand foretog de med Gaardens Drift og Familiens Underholdning forbundne Udbetalinger. Ved Siden deraf drev Tiltalte Handel med Kreaturer først alene og siden — som det maa antages fra Aaret 1850 — i Forening med sin yngre Broder Mads, der ligeledes opholdt sig hjemme i Faderens Gaard, saaledes at navnlig Tiltalte sædvanligviis indkjøbte Kreaturerne, som Mads derpaa affatte, hvorefter han leverede de indkomne Penge til Tiltalte, der desuden kjøbte og solgte Ud, Skind og Korn. Denne Handel, der i Begyndelsen skal have været drevet med Fordeel, maa antages efterhaanden at have medført betydelige Tab, og for at tilveiebringe de fornødne Midler til at dække disse udfærdigede Gravers Thomsen under 16de Februar 1858 en Obligation paa 4,800 Rbl. til sine to Sønner, Tiltalte og Mads, med 1ste Prioritets Panteret i Svendsgaard; paa denne Obligation blev der derefter opnaaet et Laan i Nationalbanken først paa 3,000 Rbl. og siden, efterat Mads i dette Niemed havde overdraget Tiltalte at disponere over Obligationens hele Paalyden, endvidere paa 500 Rbl., og da disse Beløb vare utilstrækkelige til at dække Gjælden, udfærdigede Gravers Thomsen under 11te October s. A. til Tiltalte en ny Obligation paa 3,000 Rbl. med 2den Prioritets Panteret i Svendsgaard næstefter de fornævnte 4,800 Rbl.; paa denne Obligation erhvoldtes der derefter i Bankkontoiret i Aarhus et Laan paa 2,000 Rbl., og af de saaledes laante Beløb, tilsammen 5,500 Rbl., modtog Gravers Thomsen circa 2,000 Rbl., der bleve anvendte deels til Indfrielse af en ældre paa Gaarden hvilende Hæftelse, deels til Betaling af en Deel Løs Gjæld, hvorimod Resten circa 3,500 Rbl. maa antages at være anvendt til Dækning af den Gjæld, der var paadragen ved den af Tiltalte og Mads drevne Handel. Mads havde imidlertid, efter sin Forklaring, da det viste sig, at Handelen bragte Tab istedetfor Overskud, ophørt at deeltage i Handelen, og vil navnlig ikke siden 1857 have været i Fællesskab med Tiltalte om nogen Handel, idet han dog har indrømmet, at han senere til forskjellige Tider har affat en Drift Svinn og en Drift Køer, samt indkjøbt en Deel Svinn og et Parti Korn, men disse Handeler skete efter Mads's Anbringende alene for Tiltaltes Regning og Risiko, ligesom denne ogsaa skal have modtaget de ved Salgene indvundne Penge. Efterat Mads havde trukket sig tilbage fra Handelen, vedblev Tiltalte paa egen Haand at drive Handel som hidtil, hvormed han navnlig ogsaa vedblev, efterat de ovennævnte Laan vare optagne og anvendte paa den anførte Maade, ligesom han ogsaa fremdeles vedblev at bestyre Faderens Gaard paa samme Maade som tidligere, idet han oppebar Indtægterne af samme og betalte Udgifterne, berunder nu ogsaa Renterne af de optagne Laan. Da Gravers Thomsen imidlertid efter sin Forklaring mærkede, at Tiltalte kom bestandig dybere i Gjæld, fratog han

ham, som det maa antages henimod Slutningen af Aaret 1860, Gaardens Beskyrelse, der derpaa blev overdraget til Mads, og efter hvad Sidstnævnte og Gravers Thomsen samt dennes Datter Barbara have forklaret, har Tilstalte fra den Tid af ikke havt videre at bestille med Gaardens Indtægter og Udgifter, hvorimod Tilstalte har paaflaaet, at han endnu i 1861 har havt forskjellige ikke ubetydelige Indtægter og Udgifter vedkommende Gaarden. Tilstalte fortsatte derefter den af ham drevne Handel paa samme Maade som tidligere, idet han af og til opholdt sig paa Svenbøgaard, hvor han havde sin Kiste staaende. Han har derhos vedgaaet, at han i 1862, da han var i Forlegenhed for Penge, har tænkt paa at hjælpe sig ud deraf ved at gjøre et yderligere Laan i Nationalbanken paa den sammesteds beroende Obligation paa 4,800 Rdl., og at han i dette Niemed har skrevet en under Sagen fremlagt, den 7de Februar 1862 dateret Begjæring til Banken om et saadant yderligere Laan paa 800 Rdl., uden at han dog vil kunne huske, om han har affendt en lignende Begjæring til sin Commissionair i Kjøbenhavn og om han derpaa har modtaget Svar, og derefter har han under 27de Juni s. A. paa egen Haand og uden derom at tale med sin Fader, transporteret den ovennævnte til ham af Faderen udstedte Obligation paa 3,000 Rdl. til 8 forskjellige Personer, der i Transporten navnlig bemyndiges til at opsigge den efter dens Indhold, naar de fandt for godt, samt siges at have givet Tilstalte Baluta for Obligationens Paalydende, deels ved at paatage sig at indfri det i Bankcontoiret i Aarhus optagne Laan paa 2,000 Rdl., deels ved at qvittere forskellige nærmere specificerede Gjældsforbringere, som de ommeldte Personer hver for sig havde paa Tilstalte. Da den sidstnævnte Obligation derefter blev opfagt Gravers Thomsen til Udbetaling i 11te December Termin 1862, har denne, idet han har anbragt, at begge de omhandlede Obligationer henholdsvis paa 4,800 Rdl. og 3,000 Rdl. i sin Tid ere blevne udstedte af ham alene af Godhed for hans to Sønner, Tilstalte og Mads, og for at hjælpe dem til at betale den Gjæld, de havde paadraget sig ved den af dem førte Handel, men uden at der i saa Henseende paahvilede ham nogen Forpligtelse, idet navnlig hverken han eller hans andre Børn havde været i Fællig med Tilstalte og Mads om Handelen, og at Tilstalte ifkku havde maattet laane henholdsvis 3,500 Rdl. og 2,000 Rdl. paa Obligationerne, men derimod har været uberettiget til at disponere over deres Paalydende af 1,300 Rdl. og 1,000 Rdl., begjært criminel Undersøgelse indledet mod Tilstalte i Anledning af den af ham foretagne Disposition over Obligationen paa 3,000 Rdl. og navnlig for at forhindre, at Tilstalte paa lignende Maade skulde disponere over den først udstedte Obligation paa 4,800 Rdl.

Tilstalte har til Forsvar for den af ham brugte Fremgangsmaade paaberaabt sig, at han ikke har vidst rettere, end at hans Fader lige indtil 4 à 5 Maaneber før Undersøgelsen i Juni 1862 begyndte har været i Fællig med ham om den Handel, han deels alene deels i Forening med Mads har drevet, hvilken Handel blev drevet til hele Familiens fælles Bedste, hvorfor hans Fader formeentlig ogsaa selv var interesseret i, at den derved paadragne Gjæld blev betalt, samt at de i Aaret 1858 optagne Laan, ved hvis Stiftelse det var Meningen at der

fulde laanes saameget, som der kunde faaes mod Sikkerhed i Obligationerne, vare utilstrækkelige til at dække den ældre Gjæld, af hvilken Grund flere gamle Gjældsposier dengang bleve henstaaende uberigtigede, hvilke Tiltalte senere har maattet betale; Tiltalte har derfor efter sit Anbringende saameget mere anset sig berettiget til uden at indhente Faderens Samtykke at borttransportere den ommeldte Obligation, som Faderen aldrig havde forbudt ham at laane dens fulde Paalydenbe.

Det maa nu efter de foreliggende Oplysninger antages, at Tiltalte, medens han bestyrede Faderens Gaard, ingenstinde har aflagt Regnskab over dennes Indtægter og Udgifter, og at saadant ei heller er blevet ham afkrævet, ligesom det ogsaa maa forudsættes, at Indtægter og Udgifter vedkommende Gaarden og Familiens Underholdning ikke have været holdte afsondrede fra de Indtægter og Udgifter, der vedkom den deels af Tiltalte alene deels af ham i Forening med Mads' brevne Handel — i hvilken Henseende det saaledes ogsaa blandt Andet er oplyst, at Tiltalte købte Kreaturer, som han indsatte paa Gaarden, og solgte igjen andre Kreaturer bort af Gaardens Besætning —, og det maa endog, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, antages, at Tiltalte ikke ubeflukkede har haft Bestyrelsen af Gaardens og Familiens Pengevæsen, men at ogsaa andre Medlemmer af Familien undertiden uafhængigt af Tiltalte have besørget saadanne Ind- og Udbetalinger, som ellers i Reglen gik igjennem Tiltalte. Sidnævntes Anbringende om, at han antog, at hans Faber var i Fællig med ham om Handelen, kan derfor, idetmindst forsaavidt angaaer den Tid, i hvilken Tiltalte var Bestyrer af Gaarden, ikke forkastes, og efter hvad flere Vidner herom have forklaret, maa det ogsaa antages at have været en almindelig udbredt Mening, at Handelen drevs for Gravers Thomsens og hans Sønners fælles Regning, i hvilken Henseende navnlig et Vidne edelig har udsagt at have den 1ste August 1859 hørt G. Thomsen erklære, at alle Handler gik til en fælles Kasse. Vel har nu Mads paastaat, at den af ham og Tiltalte indtil 1858 stiftede Gjæld tilfammen ikke var større, end at den maatte kunne dækkes ved Hjælp af den Andeel af de optagne Laan, der kom dem tilgode, circa 3,500 Rdl., i Forbindelse med et Beløb af circa 1,000 Rdl. — eller efter hans senere Forklaring circa 1,450 Rdl. — som G. Thomsen senere skal have betalt paa denne Gjæld, men ligesom han dog derhos maa ansees at have erkjendt, at han ikke har haft nogen klar Oversigt over hans og Tiltaltes Handelsstatus, idet Balancen aldrig er bleven opgjort, saaledes maa det overhovedet, idet der ikke har været ført noget ordentligt Regnskab over disse Handelsomsætninger, og Tiltalte, der nærmest foretog samme, ikke har kunnet givet nogen nærmere Oplysning i saa Henseende, ansees for umuligt med nogen som helst Sikkerhed at afgjøre, om den omhandlede af Tiltalte og Mads stiftede Gjæld har oversteg det af Mads angivne Beløb eller ikke, og Tiltaltes Anbringende om, at de optagne Laan vare utilstrækkelige til Gjældens Betaling og at han senere har maattet betale Gjæld, der har sin Oprindelse fra den tidligere Fælleshandel, kan derfor ikke forkastes. Tiltalte har nu vel erkjendt, at de fleste og vigtigste af de Gjældsposier, til Fuldbeholdelse af hvilke han, som ovenfor ommeldt, borttransporterede Obligationen paa 3,000 Rdl.,

ere stiftede af ham, efterat han havde ophørt at være Bestyrer af Faberens Gaard, men med Hensyn til de betydeligste af disse er det dog derhos oplyst, at de have deres Oprindelse fra ældre Laan, som Tiltalte har faaet fornyede, saa at det i og for sig ikke er uantageligt, at ogsaa de paa denne Maade tilveiebragte Beløb i sin Tid kunne idetmindste tildeels være anvendte til Dækning af Gjæld, der havde sin Oprindelse fra den Tid, da Tiltalte var Bestyrer af Faberens Gaard, og forsaavidt det er oplyst, at nogle af de ommeldte Gjældsposter have deres Oprindelse fra Handler, som Tiltalte har indgaaet, efterat han var fratraadt Gaardens Bestyrelse, maa det bemærkes, at om det end antages, at disse Handler, uagtet der ei heller ved Tiltaltes Fratrædelse havde fundet nogensomhelst Opgjørelse af hans Mellemværende med Faberen Steb, maatte blive Sidstnævnte uvedkommende, kunne i alt Fald Tiltaltes Anbringender om, at det ved Obligationernes Udstedelse var Meningen, at der skulde laanes saameget paa dem, som der kunde faaes, og at Faberen albrig havde forbudt ham at laane den paa-gjældende Obligationens fulde Paalydende, efter de foreliggende Omstændigheder og navnlig Indholdet af Gravers Thomsens senere Forklaringer i disse Henseender ikke forkastes, og Tiltalte kunde derfor efter det Forhold, der tidligere havde bestaaet mellem ham og Faberen, og det Viemed, hvori Obligationerne vare udstedte, vel have Anledning til at antage, at han uden at indhente Faberens Samtykke kunde disponere paa den ommeldte Maade over Obligationerne, uanset at en Deel af den Gjæld, han derved søgte at dække, paahvilede ham alene.

Efter det Anførte og idet der isvrigt ikke efter Sagens Oplysninger er nogen Foie til at antage, at Tiltalte svigagtigen skulde have tilvendt sig nogen Deel enten af Gaardens Overflud eller af de forskjellige Beløb, der som ovenfor ommeldt have været ham overbragne til Gjældens Betaling, kan Tiltalte ikke ansees overført at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Straf for Bedrageri, og han vil sølgelig være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 291.

Justitsraad Bunchen

contra

Karen Nielsdatter (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Mord.

Horns Herreds Extrarets Dom af 9de Juni 1863: „Arrestantinden Karen Nielsdatter bør at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa bør hun og udrede alle af Actionen løbligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cand. juris Maaschou, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Mehring, 6 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Ronge, betaler Arrestantinden Karen Nielsdatter 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfæælde er Arrestantinden Karen Nielsdatter, der under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales for Mord, overbeviist forsætliggen at have dræbt Kirsiine Kollekolle af Rynbby Fattighuus Torsdagen den 9de April d. A. Efter den af Arrestantinden afgivne Forklaring og hvad der isørigt er oplyst, ere de nærmere Omstændigheder herved følgende.

Arrestantinden, der havde Ophold i Rynbby Fattighuus, hvor hun deelte Bærelse med Kirsiine Kollekolle, levede for det Meste i Riv og Strid med denne, og det ubartede ofte til Slagsmaal mellem dem. Der opstod saaledes ogsaa et Skjænderi Onsdagen den 8de April om Morgenens, under hvilket Kirsiine, som Arrestantinden formener uden Anledning fra hendes Side, slog hende med en Nøggle over Armen og i Hovedet, saa at dette blødte. I Løbet af Dagen opstod nu den Tanke hos Arrestantinden, at hun vilde gjengjælde Kirsiine denne Medfart, og hun bestemte sig til at gjøre det den næste Dag, naar Kirsiine, som hun pleiede, gik til Frederiksjund, men hun vil dog ikke om Onsdagen nærmere have overlagt eller overtænkt, hvorledes hun vilde bære sig ad derved; der foresaldt ikke nogen Uenighed mellem dem den øvrige Deel af Dagen. Da Arrestantinden den næste Dags Morgen omtrent Kl. 6 saae Kirsiine lave sig til at gaae til Frederiksjund, bestemte hun sig til at paae hende op paa Veien og, som hun udtrykker sig, give hende nogle gode Lussinger, hvorfor hun stod op og ligeledes gjorde sig istand til at gaae. Da Arrestantinden meente, at hun ikke kunde faae Magt over Kirsiine, naar hun ikke havde noget hos sig, hvormed hun kunde slaae, medtog hun sin Øxe, hvori der intet Skæft var, og begav sig omtrent et Qvarter tidligere end Kirsiine paa Veien med det Forsæt at slaae hende med Øxen, men hun har nægtet, at det dengang var hendes Hensigt at slaae hende ihjel med den. Da Arrestantinden var kommen et Stykke henad Sien, der fører over en Mark ved Rynbby, blev hun indhentet af Kirsiine, og saasnart denne var lige bag ved Arrestantinden, vendte Sibstævnte sig hurtigt om og tilbeelte hende med Øxen, som Arrestantinden med sin høire Haand havde grebet

om dens skarpe Ende, et Slag paa venstre Side af Panden, saavel som flere Slag i Ansigtet og Hovedet, hvor hun kunde træffe. Under den saalebes opstaaede Kamp falde de begge om og laae og brødes noget paa Jorden. Kirrsine reiste sig imidlertid op og løb tilbage paa Stien ad Rynbby til. Da Arrestantinden nu ikke vilde lade hende komme hjem saa forslaaet som hun var, tænkte hun ved sig selv, at det var bedst at gjøre det af med hende med det Samme, og efter et Dieblifs Betænkning besluttede hun sig derfor til at stille hende ved Livet. Arrestantinden løb bessaarsag efter hende, stødte hende op mod et Gjærde, der gaaer langs med Stien, og bibragte hende et Slag med Øren i Nakken, ligesom hun slog hende med samme omkring i Hovedet saa stærkt hun kunde, for at hun skulde døe snarest muligt. Under Kampen mellem dem tog Kirrsine Øren fra Arrestantinden, men denne fik den igjen fra hende. Kirrsine jamrede sig og streg, men Arrestantinden sagde til hende, at hun nok skulde give hende saameget, at hun ikke behøvede mere for den Gang. Da Arrestantinden hørte op med at slaae, havde Kirrsine endnu Vinene aabne, men Arrestantinden antog, at Døden maatte blive Følgen af de tilføiede Slag. Kirrsine reiste sig imidlertid atter op og gik ad Rynbby til, idet hun stødte sig langs med Gjærdet. Arrestantinden gik nu paany efter hende og stødte hende igjen om mod Gjærdet, hvor hun laa lidt og „pustede“, men reiste sig dog igjen og gik ned ad Stien. Arrestantinden løb da til, greb Kirrsine bagfra i Skjorterne og slog hende saa stærkt hun kunde om paa Jorden, hvor hun vendte sig engang om og strakte Benene ud, og da Arrestantinden nu paa den Maade, hvorpaa hun trak Beiret, kunde see, at det snart maatte være forki med hende, og den Taage, som havde været hele Morgenen, lettede og det begyndte at blive lysere, skyndte Arrestantinden sig, af Frygt for at Nogen skulde træffe hende, bort derfra og lod Kirrsine blive liggende, hvor hun ogsaa op ad Formiddagen fandtes død, ligesom der saavel paa dette Sted som paa tveende andre Steder paa Stien saaes betydelige Blodpletter. Da Arrestantinden omtrent en Time efter sin Bortgang var kommen tilbage til Rynbby, gik hun op paa Fattighusets Loft og lagde Øren — der er befunden at veie $2\frac{1}{4}$ Pb. — fra sig, efterat hun havde vasket den reen udenfor Byen i en Ørøft. Hun gik derpaa ind i Stuen, hvor Kirrsines Datter var, og efterat have lavet Kaffe gav hun hende en Kop med. Alt samme Dag anholdtes hun som mistænkt for Mordet og tilstod Forbrydelsen allerede i det første Forhør.

Arrestantinden har vedholdende benægtet, at det var hendes Hensigt, da hun gik hjemmefra om Morgenen, at slaae Kirrsine Kollekolle ihjel med Øren, men hun har dog under de senere Forhører noget forandret sin ovenansførte Forklaring, idet hun har udsagt, at det allerede da hun forlod Fattighuset var hendes Ønske og Hensigt, at Kirrsine ikke skulde komme levende hjem, og at hun tog Øren med sig for at give hende et saadant Slag, der kunde bevirke, at hun blev betagen af Krampe, som hun oftere havde, og antog Arrestantinden, at hun da vilde gaae bort under saadant Krampeanfald, men da Kirrsine efter det første Overfald reiste sig og løb ned ad Stien, besluttede Arrestantinden sig, som forau bemærket, til at dræbe hende ved at slaae hende ihjel med Øren.

De obducerende Lægers Conclusion gaaer ud paa, at de ingen Grund finde til at betvivle, at Drabet er udført paa den af Arrestantinden omforklarede Maade, navnlig at hun alene har bibragt Kirskine Køllefølle Slagene med de stumpe Kænde af den brugte Dyes brede Ende, at de ikke kunne tillægge noget enkelt af Saarene absolut Dødelighed, men at det er udenfor al Tvivl, at den voldsomme Mishandling ved mindst nogle og trebive for største Delen betydelige Saar, den derved bevirkede stærke baade indvendige og udvendige Forblødning, Hjernerystelse og Hjernetryk, tilsammen udgjøre fuldkommen tilstrækkelig og in casu eneste Dødsårsag, og at det, om end hensigtsmæssig Lægebehandling ufortøvet havde været at erholde og havde forebygget en Deel af den udvendige Forblødning, som rimeligviis i og for sig alene havde maattet bevirke Døden, vilde i Betragtning baade af Hjernelidelsen og den ydre Hovedbedæknings for en meget stor Deel ødelagte Tilstand være høist ufandsynligt, at der havde været Mulighed for at redde hendes Liv.

Da Arrestantinden — der er født den 6te Februar 1825 og ifølge Høiestrets Dom af 6te Januar 1860 straffet for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, foruden at hun tidligere ifølge Resolution er anseet med lignende Fængsel i 7 Dage for kvalificeret Leiermaal — ifølge det Ovenanførte ved en overlagt Voldsbegjerning, der var forbunden med den bestemte Hensigt at stille Kirskine Køllefølle ved Livet, er bleven Årsag til dennes Død, er hun rettelig af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10, 3die Membrum, dsmt efter Lovens 6--9-1, jfr. Forordningen af 24de September 1824, til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Da Underrettsdommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen saaledes være at stadfæste".

Onsdagen den 21de October.

Nr. 228.

Justitsraad Winzen

contra

Rasmus Madsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Forsømmelse med Hensyn til Veiarbejde.

Han Herreders Politirets Dom af 14de Februar 1863: „Gaardmændene Rasmus Madsen, Gregers Knudsen, Jens Christian Jørgensen og Ole Jørgensen, Alle af Rjetterup, bør til Soguesogden for Rjetterup Sogn, Gaardmand Niels Hansen, paa Bedkommendes Begne, betale, den Første 50 Rdl. 60 Sk., den Anden 72 Sk., den Tredie 5 Rdl. 24 Sk. og den Fjerde 4 Rdl. 48 Sk., samt hver især bøde et hermed lige Beløb til Vester Han Herreds Politikasse. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 27de April 1863: „For Tiltalte, Gaardmand Ole Jørgensens Vedkommende, afvises Sagen fra Overretten. Iøvrigt bør Politiretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa bør og de Tiltalte, Gaardmændene Rasmus Madsen og Jens Christian Jørgensen, hver udrede Halvdelen af Sagens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Haber og Justitsraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver. De idømte Bøder og Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Rasmus Madsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Gaardmændene Rasmus Madsen, Jens Christian Jørgensen og Ole Jørgensen, alle af Kjetterup Sogn, tiltales under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik en 4de Person, men for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, for Forsømmelse med Hensyn til Veiarbejde.

Med Hensyn til de 2 andre Tiltalte, Gaardmændene Rasmus Madsen og Jens Christian Jørgensen, maa det ved deres egne Forklaringer og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilfrækkeligen godtgjort, at de ved en skriftlig Meddelelse fra Sognesogden af 31te December f. A. efter Ordre fra Herredsfogden ere givne Paalæg om at udføre noget Arbejde ved de dem tilbeelte Veistykker paa en af Sognets Biveie, med Tilfjendegivende om, at Arbejdet, hvis Veiret tillod det, skulde være særbdgt til den 8de Januar d. A. og at det, hvis de ikke efterkom Paalæget, vilde blive udført ved leiede Folk for de Forsømmeliges Regning, og at de tillige udsatte sig for en Bøde i Forhold til Leiesummens Størrelse, og det er ligeledes erkjendt af de Tiltalte, at de ikke inden den fastsatte Tidsfrist have paabegyndt Arbejds Udførelse, hvorefter dette er udført ved leiede Folk, og derved efter Sognesogdens Attestation foranlediget en Beføstning for Rasmus Madsens Vedkommende af 5 Rdl. 3 Mk. 12 Sk. og for Jens Chr. Jørgensens Vedkommende af 5 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., hvilke Beløb de Tiltalte ved Politiretsdommen ere tilpligtede hver for sit Vedkommende at tilsvare, ligesom de og hver især ere ansæte med en Bøde til Jurisdictionens Politikkasse af samme Størrelse som den dem paa lagte Erstatning.

De Tilstalte have imidlertid paaberaabt sig, at Grunden til at de have undladt at udføre det ommeldte Veiarbejde inden den dem af Sognefogden foresatte Tidsfrist har været, dels at Veiret ved Regu og Sneejog efter deres For-
 mening har været til Hinder for Arbeidets Udførelse inden den fastsatte Dag, og dels at de ansaae det Arbejde, der var nævnet i Sognefogdens skriftlige Tilfjendegivelse, at være af en saadan Beskaffenhed, at det maatte anses som et Hovedreparationsarbejde, hvilket de mene ikke at være pligtige at udføre paa den ommeldte Aarstid, hvorhos de have anført, at de ikke have ligesrem nægtet at udføre Arbeidet, eftersom Sognefogden ikke havde mundtlig henvendt sig til dem med nogen Ordre eller Tilfjendelse, efterat han havde tilfjendt dem den ommeldte skriftlige Tilfjendegivelse.

Efter Sagens Oplysninger kan det imidlertid ikke antages, at Veirets Beskaffenhed i de Dage, hvori det var de Tilstalte paalaagt at udføre det ommeldte Arbejde, har været til nogen Hinder for Arbeidets Udførelse, og da der, naar navnlig hensees til, hvad der af Politimesteren under Sagen er oplyst om den paagjældende Veis Tilstand, samt om at Rødvendigheden af at forbre den istandsat tildeels var foranlediget ved, at de paagjældende Veistykfers Veblighedstilstand tidligere var forsømt, dels til, at det er oplyst, at det omhandlede Arbejde er udført ved leiede Folk mellem den 10de og 22de Januar d. A., heller intet Hensyn vil kunne tages til de Tilstaltes Anbringende om, at Arbeidet skulde have været af saadan Beskaffenhed, at de ikke kunde være pligtige at udføre det paa den ommeldte Aarstid, maa det, idet det ikke kan tillægges nogen Betydning, at de Tilstalte ikke udtrykkelig have nægtet at udføre Arbeidet, billiges, at de ved Politiretsdommen ere tilpligtede hver for sit Vedkommende at tilsvare det Bøvel, som er anvendt til Istandsættelsen af deres Veipart, samt derhos at erlægge en ligesaa stor Bøde til vedkommende Herreds Politikasse, og bemeldte Dom vil derfor for de heromhandlede 2 Tilstaltes Vedkommende være at stadfæste.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indlaante Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 fl. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Hejel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 31—32.

Den 6te November.

1863.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 21de October.

Nr. 214.

Advocat Heinrichsen
contra

Peder Jensen (Defensor Bungen),

der tiltales for at have aflagt falsk Ed eller i alt Fald for uforsvarlig Omgang med Eds Afleggelse.

Benneberg Herreds Extrarets Dom af 6te Januar 1863: „Tiltalte Peder Jensen af Skippershoi bør henfattes i Fængsel paa Band og Brod i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Underfogelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lund, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Wintther, 4 Rdl., alt Rigsmont. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 13de April 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Moller og Isaacsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Sa-

larium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen
for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huusmand Peder Jensen af Skippershøi, der er døbt i 1818 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for falsk Ed eller i alt Fald for usforvarlig Omgang med Eds Afslæggelse.

Efterat Tiltalte ved en den 12te August f. A. affagt Dom i en af Forpagter Lindbæk af Skaubo mod ham anlagt Injuriesag var bleven frifunden, saafremt han med Ed benægtede at have ved den under bemeldte Sag omhandlede Leilighed udskjældt Lindbæk for en Skurk og en Kjeltring, men i modsat Fald dømt til at bøde 10 Rdl. og betale Lindbæk Sagens Omkostninger med 3 Rdl. 7 Sk. m. v., afslagde han i Retten den 6te October f. A. efter foregaaende lovlig Omgang den fornævnte Ed, men bemærkede strax efter Edens Afslæggelse, at han, som han havde beebiget, ingenstunde havde udskjældt Lindbæk for en Kjeltring, men at han med Henlyen til Skjældsordet „Skurk“ ikke kunde huske, om han havde brugt dette, hvorhos han paastod, at han under Injuriesagen stadigt havde erklæret dette, samt nægtede at kunne indsee, at han, saaledes som det blev ham foreholdt af Dommeren, havde med Ed benægtet et Punct, som han nu sagde, at han ikke kunde huske.

Under den i Anledning heraf mod Tiltalte indleiede Undersøgelse har han derefter udsagt, at den afslagne Ed er fuldstændig sandfærdig, idet han kun vil have gjort Ed paa, at han ikke kunde huske at have kaldt Lindbæk en Skurk, at han i alt Fald hverken har affagt falsk Ed af frit Forsæt eller er sig bevidst at have gjort falsk Ed, at han ikke mindebes rettere, end at han under Injuriesagen kun havde benægtet at kunne huske at have udskjældt Lindbæk for en Skurk, og at han stod i den Formening, da han afslagde Eden, at denne gif ud herpaa, idet han paa Dommerens Forehold af, at det, forinden han afslagde Eden, blev gjort ham saa forstaaeligt som muligt, hvad det var han skulde beebige, og at han indtrængende blev opfordret til ikke at afslægge Eden, navnlig ikke under nogenomhelst Forbeholdenhed, men kun forsaavidt han kunde gjøre det med frelst Samvittighed, naar den afslagdes, som i Dommen clausuleret, og saaledes som denne maatte forstaaes af Alle og Enhver, har anbragt, at han ikke desomindre opfattede Dommen som af ham forklaret.

Edsthemaet findes nu vel at være saa tydeligt og bestemt affattet, at det ikke lettelig kunde give Anledning til nogen Misforstaaelse, og der er navnlig Intet i samme, der kunde give Tiltalte Anledning til at antage, at Eden, forsaavidt Skjældsordet „Skurk“ angik, alene skulde gaae ud, at Tiltalte ikke erindrede at have brugt denne Udbælselse, men for det andet Skjældsords Vedkommende derimod med Bestemthed paa, at Tiltalte ikke havde betjent sig deraf, — men paa den anden Side taler dog den Omstændighed, at Tiltalte umiddelbart efter Edens Afslæggelse selv fremkom med den Erklæring, at han ikke kunde huske, at han havde kaldt Lindbæk en Skurk, for, at han ikke har været sig bevidst, at

han ved at aflægge den omhandlede Ed beebigede noget Urigtigt, og det findes i og for sig heller ikke uantageligt, at Tiltalte kan have staaet i den Formening, at han — uanset at han ikke med samme Bestemthed kunde nægte at have brugt Ordet „Skurk“ som Ordet „Kjæltring“ — dog uden at beebige noget egentligt Urigtigt kunde aflægge Eiden i dens Hælsed, saaledes som den var ham foreskrevet. Da det derhos ikke under Sagen er godtgjort, at Tiltalte i Virkeligheden har betjent sig af Ordet „Skurk“, hvorimod han som anført nægter at kunne erindre Saadant, kan det eiheller statueres, at Tiltaltes edelige Benægtelse af at have brugt dette Udtryk i og for sig er urigtig, og det findes herefter betænkeligt at ansee Tiltalte efter Forordningen af 15de April 1840 § 8 for at have aflagt en forsættelig falsk Ed. Derimod maa det lægges Tiltalte tillast, at han med fuld Bestemthed har edelig benægtet Brugen af det ommeldte Ord, skjøndt han efter sin Forklaring maa ansees at have erkjendt Muligheden af, at han, uagtet han nu ikke kan erindre det, dog kan have brugt Ordet „Skurk“, og da det dog maatte paaligge Tiltalte at gjøre sig fuldstændig bekjendt med, hvad den ham tilstedebe Ed gif ud paa, ligesom det endog efter Oplysningerne i Sagen maa antages, deels at Dommeren klart og tydeligt har indstærpet ham, hvad han skulde gjøre Ed paa, samt foreholdt ham Edens Hellighed og Betydning. deels at Tiltalte har under Injuriefagen under Eet og med lige Bestemthed benægtet Brugen af begge de ommeldte Udvæmsord, uden med Hensyn til Brugen af Ordet „Skurk“ at have indskrænket sig til en Nægtelse af at kunne erindre Saadant, findes han at maatte ansees at have udviist et Forhold, der maa paadrage ham en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi og navnlig i Henhold til Grundføringerne i den nysansførte Lovbestemmelse. Da nu den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vaar og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, saaledes være at stadfæste“.

Nr. 314.

Justitsraad Bungeu

contra

Hans Frandsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 26de Juni 1863: „Arrestanten Hans Frandsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Saa bør han og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Meldola, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator N. P. Møller, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Septbr. 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stånde. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Secretair Schonberg og Ibseu,

betaler Arrestanten Hans Frandsen 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 9 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 9 Aar. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag har Arrestanten Hans Frandsen tilfaaet at have gjort sig skyldig i følgende Tyverier.

Om Aftenen den 25de Mai d. A. noget over Kl. 10 er Arrestanten i den Tanke der at ville søge Natteleie steg ind i et Brændestue paa Madsens Lommerplads ved gamle Kongevei. til hvilket han banede sig Afgang ved at frabrække Sommene for et Vindue og derpaa med et Brædt fraslaae en Lægte, som var fastgjort bag Vinduet indvendigfra. I Skuret, der er opført til Værksted og hvor Ingen opholder sig om Natten, blev Arrestanten liggende til omtrent Kl. 3 om Morgenen, da han forlod samme medtagende en Deel der beroende Værktøi og Arbeidsklædningsstykker, som han først kort forinden han om Morgenen forlod Skuret havde tænkt paa at tage, og som tilhørte forskjellige der beskæftigede Haandværkere, ialt til en Værdi af 7 Rdl. 3 Mk. 4 Sk. Næste Dags Aften heved Kl. 9 blev Arrestanten opmærksom paa en Landtæge Sørensen og Premierlieutenant Mortensen tilhørende Have ved Bylovsveien, og da han antog muligens at kunne faae Nattely i et Lyshuus, som laa inde i Haven, steg han over det omtrent 2 Alen høie Stakit omkring Haven. Da Arrestanten imidlertid fandt Døren til Lyshuset aflaaet, lagde han sig til at sove udenfor dette, men da han vaagnebe efter omtrent en Time og ikke kunde finde sin Straahat, som han havde mistet, medens han laa og sov, samt antog muligens inde i Lyshuset at kunne finde en anden Hovedbedækning, opbrød han ved Hjælp af et af de Stemmejern, han havde stjaalet den foregaaende Nat, Niglen paa det Sted hvormed Vinduet til Lyshuset var lukket, og da han nu igjennem Vinduet kunde see en Hue eller Kasket ligge derinde, steg han i den Hensigt at stjæle denne ind igjennem Vinduet, hvortil Krogene ikke vare paasatte. I Lyshuset, der kun benyttes om Dagen og ikke er bestemt til Nattoehold, lagde Arrestanten sig til at sove til om Morgenen omtrent Kl. 3, og da han reiste sig, besluttede han at stjæle ogsaa af de mange andre der beroende Gjenstande, og forlod Lyshuset medtagende, foruden den til

2 Mk. vurderebe Kaffjet, en stor Deel forskjellige Koster til en Værbi af 17 Rdl. 4 Mk.

De sjaalne Gjenstande ere med Undtagelse af enkelte, for hvilke Erstatning er skafalden, under Sagen komne tilføede og tilbageleverede de Besjjaalne. Forsaauidt angaaer tvende andre Arrestanten for Underretten imputerede Delicta, for hvilke han ikke ved denne er anseet med Straf, bliver derom efter den flete Indsævning, der kun har fundet Steb efter Arrestantens egen Begjæring, ikke Spørgsmaal her for Retten.

For de Arrestanten, der er langt over criminel Savalder, og som ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 17de Februar 1855 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 har været anseet med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 28de August s. A. for Bedrageri efter samme Forordnings § 13, jfr. § 79, har været anseet med Forbedringshuusarbeide i eet Aar, samt ifølge samme Rets Dom af 7de December 1855 blandt Andet for Tyveri har været anseet efter samme Forordnings § 15, jfr. § 79, med lige Strafarbeide i 4 Aar, efter det Ovenansjorte overbevisse Tyverier, af hvilke ifkun det sidste, forsaavidt Tyveriet af Kaffjetten angaaer, kan betragtes som Indbrud, vil han nu være at ansee efter titnævnte Forordnings § 16, jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 79, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Lugthuusarbeide i 10 Aar, ligesom bemeldte Doms Bestemmelse om Actionens Omkostninger, berunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, ligeledes tilligee, vil denne saaledes være at staafæste".

Nr. 231.

Statsraad Salicath

contra

Mathias Wilhelm Frederik Andersen (Defensor Bungen),
der tiltales for voldelig Udfærd.

Lunde og Skam Herreders Extrarets Dom af 30te Septb. 1862:
„Den Tiltalte, Tjenestekarl Mathias Wilhelm Frederik Andersen af Dalmungaard, bor henvættet i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. I Erstatning til Tjenestekarl Soren Hansen i Rue bor den Tiltalte betale 2 Rdl.; saa bor den Tiltalte ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Proveprocurator Borch 4 Rdl. og til Kammerassessfor Jespersen 3 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen efterkommes i det Hele under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadarettens Dom af 24de April 1863:
„Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Megjeringsraad Lindhard og Procurator Herforth, betaler

Tiltalte, Tjenestekarl Mathias Wilhelm Frederik Andersen, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Lunde og Skam Herreders Extraret den 30te September f. A. paadømte og derafra heril indankede Sag, hvorunder Tjenestekarl Mathias Wilhelm Frederik Andersen tiltales for uovbelig Udsærd imod Tjenestekarl Søren Hansen i Rue, er det ved Tiltaltes egen med hvad der isørigt er fremkommet stemmende Tilfaelse oplyst, at han, der Matten mellem den 27de og 28de Juni f. A. var tilfæde ved et i Kroen Romigien ved Langensø afholdt Skovbal, har i Forsluen eller Indgangen til Kroen, efterat — som han paastaar — en af de flere der Tilfædevarende havde traadt ham paa Foden og der var med en Haand tilføiet ham et Slag i Hovedet, taget en Folskniv op af Lommen og med denne bibragt ovennævnte Søren Hansen et dybt Saar i den høire Kind, hvilket Saar nu er fuldkommen helbrebet, men har efterladt et Ar paa 2 Tommers Længde. Kniven havde et omtrent 3 Tommer langt Skaf og et $\frac{1}{2}$ Tomme bredt, skarpt og spidst Blad af omtrent samme Længde.

Imod Søren Hansens Benægtelse er det vel ikke oplyst, at denne har givet Tiltalte nogensomhelst Anledning til den imod ham uoviste Uovd, og Tiltalte har selv erkjendt, at han ikke vidste, om det var Søren Hansen, der havde traadt ham paa Foden og slaet ham i Hovedet, men Tiltaltes Forklaring, at, ibet han brugte sin Kniv imod Søren Hansen, tænkte han sig, at det var denne, der havde slaet ham i Hovedet, skjønnes dog ikke at kunne fortales, og da Tiltalte saaledes ikke antages i Gjærningsøjeblikket at have betragtet Søren Hansen som fageløs, vil Forordningen af 4de October 1833 § 6 ikke i nærværende Tilfælde kunne anvendes, hvorimod Tiltalte, der er sødt den 12te April 1840 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, vil være at ansæe efter samme Forordnings §§ 3 og 4 med en Straf, der findes at kunne fastsættes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Med den deraf, at den indankede Dom kun har fastsat Straffen til lige Fængsel i 5 Dage, flydende Modification vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser saavel i Henseende til Actionens Omkostninger som den Søren Hansen tillagte Erstatning tilliges, være at stadfæste".

Torsdagen den 22de October.Nr. 42. Fæstegaardmand **Søren Hansen** (Advocat Brock)

contra

Kammerherre, Grev **Mangau** (Advocat Liebe),

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til af sin Fæstegaards Tilliggende at afstaae et Areal af 5¹¹⁹⁶⁴/₁₄₀₀₀ Tønder Land boniteret Jord.

Daag Herredstings Dom af 18de Octbr. 1861: „Forsaavidt Citanten, Kammerherre, Grev Mangau til Frederikslund m. m., har paa-
staaet sig kjendt berettiget til uhindret at tage Matr. Nr. 12 b af Vedtoste By i Besiddelse og Brug, afvises Sagen. Indstævnte, Fæstegaardmand Søren Hansen af Høibjerggaarden, bør til Citanten aflevere den under hans nævnte Fæstegaard Matr. Nr. 12 i Vedtoste hidtil hørende paa Kortet med Matr. Nr. 12 b betegnede Jordlod, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Septbr. 1862: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom omhandlede Indsigelse mod Tilstræffeligheden af den stete Opfigelse er frafalden for Høiesteret, maa det, i Henhold til de i Dommen isvrigt anførte Grunde og idet der ikke kan tillægges de Høiesteret forelagte nye Documenter nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, billiges, at Citanten er tilpligtet at aflevere til Indstævnte den omtvistede Jordlod; og da der ikke for Høiesteret er fremsat Paastand om Tilfoining af en Dagnullet, vil den indankede Dom, hvorved Processens Omkostninger rettelig ere hævede, blive at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive ligeledes at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Institskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indtante Doms Præmisser lyde saaledes: „I det af Indstævnte, Kammerherre, Grev Rangau til Frederikslund, Brahesholm og Søholm i Fyen, til Citanten, Fæstegaardmand Søren Hansen af Højbjerggaarden, under 18de December 1853 udsedte Fæstebrev paa Gaarden Matr. Nr. 12 paa Vedtoste Mark, Højbjerggaarden kaldet, findes blandt Andet indrykket følgende Bestemmelse: „Naar forlanges, skal Fæstere være pligtig til af Gaardens tilliggende Grund at afstaae en Huuslod indtil ialt 6 Tønder Land boniteret Jord til Taxten 24, og som Eieren forbeholder sig at udvise, hvor han finder for godt i en samlet Strækning og paa et Sted, hvor der med Bequemmelighed kan faaes Vand; ligeledes forbeholder Eieren sig at udvise fri Wei til samme over Gaardens Grund“.

I Henhold til denne Bestemmelse lod Indstævnte den 26de Mai 1857 Citanten tilkjendegive, at den saaledes refererede Jordlod nu blev ham opagt til Aflevering førstkomende Efteraar, saaledes at den fra 1ste November s. A. uden videre Bæsel blev overtaget af Godsæieren, hvorhos Citanten henvises til ved Henvendelse paa Godscontoiret at erholde Underretning om, paa hvilket Sted af hans Gaards Grund Jordlobben blev udlagt. Efter foregaaende Taxation af Gaardens Jorder blev der dernæst foretaget en Omdelingsberegning af disse, hvorved af Gaardens samlede til 37¹²²⁵⁶/14000 Tdr. Land boniteret Jord eller 6 Tdr. 2 Skpr. $\frac{1}{4}$ Alb. Hartkorn ansatte Tilliggende, som Parcel Nr. 2 eller Matr. Nr. 12 b et til 5¹¹⁹⁶¹/14000 Tdr. Land boniteret Jord eller 7 Skpr. 2 Fdr. $\frac{2}{4}$ Alb. Hartkorn ansat Areal blev udlagt og paa det ved samme Leilighed over Gaardens Jorder optagne Kort affat som den til Frastillelse bestemte Lod. Da Citanten imidlertid ikke godvillig vilde afstaae denne Lod til Indstævnte, blev han af denne ved Baag Herredsting sagsøgt til under en påseende Evangs-mulct at aflevere Lobben og udrede Erstatning for dens Affavn m. v., og ved den den 18de October s. A. afsagte Herredstingsdom blev Indstævntes Paastand ogsaa forsaavidt tagen tilfølge, som Citanten blev tilpligtet til ham at aflevere den ovennævnte Jordlod, hvorimod han isøvrigt blev fritunden for Indstævntes Tiltale og Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har nu Citanten paaanket her for Retten, hvor han paa-staaer den saaledes forandret, at han aldeles frifindes for Indstævntes Tiltale og hos denne tilkjendes Sagens Omkostninger stadesløst i begge Instanser. Derimod paa-staaer Indstævnte Underretsdommen stadfæstet, dog med Tilføining af en påseende Dagmulct, hvorunder Aflevering af Jordlobben bør skee, hvorhos han ogsaa paa-staaer sig Sagens Omkostninger her for Retten tilkjendte med noget Tilstrækkeligt.

Citantiens Frifindelsespaastand er her for Retten først og fremmest støttet paa den Ansættelse, at det skulde stride mod Fæsteloavgivningen ved Fæstes Mod-tagelse forud at forpligte sig til paa Jordbrottens Forlangende igjen at afstaae nogen Deel af det Tilfæstede, og at den ovenciterede Clausul i Citantens Fæstebrev derfor skulde være ugyldig, og ikke kunde berettigge Indstævnte til at fratage Citanten Jord udenfor de 3 i Forordningen af 8de Juni 1787 § 1 nævnte Tilfælde, af hvilke intet her er tilfede. Ifølge Lovens 5—1—2 maa imidlertid

enhver Bestemmelse i et isvrigt lobligt oprettet Fæstebrev ansees for gylbig og bindende for Parterne, naar der ikke kan paavises noget bestemt Lovbud, som frakjender den Gyldighed; men dette er ikke Tilfældet med en saadan Bestemmelse som den, hvorom Taleren her er. Navnlig kan der ikke, som Citanten har formeent, af den Omstændighed, at Forordningen af 19de Marts 1790 forbyder at udfæste Fæstebreve enten paa visse Aar eller med det Vilkaar, at Fæsteren efter Opsigelse skal fravige Gaarden, ubledes, at det ogsaa skulde være utilldelig, at Fæsteren i Fæstebrevet forpligtede sig til efter Forlangende at fravige en Parcel af Gaarden, og ligesaa lidt kan dette ubledes af Forordningen af 8de Juni 1787 § 1, der kun taler om Frakjællelse imod Fæsterens Minde, uden at stjelne mellem et ved Fæstets Indgaaelse og et senere afgivet Minde. Den omspurgte Bestemmelse i Citantens Fæstebrev maa saaledes ansees som gylbig og bindende for ham.

Foraa vidt han dernæst til Støtte for sin Frifindelsespaastand har anført, at Betingelsen for Indstævntes Ret til at fordrø en Lod af den i Fæstebrevet nævnte Størrelse afstaaet i alt Fald ikke i nærværende Tilfælde skulde være tilstede, da det ikke skal være hans Hensigt at danne en egen Huuslod af den, da kan der heller ikke heri gives ham Medhold, allerede fordi Bestemmelsen i Fæstebrevet ikke kan forstaaes saaledes, at Indstævntes Ret til at fordrø Loddet afstaaet skulde være betinget af, at han vilde benytte den i et vist bestemt Diemeb, navnlig til Opprettelsen af et nyt Huus.

Hvad endelig angaaer den af Citanten i første Instants fremsatte Indsigelse mod den ham forkyndte Opsigelses Behørlighed, saavel i Henseende til Varjel som i Henseende til Betegnelsen af den Lod, hvis Afstaaelse fordrødes af ham, kan heller ikke denne tillægges nogen Betydning, da Bestemmelsen i Fæstebrevet ikke giver ham Ret til at fordrø enten nogen Opsigelse med et vist Varjel eller overhovedet nogen Tilkjendegivelse af anden Bestaffenhed end den, der her er foregaaet.

Da saaledes Citantens Frifindelsespaastand ikke kan tages tilfølg, medens paa den anden Side Indstævntes Paastand om Tilføjningen af en Dagmulct ei kan komme i Betragtning, da Indstævnte ikke har iværksat Contrapaaanke af Underrettsdommen i noget Punct, vil denne i det Hele være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger her for Retten findes at burde ophæves“.

Nr. 220.

Advocat Liebe
contra

Johannes Frederik Sørensen (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Mai 1863: „Tiltalte Johannes Frederik Sørensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder i Salairet

til Actor og Defensør, Procuratorerne Meyer og Lihme, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afskærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisier hedder det: „Da Tiltalte Johannes Frederik Sørensen, der er langt over criminel Lovsaber og senest ved nærværende Rets Dom af 6te Februar 1858 anseet i Madsør af Danste Lovs 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplysle stemmende Tilstaaelse er overbevist at have den 14de f. M. frahjaalet Birthe Marie Nielsbatter, Gifter Schabitzes Husfru, en til 1 Rdl. vurderet Dug, vil han nu i Henhold til fornævnte Forordnings § 25 blive at bømme som for 3die Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter samme Forordnings § 22 efter Omstændighederne være at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar“.

Fre dagen den 23de October.

Nr. 284.

Advocat Hansen
contra

Anders Hansen (Defensør Liebe),

der tiltales for Løsgængereri og for at have forvansket nogle ham fra Ladegaarden til Brug leverede Klædningsstykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de August 1863: „Tiltalte, Fabrikarbeider paa Ladegaarden Anders Hansen, bør straffes med Arbeide i Kjobenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage samt betale i Erstatning til Kjobenhavns Fattigvæsen 2 Rdl. 3 Mk. Saa bør han og tilsvare Sagens Omkostninger. Den idomte Erstatning at udredes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afskærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at Tiltalte tidligere gjentagne Gange har været straffet for Løsgængereri, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Tilstalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Anders Hansen, der er langt over criminel Lavalber og seneft ved denne Rets Dom af 20de Juni d. A. anseet i Medhold af Plan af 1ste Juli 1799 § 157, jfr. Placat af 19de December 1832 og Placat af 9de October 1833 § 2, efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgæugeri og Betleri § 3 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage, under nærværende Sag ved egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 19de Juni d. A. givet Tilhold samme Dag forladt Ladegaarden, hvor han var udlagt, samt at have af de ham til Brug leverede Klædningsstykker forvansket et Par Buxer og en Skjorte, tilsammen af Værdi 2 Rdl. 3 Mk., vil han paa ny være at ansee efter den sidsnævnte Lovs § 1, jfr., i Medhold af de øvrige citerede Lovbestemmelser, § 5, og findes Straffen at kunne fastsættes til lige Arbeide i 120 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen 2 Rdl. 3 Mk. samt at udrede Sagens Omkostninger“.

Nr. 327.

Advocat Hansen
contra

Mikkel Peter Sørensen (Defensør Liebe),

der tiltales for voldeligt Angreb og fornærmeligt Forhold imod Politibetjent Fricke i Odder.

Hads Herreds Extrarets Dom af 16de Juni 1863: „Tilstalte, Smedesvend Mikkel Peter Sørensen, nu af Wilhelmshørg, bør henseftes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede samtlige af denne Sag lovligten flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer 4 Rdl. til Actor, Procurator Terndrup, og 3 Rdl. til Defensør, Procurator Knudsen. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procurator Snaesen og Prøveprocurator Fasting, betaler Tilstalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. 3
 Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høie-
 steret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Mikkel Peter Sørensen for voldeligt Angreb og fornærmeligt Forhold imod Politibetjent Fricke i Odber.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han den 27de Marts d. A. om Aftenen i Karethmager Schniebers Huus i Odber, hvor der bemeldte Dag, da der var Marked i Byen, holdtes Beværtning, var kommen i Klammeri først med en anden Gæst og derpaa med Værtten, der vilde sætte ham ud, og Politibetjent Fricke derpaa var kommen tilføje og havde opfordret ham til at være rolig og forføie sig bort, har Tiltalte nægtet at efterkomme denne Opfordring, og, da Fricke derefter med Magt vilde sætte ham ud, gjort Modstand derimod samt grebet Fricke i Brystet og slaaet ham, skjøndt han var bekendt med Frickes Stilling som Politibetjent og saae, at denne havde sit Skilt hængende aabenlyst paa Brystet.

Tiltalte har derhos tilstaaet, at han, da han af Politibetjenten med Værtens Hjælp var sat ud af Huset, har, idet Politibetjenten bukkede sig ned for at tage sin Hat, der var klædt af, op, vibragt Betjenten et Slag i Vaghovedet, men medens Betjentens Forklaring gaar ud paa, at han antager, at Slaget er vibragt ham med en Flaske, samt at der ved samme tilføiedes ham et overfladigt Saar paa Vaghovedet bestaaende i en Afstrabning af Huden, der dog i Løbet af en 8 Dages Tid var fuldkommen lægt uden at have efterladt sig skadelige Følger samt uden at der havde været anvendt noget Lægemiddel, har derimod Tiltalte benægtet at have haft noget Ridskab i Haanden og paaftaaet, at han ifkun har slaaet Betjenten med Inyttet Ræve, og ligesom det ikke imod Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at han ved bemeldte Leilighed har haft nogen Flaske eller andet Ridskab i Haanden, saaledes er det heller ikke paa anden Maade end ved Betjentens egen Forklaring konstateret, at denne ved den paa-gjældende Leilighed er bleven tilføiet noget Saar.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født i 1842 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Undervretsdommen for sit ovennævnte Forhold er anset efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stabsæste“.

Nr. 301.

Advocat Heinrichsen

contra

Jørgen Nielsen (Defensør Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Mai 1863: „Tiltalte, Indfiddet Jørgen Nielsen af Horne, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5, skriver to Gange fem Dage. Saa bør han og andre alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Sagsførerfuldmægtig, Exam. juris Hansen, 4 Rdl., og til Defensor, Exam. juris Johnsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 7de August 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor her ved Retten, Procuratorerne Baug og From, betaler Tiltalte Jørgen Nielsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaukede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Jørgen Nielsen under nærværende, hertil fra Faaborg Kjøbstads Extraret indaukede Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger er overbevist at være den 16de December f. A. funden i Besiddelse af et til 1 Rdl. 2 Mk. vurderet Hestedækket, med Hensyn til hvilket Tjenestekarl Anders Nielsen, der den nævnte Dag havde benyttet det paa sin Modmøder Knud Rasmussens Enkes Begne, har aflagt Tilhjemlingsed, ligesom det ved Vidner er godtgjort, at Dækket tilhørte bemeldte Knud Rasmussens Enke, vil Tiltalte, hvis Forklaring om at have fundet det i Porten til det Sted, hvorfra det er bortkommet, og havt til Hensigt at oplyse det, ikke alene ikke er bestyrket ved, men staaer i Strid med det under Sagen Oplyste, og som ifølge de med den ujemlede Besiddelse forbundne særegne Omstændigheder maa antages selv at have stjaalet Dækket, være at dømme i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og findes straffen for ham, der er langt over criminel Ravalder og ikke funden forhen straffet, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da dette oglaa er statueret ved Underrettens under 23de Mai d. A. affagte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billigis, vil bemeldte Dom være at stadfæste“.

Nr. 226.

Advocat Heinrichsen
contra**Marie Cathrine Nielsen, født Juul og Christian Wittrup**
(Defensor Salicath),

der tiltales for at have holdt Horehuus og Førstnævnte tillige for Hoer.

Fredericia Bytings Extrarets Dom af 24de Decbr. 1862: „Tiltalte Christian Wittrup bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Marie Cathrine Nielsen, født Juul og Arrestantinden Karen Kirstine Jensen bør at hensættes i Fængsel paa Band og Brød, hver især i 6 Gange 5 Dage. Alle af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Prøveprocurator, Branddirecteur Broe, 6 Rdl., og Defensor, Prøveprocurator, Kammerjunker Lorenz, 5 Rdl., udredes af samtlige Tiltalte in solidum. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 16de Marts 1863: „Tiltalte Christian Wittrup bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Marie Cathrine Nielsen, født Juul og Arrestantinden Karen Kirstine Jensen, Skrædersvend Pedersens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 6 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Møller og Tjaacsen, 8 Rdl. til hver, udredes jaaledes, at de Tiltalte Christian Wittrup og Marie Cathrine Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, udrede Halvdelen og Arrestantinden Karen Kirstine Jensen den anden Halvdeel af bemeldte Omkostninger. Det Udante at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for de for Højesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Salicath for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Værtshusholderisse Marie Cathrine Nielsen, født Juul, og Arrestmand Christian Wittrup for at have holdt Horehuus, samt Førstnævnte

tillige for Hoer, og Arrestantinden Karen Kirstine Jensen, Skræbersvend Hans Sorgen Pedersens Hustru, for at have ladet sig bruge til Utugt for Betaling samt for Hoer og for et af hende under Middelfart Kjøbstads Jurisdiction begaaet Tyveri.

Tiltalte Marie Cathrine Nielsen, der har Næringsbeviis som Værtshuus-holberffe i Fredericia, har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer overeens med Sagens øvrige Oplysninger, at hun, efterat hun og hendes Mand, Dagleier Niels Herman Nielsen, for omtrent 6 Aar siden have forladt hinanden, men uden at deres Ægteskab er blevet lovlig ophævet, har levet sammen og haft legemlig Omgang med Medtaltte Christian Wittrup og saaledes gjort sig skyldig i Hoer.

Ligesom hun derhos har erkjendt, at hun for Betaling har tilladt Arrestantinden Karen Kirstine Jensen at benytte et Sovokammer i Tiltaltes Huus til deri at være sammen med Mandfolk, uagtet hun nok kunde tænke sig, at Arrestantinden der bedrev Utugt for Betaling, saaledes maa det ved Sagens Oplysninger i det Hele ansees tilfulde godtgjort, at Tiltalte til forskellige Fruentimmer har overladt Localer i sit Huus til deri at lade sig bruge til Utugt for Betaling.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte Marie Cathrine Nielsen, der er født i Aaret 1823 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee med Straf deels efter Lovens 6—13—24, jfr. Forordningen af 24de September 1824 § 2, deels efter Analogien af Lovens 6—22—5, og skjønnes Straffen for hende efter Sagens Omstændigheder at kunne i det Hele bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Uge.

Tiltalte Christian Wittrup har erkjendt, at han lever sammen med Tiltalte M. C. Nielsen og driver Næringsveien i Fællesskab med hende, saa at de have Beværetningen for fælles Regning, og ligesom det herefter maa antages, at den Betaling, Tiltalte M. C. Nielsen som meldt har modtaget for at tilstede, at der i hendes Huus blev drevet Utugt for Betaling, ogsaa er kommet ham tilgode, saaledes er der efter Indholdet af de Medtaltstes Forklaringer og Sagens øvrige Omstændigheder Formodning for, at det omtalte ulovlige Forhold har fundet Sted med Tiltalte Wittrups Vidende og Billie, men da der dog imod hans bestemte Benægtelse ikke herfor er fremkommet noget tilstrækkeligt Beviis, vil denne Tiltalte være at frifinde, efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger. . . .

Mandagen den 26de October.

Nr. 207.

Advocat Brock

contra

Maren Kirstine Larsdatter (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for Brandstiftelse og Attentat paa denne Forbrudelse.

Ledreborg Birkis Extrarets Dom af 5te Novbr. 1862: „Tiltalte Maren Kirstine Larsdatter bør henfættes i Forbedringshuset til Opdragelse

og Forbedring i 3 Aar. Saa udreder hun og i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikringsfond 4,865 Rdl. samt de af Actionen lovlig skyldende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Walløe, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Sørensen, 10 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afæld efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Mai 1863: „Arrestantinden Maren Kirstine Lærskdatter bør hensejtes i et Forbedringshuss i 3 Aar til Behandling overensstemmende med Forordningen af 26de Marts 1841 § 12, 1ste Membrum. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingssdommen ved Magt at staae. I Salair til Prøveprocurator Jacobsen og Procurator Ibsen betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Afæld efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke har været tilstrækkelig Høie til i den indankede Dom i Forbindelse med § 13 i Forordningen af 26de Marts 1841 at henvide til sammes § 1, vil Dommen, i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staae, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocaterne Brod og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat den Gaardmand Hans Christensen tilfældede Gaard Cathrinehøst paa Leire Mark under Grevskabet Lejreborg den 19de Juni 1861 midt paa Dagen var totalt afbrændt, blev Mistanken saavel for at have anstiftet denne Ildbrand som for en Morgen kort Tid isorveien at have paafat en i bemeldte Hans Christensens og Hustrues Seng i deres Sovestammer i samme Gaard opstaaet Ild henledet paa den paa Gaarden tjenende Pige Maren Kirstine Lærskdatter, som i den Anledning den 22de s. M. blev belagt med Varetægtsarrest. Tre Dage efter vedgif hun ogsaa isølge de af Raadsuevagtmester Lind og Arrestforvarer Christofferen afgivne edelige Forklaringer i Vegges Nærværelse, at hun havde bevirket Gaardens Brand ved at tænde Ild i en Halmstak, og efter Linds Udsagn tilfod hun ved samme Leilighed at have paafat Ilden i Sengen ved at lægge Gløder i denne, men strax efter at have afgivet denne Tilstaaelse blev hun betaget af et Krampeanfald, hvorfor hun blev indlagt paa Roeskilde Ants Sygeanstalt. I de første Dage efter sin Indlæggelse her gjentog hun isølge Anstaltens Inspecteur Sansons edelige Udsagn flere Gange for denne sin Tilstaaelse om at have sat Ild paa

Gaarden, og ved en af disse Leiligheder var Forhørsdommeren ifølge hans Attestation i Forhørsudskriften ligeledes tilstede, ligesom hun endelig ogsaa den 13de Juli, efterat være stillet for Forhør, her tilfod saavel at have lagt Gløder i Halsen i den ommeldte Seng for at tænde Ild i denne, som at have paasat den Ild, hvorved Gaarden nedbrændte, men derpaa blev hun igjen overfaldet af Krampe, saa at videre Afhøring ikke kunde finde Sted. Hun henlaa nu i længere Tid paa Sygeanstalten som lidende af Epilepsi, idet efter vedkommende Læges Erklæring navnlig Frygt for Forhør og hvad der stod i Forbindelse med den Forbrydelse, hvorfor hun var arresteret, viste sig som et afgjørende Aarsagsmoment til hendes særdeles hyppige Krampetilfælde. Efterat hendes Tilstand endelig var saaledes forbedret, at hendes Ophold paa Sygeanstalten ikke længere ansaaes nødvendig, blev hun den 9de April f. A. afskudet herfra, og, da hendes Hensættelse i eenfom Arrest ikke fandtes tilraadelig, foreløbig anbragt hos Arrestforvarerens Hustru, men efter den 16de f. M. at være stillet for Forhør, nægtebe hun nu saavel at have foretaget den omspurgte Ildspaaføttelse som derom at have afgivet Tilstaaelse, og efter anstillet Underføgtelse afgav Districtslægen den Erklæring, at hendes Sygdom havde efterladt en yderligere Indskræntning af hendes i Forveien vistnok svage Aandsævner, og navnlig af Hufommelsen, saaledes at denne vel ikke ganske var gaaet tabt, men dog i den Grad indskræntet, at det kostede hende en kjendelig Anstrengelse at besvare de simpleste Spørgsmaal, der fordrede nogen Grindring. Ved Actionsordre af 7de Juli f. A. blev hun dernæst sat under Justitiens Tiltale for Brandstiftelse og Attentat paa denne Forbrydelse, og da Districtslægen i en ny Erklæring af 22de September næstefter havde udtalt, at den tidligere Hufommelseshvækkelse nu havde tabt sig, blev hun den 27de f. M. atter stillet for et Forhør, hvori hun erklærede, at hun nu kunde mindes den Ildbrand, hvorved hendes Husbonds Gaard afbrændte, men derimod vedblev sin Benægtelse saavel af at have paasat Ilden, som af at have tilstaaet dette, og derpaa drøft ud i en saa heftig og vedvarende Graad, at videre Afhøring af hende maatte udsættes. Strax efter, da Dommeren efter hendes Bortfjeruelse fra Retten havde decreteret, at hun i Hushold til det tidligere givne Arrestdecret nu vilde være at afgive til Arrest, medens hun hidtil stedse havde haft Ophold hos Arrestforvarerens Hustru, afgav hun imidlertid for denne og hendes Mand — efter hvad de have antaget som Følge af hiint Decret — en Tilstaaelse, som hun efter umiddelbart derpaa at være fremstillet igjen i Retten her gjentog, ligesom hun efter paany at være afgivet til Arrestforvareren saaledes, at det tillodes hende om Dagen at have Ophold hos dennes Hustru, i Forføret den 3die October f. A. vedstod og nærmere detaillerede den, hvilket endnu yderligere er skeet under et efter Sagens Indankning her for Retten optaget Reasumtionsforhør. Hvad angaaer den den 7de Juni 1861 om Morgenen Kl. mellem 8 og 9 i Hans Christensens og Hustrues Seng opdagede Ild, som dog, da deres 9 Aar gamle Datter, der tilligemed sin 5 Aar gamle Broder laa i en anden Seng i samme Stue, var vaagnet ved Nøgen og havde tilskadt sin Moder, af denne blev sluffet ved en Spand Vand, uden at have udbredt sig videre end at der var Brand i Halsen og Dypen var fædet, — tilfod hun saaledes nu at have

paasat den ved Hjælp af en Lørvægløb, som hun fra Skorfstenen i sin Haand bar ind til Sengen og kastede i Galmen under Dypnen, hvorefter hun igjen gik ud i Kjøkkenet til sit Arbejde, idet hun, som hun har forklaret, forestillede sig, at naar Ilden kom op, vilde Børnene, der, som nysnævnt, sov i Stuen, vel kunne blive rebbede, men uden at det saldt hende selv ind at foretage noget Skridt for at hindre, at de skulde indebrænde.

Med Hensyn til Branden den 19de f. M., hvilken efter de øvrige i Sagen afgivne Forklaringer maa ansees at være opkommen i en ved den nordlige Ende af den vestlige af Gaardens 4 Lønger i omtrent 8 Alens Afstand fra denne henstaaende Halmstak og derfra, da Binden var nordvestlig, med stor Hast at have udbredt sig over alle Lønger, — tilfod hun at have anstiftet den ved med en Svovlstik, som hun, da hun strax efter Middag den nævnte Dag gik ud i Baggaarden for at give Hundene Føde, havde medtaget fra Kjøkken-skorfstenen, at tænde Ild i den ovenmeldte Stak, hvorpaa hun gik ind og lagde sig paa Sengen i sit Kammer, og hun har derhos vedgaaet, at hun nok forestillede sig, at Ilden formødelst den ringe Afstand mellem Halmstakken og Gaarden maatte antænde denne. Derimod har hun vedblivende erklæret ikke at kunne angive nogenjombelst Grund til de saaledes forøvede Ildpaafættelser — til hvilke hun har udsagt ikke at være forlebet af nogen Anden — eller selv at vide, hvorfor hun har handlet saaledes, idet hun navnlig har erkjendt ikke at have haft Noget at klage enten paa sin Husbond eller Madmoder eller nogen Anden i Gaarden, og endog at have faaet bedre Spiise her, end hun havde været vant til hjemme.

Ligesom nu imibleritid Arrestantindens sidst afgivne Tilstaaelse, der bestræftes ved de iøvrigt under Sagen oplyste Omstændigheder, maa ansees som et tilstrækkeligt Beviis for, at hun har forøvet de hende paasigtede Gjerninger, saaledes findes den Omstændighed, at hun ikke vil kunne opgive noget Motiv til dem — hvorved dog er at bemærke, at Arrestantinden, der hun fra 1ste Mai f. U. havde været i Tjeneste der paa Gaarden og ikke tidligere havde været ude at tjene, ikke har turdet benægte, at hun en Dag i Mellemtiden mellem den 7de og 19de Juni, som hendes Husbonds da 12aarige Datter har forklaret, til denne kan have sagt: „mon jeg havde faaet Lov at komme hjem, hvis Gaarden var brændt?“ — ei at kunne besvæ til at ansee dem for udøvede i en utilregnelig Tilstand, hvilket oglaa saavel Districtslægens som Sundhedscollegiets i Sagen indhentede Erklæringer gaae ud paa, og da heller Intet iøvrigt er oplyst om, at Arrestantinden skulde være at betragte som manglende Tilregnelighed, maa det billiges, at hun, som er født den 19de Marts 1847 og ikke forhen straffet, ved Ledreborg Birks Extrarets hertil indbantebe Dom er anset efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 12, Membrum 1, idet der dog i Forbindelse med denne Paragraph ikke blot som i den nysnævnte Dom bliver at paaberaabe Forordningens § 4, ifr. § 6, men — med Hensyn til det begaaede Attentat — ogsaa § 13, ifr. § 1. Den Ild, hvori Arrestantinden, som efter vedkommende Skolelærers Vidnesbyrd i Skolen altid har opført sig vel, og rigtignok ikke har haat let ved at fatte, men dog ikke har manglet almindelige Forstandsevner, i Dereensstemmelse med den ansøgte Lovbestemmelse vil være at hensejtte i et Forbedringehuus. findes

efter Omstændighederne passende i Underrettsdommen bestemt til 3 Aar; hvad derimod angaaer den hende i bemeldte Dom paalagte Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring af 4,865 Rdl., vil denne bortfalde, da Fordring herpaa ligesom Erstatningsfordring fra alle øvrige ved Branden Forurettedes Side efter Sagens Paakjendelse i 1ste Instants er fratfallen“.

Nr. 324.

Advocat Brock

contra

Ane Kjerstine Andersen, Jens Jørgensens Hustru
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Manders Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Juni 1863: „Tiltalte Ane Kjerstine Andersen, Jørgensens Kone, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage og udrede alle af hendes Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Olsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Leverchhusen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 31te August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sjaacsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom auførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Jens Jørgensens Hustru, Ane Kjerstine Andersen, for Tyveri.

Efterat der den 7de April d. A. var sket kommet Fuldmægtig Eileren i Manders et Barnefjort og et Par Underbeentlæder, og Mistanken var falden paa Tiltalte, der antoges at have været tilstede paa Bestjaalnes Bopæl paa den Tid, da bemeldte Gjenstande bleve borte, blev Tiltalte den 9de s. M. funden i Besiddelse af et til 1 Rdl. vurderet Barnefjort, med Hensyn til hvilket Bestjaalne og hans Hustru have godtgjort deres Eiendomsret og edeligen forklaret, at det ved den ommeldte Leilighed er sket kommet dem imod deres Villie og Vidende.

Vel har nu Tiltalte benægtet at have tilvænt sig dette Skjært paa nogen usovlig Maade, idet hun først har udsagt, at hun for omtrent 1 Aar siden erholdt det foræret af en Kjøbmand, og senere har forklaret, at hun under sit Ophold i Randers den 7de eller 8de April d. A. havde kjøbt det af en hende ubekjendt Kone, som hun møbte paa Gaden, men denne Forklaring er ikke paa nogen Maade bestrøket ved de isvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger. Da der nu ikke findes tilstrækkelig Høie til at statuere, at Tiltalte selv har stjaalet Skjærtet, vil hun for sin uhjemlede Besiddelse af samme i Genhold til Bestemmelserne i Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 være at dømmes for Hæleri. Det maa derfor billiges, at hun, der tidligere ifølge Randers Kjøbstads Politirets Dom af 15de October 1861 har været straffet efter Lov af 3die Mars 1860 § 3 for at have ladet sine Børn bette med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Dage, ved Underrettsdommen er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, hvorhos isvrigt bemærkes, at der hverken under denne Sag eller under den tidligere mod Tiltalte anlagte Sag er fremlagt nogen Døbeattest for hende, der har opgivet sin Alder til 39 Aar; men efter Omstændighederne findes der ikke at være tilstrækkelig Høie til at opholde nærværende Sag for at foranstalte den anførte Mangel afhjulpen. Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 300.

Advocat Brod
contra

Anders Frederiksen eller **Friderichsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for voldelig Udfærd imod Kjøbmand F. C. Storm i Ålsens.

Ålsens Kjøbstads Etrarets Dom af 26de Juni 1863: „Arrestanten, Brøndsætter Anders Frederiksen, bør hensesættes til Forbedrings-huusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede samtlige af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Schmidt af Middelfart, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Gormsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1863: „Arrestanten, Brøndsætter Anders Frederiksen eller Friderichsen, bør hensesættes til Forbedrings-huusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad, Procurator Nyegaard og Procurator Christensen, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Afsens Kjøbstads Exraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Brønbfætter Anders Frederiksen eller Friderichsen for voldelig Udfærd mod Kjøbmand Storm af Afsene.

Det er i denne Henseende af Kjøbmand Storm edelig forklaret, at da han Onsdagen den 1ste April d. A. om Morgenen Kl. henved 5 befandt sig i sin Gaard, kom Arrestanten, hvem Storm fra tidligere Tid var et Pengebelsk skyldig, der ved Afbetaling var nedbragt til 350 Rdl., uden at Storm, skjøndt dertil oftere opfordret af Arrestanten, for Tiden saae sig istand til at betale noget yderligere Afdrag, ind i Gaarden og forlangte et yderligere Afdrag paa 50 Rdl., og da Storm hertil erklærede, at det for Tiden var ham umuligt at betale et saadant Afdrag, udfjælbte Arrestanten ham for Sult og Lyvknægt.

Da Storm nu blev bange for Arrestantens Udsende, gif han, uden at sige Noget, op ad Trappen og ind ad Kjøkkenen, men Arrestanten fulgte efter, og efter at være kommen ind i Kjøkkenet, greb han med den ene Haand Storm i Halsen, medens han med den anden knyttede Haand gav Storm et saa voldsomt Slag paa den venstre Kind og Die, at han blev aldeles svimmel i Hovedet og styrte om paa Gulvet, og da han derpaa forsøgte at rejse sig, gav Arrestanten ham atter et voldsomt Slag med knyttet Næve i Hovedet, hvorpaa han satte Knæet paa Storms Ryg og med den knyttede Næve tilføiede ham mindst 10 voldsomme Slag i Hovedet. Storm trøb derpaa paa Hænder og Fødder tværs over Gulvet, indtil han naaede Krogen ved Comfuret, hvor han satte Ansigtet mod Gulvet for at dække det med Slagene, men Arrestanten greb derpaa et Redskab, som Storm vel ikke saae, men som han antog var den i Kjøkkenet staaende Gadekost, og tilføiede hermed Storm et saa voldsomt Slag i Hovedet, at Blodet strømmede ud. Storm raabte nu flere Gange „han slaer mig ihjel“; men Arrestanten vedblev desuagtet at slaae løs paa ham med det ommeldte Redskab og tilbeelte ham idetmindste 4 à 5 Slag til i Halsen og paa Ryggen, indtil Storms 11aarige Søn Ludvig kom ud i Kjøkkenet og bønfaald Arrestanten om at høre op, og da der i det samme blev taget i Døren, som fører ud til Kjøkkenet fra hans Husrues Soveværelse, kastede Arrestanten Redskabet og ilede bort.

Af Kjøbmand Storms Hustru er det edelig forklaret, at hun den ommeldte Morgen, saavidt hun veed mellem Kl. 4 og 5, hørte sin Mand komme

fra Kjøkkenet ind i hendes Sovebærelse, hvor han vækkede deres 13aarige Søn Wilhelm, og paalagde ham at gaae til Stranden efter Fisk. Drengen stod strax op, og lidt efter udbrod han: „der er Frederiksen i Gaarden hos Fader“, hvorpaa hun hørte Arrestanten, hvis Stemme hun nøie kjenner, tale høit, medens hun derimod ikke hørte et Ord fra hendes Mand; strax efter hørte hun Kjøkkendøren gaae op og strax derpaa en stærk Tummel, under hvilken hendes Mand 3 Gange raabte „han slaaer mig ihjel“, ligesom hun ogsaa tydelig hørte, at der faldt en heel Mængde Slag. Hun blev imidlertid saa angst, at hun ikke strax turde aabne Døren, hvorimod hun gjentagne Gange raabte høit: „Na lad dog være“, men da Slagene desuagtet vedblev, aabnede hun omsider Døren en Smule, og saae hun da sin Mand ligge paa Hænder og Knæ med Hovedet ind mod Consumuren saa nær ved Døren, at hun ikke kunde aabne denne heelt, hvorfor hun rakte Haanden ned og fik sin Mand saa meget tilfide, at hun kunde komme ud i Kjøkkenet, hvor da ingen Anden var tilstede end hendes Mand og deres Søn Ludvig. Hun hjalp derpaa sin Mand, hvem der var bibragt et stort galende Saar i Hovedet, hvorfra Blodet sprang ud i en Straale, og hvis Hoved, Ansigt og Klæder vare overfyldte med Blod, ligesom der ogsaa paa Kjøkkengulvet var strømmet endel Blod ud, ind i Stuen og fik sendt Bub efter Barbeer og Læge. Hun har derhos tilføiet, at hun ikke betvivler, at det er Arrestanten, der saaledes har mishandlet hendes Mand, thi endt hun ikke saae Arrestanten i Kjøkkenet, og hendes Mand yttrede ogsaa strax, at det var Arrestanten.

Kjøbmand Storms ovennævnte 11aarige Søn Ludvig har forklaret, at han, der tilligemed Faderen sov i et umiddelbart op til Kjøkkenet stødende Bærelse, den ommeldte Morgen vækkedes ved en stærk Larm i Kjøkkenet, medens det endnu ikke var aldeles lyst, og var hans Fader da ikke i Bærelset; han sprang da strax ud af Sengen og aabnede Døren til Kjøkkenet, hvor han saae sin Fader ligge paa Gulvet paa Knæerne og Hænderne med Hovedet støttet mod Muurfrogen ved Consumet, og hørte han sin Fader gjentagende raabe: „Na hold dog op, du slaaer mig ellers ihjel“, medens Arrestanten, som han nøie kjenner, stod lagved og uden Hensyn til Naabene vedblev at slaae løs paa hans Fader med en Gadesiekost af Træ, idet han navnlig vedblev at slaae efter Hovedet med den Deel af Kisten, hvorpaa Børsterne vare anbragte, og fik hans Fader, saavidt han saae, idetmindste 10 à 12 Slag med Kisten. Deponenten gav sig da til at skrige og at anraabe Arrestanten om at lade være, men ikke heller hertil tog Arrestanten noget Hensyn, og han holdt først op med at mishandle hans Fader, da hans Moder aabnede Døren paa den mobfatte Side af Kjøkkenet, idet Arrestanten da hastig forlod dette.

Endelig har Kjøbmand Storms 13aarige Søn Wilhelm, der sov i samme Bærelse som Moderen, forklaret overeensstemmende med denne, med Tilføiende, at da han hørte Faderen raabe „han slaaer mig ihjel“, løb han gjennem Stue og Gadedøren ud paa Gaden for at tilkalde Hjælp; men da der endnu Ingen var paa Gaden, løb han tilbage, og var hans Moder da kommen ud i Kjøkkenet, hvorimod Arrestanten skyndsomt fjernede sig ad Veien forbi Veirmøllen, der, efter

hvad der er oplyst, ikke er nogen offentlig Vei. Denne Deponent har derhos forklaret, at han vel ikke saae, at hans Fader blev slaet, men at han gjennem Døren tydelig kunde høre, at der blev bibragt Faberen en heel Mængde Slag, og at han er overbeviist om, at det var Arrestanten, der tildeelte ham disse, deels fordi han saae Arrestanten gaae ind i Kjøkkenet med hans Fader, deels fordi der hverken før eller efter var nogen anden Person tilstede der.

Den omfoklarede Koft fandtes af Retten ved Undersøgelsen at have et omtrent 2 Alen langt Skaft, hvorpaa der var anbragt en omtrent $\frac{1}{2}$ Alen lang Træklobs, hvori en Slags Rør var anbragt istedetfor Vørster, og var saavel Skaftet som Træklobsen paa forskjellige Steder overstanket med Blod.

Efter den af Districtslæge Hempel Dagen efter Oversalbet udslede Attest fandtes der at være bibragt Kjøbmand Storm paa venstre Side af Hovedet omtrent 2 Tommer fra Isfen et 1 Tomme langt Saar, som trængte ind til Beenhinden og havde foraarsaget en betydelig Blødning af en gennemskaaeren Puskaare. Saarets Kande vare ikke skarpe, men noget krusede, som om det var frembragt ved et ikke skarpt Redskab. Foruden dette Saar fandtes flere Contusioner med betydelig Svævelse i venstre Linding og omkring Diet, som var underløbet med Blod. Ligeledes vare Næsen og Læberne opsvulmede som af tilsviede Slag enten med knyttede Næver eller med et stumpt Instrument. Efter Kjøbmand Storms Forklaring i Forhøret den 6te Mai d. A. var Saaret i Hovedet da lægt, ligesom han i det Hele taget var saavidt kommen sig, at han kunde varetage sine sædvanlige Forretninger, kun led han endnu navnlig om Morgenen af Hovedpine, ligesom om der var Noget, der tryktede ham ovenpaa Hovedskallen, og meente Lægen efter Storms Forklaring, at Hovedpinen vel hidrørte fra de ham i Hovedet tilsviede Slag og Saar, men at den med Tiden vilde forsvinde, og gaar en af Districtslægen den 11te s. M. udslede Attest ud paa, at Storm er helbredet for de ham tilsviede Veffabigelsler.

Arrestanten har nu vel indrømmet Dnsdagen den 1ste April d. A. om Morgenen til den af Kjøbmand Storm omfoklarede Tid at have talt med denne i Gaarden og krævet ham for et Afdrag paa Gjælden, men Arrestanten har vedholdende nægtet at have været inde i Kjøkkenet eller at have tilspiet Storm nogensomhelst Overlast, hvormod han har paastaet, at han, efterat Storm var gaaet ind i Kjøkkenet, kun har staaet paa Trappen til Kjøkkenet og gjennem Døren anmodet Storm om endelig at staffe ham Pengene, men da han intet Svar fik, gif han sin Vei uden at foretage noget videre.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at der ved den af Kjøbmand Storm, der senere og forinden Edsfæstelsen har frasalbet sin tidligere under Sagen neblagte Paastand om Erstatning, og dennes Hustru afgivne beedigebe Forklaring i Forbindelse med den af Sønnerne Ludvig og Wilhelm afgivne Forklaring — saaledes som disse Forklaringer ovenfor ere refererede — og naar hensees til, at Arrestanten efter sin egen Forklaring har været tilstede paa Gjærningsstedet i hvert Fald umiddelbart før Kjøbmand Storm er bleven tilspiet Overlasten, der efter sin Beskaffenhed og Lægens Erklæring nødvendig maa være bibragt ham ved Vold af Trebiemand, uden at nogetsomhelst Datum er

fremkommet for, at nogen Anden paa den omhandlede Tid har været tilstede, der kunde have tilføjet Storm Overlæsten, samt til, at Arrestanten efter Kjøbmand Storms og dennes Husfrues beedigede Forklaring omtrent 3 Uger før det Paaskerebe til Storm har brugt Yttringer, der tydede paa, at han vilde udøve Vold imod Storm, hvis denne ikke betalte det forlangte Afdrag, hvilket ogsaa stemmer med den af Arrestantens Commissionair, Exam. juris Mønster afgivne beedigede Forklaring, samt med en Udtalelse, Arrestanten, efter hvad han selv har indrømmet, har brugt til Hjulmand Niels Hansen — er tilbeiebragt et i Genhold til Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Indiciebeviis til at sælde Arrestanten som skyldig i den mod Kjøbmand Storm udøvede Vold, hvilket ogsaa er antaget i den indtænkte Dom.

For dette Forhold, hvorved bemærkes, at om Volden end ikke ansees forsvet efter egentligt foregaaende Overlæg, hvorfor flere af de ovennævnte Omstændigheder synes at tale, maa dog Kjøbmand Storm i hvert Fald betragtes som sagesløs Mand, vil Arrestanten, der er født den 7de Februar 1813 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 9 cfr. § 3 sidste Membrum, hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Føie til, saaledes som steet ved Underrettsdommen, paa Grund af det brugte Knebstaab at anvende Forordningens § 12, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Dereensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har bestemt Straffen til 2 Aars Forbedringshuusarbeide efter den nævnte Forordnings § 12 cfr. § 6, være at forandre, forsaavidt Straffen angaaer, hvorimod den vil være at stabsætte i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Arrestanten.“

Tirsdagen den 27de October.

Nr. 279.

Advocat Brock

contra

Hans Peter Koefoed (Defensor Hindenburg).

der tiltales for begaaet Brandstiftelse, hvorved han maatte indsee, at han ndsatte Andres Liv for aabenbar Fare.

Bornholms nordre Herreds Egtrets Dom af 31te Juli 1863: „Arrestanten Hans Peter Koefoed bør hensesættes til Tugthuusarbeide i Livstid. Tiltalte Petrea Kirstine Marker bør til Bornholms Amts Fattiggæsse erlægge en Muld af 4 Rd. Saa bør Arrestanten og tilsvare alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Erichsen, 5 Rd., og til Defensor, Procurator Ipsen, 4 Rd., dog saaledes at Tiltalte in solidum med ham har at tilsvare $\frac{1}{20}$, een tyvende Deel, af disse. Erstatningen for den ved Brandstiftelsen forarsagede Skade reserveres. Det Adsaute at ud-

redeg inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste for Hans Peter Koefoeds Vedkommende, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 10 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Heredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 10 Aar. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Amtets Ordre af 11te s. M. Arrestanten Hans Peter Koefoed for Brandstiftelse, hvorved han maatte indsee at han udfatte Andres Liv for aabenbar Fare, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forkyndelse med Sagens Omstændigheder og de afhørte Deponenters Forklaringer tilstrækkeligt godtgjort, at han har sat Liv paa et Fjergen Michael Olsen tilhørende Huus, hvorved ikke alene det ommeldte Huus afbrændte, men ogsaa Gieren selv indebrændte.

Denne, som var en gammel og svagelig Mand, der tilbeels uød Underhold af Clemensker Fattigvæsen, havde til sin Opvarning et Fruentimmer hos sig, som imidlertid den Formiddag, da Huset brændte, var gaaet i et Griinde til Sognepræsten. Arrestanten, som i Vinterens Løb oftere var kommen til den Afsbøde, havde indgaaet en Byttehandel med denne, idet han havde overladt ham et Kommeuhr imod derfor at faae en Trøie. Denne Handel var imidlertid den Afsbøde misfornøiet med og forlangte af Arrestanten, at den skulde gaae tilbage, hvorfor han ogsaa havde tilbageleveret Arrestanten Uhret, medens han derefter fordrede Trøien tilbage. Endstjændt denne var misfornøiet hermed, havde han dog den ommeldte Morgen indfundet sig hos Afsbøde, hos hvem dengang det Fruentimmer, som opbarte ham, var tilstede. Arrestanten afleverede da Trøien og begav sig derefter til Ladegaardsmøllen med nogen Sæd. Da han senere kom tilbage, var han atter gaaet ind til den Afsbøde og havde talt med ham, og da han nu forlod ham, tog han fra en paa Væggen i Stuen hængende Pose en Svovlstik. Da han var kommen ud i Forstuen, afstrøg han den der, og med Flammen af den antændte han en Del Spindelvæv, der hang ned fra Loftet, som ikke bestod af Andet end Løv, der vare lagte paa Stænger. Da han havde seet, at Spindelvæven fattede Flamme, var han løben hjem og havde stiftet Klæder, hvornæst han strax havde begivet sig til Samslugsgaarden, for hvis Eier han skulde gaae et Griinde. Da Huset stod i fuld Brand omtrent en halv Time

efterat Arrestanten forløb samme, er der ingen Grund til at tvivle om, at den stedfundne Ildbrand er en Følge af den Ild, som denne antændte.

Arrestanten, som ikke før har været tiltalt eller straffet, er født den 6te Mai 1844 og er saalebes istind 19 Aar. Hans Opdragelse har været forsømt, og han har et daarligt Vidnesbyrd fra sin Sjælesørger og fra de Husbonde, hos hvem han har tjent.

Naar Actør med Hensyn til den Straf, Arrestanten har paadraget sig ved sin Forbrydelse, har gjort Paastand paa Anvendelse af § 1 i Forordningen af 26de Marts 1841 og formeent, at Livsstraf burde være at anvende, kan Retten deri ikke give ham Medhold.

For at denne Straf skal kunne anvendes, fordrer nemlig, enten at Branden er paafat med det Forsæt at Nogen skulde indebrænde, hvilket her er uanvendeligt, eller at den skal være forbunden med saadanne Omstændigheder, som klarligen vise, at den Skyldige har maattet indsee, at han ved sin Gjerning udsatte Andres Liv for aabenbar Fare. Heller ikke i denne Henseende skjønner Retten, at denne Lovbestemmelse er anvendelig paa nærværende Tilfælde. Ligesom Arrestanten med Bestemthed har benægtet, at han gjorde sig nogen Betænkning om, at den gamle Mand kunde indebrænde, saalebes er det af forstjellige Deponenter forklaret, at det er forekommet dem besynderligt, at denne Ulykke er steet, da man maatte antage efter de stedfundne Omstændigheder, at det havde været let for den Udsøde at frelse sig. Som saadanne kunne ansøres, at den gamle Mand om end fængeliggende dog var istand til at gaae ud, at Ilden er paafat om Formiddagen, altsaa paa en Tid, da det maa antages, at Folk ikke sove, og at det saalebes var sandsynligt, at man fra de Huse, der laae i Nærheden, vilde komme til Hjælp, saasnart Røgen blev seet, at der fra den Stue, hvor den Udsøde laa, var Arrestanten bekendt, en Udgang modsat den, hvor Ilden blev paafat, ligesom endelig at Huset var saa lavt og saa daarligt, at Udgang gjennem Vinduet, som var i Nærheden af den Udsødes Seng, eller i alt Fald gjennem den svage Væg maatte synes let.

Da nu Retten ikke efter ovenstaaende Raisonnement kan skjønne, at Arrestantens Straf kan blive at bestemme efter den citerede Paragraph, maa den ansee Straffebestemmelsen i Forordningens § 4 for anvendelig, og kan Straffen uagtet hans store Ungdom og forsømte Opdragelse dog med Hensyn til Tabet af Mennekeliv ikke ansættes ringere end til Lugthussstraf paa Livstid.

Erstatning for det brændte Huus, der ikke var asikreret, samt for de brændte Effecter reserveres“.

Nr. 310.

Justitsraad Bingen

contra

Julius Baldemar Jensen (Defensør Brock),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Juli 1863: „De Tiltalte Julius Baldemar Jensen og Ole Møller Sander bør straffes med For-

bedringshunsarbejde hver især i 2 Aar samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede denne Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Levinson og Gottschalk, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da den Plads, hvor det i den indankede Dom ommeldte Tyveri er begaaet, efter hvad der er oplyst om dens affondrede Beliggenhed og da der ikke er anden Udgang til den end fra Gaden gennem en Port i Plankeværket, ikke findes at kunne henføres under Benævnelsen „Gaard“ i den Betydning, hvori dette Udtryk efter den Forbindelse, hvori det forekommer i Forordningen af 11te April 1840 § 12, første Led, maa antages at være brugt, vil Tiltalte for sin Deeltagelse i bemeldte Tyveri alene være at domme efter samme Forordnings § 1 og Starffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæfte, forsaavidt den er paaanket.

Chi kendes for Ret:

Julius Valdemar Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiretens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Institutsraad Bunken og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da de Tiltalte Julius Valdemar Jensen og Ole Møller Sander, af hvilke den Forsnævnte er født den 2den Juni 1844 og ved denne Rets Dom af 13de November 1855 anset i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 26 med Niis, og den Sidstnævnte født den 24de Juni 1843 men ikke funden tidligere straffet, under nærværende imod dem for Tyveri anlagte Sag ved egne med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser ere overbeviste at have den 15de April d. A. i Forening fraafjaalet Fabrikkerne Løvenør og Carl Johan Mørk 3 til 3 Ml. Stykket vurderede Jernrør, hvilket Tyveri de udførte paa den Maade, at Tiltalte Sander ved Tiltalte Jensens Hjælp krøb over et noget over 4 Alen høit Plankeværk ind paa en indhegnet Plads, der ikke stod i Forbindelse med nogen beboet Bygning, og, efterat have tilvendt sig Jernrørene, der laae paa Pladsen, rakte dem ud til Jensen, der var bleven udenfor, ville de være at ansee efter foransførte

Forordnings § 12, 1ste Membrum, og Straffen efter Omstændighederne være at bestemme til Forbedringshunsarbejde for hver især i 2 Aar“.

Nr. 283.

Institutsraad Bunken
contra

Christen Johansen (Defensor Brock),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri, forbundet med Indbrud.

Horns Herreds Extrarets Dom af 29de April 1863: „Arrestanten Christen Johansen bør hensættes til Tugthunsarbejde i 14 Aar. Saa bør han og udrede alle af Actionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mehring, 8 Rdl., og til Defensor, constitueret Procurator Naaschou, 6 Rdl., samt i Erstatning til Gaardmand Hans Svendsen i Gjerløv 37 Rdl. 48 Sk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1863: „Arrestanten Christen Johansen bør hensættes til Tugthunsarbejde paa Livstid. I Erstatning til Holbæks med flere Amters Brandforsikring for værlige Gieudele betaler Arrestanten 37 Rdl. 48 Sk. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bejer og Naasløff, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Institutsraad Bunken og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Christen Johansen, der er født den 30te August 1836, og som tidligere ved bemeldte Rets Dom af 19de Marts 1856 har været anset for 1ste Gang begaaet Indbrudstyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med

3 Aars Forbedringshuusarbeide, for Brandstiftelse og Tyveri, forbundet med Indbrud.

Ved Arrestantens egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilfsaaelse er det ogsaa tilfsrækkelig godtgjort, at han, der noie kjendte Localiteterne i Gaardmand Hans Svendsens Gaard i Gjerløv, og som havde fattet den Beslutning at fravende Svendsen Penge samt sætte Tid paa hans Gaard for ved dennes Antændelse at skjule Sporene af Tyveriet, har Natten imellem den 24de og 25de Februar d. A. udført dette Forsæt, dog at hans Hensigt at antænde Gaarden ikke opnaaedes.

Efter hans Forklaring ankom han til Gaarden Kl. 10 à 11 den 24de Februar om Aftenen, og da det var mørkt overalt og han antog, at Folkene vare gaaede tilfængs, udfaar han en Rude i et Vindue i Stuehuset i den saakaldte Mellemstue, der kun ved en Gang og 2de Døre er adskilt fra Svendsens og Kones Sovestue, hvor de sov, aabnede Vinduet og steg ind, hvorefter han tændte en medbragt Stump Lys og med en ligeledes medbragt Knittang opbrød det i Værelset staaende Chatol, hvoraf han udtog 248 Rdbl., derefter satte Tid i Tæppet paa en i Værelset værende Seng samt hensatte den brændende Lysstump i en udtrukket Chatolstuffle, hvori der var en Deel Papir, og forløb Værelset igjennem Vinduet.

Ved den af Arrestanten foretagne Iidspaasættelse — om hvilken han har vedgaaet, at Tanken om at antænde Hans Svendsens Gaard opstod hos ham samtidigt med, at han besluttede at tilvende sig Pengene, og at han lod sig lede dertil for at skjule Tyveriet — blev en Stol, et Sengetæppe og nogle Sengflæder antændte, et Par Lagner, et Schævl og en Vest forfuldede, samt det Indvendige af Chatollet svebet og en Deel Papirer brændte, hvorimod ingen af Husets faste Dele bleve antændte. Arrestanten har nu vel forklaret, at han efterat have udført Tyveriet var saa forstyrret og urolig i Sindet, at han ikke var istand til at gjøre sig nogen Forestilling om, hvorvidt Beboerne i Huset kunde være udsatte for at blive indebrændte, og at det i ethvert Tilfsælde ingenfinde har været hans Hensigt, at Nogen skulde komme tilfsæde; men da han tillige har erkjendt, at det, forinden han begyndte Tyveriet, saaldt ham ind, at Nogen muligt kunde indebrænde, naar Gaarden, overensstemmende med den af ham fattede Beslutning, antændtes, og at han antog, at Husets Beboere paa den Tid, Iidspaasættelsen foregik, vare iseng, hvilket ogsaa var Tilfsældet, samt da Hans Svendsen har forklaret, at han er vis paa, at han og hans Kone utvivlsomt vilde være blevene indebrændte, dersom den Tid, der var antændt inde i Stuen, havde forplantet sig til Gaarden, deels fordi Stuelængen er straaetækket og deels fordi Iidspaasættelsen skete paa en Tid af Natten, hvor Ingen er oppe og hvor det er meget sjældent, at Folk passere Veien, findes der at have været saadanne Omstændigheder forbundne med Iidspaasættelsen, at Arrestanten, der var noie kjendt med Husets Localiteter og navnligt vidste, at Hans Svendsens og Husstrues Sovestue kun ved en Gang var adskilt fra den Stue, hvor Iidspaasættelsen skete, maatte kunne indsee, at han udsatte disses Liv for aabenbar Fare, og han vil saaledes, da ingen af Husets faste Dele, som meldt, bleve antændte, og Gjærningen derfor

maa betragtes som Attentat paa den tilsigtede Iidspaafættelse, være at straffe efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 13, jfr. § 1 og § 6, med Tugthuusarbejde paa Livstid, hvorunder da den Straf, han har forskyldt for Indbrudstyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 14, jfr. § 12, 2det Membrum, vil afbøjes, hvorhos han i Erstatning til Hølbæks med flere Amters Brandforsikring for rørlige Eiendele vil have at betale 37 Rdl. 48 St., og overeensstemmende dermed vil Underrettens Dom, ved hvilken Arrestanten efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 13, jfr. § 4, og Forordningen af 11te April 1840 §§ 14, 13 og 12, 2det Membrum, er anseet med 14 Aars Tugthuusarbejde, hvorhos Erstatningen er tilkjendt Hans Svendsen, være at forandre, hvorimod Dommen med Hensyn til Actionens Omkostninger vil være at stadfæste".

Nr. 329.

Justitsraad Bungen
contra

Peder Skomager Nielsen (Defensor Brock),

der tiltales for attentet Mord og Bedrageri.

Morsø Herredets Egtrets Dom af 27de Juli 1863: „Arrestanten Peder Skomager Nielsen bør have sit Liv forbrudt, hvorhos han bør udrede de af Actionen og hans Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Callundan, og til Defensor, Procurator Schjellerup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 14de Septbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Skomager Nielsen for attentet Mord og Bedrageri.

Hvad Sigtelsen for Bedrageri angaaer, er Arrestanten imidlertid ved Underrettsdommen frifunden, og efter den påsejrede Indtægning bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i denne Henseende.

Forfaabidt Arrestanten sigtes for attenteteret Mord, har han under Sagen afgivet en Tilstaelse, der i det Væsentlige gaaer ud paa Følgende.

Arrestanten, der den 9de Mai d. A. var bleven bortviiit af sin Tjeneste hos Gaardmand Niels Chr. Rubst i Gerslev paa Grund af voldsom Adfærd mod 2 Tjenestepiger, indfaandt sig den 17de Juni næstefter i bemeldte N. Chr. Rubstes Gaard for om muligt at komme i dennes Tjeneste, og da han her saae dennes daværende Tjenestebreng Jens Chr. Nielsen, i hvem han efter sin Forklaring gjenfjendte en Dreng, der ved en tidligere Leilighed tilligemed flere andre Drengene havde kastet Steen paa ham, besluttede han ved Leilighed at give ham et godt Rivfuld Prøgl. Arrestanten, der ikke, som han helst ønskede, blev antagen i Tjeneste hos N. Chr. Rubst, fik derimod efter dennes Anviisning en anden Tjeneste, men da han antog, at han nok kunde faae Tjeneste hos N. C. Rubst, hvis bemeldte Dreng ikke var der, besluttede han sig til at besøge denne Rivet, og han bad derfor endnu samme Dag sin nye Husbond om Tilladelse til at gaae hjem, hvorpaa han om Aftenen efter Solnedgang begav sig til N. C. Rubstes Gaard for at besøge J. Chr. Nielsen Rivet. Da han imidlertid var bange for, at Folkene ikke vare gaaede iseng, lagde han sig i nogen Tid i en Grøft, hvor han saibt isøvn, og han vaagnebe, efter hvad han antager, omtrent ved Midnat, hvorpaa han gik hen til Gaarden, og ved udenfra ved Hjælp af en Kniv at aabne en paa Læden anbragt Lem eller Luge, kom han ind i Læden og derfra i Hestestalden, hvorfra en Dør fører til Karlekammeret, hvor han vidste at Drengen J. Chr. Nielsen laa alene. Da han kom til Døren, kaldte han paa Jens Chr. Nielsen og bad denne om at staae op, under Foregivende af, at der var nogle Kreaturer løse, idet det nemlig efter Arrestantens Forklaring var hans Hensigt at faae J. Chr. Nielsen til at staae op, og derefter ved at foregive, at han var tørstig, at faae ham ud i Brøndhuset for at trække Vand op, under hvilken Beskæftigelse Arrestanten da vilde søge at styrte J. Chr. Nielsen, der var 11 Aar gammel, i Brønden, hvorved det vilde faae Udsende af, at han enten selv havde aflivet sig, eller var omkommen ved ulykkelig Hændelse. Da J. C. Nielsen imidlertid ikke svarede paa hans Ralben, løste Arrestanten Døren til Karlekammeret af sine Hængsler og gik ind i dette, hvor J. Chr. Nielsen sov, og kaldte paa ham, idet han sagde, at der var 3 Kreaturer løse, og at han vilde hjælpe til at fæste dem, naar Nielsen vilde staae op og følge med ud i Marken. Hertil viste imidlertid denne sig utilbøielig, og Arrestanten sagde derfor, at det kunde ogsaa være det samme, og at han nok stulde fæste Kreaturerne ene, naar J. Chr. Nielsen vilde følge med ud i Brøndhuset, for at Arrestanten kunde faae Noget at drikke. J. Chr. Nielsen gik nu med ud i Brøndhuset, men da han paa Arrestantens Spørgsmaal, om han ikke kunde drage noget Vand op, benægtede dette og henviste Arrestanten til at drikke af et Kar, der stod ved Brønden, vendte de tilbage til Karlekammeret, hvor J. C. Nielsen igjen gik iseng. Efterat Arrestanten derpaa havde staaet nogen Tid berinde, og efter sin Forklaring tænkt over, at det var mislykket for ham at styrte Nielsen i Brønden, samt vaklet i sit Forsæt med at udsjøre Forbrydelsen, fattede han dog tilsidst den Beslutning at udsjøre sin Hensigt; i dette Siemeb greb han en Muursteen, der

stod i Vinbuet, og efterat have spurgt J. Chr. Nielsen, om han var kjed af at døe, gav Arrestanten J. Chr. Nielsen et Slag med Stenen i Ansigtet. Da J. Chr. Nielsen ikke strax streg eller gav nogen Lyd fra sig, troede Arrestanten efter sin Forklaring, at han var død, hvorhos han strax fortrød sin Handling og gav sig til at græde, men da J. Chr. Nielsen kort efter gav sig til at strige, holdt Arrestanten ham for Munden af Frygt for, at Gaardens Folk skulde vaagne, og da han dog ikke kunde forhindre J. Chr. Nielsen fra at strige, tog han Flugten.

Med denne Arrestantens Tilstaaelse stemmer J. Chr. Niensens Forklaring i alt Væsentligt overeens, idet dog denne, som isøvrigt har benægtet nogenstunde at have kastet Steen efter Arrestanten, har forklaret, at han efter det første Slag faldt i en bevidstløs Tilstand, som varede til han fik endnu et Slag af Stenen; men Arrestanten har benægtet at have tilføjet J. Chr. Nielsen mere end eet Slag af Stenen, som Arrestanten har erkjendt at være af samme Beskaffenhed og Størrelse, som en under Sagen tilbeiebragt Steen, der af J. Chr. Nielsen er opgivet som den, ved hvilken han erholdt Slaget, og som er bejunden at være 6 à 7 Tommer lang og 4 Tommer bred og 2 Tommer tyk. Det var efter Arrestantens Forklaring hans Overbeviisning, at han kunde udføre sin Hensigt at dræbe J. Chr. Nielsen med eet Slag af Stenen.

Ifølge den af Districtslægen den 20de Juni afgivne Erklæring havde Jens Chr. Nielsen 2 Saar, det ene i Panden, hvilket syntes tilføjet med en haard og noget skarp Gjenstand, da Huden og de bløde Dele lige indtil Pandebeuet vare skækkede i en Længde af $\frac{3}{4}$ Tomme, hvorimod Benet ikke havde taget nogen Skade, det andet paa venstre Kind, hvilket var ubetydeligt og blot bestod i en Hudaffkrabning uden Hævelse og Betændelse. Disse Læsioner ansees imidlertid at være uden Fare for Niensens Helbred, og Nielsen maa ogsaa efter de senere Oplysninger i Sagen antages at være fuldkommen helbredet. Iøvrigt gaaer en senere Lægeerklæring ud paa, at et Slag af den omhandlede Steen, der er $2\frac{1}{4}$ Pb. tung og med Letthed kunde fattes og svinges af en Dreng af Arrestantens Alder, muligt kunde have været dødeligt, hvis det havde rammet med et af Hjørnerne især ovenfra nedad, og navnlig hvis det havde rammet i Lindingen eller over et af Drengens isedetfor midt paa Panden.

For det omhandlede Forhold er Arrestanten, der er født den 1ste November 1847 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Danske Lovs 6-6-22, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Membrum, med at have sit Liv forbrudt, og da denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil den være at stadfæste“.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 33.

Den 13de November.

1863.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 28de October.

Nr. 297.

Justitsraad Bungen

contra

Frederikke Jensen, Hans Christian Jensens Hustru
(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 1ste Juli 1863: „Tiltalte, Huusmand Hans Christian Jensens Hustru, Frederikke Jensen af Horsens, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bør hun derhos betale alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Prøveprocurator Larsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Bungen, 4 Rdl. Dommen at fuldbyrdes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 17de August 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaaesen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huusmand Hans Christian Jensen's Hustru Frederikke Jensen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun, der efter sin Forklaring befandt sig i en høist trængende Forsætning, den 9de Mai d. A., efterat hun samme Dag havde paa-lyst et Skjort en dyb Lomme i den Hensigt at benytte denne ved Tyverier, som hun agtede at begaae i Nørresundby, har sammesteds tilvænt sig af en aaben Tønde med Sæbe, der henstod i Kjøbmand Klitgaard's Boutik, omtrent 1½ Pund Sæbe af Værbi circa 1 Mk., samt af to i Kjøbmændene Holm & Schous Bønderstue hensatte Teiner deels noget Smørbrød og bart Brød, deels et Tørklæde af Værbi 1 Mk. og en Palle Løvetaub af Værbi 6 Sk., hvilke to sidste Gjenstande tilhørte Gaardmand Chr. Mikkelsen i Østermeisteb. Paa samme Maade er det godtgjort, at hun tidligere — som det maa antages i Februar d. A. — har i ovennævnte Kjøbmand Klitgaard's Bønderstue tilegnet sig et sammesteds henlagt Tørklæde af Værbi 1 Mk. 8 Sk., der tilhørte Thomas Sørensen's Hustru i Gulhøi.

Begge Tørklæderne, Sæben og Løvetauben ere tilbageleverede de Besjaaene.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født i 1815 og tidligere har været straffet efter Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 8de September 1856 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Underretsdømmen retteligen anseet for samme Forbrydelse 2den Gang begaaet efter den citerede Forordnings § 13 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 315.

Advocat Hansen
contra**Ellen Kirstine Petersen** (Defensor Salicath),

der tiltales for Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Septbr. 1863: „Arrestantinden Ellen Kirstine Petersen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsen's Lvangsarbejdsanstalt i 72 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Ellen Kirstine Petersen, som er langt over criminel Lovald og senest ved denne Rets Dom af 20de December s. A. anset efter Loven om Straffen for Løsgænger og Betleri af 3die Marts 1860 § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse er overbevist at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 21de Februar d. A. med sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold, hvorved det blandt Andet blev hende betydet at melde sig hver Tirsdag ved bemeldte Protocol, idet hun har unbladt saadan Melbing i længere Tid, vil hun igjen være at ansee efter fornævnte Lovbestemmelse, og findes Straffen at burde bestemmes til Arbeide i forovnelbte Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage, hvorhos hun vil have at tilsvare Sagens Omkostninger“.

Nr. 272.

Statsraad Salicath

contra

Caroline Elisabeth Agaard, Tømmermester Agaards Hustru
(Defensor Hansen),

der tiltales for Halsk.

Gjerlev og Dnjild Herreders Extradets Dom af 21de Febr. 1863: „Tiltalte Caroline Elisabeth Agaard, Tømmermester Agaards Hustru af Dvergaard, bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør hun ogsaa udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Brass, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Lükken, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Juni 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det efter de foreliggende Oplysninger er antageligt, at Tiltalte ikke har troet, at hun, ved at skrive Gjæstgiver Jacobsens Navn under den i den indankede Dom omhandlede Attest, hvori det paagjældende Barn siges at være døbt under det samme Navn, hvormed det findes benævnt i en kort efter dets Fødsel udstedt Vaccinationsattest, har gjort sig skyldig i noget Ulovligt, og at hun navnlig har forestillet sig, at Jacobsen ikke vilde have nægtet at underskrive Attesten, saafremt dertil havde

været Leilighed, findes hendes Forhold ikkun at kunne betragtes som en letfindig Benyttelse af en Andens Navn, der efter Omstændighederne vil paadrage hende en arbitrair Straf. Denne bliver at bestemme til en Muld af 20 Rdl. til vedkommende Amts Fattigkasse, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger efter den indankede Doms For-
skrifter.

Chi kendes for Ret:

Caroline Elisabeth Aagaard bør bøde 20 Rdl. til Amtets Fattigkasse. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tømmermester A. Aagaards Hustru, Caroline Elisabeth, født Lange, for Falssk.

Efter Sagens Oplysninger indgav Tiltaltes Mand i Marts Maaned f. A. til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet et Andragende, hvori han under Henviisning til en Andragendet vedlagt Erklæring anholdt om, at hans Pleiesøn, der ifølge en af vedkommende Sognepræst efter Ministerialbogen meddeelt Attest er døbt med Navnet Søren Andreas Oldenborg, maatte bære Navnet Søren Christian Aagaard, hvormed han hidtil er bleven nævnt.

Den ommeldte Erklæring, hvori det hedder, at Udsæderne, der vare Daabsvidner ved det paagjældende Barns Daab, attestere, at Barnet i Daaben erholdt Navnet Søren Christian Aagaard Oldenborg, er underskrevet med Navnene A. Aagaard og C. Jacobsen, og om disse Navne maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at de ere skrevne af Tiltalte, idet hun ved Navnet A. Aagaard har sigtet til sin Mand — der havde været i Kirken ved Barnets Daab, dog ikke som Fadder — og ved Navnet C. Jacobsen til en ved Daaben tilstedeværende Fadder af dette Navn, Gjessegiver Christian Jacobsen. Iøvrigt gaaer Tiltaltes Forklaring i denne Henseende ud paa, at hendes Mand — uden egentlig at have tilskyndet eller opfordret hende dertil — havde yttret, at han ikke troede, at der kunde være Noget i, at hun underskrev Attesten med de anførte Navne, hvilket hun meente, at hun vel kunde gjøre, da hun antog, at Drengen virkelig var døbt under det Navn, Attesten sød paa, og hun vil ikke have gjort sig mindste Tanke om det Ulovlige i hendes Forhold, ved hvilket hun ikke har haft nogen swigagtig Hensigt eller har tilsigtet at gjøre Indgreb i Nogens Rettigheder. Tiltaltes Mand har ogsaa udsagt, at Tiltalte, førend Attesten — der efter hans Anmodning var conciperet af en Skolelærer, for hvem han havde foregivet, at 2 af Daabsvidnerne kunde erindre, at Barnet var døbt under det i Attesten ommeldte Navn — blev forsynet med Underskrifter, havde spurgt ham, om han samtykkede i, at den blev

underskreven med hans og C. Jacobsens Navne, og at han havde givet sit Samtykke hertil, og Tiltalte kan derfor ikke ved at underskrive sin Mand's Navn, skjønt han ikke havde været indskrevet i Kirkebogen som Daabsvidne, anses at have paadrøget sig Straf for Falst.

Derimod har Tiltalte erkjendt, at Navnet C. Jacobsen er underskrevet af hende uden den Paagjældendes Vidende og Villie, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte efter sin Forklaring har skrevet til ovennævnte Gjæstgiver Jacobsen angaaende Drengens Navn, men ikke modtaget noget Svar, idet hendes Brev formodentlig ikke er kommet ham tilhænde; iøvrigt har bemeldte Jacobsen i Forhøret udsagt, at han vel erindrer at have været tilstede i Kirken som Daabsvidne, da det ommeldte Barn blev døbt, men ikke kan erindre, hvilket Navn Barnet fik.

Tiltalte, der er søbt i 1807 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor ikke kunne undgaae for det anførte Forhold at anses med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Led, men Straffen, der ved Underretsbommen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil ifølge den citerede Lovbestemmelse ikke kunne fastsættes ringere end til saadant Fængsel i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil den paaankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Nr. 46. **Huusier Niels Christian Lunde** (Tugen)

contra

Trine Lunde (Tugen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 335. **Advocat Hindenburg**

contra

Ludvig Peter Israel Geerh (Defensor Hansen),

der tiltales for Vagtsengeri og Betleri.

Stevens og Jags Herreders Politirets Dom af 1ste August 1863: „Arrestanten, Stomagersvend Ludvig Peter Israel Geerh, bør henfættes

i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Septbr. 1863: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Schack og Levinson for Overretten betaler Arrestanten Ludvig Peter Israæl Geerh 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Ludvig Peter Israæl Geerh, der er langt over criminel Lavalder og forhen oftere straffet, derunder forfjellige Gange for Løsgænger og Væleri, er under nærværende Sag overbediist om paany at have gjort sig skyldig i disse Forseelser ved, et ham af Kjøbenhavns Politi den 3die Mai 1862 under sædvanlig Trusel givet Tilhold om at søge lovligt Erhverv og godtgjøre Saadant uagtet, at have freiset arbeidsløs omkring i Sjælland og ernæret sig ved Væleri, indtil han i Juli Maaned sidstleden anholdtes. Han vil herfor være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2, 3 og 5, og da den ved Stevns og Færø Herreders Politirets Dom af 1ste August d. A. valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 29de October.

Nr. 288.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Christian Jensen Gildsig (Defensor Hansen),

der tiltales for mislig Dmgang med Hittegods.

Søby Kjøbstads Exrærets Dom af 15de Mai 1863: „Tiltalte Niels Christian Jensen Gildsig bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 4 Rdl., og til Defensor,

Procurator Vægstrup, 3 Rdl. Saa bør Tiltalte inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Møller Chr. Aabel betale 1 Rdl. 3 Mk. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 20de Juli 1863: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Saaesen og Prøveprocurator Jasting, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da der efter de fremkomne Oplysninger er Grund til at antage, at Tiltalte først, da Maler Brønnum viste sig villig til at erlægge Betaling for den i den indankede Dom omhandlede Lotteriseddel, har forestillet sig, at denne kunde have Pengeværdi, og han derhos endog efter et Vidnes Forklaring gjentagende vægrede sig ved at modtage den tilbudne Betaling, findes som Følge heraf og efter Sagens øvrige Omstændigheder hans Forhold med desuagtet at sælge Sedlen at være af den Bestaffenhed, at Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 30 og 50 maae komme til Anvendelse i Forbindelse med § 58, og vil Straffen herefter være at fastsætte til Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiget Overrettens Dom.

Chi kjendes for Ret:

Niels Christian Jensen Gildsig bør straffes med Fængsel i 14 Dage. Iøvrigt bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Pottemager Niels Chr. Jensen Gildsig for mislig Omgang med Hittegods.“

Ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde er det tilstrækkeligen godtgjort, at han, efterat en anden Mand ved det i Sæby den 17de October f. A. afholdte Marked havde fundet en Classelotteriseddel til 5te Trækning, som alt da havde fundet Sted, men igjen kasted den fra sig, da han ikke antog at den havde nogen Værdi, derefter har taget denne Seddel til sig og uden at oplyse den senere samme Aften solgt den til Maler Brønnum i Sæby under et Dphold hos denne for 3 Rdl., idet han angav at have kjøbt

Sedlen af en ubekjendt Person. Den ommeldte Classelotterisjeddél er senere kommen tilfælde, efterat den af Brønnum var fornyet til 6te Trækning, og af denne udleveret Cieren Møller Aabel, som efter en med Brønnum indgaaet Forening har betalt denne, foruden hvad Sedlens Fornyelse kostede, det Halve af hvad han havde givet Tiltalte for Sedlen og isørigt har paastaet sit Tab i faa Hensende erstattet med 9 Rdl.

Tiltalte har vel anbragt, at han ikke tog Sedlen til sig i den Tanké paa nogen Maade at gjøre sig nogen Fordeel ved den, og at Handelen om Sedlen passerede under en Spøg med Brønnum, men da han dog, da denne køb 3 Rdl. for Sedlen, maatte kunne indsee, at denne havde en Pengeværdi, og at han saaledes var pligtig at oplyse den og uberettiget til at disponere over den, maa han ved sit Forhold anses at have gjort sig skyldig i mislig Omgang med Hittegods, og da han tidligere ved Høiestrets Dom af 4de Juni 1857 for Hæleri er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, maa det billiges, at han nu ved Underretsdommen er anset som for 2den Gang begaaet Hæleri efter bemeldte Forordnings § 22, jfr. §§ 58 og 79, og da Straffen ved samme findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og denne Doms Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 325.

Advocat Hindenburg
contra

Stephan eller Steffen Jespersen (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Salling Herreds Eyrarets Dom af 30te Juni 1863: „Tiltalte Stephan Jespersen bør erlægge en Mulct af 5 Rdl. til Viborg Amts Fattigkassé samt udrede de med Actionen forbundne Omkostninger, hvormunder Salairer til Actor, Overretsprocurator Fasting, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Munksgaard, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 31te August 1863: „Tiltalte Steffen Jespersen bør straffes med 10 Nottingslag. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og dernæder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nesselmann og Procurator Faber, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I
 Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Sa-
 licath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag
 tiltales Steffen Jespersen for Tyveri og Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det
 godtgjort, at efterat han, der er født den 10de November 1847, i Januar
 Maaned d. A. var kommen i Tjeneste i Lindum, tog han kort efter Kyndelmise
 en Tjenestekarl Mikkil Christensen sammesteds tilhørende Opstanderpibe ud af
 Lommen paa hans Kjole, som hang i Karlekammeret, hvorefter han byttede
 Hovedet til Pibetspriet bort for et andet Pibehoved og 4 Sk. Efter Tiltaltes
 Forklaring var det ikke hans Hensigt at beholde Piben, men han vilde blot ryge
 af den, og han stak derfor Piben i Kjolelommen igjen, men Mikkil Christensen
 opdagede da, at der var kommet et andet Hoved paa hans Pibe, i hvilken
 Anledning Tiltalte foregav, at han havde slaaet Hovedet istykker, hvorhos han
 isvrigt samtykkede i, at hans Husbond holdt 3 Mk. tilbage af hans Løn for det
 Tab, som M. Christensen havde lidt ved Bytningen af Hovedet, og M. Christensen
 har ogsaa erkjendt, at Erstatningspørgsmaalet herved er orbuet, idet han isvrigt
 har ansat det bortbittede Pibehoveds Værdi til 4 Mk.

Paa lige Maade er det godtgjort, at Tiltalte sidstafvigte 2den Paafstedag
 om Eftermiddagen har stjaalet en til 8 Sk. vurderet Lommekniv ud af Lommen
 paa et fornævnte Mikkil Christensen tilhørende Par Beenklæder, der hang i
 Karlekammeret, som var utillaaft, hvorefter Tiltalte folgte Kniven for en Svoolstik-
 daase og 4 Sk. til en Dreng, fra hvem den er udleveret til Besjlaalne.

Efter det Anførte har Tiltalte gjort sig skyldig deels i Tyveri, deels,
 forsaavidt Ombytningen af Pibehovedet angaaer, i Bedrageri, og idet Bestemmelserne
 i Forordningen af 11te April 1840 §§ 30 og 50 efter Sagens Omstændigheder
 i det Hele ikke findes at kunne komme til Anvendelse, vil Tiltalte, der ikke
 tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit Forhold i de anførte Henseender
 være at anses efter bemeldte Forordnings § 29, jfr. §§ 1 og 43, og Straffen
 findes passende at kunne bestemmes til 10 Rottingslag“.

Fredagen den 30te October.

Nr. 144.

Advocat Heinrichsen
 contra

1) Peder Jensen Dam, 2) Carl Adolph Harb og 3) Christoffer
 Pedersen (Defensor Salicath),

der tiltales, Nr. 1 for den af ham foretagne usovlige Rydning af et
 Skovstykke i Eier, Nr. 2 med Hensyn til hans Forpligtelse til at taale

det ryddede Areal's Tilculturering og Nr. 3 med Hensyn til hans Forpligtelse til at fravige Besiddelse af det nævnte af ham leiede Areal eller til at taale sammes Restituering som Fredskov.

Boer og Nim Herreders Exraters Dom af 9de August 1861: „Gaardeierne Peder Jensen Dam i Kiølsgaard og Hary i Eier samt Hunsmand Christoffer Pedersen af Eier bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Kammerraad Hansen, 15 Rdl., og til Defensorerne, Cancelliraad Busch og Procurator Nielsen, 10 Rdl. til den Forsknævnte og 6 Rdl. til den Sidstnævnte, udredes af det Offentlige“.

Biborg Landsoverrets Dom af 8de Decbr. 1862: „De Tiltalte Gaardeier Hary og Christoffer Pedersen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag frie at være. Tiltalte, Gaardeier Peder Jensen Dam, bør til Statskassen bøde aarligen 32 Rdl., indtil han for vedkommende Ministerium lovligen godtgjør til Skovs Opelsning igjen at have indfredet de ovenomhandlede 4^{12100/14000} Tønder Land eller en anden lige-
saa stor, til Skovdyrking ikke tidligere bestemt Strækning, og siden 16 Rdl. aarligen, indtil han ligeledes for Ministeriet godtgjør, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Vøxt, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kunde beffadiges. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer samt i Salair til Actor og Defensorerne for Oberretten, Procuratorerne Haber og Morville samt Procurator Kühn's Dødsbo, 10 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Tiltalte Peder Jensen Dam deraf tilsvare 2/3 og at 1/3 udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte Dam har paaberaabt sig, at han med Hensyn til det Offentliges Fordring paa Tilculturering af et saadant Areal, som det i den indaukede Dom ommeldte, allerede har rettet for sig ved at indtage til Fredskov et Areal paa Gaarden Kiølsgaard, billiges det, at der ved Dommen ikke er taget noget Hensyn hertil, idet de fremkomne Dplysninger tale for, at sidstnævnte Areal i alt Fald tildeels allerede tidligere har været bestemt til Skovdyrking. I Henshold hertil og ifølge de i Dommen iøvrigt for denne Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, der i det Bæsentlige tiltrædes, billiger Høiesteret det med Hensyn til ham antagne Resultat, hvori de Høiesteret forelagte nye Dplysninger

ikke kunne medføre nogen Forandring. Ligeledes maa det ifølge det i Dommen i saa Henseende Anførte forblive ved den de to Medtiltalte tillagte Frisfindelse, og bemeldte Dom vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Peder Jensen Dam og det Offentlige paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tistales den forrige Eier af Gaarden Matr. Nr. 6 i Eier, Peder Jensen Dam, for den af ham foretagne ulovlige Rydning af et til bemeldte Gaard hørende Skovskifte, den nuværende Eier af Gaarden, Hark, med Hensyn til hans Forpligtelse til at taale det ryddede Areal's Tilcultivering, samt Leieren af det ommeldte Skovskifte, Christoffer Pedersen, med Hensyn til dennes Forpligtelse til at fravige Besiddelsen af det leiede Areal eller til at taale sammes Restituering som Fredskov.

Det omhandlede Skovareal, der er den sydlige Deel af det til Gaarden Matr. Nr. 6 i Eier hørende Skovskifte, og ifølge en under 7de December 1857 foretagen Opmaalning, efter Fradrag af et i Midten af samme liggende Engdrag, der maa antages ikke at have været bevoget med Skov, udgjør $4^{12}100/14000$ Tdr. Land, har, efter en af vedkommende Forstembedsmand i 1856 afgiven Erklæring, forhen været bevoget med Bøgeskov, hvorhos 3 Bidner, der have kjendt det henholdsvis i Aarene 1816, 1821 og 1823, have edelig forklaret, at det dengang har bestaaet af eller været bevoget med store slagbare Bøgetræer. Under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har derhos et af bemeldte Bidner, der kjendte Skovstykket i 1816, udsagt, at de ommeldte Bøgetræer, der vare ranke Træer, vilde ved at hugges give deels firkløvet deels sexkløvet Træ, og at det Høieste, noget Træ efter Bidnets Skjønne kunde indeholde, omtrent kunde være 1 Favn; et andet af de nævnte Bidner, der kjendte Skovstykket 1821, har udsagt, at der dengang var store og smaa Bøge imellem hinanden, og at de største Bøge, hvis Gjennemsnit kunde regnes til omtrent 1 Alen, efter Bidnets Skjønne kunde holde imellem 1 og 2 Favne og tildeels give mere end sexkløvet Træ; begge de anførte Bidner have endvidere med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Skovstykket i 1805 har været bevoget med lignende Træer, udsagt, at der fra 1805 indtil den Tid, da de kjendte Skoven, ikke var forløbet saa mange Aar, at Forskjellen kunde være stor, og det sidstnævnte Bidne, der kjendte Skoven i 1821, har navnlig udtalt, at Skoven efter Bidnets Formening

ogfaa i 1805 maa have bestaaet af store slagbare Træer. Med Hensyn til de saaledes afgivne Bidneforklaringer har vedkommende Forstembedsmand fremdeles i en under 9de Mai d. A. afgiven Erklæring yttret, at man af bemeldte Bidneforklaringer med Bestemthed kan slutte, at det omhandlede Areal ubetinget har været bevoget med Overflov i Aaret 1805. Efter Sagens Oplysninger maa Skovbestanden paa det ommeldte Skovstykke antages at være betydelig forringet, inden Tilstalte Dam i 1849 blev Eier af Gaarden, og Dam har navnlig i denne Henseende forklaret, at der, da han tiltraadte Gaarden, paa det ommeldte Areal var mange Stubbe efter sælbede Træer, men kun faa Træer af nogen Betydning, idet der var hele Skjepper Land, hvorpaa der kun stod eet Træ, og forsaavidt Træerne ikke vare udgaaede i Toppen, vare de beskadede og havde navnlig Revner i Barken; efter flere Bidners edelige Forklaring bestod Skovstykket i 1849 af Underflov og Burrer samt af enkelte og spredtsaaende Træer, der tildeels vare udgaaede i Toppen, og noget af den Grund, hvor disse Træer stod, var bortleiet til Smaafolk til Græsning eller blev benyttet som Græsningsjord. I den ommeldte Erklæring af 9de Mai d. A. har vedkommende Forstembedsmand imidlertid yttret, at det efter det Oplyste maa antages, at der i 1849 har staaet Bøgestov eller Overflov paa Arealet, idet det med Hensyn til Vedømmelsen af, hvorvidt dette har været Tilfældet, ikke kommer an paa, om Stoven har været af god eller slet Bestaffenhed, eller om den har været godt eller daarligt behandlet. Ved Tilstalte Dams egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu godtgjort, at han, efter som anført i 1849 at være bleven Eier af Gaarden, har i det sydbestlige Hjørne af Skovstykket ladet opføre et Huus, som han paa 15 Aar har bortleiet til Tilstalte Christoffer Pedersen ifølge Leiecontract af 7de September 1851, i hvilken det hedder, at bemeldte Huus agtes opført i den Eieren tilhørende Skov, og endvidere, at da den Jord, som overlades Leieren til Brug og Afbenyttelse, tildeels er begroet med Skov og Krat, saa paatager Leieren sig at oprybde bemeldte Træer og Buske, hvorefter det er ham tilladt at opdyrke Jorden; fremdeles bestemmes det, at Jordlobben skalde være opdyrket i det seneste inden 15 Aar, og at Leieren skalde erholde det af ham udførte Rydningsarbejde betalt af Eieren med en bestemt Priis for ethvert Slags af de forskjellige Slags Træer, som derved udbragtes. I Henshold til denne Contract blev derpaa, efter de af de Tilstalte Dam og Christoffer Pedersen afgivne Forklaringer, Skoven paa det ommeldte Areal i Løbet af 4 à 5 Aar bortryddet, idet det hele Rydningsarbejde blev udført af Chr. Pedersen, medens Tilstalte Dam har udsagt, at han ikke inden Contractens Afslutning har foretaget nogen Rydning. Hvad Udbyttet af det ommeldte Rydningsarbejde angaaer, gaae de nævnte Tilstaltes Forklaringer ud paa, at der ikke udkom 20 Favne storflaaet Bøgetræ og ikke 10 Favne Knippeltræ, men derimod ibetmindste 50 Favne Stubbe og Rødder, og ibetmindste 30 Læs Høsfæl, Torn og Sligt.

Da Tilstalte Hark, der senere, som det maa antages i Aarene 1856—1858, erholdt Skjøde paa Gaarden, i Foraaret 1856 tiltraadte denne, var Arealet fuldstændig ryddet, saaledes at han modtog samme som opdyrket Agerland.

Forfaavidt angaaer de Tilstalte Hartz og Chr. Pedersen, bemærkes, at da de ikke ere tilkalt til Straf, men derimod alene til at taale, at det rydbede Skovskifte af Tilstalte Dam uilcultiveres til Skov, eller, hvad Chr. Pedersen angaaer, alternativt til Fravigelse af Besiddelsen af det leiede Areal, vil den saalebes fra det Offentliges Side nedlagte Paastrand under nærværende criminelle Sag ikke kunne tages under Paaafjenselse, og disse Tilstalte ville derfor være at frifinde for Justitiens Tiltale i denne Sag.

Hvad dernæst angaaer Tilstalte Dam, maa det efter det Anførte antages, at det omhandlede Skovstykke i Aaret 1805 har været beboget med Overflov, og da bemeldte Tilstalte i den Tid, han var Eier af Gaarden, har ladet dette Skovstykke rybde, vil han, idet den Omstændighed, at Skovbestanden var forringet og de fleste værbifulde Træer bortsluggede inden hans Besiddelsestid, ikke kan fritage ham for Ansvar, eftersom den fuldstændige Rydning er ved ham bleven iværksat, og den Virksomhed saalebes ved ham er bleven fuldbyrdet, hvorved Skovarealet er blevet forvandlet til Agerland, ikke kunne undgaae at ansees efter Bestemmelserne i Forordningen af 27de September 1805 § 14. Hvad dernæst angaaer Størrelsen af det Areal, med Hensyn til hvilket Tilstalte efter den anførte Bestemmelse kan ansees at have paabraget sig Ansvar, har Tilstalte forment, at der fra det Areal, han har været pligtig at vedligeholde som Fredskov, bør undtages en saadan Strækning, som han, der uden Fællesskab med Andre selv har brugt Græsningen i Skoven, efter Bestemmelserne i Forordningen af 27de September 1805 § 14 2), jfr. § 16, til Erstatning for saadan Græsning kunde ved en af en Landinspecteur foretagen og til vedkommende Ministeriums nærmere Approbation indsendt Forretning have ladet sig udlægge. Vel er der nu ikke tilveiebragt Oplysning om, at den omhandlede Skov tidligere har været Ojenstaud for Fællesskab og at Udfgiftning af dette i Henhold til Forordningens Cap. 1 i sin Tid har fundet Sted, ligesaa lidt som om at Eieren af Skoven allerede tidligere maatte i Henhold til Forordningens § 14 2) have ladet sig udlægge Erstatning for Græsningen, men om end den i Forordningens § 1, jfr. § 10, fastsatte Tidsfrist af 5 Aar fra Udgangen af Aaret 1805, inden hvilken Udfgiftning af Fællesskab mellem Overflovseierne og andre til Græsning i Skoven Berettigede eller mellem Overflovseierne indbyrdes skulde stee, ikke ligefrem kunde komme til Anvendelse med Hensyn til den i Forordningens § 14 2) omhandlede Udlæggelse af Erstatning for Græsningen, naar Skoveieren uden noget Fællesskab med Andre selv bruger denne, maa det imidlertid antages at følge af Forordningens Bestemmelser i det Hæle, at den i Forordningens § 14 2) omhandlede Ret for Skoveierne til at lade sig udlægge saadan Erstatning ordentligviis kun kunde komme til Anvendelse i den første Tid efter Forordningens Emanation, og i en ved Overrettens Kjendelse foranlediget, under Sagen fremlagt Skrivelse har ogsaa Indenrigsministeriet — hvis Approbation paa den Forretning, hvorved saadant Græsningsvederlag skulde gives, navnlig ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om, paa hvilket Sted Vederlaget skulde gives, derhos i ethvert Fald efter Bestemmelserne i Forordningens § 14 2) vilde have været nødvendig — ubtalt, at den Tid, i hvilken

Skoveierne i Henhold til Forordningen af 27de September 1805 § 14 2) kunde fordre sig Skov ublagt til Udbringning til Beederlag for den af dem selv tidligere uden Fællesskab med Andre brugte Græsningsret, forlængst er udløben, saa at der ikke længere kan være Spørgsmaal om en Approbation paa en saadan Udlæggelse, jfr. Cancelliskrivelse af 28de April 1835. Det findes i Henhold hertil ikke at kunne statueres, at Tilstalte Dam, der, som meldt, først i 1849 er bleven Eier af Gaarden, har været berettiget til at lade sig ublægge nogen Deel af Skoven til Ernatning for den af ham brugte Græsning i samme, og der vil derfor ikke i saa Henseende være at afdrage noget i det Areal, med Hensyn til hvilket han kan ansees at have paadraget sig Ansvar, og forsaavidt han endvidere har anbragt, at han allerede har rettet for sig ved i de sidste Aar at have ladet indhegne og indtage til Fjædskov et Areal paa Gaarden Kielsgaard, hvoraf han nu er Eier, hvorfor han har formeent, at han i alt Fald kun kan være at idømme den i Forordningen af 27de September 1805 § 14 fastsatte Bøde af 4 Rdl. aarlig pr. Td. Land, indtil Skoven paa den saaledes indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kunde beffabiges., vil der, om det ommeldte Areal end efter Sagens Oplysninger kunde i det Hele eller tildeels ansees som ikke forhen bestemt til Skovdyrking, intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende, da det efter Forordningens Bestemmelser ikke kan antages at tilkomme Domstolene at afgjøre, hvorvidt den Skoveier, der ved at omhugge Skov har paadraget sig Ansvar efter Forordningens § 14, har til Skovs Opvæxtning iværksat en saadan Indfredning af det ryddede Areal eller af en anden Strækning, der efter de gjældende Bestemmelser vil kunne træde istedetfor samme, at derefter ifkun den ommeldte Bøde af 4 Rdl. aarlig bør komme til Anvendelse, hvorimod Afgjørelsen heraf tilkommer vedkommende Ministerium. Tilstalte Dam vil derfor efter alt det Foranførte i Henhold til Forordningen af 27de September 1805 § 14 — der dog ved Fastsættelsen af Bødernes Størrelse ikke kan antages at indeholde Hjemmel til at tage Hensyn til mindre Arealer end fulde Tønder Land — være at tilpligte til Statskassen at bøde aarligen 32 Rdl., indtil han for vedkommende Ministerium loofligen godtgjør til Skovs Opvæxtning igjen at have indfredet de fornævnte 4^{18100/14000} Tdr. Land, eller en anden ligesaa stor, til Skovdyrking ei forhen bestemt Strækning, og siden 16 Rdl. aarligen, indtil han ligeledes for Ministeriet godtgjør, at den unge Skov paa den indtagne Strækning har naaet en saadan Væxt, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kunde beffabiges“.

Onsdagen den 4de November.

Nr. 164.

Advocat Heinrichsen

contra

1) Overauditeur Carl Uldall og 2) Christopher Madsen Rosborg,
 (Defensør for Uldall, Salicath, og for Rosborg, Buntzen),
 der tiltales for uden Hjemmel at have nedlagt og undladt at bortfæste

Gaarden Matr. Nr. 23 a i Øster Flade By, Flade Sogn, samt for uden Tiltalelse at have drevet Bøndejorderne til fornævnte Gaard og til Matr. Nr. 24 a, 24 c, 24 d, 25 a og 25 c sammesteds under Kjøbstad-eiendommen Constantia.

Horns Herreds Extrarets Dom af 6te Marts 1861: „Tiltalte, Proprietair C. M. Rosborg af Kjøbenhavn, bør at bøde til Statskassen en aarlig Mulet af 61 Rdl. fra 1ste Mai 1851 at regne, indtil han godtgjør at have forshyuet Gaarden Matr. Nr. 23 a i Flade By og Sogn, Hjørring Amt, af Hartkorn 1 Ed. 1 Skp. 3 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb. med fornødne Bygninger og lovligen bortfæstet eller i Overensstemmelse med Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 bortforpagtet samme; ligeledes bøder han til samme Kasse en aarlig Mulet, fra 1ste November 1847 at regne, for Matr. Nr. 24 c i samme By, af Hartkorn 3 Fdk. $2\frac{1}{2}$ Alb. af 4 Rdl., for Matr. Nr. 24 d i samme By, af Hartkorn 2 Skp. 1 Fdk. $\frac{1}{2}$ Alb. af 12 Rdl., for Matr. Nr. 25 c i samme By, af Hartkorn 2 Skp. $1\frac{1}{2}$ Alb. af 10 Rdl., indtil han godtgjør paany at have udlagt disse Eiendomme til Bøndebrug; saa bør han og inden 3 Maaneder fra denne Doms Forkyndelse under en ugentlig Mulet af 5 Rdl. til Frederikshavns Kjøbstads Fattigvæsen at henlægge Parcelerne Matr. Nr. 24 a i Flade By, af Hartkorn 6 Skp. 1 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb. og Matr. Nr. 25 a sammesteds, af Hartkorn 1 Ed. 1 Fdk. 1 Alb. under Frederikshavns Mølle, med mindre han forinden erhverver Indenrigs ministeriets Samtykke til at drive dem anderledes. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Paulsen, 12 Rdl., og til Defensor, Procurator Løgstrup, 8 Rdl., udreder Tiltalte C. M. Rosborg, Overauditent Uldall paa Constantia bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være; dennes beskaffede Defensor, Procurator Sand, tillægges et Salair af 6 Rdl., der udredes af det Offentlige. De idømte Muleter, forsaavidt de alt ere forfaldne, at udredes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 29de Decbr. 1862: „Tiltalte, Overauditent Carl Uldall, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Proprietair Christopher Madsen Rosborg, bør til Statskassen bøde 61 Rdl. $6\frac{1}{2}$ Sk. aarlig fra den 10de Juli 1855 at regne, indtil den til Hovedparcellen Matr. Nr. 23 a i Øster Flade By, Flade Sogn, af Hartkorn 1 Ed. 1 Skp. 3 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb. hørende Jord er

udlagt til selvstændig Drift og forsynet med Bygninger, Besætning og Beboere. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og begge Defensorerne for Overretten, Procurator Faber, Justitsraad Neckelmann og Procurator Isaacsen, 15 Rdl. til hver, betales af de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een. Den idømte Bøde, forsaavidt den allerede er forfalden, udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven^o.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandling (K. Segel). — Trykt hos A. S. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 34.

Den 20de November.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 4de November.

Nr. 164.

Advocat Heinrichsen
contra

Overauditeur Carl Uldall og Christopher Madsen Rosborg
(see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Forsaauidt det i den indankede Dom er anført, at Tiltalte Rosborg ved i den mellem ham og Tiltalte, Overauditeur Uldall, under 1ste Februar 1853 oprettede Kjøbecontract at sælge Gaarden Matricul Nr. 23 i Øster Glade By tilligemed flere Parceller, som Tilliggende til Constantia og Frederikshavns Mølle, maa anses at have givet Uldall Tilsagn om, at det nævnte Matriculnummer ikke var Fæstetvang undergivet m. m., bemærkes, at det ligger udenfor nærværende Sag at afgjøre, om Overdragelsen ved Kjøbecontracten er sfect paa en saadan Maade, at det, naar den bragte Behandling af bemeldte Matriculnummer findes ulovmedholdelig, kan have nogen Indflydelse paa det private Retshold mellem de Tiltalte. Det er iøvrigt, uagtet den i Dommen onneldte, mellem Rosborg og Johan F. Steffensen under 13de September 1851 indgaaede Forpagtningcontract ikke efter dens eget Indhold kan siges ligefrem at gaae ud paa fornævnte Gaards Nedlæggelse, dog efter det i denne Henseende iøvrigt i Dommen Anførte retteligen antaget, at Gaarden i Virkeligheden var at ansee som nedlagt, og dens Forder indtagne under Kjøbstadeiendommen Constantia, da Kjøbecontracten mellem de Tiltalte oprettedes; og det maa billiges, at Tiltalte Rosborg som

den, der vedvarende har havt og endnu har Skjode paa Eiendommen, og derhos maa antages ikke blot at have billiget den ulovlige Tilstand, hvori den omhandlede Gaard forud var bragt, men ogsaa ved den Maade, hvorpaa Overdragelsen til Tiltalte Uldall fandt Sted, at have medvirket til denne Tilstands Fortsættelse i Sidstnævntes Besiddelsestid, derfor er paalagt Ansvar efter Forordningen af 6te Juni 1769 § 2, dog kun med Hensyn til den med Matricul Nr. 23 a betegnede Hovedparcel og beregnet paa den i Dommen anførte Maade. Derimod findes der, i Betragtning af, at Overauditør Uldall ikke har havt Skjode paa Eiendommen, og med Hensyn til de for hans Bedkommende iøvrigt paaberaabte Omstændigheder, ikke tilstrækkelig Grund til at paalægge ham Deeltagelse i Ansvar.

I Henhold hertil, og da de for Høiesteret fremkomne yderligere Oplysninger ikke kunne medføre nogen Forandring i Resultatet med Hensyn til ovennævnte Matricul-Nummer, samt da Overrettens Resultat med Hensyn til de øvrige Parceller, hvis Behandling er Gjenstand for Paataalen, i Henhold til de derfor anførte Grunde ligeledes tiltrædes, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen, Etatsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Proprietair Christoffer Madsen Rosborg og Overauditør Carl Uldall for uden Hjemmel at have nedlagt og udladt at bortfæste Gaarden Matr. Nr. 23 a i Nier Klade By, Klade Sogn, samt for uden Tilladelse at have drevet Bondejorderne til fornævnte Gaard og til Matr. Nr. 24 a, 24 c, 24 d, 25 a og 25 c sammesteds under Kjøbstadeiendommen Constantia.

Ved 10 Bevillingen af 20de Marts 1847 og 10 i Henhold dertil medbeelte Udstykningsapprobationer af 6te April s. A. blev det tilladt Tiltalte Rosborg som Eier af Hovedgaarden Knivholt med tilhørende Gods at nedlægge og udstykke de til dette Gods hørende Gaarde Matr. Nr. 24 og 25 i Klade By og Sogn blandt Andet saaledes, at Parcellerne Nr. 24 a af Hartorn 6 Skpr. 1 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb. og Nr. 25 a af Hartorn 1 Tde. „ Skpr. 1 Fdk. 1 Alb. skulde henlægges under Frederikshavns Mølle, der dengang ligeledes eiedes af Tiltalte Rosborg, og at Parcellerne Nr. 24 c af Hartorn 3 Fdkr. $2\frac{1}{2}$ Alb., Nr. 24 d af Hartorn 2 Skpr.

1 Fdk. $\frac{1}{2}$ Alb. og Nr. 25 c af Hartorn 2 Skpr. „ Fdk. $1\frac{1}{2}$ Alb. skulde sælges ved Auction til Forening med anden beleiligt og inden 3,000 Alens Afstand liggende Eiendom.

Efter Tiltalte Rosborgs Forklaring overdrog han, der endvidere eiede Kjøbstadeiendommen Constantia ved Frederikshavn, uden forudgaaende Kjøbecontract ved Skjøde af 12te October 1847, der maa antages ei at være blevet tinglæst, Eiendommene Constantia, Frederikshavns Mølle og de ovennævnte Parceller Matr. Nr. 24 a, c og d samt Nr. 25 a og c m. m. til nuværende Værtshuusholder Johan Steffensen, der derefter ifølge Forpagtningcontract af 3die December 1849 fra den 1ste Januar 1850 at regne bortforpagtede Frederikshavns Mølle, men derimod selv beholdt Constantia og de nævnte Parceller og drev disse som en samlet Eiendom under Constantia, hvor han havde sin Bopæl, og hvor de til et Avlsbrug fornødne Bygninger fandtes. Til Frederikshavns Mølle, der er opført paa et Tiltalte Rosborg ifølge tinglæst Declaration af 3die Mai 1832 af Frederikshavns Commune overdraget Stykke Jord paa 5,225 □ Alen af Byens Fælled, fandtes der endnu dengang, da Steffensen, som meldt, bortforpagtede Møllen, intet andet Jorttiliggende end de nævnte 5,225 □ Alen, og heller ikke noget Baaningshuus, men kun en Staldbygning, der efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa antages at være opført paa en Deel af ovennævnte Matr. Nr. 25 a, hvorimod der senere overensstemmende med Indholdet af den nævnte Forpagtningcontract maa antages at være tilbygget bemeldte Staldbygning 4 Fag Huus til Beboelse for Mølleforpagteren.

I Aaret 1849 afhændede Rosborg endvidere til Steffensen en til Fæstegobst under Knibholt henhørende Gaard Matr. Nr. 23 i Øster Flade By, Flade Sogn, af Hartorn 1 Tde. 3 Skpr. „ Fdk. $2\frac{1}{2}$ Alb., og i Henhold til denne Handel, der dog ei blev fuldbyrdet ved Skjøde, tiltraadte Steffensen — som det efter de foreliggende Oplysninger maa antages — umiddelbart, efterat Enken efter den sidste Fæster af bemeldte Gaard den 8de August 1849 havde frasagt sig sin Fæsteret, bemeldte Gaard, som han derefter — efter hvad han har forklaret — drev i Forbindelse med de andre ovennævnte i 1847 kjøbte Eiendomme under Eet som en samlet Eiendom; da han imidlertid ikke kunde opfylde de ved Kjøbet af Eiendommen paatagne Forpligtelser, blev der under 14de Juni 1851 mellem ham og Rosborg indgaaet et Forlig, hvorefter de indgaaede Handelen om de ovenmeldte Eiendomme bleve ophævede, og Rosborg tog samtlige disse tilbage som sin Eiendom, og efterat Rosborg forgjæves havde søgt at afhænde bemeldte Eiendomme, bortforpagtede han derpaa ved Contract af 13de September 1851 til Steffensen den ovennævnte Gaard Matr. Nr. 23, — med Undtagelse af en Løb beliggende ved Vorreberg —, Constantia, en Løb af Frederikshavns Byes Forber samt Parcellerne Nr. 24 a, c og d og Nr. 25 a og c, idet der dog fra Forpagtningen blev undtaget navnlig 4 Tdr. Land, der efter Sagens Oplysninger maa antages at henhøre til Parcellen Nr. 25 a og at ligge syd for Chauksen mellem Frederikshavn og Hjørring, og som Rosborg maa antages at have bortforpagtet i Forbindelse med Frederikshavns Mølle.

Ved Kjøbecontract af 1ste Februar 1853, tinglæst den 18de Mai s. A., folgte Rosborg berefter til Medtilltalte Ulball saavel Hovedgaarden Knivholt med tilhørende Gods som Eiendommene Constantia og Frederikshavns Mølle, under hvilke sidsnævnte Eiendommens Tilliggende blandt Andet findes anført Matr. Nr. 23, 24 a, c og d samt 25 a og c i Flade By og Sogn, og efterat Ulball den 1ste Mai 1853 havde tiltraadt Eiendommene, og Steffensen efter Overeenskomst med Ulball s. A. havde aftraadt sin ovennævnte Forpagtning imod at erholde en Sum Penge ubbetalt af Ulball, blev denne selv de Eiendomme, som Steffensen havde haft i Forpagtning, hvorimod Frederikshavns Mølle tilligemed de ovenfor omtalte 4 Tdr. Land vedblev at være bortforpagtet, og saaledes fortattes Forholdet med Hensyn til de nævnte Eiendomme, indtil Ulball først ved Kjøbecontract af 8de October 1858 folgte Frederikshavns Mølle og nogle nærværende Sog uvedkommende Jorder, samt hele den Deel af Parcelen Nr. 25 a, der ligger syd for Chausseen mellem Frederikshavn og Hjørring, og som efter Sagens Oplysninger udgjør ialt noget over 8 Tdr. Land, og senere ved Forpagtningscontract af 4de August 1859 fra denne Dag indtil 1ste Mai 1867 bortforpagtede en Deel af Bygningerne ved Constantia tilligemed Gaarden Matr. Nr. 23 a og Parcellerne Nr. 24 a, c og d og 25 c samt den Deel af Parcelen Matr. Nr. 25 a, som ligger nord for Chausseen mellem Frederikshavn og Hjørring og udgjør ialt noget over 12 Tdr. Land.

Ved den ovennævnte Forpagtningscontract af 13de September 1851 blev fra 1ste Mai 1851 at regne Matr. Nr. 23 bortforpagtet paa 50 Aar og de øvrige Eiendomme paa 7 Aar, hvorhos det bestemtes, at Avlingen paa Matr. Nr. 23 dersteds skulde indhøstes og fortæres, og at Eiendommene steds skulde holdes forsynede med Bygning og Beboere; der var imidlertid tillige i Contracten forestrevet Forpagteren en Driftsplan, der omfattede samtlige Eiendomme som en Eenhed, og medens der ikke i Contracten var betinget nogen årlig Afgift af Nr. 23 for de 7 Aar, for hvilke Forpagtningen tillige var gjældende for de øvrige Eiendomme, var derimod den betingede Afgift for de paafølgende 43 Aar, hvori Forpagtningen alene angik Nr. 23, dobbelt saa stor, som den Afgift, der i de nærmest forudgaaende Aar skulde betales for samtlige Eiendomme tilsammen, hvorhos der ikke alene var betinget Forpagteren Ret til at opsigte Forpagtningen med 4 Maaneders Varfel til Ophør den 1ste Mai 1858 eller ved de 7 Aars Udløb, men ogsaa Eieren Ret til i Tilfælde af Eiendommens Salg at opsigte Forpagtningen med samme Varfel til hvilkensomhelst 1ste Mai imod at erlægge til Forpagteren en Godtgjørelse af 25 Rdl. for hvert Aar, der maatte være tilbage af Forpagtningen indtil 1ste Mai 1858, medens ingen Godtgjørelse var betinget for den efterfølgende Tid.

Steffensen har derhos forklaret, at der vel i den Tid, han efter Contracten af 1851 havde de i samme ommeldte Eiendomme i Forpagtning, paa Gaarden Nr. 23 fandtes de til et selvstændigt Avlsbrug fornødne Bygninger, nemlig et Baaningshuus og et Udhuus, der var indrettet baade til Lade og Stald, og at der ogsaa, deels fordi der ikke var Plads nok paa Constantia, deels fordi det ved Forpagtningscontracten var gjort ham til Pligt, blev bragt Sæd og Foder

til Udhuset paa Gaarden Nr. 23, men han har tillige forklaret, at Vaaningshuset paa Nr. 23 ikke blev benyttet paa anden Maade end til Behoefse for nogle Dagleierfamilier, og at han navnlig ikke havde nogen Huusholdning paa Gaarden Nr. 23, at dennes Foder bleve drevne med samme Arbeidskraft som de øvrige Eiendomme og under Eet med Constantia, at han der havde sin Vopæl og alle sine Tjenestefolk, alene med Undtagelse af, at der om Vinteren, skjøndt dog ei stadigt, laae en Karl paa Gaarden Nr. 23, og at han ligeledes havde sin hele Kreaturbefætning paa Constantia med Undtagelse af, at der navnlig om Vinteren stode nogle Kreaturer især Kalve og Dvier paa Gaarden Nr. 23.

Efter Sagens Oplysninger er det nu ikke antageligt, at der i den Tid, da Steffensen havde Gaarden Nr. 23 i Forpagtning, er blevet gjort Noget for at vedligeholde Bygningerne der, og medens Steffensen har forklaret, at Udhuset paa den Tid, da han i 1853 fratraadte sin Forpagtning, var forfaldet, og navnlig Taget over samme brøjsfældigt, men at der dog var baade Døre og Vægge i bemeldte Huus, har derimod Udvald paastaet, at Udhuset til den nævnte Tid var saldsfærdigt og aldeles ubrugeligt, og at der derfor heller ikke i hans Besiddelsestid blev bragt Sæd eller Foder derhen, hvorhos han yderligere har forklaret, at medens de Dagleierfamilier, der benyttede Vaaningshuset paa Gaarden Nr. 23 a, i Foraaret 1859 maatte fraflytte samme paa Grund af dets Brøjsfældighed, var Udhuset allerede tidligere fuldstændigt ødelagt og deels nedfaldet, deels bortstaaet.

Foraaavd Tidtalte Rosborg har villet gjøre gjældende, at han ikke ved at bortforpagte Gaarden Matr. Nr. 23 paa den Maade, hvorpaa dette ffete ved den ovenanførte Forpagtningscontract af 1851, skulde have overtraadt Voogvningens Bestemmelser med Hensyn til Benyttelse af Fæstegods, og i saa Henseende navnlig har paaberaabt sig, at Gaarden var bortforpagtet paa 50 Aar, og at det i Contractens Post 17 var bestemt, at Avlingen til Matr. Nr. 23 dersteds skulde indhøstes og fortæres, og at Gaarden skulde holdes forsynet med Bygning og Beboere, maa imidlertid bemærkes, at selv om det ikke, efter hvad der ovenfor er anført, navnlig om Contractens Bestemmelser om Opfølgelse saavel fra Eierens som fra Forpagterens Side og om Forpagtningsafgiftens Størrelse i de første 7 Aar i Modsætning til dens Størrelse i de næste 43 Aar, maa antages, at Rosborg ved disse Bestemmelser har tilfigtet at omgaae det i Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 indeholdte Forbud mod at bortforpagte en Fæstegaard paa kortere Tid end 50 Aar, var den ffete Bortforpagtning dog ligesvem ulovlig, idet det ved samme var forudsat, at Steffensen, der allerede forinden Contractens Oprettelse boede paa Constantia, og som i den Tid, han tidligere ifølge Kjøbecontract befad Gaarden Matr. Nr. 23, havde drevet denne under Constantia, fremdeles skulde vedblive at have sin Vopæl og sin dermed følgende Huusholdning paa Constantia, samt idet det tillige var gjort Forpagteren til Pligt at følge en Driiisplan, der omfattede samtlige i Contracten nævnte Eiendomme som en Eenhed, saa at der, uanset Bestemmelserne i Contracten om, at Avlingen paa Gaarden Nr. 23 skulde dersteds indhøstes og fortæres, ikke kunde være Spørgsmaal om nogen selvstændig Drift af Gaarden Matr. Nr. 23, — og navnlig maatte

Forpagtningscontracten ansees sribende imod de i Lovgivningens indeholdte Forbud mod at nedlægge Bøndergaard og undlade at holde dem forsynede med Beboere, hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at Gaarden Nr. 23 har været beboet, forsaavidt sammes Vaaningshus har været udleiet til forskjellige Dagleiersfamilier, ikke vil kunne komme i nogen Betragtning, da det efter de i Lovgivningen og navnlig Forordningen af 6te Juni 1769 og Placat af 7de Juni 1806 indeholdte Bestemmelser om, at Bøndergaardene skulde holdes vedlige med Beboere, maa antages, at derved er sigtet til saadanne Beboere, der selvstændigt kunne styre og drive Gaardene.

Det fremgaaer derhos af den Maabe, hvorpaa Steffensen — som ovenfor anført — benyttede Gaarden Nr. 23, at der ikke i hans Besiddelsestid har været indrettet noget selvstændigt Udsærlug paa bemeldte Gaard, men at dens Forber ere blevne drevene under Kjøbstadeiendommen Constantia som en Deel af dennes Tilliggende, og at Bygningerne paa Matr. Nr. 23 af ham ifkun bleve benyttede som et Accessorium til Bygningerne paa Constantia, og da det derhos efter det Ovenanførte ikke kan antages, at der i Steffensens og endnu mindre i Udalls Besiddelsestid er gjort Noget for at vedligeholde Bygningerne, maa det efter de foreliggende Oplysninger om, at Udhuset slet ikke blev benyttet i Udalls Besiddelsestid og efterhaanden aldeles ødelægges, og at Vaaningshuset ligeledes om end først i 1859 blev aldeles ubrugeligt, samt at ethvert selvstændigt Brug af Gaarden Nr. 23 ophørte, da Udall i 1853 tiltraadte de ommeldte Eiendomme, statuere, at Gaarden Nr. 23 paa den Tid, da der under 10de Juli 1855 blev meddeelt Rosborg Bevilling til at udslykke bemeldte Gaard, har været fuldstændig neblagt. Uagtet det derhos ved den nævnte Bevilling var bestemt, at en Parcel Matr. Nr. 23 a af Hørforn 1 Td. 1 Skp. 3 Fdtr. $\frac{1}{4}$ Alb. bestandig skulde ansees som Hovedparcel og som saadan vedligeholdes med Bygninger og Beboere, blev der dog eiheller efter denne Tid gjort Nogetsomhelst for at forsyne bemeldte Gaard Matr. Nr. 23 a med Bygninger og Beboere i Lovens Forstaaelse, hvorimod denne Gaard — ligesom tidligere hele Gaarden Matr. Nr. 23 — fremdeles blev drevet under Kjøbstadeiendommen Constantia som en Deel af dennes Tilliggende, og selve Hovedparcellen Matr. Nr. 23 a, — om hvilken der efter Indholdet af Actionsordren, der alene nævner dette Matr. Nr., men derimod ei hele Matr. Nr. 23, og som derfor maa antages ifkun at gaae ud paa at drage de Tilfælde til Ansvar for den efter Udsærligelsen af Bevillingen af 10de Juli 1855 stedfundne Behandling af Hovedparcellen Matr. Nr. 23 a, alene er Spørgsmaal under nærværende Sag —, har saaledes ingenstunde eksisteret som selvstændig Eiendom, hvorimod den maa betragtes som usovlig neblagt allerede fra den nævnte Bevillings Dato.

Rosborg har nu vel villet gjøre gjældenbe, at han under de Forhøve, som bleve optagne i Aarene 1849—51 til Oplysning om forskjellige af Rosborg formeentligt begaaede Lovovertrædelser med Hensyn til Benyttelsen af det til Knivholt hørende Fæstegods, har oplyst, hvorledes Matr. Nr. 23 deengang blev benyttet, samt at denne Benyttelse skulde være bleven anerkjendt for lovlig ved de af Indenrigsministeriet under 17de April 1852 og 3die Januar 1854 afgivne

Resolutioner, men hertil vil der ikke kunne tages noget Hensyn allerede af den Grund, at de ommeldte Oplysninger ikkun angaae Eiden, forinden Gaarden Matr. Nr. 23 i 1851 blev bortforpagtet til Steffensen, og navnlig den Tid, da Steffensen endnu bejad bemeldte Gaard som Kjøber. Da nu derhos Rosborg som Eier af Gaarden Matr. Nr. 23 og som den, til hvem og efter hvis Ansøgning Bevillingen af 10de Juli 1855 blev meddeelt, maa uanfæet, at Gaarden allerede paa den Tid ved Kjøbecontract var solgt til Ulball og af denne tiltraadt, kunne drages til Ansvar af det Offentlige for bemeldte Gaards ulovlige Benyttelse, navnlig da han efter det Ovenførte ikke blot selv ved Forpagtningscontracten af 1851 havde etableret og ved Kjøbecontracten paalagt Ulball at respectere den ulovlige Tilstand, der — som berørt — paa Grund af Forpagtningscontracten maa ansees at have fundet Sted med Hensyn til Behandlingen af Matr. Nr. 23, men han tillige ved i Kjøbecontracten at sælge Matr. Nr. 23 tilligemed Parcelleterne Matr. Nr. 24 a, c og d samt 25 a og c m. m. udtrykkeligt som Tiliggende til Constantia og Frederikshavns Mølle, maa ansees at have givet Ulball Tilfagn om, at Matr. Nr. 23 ikke var Fæstetvang undergivet, samt at have paataget sig Ansvaret for, at Gaardens fortsatte Drift under de nævnte Eiendomme og i Overensstemmelse med den af ham selv tidligere tilveiebragte Ordning ikke var ulovlig, — maa den selvstændige Reklæggelse af Matr. Nr. 23 og Undtællingen af at bibeholde og bortsætte den i Bevillingen af 10de Juli 1855 forestrevne Hovedparcel Matr. Nr. 23 a saaledes være at tilregne Tiltalte Rosborg, og for sit Forhold i denne Henseende vil han være at ansee efter Bestemmelserne i Forordningen af 6te Juni 1769 § 2 med en efter Størrelsen af det bemeldte Hovedparcel ved Udskyningen tillagte Hartkorn 1 Td. 1 Skp. 3 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb. bestemt aarlig Bøde af 61 Rdl. 6 $\frac{1}{2}$ Sk. til Statskassen fra den 10de Juli 1855, indtil den til Hovedparcellen Matr. Nr. 23 a hørende Jord er ublagt til selvstændig Drift og forsynet med Bygninger, Besætning og Beboere, hvorved bemærkes, at det ikke kan ansees som en nødvendig Betingelse for Anvendelsen af den i Forordningen af 6te Juni 1769 § 2 bestemte Mulet, at vedkommende Bondegaard er bleven drevet under en Sæde- eller Avlsgaard, men at den nævnte Straffebestemmelse ogsaa maa komme til Anvendelse, hvor den neblagte Gaard, saaledes som i det foreliggende Tilfælde, er bleven drevet under en Kjøbstadeiendom og derved undbragen Bondebrug, jfr. Præmisserne til bemeldte Forordning, hvor Straffebestemmelserne for Reklæggelse af Bøndergaarde tilveies motiveres ved Hensynet til „at forebygge Bondesindens Formindskelse“. Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om Tiltalte Ulballs Ansvar med Hensyn til det nysomhandlede ulovlige Forhold, bemærkes, at den Omstændighed, at han endnu ei har erholdt Skjøde paa bemeldte Gaard, vel ikke i og for sig efter Sagens Natur og Bestemmelserne i Forordningen af 6te Juni 1769 §§ 2 og 3 kunde ubetinget fritage ham for Ansvar i den forommeldte Henseende, men efter samtlige tilstedeværende særegne Forhold findes der dog ikke at være tilstrækkelig Føie til at ansee ham skyldig i nogen saadan selvstændig Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser, som kan medføre Strafsansvar. Det maa nemlig ikke blot antages, at Ulball paa den Tid, da Kjøbecontracten af 1ste Februar 1853 blev oprettet,

har været ubekjendt med, at Gaarden Matr. Nr. 23 henhørte til Fæstegodsset under Knivholt, men efter den Maade, hvorpaa bemeldte Gaard folgtes ham, findes han tillige at have havt Føie til at antage, at Rosborg havde eller i alt Fald skulde kunne skaffe ham Hjemmel til at drive Gaarden under Constantia; det er derhos paa Grund af de Tvivligheder og Procesfer, der opstode mellem ham og Rosborg med Hensyn til den endelige Berigtigelse af den indgaaede Handel, ikke uantageligt, at Udall kan have været i Tvivl, om han nogenstunde vilde erholde Ekjøde paa alle de kjøbte Eiendomme, ligesom han og efter sit Opgivende har staaet i den Tro, at han ved at forandre den stedfindende factiske Tilstand med Hensyn til Gaarden Nr. 23, hvis Bortforpagtning til Steffensen han ifølge Kjøbecontracten var pligtig at respectere, kunde i det Tilfælde, at Handelen mellem ham og Rosborg gik tilbage, udsætte sig for et Erstatningsansvar ligeoverfor Rosborg, ijer da denne under en af Udall mod ham anlagt Sag, der blandt Andet angik Erstatning for manglende Hjemmel til at drive Gaarden Nr. 23 a under Constantia, har villet gjøre gjældende, at der ikke fra Indenrigsministeriets Side var noget til Hinder for, at Gaarden Nr. 23 a blev drevne sammen med Constantia.

Svad dernæst angaaer Dispositionerne over Parcellerne Matr. Nr. 24 a og 25 a, bemærkes, at da det ved Bevillingen af 20de Marts 1847 var tilladt Rosborg at henlægge disse Parceller under Frederikshavns Mølle, — der, som ovenfor anført, var opført paa Frederikshavns Kjøbstads Grund og ikke havde noget Tilhørende af Bondejord —, og saaledes at undbrage dem fra Bondebrug og henlægge dem til en Kjøbstadeiendom, maa der herved antages at være meddeelt Rosborg Ret til at disponere over dem som over Kjøbstadeiendom, og der vil derfor, — selv om det ikke nærmest maatte antages, at Constantia og Frederikshavns Mølle i 1847 vare at betragte som en samlet Eiendom, idet de eiedes af samme Person, og der ikke til den sidstnævnte Eiendom fandtes andre Bygninger end selve Møllen, medens der derimod paa Constantia fandtes de til et Afsbrug fornødne Bygninger —, ikke være Spørgsmaal om Strafansvar, fordi de ommeldte Parceller i det Hele eller tildeels ere drevne under Constantia.

Svad endelig angaaer Parcellerne Matr. Nr. 24 c, 24 d og 25 c, med Hensyn til hvilke det ved det daværende Rentekammers Skrivelse af 6te April 1847 i Henhold til Bevillingerne af 20de Marts s. A. er approberet, at de sælges ved Auction til Forening med anden beleiligt og inden 3,000 Alens Afstand beliggende Eiendom, bemærkes, at de nævnte Parceller bestandigt have været forenede med anden indenfor den i Udslykningsapprobationen bestemte Afstand beliggende Jord, nemlig Parcellen Nr. 24 a og de Dele af Nr. 25 a, som ere blevne drevne under Constantia, og da det, forsaavidt denne Forening ikke er skeet paa den i Bevillingerne nævnte Maade, nemlig Salg ved Auction, efter Forholdets Natur og Contexten i Udslykningsbevillingerne maa antages, at det ikke har været Hensigten at forestrive Salg ved Auction eller overhovedet Salg som en Betingelse for Parcellernes Forening med anden beleiligt liggende Eiendom, og da der endelig, forsaavidt de ommeldte Parceller ere blevne drevne

under Constantia og saalebes undbragne fra Bondebrug, ikke i Bevillingerne indeholdes noget Forbud imod at undbrage dem fra Bondebrug og hensegge dem til Kjøbstadeiendomme, uagtet det i de Ansøgninger, i Henhold til hvilke Bevillingerne meddeelttes, særsligt var fremhævet, at Parcellerne vilde være tjenlige til Benyttelse af Frederikshavns Beboere, kunne de Tiltalte ikke ved de af dem med Hensyn til de heromhandlede Parceller trufne Dispositioner anses at have gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold.

Efter det Ovenanførte vil Tiltalte Rosborg ifkun, forsaavidt angaaer Hovedparcellen Matr. Nr. 23 a, være at idømme Straf, hvorimod Tiltalte Ulball i det Hele vil være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Sagens Omstændigheder med Forpligtelse til in solidum med Tiltalte Rosborg at udrede samtlige Actionens Omkostninger“.

Nr. 253.

Justitsraad Bunchen

contra

Hans Madsen og Ane Mette Johansdatter, (Defensor Salicath), der tiltales for Hæleri og Forstuvænte tillige for Meddeelagtighed i Tyveri eller for Bedrageri.

Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Mai 1863: „De Tiltalte, Arbeidsmand Hans Madsen og Hustru Ane Mette Johansdatter af Kallundborg, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Forste i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 6 Gange 5 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Knudsen, 5 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Mohr og Riisen, hver 4 Rdl., samt i Erstatning til Kjøbmand Langevad heraf Byen eller nu dennes Fallitbo 3 Rdl. 44 Sk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Juli 1863: „Bytingsdommen bør ved Magt at staade. I Salarium til Procuratorerne Rothe, Simonsen og Ibsen betale de Tiltalte, Arbeidsmand Hans Madsen og Hustru Ane Mette Johansdatter, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at Ane Mette Johansdatter med Hensyn til den hende tidligere

overgaaede Dom nu bliver at straffe som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25,

fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Fremkomne tilstrækkeligt oplyst, at de Tiltalte Arbeidsmand Hans Madsen og Hustru Ane Mette Johansbatter af en Handelskærling hos Kjøbmand Langevad i Kallunnsborg have uden Eierens Vidende og Samtykke modtaget adskillige Varer og Gjenstande, skjøndt de meget vel vidste, at Handelskærlingen var uberettiget til at disponere over disse Ting. De Ting, Tiltalte Hans Madsen har modtaget, som kunne dog ikke imod hans Benægtelse statuere at have havt en høiere Værdi end circa 1 Rdl.

Spvad Tiltalte Ane Johansbatter selv har modtaget maa antages at have havt en Værdi af circa 1 Rdl. 3 Mk., hvorhos hun dog har erkjendt at have deeltaget i Mybdelen og Brugen af nogle Varer, som, efter hendes Forklaring, hendes Mand har modtaget af Lærningen.

Af de Tiltalte, der begge ere over criminel Lovvalder, er kun Ane Johansbatter forhen straffet, nemlig ved Høiesterets Dom af 5te October 1843 med 3 Aars Forbedringshuusarbejde efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Analogien af Forordningen af 4de October 1833 § 14, jfr. § 12.

De Tiltalte ere saaledes nu ved den inden Kallunnsborg Kjøbstads Extraret den 11te Mai 1863 affagte Underretsdom retteligen ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for Mandens Vedkommende i 2 Gange 5 Dage og for Konens Vedkommende i 6 Gange 5 Dage findes passende, og da Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 271.

Justitsraad Bunzen

contra

Sophie Wilhelmine Affelin, Larsens Hustru, (Defensor Salicath), der tiltales for at have tilføiet sin Mand et Saar med en Kniv.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Juli 1863: „Tiltalte Sophie Wilhelmine Affelin, Larsens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar og i Erstatning til Almindeligt Hospital betale 6 Rdl. 18 Sk. Saa udreder hun og denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Sørensen og

Rouge, med 6 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven".

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Dplysninger og navnlig Indholdet af Lægeerklæringen af 25de Juni d. A. findes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til at anvende § 12 i Forordningen af 4de October 1833 paa det Forhold, hvori Tiltalte, saaledes som i den indaandede Dom antaget, har gjort sig skyldig, hvorimod det alene bliver at henføre under denne Forordnings § 9, sammenholdt med § 23, og Straffen efter Omstændighederne at fastsætte til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Sophie Wilhelmine Askelin, Larsens Hustru, bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaandede Doms Præmisses heber det: „Tiltalte Sophie Wilhelmine Askelin, Larsens Hustru, der er født den 9de December 1823 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mod hende for at have tilføiet sin Mand, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Jens Larsen, et Saar med en Kniv anlagte Sag, ved egen af det isøvrigt Dplyste bestrykede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i den hende paasigtede Forbrydelse, idet hun, der efter sin Forklaring var opbragt paa ham, fordi han, som hun troede, havde været hende utro, har den 25de April d. A., efterat have pyppet Klammeri med ham beskangaende, uden nogen fra hans Side ved denne Leilighed givne Anledning, med en Brødkniv, hvis Blad er 5 Tommer langt og 1 Tomme bredt, men tyndt og noget afrundet paa Enden, og som hun stød med i Haanden, vibragt ham, dog uden Hensigt at bevirke nogen bestemt Skade, et Stik, hvorved han, ifølge Erklæring fra Overkirurg, Professor Larsen paa Almindeligt Hospital, 3 Tommer under venstre Nøglebens ydre Ende tilføies et tommelangt Saar, der gif igjennem Hinden og den underliggende Senehinde, hvilket foranledigede hans Indlæggelse i bemeldte Hospital fra fornævnte Dag til paafølgende 7de Mai, men som nu er fuldstændigt helbredet uden at have efterladt nogen skadelig Følge for hans fremtidige Sundhedstilstand.

Som Følge heraf vil Arrestantinden i Henhold til § 6 i Forordningen af 4de October 1833 blive at domme efter denne Forordnings § 3, 2den Pasfus, jfr. §§ 9, 12 og 23, til en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 2½ Aar, hvorhos hun til fornævnte Høspital vil have at betale 6 Rdl. 18 St. i Erstatning for Omkostningerne ved Jens Varsens Cuur og Pleie i samme i det ovennævnte Tidrum, samt at udrede denne Actions Omkostninger“.

Torsdagen den 5te November.

Nr. 290.

Statsraad Salicath

contra

Jens Nielsen og Dortehea Elisabeth Peters (Defensor Bunken), der tiltales, Forstnævnte for Afsurancelvig og Brandstiftelse og Sidstnævnte for Afsurancelvig og Medvirkning til Brandstiftelse.

Norre og Sønder Herreders Eyrarets Dom af 7de Juli 1863: „Arrestanten Jens Nielsen bør henfættes til Tugthumsarbejde i 8 Aar. Arrestantinden Dortehea Elisabeth Peters bør henfættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar. Saa bør de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, betale Sagens Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Luno, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 6 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 17de August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Meckelmann, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte Dortehea Elisabeth Peters efter Overrettsdommens Afjigelse har tilbagealdt den af hende tidligere afgivne Tilstaaelse, og hendes Mand, Tiltalte Jens Nielsen, yderligere har søgt at begrunde den af ham allerede for Underretten fremførte Tilbagefaldelse af hans Tilstaaelse bemærkes, at der efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger, i Medfør af Lovens 1—15—1, ikke dertil kan tages noget Hensyn. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad

Bunzen for Høicsteret betale de Tiltalte, Een for Wegge og Wegge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indtafede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Jens Nielsen for Brandsiftelse og hans Husfru Arrestantinden Dorthæa Elisabeth Peters for Medvirkning til Brandsiftelse samt Wegge for Assurancevig.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da Arrestantinden ofte klagede over, at Beboelsesleiligheden paa deres Gaard i Ramten, som de havde tilkjøbt dem i 1861, og som de beboede alene uden anden Familie eller Lyende, var saa gammel og daarlig, at ingen Barme kunde forslaae, opstod herved den Tanke hos Arrestanten at sætte Ild paa Stedet, for ved Hjælp af Assurancesummen at opføre nye Bygninger, hvorom han allerede tidlig i afdvige Vinter talte til Arrestantinden, og denne vilde vel i Forsikningen, naar han bragte denne Plan paa Bane, ikke gaae ind paa den, hvorimod hun yttrede, at det var bedre at sælge Stedet, men da han ingen Kjøber vidste, hvilket han stadig svarede hende, blev hun, efter sin Forklaring, efterhaanden fortrolig med Tanken om Ildpaaføttelsen, vel ikke anderledes end at hun jo bestandig sølte en indvortes Gru derover, men dog uden at hun sagde Arrestanten imod eller gjorde ham Forestillinger for at bringe ham fra sit Forsæt, og naar Sagen i Vinterens Løb oftere kom paa Bane, idet Handlingen efter Arrestantens Ytringer ikke skulde bringes til Udførelse for hen paa Foraaret, fordi det ellers vilde blive for kolbt for dem, isald de ikke skulde kunne skaffe sig en ordentlig Bolig igjen, tilkendegav Arrestantinden, efter sin Forklaring i Almindelighed sin Samflemning ved at høre paa hans Ytringer, uden at modsigge dem. Arrestanten meente først, at deres hele Indbo, der var assureret for 900 Rdl., skulde blive i Huset, idet han tænkte, at det nok vilde blive reddet, naar Branden skete, men heri var Arrestantinden, der havde indbragt det Meste af Tøiet, ikke enig, men vilde have bragt noget af Tøiet i Sikkerhed, og de bleve derfor enige om at forsikke en Deel af deres Indbo, og at dette skulde angives som brændt. En Dag mod Enden af Marts Maaned d. A. sagde Arrestanten, at nu kunde Arrestantinden indpakke det af Tøiet, som hun vilde have pakket, hvorved Arrestantinden ejter sin Forklaring strax forstod, at det var hans Hensigt at forberede Ildpaaføttelsen, og efterat hun derpaa den 24de Marts havde indpakket forskjellige af deres Indboegjenstande deels i en stor Kiste og Kuffert, der dog for det meste isforveien vare fulde af Tøi, og deels i 2 Trækasser, læsede Arrestanten den følgende Dag om Aftenen eller Natten med Arrestantindens Hjælp disse Gjenstande paa en Vogn og førte dem til en paa hans Mark værende Mergeskule, hvor han nedsatte dem, samt derefter tilbakkede dem med Jord, hvorover han senere pløiede. Efterat Arrestanten derpaa om Morgenen den 27de Marts havde talt om at sætte Ild paa Stedet, men ikke dengang taget nogen fast Bestemmelse derom, fordi han fandt, at det blæfte for stærkt, bestemte han, da han kom hjem samme Aften, og Blæsten havde lagt sig

noget, at paasætte Ilden den Nat; de Tilstalte gik derpaa tilsfængs omtrent Kl. 10, for, som Arrestanten har udsagt, at tage nogen Hvile, inden Ilden paasattes, og da de havde ligget omtrent et Par Timer, fandt Arrestanten, at det var Tid at stride til Sagen, og sagde til Arrestantinden, at det nu var bedst at komme op, hoorpaa Arrestantinden, der forstod hans Hensigt med denne Yttring, stod op af Sengen og lavede Kaffe, som de derpaa, efterat Arrestanten ligesledes havde reist sig, fortærede i Dagligstuen, medens Arrestantinden efter sin Forklaring besandt sig i en yderst nedtrykt Stemning ved Tanken om det Forestaaende, idet hun navnlig yttrede, at det var i en ulykkelig Time, at de vare komne til Namten. Efterat Lampen, som Arrestantinden havde tændt, derpaa var bleven slukket, tog Arrestanten af en Væffe, der stod paa Kaffeovnen i Dagligstuen, en Strygesvoovstik, og medens Arrestantinden, der efter sin Forklaring ikke usie vidste, hoorledes han vilde paasætte Ilden, forblev i Dagligstuen, begav han sig ud i Kjøkkenet, hvor han trak Svovsfitken af i Skorfesenen, og idet han fra det til Kjøkkenet støvende Bryggers, hvorover der intet Loft var, rakte ind paa Kjøkkenloftet, tænkte han Ild i noget Halm, der laa paa bemeldte Loft, og gik derpaa strax tilbage og sagde til Arrestantinden, at nu var der Ild i Huset, og at hun skulde skynde sig at komme ud. Ilden greb derpaa paa Grund af den stærke Blæst hurtig om sig, og 2 af Gaardens Længer afbrændte aldeles, medens det lykkes at redde den 3die Længe, ligesom ei heller noget af Nabobusene, der ikke i nogen væsentlig Grad kunne antages at have været udsatte for Fare, bleve angrebne, idet Binden har fra Namten By, hvilket Arrestanten iforveien havde overveiet, idet han fra først af havde tænkt at foretage Gjerningen, naar Binden var saaledes, at andre Steder ikke udsattes for Fare. Af de Tilstaltes Indbo reddedes en Deel Gjenstande, der ved en af Agenten for vedkommende Brandforsikringselskab den 29de Marts afholdt Tapationsforretning ansattes til en Værdi af cirka 120 Rdl., og Arrestanten erklærede ved denne Forretning, at der Intet videre end disse Gjenstande var reddet af hans Indbo, medens iøvrigt senere de ommeldte i Mergelkullen nedgravede Gjenstande ere blevne forejundne sammesteds og tilsammen vurderede til 347 Rdl. 12 Sk. Efter Sagens Dplysninger maa det antages, at de 2 afbrændte Længer af Gaarden have været afsurerede til en Sum af 900 Rdl., og at den ved Ildspaaføttelsen paa samme forarsagede Brandskade er bleven ansat til et Beløb af 772 Rdl., men under nærværende Sag bliver der ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Efterat Forhørerne vare sluttede, har Arrestanten for Extrarectten tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, idet han har udsagt, at det vel havde været hans Hensigt at aftrænde Huset, og at han i den Anledning havde nedgravet Tøiet, men at han senere havde opgivet dette Forsæt, og at det er ham ubekjendt, hvem der har paasat Ilden, men til denne ved Sagens øvrige Dplysninger ikke bestyrkede Fragaalelse vil der ikke kunne tages noget Hensyn, og Arrestanten, der ikke tidligere har været tilstalt eller straffet, vil derfor for sit ovenanførte Forhold være at ansæe efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 5, jfr. § 4, ligesom Arrestantinden, om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været under Tilstalt, idet hun maa ansæes paa en mindre virksom Maade at have medvirket

til den af Arrestanten udsøgte Brandstiftelse, vil være at ansee efter samme Forordnings § 11, jfr. §§ 4 og 5, og findes Straffen ved Underrettsdommen passende bestemt for Arrestanten til Tugthuusarbejde i 8 Aar og for Arrestantinden til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorved Straffen for den af de Tiltalte tillige begaaede Assurancevig kan ansees absorberet. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 320.

Advocat Hindenburg
contra

Sara Kirstine Emilie Jørgensen, (Defensor Bynghen),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Septbr. 1863: „Arrestantinden Sara Kirstine Emilie Jørgensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og S. H. Nyegaard, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bynghen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Sara Kirstine Emilie Jørgensen, der er langt over criminel Cavalder og blandt Andet ved Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 28de Marts 1859 anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 41 og 43, samt efter Analogien af samme Forordnings § 50, sammenholdt med § 40, med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, under nærværende med hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have i forrige Maaned frastjaalet Malersvend Seband Baldemar Hesselholdt en til 2 Rdl. vurderet Parapluie og tilvendt sig en til 2 Rdl. vurderet, Menig af 1ste Bataillons 2det Compagni Nr. 152 Anders Petersen tilhørende Frakke, som hun uden dennes Vidende og Billie paa Forlangende fik udleveret af hans Kjæreste, idet hun falskeligen foregav at være sendt af bemeldte Petersen, og for at skaffe dette Forlangende Tiltro, afleverede til Frakkens Ihåndhaver en af hende selv skreven Seddel uden Underskrift, hvori Frakken begjæredes udleveret, vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Forordnings § 13, jfr.

§§ 79 og 41, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos hun vil have at udrede denne Actions Omkostninger“.

Fredagen den 5te November.

Nr. 287.

Advocat Heinrichsen
contra

Søren Peter Birkedahl, (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Bregentved og Gisselsfeld Birkers Extrarets Dom af 27de Decbr. 1862: „Arrestanten Søren Peter Birkedahl bor hensejtes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning til forhenværende Parcellist af Fogværd Mart Peder Hansen betaler Arrestanten 1,800 Rdl.; saa betaler han og alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen, 8 Rdl., til Defensor, Procurator Arenzen, 6 Rdl., og Diæter til de Samme efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juni 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den tilkjendte Erstatning bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. H. Nygaard og Nothe, betaler Arrestanten Søren Peter Birkedahl, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til huer.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 35.

Den 27de November.

1863.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 6te November.

Nr. 287.

Advocat Heinrichsen
contra

Søren Peter Birkebahl (see forrige Nr.).

I den indante Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag, der i første Instans er paadømt ved Bregentved og Gisselsfeld Virkers Extraret, actioneres Arrestanten Søren Peter Birkebahl for bedrægligt Forhold.

Ved en under 9de Juli 1860 oprettet Mageffistecontract overdrog Parcellist Peder Jensen i Døiringe til Parcellist Peder Hansen af Løgværd sin Ret til Skjøde paa Eiendommen Matr. Nr. 12 c i Døiringe, blandt Andet paa Vilkaar, at Peder Hansen skulde indfri de paa bemeldte Eiendom, der med Hensyn til Brug af stemplet Papir blev anslaaet til Værdi høist 3,500 Rdl., hvilende tingsløste Behæftelser ialt 1,200 Rdl., og skulde der udledes Skjøde, naar dette var skeet. Under 30te August 1860 oprettedes derefter et af Peder Hansen underskrevet Document, hvori den ham ifølge Mageffistecontracten af 9de Juli 1860 tilkommende Eiendomsret til fornævnte Parcel i Døiringe overdroges til Arrestanten med de samme Rettigheder og Forpligtelser, hvormed han havde erhvervet samme ved bemeldte Mageffistecontract, og i hvis Følge Skjødet skulde meddeles Arrestanten i samme Form og med de samme Rettigheder, som Mageffistecontracten tilfagde Peder Hansen. Noget Kjøbesum nævnes ikke i Documentet. Samme Dag underskrev Arrestanten et andet Document, i hvilket han erklærede, naar han erholdt Skjøde, at ville udstede til Peder Hansen Panteobligation med 1ste Prioritet i bemeldte Eiendom i Døiringe til Betsøb 1,800 Rdl. Arrestanten gav derefter den 21de Januar 1861 Parcellist Hans Christian Andersen Transport paa den Ret til at meddeles Skjøde paa Stedet i Døiringe, som Arrestanten havde efter førnævnte Document af 30te August 1860. Kjøbesummen, der i Transporten angives til 1,800 Rdl., skulde berigtiges deels derved, at S. C.

Andersen afgjorde den paa Stedet hæftende Gjæld ialt 1,200 Rdl., deels ved at Arrestanten erholdt liquideret 600 Rdl. i Kjøbesummen for Stedet Matr. Nr. 7 d i Torværd, som Andersen afhændede til Arrestanten for 1,800 Rdl. Samme Dag, den 21de Januar 1861, modtog bemeldte Andersen af sidste Ejersbeholder, Jens Pedersen, Ejende paa Eiendommen i Døiringe, hvilken han senere atter solgte for 2,500 Rdl. Matr. Nr. 7 d i Torværd solgte Arrestanten igjen for 2,000 Rdl., hvoraf han fik udbetalt 600 Rdl., ligesom han senere, da Stedet paa Grund af fredsunden Misligholdelse stillebes til Auction af bemeldte H. C. Andersen, af Auctionsprovvennet betingede sig 400 Rdl., hvoraf han har hævet og forbrugt 230 Rdl., saa at Peder Hansen, der efter Ovenstaaende ikke har erholdt nogen Prioritetsobligation i Parcelsteden i Døiringe, da dette bortstjødedes, heller intet har faaet af Kjøbesummen for Stedet i Torværd, uagtet Arrestanten erhvervede det ved Magekifte med hiin Parcel. Med Hensyn til det ved det ommeldte Overdragelsesdocument af 30te August 1860 og Contrabevis af J. D. stiede Retsforhold mellem Arrestanten og Peder Hansen, der senere er erklæret umyndig, har Arrestanten tilstaaet, at det kun var Hensigten at give ham Fuldmagt til at sælge Stedet i Døiringe for Peder Hansen, og naar han senere har tilbagekaldt denne Tilstaaelse og paaftaaet, at der virkelig tilstjødtes en Overdragelse til ham af Eiendomsretten, kan der saameget mindre tages Hensyn hertil, som det kommer i Strid med, hvad der edeligt er forklaret under Sagen af dem, der vare tilstede ved Documenternes Dyprettelse, og efter hvis Udfagn der ikke var Tale om at sælge Arrestanten Eiendommen, men kun om at overdrage ham Forhandlingen af samme som Commissionair, ligesom det ogsaa strider imod Arrestantens egen Erkjendelse under en mod ham af Peder Hansen anlagt Gæsteretsag, hvor han søgtes til at udsiede Panteobligationen paa 1,800 Rdl. eller contant at betale dette Beløb, ved Dommen i hvilken Arrestanten imidlertid blev frifunden.

Det er i den ovennævnte Henseende oplyst, at Arrestanten, der gjentagne Gange havde henvendt sig til Peder Hansen om Fuldmagt til at sælge Stedet, den nævnte Dag, da Hansen endelig gik ind derpaa, lod ovennævnte Overdragelsesdocument og Contrabevis skrive ved en Tilstedebeværende, hvem han sagde, hvad der skulde staae i forsnævnte Document, og dictionerede Eidsnævnte. Da Overdragelsesdocumentet berester oplæses for Peder Hansen, og denne erklærede, at han ikke forstod det, forklærede Arrestanten, at det indeholdt en Fuldmagt til at sælge Stedet for ham, hvorefter Peder Hansen lod sit Naavn skrive under Documentet, medens Arrestanten underskrev Contrabeviset.

Hvad dernæst angaaer den mellem Arrestanten og Peder Hansen aftalte Kjøbesum for Stedet, har Arrestanten vedholdende paaftaaet, at den blev bestemt til 1,800 Rdl. med Fradrag af Prioritetsgjælden, der efter Foransførte udgjorde 1,200 Rdl. Det maa imidlertid ved samtlige Vidners edelige Udfagn ansees beviist, at Kjøbesummen ved Documenternes Dyprettelse blev fastsat til 1,800 Rdl. foruden Prioritetsgjælden, som Kjøberens skulde indfri, og dette stemmer ogsaa med selve Documenternes Indhold. Ifølge Contrabeviset skulde nemlig Kjøberens, naar han erholdt Ejende, udsiede en Panteobligation for 1,800 Rdl. med første

Prioritet i Stedet, men ligesom det alt heraf følger, at Prioritetsgjælden maatte indfries, inden en saadan Panteobligation kunde udfædtes, fremgaaer det af Overdragelsesdocumentet af 30te August 1860 sammenholdt med den i samme paa-beraabte Mageskiftecontract af 9de Juli s. A., at Kjøberen skulde indfrie en Prioritetsgjæld paa 1,200 Rbl., forinden Skjøde udfædtes, og altsaa ogsaa, førend Prioritetsobligation for 1,800 Rbl. udsærdigedes, og Arrestanten kunde saaledes efter selve Documentets Indhold ikke faae Skjøde, førend han havde indfriet Prioriteterne paa de 1,200 Rbl., og derefter skulde han da, efter Contrabesisset, udfæde Panteobligationen paa 1,800 Rbl., under hvilket Betsøb saaledes selvsfølgelig Prioriteterne paa de 1,200 Rbl. ikke kunde være indbefattede.

Det maa saaledes ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten, uagtet det efter de stedsundne Forhandlinger maatte være ham klart, at Peder Hansen kun tilsigtede at give ham Fuldmagt til at sælge Stedet for Peder Hansens Regning, har benyttet sig af den Omstændighed, at Documenterne efter Arrestantens egen Foranstaltning vare blevne udsærdigede i en Form, der hjemlede ham en Eendomsoverdragelse, til for egen Regning at afhænde Parcelen og tilvende sig selv den Deel af Kjøbesummen, som skulde have været godtgjort Peder Hansen, hvorhos Kjøbesummen i det Hele blev fastsat langt lavere end den, hvorfor Peder Hansen havde bemundiget ham til at sælge Eendommen. Arrestanten, der har erkjendt, at han skulde betale Peder Hansen Penge i Anledning af Eendoms-handelen, men har angivet, at han ikke anseer sig forpligtet til at opgjøre sit Mellemværende med ham, forinden han erholder udbetalt de 170 Rbl., som endnu restere af Kjøbesummen for Stedet i Lørdag, har indbrømt, at han isøvrigt fortiden intet eier til dermed at erstatte det besvegne Betsøb.

For dette sit Forhold vil Arrestanten, der er langt over criminel Lovald og tidligere har været under Liktale for bebragerist Forhold, hvorfor han fri-fædtes ved nærværende Rets Dom af 3die Januar d. A. med Paalæg af Actionens Omkostninger, men som isøvrigt ikke befindes tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. §§ 43, 41 og 1, og skjønnes Straffen ved den indfædte Dom passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Skvad den paaftaaede Erstatning angaaer, findes imidlertid Sagen fortiben ikke saa fuldstændigt oplyst, at den i saa Henseende vil kunne paafædtes, hvorfor Underrettens Dom, ved hvilken Arrestanten er paalagt at udrede Erstatning, forsaavidt vil være at forandre, hvorimod han vil have at betale Actionens Omkostninger, som i bemælte Dom bestemt“.

Mandagen den 9de November.

Nr. 311.

Advocat Heinrichsen

contra

Ane Cathrine Nielsen og Ane Marie Jensen, (Defensor Hindenburg),
der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Deelagtighed i
Tyveri.

Morsk Herrerets Extrarets Dom af 9de Mai 1863: „De Tiltalte Ane Cathrine Nielsen og Ane Marie Jensen bør hensættes, Forstævnte til Forbedringshuusarbejde i otte Maaneder og Sidstævnte i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage, hvorhos de Begge in solidum bør udrede de af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Calundann, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Schjellerup, 3 Rdl., og Tiltalte Ane Cathrine Nielsen endvidere de af hendes Arrestation flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 24de August 1863: „De Tiltalte Ane Cathrine Nielsen og Ane Marie Jensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde hver især i 2 Aar. Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Ane Cathrine Nielsen, hvorhos Tiltalte Ane Marie Jensen in solidum med hende udreder $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Høiesteret forelagte nye Oplysninger angaaende det omhandlede Skillerums Betsaffenhed kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staande. Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestepigerne Ane Cathrine Nielsen og Ane Marie Jensen, Forstævnte for Tyveri og Sidstævnte for Deelagtighed heri.

Ved Tiltalte Ane Cathrine Nielsens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at, efterat hun den 1ste November f. A. var kommen i Tjeneste hos Kammeraad Bonne til Lund, fatte hun, som det maa antages, nogle Uger derefter den Tanke fra et Afstykke eller Kammer paa Loftet i Vaaningshuset, der afbenyttedes til Opbevaring af Colonialvarer m. m., og hvor hun vidste, at en Deel Lys beroede i en Kæse, at tilvende sig nogle af disse Lys for ved Hjælp af dem at lye noget for sig selv paa sit og Medtiltalte Ane Marie Jensens Kammer om Aftenen, naar Herskabet var gaaet ifeng, og hun satte derfor i Mørkningen en Stige, som hun hente fra Ladebygningen, op imod

Gablen af Vaaningshuset, i hvilken 2 Binduer vare anbragte, indenfor hvilke det ommeldte Aflukke befandt sig, idet hun, der vidste, at en Rude var itu i det Bindue, som hun satte Stigen op til, tænkte at kunne skaffe sig Afgang til Aflukket ved at slkke Haanden gennem den sønderbrudte Rude og afdage Bindueskrogene indenfor samt derefter slige igjennem Binduet; hun begav sig ogsaa op ad Stigen for at udføre denne Beslutning, men da hun var kommen op til Binduet, opgav hun at udføre Tyveriet, da hun troede at høre Nogen komme op ad Loftstrappen i Huset og derfor frygtede for at blive opdaget. Nogen Tid efter, da hun en Formiddag i Grinde for sit Hjerfak var kommen ind paa Loftet, skaffede hun sig Afgang til det ommeldte Aflukke, der udgjorde 2 Fag af Vaaningshuset og dannebes ved, at der paa Spændetræerne var staaet Trætræmmer, der naaede fra Loftet til Epidsen af Taget, idet Træmmerne fra Loftet til Hanebjælken, til hvilken der fra Loftet var en Afstand af 3 Alen og 3 Tommer, vendte paatvers med en Afstand af omtrent 4 Tommer fra hinanden, medens Træmmerne fra Hanebjælken og opad stode opret med en Afstand fra hinanden af 3 à 4 Tommer, idet dog den Træmme, der ovenfor Hanebjælken paa den ene Side var nærmest Skorfstenen, med en Afstand fra samme ved den øverste Ende af circa 10 Tommer og forneden af circa 4 Tommer, og som havde været fastet med et Søm, der gik circa 1 Tomme ind i Hanebjælken, ved Undersøgelsen er befunden at være løs, saaledes at der herved dannebes et Mellemrum mellem Skorfstenen og Træmmerne af circa 16 Tommer, der var stort nok til, at en Person kunde klemme sig igjennem, ligesom endelig Døren, der var aflaaet, bestod af Træmmer. Ad de ommeldte Trætræmmer sleg Tiltalte op, klemte sig ind gennem Mellemrummet imellem Skorfstenen og den ovennævnte Træmme, som hun har benægtet at have løst, hvorimod den efter hendes Forklaring allerede dengang var løs, og sleg derefter igjen ned ad Træmmerne paa den anden Side, hvorpaa hun efter saaledes at være kommen ind i Aflukket aabnede Laaget paa den ommeldte Kasse, hvori Lysene fandtes, og som var uafslaaet, og udtog af samme 5 à 6 Stkr. Talglys, hvorpaa hun begav sig tilbage ad samme Wei. Under Udførelsen af dette Tyveri var Tiltalte Ane Marie Nielsen, efter hvad denne ogsaa har erkjendt, tilstede paa Loftet udenfor Aflukket og var enig i Tyveriets Udførelse, samt modtog de stjaalne Lys, som hun efter sin Forklaring først gjemte paa Loftet under en Sæk og senere i sin Dragkiste, hvorefter de Tiltalte i Forening brugte dem til at brænde i deres Kammer. Senere skaffede Tiltalte A. C. Nielsen sig endnu engang, da hun ligeledes i Grinde for sit Hjerfak var kommen ind paa Loftet, Afgang til Aflukket ved paa samme Maade at slige op og ned ad Træmmerne og tilvendte sig der nogle Lys, som hun gjemte i sin Kiste. De stjaalne Lys ere tilsammen ansatte til en Værdi af 4 Mk.

Endvidere er det oplyst, at Tiltalte Nielsen nogle Dage, før end hun første Gang banebe sig Afgang til Aflukket, af en Sæk i hendes Husbonds og Radmoders uafslaaede Sovestue har tilvendt sig circa 1 Pund Uld af Værdi 3 Mk., og omtrent ved samme Tid nogle hendes Husbond tilhørende Søm af Værdi 3 Sk., der laae i et Bindue, og som hun vilde bruge til at beslaae sine

Træffo med, ligesom hun en Dag, da hun gjorde reent i et Kammer, der benyttedes af en af hendes Husbonds Døtre, tilvendte sig en denne tilhørende Guldfingerring af Værdi 4 Rdl., der laae paa Gulvet, og som hun bestemte sig til at beholde, hvorhos hun satte den paa sin Finger og gif med den i nogle Dage, men da Ringen derpaa bemærkedes paa hendes Finger og gjenfendtes, udelivered hun den, efter først at have forsøgt paa at nægte at have tilsendt sig den, og endelig har hun vedgaaet at have tilvendt sig en broderet Krave af Værdi 4 Rtl., der tilhørte en anden af hendes Husbonds Døtre, og som laae løs paa en Commode. Størstedelen af de saaledes stjaalne Gjenstande ere komne tilstede, og Krav paa Erstatning er isvrigt frafaldet.

Efter det Anførte har Tiltalte Ane Cathrine Nielsen gjort sig skyldig i Attentat paa Indbrud, hvorhos de af hende begaaede Tyverier fra det ommeldte Afslutte efter dettes Bestaffenhed og den Maade, hvorpaa hun har banet sig Afgang til samme, findes at maatte henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, og denne Tiltalte, der er født den 10de August 1846 og ikke har været tidligere tiltalt eller straffet, vil derfor for sit Forhold i de nævnte Henseender saavel som for de øvrige efter Ovenanførte af hende begaaede Tyverier være at ansee efter bemeldte Forordnings § 12, 1ste Led, samt §§ 80 og 1 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar. Hvad dernæst angaaer Tiltalte Ane Marie Jensen, vil hun, der er født i 1825 og ikke sees at have været tidligere under Tiltale, for sit foranførte Forhold være at ansee efter samme Forordnings § 21, jfr. § 12, 1ste Led, og vil hendes Straf ligeledes være at bestemme til 2 Aars Forbebringshuusarbejde.

Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af Tiltalte Ane Cathrine Nielsen, hvorhos Tiltalte Ane Marie Jensen solidarisk med hende vil have at udrede $\frac{1}{4}$ Deel af bemeldte Omkostninger“.

Torsdagen den 12te November.

Nr. 91. Handelshuset **Nothschild Søn & Comp.** (Advocat Liebe)
contra

Handelshuset **Nempler, Laloubere & Comp.** (Advocat Brock),
angaaende Parternes Mellemværende i Anledning af en Kaffehandel.

St. Thomas Kjøbstads Gjæsterets Dom af 17de Juni 1861: „Hovedcitanterne Nempler, Laloubere & Comp. bor for Contracitanterne Nothschild Søn & Comp.s Tiltale i denne Sag fri at være. Contracitanterne bær inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Hovedcitanterne imod disses Qvittering paa den fremlagte Contocourant \$ 10,033. 14 Cents med 6 pCt. Renter fra 22de Martz d. A.

indtil Betaling skeer. Saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udfærd efter Loven⁴.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 18de Decbr. 1861: „Underretsdommen, saavel som den paaanfede Executionforretning og de derunder affagte Kjendelser bør ved Magt at stande. Executionforretningens Omkostninger, saavel som Processens Omkostninger for Overretten, ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forfyndelse under Udfærd efter Loven⁴.

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret tiltræder den indankede Doms Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes, at Citanterne for Høiesteret, der, tildeels i Betragtning af forskellige her for Retten fremkomne nye Documenter, have frasøgt den af dem tidligere fremsatte Indsigelse, at de Indstævnte gennem et Handelskøns i Havre ganske for egen Regning havde overtaget Dispositionen over de omhandlede Varer, saavel som den Indsigelse, at de Indstævnte maatte ansees betalte ved den blotte Modtagelse af Creditivet paa Mendez da Costa & Comp., i Henhold hertil ogsaa have opgivet deres Paastaande om fuldstændig Frifindelse for de Indstævnets Tiltale samt om Tilkjendelse af Contrasøgsmaalets Gjensstand. Derimod gaaer deres Paastand for Høiesteret ud paa, principalt, at der af det dem idømte Beløb alene tilkjendes de Indstævnte, hvad der kan ansees endnu at mangle i fuld Betaling af de dem tilkomende Kjøbesummer, saa at Contocourantens sauntlige øvrige Debetposter bortfalde, og subsidiairt, at en Deel af disse, og navnlig den under 31te Mai 1859 opførte Erstatningspaastand paa \$ 3,625. 56 Cents fradrages. Der maa imidlertid, i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med hele det øvrige Indhold af den Høiesteret forelagte Correspondence mellem Parterne, gives de Indstævnte Medhold i, at det maatte paaligge Citanterne, da den de Indstævnte aabnede Credit hos Mendez da Costa & Comp. havde viist sig ikke længer at være dem til nogen Nytte, uophødelig at stille andre Fonds til deres Disposition til Betaling af de omhandlede Varer; og om det end antages, at der fra Citanternes Side ogsaa under denne Forudsætning er i de foregaaende Instantser fremsat Indsigelse mod, at der skulde paaligge dem noget Erstatningsansvar, fordi uansænte Forpligtelse ikke fra deres Side opfyldtes, maa saadan Erstatningspligt dog, som ved Overretsdommen statueret, ansees at være en Folge af Forholdets Natur. Da der nu derhos under den tidligere Procedure ikke er fremsat særlige Indsigelser enten mod de enkelte Erstatningsposters Berettigelse i

Almindelighed eller navnlig mod sammes Beregning, og der ikke mod de Indstævntes Protest vil kunne tages noget Hensyn til de i saa Henseende for Høiesteret fremsatte, vil ingen af de foranståede Paastande kunne tages til Følge. Den indankede Dom bliver derfor efter de Indstævntes Paastand at stadfæste, og efter Omstændighederne ville Citanterne have at betale dem Processens Omkostninger for Høiesteret med 100 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Citanterne til de Indstævnte med 100 vestindiske Daler; saa betale de og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Decisions Præmisser lyde saaledes: „Ved Stævning af 22de Marts d. A. til St. Thomas Gjæsteret sagsøgte Handelshuset Kempler, Rasoubere & Comp. af Jacmel, Haiti, Handelshuset Rothschild Søn & Comp. af St. Thomas til for leverede Varer m. m. efter Contocourant at betale \$ 10,033. 14 Cents med 6 pCt. Renter fra Stævningens Dato samt Processens Omkostninger skadesløst, hvorimod sidstævnte Handelshuus, næst at paaatae frifindelse herfor, efter udtagen Contrastævning paaatod Modparten tilpligtet at betale £ 2,900 Sterling eller \$ 13,920 med lovlige Renter fra Stævningens Dato, den 12te April d. A., saa og saavel Hoved- som Contrastegsmaalets Omkostninger skadesløst, og da ved den under 17de Juni næstefter affagte Gjæsteretsdom Hovedcitanterne bleve frifundne for Contracitanternes Tiltale, men disse tilpligtede at betale efter Hovedcitanternes Paastand, dog at saavel Hoved- som Contrastegsmaalets Omkostninger ophævedes, har Handelshuset Rothschild Søn & Comp. ved Stævning af 30te Juli sidstleden indanket denne Dom for Overretten og paaataet samme underkjendt, tilfidefat og derhen forandret, at Vederparten dømmes efter Appellanternes ved Gjæsteretten gjorte Paastand og derhos til at betale Sagens skadesløse Omkostninger i begge Instanser; de have tillige paaanket en ifølge Gjæsteretsdommen ved Fogden paa St. Thomas den 23de Juli d. A. hos Appellanterne foretagen Executionforretning med derunder affagte Kjendelser, og ligeledes begjært denne Forretnings Befølsning sig tillagt tilligemed Salair til deres Sagsfører.

De Indstævnte have ved deres fuldmægtige paa St. Thomas, De Herrer C. Desinois, Delatte & Comp., paaataet Underretsdommen og Executionforretningen stadfæste, og Appellens Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair.

Sagens Anledning er følgende:

I Begyndelsen af Mai 1857 indgik Parterne en Contract, hvorefter de Indstævnte, Handelshuset Kempler, Rasoubere & Comp. i Løbet af December Maaned samme Aar skulde levere i Jacmel 400,000 Pund Caffe, og i Løbet af

den paafølgende Januar Maaned endvidere 200,000 Pund Caffe for den Priis 40 skillings 9 pence Sterling pr. 100 Pund. Derimod skulde Appellanterne ved et Creditiv paa Banquierhuset Mendez da Costa i London sætte de Indstævnte ifland til at trække Bøxler paa bemeldte Huus, ialt for £ 12,000 Sterling, fra Begyndelsen af Juli Maaned 1857 at regne. Differencen imellem det ansøgte Beløb og Kjøbesummen for Caffen skulde reguleres af Appellanternes Huus paa St. Thomas.

I Overeensstemmelse med foransførte leverede de Indstævnte til den fastsatte Tid de ommeldte Partier Caffe, der bleve indfiskede, de 400,000 Pund tilligemed et af de Indstævnte paa Appellanternes Anmodning til Ladningens Completering anskaffet Parti Campechetræ, med Appellanternes Etik „Hanna & Clara“, og de 200,000 Pund med et af disse fragtet Etik „Flown“.

I Henseende til de af de Indstævnte trukne Bøxler paa Huset da Costa, da blev den første for £ 1,500 Sterling betalt, og den anden paa £ 4,000 Sterling vel accepteret, men, paa Grund af Husets ved den i 1857 indtrufne Pengecrisis foranledigede Fallit, ikke betalt, hvorimod de senere trukne Bøxler ikke bleve accepterede, men optagne af de Indstævntes Handelsbøkker i Havre, Huset Perquer & ses sfs.

Den i de foransførte Etike, der affendtes til Falmouth for Ordre, indbladede Caffe blev imidlertid af Appellanterne solgt med Avance til Huset Trier & Comp. i London, og blev det, da Facturaerne og Connossementerne paa Ladningen, paa Grund af da Costas Fallit, ikke længer, som tidligere paatænkt, kunde endoseres til dette Huus, efter de Indstævntes Forslag, som Appellanterne tiltraadte, bestemt, at disse Papirer skulde affendes til Perquer & ses sfs, som, efterat have høvet Kjøbesummen for Caffen hos Trier & Comp., og indeholdt de Indstævntes Salgspræis, skulde aflevere det Overstyvende til Appellanternes Specialagent, Dyrford i London. Endvidere skulde Perquer & ses sfs efter Appellanternes særlige Anmodning disponere over Campechetræet og levere Probenuet efter Fradrag af de Indstævntes Udlæg til den forommeldte Agent.

Da Etikene, af hvilke „Hanna & Clara“ havde lidt Havari, ankom til Falmouth, var Caffe imidlertid paa Grund af Tidsforhølbene faldet overordentligt i Priis, og Kjøberens Trier & Comp. nægtede at modtage Ladningerne, idet han paaberaabte sig, at „Hanna & Clara“ ikke, som betinget, var et Etik af første Klasse efter Kjøbets Lister, og at „Flown“, imod hvad der var omcontraheret, først var affeilet fra Jacmel den 10de Februar.

Under disse Omstændigheder, og efterat have ved en Notarialforretning forfikkret sig om, at Trier & Comp. ikke godvilligen vilde modtage Caffen, besluttede Perquer & ses sfs at affende Etikene til Antwerpen, hvor saavel Caffebladningerne, hvoraf en Deel var havareret, som Campechetræet folgtes med Tab. Probenuet, saavelsom Assurancen for det Havareede, blev tilfikklet de Indstævnte tilligemed Salgsregningerne og Assuranceopgjørelsen, hvorpaa de Indstævnte affattede og tilfikkede Appellanterne den Contocourant, hvorpaa deres ved Underretten paastævnte Fordring er bygget.

De Contocouranten ere Appellanterne crediterede for de af Mendez da Costa betalte £ 1,500 Sterling samt endvidere for £ 1,400 Sterling, som af bemeldte Huus er betalt i Dividende for den accepterede men ikke betalte Vexel paa £ 4,000 Sterling, og fremdeles for Provenuet af den folgte Caffe og Campechetraet samt den oppebaarne Assurancefum; derimod ere de debiterede med Kjøbesummen for Caffen og Ublæget for Campechetraet, for Omkostninger paa Vexelprotester og til Incassationer, og endelig for 6 pCt. af den betingede Priis for Caffen og Ublæget til Campechetraet som Erstatning for det Tab, som de Indstævnte have lidt ved ikke, saaledes som omcontraheret, af Appellanterne at være forsynede med Midler til Indkjøbet af Caffen, hvilket de Indstævnte, til Opfyldelse af deres contractmæssige Forpligtelse, have maattet iværksætte med egne Penge. Af Balancen i de Indstævntes Faveur den 31te Mai 1859 § 9,152. 37 Cents have de igjen beregnet sig 6 pCt. Renter til 21de Marts d. A., hvorved den paastævnte Sum § 10,033. 14 Cents udfommer.

Appellanterne have for deres Frisindelse under Hovedsøgsmaalet paaberaabt, at de fra deres Side have opfyldt Contracten, idet deres Forpligtelse kun gik ud paa at aabne de Indstævnte den betingede Credit, hvilket var skeet, da Creditivet var tilstillet dem og accepteret, og at den uforubselige Omstændighed, at Huset da Costa fallerede, og ikke kunde honorere de trufne Vexler, ikke kan tilregnes dem som en Misligholdelse, for hvilken de skulde kunne tilpligtes at give Erstatning, og de have derhos som Grund for deres Paastrand under Contrastsøgsmaalet, at de Indstævnte bør tilbagebetale de, som fornævnt, oppebaarne £ 2,900 Sterling, ansørt, at de Indstævnte og deres Befuldmægtigede Perquer & ses sils gaafe imod den tidligere trufne Aftale have disponeret over Labningerne, idet de istedetfor at bringe dem til London, hvor Kjøberne Trier & Comp. var, og at tvinge dette Huus til at opfylde Kjøbet, have paa egen Haand, og imod den af Appellanternes Agent D'Arford gjorte Protest, affendt dem til et andet Sted, og der solgt dem for egen Regning, hvorfor ogsaa Salgsregningerne bleve de Indstævnte tilstillede, imedens Appellanterne først senere igjennem de Indstævnte modtog Underretning om det Paasereede og det incurrerede Tab, der sølgelig maa blive Appellanterne uvedkommende.

Spvad imidlertid den førstansørte Paastrand angaaer, da følger det af Sagens Natur, at naar det var betinget, at de Indstævnte skulde modtage et Creditiv til et vist Beløb, saa var Meningen den, at de Summer, der paa Creditivet kunde erholdes, skulde tjene til Dækning for Kjøbesummen for den leverede Caffe, men ikke at de Indstævnte skulde anses betalte ved den blotte Modtagelse af et Creditiv, uanset om dette, skjøndt fra først af godt, kort efter blev værdiløst. Dette fremgaaer ogsaa tydeligt af Parternes Brevveksling, hvori Contracten indeholdes, idet det saavel i Appellanternes Brev til de Indstævnte af 1ste Mai 1857 som i de Indstævntes Svarskrivelse af 5te s. M. udtrykkelig siges, at Creditivet skal gives de Indstævnte „til Betaling“ af Caffen, ligesom det endvidere i førstansørte Brev fra Appellanterne hedder: „Forskjellen, som kunde resultere mellem deres Leverance og den ovennævnte Credit, vil blive berigtiget ved mit Huus paa St. Thomas“.

Endvidere have Appellanterne i Skrivelse til de Indstævnte af 17de December s. A. udtrykkelig erkjendt, hvorledes Forholdet er at forstaae, idet de med Hensyn til det Parti Caffé, der skulde affendes i Løbet af Januar 1858, sige: „Vi skulle senere skrive til Dem om de andre 2,000 Quintaler, naar vi ere færdige til at aabne Dem en ny Credit paa et solvent London Huus“.

Uanset at den Huset Menbez da Costa overgaaede Fallit selvstølgelig ikke kan tilregnes Appellanterne, have de altsaa erkjendt, haade hvad Meningen var med den aabnede Credit, og at det paalaae dem at erstatte den, der var bleven unyttig, med en anden.

Endelig hedder det i Appellanternes Brev til de Indstævnte af 15de Februar 1858: „Vi indsee ogsaa fulbt vel, at De have lidt et Afbræk ved at være nødt til selv at skaffe Penge til Indkjøb af Caffén, medens De burde have erholdt dem gjennem den Credit, som vi havde aabnet Dem til den Hensigt,“ hvilket indeholder en Erkjendelse af, at de Indstævnte ikke fra Appellanternes Side vare satte i den Stilling, som de efter Contracten havde Fordring paa, hvoraf igjen følger, at det er Appellanterne, der maa holde dem skadesløse for det ved denne Mangel forvoldte Tab.

Hvad dernæst angaaer den Paastand, at de Indstævnte ved deres Fuldmægtig, Perquer & ses fils, skulde, med Tilfidsættelse af Appellanternes Ret efter den fete Aftale, have bemægtiget sig Ledelsen af Forretningen og udført den for deres egen Regning, da bliver det nødvendigt nærmere at undersøge Sagens Stilling, efterat det ved Huset Menbez da Costas Fallit var bleven nødvendigt at fravige den oprindelige Bestemmelse om Rabningernes Affendelse til bemeldte Huses Disposition.

Det sees da, at Appellanterne ved under 17de December 1857 at underrette de Indstævnte om det Foransførte anmodebe disse om at sende Factura og Connossementer endosserede in blanco til, som det hedder, „Deres (de Indstævntes) Broder“ i Paris, som skulde modtage Betalingen for den solgte Caffé hos Kjøberen Trier & Comp., og derefter berigtige det Fornødne angaaende Indkjøbsprisens Betaling til de Indstævnte og Overfluddets Remittering til Appellanternes Agent. I Skrivelse af 27de s. M. tiilmeldte de Indstævnte derefter Appellanterne, at da deres Ven Rempler i Paris ikke beståttige sig activt med Forretninger, saa ville de ikke tilstille ham Connossementerne, og de tilføjede derefter: „Vore ærede Venner, D^rr. F. Perquer & ses fils i Havre, som godhedsfuldt have reddet vor Signatur's Værdi under denne ulykkelige Begivenhed, ere de, hvem vi overdrage Omsorgen for at frelse vore fælles Interessér. Connossementerne ere stilsede til dem, saavel som de meest detaillerede Instruxer, for at sætte dem i Forbindelse med D^rr. Trier & Comp., som ogsaa for at disponere over Netto-Provenuet af denne Rabning“, hvorpaa Appellanterne under 2den Januar 1858 svarede: „Vi have taget god Notice af, at det er til D^rr. Perquer & ses fils, De har adresseret „Hanna & Claras“ Documenter for at lade Forretningen reguleres paa den Maade, vi have antydet; vi have fra vor Side tilstrevet dem, idet vi have givet dem alle nødvendige Forklaringer, og

refererende dem til Hr. Joseph Dyford, som kan hjælpe dem meget med denne Transaction."

Forsaaibid nu Appellanterne paastaae, at Perquer & ses sils ikke var deres Fuldmægtig, saa fremgaaer det dog af det Foransførte, at det ansførte Huus af de Indstævnte var givet Fuldmagt til at varetage saavel deres som Appellanternes Interesser, og i dette Siemed, ved Connossementernes Indhængigelse, vare givne fuld Myndighed over Ladningerne — thi det samme Arrangement blev truffet med Hensyn til Ladningen i „Flown" —, og at paa den anden Side Appellanterne fuldstændig ere gaaede ind paa denne Afgjørelsesmaade, idet de ikke blot have tilkjendegivet de Indstævnte, at de bifaldt samme, men ogsaa selv have sat sig i Forbindelse med Perquer & ses sils og instrueret dette Huus.

Det sees endvidere heraf, at de vel have henviist bemeldte Huus til deres Agent Dyford, fordi han kunde være til Hjælp ved Transactionen, men derimod ikke, at de, saaledes som under Proceduren paastaet, have gjort de Skridt, som Huset maatte foretage, afhængige af deres Agents Samtykke, en Indskrænkning, der heller ikke kunde bestaae med den merebemeldte Huus, som ansført, med begge de contraherende Parters Samtykke givne Stilling, hvorefter Huset, som Ihændehaver af Connossementerne, var givet Dispositionsret over Ladningerne, vistnok for Appellanternes Regning, men saaledes, at de Indstævntes Forbring først skulde dækkes af Netto-Probuenet, og derefter det Overtfyndende tilflyde Appellanterne.

Under disse Omstændigheder vil Intet til de Indstævntes Skade kunne ubledes af den Omstændighed, at Huset Perquer & ses sils ikke indlod sig paa at tvinge Trier & Comp. til at modtage og betale Ladningerne, men at de hellere end at begynde en mulig langvarig Proces, hvis Udsald derhos, efter hvad Appellanterne i Skrivelse til de Indstævnte af 15de Februar 1858 have erkjendt, var tvivlsomt, have valgt, at sælge Varerne andetsleeds, i hvilken Henseende det kan bemærkes, at det maatte være dem magtpaaliggende, snarest muligt at forskaffe Dækning for de Indstævntes Udlæg til Anstæffelsen af Ladningerne, der vel vare kjøbt af Appellanterne, men kun for en ringe Deel betalte, især da Appellanterne nu ogsaa havde standset med Betaling for at accorderede med deres Creditorer, og der, efter hvad fra de Indstævntes Side gjøres gjældende, var Fare for, at der, deels af Appellanternes Creditorer, deels af de Costas Fallitbo, skulde gjøres Forsøg paa at holde sig til Ladningerne.

At Salget resulterede i et Tab, maa antages at være en Følge af Caffepriserne, af Appellanterne selv paaberaabte, overordentlige Falde, og øvrige paa den Tid ugunstige Handelsforhold, og at endelig Salgsregningerne tilskillede de Indstævnte, maa efter Sagens ovenomhandlede Stilling finde sin Forklaring i, at de Indstævnte, til hvis Fyldestgjørelse hele Probuenet medgik, maatte sættes istand til at opgjøre Parternes Mellemværende, og derefter, hvilket ogsaa skete, gjøre Appellanterne den fornødne Meddelelse.

Der er derefter ingen Anledning til at paalægge de Indstævnte den i Contrastsmaalet for Underretten paastaede Tilbagebetaling, hvorimod, da Contocouranten vel i det Hele er modtaget, men speciel Indsigelse imod de deri gjorte

Beregninger og Anførsler ikke er fremsat, Appellanterne ville være at bømme efter de Indstævntes Paastand.

Underrettsdommen bliver saaledes i det Hele at stabsæste, hvilket ligeledes gjælder om den paaankede Executionsforretning og de under samme affagte Kjendelser, imod hvilke her for Retten ingen Indsigelser ere fremsatte. Denne Forretnings Omkostninger, saavelsom Processens Omkostninger for Overetten, findes efter Omskændighederne at kunne ophæves“.

Nr. 59. Particulier **A. Lemvig** (Sngen)

contra

Karen Marie Petersen, Particulier **P. Petersens** Enke (Sngen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 61. Fabrikant **C. D. Levin** (Sngen)

contra

Handelshuset Larsen & Comp. (Sngen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 339.

Advocat Hansen
contra

Peder Nielsen eller **Peder Torkelsen**, (Defensor Brock),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lollands Sønder Herreds Politirets Dom af 9de Juli 1863:
„Fattiglem Peder Nielsen eller Peder Torkelsen af Nakkov Arbeids-
anstalt bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5
Dage samt betale de med hans Anholdelse og Straffens Execution for-
bundne Omkostninger. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Septbr. 1863:
„Politiretsdommen bør ved Magt at staade. I Salair til Actor og
Defensor ved Overretten, Procurator Bang og Prøveprocurator Seidelin,
betaler Tiltalte, Fattiglem Peder Nielsen eller Peder Torkelsen af Nak-
kov, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at staade. I Salarium til Advocaterne Hansen
og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Fattiglem
Peder Nielsen eller Peder Torkelsen af Nakkov, — der er født den 29de
Januar 1812 og tidligere, foruden at være frifunden for videre Tiltale for
Tyveri, har været anset ved nykøbte Kjøbstads Ertrarets Dom af 29de
September 1845 for Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og
Brød, ved samme Rets Dom af 26de November næstefter for bedrageligt Forhold
med 1 Aars Forbedringshumsarbejde samt ved Maribo Birks Politirets Dom
af 7de Mai 1861 for Løsgænger og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i
3 Gange 5 Dage —, er i nærværende, fra Lollands Sønder Herreds Politiret
hertil indankede, Sag paany sat under Tiltale for de sidstnævnte Forseelser.

Det er ogsaa ved hans egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Opsys-
ninger stemmende, Tilstaelse beviist, at han, der er inlagt paa Arbeidsanstalten
i Nakkov, efter den 31te Mai d. A. at være meddeelt Udgangstilladelse mod at
vende tilbage samme Aften, er ubebleven og har streift arbejdsløs omkring uden
at søge lovligt Erhverv, indtil han den 20de Juni d. A. blev anholdt, under
hvilken Omvandring han har ernæret sig ved at betle.

Ibet Tiltalte herved har gjort sig skyldig i Løsgænger og Betleri, vil
han være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 5, jfr. § 1, og findes den

ved den indtænkte Dom bestemte Straf af 4 Gauge 5 Dages Fængsel paa Band og Brød passende.

I Genhold hertil vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste".

Nr. 181. Organist og Stadsmusikant **Jens Peter Malling**

(Advocat Liebe, efter Ordre)

contra

Blikkenslagerjvend **Wendt** (Zugen),

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte har gjort Indgreb i Citantens Rettigheder ved uden hans Samtykke at levere Musik for Betaling til Dands i et Værtshuus i Horsens.

Horsens Kjøbstads Politirets Dom af 6te Mai 1862: „Indklagede, Blikkenslagerjvend Wendt, bør for Klageren, Organist og Stadsmusikant Malling's Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves“.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Novbr. 1862: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande“.

Højesterets Dom.

Efter Beskaffenheden af Citantens Stilling som Stadsmusikant i Horsens og Lovgivningens Forskrifter, blandt hvilke navnlig er at mærke den ved Cancelliecirculaire af 24de Mai 1800 bekendtgjorte kongelige Resolution af 25de April s. A., der ved særligen at tilkjendegive, at Stadsmusikanterne ikke skulde have nogen udelukkende Ret til paa Landet at levere Musik, forudsætter, at saadan Ret tilkom og fremdeles skulde tilkomme dem i vedkommende Kjøbstad, maa der gives Citanten Medhold i, at Indstævnte har været uberettiget til uden Citantens Samtykke for Betaling at levere Musik ved de under Sagen omhandlede Leiligheder, nemlig til Dands i et Værtshuus; og Indstævnte maa derfor være pligtig at betale Citanten den af denne fordrede og med Hensyn til Storrelsen uomtvistede Erstatning af 4 Rdl.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve; og de Procurator Morville for Overretten og Advocat Liebe for Højesteret tilkommende Salaries, der bestemmes til 15 Rdl. for Førstnævnte og 40 Rdl. for Sidstnævnte, blive at udrede af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale i Erstatning 4 Rdl. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til

Instittskassen betaler Indstævnte 1 Rdl. Procurator Morville for Overretten og Advocat Liebe for Høieretret tillægges i Salarium, den Første 15 Rdl. og den Sidste 40 Rdl., hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indante Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Organist og Stadsmusikant Malling i Horsens, har under denne Sag i 1ste Instants ved Politiretten søgt Indstævnte, Blikkenslagerensvendt Wendt, i Anledning af, at denne 4 Gange i Maanederne Marts og April d. A. har afgivet Musik til Dands i et Værtshuus i Horsens, samt paastaet ham tilpligtet at betale sig 4 Rdl. i Erstatning, og da Indstævnte ved Politiretsdommen er frifunden for Citantens Litalte, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine for Politiretten neblagte Paastaude.

Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Det er in confesso, at Indstævnte for hver Gang, han tidligere har spillet, har svaret Citanten 3 Rdl., men at Citanten ved de 4 ommeldte Leiligheder ikke har villet modtage sig Betaling eller give Indstævnte Tilladelse til at spille, og Citanten har til Støtte for sin ovenansførte Paastand villet gjøre gjældende, at han som Stadsmusikant i Horsens skal anses ubelukkende berettiget til sammensteds at levere Musik for Betaling. I den for Citanten som Organist og Stadsmusikant i Horsens under 12te Mai 1856 af Stiftsøvrigheden i Aarhus udfærdigede Bestikkelse hedder det nu blandt Andet, at Citanten tilbørligen skal varetage Stadsmusikantjensessen, — med Hensyn til hvilken han undetages den Bestemmelse, at han kan opsiges med 3 Maaneders Barsel —, samt at han er berettiget til at nyde og oppebære de Organistembedet og Stadsmusikantjensessen tillagte Indtægter. Derimod indeholder Bestikkelsen ikke nogen særlig Tilkendegivelse om, at Citanten skulde være enerettiget til at levere Musik for Betaling, og da Citanten end ikke har anbragt, at der ved de i Bestikkelsen ommeldte, Stadsmusikantembedet tillagte, Indtægter, skulde være siget til de Indtægter, som en sig Eneret vilde kunne afgive, og Citanten derhos, efter hvad han selv har anført, ikke som Hjemmel for sine Rettigheder har modtaget nogen Instrux eller noget andet Document end Bestikkelsen, der efter sit Indhold i det Hele ikke kan statuere at give Citanten nogen ubelukkende Ret til at afgive Musik mod Betaling, ligesom selve Ansættelsen som Stadsmusikant ikke uden videre, — og navnlig uden alt Hensyn enten til, hvad den paagjældende Bestikkelse desangaaende udtrykkelig maatte fastsætte, eller til hvad der ifølge særegne Retesforfrister maatte i saa Henseende være gjældende Regler i den paagjældende By, hvorom Intet under denne Sag er ophyst —, kan anses at hjemle den Vedkommende en ubelukkende Ret af noget bestemt Omfang til at afgive Musik for Betaling, findes det at maatte billiges, at Indstævnte ved Politiretsdommen er frifunden for Citantens Litalte, og bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger retteligen ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Sagens Udfald og da Indstævnte, som anført, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Sagens Omkostninger her for Retten.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Steb, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet“.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 36.

Den 27de November.

1863.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 13de November.

Nr. 316.

Advocat Brod

contra

Carl Ferdinand Jensen, (Defensør Hansen),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Følgse Herreds Extrarets Dom af 5te Mai 1863: „De Tiltalte, Slagter Wilhelm Jensen eller Jens Wilhelm Mikkelsen og Carl Ferdinand Jensen, Begge af Grindlev, bør henfættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Staal, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Barfoed, 4 Rdl., foruden Diæter til begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1863: „De Tiltalte, Slagter Jens Wilhelm Mikkelsen, kaldet Wilhelm Jensen og Carl Ferdinand Jensen, bør henfættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage og den Anden i 4 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer og i Salair til Procuratorerne Ibsen og Nyegaard her for Retten, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Mikkelsen, dog at Tiltalte Carl Ferdinand Jensen for Halvdelen deeltager i disses Udredelse solidarisk med Tiltalte Mikkelsen. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom for Carl Ferdinand Jensen's Bedkommende fremstillede Forhold findes efter de dermed forbundne Omstændigheder — hvorved bemærkes, at han strax efter Undersøgelsens Begyndelse fuldstændigen har erstattet Faderens Bo de omhandlede Gjenstande — kun at burde paadrage ham en efter Grundfættningerne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 50 og 51 lempet arbitrair Straf, der bliver at bestemme til en Mulct af 5 Rdl. til Amtets Fattigkæsse.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Ferdinand Jensen bør bøde 5 Rdl. til Amtets Fattigkæsse. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende efter de Tiltalte, Slagter Jens Vilhelm Mikkelsen, kaldet Vilhelm Jensen, og Carl Ferdinand Jensen's Begjæring fra Fuglse Herred indankede Sag ere bemeldte Tiltalte under Justitsaction for svigagtigt Forhold.

Ved Tiltalte Jens Vilhelm Mikkelsens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det oplyst, at han paa en Tid, da han havde besluttet at opgive sit Bo til Fallitbehandling, har til sin Søn, Medtaltale Carl Ferdinand Jensen, i Betaling for den største Deel af en Fordring, som Sønnen havde paa ham, afhændet en Hest og en Vogn, som titmed henhørte under et af Tiltalte til Sikkerhed for en Gjæld stiftet almindeligt Pant.

Tiltalte Carl Ferdinand Jensen har vel ikke vidst, at Faderen havde bestemt sig til at opgive Boet til Fallitbehandling, da han, som af ham tilstaaet, modtog de ovenmeldte Effecter i Betaling, men han har dog erkjendt, at han vidste, at de henhørte under et almindeligt Pant, samt at det vilde være umuligt for Faderen at erstatte Effecterne ved Anskaffelsen af andre, ligesom og at det øvrige Gode ikke vilde være tilstrækkeligt til Panthaverens Dækning, hvorhos han har erkjendt, at han havde bedt Faderen om Betaling, fordi en Executionsforretning fra Panthaverens Side ventedes, og han frygtede for, at denne skulde faae til Følge, at Tiltalte ingen Betaling kunde erholde for sin Fordring.

For dette Forhold skjønnes denne Tiltalte at maatte anses med en efter Lovgivningens Analogi og navnlig Grundfættningerne i Forordningen af 11te

April 1840 § 43 lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Dage.

Actionsomkostningerne, derunder de i 1ste Instants bestemte Salairer, der billiges, blive at udrede af Tiltalte Wikkelsen, saaledes at Tiltalte Jensen in solidum med ham deeltager i Udredelsen af Halvdelen, istedetfor at de ved Underrettsdommen ere paalagte begge Tiltalte in solidum".

Nr. 334.

Aadvocat Hansen
contra

Anders Pedersen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 10de August 1863: „Tiltalte, Arrestanten Anders Pedersen, bør henhættes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar og udrede samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Heinrichsen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Barfoed, 5 Rdl. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1863: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocurator Gottschalk og Procurator Sorrensen for Overretten betaler Arrestanten Anders Pedersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Aadvocat Hansen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efter den til Overretten fte Indsævning foreligger alene Arrestanten Anders Pedersens Forhold med en til 24 St. vurderet Tobakspung og en til 28 St. vurderet Svovlsulfidkaffe til Paakjendelse, og da Arrestanten er overbevist at have været i Besiddelse af disse Gjenstande, samt da hans Foregivende om at have kjøbt dem af Kammerer Kræmerath i Nakskov er i Strid med dennes edelige Erklæring om, at de ere ham frafomne imod hans Billie og Viden, vil Arrestanten ikke kunne undgaae i Genhold til Forordningen af 8de September 1841 § 6 at anses som Tyv,

efterdi Sagens Omstændigheder, beruuder de afgivne Vidneforklaringer, henbise til ham som den, der selv har sjaalet dem.

Arrestanten, der er langt over criminel Lovaldet og ifølge Sollaads Sønder Herreds Extradets Dom af 1ste September 1855 for Tyveri begaaet for det 15de Aar er straffet med simpelt Fængsel i een Uge, ifølge Nafftov Kjøbstads Extradets Dom af 16de Mai 1859 for bebrageligt Forhold og Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge nærværende Rets Dom af 1ste November 1861 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, vil saaledes nu være at anses efter samme Forordnings § 15, og da den ved Nafftov Kjøbstads Extradets Dom af 10de August d. A. valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 221.

Statsraad Salicath

contra

Niels Hansen Dalberg, (Defensor Brod),

der tiltales for mislig Omgang med Hittegods.

Mols og en Deel af Sønder Herreds Extradets Dom af 21de Novbr. 1862: „Tiltalte Niels Hansen Dalberg af Mørke bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage; saa bør han og udrede sauntlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deruuder i Salair til Procuratorerne Seidelin og Kolding 3 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 2den Marts 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, betaler Tiltalte, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Hansen Dalberg for mislig Omgang med Hittegods.

Tiltaltes egen Forklaring gaar i denne Henseende ud paa, at han anden Pintsebag f. A. om Morgenen Kl. 3 à 4 har paa Landeveien mellem Thistrup

og Nøruplund fundet en gammel Badmels Frakke, der efter Sagens Oplysninger maa antages at have tilhørt Huusmand Laurs Rasmussen Bonde af Thirstrup, som har forklaret, at han den ommeldte Dags Morgen havde lagt sin Frakke under en Steenkiste ved bemeldte Vei, medens han gik ind i Thirstrup By, og at Frakken var borte, da han vendte tilbage samme Morgen Kl. 6, men Tilstalte har bestemt benægtet at have taget Frakken under en Steenkiste, og derimod paastaet, at Frakken laae midt paa Landveien, og at han derfor antog, at den var tabt af en Veisfarende. Efterat Tilstalte derpaa i nogle Dage havde beholdt Frakken hos sig, i hvilken Tid han ei kan antages at have gjort noget for at oplyse Frakken eller at have talt med Andre end sin Hustru om samme, og han efter sin Forklaring havde brugt sine Penge, og hans Hustru derhos trængte stærkt paa, at han skulde staffe Noget til Livets Ophold, solgte han efter sin Forklaring Frakken til en Veiarbejder for 5 Rdl., men da denne ikke havde Penge til at betale den med, tog han den tilbage og pantsatte den den næste Dag for 15 Rdl. til en anden Veiarbejder, hvis Navn Tilstalte ei har kunnet opgive, og hos hvem han igjen skulde indløse Frakken, naar han havde fortjent de dertil fornødne Penge.

Vel har nu Tilstalte paaberaabt sig, at han ikke har lagt Dølgemaal paa Frakken og udsagt, at han, da han fik at vide, at ovennævnte Huusmand L. Rasmussen Bonde havde forhørt sig om Frakken hos Tilstaltes Hustru, har været hos bemeldte L. Rasmussen Bonde for at forklare ham, hvorledes det var gaaet til med Frakken, men at han ikke traf denne hjemme, hvorimod han efter sin Forklaring den næste Dag vil have truffet hans Søn og anmodet denne om at meddele Faderen, at Tilstalte havde fundet hans Frakke, samt at denne vilde blive ham udleveret, men efter Tilstaltes Forklaring har han ikke, inden Undersøgelsen i nærværende Sag i Begyndelsen af August s. A. begyndte, foretaget noget Skridt for at faae Frakken tilbage fra den Veiarbejder, til hvem den var pantsat, og skjøndt Tilstalte senere, idet han maa antages ei at have kunnet træffe bemeldte Veiarbejder, efter Overeenskomst med Laurs Rasmussen Bonde har erstattet denne Frakkens Værdi med 3 Rdl., maa det dog efter Sagens Oplysninger og navnlig efter Tilstaltes egen Forklaring om, at han først havde solgt Frakken, og at Grunden til, at dette Salg ikke blev fuldbbrødet, alene var den, at Kjøberen ikke kunde betale Kjøbesummen, antages, at Tilstalte har haft til Hensigt at tilegne sig Frakken, og det maa derfor billiges, at Tilstalte, der er født i Sverrig, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tilstalt eller straffet her i Landet, ved Underrettsdommen er anset for svingagtig Omgang med Hittegods efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 322.

Statsraad Salicath

contra

Elisabeth Emilie Lassen, Andersens Hustru, (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Septbr. 1863: „Tiltalte Elisabeth Emilie Lassen, Andersens Hustru, bør straffes med Forbedringshusearbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Baastrup og Berggreen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Da Tiltalte Elisabeth Emilie Lassen, Andersens Hustru, der er langt over criminel Aalder og ved denne Rets Dom af 2den December 1856 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse er overbevist at have den 28de Juli d. A. frafjaalet Kurvemager Christian Vilhelm Bülow en til 4 Mk. vurderet Kurb, vil hun nu blive at dømmes efter foruøvnede Forordnings § 13 efter Omstændighederne til Forbedringshusearbejde i 1 Aar, hvorhos hun vil have at udrede denne Actions Omkostninger“.

Nr. 298.

Statsraad Salicath

contra

Niels Christian Johansen, (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Eptrarets Dom af 22de Juli 1863: „Arrestanten Niels Christian Johansen, ogsaa kaldet Niels Cuiraakser, bør at hensættes til Fugthusarbejde i 8 Aar; saa udreder han alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Poulsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Sand, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de August 1863: „Arrestanten Niels Christian Johansen bør henføres til Fugthuusarbejde i 9 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prøveprocurator Fasting, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisses hebber det: „Om Arrestanten Niels Christian Johansen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han en Dag i Juni Maaned d. A., da han for at stjæle havde begivet sig til Naaberg, hvor han antog, at der i det af Pigen Marie Christensen og hendes Broder beboede Sted, som han kjendte fra tidligere Tid, da han tjente der i Egnen, nok fandtes Penge, har, efterat have seet, at Marie Christensen var gaaet bort fra Huset, hvorfra Broderen ligeledes maa antages at have været fraværende, skaffet sig Afgang til dette ved at krybe igjennem en i omtrent 1½ Alens Afstand fra Jorden værende, aabentstaaende Luge paa Laden, hvorpaa han, efter gjennem uafsaafede Døre at være derfra gaaet ind i Kjøkkenet og fra dette ind i Stuen, af en Dragkistestuffe, hvori Nøglen sad, tilvændte sig 7 Rdl. 2 Mk. 10 Sk. samt en Pung og et Par til 3 Mk. vurderede Strømper. Da Marie Christensen derpaa kom tilbage og savnede Pengene, løb hun, der havde seet Arrestanten gaae bort fra Stedet, efter ham og fik ham anholdt, hvorefter de borttagne Gjenstande maa antages strax at være blevne ubleverede til hende. Efter Sagens Oplysninger var Huset aflukket ind til Stuerne, hvorimod Døren til Laden kun var lukket ved en udvendig anbragt Krog, og hermed var Arrestanten ogsaa, efter sin Forklaring, bekendt, men han har udsagt, at han gif ind igjennem Lugen for ikke at blive seet, og at han ikke har forsøgt at gaae ind igjennem nogen af Dørene.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der ifølge Venneberg Herreds Extrarets Dom af 2den September 1853 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, sammenholdt med § 12, 2det Led, med Fugthuusarbejde i 8 Aar, nu være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 16, jfr. § 12, 1ste Led, og findes hans Straf at kunne bestemmes til Fugthuusarbejde i 9 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkost-

ninger efter Underrettsdommens Forfrifter og berunder i Salair til Actor og Defensor for Oberretten 5 Rdl. til hver".

Nr. 309.

Statsraad Salicath

contra

Ida Thorning eller **Hansen**, (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Septbr. 1863: „Arrestantinden Ida Thorning eller Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor og Defensor, Proceprocuratorerne Mhlsersø og Bocher, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Act:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Ida Thorning eller Hansen, der er langt over criminel Aaalder og ved denne Rets Dom af 22de Juni 1861 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dphlyste stemmende Tilstaaelse er overbeviist at have i April Maaned ved 3 forstjellige Tyverier frafjælet Capitain i Generalstaben Lorensens Hustru, Caroline Malmfås og Elise Carlsen hver især en Deel Klædningsstykker, henholdsvis af Værdi 10, 15 og 12 Rdl., hvilke Tyverier hun alle udførte paa den Maade, at hun ved Hjælp af en falsk Nøgle Staffede sig Afgang til Gjærningsstederne, vil hun, til hvis senere afgivne ubestyrkede Forklaring, at det forsnævnte Tyveri ikke er begaaet af hende selv, men af et til Udlandet bortreist Fruentimmer, af hvem hun vil have modtaget de disse Tyveri vedkommende Gjenstande, hvoraf hun har været i Besiddelse, isølge Danske Lovs 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages, nu blive at dømmes efter forsnævnte Forordnings § 14, jfr. § 12, 1ste Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvorhos hun vil have at udrede denne Actions Omkostninger“.

Tirsdagen den 17de November.

Nr. 262.

Statsraad Salicath

contra

Otto Dahlberg, (Defensør Heinrichsen),

der tiltales for voldeligt Overfald paa sagesløse Personer.

Bordingborg søndre Birk's Extrarets Dom af 10de November 1862: „Tiltalte Otto Dahlberg af Mehrn bør at bøde til Præsts Amts Fattiggælse 10 Rdl. og at betale i Erstatning til Peder Iversen og Rasmus Pedersen 3 Rdl. 1 Mk. til hver. Saa bør han og at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Schaarup, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Jørgensen, 3 Rdl. Det Idomte udredes inden 15 Dage efter Dommen lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettens Dom af 9de Juni 1863: „Tiltalte Otto Dahlberg af Mehrn bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men isvrigt for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning til Ungkarl Peder Iversen bør han udrede 14 Rdl. 2 Mk. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande, hvorhos han udreder i Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Møller og Rouge, 5 Rdl. til hver. Den idomte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen isvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det, forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overfald paa Rasmus Pedersen, ikke under nærværende Sag bliver at afgjøre, hvorvidt han i saa Henseende har gjort sig skyldig i Angreb paa sagesløs Mand, vil den indankede Dom i Genhold til de i samme isvrigt anførte Grunde være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende fra Bordingborg søndre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Otto Dahlberg af Mehrn for voldeligt Overfald paa sagesløse Personer.

Det er af tvende Deponenter, — af hvilke dog kun den ene under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har kunnet ebfæstes, medens den

anden forinden var afgaaet ved Døden, i fuldkommen Overensstemmelse med den af de Fornærmede givne Fremstilling af Sagens Sammenhæng, forklaret, at Tiltalte den 11te Mai f. A. ved et Ungdomsgilde i Brødbløsehuset har overfaldet Ungkarl Rasmus Pedersen, paa hvem han fra en tidligere Leilighed var forbitret, og tilføjet ham et Slag i Ansigtet, og at han, efterat de vare blevene afstilet af de Tilsebeværende, har bibragt Ungkarl Peder Zversen et Slag bag ved det høire Øre, der frembragte et Saar, der efter vedkommende Districtslæges Erklæring var omtrent 1 Tomme langt og var trængt igjennem de bløde Dele lige ind til Benet, som paa omtrent $\frac{1}{2}$ Tomme blottedes, men hvilket Saar dog snart lægebes og ikke har havt videre Følger for Vedkommendes Helbred.

Tiltalte har nu vel ikke nægtet at have slaat de nævnte tvende Personer, men han har deels nægtet at have tilføjet Peder Zversen et saadant Slag, at deraf kunde opstaae et Saar, som det ovennævnte, deels har han paaftaaet, at have befundet sig i Rødbærgestilsælde, hvorved han dog ifkun synes at have meent, at han frøgtebe for, at Andre vilde angribe ham. Ligesom der imidlertid ikke vil kunne tages noget Hensyn til det førstnævnte Anbringende, da der ikke er oplyst Noget om Helsen, der kunde tyde paa, at Peder Zversen paa anden Maade havde erholdt det omhandlede Saar, saaledes maa ogsaa det sidstnævnte Anbringende anses blottet for al Grund, og efter det Oplyste maa begge de Fornærmede endog betragtes som sagesløse.

Hvad nu angaaer Tiltaltes Forhold mod Rasmus Pedersen, da vil dette efter Bestaffenheden af den ham tilføiede Relation, og da der ikke er oplyst nogen videre gaaende Hensigt hos Tiltalte, ifkun kunne henses under Forordningen af 4de October 1833 § 7 og saaledes ikke kunne komme under Paaljendelse under nærværende som Justitsfog behandlede Sag, saa at Tiltalte forsaavidt vil blive at frifinde for Justitiens Tiltale.

Derimod findes den mod Peder Zversen forøvede Vold at maatte henses under samme Forordnings § 9, jfr. §§ 3 og 6, — hvorimod der ikke findes tilstrækkelig Føie til tillige at ansee § 4 eller § 12 anvendelig, stjøndt det vel er overveiede sandspynligt, at det Peder Zversen tilføiede Saar er bibragt ham med et Instrument, hvilket imidlertid ikke er blevet bragt tilsiende, og hvis Bestaffenhed ikke er tilstrækkeligt oplyst.

Den Straf, Tiltalte for dette Forhold har forstjøldt, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Wand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos hun vil blive pligtig at erstatte Peder Zversen de af ham til Lægelsen, Lægatteft og Medicin udgivne 4 Rdl. 2 Mk. og for Svie og Smerte at betale ham en Erstatning, der passende findes at kunne fastsættes efter Peder Zversens Paastrand til 10 Rdl.

Underrettsdommen, der maa antages at være indanket paa Justitiens Begne, og ved hvilken Tiltalte er anseet i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 7 med en Mulct af 10 Rdl. til Præsts Amts Fattigkasse og idømt Erstatning af 3 Rdl. 1 Mk. til begge de Fornærmede, men hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Underrettsfogførerne tillagte Salaires, hifalbes, vil saaledes deels være at forandre, deels at stabfæste.

Nr. 328.

Statsraad Salicath

contra

Johan Petersen og Niels Sørensen, (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Røveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 26de Septbr. 1863: „Arrestanterne Johan Petersen og Niels Sørensen bør straffes med Forbedringshussarbejde, den Førstnævnte i 5 Aar og den Sidstnævnte i 4 Aar samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede de af denne Action flydende Dinkostninger, hvormider Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og Sørensen, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Advocat Heinrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Arrestanterne Johan Petersen og Niels Sørensen, af hvilke den Førstnævnte er født den 21de Mai 1835 og ved Højesteret's Dom af 21de Januar 1856 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 60, 1ste Membrum, med Forbedringshussarbejde i 3 Aar, hvilken Straf ved allerhøieste Reskript af 16de Februar 1856 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Sidstnævnte er født den 25de Januar 1835, men ikke funden forhen straffet, ere under nærværende mod dem for Røveri anlagte Sag ved egne, med det isørigt Dplyste i det Væsentlige stemmende Tilstaafelser overbeviste at have, Natten mellem den 24de og 25de Mai d. A., i Forening med Magt frataget Tjenestekarl Niels Pehrson, som de ville have fundet liggende i en paa en Mark, bag Vangehuset ved Strandveien, staaende Høstak, en Deel Klædningsstykker m. m. af Værdi mellem 11 og 12 Rdl., som Pehrson, der var bestjænk, deels var isørt, deels havde over sig, og som de tilbødte dem i den Hensigt at tilegne sig samme, hvorhos de ikke have kunnet benægte Muligheden af, at Pehrson, der vil være bleven slaet og sparket samt traadt paa Halsen, medens han blev plyndret, er ved denne Leilighed bleven givet nogle Slag med Hænderne, og Arrestanterne, hvis ovennævnte Forhold maa henføres under Bestemmelserne i ovennævnte Forordnings § 34, ville jaaledes blive at dømmes, Arrestanten Petersen i Medfør af samme Forordnings § 79 efter § 13, jfr. § 34, 1ste Membrum, og Arrestanten Sørensen efter fibst-

nævnte Lovbud, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide, for den Førstnævnte i 5 Aar og for den Sidstnævnte i 4 Aar“.

Nr. 293.

Advocat Heinrichsen

contra

Caroline Mathilde Wendsen eller Bengsen, (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 27de Juni 1863: „Arrestantinden Caroline Mathilde Wendsen eller Bengsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i tre Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rothe og Christensen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Caroline Mathilde Wendsen eller Wendtsen, der er født den 1ste November 1829 og ved denne Rets Dom af 5te Februar 1859 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri og Løsgængereri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist, at have siden afvigte Efteraar i flere Gange frastjaalet Hofekammer Ferdinand Andersen en Deel Klædningsstykker m. m. tilsammen af Værdi 38 Rdl. 4 Mk. samt at have frastjaalet ham i 3 forskjellige Gange noget henholdsvis til 1 Rdl., 2 Mk. og 2 Mk. vunderet Smør, som hun tilbødte sig i en af Besjæalme afbenyttet aflaaet Bagstue, hvortil hun skaffede sig Afgang ved Hjælp af de til Bagstuen hørende Nøgler, hvilke hun, naar hun indfandt sig hos Besjæalme om Morgenen for at arbejde for ham, tog fra deres Plads i hans Kjøkken, medens hans Tjenestepige endnu ikke var opstaaet, og efter Afbenyttelsen igjen hang paa det Sted, hvor hun havde taget dem, vil hun, idet de ommødte Tyverier af Smør maa blive at hense under foransførte Forordnings § 12, 1ste Membrum, nu være at dømmes efter Forordningens §§ 13 og 14, jfr. § 12, 1ste Membrum, og § 79, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, Arre-

stantinden endvidere, efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri § 1 har forskyldt ved, mod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer, som ved Politiets Foranstaltning hjemsendes, under sædvanlig Straffetruffel den 4de April 1859 givet Tilhold, at have fort efter hendes Hjemsendelse igjen taget Ophold her i Staden, hvor hun uafbrudt forblev indtil hendes Anhøvelse under denne Sag, uden herom at gjøre Anmeldelse ved bemeldte Protocol“.

Nr. 323.

Advocat Henrichsen
contra

Jens Christensen Østergaard, (Defensor Liebe),
der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 23de April 1863: „Tiltalte Jens Christensen Østergaard af Rakkeby bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han har at betale i Erstatning til Kjøbmand Ramløse i Hjørring 22 Rdl. samt at udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Procuratorerne Winther og Lund 4 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 13de Juni 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, efterat Kjøbmand Ramløse i Hjørring den 31te October 1862 havde for en Fordring paa 38 Rdl. 2 Mk. 12 Sk. foruden Omkostninger ladet foretage Execution i Tiltaltes Løsøre, deriblandt en Vogn, der vurdereb til 15 Rdl., og en Fæst, der vurdereb til 40 Rdl., senere har folgt Vognen, som det maa antages for

10 Rdl., og Hesten for 16 Rdl., ligesom at han endvidere deels har solgt andre ublagte Gjenstande, der dog maa antages ifkun at have været af ubetydelig Værdi, deels med sin Familie fortæret 3 Gæs, der ligeledes vare ublagte ved bemeldte Forretning, og derunder burderebe til 3 Rdl.

Tiltalte, der kort efter Forretningen maatte frastyfte sit Huus, der var solgt efter Udlæg, og som maa antages i sidste Vinter at have erholdt en ringe, og efter hans Udsagn ganske utilstrækkelig Understøttelse af Fattigvæsenet, har isvrigt udsagt, at han var nødt til at sælge Hesten, fordi han ikke havde Noget at give den at æde, samt Vognen og de øvrige Gjenstande for at faae Noget til Føden for sig og sin Familie. Kjøbesummen for Hesten er ikke bleven udbetalt til Tiltalte, idet Kjøberen, der havde kjøbt Hesten paa kort Credit, sraar efter sit at vide, at Salget var ulovligt, og derfor nægtebe at betale til Tiltalte, da denne nogle Dage efter begjærte 1 Rdl. udbetalt, som han efter sin Forklaring vilde have brugt til Anskaffelse af Fødemidler, medens det derimod efter Tiltaltes Udsagn var hans Agt at tilfille Udlægshaveren de øvrige 15 Rdl., og denne har mod at erholde Kjøbesummen for Hesten udbetalt ifkun paastaet sig tilkjendt 22 Rdl. i Erstatning, idet han derhos har frasalbet sin Net til at holde sig til de ublagte Gjenstande, som endnu ere i Behov.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er døbt i Aaret 1802 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet ved Underretsdømmen retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, og da Straffen efter denne Lovbestemmelse i Forbindelse med Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 findes passende fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fængeløst i 40 Dage, ligesom Dommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, vil den saaledes være at stadfæste“.

Torsdagen den 19de November.

Nr. 238. Stiftamtmand, Kammerherre, Barou **Holsten** (Advocat Liebe)
contra

Practiserende Læge **Struckmann** (Advocat Brock),
angaaende Spørgsmaalet, om Citanten har brugt fornærmelige Udladelser om Indstævnte.

Nykjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 9de Octbr. 1862: „Indklagede Kammerherre, Stiftamtmand, Barou Holsten, bør for Tiltale af Klageren, practiserende Læge Struckmann, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de April 1863: „De ovenomhandlede, af Indstævnte Kammerherre, Stiftamtmand, Barou Holsten, om Citanten, practiserende Læge Struckmann i Nykjøbing paa Falster, brugte Udladelser bør døde og magteløse at være, og bør Ind-

stævnte for sit i saa Henseende udviste Forhold til Maribo Amt's Gattigkassé bøde 50 Rdl., hvorhos han til Citanten bør betale Sagens Omkostninger for begge Instanser med 30 Rdl. Det Dømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Forelobigen bemærkes, at Citanten har erhvervet Bevilling til Sagens Paakjendelse af Høiesteret, naansec at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Som i den indankede Dom berørt, have begge de to Vidner, paa hvis Udsagn dens Resultat er støttet, nægtet at kunne erindre, om Citanten ved den omhandlede Leilighed ligefrem yttrede, at Indstævnte havde affordret vedkommende Husbond den omforklarede Pengefum, eller om han kun meddeelte dette som et Rygte eller som noget, der skulde have fundet Sted; og ligesom derhos det i Dommen først nævnte Vidne har erklæret, at det kun har kunnet gjengive Indholdet af Citantens Udladelser efter dets Opfattelse af samme, men ikke noiagtigen de brugte Udtryk, saaledes har og det andet Vidne udsagt ikke at kunne gjengive Citantens Udladelser i directe Form eller at kunne beedige de enkelte Ord. Der kan derfor ved disse Vidneforklaringer ikke anses tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Citanten, — der efter Proceduren kun vil have meent, at Indstævnte havde opfordret Husbonden til at betale den omforklarede Pengefum til det paagjældende Tjenestetjende for at faae Sagen mellem dem bilagt —, har ved hiin Leilighed udladt sig i det Væsentlige anderledes, end han selv har erkjendt og i Dommen er anført; og det kan navnlig ikke anses godtgjort, at Citanten skulde have paasagt Indstævnte, at denne havde fordret Pengene som Betaling til sig selv for at meddele en anden Attest eller forandre den tidligere. I Henhold hertil og da der mangler alt Beviis for, at Citanten skulde have udladt sig paa den af Indstævnte specielt fremhævede Maade, vil han være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Instituttassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, practiserende Læge Struckmann i Nykjøbing paa Falster, der i første Instans ved bemeldte Kjøbstads Politiret søgte Indstævnte Kammerherre, Stiftamtmand Baron Holsten sammesteds til i Anledning af verbale Injurier at ansees efter Lovens Strengbed og udrede Sagens Omkostninger, — hvorhos de brugte Ubladeller paastodes mortificerede —, paaanfer under nærværende Sag den den 9de October sidstleden affagte Politiretsdom, hvorved Indstævnte frifandtes for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævedes, og paaflaer Citanten her for Retten Dommen derhen forandret, at hans for Politiretten nedlagte Paastrand tages til Følge, og at Indstævnte derhos tilpligtes at betale Citanten Sagens Omkostninger i begge Instanser stadesløst.

Indstævnte har, skjøndt lovligent stævnet, ikke givet Møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af Lovens 1—4—30, jfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, være at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, navnlig Underretsacten.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedjødte Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel). -- Trykt hos F. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr 37.

Den 4de December.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 19de November.

Nr. 238. Stiftamtmand, Kammerherre, Baron Holsten
contra
Practiserende Læge Struckmann (see forrige Nr.).

Sagens Omstændigheder ere herefter følgende: Den 8de Juli 1861 udstedte Citanten en Attest angaaende nogle en Tjenestepige af hendes Husbond tilføiede Legemsbefabigeller, hvilken blev produceret under en mod Husbonden i den Anledning indledet criminel Undersøgelse. Ved et Middagselskab, som senere i samme Maaned fandt Sted hos en nu afsød Mand, og hvor foruden Konen i Huset ifkun var tilstede Indslævnte og 2de Retstbetjente med deres Koner, kom den foransførte Undersøgelse og Lægeattest paa Tale, og da det herved blev ytret, at der neppe vilde kunne faaes Andet ud af Sagen, end at Husbonden havde givet Pigen et Par Drefigen, bemærkede en af de tilstedeværende Retstbetjente, at han i Forhørsdommerens Sted vilde have arresteret Husbonden. I denne Anledning skal nu Indslævnte efter Citantens Paastrand blandt Andet have ytret, „at Lægeattesten var affattet saaledes, fordi Husbonden, af hvem Citanten havde begjært Penge for at nedbyse Sagen, ikke havde villet give denne 400 Rdl., for at lade det være, og at der derfor albeles intet Hensyn kunde tages til Attesten.“ Indslævnte har benægtet at have udladt sig saaledes, som af Citanten anført, hvorefter han, der vil have bemærket, at Ytringen om, at Husbonden burde have været arresteret, blev fortrydeligt optagen af den i Selskabet tilstedeværende Forhørsdommer, yttrede, for at gjøre en Ende paa den mindre behagelige Discussion imellem de to Retstbetjente, „at fra den anden Side: (o: fra Husbondens Side) var det paaberaabt, at Citanten havde erklæret, at Sagen vilde blive anmeldt, saafremt Husbonden ikke betalte 400 Rdl., og at den af Citanten udstedte Lægeattest var urigtig“.

Under et Ringsvidne, som Citanten har ladet optage, har Overauditeur

Heise, som var den ene af de tilstedeværende Retsbetjente, forklaret, at han ved den nævnte Leilighed hørte, at Indstævnte brugte en Yttring, der gik ud paa, at Citanten skulde have forlangt 200 Rdl. eller 400 Rdl., for enten at forandre Attesten eller give en ny Attest, uden at Bidnet imidlertid saa nøie har kunnet erindre, hvilke Udtryk der saldt, og navnlig ikke, om Indstævnte gjengav den nævnte Yttring som et Nytte eller som en bestemt Paastrand, i hvilken sidste Henseende Bidnet end yderligere har tilføjet, at det ikke erindrede, hvorvidt det omhandlede Udsagn af Indstævnte saldt som en positiv Yttring, eller det blot ubestemt blev anført, at Citanten skulde have forlangt Penge for at forandre Attesten. Dette Bidnes Husfru, der ligeledes var tilstede ved den nævnte Leilighed, har forklaret at have hørt Indstævnte bruge en lignende Yttring, nemlig at Citanten havde tilbudt Husbonden at forandre Attesten eller give en ny imod en Godtgjørelse af 400 Rdl., og har dette Bidne ligeledes tilføjet, at det ikke kan erindre, om Indstævnte brugte de Ord, at Citanten havde tilbudt, eller at han skulde have tilbudt at forandre Attesten, hvorhos Bidnet har erklæret, at efter dets personlige Opfattelse af Indstævntes Ytringer forstod det disse saaledes, som om Indstævnte udtalte sin egen Mening, nemlig, at han troede, at Citanten havde tilbudt at forandre Attesten.

Det er nu klart, at saafremt de af Indstævnte brugte Ytringer vare, som han paaftaaer, fremkomne som Indholdet af, hvad der fra Husbondens Side blev paaberaabt, maatte Indstævnte, der ved den nævnte Husbonds edelige Bidnesbyrd har godtgjort, at denne virkelig har for Indstævnte som Overøvrighed fremsat saadan Sigtelse imod Citanten, have været besjælet til i den nævnte Form at gjengive det ham saaledes Meddeelte; men herom er Intet oplyst, og ifølge de ovenangivne Bidneforklaringer maa der saaledes her under Sagen gaaes ud fra, at Indstævnte har udladt sig med, at Citanten skal have forlangt Penge af Husbonden, for at give Attesten et forandret Indhold, uden at Indstævnte til denne Udtalelse har føjet nogen modificerende Bemærkning. Det stjønes da ikke rettere, end at en saadan Yttring har været stiftet til at bibringe de Tilstedeværende den Tro, at Citanten muligen kunde have gjort sig skyldig i det nævnte uredelige Forhold, ligesom Ytringen ogsaa indeholder, at den Talende selv forudsatte en saadan Mulighed, Noget der i og for sig er en Krænkelse af den Paagjældendes Ære.

Da der nu med Undtagelse af Husbondens Sigtelse intetsomhelst Datum i Sagen foreligger for, at Citanten har gjort sig skyldig i det omhandlede Forhold, vil Indstævnte ikke kunne undgaae at anses efter Analogien af Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, med en Mulct, der efter samtlige Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 50 Rdl., og som vil være at tilkjende Maribo Amts Fattigtaske. Indstævnte vil endvidere have at betale Citanten Sagens Omkostninger for begge Instanser med 30 Rdl., hvorhos de nævnte Udtalelser vilde være at mortificere.

Imod Lovgivningen om det stemplede Papir findes ingen Overtrædelse her for Retten at være begaaet“.

Nr. 353.

Advocat Liebe

contra

Lauri Mathias Jensen, (Defensor Brock),

der tiltales for det af ham paa Sadelmager Top forøvede røveriske Overfald og Udplyndring.

Skodborg og Båndfuld Herreders Eyrarets Dom af 18de Juni 1863: „Tiltalte Lauri Mathias Jensen bør at henføres til Forbedringshussarbejde i 4 Aar samt at betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen, og til Defensor, Procurator Hjort, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Septbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom auførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Lauri Mathias Jensen for et af ham paa Sadelmager Top forøvet røverisk Overfald og Udplyndring.

Ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 19de Marts d. A. om Aftenen, da han hjørte hjem fra Lemvig med Gaardmand Niels Dvistsgaard og sad bag i Vognen med Sadelmager Top, som sad foran ham paa nogle Sække, har taget denne om Livet og truffet ham baglænds over, ligesom han ogsaa troer, at han, som Top har forklaret, har stukket sin Haand i Tops Lomme, for deri at tage Penge, hvis saadanne fandtes. Baade Top og Tiltalte sprang derpaa af Vognen, og idet Vognen hjørte videre, tog Tiltalte fat paa Top og spurgte ham, om han havde nogle Penge hos sig, og slog ham derpaa gjentagende i Hovedet med en Stof, hvorpaa han satte Top op til et tætved beliggende Huus og tog hans Tegnebog ud af en af hans Lommer og gjemte den i sin egen Lomme, ligesom han ogsaa, da Top skreg og holdt sig fast ved Haandfanget i Døren paa Huset, tog ham i Haaret og rev noget af dette af, uden at Top, der bad for sig, gjorde nogen Modstand. Tiltalte opfordrede derpaa Top til at følge hjem med sig til

Dalgaardshuus circa 1 $\frac{1}{2}$ Fjerdingvei derfra for at bytte Klæder med sig og truebe ham med Brygl, hvis han ikke vilde opfylde hans Forlangende, og Top, der efter sin Forklaring var bange for sit Liv og ikke gjorde nogen Modstand, fulgte da med ham. Ved Ankomsten til Dalgaardshuus viste Tilstalte Top en Seng, hvori han skulde ligge, samt befalede ham at klæde sig af, hvilket Top, idet Tilstalte stadigen truebe ham med Brygl, naar han ikke gjorde, hvad han vilde, ogsaa gjorde. Efterat Top havde trukket sin Frakke af, tog Tilstalte den paa, ligesom han sagde, at han vilde have Buxerne, og at Top skulde have 1 Rdl. i Bytte paa et Par Tilstalte tilhørende Beenklæder, og Tops Støvler tog Tilstalte ligeledes til sig, idet han satte et Par Træsko udenfor Seugen. Den næste Morgen, da Tilstalte var gaaet bort, forlangte Top sine Klæder af Tilstaltes Moder, som da leverede ham en gammel Frakke og et Par Beenklæder, en Hat og et Par Træsko. Top gik nu strax til den nærmeste Gaard, efterat have medtaget 4 Mk. 8 Sk., som laae paa Bordet, og som han antog var Indholdet af en Pung, han havde mistet ved den ommeldte Leilighed, og her anmeldte han det Væsere, og noget efter kom Tilstaltes Moder og bragte Tops Klæder tilligemed nogle andre Smaa Ting samt hans Tegnebog, som kun indeholdt nogle Papirer og Regninger, og som Tilstalte efter sin Forklaring havde undersøgt i sit Hjem uden at finde Penge. Efter Tilstaltes Forklaring var det, da han om Morgenen den 20de Marts igjen kom hjem, hans Hensigt at stille Top tilfreds og at give ham, hvad der tilhørte ham, hvorfor han blev ganske mismodig, da han erfarede, at Top alt var gaaet, og han sendte da sin Moder efter ham med Klæderne. Iøvrigt har han nægtet at kunne erindre at have frataget Top den af ham omskrevne Pung med Penge eller de andre denne sraafomne Smaa Ting, hvorimod han vedgaaer at have bemægtiget sig Tops Tegnebog i den Tro, at deri fandtes Penge, i hvilken Henseende han har tilføjet, at han, saaledes som han var tilfunds den Aften, nok troer, at han havde taget de Penge, som fandtes i Pungen, men at han ogsaa troer, at han den næste Dag vilde have givet Top dem tilbage. Iøvrigt bemærkes, at de Klæder, Tilstalte vilde give Top i Bytte, maa anses at have været af ringere Værdi end Tops egne Klæder, idet disse ere anslaaet til Værdi 9 Rdl., medens Tilstaltes kun ere anslaaet til en Værdi af 4 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.

De Slag, Tilstalte tilføiede Top, have efter Oplysningerne i Sagen bevirket en Hævelse bag det ene Øre og et Saar i Hovedet, men disse Læsioner, der maa antages at være helbrede uden Lægehjælp, have ingen skadelige Følger efterladt.

Tilstalte, der efter sin Forklaring under sit Ophold i Lemvig, havde nydt en Deel Spiritus, maa vel antages, den ommeldte Aften at have været noget beruset, saa at han ikke med fuldkommen Klarhed har kunnet reflectere over sine Handlinger, men det skjønes dog efter Sagens samtlige Oplysninger ikke at kunne statueres, at Tilstalte har været beruset i en Grad, der udelukkede Tilregnelighed. Det maa derfor billiges, at Tilstalte, der er født i Aaret 1840, og som, med Undtagelse af at han som Barn for Tyveri har været straffet med Riis, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen for sit

ansførte Forhold er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 34, 1ste Membrum, med en Straf, der passende findes bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og da denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 330.

Advocat Brod

contra

Carl Frederik Christian Sander, (Defensor Liebe),
der tiltales for ulovlig Dmgang med Hittegods, for Betleri og for
Overtredelse af Lovgivningen om Paskvæsenet.

Bends Herreds Extrarets Dom af 25de Juli 1863: „Arrestanterne, Slagtersvend Carl Frederik Christian Sander og Væversvend Anders Christian Pedersen, samt Tiltalte, Nagelsmedsvend Ferdinand Borowsky, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod, Forstævnte i 2 Gange 5 Dage og de to Andre hver i 5 Dage, og bør de derhos, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af denne Sag, deres Arrest og Dommens Execution lovligten flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller, og til Defensor, Procurator Schmidt, begge af Middelfart, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettens Dom af 15de Septbr. 1863: „Arrestanten, Slagtersvend Carl Frederik Christian Sander, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Iovrigt bør Underrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Probeprocuratorerne Bocher og Mühlerky, betaler bemeldte Arrestant og Arrestanten, Væversvend Anders Christian Pedersen, samt Tiltalte, Nagelsmedsvend Ferdinand Borowsky, in solidum 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt nærværende Sag angaaer Overtredelse af Lovgivningen om Paskvæsenet, vil den, da Straffen for den Forseelse, hvorfor Carl Frederik Christian Sander i saa Henseende er sigtet, ikke er af den Størrelse, at den udgjør objectum appellabile for Høiesteret, her fra Metten blive at afvise; iovrigt vil den indankede Dom være at stadfæste for denne Tiltaltes Vedkommende i Henhold til de i samme ansførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det findes usfordent at afgjøre, hvorvidt Tiltaltes Forhold med at gaee omkring og søge saakaldet Geschenk hos forskjellige Mestere kan medføre Straf for Betleri.

Chi kjendes for Ret:

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Lovgivningen om Pasvæsenet, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i første Instants ved Bends Herreds Extraret den 25de Juli d. A. paatjendte, hertil indbankede Sag actioneres Arrestanterne, Slagtersvend Carl Frederik Christian Sander og Bøversvend Anders Christian Pedersen samt Tiltalte, Nagelsmedsvend Ferdinand Borowsky for ulovlig Dmgang med Hittegods, Belleri og Overtrædelse af Lovgivningen om Pasvæsenet.

Hvad førstnævnte Sigteffe angaaer, er det ved Arrestanternes og Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at de den 20de Juni d. A. have fundet en Paffe paa Landeveien mellem Middelfart og Roerslev, hvor den samme Dag var tabt af Huusmand Anders Hansen i Bubbøl, hvis Navn var skreven uden paa Paffen, som indeholdt 6 Allen Bomuldsstøi, 4 Stykker Bomuldstrælæber i eet Stykke og 1 Par Seler, ialt af Værdi 3 Rdl. 5 Mk. 8 Sk. Efterat Paffen var aabnet, blev det i samme værende Tøi delt mellem dem, navnlig stiftes Trælæberne fra hinanden, og de bleve enige om at sælge de fundne Varer og dele det indkomne Besøb, en Beslutning, der imidlertid ikke kom til Udførelse, da de kort efter anholdtes i Skrillinge som mistænkte for Belleri.

Paa lige Maade ere de overbeviste at have gjort sig skyldige i fibsnævnte Forseelse, idet Arrestanterne Sander og Pedersen i Skrillinge have tilbetlet sig Fødemidler, hvorhos førstnævnte er gaaet omkring til Slagtermestrene i Middelfart og har søgt „Geschenk“, hvilken han ogsaa efter Bekjendtskab har søgt i forskjellige Byer i Jylland, og Tiltalte Borowsky har paa Gjennemreisen i Middelfart søgt „Geschenk“ hos de nærværende Nagelsmedmestre.

Forsaauidt de endelig ere satte under Tiltalte for Overtrædelse af Lovgivningen om Pasvæsenet, er der ikke i saa Henseende oplyst Noget, hvorved Arrestanten Pedersen og Tiltalte Borowsky skulde have gjort sig skyldige i denne Forseelse, hvorimod Arrestanten Sander har vedgaaet, at han, efterat have tabt sin Vandrebog paa Veien fra Aarhus til Mols, er reist gjennem Jylland uden at have forsynet sig med Pas eller Vandrebog og uden at have meldt sig hos Politivrigheberne i de Kjøbstæder, som han passerede.

Arrestanten Sander, der er født den 1ste October 1820, er ifølge Høfstedbro Kjøbstads Extrarets Dom af 26de August 1846 straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 44, med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Høfstedrets Dom af 2den August 1854 efter samme Forordnings

§ 62, Membrum 2, jfr. §§ 79 og 13 samt Forordningen af 21de August 1829 § 4 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, og ifølge Sunds og Gudme Herreders Exrators Dom af 12te Mai 1859, for at have uberettiget Klubbesamling, efter Analogien af Legitimationsdocumenter samt for uberettiget Klubbesamling, efter Analogien af Grundfætningerne i Forordningen af 11te April 1840 med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedre. Arrestanten vil nu for ulovlig Omgang med Hittegods være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 25, jfr. §§ 58 og 79, som for 3die Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter § 22 efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, han har forskyldt for Betleri efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 og for Overtrædelse af Forordningen af 10de December 1828.

Underrettens Dom, hvorved Arrestanten er anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Arrestanten Pedersen og Tilstalte Borowsky, der ere fødte, respective den 23de Januar 1837 og den 17de Septemter 1832, og af hvilke ingen findes tidligere criminaliter tiltalt eller straffet, ville for ulovlig Omgang med Hittegods og for Betleri være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og Straffen skjønnes ved den indtænkte Dom passende fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage for hver.

Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil faaledes forjaavidt være at fastsætte“.

Fredagen den 20de November.

Nr. 11. Boelkmand **Mads Mogensen** (Justitsraad Bunten,
 efter Ordre)
 contra

Gaardmand **Christen Sørensen** (Advocat Liebe),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten har været berettiget til at overpløie en Wei, som Indstævnte formener sig berettiget til at benytte.

Middelfom og Sønderlyng Herredstings Dom af 24de Novbr. 1859: „Indstævnte, Boelkmand Mads Mogensen af Østervelling, bør under en Mulet af 4 Mk. til Viborg Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden 4 Maanedre efter sammes lovlige Forkyndelse sætte den indmeldte af ham overpløiede Wei i farbar Stand. Saa bør han og til Citanten, Gaardmand Christen Sørensen sammesteds, betale Erstatning efter uwillige inden Retten indmeldte Mænds Skjon for det Tab, denne har lidt eller i Fremtiden, indtil Weien atter sættes i farbar Stand, kommer til at lide ved at være forhindret i Udøvelsen af sin Hærjelskret. Processens Omkostnin-

ger ophæves. Indstævntes befalede Sagfører, Landsoverretsprocurator Morville, tillægges i Salarium 20 Rdl., som udredes af det Offentlige. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 25de Febr. 1861: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Indstævntes Anke over, at Citanten ved Overpløining har aflagt en Wei, som paa det under Sagen fremlagte Situationskort over Citantens Udlod er betegnet i en buet Linie med Bogstaverne a b c, idet han derimod har udlagt en lige Wei mellem Punkterne a og c langs Loddens østlige Skjel, er grundet paa, at der skulde tilkomme Indstævnte, foruden Deeltagelse i den Færselfæret over Citantens Lod i sydsøstlig Retning, som har været udøvet af Indstævnte og flere Lods-eiere, og som Citanten ikke har bestridt, endvidere særlig Ret til en Wei, som paa det nævnte Kort er anført i sydvestlig Retning omtrent fra Punktet b udover den sydlige Grændse af Citantens Lod, hvilken sidstnævnte Wei Indstævnte er bleven hindret i at benytte ved Overpløiningen af Weistykket a b, bemærkes, at Indstævntes Fordring paa denne sydvestlige Wei er grundet paa formeentlig Erhvervelse ved Hævd; men ligesom der ikke, navnlig ikke i det for Høiesteret fremkomne nye Tingsvidue, haves Beviis for umindelig Lids Brug af samme, saaledes kan Indstævnte ikke, som ved den indaankede Dom statueret, antages ved Hævd i Genhold til Lovens 5—5—2, jfr. 1, at have erhvervet Ret til bemeldte Wei. Vel har der her efter de fremkomne Oplysninger i over 20 Aar stadigen paa samme Sted været synligt Kjørespor over den uopdyrkede Hedejord, hvilket Spor fra Citantens Lod forte umiddelbart ind paa Indstævntes Ejd for denne liggende Hedelod og maa antages at være benyttet, naar det behøvedes, for at komme til denne fra Indstævntes nordligere beliggende Gaard; men disse Omstændigheder ere ikke i og for sig tilstrækkelige til at hjemle en Erhvervelse efter de anførte Lovbestemmelser, i hvilken Henseende kan mærkes, at den her omhandlede Wei begynder midt inde paa en Deel af Citantens Lod, og at de foreliggende Oplysninger ikke udvise, at den udelukkende har kunnet benyttes til Communication med Indstævntes Hedelod, og forøvrigt haves der ikke Oplysning om, at det ved nogen Foranstaltning har været

fjendeligt, at Veien eksisterede særligen for Indstævnte eller hans Eieendom. Citanten har saaledes ikke været uberettiget til at affjære Indstævnte fremtidig Brug af denne i sydvestlig Retning gaaende Wei, og forsaavidt der, affset herfra, af Indstævnte er fremsat Indsigelse mod det ovennævnte Foretagende, bemærkes, at det indskrænker sig til, at Citanten har forandret den buede Weilinie, der kun bestod af et eller flere Kjørespor over uopdyrket Hedejord, til en lige Wei, i kort Afstand fra hiin, mellem de samme Endepunkter, og at der efter de fremkomne Oplysninger ikke er Grund til at antage, at denne kortere og mere regelmæssige Wei er mindre tjenlig for Færsele end den krumme Weilinie, der forhen benyttedes. Indstævnte har vel anbragt, at hiin Wei er steilere, men den er, efter en under Sagen fremlagt Landmaalerattest, kun paa et enkelt Sted befunden noget steil, og denne Feil skjønnes let at kunne rettes ved nogen Afgravning, hvortil Citanten har erklæret sig villig. Forandringen, hvortil de øvrige Paagjældende have meddeelt Samtykke, findes derfor at maatte betragtes som en berettiget Regulering af Veien, hvorover Indstævnte, der beholder sin hidtil havde Ret til Færsel i denne Retning over Citantens Lod, ikke har havt Foie til at bekvæme sig.

Indstævntes Paastand om, at Citanten skulde tilpligtes at sætte den overplojede Wei igjen i farbar Stand m. v., vil saaledes ikke kunne gives Medhold; hvorimod Citanten bliver at freifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve for alle Retter; og de for Citanten bestilte Sagsførere, Procurator Morville for Underretten og Overretten og Justitsraad Bunzen for Høiesteret, bliver der at tillægge i Salarium af det Offentlige, den Første i det Hele 40 Rdl. og den Sidste 60 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Procurator Morville for Underretten og Overretten og Justitsraad Bunzen for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 40 Rdl. og den Sidste 60 Rdl., hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indantebe Doms Præmisfer lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Gaardmand Christen Sørensen af Østervelling, i første Instants sagsøgt Titanten, Boelsmand Mads Mogensens sammesteds, i Anledning af, at denne har tilspøiet den nordlige Deel af en paa et under Sagen fremlagt Situationskort med a b c betegnet Wei, som fra Nord gik i sydlig Retning ind paa en Titantens tilhørende Hebelob, hvor den efter Indstævntes Anbringende ved det paa det nævnte Kort betegnede Punct b deelte sig i 2 Wei, af hvilke den vestlige, betegnet b e, ubeslukkende blev benyttet til Færjel til en til Indstævntes Gaard hørende saakaldt Hebelob, medens den østlige, betegnet b c, vel ligeledes førte til og benyttedes til Færjel til Indstævntes Gaards Forber, men tillige fortsattes over diøse og blev benyttet af andre Lodeeiere til Færjel til en tidligere sælles, men nu udskiftet Mose, Nederdam kaldet.

Ved Underrettsdommen i Sagen er Titanten tilpligtet inden 4 Maanedes fra Dommens Forkyndelse under en daglig Mulkt af 4 Mk. til Amtets Fattigkæsse at sætte den overpløiede Wei i farbar Stand, samt idømt Erstatning efter uvillige Mænds Stjen for det Tab, Indstævnte har lidt eller i Fremtiden, indtil Weien atter sættes i farbar Stand, kommer til at lide ved at være forhindret i Udøvelsen af sin Færjelsret, og Titanten har derefter indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten neblagte Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale, i alt Fald imod at han holder den østlige, af ham noget forlagte, Wei passabel, og in subsidium har paaætaaet Indstævntes Ret til Færjel ad den sydvestlige Wei indskrænket til Kjørjel, medens Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadsfælsse.

Paa et af Indstævnte under Sagen fremlagt Kort, som benævner sig som et Udskiftningskort over en Deel af Østervelling Mark, opmaalt i Aarene 1811—1813 af Landinspector Wesenberg, hvorved isørigt bemærkes, at det er kjendeligt, at Ordet „Udskiftnings“ er tilspøiet Titelen, efterat denne var skreven, findes paa den Titantens tilhørende Løb, der udgjør en Deel af den paa Kortet med Nr. XVI betegnede, og hvis sydlige Deel i Syd og Øst begrændses af den Indstævnte tilhørende Løb Nr. II, hvoraf Indstævntes saakaldte Hebelob udgjør den vestlige Deel, affat en Wei, der svarer til den paa Situationskortet med a b c betegnede Wei, og som fra Nord fører ind paa Titantens Løb, hvor den gaaer i en Due i sydlig Retning, indtil den over det østlige Skjel mellem Titantens og Indstævntes Løb gaaer ind paa denne og her fortsættes mod Syd tværs over den til Nederdam, men omtrent midtvejs paa Titantens Løb gaaer en Wei af fra den imod Sydvest ned til den vestlige Deel af Indstævntes Løb. Den førstnævnte krumme Wei har nu Titanten uden Indstævntes Samtykke forlagt hen til det østlige Skjel af sin Løb, idet han i Forbindelse hermed har overpløiet den nordlige Deel af den ældre Veibane, hvorved Indstævnte er afstaaet Afgang til den sidstnævnte sydvestlige Arm af Weien, der fører til hans Hebelob.

Efter et under Sagen optaget Situationskort og den af den Landmaaler, som har oplaget samme, afgivne Erklæring om de locale Forhold, befandtes det, at bemeldte paa Kortet med a b c betegnede, tildeels overpløiede Wei har begyndt med eet Spor, der længere mod Syd er udvidet til 2 og tilsidst til 3, men

derpaa atter er samlet til 1 à 2 Spor, samt at der fra det paa Kortet med b betegnede Punkt i syblik Retning udgaaer en Bei, der fortsættes ud over Skjellet og inde paa Indstævntes Grund i e fører over en Steenkiste. Citanten har nu, idet han har indrømmet, at der i mange Aar har gaaet en Bei i Retningen Nord og Syd over hans Hebelod, anført, at denne Bei til forskjellige Tider har haft forskjellige Slag og Spor, saa at den snart har afvejet mere snart mindre fra den rette Linie, men han har benægtet, at der har gaaet eller skulde gaae mere end een Bei der, og at denne har deelt sig i 2 Beie, saaledes som det er anført paa det ommeldte af Indstævnte fremslagte Kort, hvis Beviiskraft Citanten derhos har bestridt, idet han har benægtet, at det, saaledes som af Indstævnte paastaet, er noget Udflytningsspor eller Copi af et saabant. Ifølge Citantens Fremstilling af Sagen findes der Spor af Kjørjel næsten over den hele sydbøstlige Deel af hans Løb, da man paa Grund af Jordens Tilstand som Hebe ikke har taget det saa nøie med at lægge forskjellige Spor, men han har paastaet, at alle disse Spor, deriblandt ogsaa det paa Situationskortet med b e betegnede, høre til Beien a b c eller hidrøre fra Færsefen ad denne, og at Jngen har Ret til Fart over hans Løbs sydlige Deel mere end i een Retning, og han har navnlig benægtet, at Indstævnte har Ret dertil, enten ifølge Udflytning, Contract eller Hævd, i hvilken sidste Henseende han har bemærket, at der ikke fra Arils Tid har gaaet nogen saaban vestlig Arm af Beien, som af Indstævnte paastaet, og at, om end Indstævnte nogle enkelte Gange har hørt derover med Kornløs, har han dog ikke udøvet nogen saaban stadig Brug af Beien, der ikke stadigen har gaaet i samme Retning og Spor, at han kan have bundet Hævd paa Beien, mindst ved Brug i 20 Aar, hvorfor Indstævnte, der beskuden foruden Beien a b c endnu har en anden Bei over Citantens Løb til sin øst for samme liggende Løb, ikke kan gjøre Fordring paa flere Beie. Citanten har derhos paaberaabt sig, at den ommeldte sydbøstlige Bei ikke findes paa et af ham fremslagt Kort, der er en i 1831 forfattet Copi af et af L. Wesenberg i Aaret 1811 optaget Kort over Chr. Jensen's Gaards Jorder, og som har Attestation fra Matrifulscontoiret om at være en rigtig Copi af det til Matrifuleringen brugte Kort.

Under et af Indstævnte optaget Lingsvidne have 2 Vidner, der begge i over 20 Aar have kjeudt den omhandlede Bei, forklaret, at Beien, før den deelte sig i to Dele og videre sydbøstlig over den sydbøstlige Deel af Citantens Løb har haft flere Spor, saaledes at den Deel af Lødden, som ligger østen for Beien, saa godt som i det Hele er bleven benyttet som Bei, medens den Bei, der gaaer i sydbøstlig Retning derfra, hvor Beien deler sig, et Stykke bestaaer af 2de tæt ved Siden af hinanden løbende Spor, men senere kun af eet Spor. Denne Bei har efter Vidnernes Forklaring overalt været synbar, har altid gaaet paa et og samme Sted og er stadigen af Indstævnte bleven benyttet til Kjørjel til hans Hebelod, der for første Delen har været opdyrket, saalænge Vidnerne kunne erindre; Vidnerne have endvidere forklaret, at der er udlagt en Steenkiste paa Indstævntes Løb i Nærheden af det Sted, hvor Beien løber ind paa samme, hvilken Steenkiste har været der, saalænge Vidnerne kunne mindes, og endelig

have de forklaret, at Indstævnte ikke til enhver Aarstid kan passere over sin egen Grund paa Grund af Terrainets Bestaaffenhed; to andre Vidner, der i den senere Tid have tjent Indstævnte, have derhos forklaret, at de i dette Tidrum stadigen have besøgt Veien, der overalt var spulig paa et og samme Sted. Efter hvad der saaledes er oplyst deels om Bestaaffenheden af selve den ommeldte spdbestlige Vei deels om den for Enden af samme paa Indstævntes Grund anbragte Steenkiste, hvortil kommer, at Parternes Eiendomme efter Indstævntes uimodsagte Anbringende ere frahegnede hinanden undtagen paa det Sted, hvor den nævnte Vei gaaer, og da det endvidere er godtgjort, at Veien nærmest for Indstævntes Skjold og i det Væsentlige usorandret har eksisteret i over 20 Aar, maa Indstævnte ansees at have erhvervet en Ret til fremdeles at beholde den, hvorimod der under denne Sag, under hvilken Indstævnte alene har paastaet den ældre Vei atter sat i farbar Stand, ikke kan, saaledes som Citanten subsidiairt har paastaet, blive at afgjøre Noget om Bestaaffenheden af den Færstel, hvortil Indstævnte maatte være berettiget til at benytte Veien, naar den atter er bleven ublagt i farbar Stand.

Hvad dernæst angaaer den af Citanten foretagne Regulering af den hele østlige Veilængde og navnlig Hentlæggelsen af den paa Situationskortet med a b c betegne Vei til det østlige Skjel, da maa det ansees at følge af Forholdets Natur, at forsaavidt der herved kun er steet en Indstrækning af de flere i samme Retning førende Spor til een Vei, og forsaavidt Veiens Benyttelse ikke herved gjøres vanskeligere for de Veiberettigede, kan Citanten ikke ansees at have været uberettiget dertil; men idet Indstævntes Procedure under Sagen nærmest har været rettet paa at faae Citanten tilpligtet at fjerne de Hindringer, som den af Citanten foretagne Forandring af den hele Veilinie medfører for Indstævntes Benyttelse af den ovennævnte spdbestlige Deel af Veien eller Veistykket b e, og hans Paastand om, at den overpløiede Deel af Veien, — hvorved efter Proceduren navnlig maa være sigtet til den nordlige Deel af samme —, atter gjøres farbar, ikke kan ansees at indeholde nogen bestemt Forbring paa, at Forbindelsesledet mellem hiin spdbestlige Vet og den i Retning fra Nord til Syd paa Citantens Fod gaaende Vei netop skulde udlægges paa det selsamme Sted, hvor Veien a b paa Kortet findes assat, hvilken Forbring efter det Anførte eiheller ubetinget kunde gives Medhold, findes Underrettsdommen, ved hvilken Citanten er tilpligtet under Dagmulct at sætte den af ham overpløiede Vei i farbar Stand samt til at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for det Tab, han har lidt, ved ikke at kunne benytte Veien, og idet Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, at maatte stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde hæves.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten være forbrugt, og Sagens Behandling ved Underretten og den befalede Sagsførelse ved begge Retter har ikke været forbundet med noget ulovligt Ophold.

Nr. 295.

Advocat Hindenburg
contra**Niels Rasmussen Røck**, (Defensor Bungen),

der tiltales for svigagtig Omgang med Hensyn til Assurancen af en Hest.

Mols og en Deel af Sønder Herreds Extradets Dom af 13de April 1863: „Tiltalte, Gaardmand Niels Rasmussen Røck, bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Kolding, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Seidelin, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Præveprocurator Hasting, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det efter Dommens Affigelse optagne nye Forhør ikke kan medføre nogen Forandring i Resultatet, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Gaardmand Niels Rasmussen Røck, der under nærværende Sag er sat under Tiltale for svigagtig Omgang med Hensyn til Assurancen for en Hest, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at efterat en ham tilhørende Hest, der havde den Naturfeil at være en saakaldet „Klapphingst“, og som Tiltalte havde kjøbt paa Skovgaard's Kroes Marked den 5te September 1861, hvilken Hest han, tilligemed nogle andre Kreaturer, havde forsikret i de mindre Landeieendomsbesidderes Forsikringsforening for Uheld paa Kreaturer i Nørrejylland, stiftet 1856, var død den 6te Januar f. A., og her i den Anledning var afholdt en Erstatningsforretning, ved hvilken den Tiltalte tilkommende Erstatning bestemtes til 138 Rdl. 53 Sk., og senere efter Foranstaltning af Foreningens Formand en Overfjønnsforretning, ved hvilken sidste Overfjønnscommissionens Hæder, der navnlig gif ud fra, at Hesten havde været en Klapphingst, foreslog Erstatningen bestemt til 90 Rdl., med hvilket Beløb Tiltalte imidlertid ikke vilde lade sig nøie, har Tiltalte paa en i Juni Maaned f. A. af Foreningen afholdt Generalforsamling, — for hvilken Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse overeensstemmende med Foreningens Love var indanket —, i

den Hensigt at faae Erstatningen ansat noget høiere end det anførte Beløb af 90 Rdl., navnlig til det Beløb, hvortil den var bestemt ved den først afholdte Taxationsforretning, foregivet, at den Hest, han havde mistet, ikke var den, som Overflønskommissionen havde tageret, idet den, han havde mistet, navnlig ikke havde været Klaphingst, samt at han derpaa, da Generalforsamlingen havde bemyndiget Foreningens Bestyrelse til, efter nærmere Undersøgelse, endelig at afgjøre det ommeldte Erstatningsspørgsmaal, og Foreningens Formand til den Ende havde forlangt Tiltaltes Erklæring, blandt Andet om, hvorvidt den Hest, han havde mistet, var den samme, som han havde kjøbt ved Skovgaard's Kro den 5te September 1861, og hvorvidt den havde været Klaphingst, har formaaet 2 Mænd til at afgive en Erklæring, der gaaer ud paa, at den omspurgte Hest ikke var Klaphingst, hvorhos han endvidere har formaaet en tredie Person til at attestere, at Hesten var kjøbt paa Hobro Marked i October 1861.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født 1817 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. §§ 42 og 53, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange à Dage. Da Underretsdømmen har dette Resultat, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 355.

Advocat Hindenburg
contra**Jens Jacob Nielsen**, (Defensor Bunghen),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Septbr. 1863: „Arrestanten Jens Jacob Nielsen bør straffes med Lughuusarbeide i 8 Aar. Han bør derhos tilsvare Actionens Omkostninger, og iblandt disse Salairer til Actor, Procurator Nielsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Bunghen, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 19de Octbr. 1863: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Præveprocurator Hasting og Procurator Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom

3 Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunghen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Jens Jacob Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 25de August d. A. om Morgenen mellem Kl. 5 og 6 var undvejet fra Fattiggaarden i Aalborg, hvor han havde Ophold, har begivet sig til et Værtshuus, hvor han da, medens han var bleven alene i Stjænkstuen, af et der staaende Skab, hvis Dør stod paa Klem, tilbødte sig et Par til 4 Rdl. vurderede Beenklæder, som tilhørte Værtshuusholder H. Nielsen, og med hvilke han derpaa gik bort, ibet det var hans Hensigt at sælge Beenklæderne for ved de derfor indkomne Penge at købe sig navnlig Drillebæver. Han blev imidlertid kort efter anholdt med Beenklæderne, som ere udelivered til Bestjaalne.

For det anførte Forhold er Arrestanten, der tidligere gjentagne Gange har været straffet og senest ved Højesterets Dom af 26de Mai 1858 er anset i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 43 og 79 som for 3die Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 15 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, ved Underretsdommen retteligen anset med Straf som for fjerde Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 16, og da den valgte Straf af Tugthuusarbejde i 8 Aar findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stabfæste“

Nr. 299.

Advocat Liebe

contra

Hans Madsen Tørgensen eller Thor, (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Langelands Herredets Extrarets Dom af 23de Mai 1863: „Tiltalte Hans Madsen Tørgensen (Thor) og Hustru Johanne Hansdatter bør at hensættes, Forstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte Hans Madsen Tørgensen (Thor) vil have at udrede i Erstatning til Gaardbestyrer Hans Christensen i Hønetved 2 Rdl., til Gaardmand Christen Rasmussen Raas Enke ibidem 1 Rdl. 32 Sk., til Spekhøker Lars Hansen Neppe ibidem 2 Rdl. 8 Sk. og til Gaardmand Rasmus Hansen i Hjødeby 64 Sk., dog at Medtaltale in solidum med ham udreder den til Spekhøker Lars Hansen Neppe skyldige Erstatning. Endelig vil Tiltalte Hans Madsen Tørgensen (Thor) have solidarisk at udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Rasmussen, og til Defensor, Procurator Boesgaard, hver med 6 Rdl., saaledes at Medtaltale Johanne Hansdatter deraf erlægger $\frac{1}{4}$ Deel, og at Enhver for sig betaler de ved Straffens Execution paaløbende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen isøbrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven^e.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te August 1863: „Herredøktingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Johanne Hansdatter bestemmes til 5 Dage, at den Hofør Lars Hansen Keppe i Hænetved tillagte Erstatning bestemmes til 2 Rdl. 6 Sk. og at Actionens Omkostninger, derunder de Underretssagførerne tillagte Salairer, udredes af Tiltalte Hans Madsen Sorengsen eller Thor, saaledes at Tiltalte Hansdatter heri deeltager solidariff med $\frac{1}{4}$. Paa lige Maade betale de Tiltalte i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lihne og Baasrup, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Hans Madsen Sorengsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste med Hensyn til denne Tiltalte, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 38.

Den 4de December.

1863.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 20de November.

Nr. 299.

Advocat Liebe

contra

Hans Madsen Jørgensen eller Thor (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Vangelands Herredets Extraret hertil indankede og imod de Tiltalte, Hans Madsen Jørgensen eller Thor for Tyveri og hans Hustru Johanne Hansdatter, begge af Hennes Ved, for Hæleri anlagte Sag er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det isvrigt Dplyste tilstrækkeligen godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de dem paafigtede Forhold.

Saaledes har Tiltalte Hans Madsen Jørgensen tilstaaet at have begaaet følgende Tyverier:

Natten mellem den 13de og 14de Februar d. A. mellem Kl. 11 og 12 har han hos Højer Lars Hansen Neppe i Hennes Ved aabnet et Vindue, og ved at række sig ind igjennem dette aabnet Stuefenster i et nærværende Vindue staaende Bord, hvorefter han af Stuefenstret udtog en Spøskop med Penge, som han tog til sig, og satte Koppen tilbage paa Bordet. Efter Besjaaelses Opgivende udgjorde det borttagne Besøb mindst 5 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., medens Tiltalte kun vil have faaet 3 Rdl. 1 Mk. 6 Sk.

I Januar Maaned d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 er Tiltalte gjennem den aabne Port gaaet ind i asbøde Gaardmand Hans Mikkelsen Degns Gaard i Hennes Ved, og derfra igjennem Kofstalden over en omtrent 2 Alen høi Halvmaur ind i Loen, hvor han af den Gaardbestyrer Hans Christensen tilhørende Rug borttog 3 Stjeeper, vurdere til 2 Rdl.

I December Maaned f. A. er Tiltalte en Aften ved samme Tid gaaet ind igjennem den aabne Port i Christen Rasmussens eller Raaes Enkes Gaard i

Hennetved, hvor han i Løen, hvis Dør ikke var forsynet med Laas, borttog omtrent 2, til 8 Mk. vurdere, Skjeppe Rug.

Fremdeles har Tilstalte i forrige Vinter frastjaalet Gaardmændene Christen Nielsen og Hans Madsen Larsen, begge i Hennetved, den første 4 til 1 Rdl. og den sidste 6 til 1 Rdl. 3 Mk. vurdere Skjeppe Kartofler, som henstode i Stal paa Marken udfor Gaarden, samt Skolelærer Nielsen sammesteds en Tjørstølle, der laae paa Marken, og en gammel Laage, som laae ved Siden af det Ledhul i Marken, hvorfor den skulde hegne, tilsammen vurdere til 4 Mk.

Endvidere har Tilstalte stjaalet et Stykke Favnembrænde, vurderet til 2 Mk., i den Proprietair Mikkelsen til Mariendal tilhørende Skov, for omtrent 2 Aar siden, medens han tærffede hos Gaardmand Rasmus Hansen i Rjebeby, tilegnet sig omtrent 1 Stp. Rug, vurderet til 4 Mk., for 5 à 6 Aar siden, medens han arbejdede hos fornævnte Gaardmand Hans Madsen Larsen tilegnet sig 2 à 3 Stpr. Rug, vurdere til 2 Rdl., samt endeligen for flere Aar siden udenfor fornævnte Gaardmand Hans Mikkelsen Degns Tørvehuus borttaget en gammel Halle, som imidlertid er erklæret at have været uden Værdi.

For disse Tyverier er Tilstalte, der er døbt den 10de Juli 1808 og ved Langelands Herreders Extrarets Dom af 23de Juli 1836 er friiunden for Actors videre Tiltale for Tyveri og ved samme Retts Dom af 18de December 1858 for volbeligt Overfald paa sagesløs Mand er bleven anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf, som ved Underrettsdommen passende findes fastsat til Forbringingshuusarbejde i 8 Maaned.

Da Underrettsdommens Bestemmelser saavel om Erstatningen som om Actionens Omkostninger, berunder Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, dog saaledes, at Erstatningen til Høker Lars Hansen Keppe vil være at bestemme til 2 Rdl. 6 St., medens samme ved Underrettsdommen er bestemt til 2 Rdl. 8 St., samt at Actionens Omkostninger i det Hele ville være at tilsvare af Tilstalte Hans Madsen Jørgensen, og at Medtilstalte heri vil have at deeltage solidariff med $\frac{1}{4}$, vil bemeldte Dom med de anførte Modificationer være at stadfæste“.

Nr. 331.

Advocat Liebe

contra

Peter eller Peder Larsen eller Laasen, (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hillerød og Hundborg Herreders Extrarets Dom af 9de Juni 1863: „Arrestanten Peter eller Peder Larsen eller Laasen af Grurup bør hensættes til Forbringingshuusarbejde i 4 Aar. I Erstatning til Niels Christian Clausens Kone af Elsted betaler han 3 Mk. og til Enkefonden Maren Nielsdatter sammesteds 5 Mk. Derhos udreder han

alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, og derunder til Actor, Kammerraad og Procurator Nyegaard, 5 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator Esmann, 4 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven^o.

Biborg Landsoverrets Dom af 14de Septbr. 1863: „I Henseende til den idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten i Erstatning til Huusmand Niels Chr. Clausen 3 Mk., til Aftægtsmand Jacob Hede 2 Mk. og til Enken Maren Nielsdatter 1 Mk., samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven^o.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Peder Larsen eller Lassen, der under nærværende Sag tiltales for betrageligt Forhold, er det ved hans egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han, som det maa antages, i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. har under Foregivende af, at han vilde gaae til Herredscontoiret i Bøstervig for at hente sin Skudsmaalsbog, til denne Reise af Enken Maren Nielsdatter i Essted, som han havde isunde at ægte, laant en Frakke, et Par Beenklæder, 2 Tørklæder og et Par Træsko, hvilke Klæbningsstykker huu for største Delen selv havde faaet tilkaans til Arrestanten efter dennes Anmodning, men at han, da han var kommen ud paa Veien, opgav sin Beslutning om at begibe sig til Herredscontoiret saavel som om at ægte Maren Nielsdatter, og derimod, idet han nu besluttede at beholde det laante Tøi, begav sig til Hanherrederne, hvor han afhændede Frakken og efterlod det ene Tørklæde, hvorimod han beholdt de andre Dele, af hvilke han dog vil have tabt det andet Tørklæde, i Brug. Med Undtagelse af dette Tørklæde, der er ansat til en Værdi af 1 Mk., ere de laante Gjenstande komne tilstede og i deres Tilstand ved Tilbageleveringen vurderede til ialt 5 Rdl. 1 Mk., men Beenklæderne have lidt en Forringelse af 3 Mk. og Træskoene af 2 Mk.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten, der er født 1822, og som navnlig tidligere er ved Hasslug og Rejs Herreders Extrarets Dom af 1ste Marts

1842 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 43 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 3die April 1856 efter samme Forordnings §§ 6, 13, 22 og 43 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, nu være at ansee som for 3die Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 15, jfr. §§ 43 og 79, med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i disse Henseender være at stabsætte. Arrestanten vil derhos være pligtig at betale i Erstatning til Huusmand Niels Christian Clausen for Forringelsen af Beenklæberne 3 Rtl., til Aftægtsmand Jacob Hebe for Forringelsen af Træskoene 2 Rtl., samt til Enken Maren Nielsdatter for det bortkomne Tørklæde 1 Rtl., ligesom han vil have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver".

Mandagen den 23de November.

Nr. 312.

Advocat Hindenburg

contra

Hanne Olsen eller Olsdatter, Hans Jensen's eller Jønsøns Enke,
(Defensor Hansen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterdød eller i alt Fald for Attentat paa denne Forbrydelse samt for uforsvarligt Forhold med Hensyn til et af hende født Barn umiddelbart efter dets Fødsel.

Amager Birk's Extrarets Dom af 29de Juni 1863: „Arrestantinden Hanne Olsen eller Olsdatter, Hans Jensen's eller Jønsøns Enke, bør have sit Liv forbrudt; saa bør Arrestantinden og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, og til Defensor, Procurator Møller, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Septbr. 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator From og Justitsraad, Procurator Nyegaard, betaler Arrestantinden Hanne Olsen eller Olsdatter, Hans Jensen's eller Jønsøns Enke, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hin-

denburg og Hansen for Høiefteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

J den inbankede Doms Præmisser hebbet det: „Omstændighederne ved nærværende fra Amager Birks Extraret hertil inbankede Sag, hvorunder Arrestantinden Hanne Olsen eller Olsdatter, Hans Jensen eller Joussons Enke, som efter eget Opgivende, der stemmer med Rettens Skjøn, er 28 Aar gammel, og som her i Landet ei forhen har været tiltalt eller straffet, actioneres for Barnesøbsel i Dølgemaal og Fosterermord eller i alt Fald Attentat paa denne Forbrydelse, samt usorvarligt Forhold med Hensyn til et af hende sødt Barn, umiddelbart efter dets Fødsel, ere, efter Arrestantindens egen Tilstaelse og det isøvrigt Olyste, i det Væsentlige følgende:

Arrestantinden, der den 1ste November f. A. fra Malmø ankom til Raa-gaard paa Amager, hvor hun var fæstet til 1ste Mai d. A., havde i Sverrig, hvor hun tidligere har sødt 2de Børn, fra Tiden mellem Pintse og St. Hansdag f. A., indtil hun kom hertil, af og til havt legemlig Omgang med en Mandsperson og havde allerede midt i Juli f. A. mærket, at hun var frugtommelig, men antog først ved Maibagstid d. A. eller 40 Uger efter Svangerstabels Indtrædelse, og 20 Uger efterat hun omtrent 1 Maaned før Juul havde mærket Liv hos Fosteret, at skulle søde, samt at hun, inden dette indtraf, vilde kunne tage tilbage til Malmø, hvor hun har sit Løi beroende, og der gjøre Forberedelser til sin Barselsfærd, hvorfor hun ei har tilberedt Børneløi, ligesom hun ikke her har aabenbaret sin Tilstand for Nogen, undtagen for sin Medtjenerste Elisabeth Jensen, da denne i Januar Maaned d. A. spurgte hende, om hun var frugtommelig, uden at Arrestantinden forbød hende at omtale det for Nogen.

Efterat Arrestantinden et Par Dage havde sølt sig utilpaa — som hun antog af Forkølelse — sølte hun den 4de Marts d. A. Klemmel og Trykken under Brystet, men dog ikke noget Spor af Fødselsveer, og gik om Formiddagen tilfjængs, isøvt sine Klæder, da hun antog at kunne hjælpe ved Aftenmalkningen, og da Elisabeth Jensen omtrent Kl. 2 $\frac{1}{2}$ var inde hos hende, forsikkrer hun, at hun endnu ikke havde Anelse om, at hun skulde barsle, men hun saldt derpaa i Sønn og vækledes ved en stærk Trængsel over Lænderne, som hun nok mærkede antyde en nærføresaaende Fødsel, men da hun i det samme Diebsk aldeles tabte Bevidstheden, kunde hun ikke tilkalde Hjælp, skjøndt hendes Kammer kun ved en Bæg var flitt fra Kjøkkenet og Dagligstuen, og kom først igjen til sig selv, da, og, som hun troer, derved, at Elisabeth Jensen omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$ kom ind i Kammeret, og nu mærkede hun, at hun havde sødt et Barn, der tilligemed Efterbyrden, som ligeledes var gaaet fra hende, laae mellem hendes Been, under hendes Klæder og Dyuen, Barnet med Ansigtet nedad, og sølte hun det bevæge Benene nede mellem hendes, og hun fattede nu — som hun har sagt — i sin Fortvivlelse over sin hele Stilling og navnlig over, at hun befandt sig i et fremmed Land og langt fjernet fra Slægt og Venner, af hvem hun kunde vente Trøst og Raad i sin Elendighed — endnu medens Elisabeth Jensen sad inde

hos hende — hvilket hun antager varede 5 eller 10 Minutter — den Beslutning at ombringe Barnet, naar Elisabeth havde forladt hende. og da dette var skeet, fremtog hun, da hun under Elisabeths Nærværelse ligeledes havde besluttet, paa hvilken Maade hun vilde dræbe Barnet, i det nævnte Stue af sin Trøje en Snappenaal, som hun siger var omtrent $1\frac{1}{2}$ Tomme lang, af tilsvarende almindelig Tykkelse og siv, og holdende den om Hovedet med den venstre Haands Tommel- og Pegefinger førte hun den — efterat have trukket sine Klæder op — ned til Bæsen af Barnets Hoved, hvor hun stak den ned paa det Sted af samme, hvor hun kunde føle, at der var ligesom en Åbning, hvor intet Been var, og hun vidste ikke rettere, end at den gik lige ned i Hovedet og saa langt, som den kunde, som hun antager, 1 Tomme, og gjorde hun Stikket med en kraftig Bevægelse med Haanden, men isvrigt gled Naalen let ned, og tog hun den strax tilbage igjen, uden at bemærke, om den var blodig, men hun er vis paa, at den ikke havde krummet sig, og Barnet, der havde rørt sig, saavel medens hun foretog Stikket som og noget derefter —, som hun troer 4 à 5 Minutter, blev derpaa stille og bevægede sig ikke mere, saa at hun antog det for dødt paa Grund af det bibragte Stik, uden at det er falsket hende ind, at det kunde være dødt ved i saa lang Tid at ligge med Ansigtet nedad vendt under Dynen.

At hun ikke under Elisabeths Jenseens Nærværelse medbeelte denne noget om Fødselen var, fordi hun besluttede først at stille Barnet ved Livet og derefter at sige, at det var dødfødt, hvad hun og gjorde, idet hun, da Elisabeth gik bort, bad hende senere at komme igjen, og da hun omtrent en Time efter kom, medbeelte hende, at hun havde født et dødt Barn.

Arrestantinden har derhos forklaret, at hun aldrig har hørt, at Noget paa en saadan Maade har ombragt sit Barn, men at hun valgte dette Middel til sit Stuebeds Opnaaelse, fordi hun meente, at Gjærningen bedst kunde skjules paa denne Maade, navnlig den da Stikket skete i Barnets med Haar bedækkede Hoved, og ansaae hun Midlet hensigtsmæssigt til at bevirke Barnets Død, da hun vidste, at der paa ethvert spædt Barns Bæse er et keenløst Sted.

Den den 6te Marts d. A. afholdte legale Obductionsforretning gaaer ud paa:

- 1) at Barnet har været fuldkommen fuldbaaret og istand til, afskilt fra Moderen, selvstændigt og med sandsynlig normal Leveevighed, at fortsætte Livet.
- 2) at Barnet er kommen levende til Verden og har aanded efter Fødselen, om end kun kort Tid, og
- 3) at det er dødt suffocativt af Mangel paa eller ved Forhindring af tilstrækkelig Tilførsel af Livsluft, i Forbindelse med samtidig Standsning af Hovedets Blodcirculation, og deraf følgende Hjerneparalyse.

Med Hensyn til et paa Barnets Bæse foresundet Indtryk som af en Naal, have Obducenterne i Obductionsforretningen og i en Skrivelse af 15de Marts d. A. erklæret, at den derved Barnet bibragte Læsion i og for sig ingenlunde kunde blive letthal, efter som Naalen ikke er trængt ind i Barnets Hoved, men kun $1\frac{1}{2}$ à 2 Linier ind i Hovedhuden, og Naalen maa have standset ved eller

være prælet af mod Jesebenet, og med Hensyn til Barnets af dem antagne suffocative Død bemærke de, at de antage, at Barnets Hoved, ved Arrestantindens Forsøg med Knappenaalen, er bleven trykket fast ned mod Underbypnen, og derved albeles er bleven berøvet Tilførsel af den til Aandedrættets Forfættelse nødvendige Luft.

Arrestantinden, der har været foreholdt Indhølet af Obductionsforretningen og den anførte Skrivelse, har forklaret, at hvad hun hidtil havde udsagt om, at hun i den Hensigt at bræbe sit Barn vibragte det det ommeldte Knappenaalsstik, er fuldkommen stemmende, ikke blot med hendes Beslutning, men ogsaa med, hvad hun har formeent virkelig at være passeret, men hun har erkjendt Muligheden af, at hun ubevidst kan have givet Stikket ved Siden af den omforklarede Åbning i Hovedet, og at det kan være gaaet i skraa iskedetfor i lige Retning og ikke være trængt synderlig dybt ind, idet hendes Fingre, som omfattede Naalens Hoved, muligviis kunne være gledne ned ad Naalens Sider imod Barnets Hoved, og hun derved være forlebet til at tro, at det var Naalen som var trængt ind i Hovedet, medens det i Virkeligheden ifkun har forholdt sig saaledes med en liden Deel af samme, i hvilken Henseende hun har anført, at hendes Sindstemning i Gjærningens Dieblis selvsølgelig var langtfra at være rolig, saa at hun meget sandsynlig kan have baaret sig keitet ad og stufket sig selv med Hensyn til, hvad hun troede at have udført, ligesom hun har erkjendt, at hun, da hun søgte at trykke Naalen ned i Barnets Hoved, nødvendigviis maa have trykket det fastere ned imod Underbypnen, end det alt forud var, og at hun muligen derved kan have foranlediget eller i alt Fald fremsthyndet Barnets Død, hvilket dog ei var hendes Hensigt.

Det kongelige Sundhedscollegium har tiltraadt Obducenternes Uttringer og Conclusioner med Unbtagelse af den 3die, som angaaer Barnets Dødsmaade, idet Collegiet har ytret, at det vel maa ansees sandsynligt, at Mangel af tilstrækkelig Lufttilførsel til Barnet har været medvirkende Årsag til dets Død, men at det dog ikke tør oversees, at der ved Obductionen er funden en ikke ubetydelig Hjernehindeblødning, saavel paa basis cerebri som paa høire Side af Baghovedet, og paa sidste Sted baade udenpaa og indenfor den haarbe Hjernebinde, hvilken Hæmorrhagi nærmest synes at maatte bringes i Forbindelse med Hovedets Tryk i Fødselen, og alt i og for sig kunde være livsfarlig for Barnet.

Under 21de Mai d. A. har Collegiet endvidere erklæret:

at det ikke lader sig benægte, at den af Arrestantinden attenterede Forbrydelse, dersom den var bleven udført paa den af hende tilsigtede Maade ved at stikke en Knappenaal en god Tomme lige ned i den bløde Deel af Barnets Hoved, vilde kunne have medført Barnets Død,

at det vel kan antages, at Arrestantinden ikke tidligere har tænkt sig Fødselen saa nær forestaaende, og at det maastee endnu om Morgen den 4de Martz ikke har været hende klart, at hendes Ålbefindende stod i Forbindelse med den begyndende Fødsel, men da Liigundersøgelsen af Barnet oplyser, at Fødselen neppe har haft et saa ganske let og hurtigt Forløb, er det ikke sandsynligt, at hendes Erfaring fra de tidligere Fødsler, ikke

før hun angiver det, skulde have givet hende Grund til at antage Fødselens Realitet, og endelig at den angivne bevidstløse Tilstand, der skulde have bevirket, at hun ikke mærkede selve Fødselen og ikke kunde tilkalde Hjælp, staaer saa aldeles umotiveret og saa lidt i Samklang med hendes umiddelbart forudgaaende og paafølgende Befindende, at den ikke kan antages at have nogen erfaringsmæssig Sandsynlighed for sig.

Da Arrestantindens Forklaring om at være bleven overrasket af Fødselen og under denne at have været uden Bevidsthed, — skjøndt den efter det kongelige Sundhedscollegii Erklæring maa ansees for usandsynlig —, dog ikke tør forkastes, og da hendes Forsøg paa at dræbe Barnet er mislykket, maa det billiges, at hun ved den indantebe Dom ikke er anset for Barnefødsel i Dølgemaal eller Foster mord, hvorimod det, da hun efter det Ansøgte har haft den overlagte Hensigt at dræbe Barnet, maa bifalbes, at hun efter Lovens 6—6—22 og Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Membrum, er dømt til at have sit Liv forbrudt, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 24de November.

Nr. 304.

Aadvocat Broch

contra

Commissionsair **Charles Johannes Alexander Flint**, (Defensor Liebe), der tiltales for Bedrageri eller i alt Fald Attentat paa denne Forbrydelse.

Kronborg vestre Virks Gytrarets Dom af 5te Januar 1863: „Tiltalte Charles Johannes Alexander Flint bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lund, 30 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmith, 20 Rdl., samt Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1863: „Tiltalte Charles Johannes Alexander Flint af Helsingør bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ibsen og Alberti, betaler Tiltalte 15 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de under Sagen fremkomne Oplysninger ikke findes Grund til at foretage videre i Anledning af de

af Tiltalte for Høiesteret fremsatte Besværinger betræffende de hos ham foretagne Humsundersøgelser, saavel som Beskrivelsen af Forhørerne m. v., vil den indankede Dom i Genhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes de Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salarier at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. Advocaterne Brod og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, fra Kronborg vestre Virks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Charles Johannes Alexander Flint af Helsingø, der er sat under Justitiens Tiltale for Bedrageri og Forsøg paa denne Forbrøpdelse, ved Underrettens Dom anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 43 og 80, jfr. § 1, med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød samt derhos tilpligtet at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor og Defensor ved Underretten, Procuratorerne Lund og Schmith, respective 30 Rdl. og 20 Rdl.

De i den indankede Dom omhandlede Sigtelser imod Tiltalte ere følgende:

1) Af Indfibber Henrik Ottenbal i Gjentofte var Tiltalte, som formeentlig Incasator ved en, efter bemeldte Ottenbals Requisition den 18de Februar 1858, afholdt offentlig Auction over dennes Ret til at erholde Skjøde paa tvende Parceller fra en Gaard i Ramløse, samt over en Leie- og Brugsret til et Stykke Lørvejord fra samme Gaard, — ved hvilken Auction disse Rettigheder solgtes til Parcellist Søren Nielsen af Ørbø for 2,800 Rdl. —, søgt til at aflægge Regnskab for Incasationen og til at ubbetale det Sagsøgeren efter saadant Regnskab tilkommende Beløb, men blev frisunden for Ottenbals Tiltale, og det er af den bestfittede Sættedommer i nærværende Justitsag, Vireddommer Møller, antaget, at Tiltalte forsættlig og for derved at erhverve en pecuniær Fordeel har fremført urigtige Indsigelser under den nævnte civile Sag, og saaledes ved svigagtige Anbringender har opnaaet Frifindelsen.

Under den civile Sag har Tiltalte erklæret det for Usandhed, at han af Ottenbal var antagen som Incasator ved den paagjældende Auction, og kun villet erkjende at have assisteret denne ved Afholdelsen af Auctionen, navnlig ved Udfærdigelsen af Placater, Affattelsen af Conditionerne m. m., og med Hensyn til, at det i disse Conditioner var bestemt angaaende Kjøbesummens Berigtigelse, at Kjøberen, der maatte overtage og fra December Termin 1857 forrente den i Eiendommen prioriterede Gjæld til Beløb 1850 Rdl., skulde betale umiddelbart,

og inden 4 Uger fra Auctionsdagen, til Skifteretten i afgangne Jeppe Johansens Bo, den af Ottendal, der ved en med bemeldte Johansen i 1856 affattet Kjøbecontract havde erhvervet det Solgte, til Voet styrbige Restkjøbesum 850 Rdl. med Renter fra 11te December Termin 1856, men i Juni Termin 1858 Refsen til Tilstalte for at udbetales til Sælgeren eller anvendes til Dækning af dennes øvrige Gjæld, — har Tilstalte nægiet at stybde Ottendal Regnskab for det paa dennes Vegne oppebaarne Veløb, som formeentlig paa Tro og Love var overladt Tilstalte til Anvendelse paa den ene eller den anden af de i Conditionerne nævnte Maader, hvorhos Tilstalte har bemærket, at han, der havde ligesaa meget tilgode hos Ottendal, som det modtagne Veløb udgjorde, vel maatte være berettiget til deraf først at gjøre sig selv betalt. Da Ottendal imidlertid benægte, at Tilstalte paa den Tid, det omhandlede Salg fandt Sted, havde nogen Forbring paa ham, og paastod et Veløb af 5 Rdl., som Tilstalte skulde have modtaget af ham til Beskrivelse af de foreløbige Omkostninger ved Auctionen, medtaget ved Regnskabet's Opgjørelse, har Tilstalte modtaget Rigtigheden af dette sidste Anbringende, idet han derhos, med Benægtelse af at have modtaget en større Restkjøbesum end 41 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., fremlagde en Regning over sit formeentlige Tilgodehavende hos Ottendal til Veløb 80 Rdl. 3 Mk. Fremdeles har Tilstalte under Proceduren af den civile Sag benægtet at have været vidende om, hvorledes Kjøberen, Søren Nielsen, forinden Auctionskjøbets Udstedelse havde godtgjort Berigtigelsen af Kjøbesummen, samt at Sidstnævnte til ham som Incassator havde aflagt Regnskab for eller betalt nogen Deel af Kjøbesummen.

Det er nu vistnok en Følge af Indholdet af Auctionsconditionerne, ved hvilke det endog var paalagt Kjøberen blandt Udgifter udenfor Kjøbesummen at betale 1 pCt. af samme i Commissionsalarium til Tilstalte, at denne nødvendigen maatte ansee sig som Ottensens Besuldmægtige ved det omhandlede Salg, men heraf kan det ikke uledes, at Tilstalte ved at benægte sin Forpligtelse til at aflægge Regnskab for den ubetydelige Restkjøbesum, som han havde oppebaaret, havde nogen bebrageriff Hensigt, hvorimod han i værste Fald kun maatte have været at betragte som remere litigans, ligesom det ikke heller findes, at Tilstalte enten ved paa Ottendals Vegne at give Møde ved Samlingen i Jeppe Johansens Bo den 22de Marts 1858, da Kjøberen Søren Nielsens Tilbud om strax at betale den Voet tilkommende Andeel af Kjøbesummen med paaløbne Renter for 1¼ Aar blev modtaget, eller ved den 15de April derefter at udfærdige en Obitering til Søren Nielsen for Berigtigelsen af Auctionsconditionerne, har anerkjendt en anden Opfattelse af disse Conditioner for sit eget Vedkommende end den, han har gjort gjældende i Sagen mellem ham og Ottendal.

Naar Underdommeren dernæst vil have Tilstaltes Procedure under den nævnte civile Sag karakteriseret som svigagtig, deels fordi Tilstalte benægte at vide, hvorledes Kjøbesummen var bleven berigtiget, samt hvorledes Kjøberen havde godtgjort Auctionsconditionernes Opfyldelse, deels fordi Tilstalte, for at understøtte sit Anbringende om at være bemyndiget af Ottendal til uden Regnskabs Afreggelse at beholde Restkjøbesummen, maatte antages at have gjort Forsøg paa at give denne Rest Udseende af at være mindre, og hans formeentlige Tilgode-

havende hos Ottendal større, end de i Virkeligheden vare, da kan Overretten ikke heri give Underdommeren Medhold. Tilstalte gjorde nemlig ikke sit formentlige Tilgodehavende til Gjenstand for noget Contrastsmaal, men fremlagde alene sin Regning, — som han har paastaet at være affattet efter Hofmestrens og en Ibs Seddel, men ikke efter hans Regnskabsbog, og i hvilken han udtrykkelig under den civile Sag indbrømmede mulige Feiltagelser, som en Følge af at han ikke havde ført et formeligt Regnskab over hans og Ottendals Mellemværende —, for at oplyse, at Ottendal, ikke han selv, var Debitor. Vel erklærede Ottendal, at Regningen saavel i dens Heelhed som i hver Post for sig var et Opriind, men Urigtigheden af denne Procedure fremgaaer imidlertid af, hvad der er oplyst om Parternes Mellemværende, idet Ottendal i en Skrivelse til Tilstalte af 4de April 1859 har tilbudt denne i Betaling for nogle Reiser 15 Rdl., hvorimod det ikke her i Sagen kan komme i Betragtning, at Ottendal under den criminelle Undersøgelse imod Tilstalte har udsagt, at heri ikke skulde ligge en Auerkjendelse af, at Tilstalte virkelig havde et Krav paa ham, hvorhos Ottendal under den ommeldte Undersøgelse, hvad angaaer forskellige Breve, som af Tilstalte ere opførte paa Regningen, beels har indbrømmet at have anmodet Tilstalte om at skrive et af dem, beels isvrigt for en Deel har indskrænket sin Venægtelse til, at han ikke kunde mindes, at han havde anmodet Tilstalte om at skrive dem; overhovedet skjønnes det ikke, — efter Begges Usikkerhed om Bestaffenheden af deres indbyrdes, igjennem et længere Tidrum fortsatte og mange af Ottendals Anliggender vedrørende, Mellemværende, samt efter den Maade, hvorpaa Ottendal efter sine Forklaringer af og til har givet Tilstalte Betaling eller Godtgjørelse for den af denne ydede juridiske Assistance —, at Tilstaltes Procedure under Sagen med Ottendal kan karakteriseres som svigagtig, enten med Hensyn til den Betydning, han vilde have Auctionsconditionerne tillagt, eller hans Paastrand om at have ligesaa meget eller mere tilgode hos Ottendal, end han paa bennes Begne havde oppebaaret af Kjøbesummen, idet Tilstalte, — saafremt det i sig selv nævnte Hensende maatte have været antaget, at hans fremlagte Regning var opskruet, samt at hans Beregning af Restkjøbesummens Størrelse led af saa væsentlige Feiltagelser, at de ikke burde have undgaaet hans Opmærksomhed —, ei heller kunde betragtes anderledes end som temere litigans og ikke som Bedrager.

Usandheden af Tilstaltes Venægtelse af at vide, hvorledes Kjøbesummen var berigtiget, og hvorledes Kjøberen havde godtgjort Auctionsconditionernes Opfyldelse, kan ikke uden Tvivl, som af Tilstalte paaberaabt, tilskrives Forglemmelse, naar henføres til det lange Tidrum, der var foregaaet efter Mødet i Zeppe Johansens Bo den 22de Marts 1858 og Udsættelsen af Dviteringen af 15de April næstefter, og Ubetydeligheden af det Overstud af Kjøbesummen, som var kommet Ottendal tilgode.

Naar endelig Underdommeren har formeent, at Tilstaltes Venægtelse under den civile Sag af Modtagelsen af 5 Rdl. til Bestribelse af Auctionsomkostningerne er svigagtig, da er det vel i nærværende Sag oplyst ved Tilstaltes egen Bedgaaelse, at han i Anledning af den tidtommeldte Auction har af Ottendal modtaget et Beløb af 10 Rdl.; men ligesom Tilstaltes Anbringende om, at Beløbet

er godtgjort Ottendal enten ved contant Tilbagebetaling eller ved Liquidation i andet Mellemværende, forholder sig rigtigt med Hensyn til 5 Rdl. som Ottendal har indrømmet at have faaet tilbagebetalt, saaledes fremgaaer det saavel af denne Omstændighed som af det hele ovenfor beskrevne Forhold mellem Begge, at Tiltalte, ved i Anledning af Auctionen modtog et Pengebeløb af Ottendal, men som tillige maa antages at have havt meget andet Mellemværende med denne, kunde ansee sig beføiet til at benægte at have modtaget Beløbet netop til Bestribelsen af Omkostningerne ved Auctionen, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at han ikke har seet sig istand til imod Ottendals Benægtelse at bevise, at det hele Beløb er betalt eller godtgjort denne i Mellemregning.

Overretten kan i Henshold til alt Ovennævnte ikke under denne Deel af Sagen ansee Tiltalte overbeviist noget Bedrageri eller Forsøg derpaa.

2) Forsaauidt Parcellist Jørgen Petersen af Libirke har sigtet Tiltalte for at have bedraget ham for 15 à 25 Rdl. ved Incassationen af et Beløb paa 50 Rdl., hvoraf Tiltalte skulde have paaskudt sin at have modtaget 25 Rdl. til Jørgen Petersen, thiøndt han i Virkeligheden havde oppebaaret den fulde Sum hos bennes Debitor, bemærkes, at Tiltalte har givet den paagjældende Debitor Dvittering for 50 Rdl., samt at Jørgen Petersen selv har kvitteret for at have faaet Rigtighed af Tiltalte for 50 Rdl., og, da Jørgen Petersen, der har erkjendt Underkristen paa sin Dvittering af 28de October 1859, ikke mod Tiltaltes Benægtelse har beviist sit Anbringende, at Dvitteringen, som han underkrevet uden at have gjennemlæst den, af Tiltalte blev oplæst som angaaende et Beløb paa 25 Rdl., vil Tiltalte ogsaa i denne Deel af Sagen, hvori Underdommeren har antaget, at Spørgsmaalet om criminelt Ansvar for Tiltalte maatte bortfalde derved, at Jørgen Petersen i Forhøret af 21de Juli f. A., efterat Tiltalte havde erklæret sig villig til at udbetale af denne paastaae de 15 Rdl., har frasalbet Tiltalte imod Klint i den heromhånlede Henseende —, være at frifinde for Actors Tiltale.

3) Fremdeles kan Tiltalte ikke, — hvad ei heller af Underdommeren er antaget —, ansees skyldig i Bedrageri eller Forsøg derpaa ved den af ham til Parcellist Søren Nielsen udfærdigede Regning over Omkostningerne ved Auctionen af 18de Februar 1858.

4) Derimod har Underdommeren fundet Tiltalte skyldig i Forsøg paa Bedrageri ved hans Procedure i en af ham imod Parcellist Niels Madsen Alume ved Kronborg vestre Birks Ret anlagt og den 20de April f. A. paadømt Sag, forsaavidt Tiltalte i denne Sag, — hvori han havde søgt bemeldte Niels Madsen til Betaling af 47 Rdl. 5 Mk. 1 Sk., hvoraf 45 Rdl. 4 Mk. 13 Sk. udgjorde Beløbet af tvende, af Tiltalte betalte, Regninger fra Overretsprocurator Alberti for Udførelsen af en Overretssag mellem Niels Madsen og Rasmus Andersen, og 2 Rdl. 4 Sk. var for Tiltaltes Udlæg og Uleilighed ved Indsendelsen af Beløbet —, benægtede at have af Sagsøgte modtaget 72 Rdl. eller en eneste Skilling til Dækning af det paastævnte Beløb. Dette Underrettsdommens Resultat er støttet paa, at efter det i Forhørerne Fremkomne havde Niels Madsen i Anledning af hans Sag med den ovennævnte Rasmus Andersen indtil den 28de

Marts 1861 ubbetalt Tiltalte ialt 79 Rdl. eller i alt Falb 72 Rdl., medens Tiltaltes Udgifter i Anledning af Sagen indtil bemelte Dag kun udgjorde 40 Rdl. 4 Mk. 3 St., derunder indbefattet et Forstud til Procurator Alberti paa 15 Rdl., og, da efter Niels Madsens Conto i Tiltaltes Regnskabsbog i det til Procurator Alberti ubbetalte Beløb 45 Rdl. 4 Mk. 13 St. var indbefattet det nævnte Forstud paa 15 Rdl., var det urigtigt, naar Tiltalte under Proceduren med Niels Madsen i sit Indlæg af 25de Februar 1862 samt i en Protocollation af 18de Marts næstefter nægtebe at have modtaget noget til Dækning af den paastævnte Fordring, hvorhos Nægtelsen maatte anses for svigagtig, da bemelte Conto, saaledes som den er bleven suppleret, tydelig viser sig at være lagt til Grund for Tiltaltes Søgemaal imod Niels Madsen.

Tiltalte har erkjendt som Afdrag paa Omskifningerne m. m. i Anledning af den ommelte Sag imellem Niels Madsen og Rasmus Andersen, — under hvilken Niels Madsen for Mishandling af Rasmus Andersens Søn ved Underrettens Dom blev idømt Fængsel paa Vand og Brød, men ved Overrettens Dom en Pengebød —, at have modtaget efterhaanden circa 72 Rdl., men ved Siden heraf har han anbragt, at Niels Madsen havde lovet ham for hans Hjælp i Sagen, navnlig hvis Straffen forandrede til en Pengemulct, et Honorar af 100 Rdl., hvorfor Tiltalte, der intet Beviis havde for dette Løfte, fandt det hensigtsmæssigt ved at anlægge Sag imod Niels Madsen at gaae ud fra, at de af denne ubbetalte Beløb vare Afdrag paa det lovebe Honorar. Vel har nu Niels Madsen erklæret ikke at kunne mindes at have givet Tiltalte et bestemt eller ubestemt Løfte om et saadant Honorar, men efterhaanden at have ubbetalt Tiltalte de Beløb, som denne affordrede ham, under Opgivende af, at de vare fornødne til den paagjældende Sags Drift, ligesom Tiltalte ikke heller har kunnet angive Tiden eller de nærmere Omstændigheder ved det omspurgte Løfte videre, end at det blev givet engang, da Niels Madsen beklagede sig over ikke at kunne faae nogen Anden til at tage sig af Sagen; men det skjønnes dog ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at tillægge Tiltalte den bebrageriske Hensigt at tilvende sig en Betaling af et større Beløb, end han efter egen Formening havde tilgode hos Madsen.

I Henhold til alt Ovenstaaende, og da Overretten, — forfaavidt der under den criminelle Undersøgelse har været Spørgsmaal om Pansætning af nogle Tiltalte betroede Obligationer samt om hans Forhold til Huusmand Niels Nielsen af Aggebo —, er enig med Underbommen i, at der i disse Henseender intet criminel Ansvar kan paahvile Tiltalte, vil altsaa denne, — der er født den 26de Februar 1828 og ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet —, i det Hele være at frifinde for Actors Tiltale i nærværende Sag.

Derimod findes Underretsbommen i Henseende til dens Bestemmelser angaaende Actionens Omskifninger, deriblandt de Actor og Defensor tilkjenbte Salairer, hvis Størrelse bifaldes, efter Omstændighederne at maatte stadfæstes“.

Onsdagen den 25de November.Nr 34. **Commissiönair Flindt (Selv)**

contra

Justitsraad, Licentiatius juris Petersen (Sugen),
angaaende trykte Injurier.

Kronborg vestre Birketings Dom af 29de Martz 1859: „Indstævnte, Commissiönair E. Flindt, bor for Citanten, Justitsraad, Licentiatius juris, Birkedommer Petersens, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger hæves. Den befalede Sagfører, Procurator Lund, tillægges i Salarium 20 Rdl., der udredes af det Offentlige, saavel som alle af undertegnede Sættedommers og Skrivers Beskikkelse flydende Udgifter efter formerende Regning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Mai 1863: „Den af Citanten, Justitsraad, Licentiatius juris Petersen over Indstævnte, Procurator E. G. Schmith, nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge, ligesaa lidt som Citantens Paastand om Mortification af en Deel af Underretsdømmens Præmisser. De ovennævnte, for Citanten i den paaflagede Artikel i Frederiksborg Amtstidende, Nr. 111 for den 21de September 1858 indeholdte fornærmelige Udladelser, der gaae ud paa en Sammenligning af Citantens Forhold med Oppebærelsen af den omhandlede Recognition med et Tyveri eller andet lignende Giendomsindgreb bor døde og magtesløse at være og ikke komme Citanten til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte, hvilket ligeledes bor være Tilfældet med den i samme Artikel under Spørgsmaalet Nr. 3 indeholdte, for Citanten fornærmelige Injuration om, at han i sin Embedsvirkksomhed skulde have gjort sig skyldig i en stor Deel Misligheder, og bor Indstævnte, Commissiönair E. Flindt, for sit i saa Henseende udviste Forhold og for den af ham i den paaflagede Artikel mod Citanten fremsatte fornærmelige Sigelse, for ved den i Artiklen ommeldte Leilighed bitterlig at have gjort sig skyldig i ulovlig Sportulering, til Frederiksborg Amts Fattigkasse erlægge en Mulet af 200 Rdl. Saa betaler Indstævnte Flindt og til det Offentlige det Retsgebyr og Skriverjalarium, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Underretten for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til den befalede Sagfører, Procurator Lund, 20 Rdl., foruden de med Sættedommers og Skrivers Beskikkelse forbundne Udgifter efter Regning. Endelig betaler Indstævnte Flindt til Citanten Sagens Omkostninger

for Overretten med 30 Rdl., hvorimod disse Omkostninger for Indstævnte Schmiths Vedkommende ophæves. Den af Indstævnte Hlindt under Proceduren brugte Uttring: „at Citanten har søgt at vaske sine Hænder rene ved at smutte ud af en uanstændig Bagdør“, mortificeres. Procuratorerne Maag, Larsen, Blæksberg og Barfoed samt Prøveprocurator Albrechtsen tillægges i Salarium, den Første 15 Rdl. og hver af de Andre 5 Rdl., hvilke Salairer udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afspærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Med Bemærkning, at der, da Indstævnte ikke fra sin Side har indanket Sagen for Høiesteret, ikke her for Retten er Spørgsmaal om hans i forrige Instants over Sættedommeren nedlagte Paastande, men alene om de af ham over Citanten nedlagte, forsaavidt de ved den indankede Dom ere tagne til Følge, og i Henhold til de i Dommen i denne Henseende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten, Justitsraad, Licentiatius juris Peterjen, paaanket en af Procurator C. G. Schmith som bekliftet Sættedommer inden Krouborg vestre Birketing den 29de Marts 1859 affagt Dom i en Sag, Citanten efter erhvervet Bevilling til fri Proces havde anlagt imod Indstævnte, Commissionair Hlindt, i Anledning af en af denne i Frederiksberg Amtstidende Nr. 111 for den 21de September 1858 indrykket Artikel, hvorved Indstævnte har anseet sig fornærmet, ved hvilken Dom Indstævnte er freifunden for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger ophævede, medens Udredelsen af Salairer til Sidstnævntes for Underretten bekliftede Sagsfører, Procurator Lund, 20 Rdl., og af de af Sættedommerens og Skriverens Bekliffelse flydende Udgifter ere paalagte det Offentlige. Citanten, der har paaalaaet Underrettsdommen forandret, har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand, der gif ud paa, at Indstævnte Hlindt ansees efter Lov af 3die Januar 1851 § 9 med Fængsel i 8 Maaneder eller i alt Fald med en Mulct af 300 Rdl., at Indstævntes Uttringer i den paaalagte Artikel: „Skulde dette Spørgsmaal blive besvaret bekræftende, da kan man i Sandhed lykønske Tyven; thi han vil da sikkerligen ogsaa i Analogi dermed kunne befri sig for Straf ved at tilbagelevere de af ham stjaalne Koster, naar det kniber“, — og „det vil neppe kunne ansees som ganske umuligt, at der i saa Tilfælde vilde

opbages en stor Deel Misligheder", mortificeres, saa at de ikke komme Titanten til Skade paa gode Navn og Rygte, at Indstævnte tilpligtes at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, som om den ikke havde været beneficeret, derunder indbefattet alle af Sættedommerens og Sriverens Bestikkelse flydende Udgifter og Salair til den befalede Sagsfører, samt endelig, at Indstævnte anses med en paafølgende Mulct for hans under Proceduren brugte fornærmelige Skrivemaade, og at de af ham saaledes brugte fornærmelige Ublabelser mortificeres, og har Titanten herhos endvidere for Overretten paaستاet, at Underrettsdommens Præmisser, forsaavidt angaaer nogle i samme indeholdte, for Titanten formeentlig fornærmelige Ublabelser, mortificeres, og at Sættedommeren, Indstævnte Procurator Schmith, anses for sit injurierende Forhold, samt endelig at begge de Indstævnte in solidum tilpligtes at udrede Appellens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte Glindt har derimod efter meddeelt Bevilling til fri Proces ved sin befalede Sagsfører, Procurator Alberti, paaستاet Underrettsdommen stadfæstet og Titanten tilpligtet at betale alle af Appellen flydende Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salair til de ved Optagelsen af nogle — medens Sagen har henstaet for Overretten — af Indstævnte optagne Tingsvidner bestillede Sagsførere, Prøveprocurator Albrechtsen, Procuratorerne Larsen, Blæsberg og Warfoeb, saavelsom til Procurator Alberti, og Indstævnte Procurator Schmith, har, ligeledes efter meddeelt Bevilling til fri Proces, ved sin bestillede Sagsfører, Procurator Maag, paaستاet Underrettsdommen stadfæstet, eller sig i hvert Fald frifunden for ethvert Ansvar i Anledning af samme, og Titanten paalagt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Procurator Maag.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (F. Hægel). — Trykt hos J. H. Schultze.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 39.

Den 11te December.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 25de November.

Nr. 34.

Commissionair Flindt
contra

Juristsraad, Licentiatius juris Petersen (see forrige Nr.).

I den paagjælbende Artikel i Frederiksborg Amtstidende for den 21de September 1858, som Indstævnte Flindt har vedkjendt sig, og for hvilken han har paataget sig Ansvar, hebdet det, at i Midten af det foregaaende Aar var en i Kronborg vestre Birk, i hvilket Titanten dengang som Birkebonner og Skriver var Skifteforvalter, boende Gaardeier afgang ved Døden uden at efterlade sig Paaarvinger, — at Enken strax afleverede til Skifteforvalteren et Selveiertestament, hvorved Egtesolkene gjensidig havde indsat den Længstlevende af dem til Univerfalarving, og at hun desuagtet blev opkaldt paa Birkecontoiret og af Skifteforvalteren selv affordret en Recognition af over 160 Rdl., hvortil søies, at man, da man i den senere Tid saae Birkebonnerens Embedsvirksomhed offentlig stillet i et mindre gunstigt Lys, ogsaa fandt paa at undersøge ovenmeldte Sag lidt næiere og besluttede offentligen at omtale samme, men at Skifteforvalteren formodentlig har erfaret det, da han skal have tilbagebetalt Enken den oppebaarne Recognition.

Til denne Beretning knyttet derefter nogle Spørgsmaal til Juritsministeriet, blandt Andet under Nr. 2, om en Embedsmand kan fri sig for Ansvar ved at tilbagebetale Paagjælbende de af ham oppebaarne ulovlige Sportler, i Særdeleshed naar dette skeer paa en Tid, da en stærk Formodning taler for, at Frygten for offentlig Omtale har drevet ham til dette Skridt, hvortil søies den allerede ovenfor citerede Passus: „Skulde dette Spørgsmaal blive besvaret bekræftende, da kan man i Sandhed lykønske Lyven, thi han vil da sikkert ogsaa i Analogi dermed kunne fri sig for Straf ved at tilbagegive de af ham stjaalne Koster, naar det kniber“. Efter endelig at have fremsat et 3die Spørgsmaal til Over-

øvrigheden, om den ikke i de mange indkomne Klager over Skifteforvalterens og Birkedommerens Embedsvirksomhed skulde finde tilstrækkelig Anledning til at lade denne undersøge, yttres derpaa, „at det neppe vil kunne ansees som ganske umuligt, at der i saa Tilfælde vilde blive opdaget en stor Deel Misligheder, hvis ellers det gamle Ordprog: „Der gaar ikke Røg af en Brand, uden der er Ild deri“, endnu har nogen Betydning“.

At der i den paalagde Artikel indeholdes en for Titanten fornærmelig Sigtelse for ved den i Artiklen ommeldte Leilighed, vitterligt at have gjort sig skyldig i ulovlig Sportulering, fremgaaer klart af Artiklens eget Indhold, og er derhos af Indstævnte Glindt ligefrem indrømmet, og det bliver derfor kun at undersøge, hvorvidt Sigtelsens Rigtighed er beviist.

Dette kan imidlertid ikke statuere. Efter Titantens Fremstilling af det Paaforede, som ikke er modbeviist ved de af Indstævnte tilveiebragte Beviisligheder, hidrører nemlig Recognitionens Erlæggelse fra en Feiltagelse fra Titantens Side, foranlediget ved, at det ved den af vedkommende Contoirist flere Tilførsel af Dødsanmeldelsen i Skifteprotocollen, — hvilken Tilførsel isørgt, efter hvad der er in confesso, er steet af Indstævnte Glindt selv, der dengang, som Contoirist hos Titanten, havde det Hverv, at gjøre disse Tilførsler —, var anført, at Enken hensab efter Testamentet i uftistet Bo, hvorfor Titanten, der antog, at her forelaae et af de almindelige Tilfælde, hvor en Enke henfælder i uftistet Bo med et eller flere umyndige Børn, lod Enken affordre den befalede Recognition, uden at han forinden havde gjennemlæst Testamentet, uagtet han vel har underskrevet den Testamentet givne Foreviisningspaategning.

At Titanten saaledes kan have underskrevet Foreviisningspaategningen paa Testamentet uden at have gjennemlæst dette, er i og for sig ikke uantageligt, og noget Beviis for, at han skulde have kjendt Testamentets Indhold, forinden han affordrede Enken Recognitionen, er ikke tilveiebragt. Titantens Fremstilling gaaer dernæst ud paa, at efterat han andetsteds fra var bleven gjort opmærksom paa, at der formeentlig var indløbet en Feiltagelse ved Recognitionens Erlæggelse, — mod hvilken isørgt ingen Indsigelse var fremsat, hverken af Enken eller af hendes Radværge, dengang Recognitionen blev affordret og erlagt —, undersøgte han Testamentet, og da han deraf erfarede, at ingen Recognition skulde have været erlagt, tilbagebetalte han Enken Recognitionen, der i sin Tid var bleven indført i Birkets Sporteljournal, hvor ogsaa Justitsfondsafgiften var beregnet af Gehjret.

Da det efter det Anførte ikke er beviist, at Titanten mod bedre Vidende og Villie har afkrævet Enken den omhandlede Recognition, kan Indstævnte Glindt ikke undgaae Ansvar for den i Artiklen indeholdte fornærmelige Sigtelse mod Titanten for ved den ommeldte Leilighed vitterlig at have gjort sig skyldig i ulovlig Sportulering, hvilket Ansvar vil være at bestemme efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om Mortification med Hensyn til denne Sigtelse, da saadan Paastand ikke er nedlagt.

Hvad dernæst Spørgsmaalet Nr. 2 og den dertil knyttede Sammenligning angaaer, har Indstævnte vel nægtet herved at have villet betegne Titantens

Forhold ved Oppebærelsen af Recognitionen som et Tyveri; men det skjønnes dog ikke rettere, end at der efter hele Sammenhængen og Forbindelsen med det Foregaaende, heri indeholdes en for Titanten fornærmelig Sammenligning af hans ommeldte Forhold med et Tyveri eller andet lignende Tiendomsindgreb, hvorfor Indstævnte ligeledes vil være at drage til Ansvar efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, hvorhos Ublabelserne efter Titantens Paastand ville være at mortificere.

Hvad endelig angaaer Spørgsmaalet Nr. 3 og den til samme knyttede Formodning, maa Titanten gives Medhold i, at heri indeholdes en for ham fornærmelig Insinuation om, at han i sin Embedsvirksomhed skulde have gjort sig skyldig i en stor Deel Misligheder, uden at den tilføiede Betingelse kan betage Insinuationens fornærmelige Charakter, og da Indstævnte ikke har godtgjort dens Besøielse — som navnlig ikke fremgaaer af Titantens Afstedbigelse — vil Indstævnte skuldt for denne Insinuation være atanset efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 2det Membrum, hvorhos Insinuationen efter Titantens Paastand vil være at mortificere.

Den Straf, som Indstævnte skuldt efter det Foransførte har forskyldt efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste og 2det Membrum, findes passende at kunne bestemmes til en Mulct af 200 Rbl., der tilfalder Frederiksborg Amts Fattigkasse.

Foraauidt Titanten har paaftaaet Indstævnte skuldt anset, fordi han under Proceduren for Underretten har ytret, at Titanten ved sit under Sagen omhandlede Forhold har gjort sig skyldig i „bedragerisk Embedshandling“ og i „Urebelighed“, og disse Yttringer mortificerede, findes heril ikke tilstrækkelig Anledning, da de omhandlede Yttringer, der væsentlig ikke ere andet end en Gjentagelse af, hvad der er sagt i Artiklen, og maa antages ifkun at være brugte af Indstævnte til Støtte for den af ham neblagte Frisindelsespaastand, ikke skjønnes at kunne karakteriseres som usømmelig Procedure, hvilken Charakteristil vel snarere kan tillægges en anden under Indstævntes Procedure forekomende Ublabelse, nemlig: „at Titanten har søgt at vasse sine Hænder rene ved at smutte ud af en uanstændig Vagbør“, for hvilken Ublabelse Titanten ogsaa har paaftaaet Mulct og Mortification, men til at anvende Mulct for denne Ublabelse, findes der dog ikke tilstrækkelig Anledning, hvorimod Ublabelsen vil være at mortificere.

Den af Titanten neblagte Paastand over Sættedommeren, Indstævnte. Procurator Schmith, skjønnes ikke at kunne tages tilfølg, da det ikke kan statueres, at de Ublabelser i Underrettsdommens Præmisser, hvorover Titanten har anket, ere brugte af Sættedommeren i den Hensigt at fornærme Titanten, hvorimod de maa antages at være grundede i Sættedommerens, efter det Resultat, hvortil Overretten er kommen, isvrigt urigtige Opfattelse af Sagen, og ligesaauidt findes der Føie til, efter Titantens Paastand, at give nogen Mortification af en Deel af Underrettsdommens Præmisser, da det i saa Henseende maa være Titanten tilstrækkelig Fyldestgjørelse, at Præmisserne efter Overrettens Dom maa anses bortfaldne.

Sagens Omkostninger for Underretten vil Indstævnte skuldt have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos han i Salarium til Titantens befalede Sagsfører for Underretten, Procurator Lund, vil have at betale

20 Rdl., ligesom han endvidere vil have at betale de af Sættebommerens og Skriverens Bestikkelse flydende Udgifter efter Regning.

Endelig vil Indstævnte Flindt have at betale Citanten Sagens Omkostninger for Dverretten med 30 Rdl., hvorimod disse Omkostninger for Indstævnte Schmiths Vedkommende ville være at ophæve.

Forsaavidt Sagen i 1ste Instants har været beneficeret for Citantens Vedkommende attesteres, at Sagens Behandling af Sættebommeren ikke har været forbundet med noget ulovligt Ophold, hvilket ligeledes er Tilfældet med den befalede Sagsførelse for Dverretten.

Den befalede Sagsførelse for Dverretten har været lovlig.

Den for Indstævnte Schmith her for Retten bestillede Sagsfører, Procurator Maag, og de under de af Indstævnte Flindt optagne Tingsvidner bestillede Sagsførere, Procuratorerne Larsen, Blæsberg og Barfoed samt Prøveprocurator Albrechtsen, ville være at tillægge i Salarium, Procurator Maag 15 Rdl., og hver af de Andre 5 Rdl., hvilke Salairer samtlige ville være at udrede af det Offentlige, hvorimod der efter Sagens Udfald ikke vil kunne tillægges Indstævnte Flindts her for Retten bestillede Sagsfører, Procurator Alberti, noget Salair.

Under Sagen er ikke begaaet nogen Dvertrædelse af Stempelpapirs- lovgivningen".

Nr. 343.

Advocat Heinrichsen

contra

Ane Tørgensen, Søren Pedersens Hustru, (Defensør Liebe),
der tiltales for at have forledet til falsk Forklaring for Retten.

Amager Birkis Etrarets Dom af 13de August 1863: „De Tiltalte Ane Tørgensen, forhenværende Kaffejænter Søren Petersens Hustru, og Smedesvend Frederik Peter eller Peter Frederik Høyer bør hver især hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Møller, og til Defensør, Procurator Eltong, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1863: Birketingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensør her for Retten, Prøveprocurator Laksen og Procurator Levinfen, betaler Tiltalte Ane Tørgensen, forhenværende Kaffejænter Søren Petersens Hustru, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil inbankede Sag tiltales Ane Førgensen, forhenværende Kaffejænter Søren Petersens Hustru for at have forledet en i 1ste Instants Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, til falf Forklaring for Retten.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Dplyste tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte, da hun havde erfaret, at bemeldte Medtiltalte, der i det sidste Par Aar jevnlig havde kjøbt Brændeviin hos Tiltalte, var tilsagt til Møde i Retten i Anledning af en imod hende for ulovligt Brændeviinsubsalg paabegyndt Undersøgelse, har opfordret denne til i Retten at forklare, at han ikke havde kjøbt Brændeviin hos Tiltalte, hvilket han ogsaa lovede hende, og inden Retten afgav en hermed overeensstemmende Forklaring, samt at hun, da fornævnte Medtiltalte inden sit andet Møde raadsførte sig med hende, angaaende hvad hun meente, han skulde forklare i Retten i Anledning af et andet Vidnes Udsagn om, at han antog, at tidnævnte Medtiltalte havde kjøbt Brændeviin til ham hos Tiltalte, hvorfor han agtede at sige, at han havde angivet for Tiltalte, at Brændevinen var til ham selv, og at han derfor havde faaet denne Brændeviin gratis hos hende, da han havde udført Arbejde for hende, opfordrede ham til at fastholde sin første Forklaring, om slet ikke at have faaet Brændeviin hos hende uden til Mesteren, for hvilket han ikke havde betalt, hvilkens Opfordring Medtiltalte dog ikke efterkom, hvorefter han afgav den af ham selv paatænkte urigtige Forklaring.

For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 13de September 1813 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, naar undtages, at hun ifjor frivilligen har erlagt Mulct for uberettiget Ræringsbrug, ved den inbankede Dom retteligen anseet efter Forordningen af 15de April 1840 § 11, jfr. § 5, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Underretssagsførerne, for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaantet, være at slabsæste“.

Torsdagen den 26de November.

Nr. 48. Proprietair J. Lange (Advocat Liebe)
contra

Christen Jensen Alfsing (Advocat Heinrichsen, efter Ordre),
angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at lade en den

11te September 1852 af Candidatus philosophiæ Wiborg til Fru Lange paa Hlintholm udstedt Obligation, stor 500 Rdl., hvorved er givet Pantet i Søviggaard, aflæse og udslette af Pantebogen.

Salling Herredstings Dom af 12te August 1861: „Indstævnte, Proprietair J. Lange paa Hlintholm, bør for Citanten, Cieren af Søviggaard pr. Barde Christen Jensen Alsing, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Forfaavidt den af Citantens Sagfører, Procurator Johnsen, den 6te Mai d. A. i Retten fremlagte Declaration fra Cand. phil. Wiborg af 13de Juni 1856 er skrevet paa ustemplet Papir, forbeholdes Statskassens Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1862: „Indstævnte, Proprietair J. Lange af Hlintholm, bør under en Mulet af 2 Rdl. til Svendborg Amts Fattigkasse, for hver Dag han sidder Dommen overhørig, lade den ovennævnte den 11te September 1852 udstedte og den 14de Mai 1856 tinglæste Panteobligation aflæse som saadan og udslette af Pantebogen. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Procurator Bang tillægges i Salair 15 Rdl. af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da Citantens for Høiesteret fremsatte subsidiaire Paastand om, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af Indstævntes Ed, som støttet paa en fra et for Høiesteret fremlagt nyt Document hentet, ikke i de foregaaende Instantser fremkommen, Indsigelse, ei mod den af Indstævnte fremsatte exceptio instantiæ kan komme i Betragtning, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salarium, der bestemmes til 60 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indtante Doms Præmisser lyde saaledes: „Den 12te October 1855 blev imellem Citanten Christen Jensen Alfsing af Søviggaard og daværende Eier af bemeldte Gaard Candidatus philosophiæ Wiborg oprettet en Kjøbecontract, hvorved denne Gaard overdroges Citanten blandt Andet paa Bilkaar, at han overtog Pantegjælden med et Beløb af 9,000 Rdl., og den 13de Juni 1856 fik Citanten Kjøbe paa Gaarden, hvilket Kjøde ved dets Tinglæsning har faaet Paategning blandt Andet om, at der den 14de Mai f. A. er læst en Obligation af 11te September 1852 stor 500 Rdl., hvorved Sælgeren Wiborg har meddeelt Fru Lange til Flintholm Prioritet i Søviggaard med Tiliggende næst efter 10,700 Rdl. Da imidlertid den forommeldte Kjøbecontract var tinglæst den 17de October 1855, samt da Gjælden efter Obligationen af 1852 ikke var indbefattet under den Prioritetsgjæld, som Citanten ved Kjøbecontracten havde forpligtet sig til at overtage, søgte han, — der ikke før efter Afslutningen og Tinglæsningen af Kjøbecontracten havde faaet Kundskab om Tilværelsen af Obligationen af 11te September 1852 og derhos af fornævnte Wiborg havde modtaget en Erklæring, dateret den 13de Juni 1856, hvori Sidstnævnte erkjender i sin Tid at have laant af Fru Frederikke Lange til Flintholm 500 Rdl. med den Bemærkning, at denne Gjæld er en Privatgjæld, der aldeles ikke angaaer hans Eftermand paa Søviggaard eller dennes Eftermænd, samt med Tilføiende, at hvis Gjælden skulde blive omtalt ved Tinglæsningen af det samme Dag til Citanten udstedte Kjøde, indstaaer han, Wiborg, for Indfrielsen uden videre Udgift for Citanten —, i nærværende i første Instants ved Salling Herredsting anlagte Sag Indskævnte, Proprietair F. Lange af Flintholm, som nuværende Eier af den omtalte Obligation af 11te September 1852 til at lade samme aflæse og udskifte af Pantebogen samt til at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst.

Den i denne Sag den 12te August 1861 affagte Underretsdom, hvorved Indskævnte blev frifunden for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger ophævedes, har Citanten ifølge Dpreisningsbevilling af 3die Juni d. A. og efter dertil meddeelt fri Proces ved Stævning af 7de Juni d. A. indbragt her for Retten, hvor hans Paastand er, at Underretsdommen forandres overeensstemmende med hans Paastand i 1ste Instants, at Indskævnte betaler Processens Omkostninger for Underretten samt Retsgebyr m. v. for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, og at der tillægges hans beskikkede Sagsfører, Procurator Bang, Salair.

Da Indskævnte, skjøndt han findes lovligt skævnet, hverken er mødt eller har ladet møde for Overretten, vil Sagen her i Medfør af Lovens 1—4—30, ifr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, være at paafjende efter de af Citanten fremslagte Documenter, navnlig Underretsacten.

Da Pantebrevet af 11te September 1852 er læst til Ting efter Udløbet af den i Lovens 5—7—7, ifr. 5—3—30, forestrevne Tid, kan den Creditor deri tilfagte Panteret saavel efter disse Lovsteder, ifr. Placat af 8de Juni 1787, som efter Forholdets Natur først betragtes som erhvervet af ham den 14de Mai 1856, paa hvilken Dag Panteforskrivningen, som meldt, blev tinglæst, og da nu den

Publicitet, som Tinglæsningen har givet Citantens Kjøbecontract, allerede fra den 17de October 1855 har hindret Tredeemand og dermed ogsaa Indstævnte i contractmæssigt at erhverve Rettigheder med Hensyn til den solgte Eiendom, som præjudicerede Citantens Ret efter Contracten, saa skjønnes det ikke bedre, end at Indstævntes Panteret maa staae tilbage for Citantens Ret, ikke mindre end om Pantebrevet først var udfædt og tinglæst i Tidsrummet imellem den 17de October 1855 og den 14de Mai 1856.

At Citanten, før han fik Skjøde paa Søviggaard, havde faaet Kundskab om Pantebrevets Tilværelse, kan selvfølgelig ikke forandre hans ved Kjøbecontractens Tinglæsning i god Tro erhvervede retlige Stilling, ligesom Citanten ikke heller med Grund kan siges ved Modtagelsen af den af Wiborg den 13de Juni 1856 udfædte Erklæring at have paataget eller paadraget sig nogen Forpligtelse til Indfrielsen af den omhandlede Obligationsgjæld.

Den af Citanten neblagte Paastand om Underrettsdommens Forandring vil derfor blive at tage tilfølg, saaledes, at der i Henshold til Danske Lovs 1—5—15 fastsættes en daglig Mulct for Dommens Opfyldelse, der bestemmes til 2 Rdl. og tilfalder Amtets Fattigkasse.

Processens Omkostninger saavel for Under- som Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve og det Citantens befalede Sagsfører tilkommende Salair, der bestemmes til 15 Rdl., at udrede af det Offentlige. Den befalede Sagsførelse for Overretten har været lovlig.

Her for Retten er ikke begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det flemplede Papirs Brug“.

Nr. 303.*

Advocat Hansen
contra

Thomas Christian Nielsen, (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold og ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Dronninglund Herreds Exrærets Dom af 21de Mai 1863: „Tiltalte Thomas Christian Nielsen Besterflov bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Logstrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Wiborg Landsøverrets Dom af 3die August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Morville, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

Foraaavdte Tiltalte er sigtet for ulovlig Disposition over udlagt Gods, vil der være at tillægge ham Frisindelse, da de omhandlede Røer,

efter de navnlig for Høiesteret fremkomne Oplysninger, maa antages at have tilhørt A. Chr. Jensen Feiborg, og Tiltalte saaledes i Henhold til Udlægsforretningen maa anses at have været berettiget til at foretage Salget med hans Samtykke.

Derimod maa det med Hensyn til det i Dommen isvrigt omhandlede Forhold, i Henhold til de i den Henseende anførte Grunde, billiges, at Tiltalte er ansæet med den i Dommen fastsatte Straf, samt at Actionens Omkostninger ere ham paalagte.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huusmand Thomas Christian Nielsen af Besterstov for bedrageligt Forhold samt for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Efterat der den 19de Juli f. A. ifølge Forlig og Udlæg var afholdt 3die Auction over en Tiltalte tilhørende Parcel, uden at der blev opnaaet noget antageligt Bud, blev der samme Dag, ifølge den paagjældende Creditors Begjæring, foretaget en Continuationsudlægsforretning hos Tiltalte, ved hvilken det blandt Andet befandt, at Bygningen paa en anden Tiltalte tilhørende og af ham beboet Eiendom var for Størstedelen nedbrudt, og Materialierne borte, og ligesom Tiltalte, efterat nogle af disse vare komne for Dagen, nægtede at give Oplysning om de øvrige, saavelsom om, hvor hans Sengklæder befandt sig, saaledes foregav han, at to Bistaber, som han havde været i Besiddelse af, vare blevne borte, hvilke Bistaber under Forretningen bleve fundne hensatte i en Grøft. Under Forhørerne i Sagen har Tiltalte derefter forklaret, at han havde nedbrudt en Deel af den omtalte Bygning, — om hvilken han har erkjendt, at den var indbefattet under det af ham til en Trebiemand ved en Obligation af 13de Juli 1858 stillede Pant —, for ved Salg af Materialierne at dække en anden Creditor, uden at han imidlertid havde underrettet Pantgæveren om Nedbrudningen, eller erhvervet dennes Samtykke dertil, og medens en Deel af Materialierne maa antages at være anvendte til Dækning af forskjellig Gjæld, har Tiltalte ubtrykkelig vedgaaet, at Resten af de nedbrudte Materialier, saavelsom en Deel af hans øvrige Løssø, var af ham forinden Auctionen, deels skjult, deels givet forskjellige Personer i Forvaring, for at der ikke til hans Creditors Fyldestgjørelse skulde blive gjort Execution deri, naar, som han ventede vilde ske, Retten indsaubt sig, og maa Tiltalte ved sit ommeldte Forhold og navnlig ved at forstikke sit Gods i den Hensigt at unddrage det fra Execution, anses at have paadraget sig Strafsansvar i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 43.

Forsaauidt Tilstalte dernæst sigtes for uløblig Disposition over udlagt Gods, bemærkes, at efterat Tilstalte, i Anledning af det ved den ovenomhandlede Udlægsforretning den 19de Juli f. A. Foresaldne, var bleven anholdt og overgivet til Sognefogden for at føres til Arresten, blev der samme Dage Eftermiddag ved en Continuationsforretning gjort Udlæg i 2 i Tilstaltes Besiddelse foresundne Køer, om hvilke den ved Forretningen tilstedeværende Anders Chr. Jensen Feiborg bemærkede, at han havde kjøbt dem af Tilstalte, der igjen havde faaet dem i Leie af ham.

Da der den 3die October f. A. skulde holdes Auction over de udlagte Gjenstande, savnedes imidlertid de ommeldte Køer, som Tilstalte opgav at have solgt, i hvilken Henseende han derefter nærmere har forklaret, at han vel, efterat han var kommen ud af Arresten, var bleven underrettet om, at der var gjort Udlæg i Køerne, men da disse tilhørte A. Chr. Jensen Feiborg, og denne udtrykkelig havde tilladt ham at sælge Køerne mod at betale Feiborg det Beløb, for hvilket de i sin Tid vare bleve ham overdragne af Tilstalte, tog han ikke i Betænkning at disponere over dem. Om nu end Tilstaltes Udsagn om, at Køerne tilhørte Feiborg, og at denne havde tilladt ham at sælge dem, hvilket er bekræftet af Feiborg, tages til Følge, maa dog Tilstalte, ved uanset det passerede Udlæg, hvorom han har været vidende, at disponere over de ommeldte Køer, være ifalden Strafsansvar herfor efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, ifr. § 50.

Den Straf, som Tilstalte, der er født i Aaret 1821 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, i det Hele har forskyldt for sit ovenomhandlede Forhold, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Resultat, og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den saaledes være at slaa faste“.

Fredagen den 27de November.

Nr. 348.

Advocat Liebe

contra

Jens Rasmus eller **Rasmussen Christensen**, (Defensor Hansen), der tiltales for at have forfærdiget og udgivet et falskt Markstykke og for at have gjort Forsøg paa Forfærdigelsen af et andet saadant.

Rødby Kjøbstads Extrarets Dom af 27de August 1863: „Tilstalte, Stomagerlærling Jens Rasmus eller Rasmussen Christensen af Rødby, bør hensettes til Forbedringshussarbejde i 6 Aar samt betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Staal, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Barsoed, 4 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Octbr. 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, og bør Tiltalte Jens Rasmussen Christensen derhos udrede Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Christensen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende her til Retten fra Rødby Kjøbstads Extraret indankede og imod Tiltalte Jens Rasmussen Christensen for at have forfærdiget og udgivet et falskt Markstykke og gjort Forsøg paa forfærdigelsen af et andet saabant anlagte Sag er han ved egen af det isvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han i sidstafvige Juli Maaned har af Vly købt et Markstykke i en af ham til Støbningen tilberedt Form og udgivet Markstykket ved et Indkjøb, hvorved han erholdt 15 Sk. tilbage, samt Dagen efter forsogt paa at foretage en lignende Støbning, hvilken imidlertid mislykkes.“

For dette Forhold er Tiltalte, der er over criminel Lavalder og ikke findes tilbligere straffet, ved den ovennævnte Rets Dom af 27de August sidstleden retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 70, og da Valget af Straffen, 6 Aars Forbedringshuusarbejde, samt Bestemmelsen om Actionens Omkostninger ligeledes billiget, vil bemelte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Mandagen den 30te November.

Nr. 83. **Jnger Laurisdatter**, Enke efter Gaardmand **Rasmus Larsen** af Ugelhusene (Advocat Brock, efter Ordre),

contra

Peder Christensen af Ugelhusene og **Niels Christiansen** af Langkastrup paa egne Vegne og som Befuldmægtigede for flere Eiendomsbesiddere i de nævnte Byer (Advocat Liebe),

angaaende Spørgsmaalet, om de Indstævnte ere berettigede til at benytte en paa Titantindens Eiendom beliggende Leer- og Liingrav.

Kongsø, Sønderhald og Østerlissberg Herredstings Dom af 10de Januar 1860: „Indstævnte, Gaardmand Rasmus Larsens Enke, Inger Laursdatter af Ugelhusene, bør tilstede Citanterne Peder Christensen og Niels Christiansen med flere eller øvrige Eiendomsbesiddere i Langkastrup og Ugelhusene Afgang til og Benyttelse af den i hendes Marklod Nr. 2. udlagte Leer- og Liimgrav samt af den dertil førende Wei. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juni 1862: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der yderligere bestrækes ved de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Institskassen betaler Citantinden 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag have de Indstævnte Peder Christensen af Ugelhusene og Niels Christiansen af Langkastrup deels paa egne Vegne deels som Besuldmægtige for esternævnte Eiendomsbesiddere i de nævnte Byer, nemlig Franz Christensen, Erik Andersens Enke, Kjeld Christensen, Jens Jensen, Jens Madsens Enke, Rasmus Jensen Stephen, Poul Sørensen Sveistrup, Laurz Sørensen, Niels Nielsen, Rasmus Andersens Enke, Christen Erichsen, Niels Peter Rasmussen, C. Nygaard, Geert Christensen, Christen Pedersen, Mads Nielsen, Mads Madsen, Laurz Sørensen, Knud Sørensen, Simon Jensen, Christen Christensen, Axel Pedersens Enke, Anders Jeppesen, Peder Laurzen, Jens Christensen, Knud Nielsen, Rasmus Hansen, Niels Chr. Jensen, Niels Mortensen Carøe, i 1ste Instants sagøgt Citantinden, Gaardmand Rasmus Larsens Enke, Inger Laursdatter af Ugelhusene, til at tilstede dem Afgang til og Benyttelse af en i hendes vestre Marklod Nr. 2 udlagt fælles Leer- og Liimgrav saavel som af Weien dertil, samt til at istandsætte den nævnte Wei, som hun skal have pløiet og besaaet, og endelig til for sit egenmægtige Forhold at betale Mulct, og da Citantinden ved den i Sagen assagte Underrettsdom er bleven tilpligtet at tilstede de Indstævnte Afgang til og Benyttelse af den i hendes Marklod Nr. 2 udlagte Leer- og Liimgrav, saavel som af den dertil førende Wei, har Citantinden nu indanket denne Dom her for Retten, hvor hun principaliter har gjentaget sin for Underretten neblagte Paastand om Frisindelse for de Indstævntes Tiltale i denne Sag, og in subsidium har paastaaet de Indstævntes Ret til Leer- og Liimgraven ind-

frænket til en Benyttelse af samme til deres Huusbygningers Opførelse og Istandsættelse; de Indstævnte have derimod procederet til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Forfaabidt Citantinden i Anledning af en her for Retten af de Indstævnte gjort Bemærkning om, at den saakaldte Leer- og Liimgrav ikke ubelukkende ligger i Citantindens Marklob, men tillige gaaer ind i den hende ikke tilhørende Marklob Nr. 5, har for det Tilfælde, at Retten af denne Grund skulde finde Anledning til ex officio at afvise Sagen fra Underretten, paaستاat sig tilskendt Kost og Tæring eller Procesomkostninger, bemærkes, at det vel af en under Sagen fremlagt Copi af det originale Udfgiftningskort over en Deel af Ugelhusenes Byes Jorder fremgaaer, at det paa Kortet til Leer- og Liimgrav affatte Jordestykke, der for den største Deel er omsluttet af Citantindens Marklob Nr. 2, ogsaa med et Hjørne skyder ind i Marklobden Nr. 5, men at denne Omstændighed i intet Tilfælde kan bevirke Sagens Afvisning fra Underretten allerede af den Grund, at der, idet der saavel i Forligssklagen som i Stævningen samt i Underrettsdommen alene tales om den i Citantindens Marklob beliggende Leer- og Liimgrav, kun under nærværende Sag er Spørgsmaal om bemeldte Leer- og Liimgrav, forsaabidt den ligger i Citantindens Marklob, medens den derimod, forsaabidt den maatte henhøre under en anden Jordestykke, maa være nærværende Sag uevkomende.

De Indstævnte have — som ovenfor berørt — navnlig støttet deres Ret til den her omhandlede Leer- og Liimgrav, der isøvrigt, efter hvad der er in confesso, bestaaer af flere forskellige Grave, derpaa, at disse ved Udfgiftningen formeentlig ere blevne udlagte til fælles Benyttelse for samtlige Eiendomsbesiddere i Ugelhusene og Langkastrup Byer, hvorhos de til nærmere Oplysning i saa Henseende foruden det ovennævnte Copikort, hvorpaa bemeldte til Leer- og Liimgrav udlagte Jordestykke findes særlig affat, og hvorpaa der tillige findes affat 2 forskellige Beie, der føre til disse Leer- og Liimgrave, endvidere have fremlagt en Afskrift af en den 9de April 1790 paabegyndt Landvæsenkommissionsforretning, der blev afholdt efter Begjæring af Beboerne i Langkastrup By for at afgjøre nogle mellem disse og Beboerne af Ugelhusene opstaaede Stridigheder. I en under denne Forretning fremlagt Klage af 27de October 1789 fra Beboerne af Langkastrup ankes der blandt Andet over, at Beboerne af Ugelhusene have pløiet og besaaet Liimgraven, som til Kastrup var udlagt, og til denne Anke blev der i en ligeledes under Forretningen fremlagt paa Ugelhusenes Begne afgiven Erklæring af 11te November 1789 svaret, at Beboerne af Ugelhusene „ikke nægte Kastrup Beboere Liimgravenes Brug, men der paaستودes alene, at disse skulle oplyse, hvor stort det Stykke Jord er, som for Liimgraven skal beregnes“. Under bemeldte Forretning fremlagdes derhos en Skrivelse af 9de April 1790 fra samtlige Beboere af Kastrup, hvori det blandt Andet hejber: „Angaaende de saakaldte Liimgrave, der i Ugelhuus Mark ere beliggende, da vare samme og ved Forretningen (o: Udfgiftningsforretningen) reserverede til Fællesbrug for Kastrup og Ugelhuus Beboere, ligesom de og ved Stjælsætning af Pæle vare afbeelte, men ligesom ovenansført har Ugelhuus Beboere jo baade omploiet dem

og rebet Pælene bort, saa at man ikke veed derpaa nogen Skjel eller Rebe, men følgerig underdanigst maa bede, at samme maatte tages i Dieslyn, og at ordentlig Skjel affattes til Efterretning baade for os og for vore Efterkommere i Fremtiden"; hertil blev der under Forretningen paa Ugelhusenes Beboeres Vegne svaret, at „Kortet udbiiser Liimgravenes Størrelse og berefter kunde maales, saa sees, at Liimgravenes Størrelse findes saa store, som de ere affatte paa Kortet“. Endvidere have de Indstævnte til Oplysning i den ommeldte Henseende fremlagt deels en Afskrift af en Landbvæfenscommissionsforretning af 3die November 1795, der blev afholdt i Dverbærelse af samtlige Beboere af Langkastrup og Ugelhusene for at afgjøre forskjellige Disputer mellem Langkastrup Byes Beboere indbyrdes, saavel som mellem disse og Beboerne af Ugelhusene i Anledning af den skete Udfikstning af deres fælles Fædrist i Hebe og Kjør m. m., og hvorved det blandt Andet blev bestemt, at „Veien til Liimgravene bliver ogsaa gaaende som hidindtil ved Skjellet af Rasmus Nielsens Mark“, deels et Brudstykke af en paa stemplet Papir af 1797 skreven Declaration, hvori samtlige Kastrup Beboere tillade Anders Pedersen af Ugelhusene, der efter de Indstævnets uimodtagne Anbringende var Besidder af Citantindens Eiendom i Ugelhusene, „at anlægge den gamle Liimvei i Skjel mellem hans og Rasmus Rasmussens Marklobber, da han lover at sløise den og gjøre den ligesaa brugbar, som den gamle nu er“.

Vel har nu Citantinden kenægtet, at de under Sagen omhandlede Leer- og Liimgrave ere blevne udlagte til fælles Brug for samtlige Beboere af Ugelhusene og Langkastrup, og derimod paaastaet, at bemeldte Grave, som beliggende i hendes Marklob Nr. 2, ubelukkende tilhøre hende; men herved maa imidlertid bemærkes, at ligesom allerede den Omskændighed, at den til Leer- og Liimgrav udlagte Jordlob findes særlig affat paa Udfikstningskortet som et selvstændigt, deels af Marklobden Nr. 5, deels af Citantindens Marklob Nr. 2 omgivet, men fra disse Lobber ved Signaturerne afsondret Jordstykke, i Forbindelse med, at der tillige paa Kortet findes affat 2 til bemeldte Jordstykke førende Veie, vækker en høi Grad af Formodning for, at bemeldte Leer- og Liimgrav ved Kortets Affattelse har existeret som en særlig fra de omliggende Lobber adskilt Eiendoms-gjenstand, saalebes fremgaaer det utvilsomt af de ovenanførte Citater af de ovennævnte Documenter af 1790, 1795 og 1797, at de i disse omhandlede Liimgrave af alle Vedkommende ere bleve erkjendte at være til fælles Brug og Benyttelse for samtlige Beboere af Ugelhusene og Langkastrup Byer, idet det navnlig af Landbvæfenscommissionsforretningen af 1790 fremgaaer, at Vedkommende alene have været uenige om Grændserne for bemeldte Liimgrav, og naar Citantinden har kenægtet, at de Liimgrave, der findes omtalte i de nævnte gamle Documenter ere de samme, som findes affatte paa den fremlagte Copi af Udfikstningskortet, og som ere Gjenstande for nærværende Sag, vil der intet Hensyn kunne tages dertil, idet Citantinden, skjøndt dertil opfordret, ikke har kunnet opgive, til hvilke Liimgrave, der ellers skulde være sigtet i de ommeldte Documenter, og det berhos fra de Indstævnets Side uimodtaget er anbragt, at der ikke i Ugelhusenes Marker findes nogen anden fælles Leer- og Liimgrav, end den paa det nævnte Kort affatte, eller nogen anden saadan Grav, hvortil der ved

kunde være sigtet. Naar Titantinden endvidere her for Retten har gjort Indsigelse imod, at der tillægges de ommeldte Landvæsencommissionsforretninger af 1790 og 1795 nogen Betydning paa Grund af, at Udstiftningen, der efter Sagens Oplysninger allerede paabegyndtes i 1784, og som omtales i bemeldte Forretninger, efter Kortets Udvisende først kan antages at være tilsendbragt i 1796, — hvilken Indsigelse ikke kan ansees at være for sigdig fremkommen —, da maa det bemærkes, at Skjøndt der som Følge heraf mangler nøiagtig Oplysning om, hvorledes de forskjellige Tvistpuncter mellem Beboerne af Ugelhusene og Langkastrup ere blevene endelig afgjorte, iber den endelige Udstiftningsplan maa antages at være bortkommen og ikke har kunnet staffles tilføede under Sagen, er det dog ganske uantageligt, at det Punct, hvorefter der under de foregaaende Forhandlinger bestandig havde været Enighed mellem alle Vedkommende, nemlig at de omhandlede Leer- og Liimgrave skulde være fælles for alle Beboerne, skulde ved den endelige Udstiftning i 1796 være bleven afgjort saaledes, at dette Fællesskab for Fremtiden skulde ophøre, hvilket er saameget mere uantageligt, som Titantinden end ikke har anbragt, at der ved den endelige Udstiftning skulde være blevet udlagt Leer- og Liimgrave paa noget andet Sted til fælles Benyttelse for Beboerne.

Endelig bemærkes, at om der end ikke ved de af de Indstævnte førte Ringvidner kan antages at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at den i Titantindens Marklod beliggende Leer- eller Liimgrav i en Række af Aar er bleven afbenyttet af Ugelhusene og Langkastrup Byes Beboere, eftersom de Vidner, som i denne Henseende maatte vide bedst Vædsed, ikke kunne ansees for fuldtommen habile, da de enten vare Beboere af Ugelhusene eller tidligere havde været Gaardeiere i Langkastrup, men affaaet deres Eiendomme til deres Børn, saa besværes dog ved de aflagte Vidnesbyrd de Indstævnets Anbringende om, at de ommeldte Leer- eller Liimgrave, saalangt som Grindringen rækker, have været til fælles Brug for de ommeldte Byers Beboere.

Efter det Anførte findes det saaledes at maatte antages, at de heromhandlede Leer- og Liimgrave ved Udstiftningen ere blevene udlagte til fælles Benyttelse for samtlige Beboere af Ugelhusene og Langkastrup, og da der ikke under Sagen mod de Indstævnets Benægtelse er tilveiebragt noget som helst Beviis for, at deres Ret til bemeldte Leer- og Liimgrav skulde være indskrænket til en Benyttelse af samme til deres Huusbygningers Opførelse og Istandsættelse, saaledes at de skulde være uberettigede til at benytte Leer- og Liimgraven til deres Jorders Forbedring, vil ingen af Titantindens Paastande kunne tages tilføelge, og Underrettsdommen, hvorved Processens Omkostninger ere hævede, vil derfor efter de Indstævnets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, der maa bevirke Ansvar, fundet Sted.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted".

Nr. 347.

Advocat Heinrichsen
contra**Hans Anton Ebberup**, (Defensor Hansen),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 4de Juli 1863: „Tiltalte, Smedelærling Hans Anton Ebberup af Næsby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Tjenestekarl Lars Hansen af Næsby Erstatning for Løgeløn m. v. 3 Rdl. 3 Mk., for Sagsomkostninger 2 Rdl. 2 Mk. 13 Sk. og for Svie og Smerte 5 Rdl., ligesom han vil have at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Rye, 3 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Septbr. 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Lars Hansen tilkjendte 2 Rdl. 2 Mk. 13 Sk. i Omkostninger ved den begyndte private Politiretsag bortfalde. I Salair til Cancelliraad Nyholm og Procurator Alberti for Overretten betaler Tiltalte Hans Anton Ebberup 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 40.

Den 11te December.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 30te November.

Nr. 347.

Advocat Henrichsen
contra

Hans Anton Ebberup (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Antvorktov Birk indankede og imod Tilstalte Hans Anton Ebberup for volbeligt Overfald anlagte Justitsfoged har Tilstalte tilstaaet, at han den 10de Mai d. A., da Tjenestefarl Lars Hansen, med hvem han Aftenen isorveien havde været i Klammeri, gik forbi den Smebie, i hvilken Tilstalte som Lærling tjener, kaldte denne ind i Smebien; og ved Vidner er det beviist, at Tilstalte der paa en vred eller udfordrende Maade spurgte Lars Hansen, om der var Noget i Veien, samt, efterat der i den Anledning var opstaaet et Mundhuggeri mellem dem, slog Lars Hansen i Hovedet. Da Lars Hansen derefter med nedbuktet Hoved gik ind paa Tilstalte, bibragte Tilstalte ham endnu nogle Slag i Hovedet, men Tilstalte blev derefter kastet om, og de Stridende adskilte. Ved Slagene erhholdt Lars Hansen et Saar af omtrent $\frac{1}{2}$ Tommes Længde paa den ene Side af Panden, gaaende gennem de bløde Dele, der bedække Pandebenet, og 3 mindre temmelig overfladiske Saar i Baghovedet, af hvilke det første vel efter Lars Hansens Forklaring i uogle Uger efterlob Smerte og Tungthed i Hovedet, naar han kuffede sig, men som alle ere helbrede uden andre skadelige Følger. Om man end ikke vilde ansee det for tilstrækkeligt oplyst, at den af Tilstalte saaledes udvævede Vold var overlagt, saa vil han dog paa Grund af Lars Hansens Sagesløshed være at ansee for overlagt Vold efter Forordningen af 4de October 1833 § 6, og Straffen findes i Genhold til § 9, sammenholdt med § 3, 2det Led, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, i hvilken Henjænde endvidere bemærkes, at selv om det maatte ansees oplyst, som Lars Hansen angiver, at Slagene ere ham tilføiede med et Stykke

VII. Hærgang.

Jern, saa mangler der dog Beviis for, at dette var af saadan Befaffenhed, at Handlingen maa hensføres under bemeldte Forordnings § 12. Tiltalte vil berhos have at erstatte Lars Hansen Udgifter til Røgeløn med 3 Rdl. 3 Mk. og i Godtgjørelse for Lidelser at betale et Beløb, som findes passende at kunne bestemmes til 5 Rdl. Birketingsdommen, der er kommen til samme Resultat, men tillige har tilkjendt Lars Hansen 2 Rdl. 2 Mk. 13 Sk. for Omkostningerne ved den af ham begyndte Politiretsag, der af Dommeren blev afbrudt for at fortsættes som en offentlig Undersøgelse, hvilke Omkostninger der imidlertid ikke findes Føie til at paalægge Tiltalte foruden Actionsomkostningerne, vil, da dens Bestemmelser om Actionsomkostningerne, derunder Salairerne i 1ste Instants, billiges, med den af det Ansøgte flydende Modification blive at stadfæste“.

Tirsdagen den 1ste December.

Nr. 318.

Advocat Hansen
contra

1) Jens Hansen, 2) Frederik Hansen eller Sørensen, 3) Johannes Jensen eller Munk samt 4) Jens Hansens Hustru, Ane Jensdatter (Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri og Indbrudstyveri, Nr. 3 for Indbrudstyveri og Nr. 4 for Meddeelagtighed i disse Forbrydelser eller for Hæleri.

Norre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 8de Juli 1861: „Tiltalte Jens Hansen bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Lunoe, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Octbr. 1861: „Tiltalte Jens Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa betaler han og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammensteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Juni 1863: „Arrestanterne Jens Hansen, Frederik Hansen eller Sørensen og Johannes Jensen eller Munk bør at hensættes til Forbedringshuusarbeide, Forstnævnte i 4 Aar, Frederik Hansen eller Sørensen i 2½ Aar og Johannes Jensen eller Munk i 6 Aar. Tiltalte Jens Hansens Hustru, Ane Jensdatter, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Saa

bør de Tiltalte og in solidum at udrede samtlige af denne Sag og af deres Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til de befittede Sagførere, Actor, Kammerraad, Procurator Jensen, 10 Rdl., og Defensor, Prøveprocurator Møller, 8 Rdl. At efterkommes ved Dvirighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 17de August 1863: „Forfaavidt angaaer de Arrestanterne Jens Hansen og Johannes Jensen eller Munk samt Tiltalte Ane Jensdatter idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Arrestanten Frederik Hansen eller Sorensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Fasting og Procurator Møller, 12 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Jens Hansen og Tiltalte Ane Jensdatter, Een for Begge og Begge for Een, hvorhos Arrestanterne Frederik Hansen eller Sorensen og Johannes Jensen eller Munk in solidum med dem udrede hver især Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det, som i den indankede Dom af 17de August sidstleden fremstillet, under nærværende Sag er oplyst, at Tiltalte Jens Hansen har deeltaget i Udførelsen af det i bemeldte Dom omhandlede, i December Maaned 1860 forøvede natlige Indbrudstyveri i Rasmus Henrikens Gaard paa Hømaa Hede, og da dette Forhold — idet Overrettens Dom af 14de October 1861 først nu med Hensyn hertil er indanket for Højesteret — overensstemmende med et kongeligt Rescript af 1ste October sidstleden bliver at paafjende i Forbindelse med det øvrige i førstnævnte Dom for bemeldte Tiltaltes Vedkommende omhandlede Forhold, der retteligen er henført under Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Led, vil hans Straf endvidere være at fastsætte efter sidstnævnte §'s 2det Led, og findes at kunne bestemmes til 7 Aars Tugthuusarbejde. Med Hensyn til de de øvrige Tiltalte idømte Straffe samt Actionens Omkostninger vil Dommen af 17de August d. A. i Genhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Hansen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 7 Aar. I Henseende til de de øvrige Tiltalte idømte Straffe samt Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom af 17de August d. A. ved Magt at stande. Advocaterne Hansen og Henriksen tillægges i Sala-

rium for Høiefteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

Den inbantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanterne Jens Hansen og Frederik Hansen eller Sørensen for 2 i Aarhus begaaede Tyverier, det ene i Forbindelse med Indbrud, Arrestanten Johannes Jensen eller Munk for i Forening med Arrestanten Jens Hansen — som i saa Henseende tidligere har været tiltalt, men ved den i Sagen den 14de October 1861 affagte Overretsdom, der ikke hvad denne Forbrydelse angik er bleven inbantebet for Høiefteret, paa Grund af Mangel paa Bevis ikke blev befunden skyldig i det omhandlede Factum — at have gjort sig skyldig i et i Aaret 1860 med Indbrud forsvet Tyveri paa Homaa Hebe ved Grenaa, samt Arrestanten Jens Hansens Kone, Tiltalte Ane Jensdatter, for Meddeelsaglighed i disse Forbrydelser eller for Hæleri.

Ved Arrestanterne Frederik Hansens og Jens Hansens samt Tiltalte Ane Jensdatters egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da Arrestanten Fr. Hansen havde erfaret, at Brolægger P. Bader i Aarhus havde slagtet Sviin, og han, der havde været i Tjeneste hos Bader, tænkte sig, at Flæsket var ophængt i Gaarden, begav han sig for at tilvende sig bemeldte Flæsk en Aften i Slutningen af October Maaned f. A. tilligemed Arrestanten J. Hansen, med hvem han i saa Henseende havde truffet Aftale og som strax havde været villig til at gaae med, til Baders Bopæl, hvor han vidste at Porten ikke pleiede at være lukket i Laas, men kun lukket med et Klinkesalb, samt at der blev fodret af Kl. 9 og at man pleiede at gaae tilbigs tilfængs, og der var ogsaa mørkt og stille i Huset, da Arrestanterne kom dertil. Medens J. Hansen derpaa forblev i Nærheden af Huset, tilvandt Fr. Hansen sig fra Gaarden et Ribbeensstykke og 2 Svinehoveder, der vare hængte op i en Krog ved Posten, idet han først bragte Ribbeensstykket og det ene Hoved til J. Hansens Bopæl, hvor Tiltalte A. Jensdatter, der havde været tilstede, da Arrestanterne gjorde Aftalen om Tyveriet, men fraraabte det, samme Aften tilberedte et Stykke af Flæsket til Arrestanterne, men da hun frygtede for at beholde Flæsket hjemme, blev det af Arrestanterne bragt bort og skjult i et Hæs paa en Eng ved Byen, hvorpaa der de følgende Dage blev hentet deraf efterhaanden som de havde Brug derfor, idet Tiltalte A. Jensdatter da tilberedte det for dem, og noget senere blev Resten af Flæsket tilbeels i bebæret Tilstand funden i Hæset. Det borttagne Flæsk er ansat til en Værdi af 4 Rdl., men Bestjaalne har isvrigt fratagelst Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at da Arrestanten Jens Hansen den 20de December f. A. om Formiddagen i Kjøbmand Rosenstands Pakhuus i Aarhus, hvor han havde Arbeide, havde seet 2 der hensatte Smørjerbinger,

talte han om Aftenen i sit Hjem med Arrestanten Fr. Hansen om dette Smør, og de bleve da enige om at hjælpes ad at hente den ene af disse Fjerbinger. Ved denne Samtale, under hvilken J. Hansen omtalte, at de kunde komme ind i Pakhuset ved at stige over et Plankeværk og gjennem et Bindue, var Tilstalte A. Jensebatter tilstede, og da J. Hansen, efterat Arrestanterne havde aftalt Lyderiet, spurgte A. Jensebatter, om hun ikke havde noget at give dem med for at stjule den lyse Smørstjerding, astog hun et mørkt Stjært, hun havde paa, og gav dem det. Efterat Arrestanterne derpaa samme Aften havde begivet sig til Pakhuset, banebe J. Hansen — medens Fr. Hansen stod udenfor -- sig Afgang til samme ved at stige over et omtrent 3 Alen høit Plankeværk, samt ved derefter, idet han rakte Haanden ind gjennem en ituslaaet Rude, at aftage den nederste Krog i Binduet, hvis øverste Krog ikke var paa, hvorefter han steg ind ad Binduet, udenfor hvilket der laa noget Tømmer, saa at han havde let ved at komme ind af det; han tog derpaa den ene af Smørstjerdingerne, bragte den ud af Binduet og forsøgte at bringe den over Plankeværket, men da han ikke ene kunde løfte den op, hjalp Fr. Hansen, idet han steg op paa en paa den udvendige Side af Plankeværket anbragt Stiver, ham med at bringe den over Plankeværket. Arrestanterne bare derpaa Fjerbingen stiftetviis til Jens Hansens Bopæl, hvor A. Jensebatter strax gav sig isærd med at ælte Smørret ned i forskellige andre Kar, medens Fjerbingen blev slaaet itu og brændt, hvorefter Arrestanterne den følgende Aften bragte den største Deel af Smørret udenfor Frederiksport og nedgravede det i Sneen, hvor det senere efter Arrestantens Paaviisning er forefundet og i Forbindelse med en Deel af Smørret, der var forblevet paa J. Hansens Bopæl, er befundet at udgjøre ialt 56 à 58 Pd., der ere vurderede til 2 Mk. 8 Sk. pr. Pund og ere udliveredede til Beskjaalne, der forøvrigt har frasalbet Krav paa Erstatning.

Spvad endelig angaaer det ovennævnte i 1860 paa Homaa Hebe begaaede Lyveri, er det ved Arrestanten Johannes Jensen's og Tilstalte A. Jensebatters egne Tiltaaelser i Forbindelse med Arrestanten J. Hansens Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at efterat Tilstalte A. Jensebatter en Dag i Slutningen af November 1860 under et Ophold hos Rasmus Henriksens kone paa Homaa Hebe havde erfaret, at denne havde faaet leveret en Deel Flæst, og hun havde fortalt Arrestanten J. Hansen dette, bleve Arrestanterne Joh. Jensen og J. Hansen samt Tilstalte A. Jensebatter enige om at tilvende sig noget af dette Flæst, uden at det isøvrigt nærmere er oplyst, hvem af de Tilstalte der først har foreslaaet at udsøre Lyderiet, og efterat det var blevet omtalt, at Arrestanterne vilde bane sig Afgang til Huset ved at tage en Væg ud — hvilket navnlig ogsaa A. Jensebatter har forklaret at kunne erindre — og A. Jensebatter havde givet dem en Sæk og en Posse, for deri at medtage Kosterne, begave Arrestanterne sig den 4de December om Aftenen, som det maa antages omtrent Kl. 8, fra J. Hansens Bopæl over Marken til Rasmus Henriksens i en halv Miils Afstand derfra værende Gaard, idet de tænkte paa at komme til Gaarden omtrent paa den Tid, da Folkene i Gaarden vare gaaede i Seng; da de kom til Gaarden, var der endnu Lys, og de ventede beerfor n halv Timestid i Nærheden indtil

Lysene vare slukkede og Alt var stille og roligt i Gaarden. Arrestanten J. Hansen gav sig derpaa isærb med at udtage en Deel af Ijverbæggen af Spisekammeret, — hvor det ommeldte Flæsk beroede og hvorfra der gik en Dør ind til den Stue, hvor N. Henriksens Kone, der ikke mærkede noget til det Passerede, med nogle Smaabørn laae — idet han ved Hjælp af et af ham medtaget Spiger tog Steen paa Steen ud af Bæggen, der bestod af brændte Steen, murede i Leer, medens Arrestanten Joh. Jensen deels lagde Stenene tilside og slæbte dem, deels selv udtog nogle af Stenene i Bæggen og deels gik hen til Hjørnet af Gaarden, for at passe paa, at Ingen skulde komme, og efterat Bæggen derpaa var udtagen og J. Hansen havde begivet sig ind i Spisekammeret, tog J. Hansen der af et Saltekar en Deel Flæsk, der maa antages at have udgjort circa 6 Pbd., en Krukke med 2 Pbd. Smør og endvidere 2 Pbd. Smør, der henstode paa en Talerke, idet han rakte disse Gjenstande ud til Arrestanten J. Jensen, der forblev udenfor og modtog Gjenstandene, hvorhos denne, uden at komme ind i Spisekammeret, af en Hylbe i dette, der var anbragt umiddelbart op til Ijverbæggen, tog en Kasse med 1½ Snees Æg samt udtog et Fad Mælk, hvoraf han drak noget, ligesom han af Hylben tog en Zernmorter, som han dog lod forblive hængsaaende i Haven. Arrestanterne hjalp derpaa hinanden med at bære Kosterne — hvoraf Flæsket blev puttet i den ommeldte Sæk og Pose — til J. Hansens Hjem, hvor de ankom, da Kloffen, som det maa antages, var omirent 10, og hvor Liltalte N. Jensbatter, der var tilfængs, da stod op og af de hjembragte Fødevarer lavede en Flæskpandekeg, som de alle 3 i Forening fortærede; Arrestanterne skulte derpaa Flæsket først i en Favn Kalksteen i Nærheden af J. Hansens Huus og senere i en Kasse under Gulvet i dette, hvorhos Kassen, hvori Æggene havde været, blev brændt, og Krukken, hvori Smørret havde været, slaaet itu, hvorimod de beholdt Æggene og Smørret hjemme. Det sjaalne Flæsk, hvoraf en Deel ved en Hunsundersøgelse den 17de December 1860 fandtes i den ommeldte Kasse under Gulvet og blev udleveret til Besjtaalne, er ansat til en Værdi af 16 Mk. pr. Pbd., og de øvrige Gjenstande saavel som Reparationen af den Huset tilføjede Skade til en Værdi af tilsammen 2 Rbl. 68 Sk., men Besjtaalne har isvrigt frasat det Krav paa Erstatning. Efterat Forhørerne vare sluttede, har Arrestanten Joh. Jensen for Extrarettten udsagt, at det var ham ubekjendt, at det omhandlede Tyveri blev forøvet ved Indbrud, og at det ikke forholdt sig rigtigt, som han tidligere havde forklaret, at han havde været derhenne, hvor Indbruddet blev forøvet, men at han derimod, medens dette blev udført, blev staaende ved Hjørnet af Huset, men til denne Tilbagekalbelse af hans tidligere afgivne Tilfælselse vil der ikke kunne tages noget Hensyn.

Efter det Anførte ville Arrestanterne Jens Hansen og Fr. Hansen, der begge flere Gange have været uuder Liltale for forskjellige Forbrydelser, for de ommeldte af dem hos P. Baber og Kjøbmand Rosenstand forøvede Tyverier, af hvilke det sidstnævnte maa ansees udøvet ved Indbrud, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Led, og findes Straffene efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes for Jens Hansen til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar og for Fr. Hansen til samme Slags Arbejde i 2

Var. Fremdeles vil Arrestanten Johannes Jensen, der gjentagne Gange har været under Tiltale for uøbeligt Forhold, for det ommeldte af ham begaaede Indbrudstyveri, der maa ansees forøvet ved Nattetid, være at ansee efter bemeldte Forordnings § 12, 2det Led, og findes hans Straf at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Hvad endelig angaaer Tiltalte Ane Jensdatter, vil hun, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sin efterfølgende Deelagtighed i det ovenomhandlede hos P. Bader begaaede Tyveri være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og for sin Deelagtighed i Tyverierne hos Kjøbmand Rosenstand og Rasmus Henriksens Kone — idet hun efter det Ovenansførte i Forveien har været vidende om, at begge disse Tyverier skulde udføres ved Indbrud, medens det derimod, hvad det sidstnævnte Tyveri angaaer, ikke kan ansees tilfulde godtgjort, at hun forinden dets Udførelse har forubsat, at det vilde blive forøvet ved Nattetid — efter samme Forordnings § 12, 1ste Led, og findes hendes Straf at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Da Underrettsdommen, forsaavidt Arrestanterne Jens Hansen og Johannes Jensen samt Tiltalte Ane Jensdatter angaaer, har samme Straffebestemmelser, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste“.

Nr. 321.

Justitsraad Bungen

contra

Lars Ubbesen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hæsting og Nefs Herreders Etrarets Dom af 21de Juli 1863: „Tiltalte Lars Ubbesen bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Bøch, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Nygaard, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 31te August 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Reckelmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Lars Ubbesen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilsværgeligen godtgjort, at han en Dag i Mai Maaned d. A. har fra et Pakloft i Rjøbmand Niels Jensen Smeds Gaard i Hørdum, hvor han har havde Arbeide, tilvendt sig et Par til 3 Mk. 8 Sk. vurderede Træsto, som han derefter skjulte i en Kløvermark, men da han nogen Tid efter vilde bringe dem til sit Hjem, blev han af Beskjaalne antruffen med dem.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Undersøksdommen retteligen anseet for første Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 341.

Justitsraad Bunzen

contra

Johan Georg Johansen (Defensør Hansen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Octbr. 1863: „Arrestanten Johan Georg Johansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i fire Aar samt betale i Erstatning til Bogmandskarl Jens Sørensen fem Rigsdaler. Saa udreder han og de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensør, Procurator Delbanco og Prøveprocurator Mühlerh, med fem Rigsdaler til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden femten Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Johan Georg Johansen, der er langt over criminel Lavalder og senest ved denne Rets Dom af 3die December 1861 anseet, i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 79, efter § 13 med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber, under

nærbørende mod ham for Tyveri og Løsgængerer anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Døplyste stemmende Tilstaaelse er overbeviist, at have den 23de August d. A. frastjaalet Bognmandskarl Jens Sørensen et til 6 Rdl. vurderede Par Støvler, vil han herfor blive at domme efter fornævnte Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, han efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerer og Betleri § 1 har forstybt for Overtrædelse af et ham til Kjøbenhavns Politiproto-col over mistænkelige Personer den 6te Juni d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold, hvori han paa samme Maade som foranført er overbeviist at have gjort sig skyldig, ved mod dette Tilhold at have aldeles unbladt at melde sig ved bemeldte Protocol. Han vil derhos have at betale i Erstatning til fornævnte Jens Sørensen 5 Rdl.“

Onsdagen den 2den December.

Nr. 337.

Justitsraad Bungen

contra

Christian Anton Olesen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have bibragt sin Kone Saar og udøvet anden Vold imod hende.

Boer og Nim Herreders Extradets Dom af 17de August 1863: „Arrestanten Christian Anton Olesen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Derhos bør han udrede alle af Actionen loblig flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Kammerraad Hansen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator S. Nielsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 28de Septbr. 1863: „Arrestanten Christian Anton Olesen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Skomager Christian Anton Olsen for at have vibrate sin Kone Saar og udsvet anden Vold imod hende.

Efter Sagens Oplysninger havde der i længere Tid og navnlig i de senere Aar fundet et usorligeligt Forhold Sted mellem Arrestanten og hans Kone, Johanne Marie Frederiksbatte, idet Sidstnævnte efter Arrestantens Forklaring ikke vilde arbejde og manglede Sands for Keenlighed og Orden i Huset, hvorhos Arrestanten jevnlig var beruset, i hvilken Tilstand han navnlig maa antages oftere at have tilspøjet sin Kone Slag, hvoraf hun har baaret synlige Mærker, uden dog at beklage sig herover; men om Arrestantens Forhold ved saadanne tidligere Leiligheder er der intet Nærmere oplyst under Sagen. Derimod er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 2den Juni d. A., da hans Kone havde begivet sig bort fra deres Huus i Raadvedtjørn i Hansted Sogn for at gaae paa Arbejde, hvilket havde været Arrestanten imod, men hvortil han dog maa antages omsider at have givet sit Samtykke, er løbet efter hende, samt at han, da Konen ikke esterkom hans Anmodning til hende om at vende tilbage til Huset, har slaaet hende i Panden med en tom Trepægleflaske, som han havde i Haanden, saaledes, at der efter Konens og en anden Deponents Forklaringer flød Blod deraf. Arrestantens Kone gif imidlertid besuagtet til sit Arbejde, men da hun om Aftenen var kommen hjem og om Natten Kl. 2 à 3 hørte Arrestanten, der ved hendes Tilbagekomst til Huset havde været fraværende, komme hjem, turde hun efter sin Forklaring ikke blive i Huset og gif derfor udenfor, indtil hun antog, at Arrestanten var kommen til Ho, hvorefter hun gif ind og satte sig i Kjølkenet, der ved en Dør, som hun havde lukket, var adskilt fra Stuen; men da Arrestanten derpaa vilde have, at hun skulde lufte Døren op, og da hun nægtebe dette, forsøgte at sprænge den, forlod hun Kjølkenet gennem Binduet og gif sin Bei, hvorefter hun den paafølgende Dag blev borte fra Huset med Undtagelse af, at hun en kort Tid, medens Arrestanten var fraværende, var derinde, og den næstpaafølgende Dag, den 4de Juni, var hun efter sin Forklaring i Horsens for at klage til Politimesteren over den Behandling, hun havde lidt af Arrestanten. Medens Arrestanten ikke vil kunne erindre, at han, som af et Vidne forklaret, har — som det maa antages, Natten mellem den 2den og 3die Juni — i beruset Tilstand til Vidnet brugt Yttringer om, at han, naar han kom hjem, vilde myrde sin Kone, eller at han, som et andet Vidne har udsagt, skal den 3die Juni, idet han tog sin Brødkniv op, som han gif med i Kommen, have brugt Yttringer, der tydebe paa, at han vilde bruge den mod sin Kone, har han derimod endvidere tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at efterat han den 4de Juni om Eftermiddagen havde været inde hos Konen Marie Cathrine Thomsen, der beboede en Leilighed i samme Huus som Arrestanten, og af hende var bleven gjort opmærksom paa, at hans Kone kom gaaende i Graastand, men at hun iftedetfor at komme til Huset gif henimod nogle Folk, der arbejdede i en nærliggende Tørvemose, faldt den Tanke ham ind først med det Gode at forsøge at formaae sin Kone til at gaae hjem, og hvis han ikke opnaaede dette, da at

bruge Marie E. Thomsens Brødkniv imod sin Kone. For at bemægtige sig denne Kniv opbrød Arrestanten Døren, der fra det sælles Kjøkken førte ind til Marie E. Thomsens Stue og som var lukket med en Jernfrog — hvorved bemærkes, at Marie E. Thomsen, der maa antages kort iforveien at have forladt Huset, efter sin Forklaring havde taget Dørnøglen med sig, for at Arrestanten ikke skulde faae Kniven — hvorefter Arrestanten tog Kniven, der laa paa Bordet, og puttede den i Lommen. Han gik nu ud af Huset, og da hans Kone ved Synet af ham gav sig til at løbe henimod Arbeidsmand Rasmus Pedersen, der med sin Kone og sine 2 Døttre arbejdede i den ommeldte Mose, løb Arrestanten efter hende, men ophørte dog snart med at løbe, som det maa antages, fordi Rasmus Pedersen truede ad ham, og da Konen havde naaet de ommeldte Ffolk, kom Arrestanten kort efter ogsaa hen til dem. Her opholdt begge Ægtefællerne sig nu i en Timestid, i hvilken Tid Arrestanten efter Sagens Oplysninger forsøgte at overtale sin Kone til at gaae hjem til deres Huus, og han har forfikkret, at det, saafremt Konen var fulgt med ham hjem, aldeles ikke var hans Hensigt at tilføie hende noget Ondt; da hans Overtalelser imidlertid ikke frugtede, lagde han pludselig, og uden at hans Kone, efter hvad hun har udsagt, anede det, sin ene Arm om Konens Skulder, og med den anden Haand tog han Kniven op af Lommen og stak efter hende, idet han dog efter sin Forklaring ikke havde nogen bestemt Forestilling om, hvor han vilde træffe hende; da Rasmus Pedersen derpaa for at hjælpe Konen, der var falden til Jorden, strax sprang op af den tæt ved værende Løvegrav, hvori han arbejdede, flygtede Arrestanten, men blev snart indhentet af Rasmus Pedersen og anholdt.

Arrestantens Kone, der blødt stærkt af de hende tilføiede Saar, blev forelselig forbunden af de tilstedeværende Arbeidsfolk og endnu samme Dags Aften indlagt paa Sygehuset i Horsens, og ved den derpaa foretagne Undersøgelse befandttes hun ifølge vedkommende Districtslæges Erklæring at lide af følgende Læsioner:

- 1) Paa venstre Side af Halsen fandtes et Saar, der tog sin Begyndelse nedenfor og bag den store udvendige Drekruff, hvorfra det gik i en skraa Retning nedad og bagtil tværs over Halsens store Øiemuskel i en Strækning af cirka $1\frac{1}{2}$ Tomme og derpaa lige bagtil i samme Længde; Saaret havde især paa dets første Halvdeel en ikke ubetydelig Dybde, og saavel Huden som den overfladiske Halsforscne og nogle Lag af Øiemuskulens Fibrer skjønedes at være gjennemskaarne.
- 2) Paa høire Haands indvendige Flade tværs over 4de og 5te Mellemhaandsbeeen var et cirka 2 Tommer langt Saar, der isørigt ikke havde nogen videre Dybde eller Betydning.
- 3) Paa Hovedets venstre Pandebdeel fandtes i en Strækning af cirka $2\frac{1}{2}$ Tomme et ovalt Indtryk i Retning fra den ene Side til den anden, hvorover de bløde Dele vare knuste og ubevægelige paa det underliggende Been.

Efter en Maanedes Behandling paa Sygehuset vare de ommeldte Læsioner ifølge Lægeerklæringen lægte med gode bevægelige Ar, saa at der ei var Grund

til at antage, at de i Fremtiden vilde udsøve nogen skadelig Indbirkning paa Konens Helbredsstilstand og hele Førlighed, og i et den 8de Juli d. A. afholdt Forhør har Johanne Marie Frederiksbatter erklæret sig fuldkommen rask med Undtagelse af, at hun søgte nogen Stramhed og lidt Æmhed i Arrene og endnu ikke havde Kraft i Haanden og ikke kunde taale noget videre Arbeide med den. De under Nr. 1 og 2 ommeldte Saar maa efter Sagens Oplysninger antages at være bidragte Johanne Marie Frederiksbatter ved det ovenomhandlede af Arrestanten den 4de Juni sorøvede Overfald og navnlig med den ommeldte Kniv, der er befunden at have et spidst og temmelig skarpt Blad af $5\frac{1}{2}$ Tommes Længde og 1 Tommes Brede midt over; den under Nr. 3 ommeldte Læson maa derimod antages at være tilføiet hende ved den den 2den Juni af Arrestanten udsøvede Vold.

Arrestanten har isørigt udsagt, at han ikke veed, om det, da han satte sig i Besiddelse af Marie Cathrine Thomsens Kniv, var hans Hensigt at dræbe sin Kone, saafremt hun ikke fulgte med ham hjem, men at han vilde have gjort hende det, han havde kunnet, uden at han dog gjorde sig nogen nærmere Forestilling om, hvorledes han vilde kruge Kniven imod hende, eller hvad Ondt han egentlig vilde tilføie hende, samt at den Følelse, hvori han handlede, var den, at han ligesom vilde hævne sig paa hende, fordi hun ikke vilde søie ham og vende tilbage til Huset, hvorhos han, med Hensyn til hans foransørte Udtalelse om, at han vilde gjøre sin Kone det, han kunde, i et senere Forhør har udsagt, at han dog ikke dermed har villet tilkjendegive, at han vilde tilføie hende noget Ondt af varig Virkning; senere har han anbragt, at han ikke veed, i hvilken Hensigt han tog Kniven. Arrestanten har derhos paastaet, at hans omhandlede Forhold egentlig havde sin Grund i den berusede Tilstand, i hvilken han i flere Dage havde været og som vedvarede endnu den 4de Juni i saa høi Grad, at han ikke har været sig sit Forhold rigtig bevidst, og senere har han endvidere anført, at hans Hoved til visse Tider ikke er godt, og at han, navnlig naar det er varmt og han bliver drillet, ikke er rigtig i Hovedet. Efter Oplysningerne i Sagen maa det nu ogsaa antages, at Arrestanten ved den paagjældende Leilighed havde nydt Brændeviin, men ligesom det derhos efter de afgivne Vidnesforklaringer maa antages, at han ingenlunde har været beruset i en saadan Grad, der kunde udelukke Tilregnelighed, saaledes er der efter de om hans mentale Tilstand overhøvedet tilveiebragte Oplysninger ingen Føie til at tvivle om hans Tilregnelighed i ædre Tilstand.

Efter det Anførte, og idet der efter Arrestantens foransørte udsørlige Forklaring om hans Hensigt med at sætte sig i Besiddelse af den ommeldte Kniv og Sagens Oplysninger i det Hele ikke kan tages noget videre Hensyn til hans senere Anbringende om, at han ikke veed, i hvilken Hensigt han tog Kniven, maa det statuere, at Arrestanten ved den paagjældende Leilighed har handlet med Overlæg, hvorimod der ikke er Føie til at antage, at han har havt til Hensigt at dræbe sin Kone, og hvad Bestaffenheden af de ommeldte Bestagiggelser angaaer, da vil navnlig den under Nr. 1 omhandlede være at hense under Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Led. Arrestanten, der er født 1829, og om

hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter den citerede Forordnings § 9, jfr. §§ 12 og 23 og Lovens 6—5—7, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshønsarbejde i 4 Aar“.

Nr. 332.

Advocat Hindenburg
contra

1) **Caroline Marie Jørgensen, Brandts** fraseparerede Hustru (Defensor Heinrichsen), 2) **Bager Carl Wilhelm Lebahn**, 3) **Ane Marie Sørensdatter**, Arbeidsmand **Frederik Olsens** Hustru, og 4) **Sophie Cathrine Nothensteen** (Defensor Bunzen), der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri og Falsk og de 3 Sidstnævnte for Meddeelagtighed i disse Forbrydelser.

Frederiksborg Birk's Extrarets Dom af 18de April 1863: „De Tiltalte Caroline Marie Jørgensen, Brandts fraseparerede Hustru, Bager Carl Wilhelm Lebahn, Ane Marie Sørensdatter, Arbeidsmand Frederik Olsens Hustru, og Sophie Cathrine Nothensteen bør til Amtets Fattigkassse bøde, den Førstnævnte 20 Rdl. og de 3 andre Tiltalte hver 10 Rdl. Saa bør de udrede alle de af denne Action flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Albrechtsen, 8 Rdl. og til Defensorerne, Procurator Schmidt og Procurator Wodschow, hver 6 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Septbr. 1863: „De Tiltalte Caroline Marie Jørgensen, Brandts fraseparerede Hustru, Bager Carl Wilhelm Lebahn, Ane Marie Sørensdatter, Arbeidsmand Frederik Olsens Hustru, og Sophie Cathrine Nothensteen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog at Tiltalte Jørgensen, Brandts fraseparerede Hustru, udreder samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og at de øvrige Tiltalte in solidum med hende deeltage hver med $\frac{1}{3}$. Procuratorerne Sørensen og Velbanco og Præveprocurator Laaksen for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rdl., der tilsvares af de Tiltalte i det ovenanførte Forhold. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Salarierne til Sagsførerne for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen samt Justitsraad Bunken tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, ved Frederiksborg Birts Extrarets Dom af 18de April d. A. i 1ste Instants paa Kjennte, Sag actioneres Tilstalte Caroline Marie Jørgensen, Brandts fraseparerede Hustru, for Bedrageri og Falst med Hensyn til hendes Omgang med at erhverve Underkrifter af Creditrix Inger Rugaard af Slangerup paa dennes Transport til hendes Søn, Meubelhandler Rugaard heraf Staden, paa en Obligation, udstedt til hende af hendes Svigersøn, Lienbecommisair Heegaard, stor til Rest 2,000 Rdl., samt paa en Dvitteringspaategning paa en Obligation stor 800 Rdl., som fornævnte hendes Søn havde udstedt til hende, samt ligeledes Underkrifter fra de Tilstalte, Bager Carl Wilhelm Lebahm, Ane Marie Sørensdatter, Arbeidsmand Frederik Olsens Hustru, og Sophie Cathrine Rothenssteen, paa disse Documenter til Bitterlighed. De sidstnævnte Tilstalte actioneres for Deelagtighed i disse Forbrydelse med Hensyn til deres Forhold med at meddele saadan Underkrift.

Overretten maa nu være enig med Underdommeren i, at der ingen saadanne Oplysninger ere tilveiebragte, at de Tilstalte derefter kunne dømmes enten som skyldige i eller deeltagte i de ovennævnte Forbrydelse, og naar det i Underrettsdommen er formeent, at det er oplyst, at Tilstalte Jørgensen, Brandts separerede Hustru, har paa en mislig Maade søgt at tilveiebringe den paa de nævnte Documenter givne Transport og Paategning, og hendes Forhold i alt Fald har været saa hensynsøst i Henseende til den Form, der skal iagttages ved Gjældbrevs Overdragelse og Dvittering, at hun ikke kan undgaae Ansvar, saa skjønt Overretten dog ikke, at der foreligger Noget, hvorfor der efter den gjældende Lovgivning kan paadrages enten hende eller nogen af de andre Tilstalte Strafantvar.

De Tilstalte ville som Følge heraf være at frifinde for Actors Tilstalte, og Underrettsdommen, hvorved de arbitrairt ere ansete hver især med en Mulct, forsaavidt være at forandre, hvorhos Tilstalte Jørgensen, Brandts fraseparerede Hustru, findes at burde tilsvare Actionens Omkostninger, derunder de Sagsførerne ved Underretten tillagte Salairer, medens de Øvrige in solidum med hende bør deeltage hver med $\frac{1}{3}$. Procuratorerne Sørensen og Delbanco og Prøveprocurator Lassen for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rdl., der udredes af de Tilstalte i samme Forhold“.

Nr. 333.

Advocat Heinrichsen
contra**Mette Pedersen Bong** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Serlev og Bruff Herredets Extrarets Dom af 26de August 1863: „Arrestantinden Mette Pedersen Bong bør hensættes til Tugthuussarbejde paa Livstid. Saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Bartholdy, 5 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad Dahl, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Septbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Keffelmann, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestantinden Mette Pedersen Bong, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da hun en Dag i Midten af Juli Maaned d. A. ved at passere gjennem Blaatjærskov kom til Huusmand Johan Christensens lige ved Chausseen beliggende Huus, hvor Christensens 11aarige Søn stod i Døren, medens Christensen og hans Kone vare fraværende, og hun var fulgt med Drengen, hvem hun bad om en Dril Band, ind i Stuen, tilbødte hun sig, medens Drengen vendte sig fra hende, et Par Udsårper, som hang paa en Stol i Stuen, og som hun derefter, uden at Drengen bemærkede det, tog med sig, da hun forlod Stuen. Efter Arrestantindens Forklaring ere Strømperne, der ere ansatte til en Værdi af 5 Rtl., senere blevne borte for hende, men Vestjaalme har isvrigt frasødet Krav paa Erstatning.“

Paa samme Maade er det godtgjort, at da Arrestantinden den 24de Juli d. A. om Eftermiddagen i Beboernes Fraværelse kom til Huusmand Peter Andersens Huus i Blaatjærskov, hvor hun efter sin Forklaring havde Tilladelse af Andersens Kone til engang imellem at maatte tilbringe Natten, naar hun kom der paa Egnen, og hvortil Indgangsbøren ikke var lukket paa anden Maade

end at en Stang, der med Letthed kunde fratages, var sat op mod Døren, gif hun, efter i nogen Tid at have ventet udenfor, ind i Huset ved at borttage Stangen, idet det efter hendes Forklaring ikke var hendes Hensigt at forsøbe Tyveri i Huset, men kun at tilbringe Natten der. Da hun havde fiddet en Stund uden at Nogen kom hjem, saae hun sig om efter et Stykke Brød, eftersom hun var noget sulten, og herved blev hun opmærksom paa noget Uld og et Fruentimmerffjort, som hun da tilvendte sig og begav sig bort med, efter igjen at have sat Stangen for Døren. De nævnte Gjenstande, der ere vurderebe til 1 Rdl. 24 St., ere bragte tilflede under Sagen og ubleverede til Bestaaelse.

For det anførte Forhold er Arrestantinden, der ifølge Høiesterets Dom af 2den Januar 1852 har for 4de Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 været idømt Straf af 8 Aars Lugthuusarbeide, hvoraf dog ved kongelig Resolution af 25de Februar 1856 den tilbagestaaende Deel blev hende eftergivet, ved Underrettsdommen rettelig anseet for 5te Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 17 med Straf af Lugthuusarbeide paa Livstid, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indanførte Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 41.

Den 18de December.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Fredagen den 4de December.

Nr. 81. Kammerraad, Proprietair **Quistgaard** (Advocat Hansen)
contra

Proprietair **Bang** (Advocat Brock),

angaaende Citantens Forpligtelse til at betale Indstævnte 837 Rdl.
3 Mk. m. m.

Hjørring Byttings Dom af 15de Octbr. 1861: „Indstævnte, Proprietair Quistgaard af Hjørring, bør til Citanten, Proprietair Bang til Gammelbraa, betale 875 Rdl. 3 Mk. 10 Sk. med Renter 5 pCt. p. a. fra 5te Mai 1861 til Betaling skeer og Sagsmaalets Omkostninger med 10 Rdl., men forøvrigt for hans Tiltale i Sagen fri at være. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 18de August 1862: „Contractanten, Proprietair H. Quistgaard, bør til Hovedcitanten, Proprietair Bang, betale 837 Rdl. 3 Mk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2den Juni 1861 til Betaling skeer, men isøvrigt bør han for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring i det ved den indankede Dom antagne Resultat, som Høiesteret i Henhold til de i Dommen anførte

Grunde billigere, vil den være at stadfæste, hvorhos Citanten findes at burde tilsvare Indstævnte Processens Omkostninger for Høiesteret med 100 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 100 Rdl., saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Under 19de Juni 1840 udsedte Hovedcitanten, Proprietair Bang til Gammelvoaa, et Gjælds-brev til sin Tante Jomfru Ane Pauline Aagaard paa Skivehuus, hvori han, næst at bemærke, at han, for at kunne rebbe Hr. Severin Nyssum ud af en overhængende Pengeforlegenhed, saae sig nødsaget til at gjøre Laan af 7 à 800 Rdl., erkjendte af hende at have modtaget 770 Rdl. tillaaens, hvilket Gjældsbeviis under 22de October 1858 er af en ustkævnt Mand meddeelt en Paategning — som det i samme hedder efter Creditrix's Duffe — om at der paa samme af Hans Dviftgaard var afbraget 20 Rdl., og at det saaledes nu kun var gjældende for 750 Rdl., men da dette Beløb endnu ikke var betalt ved Jomfru Aagaards dødelige Afgang, anlagde Skifteretten i hendes Bo Sag imod Hovedcitanten til Betaling af samme med Renter 4 pCt. fra Juni Termin 1858, og under den mod ham saaledes anlagte Sag ansøgte Hovedcitanten, at Contracitanten, Proprietair Dviftgaard i Hjørring, var den rette Debitor, og fremlagde under Sagen et af ham selv og Contracitanten underkredet Brev, dateret 20de October 1859, til bemeldte Skifteret, hvori, efter en Indledning om den Arvingerne i Boet bekjendte Understøttelse med Laan, som den Udsøgte havde ydet Contracitantens Søster Pauline Nyssum, der havde været gift med bemeldte S. Nyssum, „hvorom, som det hedder, det af mig Bang udsedte og nu fremkomne Beviis handler,“ Sagen foreslaaes ordnet paa den Maade — som det i dette Brev videre hedder — „istedetfor der eksisterer intet lovsformeligt Beviis, jeg Dviftgaard, som den, der i min afsøde Vooger Nyssums Sted er den egentlige Skyldner, meddeeler lovsformeligt Gjældsbeviis, og jeg Bang herpaa indgaaer og underkriver som Cautionist“. Dette Tilbud blev imidlertid ikke antaget, og efterat Hovedcitanten ved Auctuationsstævning havde indbraget Contracitanten under Sagen, blev Hovedcitanten derefter ved Kjøer Herredstings Dom af 1ste Juni 1860, idet Auctuationsfølgemaalet mod Contracitanten afvises, dømt til at betale det paastævnte Beløb med Renter samt Sagens Omkostninger stadest. Hovedcitanten, der har betalt Boet det ham idømte Beløb, har derfor under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt Contracitanten til at betale sig dette Beløb, som Hovedcitanten ifølge den fornævnte Dom har maattet udrede, nemlig Capital med Renter 837 Rdl. 3 Mk., Omkostninger 38 Rdl. 10 Sk. og Halvdelen af Omkostningerne ved Stempning af det ovennævnte Beviis med 10 Rdl. 4 Mk., ialt

886 Rdl. 1 Mk. 10 Sk., samt endvidere Hovedcitantens egne Omkostninger med 50 Rdl. og i Provision 20 Rdl. Ved Underrettsdommen i Sagen er Contracitanten tilpligtet at betale Hovedcitanten det fornævnte Beløb 886 Rdl. 1 Mk. 10 Sk. med Fradrag af de fornævnte 10 Rdl. 4 Mk., eller 875 Rdl. 3 Mk. 10 Sk. samt Renter 5 pCt. af denne Sum fra 5te Mai 1861 til Betaling stæer og Sagens Omkostninger med 10 Rdl., medens han isøvrigt er frifunden for Hovedcitantens Tiltale. Denne Dom har Hovedcitanten nu, efterat Contracitanten har udtaget Stævning til Overretten, indanket til Stadfæstelse, medens Contracitanten efter den af ham udtagne Overretsstævning har contrapaaanket Underrettsdommen og her for Retten principaliter gjentaget sin ved Underretten neblagte Paastand om Frisindelse for Hovedcitantens Tiltale, og subsidialiter paa-
 staaet Sagens Udsald gjort afhængig af Contracitantens Ed, samt aldeles in subsidium at han fritages for at erstatte Omkostninger, Renter m. m.

Ifølge Hovedcitantens Fremstilling er det Beløb, hvorfor han har udstedt det ovennævnte Beviis til Jomfru Aagaard, og hvoraf han, som meldt, har maattet betale 750 Rdl. med Renter til Jomfru Aagaards Bo, af ham i sin Tid laant af Jomfru Aagaard til Contracitantens ommeldte Svoger, og efter hvad Hovedcitanten videre har anført, har Contracitanten i sin Tid ved Rjøbet af den hans ommeldte senere afsøde Svoger Nysum tilhørende Eiendom Tidemandsholm forpligtet sig til som Afdrag paa hvad Contracitanten da blev sin Svoger Nysum skyldig at betale ommeldte Gjæld til Jomfru Aagaard, samt senere forrentet den, og, som Paategningen paa det fornævnte Gjældsbeviis udbiiser, derpaa afbraget 20 Rdl. Hovedcitanten har derhos paaberaabt sig, at Contracitanten ogsaa, navnlig ved det ovennævnte Brev af 20de October 1859 til Skifteretten i Jomfru Aagaards Bo, har erkjendt sig for rette Debitor for den Gjæld, hvorfor Hovedcitanten af Skifteretten blev sagsøgt i Henshold til Gjældsbeviset, og som Følge heraf har han formeent, at Contracitanten maa være pligtig at refundere ham det af ham i Henshold til Dommen i den mod Hovedcitanten af Skifteretten i Jomfru Aagaards Bo anlagte Sag udbetalte Beløb m. v. Det er nu vel af Contracitanten indrømmet, at han ved Rjøbet af Tidemandsholm blev sin Svoger Nysum Penge skyldig, og at der da imellem dem har været Tale om, at 770 Rdl. heraf kunde afgjøres ved at Contracitanten betalte et lige Beløb til bemeldte Jomfru Aagaard, af hvem Nysum havde laant et saadant Beløb, saafremt Nysum ikke siden selv behøvede Pengene, men han har paa staaet, at dette Sidste senere er indtraadt, og at han har ei blot betalt Nysum, hvad han i det Hele var denne skyldig, men ogsaa forstrakt ham yderligere, saa at han endog har faaet 2 à 3,000 Rdl. tilgode hos ham, som han ikke har kunnet erholde, samt derhos benægtet enten da Handelen om Tidemandsholm sluttedes eller senere at have forpligtet sig til at betale det Beløb, som Nysum skyldte Jomfru Aagaard, og tillige anført, at det alene var for at redde Søsteren, da han antog, at der for Gjælden eksisterede et af Nysum underskrevet Beviis med Hovedcitantens paategnebe Selvfryldnercaution, at han i Brevet af 20de October 1859, der er conciperet og skrevet af Hovedcitanten, gjorde det ovenanførte Forslag til Skifteretten i Jomfru Aagaards Bo, ligesom

han ogsaa har benægtet for egen Regning at have betalt Renter af det ommeldte Gjældsbeviis til Jomfru Aagaard eller erlagt det derpaa affkrevne mindre Afdrag, og har han derhos anbragt, at han først efterat have underskrevet Brevet af 20de October 1859 er bleven bekjendt med det ommeldte af Hovedcitanten udstedte Gjældsbeviis af 19de Juni 1840, hvilket han har benægtet vedkommer hin Forbring, som han var fundet at ordne for sin Søster.

Efter Contracitans Procedure maa det imidlertid ansees erkjendt af ham, at hans ommeldte Svoger Nysum har i sin Tid erholdt et Laan af 770 Rdl. af Jomfru Aagaard, og det er ei heller af ham paastaet, at denne Gjæld senere er betalt af Nysum; han maa derhos i det af ham og Hovedcitanten til Skifteretten i Jomfru Aagaards Bo stille Brev af 20de October 1859 ansees at have erkjendt, at det ovenomhandlede Gjældsbeviis, som Hovedcitanten havde udstedt til Jomfru Aagaard og senere for 750 Rdl. har maattet indfri til hendes Bo, er i sin Tid af Hovedcitanten udstedt paa Nysums Vegne eller for det denne givne Laan, og at der ikke fra Nysums Side eksisterer noget looformeligt Beviis for Gjælden. Der kan derfor, naar tillige hensees til, at Contracitanten tidligere har betalt Renter og Afdrag paa den omhandlede Gjæld, ikke tages noget Hensyn til Contracitans ubesiste Paaastand om, at han ved at underskrive Brevet af 20de October 1859 og deri ligefrem og uden noget Forbehold at udtale, at han i sin Svoger Nysums Sted er den egentlige Skyldner for Gjælden til Jomfru Aagaards Bo, skulde have været i Bildfarelse om Sagens rette Sammenhæng, og idet han derfor maa ansees ved den ommeldte Udtalelse at have afgivet en i Forhold til Skifteretten i Jomfru Aagaards Bo bindeende Aerkjendelse af, at han var forpligtet til at betale Boet den af dette hos Hovedcitanten paatalte Forbring, skjønes ikke rettere, end at han, efterat Hovedcitanten som Selvskyldnercautionist har maattet indfri denne Forbring, maa være pligtig efter Hovedcitans Paaastand at erstatte denne Forbringens Beløb.

Som Følge af det Anførte findes Contracitanten at maatte tilpligtes at betale Hovedcitanten de 837 Rdl. 3 Mk., som denne i Capital og Renter har betalt til Jomfru Aagaards Bo efter det ommeldte Beviis af 19de Juni 1840, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, hvorimod han, idet der ikke kan paahvies ham nogen Forpligtelse til at erstatte Hovedcitanten de denne under den ommeldte Sag paadragne Omkostninger, isøvrigt vil være at frifinde for Hovedcitans Liktale.

Processens Omkostninger for begge Netter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Til efter Hovedcitans Paaastand at anvende Mortification og Mulct med Hensyn til nogle af Contracitans Sagfører her for Retten om Hovedcitanten brugte Udtaleser, findes der, navnlig efter den Forklaring, vedkommende Sagfører har givet af de paatalte Yttringer, ikke tilstrækkelig Anledning.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted".

Mandagen den 7de December.

Nr. 350.

Advocat Hansen
contra**Carl Frederik Nielsen** (Defensør Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri og falsk Angivelse for Øvrigheden.

Criminal- og Politiretten's Dom af 10de Octbr. 1863: „Tiltalte Carl Frederik Nielsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Action's Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Schack og Baasstrup, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne Fremstilling af det Forhold, der ved samme er anseet strafbart, findes Tiltalte for dette Forhold, der efter den stete Indstævning alene foreligger Høiesteret til Paakjendelse, at have forskyldt en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, som efter Omstændighederne fastsættes til Fængsel i 14 Dage.

Med Hensyn til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Carl Frederik Nielsen bør straffes med Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiretten's Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende mod Tiltalte Carl Frederik Nielsen for Bedrageri og falsk Angivelse for Øvrigheden anlagte Sag ere i det Væsentlige følgende:

Efter foregaaende Raadsfjel med Tiltalte overdrog Caroline Olsen, Aarups separerede Hustru, denne at saggive Skomagerjvend Ekbahs Hustru, Lovise Sophie Goldenbaum eller Goldenburg, for at have sigtet hende for Tyveri af et Par Morgenstø, og blev i Dveensstemmelse hermed ifølge en den 29de October f. A. dateret Klage i bemeldte Anledning ved denne Rets 1ste Civilkammer anlagt en den 6te November næstefter incamereret Sag. Til Betaling af de med denne Sag forbundne Omkostninger, der efter vedkommende Protocolsførers Attest høist have beløbet sig til 5 Rdl. 4 Mk., vil Aarups separerede Hustru af Tiltalte være bleven affordret og til ham have erlagt ialt 46 Rdl., men ikke bestominde dertil

være bleven afstræbet yderligere Pengetilskud, medens Tilstalte berimod til Udlæg og som Honorar i det Hele kun vil have modtaget 16 Rdl. 3 Mk. Under Proceduren af den ommeldte Sag henvendte Tilstalte sig uden Aarups separerede Hustrues Vidende til Skomagerjvnd Ekdahl og tilbød at foranledige Sagen hævet, naar han derfor fik 5 Rdl., og herpaa gif Ekdahl ind, hvorefter Tilstalte ved Sagens Foretagelse den 17de Marts d. A. afgav en Erklæring til Retsprotocollen om, at han udtraadte af Sagen, blandt Andet fordi han havde faaet grundet Overbeviisning om, at Aarups separerede Hustrues Forhold ikke var i Overensstemmelse med streng Ærlighed, hvorefter Aarups separerede Hustru mødte samme Retsdag personligt og hævdede Sagen.

Imidlertid var af Jernkrammer Iver Tønnesens Hustru, Maren Sophie Fabritius, under 4de September f. A. gjort Anmeldelse til Politiet om et fra hende begaaet Tyveri af et Par gamle Damestøvler, for hvilket hun sigtede Aarups separerede Hustru, og da denne Anmeldelse ikke medførte nogen retslig Undersøgelse, begjærede hun en saadan foretagen i en til Politidirecteuren stilet Skrivelse af 10de October næstefter, hvori hun figter Aarups separerede Hustru som skyldig i begge de ovenomhandlede Tyverier, og foranledigede derved en mod denne rettet criminel Undersøgelse, der paabegyndtes den 27de sidstnævnte Maaned. Denne Undersøgelse sluttedes med Politidirecteurens Samtykke den 6te November næstefter, men blev den 27de Februar d. A. igjen optagen som Følge af en Skrivelse til Politidirecteuren af 23de Januar næstforhen fra fornævnte Tønnesen, hvis Hustru Skomagerjvnd Ekdahl efter hans Forklaring skal have formaaet til at bevirke en Fornæelse af Undersøgelsen i den Hensigt at benytte dens Resultater under ovenommeldte Injuriefag. Efterat sidstnævnte Undersøgelse den 7de Marts d. A. ogsaa var bleven sluttet med Politidirecteurens Samtykke, indsaandt Tilstalte, der har erkjendt, at Aarups Hustru altid har paastaat at være uskyldig i de hende paafigtede Tyverier, naar undtages, at hun for ham skal have vedgaaet at have sat sig i Besiddelse af et Madspandsrum for at hævne sig paa den formeentlige Gier, men strax forandret denne Forklaring derhen, at det var en anden Person, der havde taget det og givet hende det, ifølge hans egen med det isvrigt Dplysne stemmende Tilnaaelse sig uopfordret hos Tønnesen og Hustru, hvem han, alene i den Hensigt derved at skaffe sig en Indtægt, opfordrede til, idet han foregav, at der nu var fremkommet Dplysninger mod Aarups separerede Hustru betræffende de hende paafigtede Tyverier, at indgive et Andragende, som han tilbød at forfatte og skrive, om en yderligere criminel Undersøgelse, og da Tønnesen og Hustru vare uvillige til at gaae ind paa hans Forslag, bevægede han dem dertil ved at forebringe dem, at de i andet Fald vilde blive straffede, hvorefter han mob en Betaling, som han har angivet til 1 Rdl. 2 Mk., udsærbigede et saabant den 24de Marts d. A. dateret Andragende, der stiledes til Politidirecteuren og understreges af Tønnesen, i hvilket den criminelle Undersøgelse mod Aarups separerede Hustru atter begjæres foretaget og navngivne Vidner, hvoriblandt Tilstalte selv, forlangtes afhørte, samt blandt Andet siges, at det nu er fuldstændigt godtgjort, at Aarups separerede Hustru har gjort sig skyldig i et Tyveri af et Madspandsrum, og at Tilstalte muligviis kunde give værbifulde Dplysninger om

det hese Aarups separerede Hustru paasigtede Forhold, og blev i Henshold bertil Undersøgelsen atter reassummeret den 11te April d. A., men sluttedes den 4de Juni næstefter, uden at Beviis mod Aarups separerede Hustru for at være skyldig i Tvoeri blev tilveiebragt.

For det Tiltalte af Aarups separerede Hustru paasigtede Forhold med Hensyn til de hende affordrede Pengebelsøb er der ikke fremkommet noget Beviis, hvorefter Tiltaltes i saa Henseende afgivne Forklaring kan forkastes, og da han efter denne ikke kan ansees skyldig i noget strafbart Forhold, vil han forsaavidt ikke kunne paadrages noget Ansvar, og det samme findes at maatte blive Tilfældet, hvad angaaer Tiltaltes Forhold ved at have modtaget 5 Rdl. af Stomagersvend Ebbahl for at bevirke den omhandlede Injuriesag hævet, da det ikke er oplyst, at Tiltalte ved noget ulovligt Middel har formaaet eller foranlediget Aarups separerede Hustru til at gjøre saadant; derimod vil Tiltalte, til hvis ubestyrkede Forandringer af hans Tilstaaelse betreffende hans Forhold med Hensyn til Tønnesens ommeldte Andragende af 24de Marts d. A. ifølge Danske Lovs 1—15—1 intet Hensyn kan blive at tage, ikke kunne undgaae Ansvar for det fibstommelste Forhold, og vil han, der er langt over criminel Lavalber og ved en i den lgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 1ste Juli 1859 affagt Dom i en mod ham for Bedrageri anlagt Sag er anseet med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf af 50 Rdl. i Mulct til Roeskilde Amts Fattiggæsse, derfor blive at dømmes deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 42, deels efter Lovgivningens Analogi, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 349.

Advocat Hindenburg

contra

Sak August Saksen eller Jacob August Østermark

(Defensor Salicath),

der tiltales for at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Octbr. 1863: „Arrestanten Sak August Saksen eller Jacob August Østermark bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evtangsarbeidsanstalt i 90 Dage og tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Stats-

raad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Isak August Isaksen eller Jacob August Østermark ved egen med det iøvrigt Dylfste stemmende Tilfæelse er overbevist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 27de Juli d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved mod dette at være den 13de f. M. bortgaaet fra Ladegaarden, hvor han ved Fattigvæsenets Forsorg var anbragt, og derefter ubelevet fra samme, indtil han den 1ste dennes blev anholdt, vil han, der er langt over criminel Lovaldet og senest ved denne Rets Dom af 7de Februar d. A. for Løsgængerri har været straffet med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, overeensstemmende med §§ 1 og 2 i Loven af 3die Marts 1860 om Løsgængerri og Betleri være at ansee med en Straf, som passende vil kunne sættes til lige Arbeide i 90 Dage“.

Nr. 313.

Statsraad Salicath

contra

Sønke Peter Brodersen (Defensor Bynghen),

der tiltales for at have saaret Peter Hansen Petersen med Skydevaaben.

Mogeltønder og Ballum Birkers Egtrets Dom af 11te Marts 1863: „Tiltalte Sønke Peter Brodersen af Kjærgaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede de af hans Arrest og Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ferkleb, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hofstrup, 4 Rdl., samt Diæter til Sidstnævnte efter Øvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 17de August 1863: „Tiltalte Sønke Peter Brodersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Inspektørraad Neckelmann, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. For en af Actor for Høiesteret besørget Notarialoversættelse bliver der, overeensstemmende med hans Paaastand, at tillægge ham en Godtgjørelse af 2 Mk.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der, saavel som 2 Mk. til Førstnævnte for en Notarialoversættelse, udredes af det Offentlige.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Sønke Peter Brodersen for at have saaret Peter Hansen Petersen ved Anvendelse af Skydevaaben.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, gif bemeldte Peter Hansen Petersen og Tjenestekarl Jacob Hansen Knudsen, der den 17de Junnar d. A. havde været i Besøg i en Gaard, og af hvilke navnlig Sidstnævnte var bestjænkent, om Aftenen Kl. 10 hen til Gaardmand L. C. Hansens Gaard i Kjærgaard, hvor de gjorde, som det maa antages, en betydelig Støi og Ufred, idet Knudsen kaste Steen paa Døren, vælte en Bogn, hvormed Petersen var ham behjælpelig, ituslog en Kude og forlangte at komme ind ad Døren samt sparke paa denne. Efterat Hansens Hustru, hvis Mand var fraværende, selv først forgiæves havde anmodet dem om at bortfjerne sig, opfordrede hun Tiltalte, der tjente paa Gaarden og som var gaaet ifæng, til at staae op og jage Personerne fra Huset, og da han svarede, at han ikke vidste hvormange der var og at han ikke turde gaae ud uden at tage et Gevær med, yttrede hun, at han kun maatte skyde i Lusten. Tiltalte tog derpaa sin Huusbonds Gevær, som han vidste var ladt, aabne Døren og affyrede i Mørket et Skud, hvorved en Deel Hagel ramte Petersen paa Laaret, Armen og den venstre Side samt paa flere Steder trængte igjennem Hud, uden dog at tilføie ham nogen alvorlig Veskadigelse, idet kun et Saar paa Haanbleddet efter Lægens Erklæring vilde kunne have medført Følger af alvorligere Natur, men som ved Lægebehandlingen blev forhindret.

Efter Petersens beebigede Forklaring yttrede Tiltalte, idet han stød, at nu skulde han nok mærke dem, samt raabte, efterat han havde skudt, om de havde faaet Hagel; men Tiltalte har benægtet at have brugt disse Yttringer, hvorimod han har forklaret, at han, da der ikke var kastet med Steen i et Par Minutter og han Ingen saae, da det var mørkt, og intet Svar fik, da han opfordrede til at gaae bort og truede med ellers at skyde, affjød Geværet i Retningen af et Dige, hvor Veien til Døren er anbragt, uden at det var hans Hensigt at gjøre Skade, idet han kun vilde strække de Fremmede fra Gaarden.

Efter denne Forklaring og hvad der i det Hele er oplyst, navnlig om hvad der var gaaet forud forend Tiltalte affyrede det ommeldte Skud og om Tiltaltes hele Personlighed, findes der nu ikke tilstrækkelig Anledning til at antage, at Tiltalte har, da han affyrede Skuddet, havt til Hensigt at beskadige Nogen, og at han har havt nogen klar Foreskilling om, at han derved udsatte Nogen for Fare, ligesom han end ikke kan ansees at have gjort sig skyldig i en saadan

Uagtksomhed, der kunde paadrage ham criminel Straf. Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde for Actors Tiltale, og der findes end ikke Anledning til at paalægge ham Actionens Omkostninger; og disse, derunder de ved Underretsbommen bestemte Salairer samt Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, der bestemmes til 5 Rdl. til hver, ville derfor være at udrede af det Offentlige“.

Tirsdagen den 8de December.

Nr. 338.

Statsraad Salicath

contra

1) Ole Jensen, 2) Lars Hansen, 3) Jørgen Olsen og 4) Maren Kirstine Christiansdatter (Defensor Bunchen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Bedrageri og Attentat paa denne Forbrydelse samt Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 2 for Attentat paa Bedrageri og for at have givet Anvisning til Tyveri og opfordret dertil, Nr. 3 for ulovlig Omgang med Hittegods og Nr. 4 for Tyveri, Hæleri og Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods.

Køeskilde Byes Eyrerets Dom af 21de Mai 1863: De Tiltalte, Arbeidsmændene Ole Jensen, Lars Hansen og Jørgen Olsen samt Fruentimmeret Maren Kirstine Christiansdatter, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 5 Gange 5 Dage, den Anden i 4 Gange 5 Dage, den Tredie i 5 Dage og den Sidste i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Tiltalte Lars Hansen for Actors videre Tiltale under denne Sag fri at være. Saa udrede de Tiltalte og hver for sig de med deres Arrest og Afstraffelse lovligt forbundne Omkostninger, hvorimod de af Sagen iøvrigt flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Proveprocurator Hude, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Sørensen, 6 Rdl., afholdes af de Tiltalte Ole Jensen og Maren Kirstine Christiansdatter in solidum med $\frac{2}{6}$, af Tiltalte Lars Hansen med $\frac{2}{6}$ og af Tiltalte Jørgen Olsen med $\frac{1}{6}$ Deel. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Septbr. 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at staude, dog at Straffetiden for Tiltalte Jørgen Olsen bestemmes til 4 Gange 5 Dage. Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Gottschalk og Procurator Sørensen, betale de Tiltalte Ole Jensen, Lars Hansen, Jørgen Olsen og Maren Kirstine Christiansdatter med 8 Rdl. til hver, der udredes paa samme Maade som bestemt med Hensyn til Salairerne ved Underretten. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Actionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte paa den nedenfor anførte Maade.

Ihi kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at samtlige Actionens Omkostninger udredes af Ole Jensen med $\frac{5}{6}$, saaledes at Lars Hansen og Maren Kirstine Christiansdatter in solidum med ham deraf tilsvare hver $\frac{2}{6}$, og af Sorgen Olsen med $\frac{1}{6}$. Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Koeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Ole Jensen, Lars Hansen, Sorgen Olsen og Maren Kirstine Christiansdatter, Nr. 1 for Tyveri, Bedrageri og Attentat paa denne Forbrydelse, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 2 for Attentat paa Bedrageri og for at have givet Anviisning til Tyveri og opfordret dertil, Nr. 3 for ulovlig Omgang med Hittegods og Nr. 4 for Tyveri, Hæleri og Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods.

1) Tiltalte Ole Jensen. Ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilfæaaelse er det beviist, at Tiltalte en Dag i December f. A., da han, der dengang havde Arbeide i en Gruusgrav, hvor Arbeidsredskaberne forbleve liggende om Ratten, paa Grund af den faldne Sneee ikke kunde finde sin egen Skovl, har taget en i Gruusgraven liggende, Arbeidsmand Jens Rasmusens tilhørende, til 32 St. vurberet Jernstool, som han, efter om Dagen at have benyttet dertil Sneekastning, samme Aften, da han var noget svirende, folgte for 12 St., at han i Februar d. A. har tilvendt sig en Frakke og et Par Beenlæber, tilsammen af Værdi 5 Rdl., der tilhørte Hattemagersvend Jørgensen i Koeskilde og beroebe i en Kasse i dennes Kammer, hvortil Tiltalte havde fri Afgang, at han ligeledes i afvigte Februar har sat sig i Besiddelse af en Guldsmed Fordsmann i Koeskilde tilhørende Kobberkiebel, der af Bestjaalne er anfat til en Værdi af 12 Rdl., hvorimod Tiltalte ikke har villet erkjende, at Værdien var mere end 8 Rdl., og som stod i Vabsterhuset i dennes Gaard, hvor Tiltalte dengang boede, og at han engang i sidste Vinter har stjaalet 2 Stk. Fagotbrænde af Værdi 4 St., som han tog af Kjøbmand Schous Brændeoplag ved at ræffe Haanden ind mellem de Lægter og Stolper, som dannede Høgnen om Brændet.

Det er paa samme Maade beviist, at Tilstalte, der i Februar d. A. havde leveret 1 Pbd. 9 Pd. Been til Lysestøber Frederikssens Oplagsplads i Koeskilde og modtaget et med Blyant skrevet Beviis for Afleveringen af dette Quantum, der skulde betales med 18 Sk. pr. Pbd., paa Bevist, der ikke var forsynet med Underkrift, har tilføjet Tallet 1 foran 1 Pbd., saa at der som til at staa 11 Pbd. 9 Pd., hvorefter han hævde Betalingen herfor og derved fravendte Frederiksen 1 Rdl. 84 Sk. Dintrent samtibigt hermed gjorde Tilstalte Forsøg paa at udføre et lignende Bebrageri, idet han med Blyant skrev en Seddel, som dog ikke forsynedes med Underkrift, hvorefter Medtiltalte Lars Hansen havde leveret 10 Pbd. Been à 18 Sk. til ovennævnte Oplagsplads, uden at han dog havde leveret Been, som han havde Penge tilgode for. Med Sedlen eller Bevistet indsendt Tilstalte sig derefter i Forening med Lars Hansen, med hvem han var kommen overeens om at dele Udbytiet, i Frederikssens Boutik, hvor de, uden at det har kunnet oplyses, om det var Tilstalte eller Lars Hansen, der gjorde dette, foreviste den til Udbetaling af 1 Rdl. 84 Sk. Da Sedlens Urigtighed imidlertid blev bemærket, opnaaedes ikke den bebrageriske Henfigt.

Tilstalte er ligeledes overbevist at have gjort sig skyldig i Hæleri derved, at han har tilladt, at 3 Stk. Jagotbrænde, der ere vurberebe til 4 Sk., om hvilke han formodebe, at de vare sjaalne, hvilket ogsaa var Tilfældet, i afvigte Vinter benyttedes i hans og Medtiltalte Maren Kirstine Christiansbatters fælles Huusholdning.

Endelig er Tilstalte ved egen Tilstaaelse overført ulovlig Omgang med Pittegods. Efter engang i forrige Aar at have fundet en Høne, hvis Hoved var afsibt eller afrevet, paa Marken i Nærheden af det Sted, hvor han boede, satte han sig i Besiddelse af samme, uden at anmelde eller oplyse den. Han henlagde den derpaa i Stedets Gaarværum, hvorom han underrettede Medtiltalte Maren Kirstine Christiansbatter, som hentede den sammesteds og tilberedte den, hvorefter den spistes af dem i Forening.

For disse Forbrydelser, af hvilke Forholdet med Hensyn til Jernskoven findes at maatte betragtes som Brugstyveri i Forening med Bebrageri, vil Tilstalte, der er født den 24de Marts 1834 og ikke tidligere er straffet, blive at anses efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 30, 40, 76, jfr. 43, § 76, jfr. §§ 41 og 80, § 22, jfr. § 30, og efter § 58.

Straffen findes af Underdommeren passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage.

2) Tilstalte Lars Hansen. Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det beviist, at Tilstalte har taget Deel i det ovenfor anførte Forsøg paa bebragerist at fravende Lysestøber Frederiksen 1 Rdl. 84 Sk. for leverede Been, idet navnlig bemærkes, dels at Tilstalte, forinden han indsendt sig i Frederikssens Boutik, var underrettet af Medtiltalte Ole Jensen om, at Sedlen eller Bevistet var skrevet af denne, og at Tilstalte i samme var anført som den, der havde leveret Been og tilkom Betaling for samme, dels at han havde truffet Afstale med Ole Jensen om at dele det Betsp, de ventede at erholde efter Sedlen.

Naar Tiltalte endvidere er actioneret for at have givet Anvisning til Tyveri og opfordret dertil, er han for denne Sigtelse, der angaaer hans Virksomhed med Hensyn til den ovennævnte Kobberkiøbel, ved den indankede Dom frisunden for Actors videre Tiltale, og da Dommen alene er appelleret efter Tiltaltets Begjæring, bliver der saaledes kun Spørgsmaal, om denne Indstrækning i Frisindelsen bør bibeholdes eller Frisindelsen gives pure.

Efter hvad der er oplyst om hans Forhold i den ommeldte Henseende, findes der imidlertid ikke tilstrækkelig Føie til at lade Indstrækningen i Frisindelsen bortfalde, hvorfor det vil have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse.

For det ansøgte Attentat paa Bedrageri vil Tiltalte — der er født den 14de Juni 1830, og som ved Koeskilde Rådsheds Extrarets Dom af 20de December 1855 er straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Forordningen af 5te September 1832 § 7 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage — være at ansee efter førnævnte Forordnings § 50, jfr. §§ 76 og 79, og hans Straf fjønnes i den indankede Dom rettelig fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

3) Tiltalte Jørgen Olsen. Det er af Tiltalte vedgaaet, at han i Begyndelsen af indværende Aar har paa en Mark ved Koeskilde fundet et Tremarkstykke, som han derefter har beholdt uden at oplyse det.

For dette sit Forhold bliver Tiltalte, der er født den 6te Marts 1822, og som blandt andet ved Koeskilde Rådsheds Extrarets Dom af 10de Mai 1856 er straffet for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Medfør af bemeldte Forordnings § 79, jfr. § 58, at ansee efter § 22 som for 2den Gang begaaet Hæleri, hvilken Straf efter Omstændighederne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, hvorved Tiltalte er anseet med lige Fængsel i 5 Dage, være at forandre.

4) Tiltalte Maren Kirstine Christiansdatter. Ved egen afbet i Sagen isørigt Oplyselse bestyrkede Tilstaaelse er det beviist, at Tiltalte 3 Gange i sidste Vinter har stjaalet Brænde fra Rådmand Schous Brændeoplag, hvilket hun udførte ved at række Haanden ind mellem Træammerne paa Hegnet om Brændepladsen, hvor hun hver Gang tog et enkelt Fagotstykke. Det stjaalne Brænde er ialt vurderet til 4 St.

Paa samme Maade er Tiltalte overbeviist Hæleri, idet hun efter Opfordring af Medtiltalte Ole Jensen, der underrettede hende om, at han havde stjaalet den ovennævnte Kobberkiøbel, har solgt den for ham og derefter deeltaget i Anvendelsen af hvad der indkom ved Salget.

Endelig har Tiltalte tilstaaet at have gjort sig skyldig i Meddeeltagthed i ulovlig Omgang med Hittegods, idet hun, som tidligere bemærket, efter Medtiltalte Ole Jensens Paavirkning afhentede den af ham fundne og i Støbets Gaardstrøm henlagte Høne, tilberedte den og deeltog i sammes Fortæring.

Tiltalte, der er født den 17de September 1834 og ikke tidligere er straffet, vil for sit Forhold blive at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 30,

§ 22 og § 77, jfr. § 58, og hendes Straf findes af Underdommeren passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

I Henhold til Foransførte vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, med ovennævnte Modification i Henseende til Straffen for Tiltalte Jørgen Olsen, være at stadfæste“.

Nr. 359.

Statsraad Salicath

contra

Joshua Torbin (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Byes Extrarets Dom af 21de Juli 1863: „Arrestanterne Charles P'loyd og Joshua Torbin bør hver især henføres til 2 Mars Forbedringshuusarbejde og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udføres af Landet. Derhos bør de, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter nærværende Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 26de August 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Joshua Torbins Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanterne Charles P'loyd og Joshua Torbin, der under nærværende ved Underretten i St. Thomas den 21de f. M. paakjendte Sag tiltales for Tyveri, ere ved egne Tilstaaelser og de isvrigt oplyste Omstændigheder overbeviste at have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse.

Efter Opfordring af førstnævnte Arrestant og foregaaende Aftale med hinanden om at besjæle Stræder Bartley, begave de sig omirent Kl. 8 om Aftenen til bennes Bolig, hvis Dør til Gaben var afskuffet indenfra med en Krog, idet Bartley efter Aftale med Skomager Richardson, der beboede det tilstøden

Bærelse, og hos hvem Arrestanten Torbin var i Lære, naar han gif ud, afbenytte dennes Gæbedør, der kunde affattes udenfra.

Efterat Arrestanterne igjennem den aabenstaaende Hovebindgang vare komne ind i Huset, opstodte Charles P'oyd et Jaloufsvindue, der fra Gangen af førte ind til Richardsons Bærelse, steg ind i dette, og gif igjennem den aabenstaaende Mellemdør ind i Bartleys Bærelse, medens Torbin gif om til dennes tillukkede Gæbedør, der blev opslukket af P'oyd.

I Bærelset borttog denne 2 Klædesfrakter og 2 Stykker Lærred, som han leverede til Torbin, og vare de blevne enige om, at det Stjaaalne skulde gjøres i Penge, og disse deles imellem dem. Kosterne ere imidlertid komne tilstede, og efterat være vurderede til § 14 tilbageleverede til Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa videre Erstatning.

Begge Arrestanterne, der ikke findes tidligere straffede, ere skjønede at være 19 Aar gamle; de ere fødte, Charles P'oyd paa Tortola og Torbin paa St. Kitts; Hørsnævnte ankom for omtrent 4 Aar siden til St. Thomas, som han dog efter 2 Aars Forsøb forlod, men efter et kort Ophold paa Tortola kom han igjen tilbage. Joshua Torbin har opholdt sig paa St. Thomas i næsten 2 Aar.

Naar hensees til den Maade, hvorpaa Lyveriet er iværksat, findes Arrestanterne ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og § 21, og ligesom den valgte Straffegrad, Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, anses passende, billiges det og, at Arrestanterne efter udsaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bortsendes fra Landet. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanterne at udrede in solidum, ligeledes bifalbes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste".

Nr. 366.

Advocat Liebe
contra

Jens Pedersen (Defensor Bunken),

der tiltales for Lyveri.

Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste Juni 1863: „Tiltalte, Indfædder Jens Pedersen af Vesteregitsborg, bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage samt at udrede alle af Sagen lovlig sthørende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Jørgensen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schaarup, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Levinjen, betaler Tiltalte Jens Pedersen af Vesteregitsborg 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Vordingborg Kjøbstads Extraret den 1ste Juni d. A. paakjendte Sag actioneres Tiltalte Jens Pedersen af Vesteregitsborg for Tyveri, og det er ogsaa ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Fremkomne beviist, at han har gjort sig skyldig heri, idet han i afsigte Foraar har tilvendt sig deels en Gaardmand Frants Jensen tilhørende Reiselappe af Værdi 5 Rdl., der hængte i Stuen i et Værtshuus i Vordingborg, deels et Tjenestekarl Rasmus Hansen tilhørende uldent Lørklæde, der er vurderet til 4 Rdl., om hvilket sidste han har forklaret, først at han har taget det i Stuen, hvor Rappen hængte, senere at han har fundet det liggende i den Voagn, med hvilken han kjørte fra Vordingborg til sit Hjem, hvorefter han satte sig i Besiddelse af samme og siden bortbyttede det.

Tiltalte, der er født den 15de Marts 1840 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, findes derfor ved den indankede Dom rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage skønnes passende og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saarlænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr 42.

Den 24de December.

1863.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 9de December.

Nr. 326.

Advocat Liebe

contra

Christiane Pedersen eller Pedersdatter alias Christiane Møller
(Defensor Bunchen),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af sitjaalne Koster.

Aakirkeby Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Septbr. 1863: „Arrestantinden Christiane Pedersen eller Pedersdatter alias Christiane Møller bør behandles i Overensstemmelse med den allerhøieste Resolution af 4de October 1861. Saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og Action lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Erichsen, 5 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det efter den i den iudankede Dom givne factiske Fremstilling, der tiltrædes, samt de Høiesteret forelagte nye Oplysninger, i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, maa antages, at Tiltalte har været i uhjemlet Besiddelse af det under Sagen ommeldte Ubr, der maa anses at være frafsjaalet vedkommende Eier, billiges det, at hun er dømt til at behandles efter den i Dommen nævnte kongelige Resolution af 4de October 1861. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger det ligeledes maa have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Rét?

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Wunghen for Høieste-
ret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Chri-
stiane Pedersen eller Pedersdatter, alias Christiane Møller, som ved
Kønne Kjøbstads Extrarets Dom af 21de November 1835 er for 1ste Gang be-
gaaet Tyveri idømt 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved
Høiestrets Dom af 30te April 1841 for 2den Gang Tyveri 1 Aars Forbedrings-
huusarbejde, ved Nørre Herreds Dom af 19 Aug. 1842 for 3die Gang Tyveri 4 Aars
Forbedringshuusarbejde, ved Sønder Herreds Extrarets Dom af 15de December
1846, stadfæstet inden Høiestret den 4de Februar 1847, for 4de Gang Tyveri
8 Aars Tugthuusarbejde — hvoraf dog den halve Deel er eftergivet ved aller-
høieste Resolution af Mai 1851 — og som endelig ved Høiestrets Dom af 20de
October 1851 er for gjentaget Tyveri anset med Tugthuusarbejde for Livstid,
men som ved kongelig Resolution af 4de October 1861 er stænket Friheden, dog
paa Vilkaar, at saafremt hun paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse,
dog med Undtagelse af Vetsleri og Løsgængeri, som ikke medførte større Straf,
eller oftere overtraadte de Regler, som Politiet for at sikke sig hendes ordentlige
Forhold sandt sig foranlediget til at foreskrive, vilde hun uden videre Dom være
at gjenindlætte til Tugthuusarbejde paa Livstid — befinder sig under nærværende
Eag paany under Justitiens Tiltale for u hjemlet Besiddelse af sijaatne Koster.

Ved de under Eagen edelig bekræftede Forklaringer og det iøvrigt Frem-
komne er det godtgjort, at Arrestantinden, som henimod Aften den 4de Mai
d. A. havde tilligemed en svensk Arbeidemand Samuel Lindberg været inde hos
en Værtshuusholder Mogens Jensen Kjempe i Nakskov — hvor Lindberg i
Anledning af en paatænkt Byttehandel med andre Tilstedeværende, som dog ikke
kom istand, om et til 4 Rdl. 3 Mk. vurderet Søblommeuhr, havde havt dette
fremme — er strax den følgende Dag, da Lindberg savnede det og derover havde
beskaget sig, funden i Besiddelse af dette Uhr, som hun falt ød til en Marischandiser
i Kønne. Da hun, som en mistænkt Person, herfor blev hæftet, har hun afgivet
forskjellige deels vakkende og modsigende, deels kevlisklig usandt Forklaringer om
Maaden, hvorpaa hun var kommen til Uhret, saasom at hun havde arvet det
efter en afdød Søn, hvilket hun senere har maattet tilkagelatte som opdigtet,
hvorefter hun har paastudt, at hun havde faaet det forværende af den navnte
Evensker, med hvem hun har villet være „forlovet“. Dette har denne imidlertid
paa det Bestemteste benægtet, under Tilsiende, at Uhret maatte af Arrestantinden
være ham travendt enten hos formeldte Værtshuusholder eller — hvad der har
meest for sig — strax efterat de i Forening havde forladt dennes Hus og gif
sammen ud af Byen, idet hun da, under Massen af Kjørtægn, havde fundet
Leilighed til at fratage ham, der var lidt beffjæntet, meerkemeldte Uhr. Derhos

har han særlig med sin Ehd inden Retten bekræftet, at Uhret er ham skafkommet mod hans Vidende og Villie, ligesom ogsaa tvende Tjenestekarle, Hans Christian Dam og Niels Pehrson, have edelig bevundet, at det var hans Eiendom.

Foruden ovennævnte Straffedomme har Arrestantinden, som mistænkt for flere Typerier i Vesler Herred i sidstafvigte Efteraar, været underkastet retslig Forhør sammesteds fra den 4de November f. A. til den 6te Februar sidstleden, men uden at det dog af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis imod hende havde Justitsrådsret tilfølgende. Den af Sognepræsten i Aaker i den Anledning meddeelte Forholdsattest, dateret 9de December f. A., lyder paa, at „hvad hendes Forhold angaaer, da kan der ei gives hende andet Vidnesbyrd end at hun er i høi Grad driffæltig og tyvagtig, og at hun især sjæler for at skaffe sig Brændeviin, thi hun er i den seneste Tid tagen under Forsørgelse af Aakirkelys Fattigvæsen, og vilde derfor lettelig kunne erholde hvad hun virkelig behøvede“.

Om der end ikke ved det Constaterede er imod Arrestantindens Benægtelse tilveiebragt ligesom Beviis for at hun har sjaalet Uhret — hvad der dog efter alt det Foreliggende, hendes hele tidligere Liv og overveiende Gang til Tyveri er den største Sandsynlighed for at være Tilfældet — er hun dog i Medfør af Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Placaten af 28de Marts 1800 og Forordningen af 8de September 1841 § 6, jfr. § 4, ved foransførte tilstrækkelig overbeviist om det hende imputerede Forhold med uhjemlet Besiddelse af sjaalne Kostler under saadanne Omstændigheder, at hun i midteste Fald ikke vilde kunne undgaae at sælbes som Tyvshælelse efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, jfr. § 25.

Som Følge heraf vil Tiltalte nu være at behandle overensstemmende med den ommeldte allerhøieste Resolution, der i sin Tid er hende behørig bekydet; ligesom hun og vil have at betale alle af hendes Arrest og Action lovlige flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Lund, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Grichsen, 5 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Amtets Bestemmelse.

Det bemærkes, at Uhret er tilbageleveret sin Eiermand, der har skafbet Krav paa Erstatning for Affavnet, hvorom saaledes Intet vil være at paakjende“.

Nr. 344.

Advocat Liebe

contra

Knud Christensen (Defensor Bunken),

der tiltales for at have forvansket pantsat Gods.

Hjends og Nørhng Herreders Eytrets Dom af 26de Mai 1863: „Tiltalte, Indsidder Knud Christensen af Laanum Fattighuus, bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Tiltalte ogsaa betale alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor, Landsøverretsprøcurator Møller, og til

Defensor, Landsoverretsprøveprocurator Fasting, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 3die August 1863: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Soesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunghen for Soesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Fræmisker hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Indsidder Knud Christensen for at have forvaanset pantsat Løskore.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der ved Panteobligation af 10de Januar 1861, tinglæst den 22de f. M., havde til Sikkerhed for et Beløb af 50 Rdl., som han skulde til Gaardmand Jens Nielsen i Østerborsling, givet denne 1ste Prioritetspanteret i hele sit Bohave, som han eiede eller maatte komme til at eie, og derunder specielt i en Jern-Kaffelovn, en Malm-Grubegryde, en Dragflise og en Væv med Tilbehør m. m., har — efter sit Udsagn for at skaffe Brød til sin Familie — af de ovennævnte specielt pantsatte Gjenstande afhandlet Kaffelovnen for 4 Rdl., Gryden for 13 Rdl. og Væven for 6 Rdl., samt bortbyttet Dragflisen imod en ældre Dragflise og 5 Rdl. contant, hvorhos han, efterat der ifølge et den 8de April f. A. betræffende den ovennævnte Gjæld indgaaet Forlig under 12te December f. A. var gjort Udlæg blandt Andet i den sidstnævnte Dragflise, har bortbyttet denne mod en ringere og 2 Rdl. contant.

Af de nævnte specielt pantsatte Gjenstande, der maa antages tilsammen at have havt en Værdi af omtrent 22 Rdl., maa Væven, Kaffelovnen og Gryden antages at være udleverede til Panthaveren, og denne, der endvidere til Udfrag paa sit ovennævnte Tilgodehavende maa antages at have erholdt udbetalt 11 Rdl. 8 Sk., hvortil Tiltaltes øvrige Løskoregjenstande ved en den 25de Mars d. A. afholdt Auction ere udbragte, har isvrigt ikke udlagt nogen Paastrand om Erstatning.

For det ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i 1829 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Uge 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Auctionens Omkostninger ligeledes billiget, vil derfor være at stadfæste".

Mandagen den 14de December.

Nr. 159. Assistent **Falckenthal** som Curator i afgangne Statsraadiinde **Lugges** Arvedelingsbo paa **Arvingernes** Begne og **Kammeradvocaten** paa **Statskassens** Begne (Justitsraad **Bungen**)

contra

Statsraad, Overretskassør **Skibsted**, som Executor testamenti i afgangne **Froken C. F. Hulbechs** Bo (Advocat **Liebe**), angaaende Fortolkningen af en Post i afdode Statsraadiinde **Lugges** Testament af 15te September 1815.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Stiftocommissionens Decision af 8de December 1862: „Paa nærværende Skifte vil 14,000 Rdl. med den Rente, deraf er hævet eller indtil Udbetalingen hæves, og uden Afdrag til Skifteomkostninger og Afgifter blive at udbetale til Boet efter **Christiane Frederica Hulbech**“.

Højesterets Dom.

Forsaavidt **Judstævnte** har paastaet sig den Capital paa 12,000 Rdl. udbetalt, der i Medfør af den i den indaakede Decision indførte Bestemmelse i Statsraadiinde **Lugges** Testament var indsat for **Froken Christiane Frederica Hulbech** i Overformynderiet, og til Stotte herfor har paaberaabt, at det i Bestemmelsens første Deel hedder, at Testatrix „skænker“ hende 12,000 Rdl. og at hun „giver“ den ældre Søster 9,000 Rdl., da berettigede disse Udtryk ikke til at antage, at Capitalerne vare givne Søstrene til Eiendom, allerede af den Grund, at Bestemmelsens anden Deel viser, at det i hvert Fald kun var, naar en vis Betingelse indtraadte, at begge Capitalerne skulde blive deres Eiendom, medens i modsat Fald idetmindste en Deel af den ene Capital skulde tilfalde **Fru Lugges** Arvinger, ligesom overhovedet de nærmere Forskrifter om, hvorledes der saavel i de to Søstres levende Live som efter deres Dod skulde forholdes med de nævnte Capitaler, først gives i Bestemmelsens anden Deel. Naar det nu i denne hedder, at „Ingen af dem, der til sin Dod lever i ugift Stand, maa bekomme Capitalen“, maa det allerede efter denne Sætnings eget Indhold og den Maade, hvorpaa den følgende Sætning er knyttet til den, antages, at den ikke indskrænker sig til at fastsætte, hvorledes Capitalerne skulde være anbragte, saalænge Søstrene **Hulbech** levede ugifte — hvorom det Fornødne allerede er sagt umiddelbart foran — men at den derimod i Forbindelse med den næste Sætning tilsigter at foreskrive, hvad der skulde gjælde med Hensyn til selve Eiendomsretten over Capitalerne, saafremt de døde i ugift

Stand, og den maa da navnlig ansees at bestemme, at ingen af Søstrene, der indtil sin Død lever i ugift Stand, faaer Eiendomsret over den for hende udfatte Capital, saa at hun ikke blot ikke kan disponere over den inter vivos, men heller ikke mortis causa. Paa denne Maade maa nu den anførte Sætning ogsaa nødvendigviis forstaaes for den ugifte Søsters Vedkommende, der maatte døe først, idet Testamentet i den næste Sætning fastsætter, hvem hendes Capital skulde tilfalde, og saaledes, da hun derved ganske udelukkes fra selv at raade over den, bestemt gaaer ud fra, at hun ingen Eiendomsret til den havde erhvervet; men Sætningen maa da forstaaes paa samme Maade med Hensyn til den af Søstrene, der maatte døe sidst i ugift Stand, eftersom den giver en fælles Regel for dem begge for det Tilfælde, at de hver især døe ugift. Skulde der desuagtet tilkomme den længstlevende Søster fremfor den først Døende Eiendomsret til den for hende selv udfatte Capital, maatte derfor dette klart fremgaae af andre Utringer i Testamentet, men dette er ikke Tilfældet; thi vel har Indstævnte i saa Henseende paaberaabt sig Ordene „foruden sin Capital“ i Slutningsbestemmelsen af den her omhandlede Deel af Testamentet, men disse Ord, der ikke fandtes i den tilsvarende Bestemmelse i et ældre Testament, og som ere anbragte mellem to Commata og saaledes ikke staae i Forbindelse med de forud gaaende Ord „tilfalder til Eiendom“, kunne efter hele Sammenhængen og naar navnlig hensees til, at der i bemeldte Slutningsbestemmelse nærmest kun gives Forskrifter med Hensyn til den forstafdøde ugifte Søsters Capital, ikke ansees at tilkjendegive Noget angaaende Eiendomsretten til den længst Levendes egen Capital, hvorimod det kun kan ansees at være sagt, at der tilfalder den Længstlevende 2,000 Rdl. af Søsterens Capital til Eiendom, ved Siden af at hun beholder sin egen Capital med samme Rettigheder som hidtil. Det kan endnu bemærkes, dels at det ikke er antageligt, at Testatrix, der ganske havde nægtet den af Søstrene, som døde først, enhver Naadighed over hendes Capital, skulde have tillagt den af dem, der blev den Længstlevende, ikke blot Eiendomsret over 2,000 Rdl. af Søsterens Capital, men tillige over hele hendes egen Capital, dels at der angaaende den for en anden Legatarius bestemte Capital findes en tilsvarende Bestemmelse om, at denne kun i Tilfælde af, at han efterlader sig Børn i Egtteskab, ikke skal henfalde til Arvinger af Fru Lugges, samt at samtlige øvrige ved Testamentet legerede Capitaler, hvoraf Legatarierne i levende Live kun skulde nyde Renten, ere bestemte til ved deres Død at tilfalde Fru Lugges Arvinger, saa at ingen andre

Legatarier end de, der frit kunne disponere over de dem tillagte Capitaler inter vivos, ere berettigede til at disponere over dem mortis causa.

Efter det Anførte vil Indstævntes Paastand om Udbetaling af de ovenomhandlede 12,000 Rdl. ikke kunne tages til Folge. Derimod maa Fru Lugges Bo anses pligtigt at udbetale ham de 2,000 Rdl., der, efterat Broken Dorthea Hulbech var død ugift, ifølge Testamentets udtrykkelige Bestemmelse skulde af den først Afdodes Capital tilfalde den efterlevende Søster til Eiendom, ligesom bemeldte Bo ogsaa vil have at tilsvare den Rente, der er indvunden af disse 2,000 Rdl. fra Broken Dorthea Hulbechs Dødsdag den 4de Juni 1860, og endelig maa Indstævnte være berettiget til at erholde Beløbet udbetalt ikke blot uden Afdrag til de Legatet uvekkommende Skifteomkostninger i Fru Lugges Bo — hvorom en udtrykkelig Bestemmelse dog ikke behøver at gives — men ogsaa ifølge Testamentets Slutningsforskrift uden Afdrag af Arveafgift, hvorved iøvrigt selvfølgelig ikke haves Hensyn til de Arveafgifter, der i Broken Christiane Frederica Hulbechs Bo maatte blive at udrede, forsaavidt de ommeldte 2,000 Rdl. atter gaae over til hendes Arvinger.

Chi kjendes for Ret:

Afdøde Statsraadinde Lugges Bo bør til Indstævnte udbetale To Tusinde Rdlr. med deraf fra den 4de Juni 1860 indvunden Rente og uden Afdrag af Arveafgift, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten Assistent Falkenthal 5 Rdl. og Indstævnte ligesaameget.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I sit den 15de September 1815 oprettede Testament bestemte den i Aaret 1817 afdøde Enke efter Statsraad Lunge, efter først at have nævnt, hvem der skulde være hendes Arvinger, at en Deel Legater forlovs skulde udredes af hendes Bo. Saaledes anføres i Testamentets II. Nr. 1: „Fr. Oberstlieutenant Hulbechs yngste Datter Christiane Frederica, som bærer mit Navn, skænker jeg 12,000 Rdl. S. B. tilligemed det som findes hende bestemt i høshæftede Fortegnelse. Hans ældste Datter Dorthea Christiane Ulrica giver jeg 9,000 Rdl. S. B. og det hende i Fortegnelsen bestemte.

Disse Capitaler sættes i Overformyndriet og skulde de begge, saalænge de leve ugifte, tilfammen nyde Renterne deraf til lige Deling og ingen af dem, der til sin Død lever i ugift Stand, maa bekomme Capitalen, men denne falder til Søsteren med sine Arvinger, isald hun er eller har været gift, hvis ikke, til-

falder Søsteren 2,000 Rdl. S. B. til Eiendom, foruden sin Capital, Resten mine Arvinger“.

Efterat en Mængde andre Legater og Gaver ere omtalte, siges dernæst, at alle Afgifter til den Kgl. Kasse o. desl., som af Arv eller Legater skal erlægges, beskrives af Voet saaledes, at de her legerede Summer uden mindste Afkortning komme vedkommende Legatarier tilgode.

Afdødes Bo, der, efter i længere Tid at have været behandlet af Executores testamenti, derefter overtoges af nærværende Rets Skiftecommission for Bienniet 1824 og 25 og af denne sluttedes ved Repartition, men oftere har været reasumeret i Anledning af Legatariers Dødsfald, blev atter i Aaret 1860 reasumeret i Anledning af Frøken Dorteia Christiane Ulrica Hulbechs og en anden Legatars Dødsfald, og medens dette Reasumptionsbo endnu stod under Behandling, afgik Christiane Frederica Hulbech ved Døden, og de i Testamentets Nr. 1 nævnte Capitaler af respective 12,000 Rdl. og 9,000 Rdl. foruden en 3die Capital, hvorom der ingen Dispute er, ere indtagne fra Overformynderiet.

Paa dette Skifte har nu Statsraad, Overretsassessor Skibsted som Executor testamenti efter Frøken C. F. Hulbech paastaet sig udbetalt dennes Capital 12,000 Rdl. foruden 2,000 Rdl. af hendes Søsters Capital, begge Beløb med Renter fra de respective Dødsdage, nemlig den 4de Juni 1860 og den 16de Mai 1861, og frie for enhver Afgift. Mod at denne Paastand tages til Følge, har saavel Curator i Voet, Assistent Falkenthal, som den constituerede Kammeradvocat, der er beordret til at varetage Statskassens Tare med Hensyn til, at denne har en Fordring i Voet efter en af de testamentariske Arvinger, gjort Indsigelse, idet de have paastaet, at samtlige 14,000 Rdl. deles mellem Arveladerindens testamentariske Arvinger, og subsidiairt, at i alt Fald kun 2,000 Rdl. som erhvervede af C. F. Hulbech ved Søsterens Død fragaae disse 14,000 Rdl., medens de 12,000 Rdl. med Renter fra C. F. Hulbechs Død deles mellem Arvingerne. Tillige have de formeent, at saafremt Statsraad Skibsteds Paastand enten for det Hele eller en Deel iøvrigt gives Medhold, maatte Skifte- og Arveafgifter, forsaavidt de ikke vare erlagte tidligere, ogsaa falde Frøken Hulbechs Bo tillast af hvad der tilljendes det.

Afgjørelsen af Spørgsmaalene, om noget og da hvormeget der tilkommer det Hulbechske Bo, maa beroe paa en Fortolkning af de ovenfor citerede Bestemmelser i Testamentet. At disse nu medføre, at de to Tusinde Rigsdaler, der, efterat Søsteren Dorteia Christiane Ulrica var død ugift, tilkom Christiane Frederica Hulbech som Eiendom, medens kun Resten af de 9,000 Rdl. skulde tilfalde Fru Yngges Arvinger, maa være disse uvedkommende og det Hulbechske Boes Eiendom, findes ikke tvivlsomt. Derimod er Testatrix's Hensigt med Hensyn til de 12,000 Rdl., eller Christiane Frederica Hulbechs Capital, mindre klar; dog synes meest at tale for den Anskuelse, at ogsaa denne Capital maa tilfalde bemeldte Bo.

Hovedbestemmelsen i den omhandlede Deel af Testamentet finder Retten nemlig at maatte være den, at Testatrix skænker og giver Søstrene Hulbech respective 12,000 Rdl. og 9,000 Rdl. Nu vise vistnok de følgende Bestemmelser,

at Testatrix ikke vil, at de paagjældende Legatarier strax skulle have en uindskrænket Dispositioneret over de dem stjærkede Capitaler, men af den nævnte Hovedbestemmelse følger formeentlig, at Legatarierne maa have af den Raadighed over disse, som ikke ved de senere Bestemmelser udtrykkelig er betaget dem og tillagt nogen Anden.

Indskrænkningerne, der hjemles ved disse Bestemmelser, ere da først:

at Capitalerne sættes i Overformyndriet og der skulle forblive, saalænge Søstrene leve ugifte tilsammen;

at ingen af dem, der indtil sin Død forbliver i ugift Stand, maa bekomme Capitalen.

Den første af disse er uden videre Betydning for det foreliggende Spørgsmaal, og den sidste indeholder ikke, hvad Curator og Kammeradvocaten deraf have villet udlede, nemlig, at Fru Pugges Universalarvinger skulle være berettigede til Capitalen, naar den længstlevende ugifte Søsters Rentenydelse ophørte ved hendes Død; deri, at den til sin Død ugifte ikke maa bekomme Capitalen, ligger ikke, at hun ingen Raadighed skal have over denne, men alene, at hun ikke skal være berettiget til at faae den ud af Overformyndriet; dette kan være bejæmt, fordi Testatrix vilde jikké paagjældende Legatar den fulde Rente, saalænge hun levede, eller hendes Søster og dennes Arvinger eller Testatrix's Arvinger, hvad det følgende viser at Testatrix har bestemt for hver af disse af den Capital, som den som ugift først afdøde Søster efterlod, uden at tilfigte at indskrænke den længstlevende ugifte Søster med Hensyn til de Dispositioner, hun kunde gjøre over sin Capital, navnlig ved Testament, uagtet Capitalen forblev i Overformyndriet til hendes Død.

Den næste Indskrænkning er den, der følger af Slutningsbestemmelsen, der som nævnt angaar det Tilfælde, at den først afdøde Søster var ugift.

Hun har i dette Tilfælde virkelig kun havt Rentenydelsen af Capitalen, over hvilken hun ikke har kunnet disponere enten inter vivos eller mortis causa, medens det indtil hendes Død har været in suspensio, hvem Capitalen som Arv efter Testatrix endelig skulle tilfalde, enten Søsteren og hendes Arvinger alene, hvis hun var eller havde været gift, eller, hvis dette ikke var Tilfældet, Søsteren 2,000 Rdl. deraf og Testatrix's Arvinger Resten.

Naar det her siges: „hvis ikke, tilfalder Søsteren 2,000 Rdl. S. B. til Eiendom, foruden sin Capital, Resten mine Arvinger“, findes Mening at maatte være, at ikke alene de 2,000 Rdl. blive den Efterlevendes Eiendom, men at ogsaa dennes egen Capital, af hvilken den længstlevende ugifte Søster efter de foranvænte Indskrænkninger indtil Søsterens Død kun havde havt Rentenydelse, og som det indtil da havde været tvivlsomt, om hun nogenstunde vilde blive Eier af, nu definitivt tilfaldt hende, medens samtidigt Testatrix's Universalarvinger erhvervede Resten af den Capital, den førstafdøde havde havt Rentenydelse af, men aldrig definitivt erhvervede, fordi hun hverken blev gift eller blev den længstlevende. Efter denne Fortolkning af Testamentet bliver der en definitiv Ordning af Eiendomsretten til Capitalerne ved den første Søsters Død, hvorefter Universalarvingerne kun skulle have Andeel i den førstafdødes Capital. Ordene

„Resten mine Arvinger“ omfatte ingen Deel af den Længstlevendes Capital, der, som foran udsigtes, heller ikke tilfuges Universalarvingerne ved Bestemmelsen, hvorefter Længstlevende ikke maa bekomme sin Capital, saalænge hun er ugift, og som hun kunde tillægges Arvingerne, saafremt en klar Bestemmelse i Testamentet hjemlede det, eftersom ellers Bestemmelsen om, at Capitalerne vare stjænkede og givne Søstrene, derfor maatte være til Hinder.

Efter foransførte vil saaledes 14,000 Rdl. være at udsætte til det Husbædste Wo, hvilket ogsaa maa tilkomme de Renter, nærværende Wo har havt og til Udbetalingen hæves af dette Beløb, hvilket derfor i Medfør af Testamentets Bestemmelser, der ikke mindre maa være anvendelige paa Reassumptionsstiftet end paa Hovedstiftet, maa udbetales uden Afdrag af Eksteomkostninger og Arveagijter.

Fornødent stemplet Papir er under Disputen forbrugt“.

Onsdagen den 16de December.

Nr. 45. **Sogneforstanderskabet for Thoreby Sogn**
(Justitsraad Bungen, efter Ordre)
contra

Sogneforstanderskabet for Clemminge og Hjelde Sogne
(Advocat Heinrichsen, efter Ordre),

angaaende Titanernes Paastand paa at kjendes medeiendomsberettigede med Hjelde Sogn til Hjelde Skolelod, Matr. Nr. 1 af Kartofte Wy.

Musse Herredstings Dom af 13de Decbr. 1860: „Clemminge og Hjelde Sogneforstanderskab bør for Thoreby Sogneforstanderskabs Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. De befalede Sagforere, Capitain, Procurator Staal i Maribo, og Procurator Blæsberg i Nykjøbing, tilkjendes et Salarium af 20 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 10de Marts 1862.: „Titanerne, Sogneforstanderskabet for Thoreby Sogn paa Lolland, bør for bemeldte Sogn være medeiendomsberettigede med Hjelde Sogn til Hjelde Skolebygninger med Tilbehør, men forøvrigt bør de Indstævnte, Sogneforstanderskabet for Clemminge og Hjelde Sogne ligeledes paa Lolland, for Titanernes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. 3 Salair til Procuratorerne for Underretten, Capitain Staal og Blæsberg, udredes af det Offentlige 20 Rdl. til hver. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de Grunde, der i den indankede Dom ere anførte under den Deel af Sagen, der alene foreligger Høiesteret til Paaskjendelse, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og vil det de Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rdl. Advocat Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Møse Herredstings Dom af 13de December 1860 i en Sag mellem Citanterne, Sogneforstanderskabet for Thoreby Sogn paa Volland og de Indstævnte, Sogneforstanderskabet for Slemminge og Fjelde Sogne sammesteds, betreffende Citanternes Forbring paa at kjendes medeiendomsberettigede til Fjelde eller Karstøfte Skolelob og Skolebygning — i hvilken Sag begge Parter procederede efter dertil meddeelt fri Proces — ere de Indstævnte blevene frifundne for Citanternes Litalie, Sagens Omkostninger ophævede og de befalede Sagførere, Procuratorerne, Capitain Staal i Maribo og Blæsberg i Nykjøbing, hver tilkjendte i Salair 20 Rdl. af det Offentlige.

Denne Sag er af Citanterne ved Stævning af 4de Mai f. A. indbragt her for Retten, hvor begge Parter ligeledes procederede efter dertil meddeelt fri Proces, og hvor Citanterne have nedlagt den Paastand, at Underretsdømmen underkjendes og derhen forandres, at Thoreby Sogn eller den Deel af samme, der hidtil med Fjelde Sogn har udgjort Fjelde Skolebistric, anses medeiendomsberettiget med sidstævnte Sogn til Fjelde Skolebygninger med Litlebør og til Fjelde Skolelob Matr. Nr. 1 af Karstøfte By af Hartorn 6 Skpr. 1/3 Alb., samt at de Indstævnte tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, og at der tillægges deres befalede Sagfører, Procurator Røthe, Salair, hvorimod de Indstævnte have paaastaet Underretsdømmen stadfæstet og Citanterne tilpligtede at betale Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager og Salair til deres bestfittede Sagfører, Justitsraad, Procurator Røgegaard.

Den 23de Septemher 1813 blev i Overensstemmelse med § 2 i Reglement af 10de October 1806 af det daværende danske Cancelli approberet en Plan til Skolebistricernes Inddeling og Skolelærernes Lønning i Slemminge og Fjelde Sogne, hvorefter der til Fjelde Skolebistric, der hidtil havde bestaaet af Fjelde

og Kartofte Byer, blev lagt fra Thoreby Sogn Hovebgaarden Rosenlund samt Rytterup og Birket Byer, hvorhos det hedder blandt Anmærkningerne til Amts-directionens Forslag, at Kammerherre Hardenberg — der var daværende Eier Eier af Rosenlund — efter sit Tilbud bygger den intenderede Skole for det anførte District uden Beføstning for Sognet, Kjørøler og Pligtarbeider uundtagne, samt at han tillægger Skolen 8 à 9 Ader Land. Efterat imidlertid de ovennævnte Byer Rytterup og Birket tilligemed Hovebgaarden Rosenlund ere blevne afslitte fra Fjelde, Skoledistrict for med flere Dele af Thoreby Sogn at udgjøre et Skoledistrict for sig selv, er Spørgsmaalet opstaaet om, hvem Eiendomsretten tilkommer til Fjelde Skolebygning med Tilbehør samt tiliggende Jordlod.

Hvad nu Skolebygningen angaaer, skjønnes der ikke at være nogen Tvivl om, at Fællesskabet mellem Fjelde Sogn og den ovennævnte Deel af Thoreby Sogn har været et Sameie, idet den, efter de i Sagen fremkomne Oplysninger, maa betragtes som en Gave til det dengang oprettede nye Skoledistrict, uden at den Omstændighed, at der, som det synes, ikke for Thoreby Sogn er deeltaget i Kjørølerne og Pligtarbeidet ved Bygningens Opførelse, heri kunde gjøre nogen Forandring, ligesom det kan bemærkes, at i Tidens Løb en af de til Skolen hørende Bygninger er opført for det samlede Skoledistricts Regning.

For et Sameie med Hensyn til Skolelobden — om hvilken det er in confesso, at den er tagen af Kartofte Byes Jorder — have Citanterne paakæraabt sig, at ogsaa den efter Skoleplanen maatte anses som en Gave af Grev Hardenberg til det oprettede nye Skoledistrict, i hvis Besiddelse og Brug den nu havde været i en Række af 47 Aar, samt at det er i Dverensstemmelse med Lovgivningen og Sagens Natur, at Skolen og Skolelobden i et Skoledistrict tilhører Districtet i det Hele og ikke nogen enkelt Deel af samme, uden at det kan gjøre noget til Sagen. paa hvilken Maade denne Fælleseiendom er tilveiebragt, hvorhos det i ethvert Tilfælde maa have Formodningen for sig, at Thoreby Sogn tilligemed Fjelde Sogn har bidraget til Loddens Erhvervelse i alt Fald med Penge, ligesom Citanterne endelig have benægtet, at der vil kunne paavises noget retlig Fundament for, at den skulde tilhøre Fjelde Sogn, der af Hartorn var den mindre Deel af Skoledistrictet.

Der kan imidlertid ikke gives Citanterne Medhold i, at det allerede af Indholdet af den ovennævnte approverede Skoleplan skulde fremgaae, at Lodden questionis var en Gave til Skolen eller Skoledistrictet fra daværende Besidder af Rosenlund Grev Hardenberg-Reventlov, hvorimod det meget mere ved de af Indenrigsministeriet meddeelte Uddrag af Matriclen samt ved det i Sagen optagne Tingsvidne maa anses tilstrækkelig oplyst, at Grevens ved Udstiftningen af Fjelde og Kartofte Byes Jorder i Vedertag for den i sidstnævnte Byes Mark nblagte, nu under Matr. Nr. 1 styldsatte, Skolelob fik indbragen under Grevskabets Fæstegods tvende Stykker Jord, som Skolelærereembedet i Fjelde Sogn eiede sammesteds før Udstiftningen, nemlig en Huseplads med Have og en Jordlod, hvilket alt maa antages at være skeet for, efterat det var bestemt ved Skoleplanen, at Skolen skulde opføres paa den yderste Ende af Kartofte Jord imod Rytterup, at spilde sigjøre Bestemmelserne i Placaten af 25de November

1801. jfr. Reglement af 10de October 1806 § 2, om Udlag af Jord til Skoleholdere saa nær ved Skolen som muligt.

Efter det Anførte maa det derfor antages, at der for den under Eagen omspurgte Skolelod er ydet Vederlag af Hjelde Eogn, hvorimod det ikke imod de Indstævntes Benægtelse kan ansees godgjort, at der af Thoreby Eogn er bidraget noget til dens Erhvervelse — hvilket navnlig ikke kan siges at være skeet derved, at en Andeel af Thorebyes Degnefalbs og neblagte Capellanies Indtægter blev tillagt Skolelæreren i det nye District — hvoraf følger, at Thoreby Eogn som saadant ikke nu ved Opløsningen af det ommeldte Skoledistrict har nogen tidligere Eiendomsret at gjere gjældende til fornævnte Lod, og da det Fællesskab, der imellem en Deel af Eognet og Hjelde Eogn kom istand ved det fælles Skolevæsen, ikke stjønes i og for sig selv at være Ablemst til Eiendom over en Jordlod, der er beliggende i Hjelde Eogn og er stiftet tilveie af dette Eogn, vil den af Titanterne neblagte Paastand om Forandring af Underrettsdommen ikke kunne tages tilføje med Hensyn til Skolelodden qvæstionis, men kun med Hensyn til Skolebygningen med Tilbeør, saa at altsaa de Indstævnte forøvrigt frifindes for Titanternes Tiltale i nærværende Sag.

Processens Omkostninger i begge Instanser blive efter Omstændighederne at ophæve og de Procuratorerne, Capitain Etal og Blæberg, ved Underrettsdommen tilkjendte Salairer, hvis Størrelse bifaldes, at udrede af det Offentlige, hvorimod der efter Eagens Udsald for Overretten ikke kan tilkjendes Procuratorerne Nothe og Justitsraad Nyegaard noget Salair“.

Torsdagen den 17de December.

Nr. 319.

Advocat Liebe
contra

Lars Christian Christensen (Defensor Salicath),

der tiltales for Bedrageri og for at have afhændet pantsat Gods.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 30te Decbr. 1862: „Tiltalte Lars Christian Christensen bor hensættes til to Mars Forbedringshumsarbejde samt betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Vogstrup, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Sand, 4 Rdl. At efterkommes under Udsjærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 6te Juli 1863: „Tiltalte Lars Christian Christensen bor hensættes i Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Pars Christian Christensen, der er født i 1825 og tidligere, foruden 2 Gange at være fri-funden for Actors videre Tiltale for Tyveri eller uhjernet Besiddelse af sjaalne Koster eller betrageligt Forhold, har været anseet ifølge Hjørring Kjøbstads Exraretis Dom af 30te April 1849 for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ifølge Dronninglund Herreds Exraretis Dom af 7de December 1854 for Tyveri efter den citerede Forordnings § 1, jfr. § 25, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og for at have afhændet pantsat Gods.

Forlaarvidt Eigtelsen imod Tiltalte gaar ud paa, at han skal have gjort sig skyldig i dobbelt Pantsætning, idet han ved et Revers af 14de December 1860, tinglyst den 20de s. M., hvorved han forpligtede sig til den 1ste April 1861 at betale Ejendoms-karl Jens Christensen 60 Rdl., skal til Sikkerhed for dette Beløb have givet denne, foruden 2den Prioritets Panteret i et ham tilhørende Huus med Zorder næstefter 330 Rdl., endvidere 1ste Prioritets Panteret i sit Løssøre og navnlig 1 Ko, 4 Faar, en rund Bindovn og en complet Seng samt sine Haandværksredskaber m. m., naaget han allerede tidligere ved en Panteobligation af 26de Februar 1857, tinglyst den 12te Marts s. A., havde for et Beløb af 330 Rdl. givet en anden Creditor 1ste Prioritets Panteret i bemeldte Huus med tilliggende Zorder, Avl og Ligrøde, Ind- og Udbo, Besætning og Inventarium samt Alt, hvad han eiede eller maatte komme til at eie, har Tiltalte, der maa antages herved at kunne læse eller skrive, vedgaaet, at det er med hans Samtykke, at den ene af de Personer, der have understrevet Reverset som Bitterlighedsvidner, har skrevet hans Navn under dette, samt at han, da Reverset blev udfærdiget, var vidende om, at han ved Panteobligationen af 1857 havde for 330 Rdl. givet en anden Creditor 1ste Prioritets Panteret i sit Løssøre, men Tiltalte har derhos med Bestemthed paaaaet, at han ved Reversets Udfærdigelse stod i den Tro, at der i samme ifkun var tilsagt Jens Christensen 2den Prioritets Panteret i Løssøret, og vel have Bitterlighedsvidnerne erklæret, at Tiltalte efter deres Formening var fuldkommen bekendt med hver enkelt Deel af Reversets Indhold, men da det dog ikke er godtgjort, at Reverset, forinden

Liltalte gav sit Samtykke til dets Underkrift, var blevet oplæst for ham, eller at han specielt var bleven gjort bekendt med, at der efter dets Indhold gaves Jens Christensen 1ste Prioritets Pantet i Pøseret, kan det ikke imod Liltaltes Benægtelse anses godgjort, at han har været vidende derom, og han kan derfor ikke anses skyldig i det betalte Pantstigning.

Koraaavdi Reverset indeholder, at Liltalte havde solgt sit Huus, og at Gjalben til Jens Christensen skulde betales af Kjøbesummen, der skulde udbetales den 1ste April 1861, har Liltalte benægtet, at der hermed har været forbunden nogen bedrægelig Hensigt, og har nærmere forklaret, at han i Efteraaret 1860 paa et Marked, hvor han var truffen sammen med en ham tidligere ubekendt Person, var kommen i Handel med denne om sit Huus, og at der omtrent 14 Dage derefter, da nævnte Person eller Aftale havde indfundet sig hos Liltalte, blev mellem dem afsluttet en Handel, hvorved Huset solgtes for 670 Rdl., og hvorom der strax af Kjøberen blev skrevet en Contract, der forblev i Liltaltes Besiddelse, men at Kjøberen nogen Tid efterat Reverset af 14de December var udstedt underrettede Liltalte om, at han var bleven syg og ikke kunde have Noget med Handelen at gjøre, hvorefter Contracten, idet Liltalte ei mere brød sig om den, er bortkommen. Vel er der nu ikke tilveiebragt noget Beviis for, at Liltalte havde, som nævnt, solgt sit Huus, og navnlig er den af ham opgivne Kjøber ikke kommen tilstede, men efter Sagens Oplysninger i det Hele, og navnlig den af Liltaltes Hustru afgivne Forklaring, vil Liltaltes Forklaring om, at han virkelig da havde solgt Huset, dog ikke kunne forkastes.

Koraaavdi Liltalte ved det ommeldte Revers har af sit Pøse specielt pantsat en Ko, har Liltalte nærmere forklaret, at han havde kjøbt denne Ko paa det Vilkaar, at den, saaremt han ikke inden Et Maanedag 1861 betalte Kjøbesummen for samme, skulde tilbageleveres til Sælgeren, og at han senere, idet han efter sin Forklaring paa Grund af en langvarig Sygdom ikke havde seet sig istand til at udrede Kjøbesummen, traf en Overenskomst med Sælgeren, hvorefter han beholdt Koen ileie, indtil Sælgeren endelig solgte den til en Anden, og da Rigtigheden af denne Forklaring er bestrukt ved de iøvrigt under Sagen fremkomne Oplysninger, og det navnlig ikke er naantageligt, at Liltalte paa den Tid, da Reverset blev udstedt, har staaet i den Tro, at han vilde blive istand til at betale Kjøbesummen for Koen, og at der derfor ikke var Noget til Hinder for, at han pantsatte den, kan Liltalte ikke i den foromhandlede Henseende anses skyldig i noget strafbart Forhold.

Derimod er det ved Liltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godgjort, at han, skjøndt han paa de ovenangførte Maader havde pantsat sit Pøse, dog har solgt eller paa anden Maade disponeret over den største Deel af samme og navnlig over de i Reverset specielt nævnte 4 Faar, Bindovnen samt samtlige Sengelsæder og Haandværkerredskaber, paa enkelte værdiløse eller ubetydelige Gjenstande nær, men efter Liltaltes Forklaring vil han ikke have gjort dette i nogen egentlig bedrægelig Hensigt, men alene af virkelig Trang, ligesom han heller ikke vil have disponeret over det pantsatte Gods, forinden han havde søgt at skaffe sine Pantecreditorer, og navnlig Jens Christensen,

Dækning for deres Tilgodehavende, deels ved at tilbyde Eidsnævnte enten at overtage Huset for det Beløb, hvorfor Lilstalte selv havde kjøbt det, eller at modtage saameget af Lilstattes Besætning, at han derved kunde blive dækket, deels ved i det ommeldte Diemed at søge sit Huus og sit Løssøre bortfolgte ved offentlig Auction.

Efter Sagens Opløsninger maa det derhos antages, at Lilstalte, overeensstemmende med et under en Høgedsforretning den 9de September f. A. mellem ham og 1ste Prioritetshaver indgaaet Forlig, er fraskyttet sit Huus, og at 1ste Prioritetshaver har overtaget dette som sin Eiendom mod at frasælde sin hele Forbring paa Lilstalte, samt at 1ste Prioritetshaver ved samme Feilighed, efter Overenskomst med Lilstalte, har i Afdrag paa dennes Gjæld efter det ommeldte Hevers betalt 20 Rdl. til Jens Christensen, der iøvrigt under nærværende Sag har frasaldet sin Forbring paa Rejseløbet, idet han har anseet dette for uerholdeligt.

Efter det Anførte vil Lilstalte vel ikke kunne undgaae Strafsansvar for at have solgt eller paa anden Maade disponeret over pantsat Gods, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele, og da Lilstalte, der sees at have bestræbt sig for at fyldestgjøre sine Creditorer, først efterhaanden, som han blev dertil foranlediget ved Trang og Eygdom, solgte af det pantsatte Gods, findes hans i den ommeldte Henseende ubviste Forhold dog at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 50, jfr. § 43, og Straffen paaefende at kunne bestemmes til Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at Underrettsdommen vel ikke kan ansees at have fremmet Sagen med tilbørlig Hurtighed, men at der dog efter de under Sagen oplyste Omstændigheder ikke findes tilstrækkelig Anledning til herfor at paalægge ham Ansvar; under den befalede Sagsjærelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indaandede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 43.

Den 2den Januar.

1864.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 17de December.

Nr. 364.

Advocat Liebe

contra

Ane Dortehea eller **Dorthe Andreaesen** (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Octbr. 1863: „Arrestantinden Ane Dortehea eller Dorthe Andreaesen bør straffes med Forbedringshussarbejde i 18 Maanedes samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Lindhard og Maag, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ane Dortehea eller Dorthe Andreaesen, der er langt over criminel Lovalder og ved denne Rets Dom af 18de Januar forrige Aar efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen af det isøvrigt Oplyste bestrøgne Tilskaaelse overbevist at have i indværende Aar beels

frakjaalet Muurshvøb Piper's Hustru et Ekjört, en Vest m. m., ialt vurderet til 2 Rdl., Jernstøker Schrøbers Hustru et hos hende beroende Schawl, af Værdi 2 Rdl. 3 Mk., samt Kammerraad Müllers Hustru et til 2 Rdl. vurderet Ekjört, deels uden paagjældende Eiers Samtykke pantsat et bemeldte Piper's Hustru tilhørende og til 1 Rdl. vurderet Tørklæde samt en samme tilhørende Assistentshuusjæddel af Værdi 1 Mk. 14 Sk.

För det af Arresiantinden ifölge det föransförte ubvisse förhold vil hun nu være at dömma efter den ovennævnte förordnings § 13, cfr. §§ 79 og 43, og Straffen efter Omständighederne at bestemme til förbedringshuusarbeide i 18 Maaneber“.

Nr. 340.

Statsraad Salicath

contra

Christen Nielsen Snestrup (Defensor Liebe),

der tiltales för voldeligt Överfald.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 11te Juli 1863: „Tiltalte Christen Nielsen Snestrup bör hensættes i Fængsel paa Vand og Bröd i 6 Gange 5 Dage; saa udreder han og Actionens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Valeur, og Defensor, Kammerraad Repsdorph, 4 Rdl. til hver. I Cuuromkostninger og i Erstatning för Næringsstab betaler Tiltalte endvidere til den Överfaldne, Fruentimmeret Karen Nielsdatter Viborg, ialt 9 Rdl. 14 Sk. Den idömte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovliga förkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsöoverrets Dom af 31te August 1863: „Tiltalte Christen Nielsen Snestrup bör hensættes i Fængsel paa Vand og Bröd i 4 Gange 5 Dage. Med Hensyn til den idömte Erstatning og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor för Överretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen, tillægges i Salair hver 5 Rdl., bör Underretsdommen ved Magt at stande. Den idömte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovliga förkyndelse, og isöbrig at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Höiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anförte Grunde, hvorved dog bemærkes, at § 15 i förordningen af 4de October 1833 maa komme i Betragtning ved Straffens Bestemmelse, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærbørende Sag tiltales Smed Christen Nielsen Snekstrup for voldeligt Overfald paa Fruentimmeret Karen Nielsdatter Viborg.

Ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring fulgte han om Morgenen den 24de Marts d. A. med Fruentimmeret Karen Nielsdatter Viborg til Smedien ved Lundgaard, hvor Tiltalte havde sit Arbeidssted, og efterat Karen Nielsdatter der havde faaet noget Brændevin, paalagde han hende, som han efter sin Forklaring ikke ønskede at have længere hos sig, og som han foreholdt, at hun havde fortalt Tiltaltens Hustru, at han havde gaaet efter hende, at forsøje sig bort, men hertil var hun ikke villig, hvorfor Tiltalte skubbede til hende for at faae hende ud af Smedien, og da hun var kommen udenfor, faldt hun overende. Da hun derefter ublod sig med, at Tiltalte siebliffelig skulde blive arresteret, blev Tiltalte, der var noget beruset, hidsig og ytrede, at hvis hun ikke forsøiede sig bort, skulde hun faae Smør. Tiltalte, som havde taget en Jernladestok, circa 1 Alen og 4 Tommer lang, bidragte hende nu med samme et Slag, som han havde rettet mod hendes Høg, men som, da hun fald paa Jorden og i samme Dieblif forandrede Stilling, ramte hende i Hovedet, saa at hun kom til at bløde, og derefter øvede han ikke videre Vold mod hende.

Karen Nielsdatter har nu vel forklaret, at Tiltalte samtidig med, at han i Smedien sagde til hende, at hun skulde gaae sin Vej, sædte og puffede hende for Brystet, samt at han allerede inde i Smedien havde slaaet hende i Hovedet, og at hun blev kastet overende saavel inde i Smedien som udenfor, og at der i det Hele blev tilføiet hende 2 Slag i Hovedet med den ommeldte Jernladestok, hvorved hun for en Deel tabte Besindelsen, hvorhos hun har benægtet at have givet Tiltalte nogen Anledning til den mod hende øvede Vold. Det er imidlertid ikke mod Tiltaltens Benægtelse godtgjort, at han har tilføiet hende yderligere Overlast end af ham indbrømmet, og den af et Vidne, der var tilstede under en Deel af det Passerede, afgivne Forklaring gaaer ogsaa ud paa, at Karen Nielsdatter blev staaende, da Tiltalte havde paalagt hende at gaae bort, og at det da var at han skubbede hende ud af Døren, saa at hun faldt overende.

Efter den af Districtslægen samme Dag som det Omforklarede var passeret afgivne Erklæring fandtes paa Forhovedet paa venstre Side noget ovenfor Lindingen et Saar, circa 2 Tommer langt, i skraa Retning forfra bagtil, i Dybde naaende til Hovedskallen, hvis Been ved Sonden søttes blottede, og havde der været en betydelig Blødning, som dog var standset, hvorhos bemeldte Erklæring gaaer ud paa, at Saaret maatte være tilføiet hende med et haardt Medskab, som

muligen kan have havt en skarp Kant og maa være ført med betydelig Kraft, samt at Bestabigelseerne, som for Tiden havde foranlediget Tilfælde af en Hjerne-rykkelse, muligt kunde medføre skadelige Følger for hendes Helse i Fremtiden. Ifølge de af Lægen under 28de Juni og 3die Juli d. A. afgivne Erklæringer maa hun imidlertid antages at have forvundet Følgerne af den hende tilføiede Vold, idet det dog ikke kunde benægtes, at en periodisk Hovedpine, hvorover hun nu klagede, kunde være en Følge af den hende tilføiede Bestabigelse, men hvorved bemærkes, at hun ogsaa tidligere har lidt af saadan Hovedpine.

Da det nu efter Tiltaltes ovenansførte Forklaring og Sagens samtlige Omstændigheder ikke findes at kunne antages, at Karen Nielsdatter har været sagesløs ved den omhandlede Leilighed, maa Tiltalte, der ved Høiestrets Dom af 29de Januar 1857 har været straffet for Vold efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, jfr. §§ 4 og 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu for det ham her under Sagen overførte Forhold være at ansee efter § 3 i bemeldte Forordning, og findes Straffen for ham passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at fastsætte“.

Nr. 357.

Aadvocat Hansen

contra

Cornelius Fack (Defensor Salicath),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Octbr. 1863: „Arrestanten Cornelius Fack bør straffes med Forbedringshuusarbejde i fire Aar samt indrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Levinsen og Laasén, med fem Rigsdaler til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Aadvocat Hansen og Etatsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Cornelius Fack, der er født den 29de Mai 1837 og anset ved Kjøbenhavns Fæstnings Garnisons Krigsrets Dom af 10de Januar d. A. i Henhold til Krigsartikel 25, Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Grundsatningerne i Parolfeslutning af

17de October 1836 § 5 for første Gang begaaet Tyveri og Absentation med simpelt Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage og i Genhold til Parolbefaling af 3die August 1846 § 2 Nr. 2 nedsat i de Meniges anden Klasse, samt ved samme Rets Dom af 8de April d. A. i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 §§ 79 og 13 samt Parolbefaling af 17de October 1836 §§ 4 og 5 med strengt Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende mod ham for Bebrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have for 2 à 3 Aar siden uden Eiernes Vidende og Villie pantsat et til 1 Rdl. 3 Mk. vurderet Par Løstøvler, tilhørende Stomagermester Carl Peter Vilhelm Ahlberg, og 4 Par Damesøvler tilsammen af Værdi 6 Rdl., tilhørende Stomagermester Anton Severin Tranekjær, samt at have i afsigte Juni Maaned pantsat Materialierne til 2 Par Brunels Støvler af Værdi i det Hele 2 Rdl. 4 Mk., og Læderet m. m. til et Par Morgenstøv og et Par Brunels Støvler, tilsammen vurderet til 2 Rdl. 5 Mk. 8 Sk., hvilke Gjenstande han havde labet sig udlevere til Forarbejdning, de førstnævnte af Stomagermester Claudius Emerentius Theoborus Diethermer og de sidstnævnte af Stomagermester Niels Jørgen Vilhelm Ingemann, uden hvis Samtykke han disponerede over dem paa den ommeldte Maade.

For de ovenanførte af Arrestanten for 2 à 3 Aar siden begaaede Bebragerier, hvorfor han lun i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 in fine, jfr. § 19, kunde blive at anses med en Tillægsstraf, findes der ikke at være Feie til at idomme en saadan, da disse Forbrydelser ikke skjønes at kunne have bevirket en høiere Straf end den Arrestanten ved den førstnævnte Dom paalagte, hvis de vare blevne paadømt i Forbindelse med de Lovovertrædelser, hvorfor næsnævnte Dom overgik ham.

Derimod vil Arrestanten for sit ovenfor refererede Forhold blive at domme i Medfør af fornævnte Forordnings § 79 efter sammes § 15, jfr. § 43, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar“.

Mandagen den 21de December.

Nr. 266.

Justitsraad Bruken

contra

Lars Nielsen (Dejnsfor Brock) og **Ole Pedersen**

(Dejnsfor Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Stevens og Jago Herredets Extrarets Dom af 12te August 1862: „De Tiltalte, Ungkarl Lars Nielsen af Lund og Stipper Ole Pedersen af Smudbyvester, bor hver især hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Glæiser, 10 Rdl., og til de beskaffede

Defensorer, Procurator Warfoed og Toldforvalter Rye, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 9de Juni 1863: „De Tiltalte, Ungkarl Lars Nielsen af Lund og Skipper Ole Pedersen af Sundbyvester, bør hver især straffes med Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredøtingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor for Overretten, Procurator Herforth, og Defensorerne, Procurator Sørensen og Procurator Alberti, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til Førstnævnte og 8 Rdl. til hver af de 2 Sidstnævnte. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Stevns og Fars Herreder indankede, Justitsfog tiftales Ungkarl Lars Nielsen, der er født 1839, og Skipper Ole Pedersen, der er langt over criminel Lovalber, og af hvilke Ingen tilforn har været Gjensland for det Offentliges Forsøgning, for bedrageligt Forhold, og ved deres egne Tilstaaelser, i Forbindelse med de øvrige foreliggende Oplysninger, er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Lars Nielsen, der henhører til Sørudd, paa Landsejstionen for Aaret 1862 har, for at opnaae Characteren Søvant og derved forblive staaende i Sørudd, og undgaae Landkrigstjenesten, afleveret en Attest fra Tiltalte Ole Pedersen om at have gjort 5 Søreiser med denne som Matros fra 5te April til 12te August 1861, uagtet han slet ikke havde faret med Ole Pedersen, hvorved Lars Nielsen ogsaa opnaaede det Tilfugtede, samt at Tiltalte Ole Pedersen havde meddeelt Lars Nielsen denne Attest for at forhjælpe ham til at blive staaende i Sørudd, eller i alt Faald sikke ham denne Fordeel, saafremt den ikke allerede af andre Grunde maatte tilkomme ham. For det af de Tiltalte, Lars Nielsen som Hovedmand og Ole Pedersen som Medhjælper, saaledes udviste Forhold, der ei kan henses under Forordningen af 11te April 1840, men som efter sin Natur findes at være strafbart, ville de blive at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der skjønes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver. Overensstemmende hermed vil Herredøtingsdommen,

ved hvilken de ere ansættede hver med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, forsaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser om Actionskostningerne, derunder Salairerne i 1ste Instants, der billiges, blive at stadfæste".

Nr. 351.

Justitsraad Bunken
contra

Carl Magnus Larsson eller Larsen (Defensor Brock),
der tiltales for at have fornærmet en i Function værende Sognefoged.

Præsto Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Juni 1863: „Tiltalte Carl Magnus Larsson bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød paa egen Bekostning i 3 Gange 5 Dage samt betale alle af Actionen løbligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Ringberg, og Defensor, Procurator Hjort, 4 Rdl. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Septbr. 1863: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Øverretten, Prøveprocurator Seidelin og Procurator From, betaler Tiltalte Carl Magnus Larsson eller Larsen af Biemose 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Borningborg nordre Virks Extraret hertil indankede, Sag er Tiltalte Carl Magnus Larsson eller Larsen af Biemose, som er født i Sverrig i Aaret 1830 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet her i Landet, sat under Tiltale for at have fornærmet en i Function værende Sognefoged. Det er i saa Henseende ved de af Skovfoged Lund, Levedogter Jens Madsen og Forsteelev Lund under Sagen afgivne beedigede Forklaringer mod Tiltaltes Benægtelse tilstrækkelig godgjort, at Tiltalte, der var tilstede ved en Skovauction i Biemose den 29de Januar d. A. og ved sin høivestede Tale forstyrrede Auctionen, hvorfor den tilstedeværende Politifuldmægtig gav Sognefogden i Biemose, Jens Nielsen, Ordre

til at føre ham bort fra Auctionsstedet, har, efterat de vare komne noget bjerfra, taget Sognefogden i Kraven og trykket ham ned forover samt hævet sin Stol mod hans Ansigt, hvorhos det ved bemeldte Forstelev Lunds og Lehevogter Jens Madsens edelige Udsagn er beviist, at Tiltalte fort efter ved samme Leilighed har udfjelbt Sognefogden for en infam Sturk og en Tyran. For det mod bemeldte Sognefoged saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi, og den indaankede Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og Tiltalte er paalagt at udrebe Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dage“.

Torsdagen den 24de December.

Nr. 32. Proprietair **Chr. v. Halling** (Advocat Hansen, efter Befaling)
contra

Bagermester **A. Scherfig** (Advocat Brock),
angaaende Spørgsmaalet om Citantens Ret til at have Passage til
Stranden over Indstævntes Grund gennem en uafslaaet Port og Laage
m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juli 1861:
„Indstævnte, Bagermester A. Scherfig, bør for Citanten, Proprietair
Chr. von Hallings Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Om-
kostninger ophæves. Procuratorerne Larsen og Alberti forelægges en
Frist af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at foranstalte de af dem
respective den 24de December f. A. samt 18de Februar og 25de Marts
d. A. fremlagte Indlæg affrevne paa behørigt stemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det maa ansees erkjendt af Indstævnte, at
Citanten er berettiget til af ham at forshynes med de fornødne Nøgler
til den i den indaankede Dom omhandlede Port og Laage, og idet Høie-
steret iøvrigt, i det Væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte
Grunde, billiger det derved antagne Resultat, vil den være at stadfæste,
hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne
blive at hævde.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. Processens Omkostninger for Høie-
steret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten
5 Rdl.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Ved en den 18de Juni 1851 af Bagermester A. Scherfig og Meubelhandler P. Nielsen, som Eiere af Parcelen Matr. Nr. 144 D i Rjøbenhavns udenbyes Klædebo Qvarteer, udfæstet og den 21de Juli s. A. tinglæst Declaration er der tilfagt den daværende Eierinde og fremtidige Eiere af Vilhelmsdal „fri og uhindret Passage over nævnte Parcel ad den nu anlagte eller muligen anlæggende Bei, hvis Vebfighedsbæle befofsted af Vilhelmsdals Eiere med det Halve, for at de til eget Brug kunne hente Gruus, Tang m. v. ved Stranden, samt for at de kunne have Afgang til et Badehuus, som ved Stranden maa udlægges“.

Da Titanten, Proprietair Chr. von Halling, som for Tiden er Eier af Vilhelmsdal, formener, at Indstævnte, Bagermester A. Scherfig, der nu er Eneieer af fornævnte Parcel, deels ved ud imod Strandveien at anbringe for den ommeldte fra Strandveien gjennem Indstævntes Have til Stranden gaaende Bei en Port og en Laage, der ere aflaaede, har betaget Titanten den ham ved Declarationen tilfagte fri og uhindrede Passage, deels ved at have opført en Steudæmning ud i Stranden og at have foretaget Opfyldning mellem Dæmningen og Vandet har hindret Titanten i at kunne benytte Stranden i de i Declarationen angivne Tiemed, har han under nærværende Sag søgt Indstævnte tilfagt under en daglig Mufet, deels at aabne Titanten og fremtidige Eiere af Vilhelmsdal fri og uhindret Passage over den nævnte Parcel ad den der anlagte Bei, — navnlig saaledes, at Veien ikke findes spærret ved nogen lukket eller aflaaet Port, Laage eller deslige — for at de til eget Brug kunne hente Gruus, Tang m. v. fra Stranden, samt for at de kunne have Afgang til et Badehuus, deels at borttage den Dæmning af Steen og Leer og deslige, som Indstævnte har opført langs med Strandkanten paa den ommeldte Parcel, saa at den ikke hindrer Vilhelmsdals Eiere i at tage Gruus, Tang m. v. fra Stranden, eller i alt Fald betale Titanten en efter uwillige Mænds Efsøn nærmere bestemmende Erstatning for Afsavn af Gruus, Tang m. v., deels endeligen at betale Titanten en daglig Erstatning af 2 Rdl. for Afsavnet af den aflagte Bei og af Afdgangen til Stranden fra 1ste Mai 1856, indtil Veien atter er aaben og fri og Afdgangen til Stranden efter Gruus, Tang m. v. og til Badehuus uhindret, tilligemed Renter, 5 pCt. aarligen, af disse Erstatningssummer fra Forligsklagens Dato, den 9de Mai 1856, indtil Betaling skeer, samt denne Sags Omkostninger stadesløst.

Indstævnte, der antager at være berettiget til at aflukke sin Eiendom fra alfar Bei, naar han kun leverer Titanten Nøglerne til Aafsen for Porten og Laagen, hvortil han har været og er villig, og som derhos formener, at Declarationen ifkun tilfagter ham at staffe Titanten Bei til Stranden, men, naar saadant er iagttaget, hvad han paaستاer er Tilfældet, isvrigt ikke paa lægger ham Indskrænkninger i Raadigheden over hans Eiendom, navnlig ikke betager ham Ret til at gjøre Inddæmninger fra Havet, har paaستاet sig frifunden og tilfagt Sagens Omkostninger.

Ved de i Sagen fremkomne Oplysninger, navnlig ved en af Retten den 2den August 1856 afholdt Afsædsforretning og et under Proceduren fremlagt og

den 8de Marts 1859 afhjemlet Overtagelse, er det godtgjort, deels at der er anlagt en Kjørevei fra Strandveien gjennem Indstævntes Havn ned til Stranden, deels at der for Veien ud imod Strandveien er anbragt en Stakitport med Sidelaae, og at saavel Porten som Laagen ere forsynede med Laase og i Reglen aflaaede, og endvidere, at Indstævnte under bemeldte Afsædsforretning tilbød Citanten de fornødne Nøgler, men at denne vægrede sig ved at modtage dem, idet han formeente, at han ikke derved kunde siges at erholde fri og uhindret Afgang til Veien. Paa lige Maade er det godtgjort, at Indstævnte har indbæmmet en Deel af Stranden ud for sin Eiendom, igjennem hvilken Inddæmning den ommeldte Bei ved en Nedkjørsel er ført ud i Stranden.

Ved ville nu de ommeldte Laase, paa hvis Borttagelse Citanten gjør Paastrand, kunne medføre nogen Uleilighed for ham, men denne findes dog i Sammenligning med den Nødvendighed for Indstævnte, at have sin Eiendom aflukket imod en alfar og meget befærdet Bei, at være saa ringe, at en saadan i selve Forholdets Natur begrundet Ret til Aflukkelse ikke bør nægtes Indstævnte, naar kun Citanten sættes istand til ved Overleveringen af de fornødne Nøgler til enhver Tid at kunne paaføre Veien, og naar dette iagttages, skjønnes den Citanten tilkommende Passage, uanset den stedfindende Aflukkelse, fremdeles at maatte betragtes som fri og uhindret, navnlig naar hensees til, at det ikke er nogen almindelig Passage, Declarationen hjemler Eieren af Vilhelmsdal, men kun en Passage i enkelte særligt betegnede Tilfælde. Da det nu, som anført, er in confesso, at Indstævnte har tilbudt Citanten Nøglerne, uden at denne har villet modtage dem, vil Indstævnte i Henhold til hvad ovenfor er bemærket under denne Deel af Sagen — i hvilken der intet kan blive at bestemme om Overlevering af Nøglerne, eftersom ingen subsidiair Paastrand i saa Henseende er neblagt, medens Citanten meget mere har erklæret ikke at ville nøies med Nøgler — blive at frifinde for Citantens Tiltale; thi forsaavidt Nøglerne først skulle være tilbudne den 2den August 1856, medens Citanten alt fra Februar s. A. har tingløst Skjød paa Vilhelmsdal, og denne Betragtning har bevæget Citanten til in subsidium at paastraae sig tilkjendt Erstatning for Afsvaret af Veien for Tiden til bemeldte Dato, maa det herved erindres, at Indstævnte uimodsagt har paastraaet, at Citanten ikke nogenstunde har forlangt sig Nøglerne overleverede, hvilket ogsaa er stemmende med, at hans Procedure her under Sagen, der alt under 9de Mai 1856 er paastraaet, netop gaar ud paa, at han ikke er pligtig til at lade sig nøie med Nøglerne, men fordrer Laasene Borttagne og Porten oplukket.

Ogsaa forsaavidt Citantens Paastrand om Dæmningens Borttagelse angaar, findes Indstævnte at maatte tillægges Frifindelse. Efter Declarationens Indhold skjønnes nemlig Indstævntes Forpligtelse ikke at kunne udstrækkes videre end til at give Citanten fri og uhindret Passage ad Veien saaledes, at Citanten ad denne Bei kan komme til Stranden for — foruden at afbenytte Badehuus — at hente Gruus, Tang m. v. sammesteds, hvorimod der ikke findes at kunne af Declarationen — saaledes som Citanten har villet gjøre gjældende — udledes nogen Forpligtelse for Indstævnte til iøvrigt at lade Eidendommens Tilstand ud

imod Stranden forblive uforandret, som den var, da Declarationen udstædtes, men der vilde i saa Henseende i alt Fald alene kunne fordræ, at Indstævnte ikke foretager Dispositioner, paa Grund af hvilke det vilde blive umuligt for Citanten at erholde Gruus og Tang ved Stranden. Af Sagen, navnlig Overfjønnsforretningen, fremgaar det nu, at den nævnte Dømming ikke er til Hinders for, at Citanten kan erholde Gruus og Tang ved Stranden, ibet det af Overfjønsmændene ubtryffeligt er udhævet, at Gruus vel ikke synderligt der paa Stedet affættes, men at Dømmingen i ethvert Tilfælde deri ingen Forandring har bevirket, og at der af Tang affættes betydeligt tæt op til Dømmingen, hvorhos Medfjønnsfjelen fra Veien til Stranden, som Citanten paastaar at være farlig at passere, af Overfjønsmændene er erklæret at være saaledes, at der uden Vanskelighed eller Fare kan fjøres med Læs op og ned ad samme. Men naar Indstævnte saaledes har givet Citanten den Afgang til Stranden, som efter Declarationen kan fordræ, saa at han navnlig vil kunne hente Gruus og Tang sammesteds, findes det efter det ovenfor om Declarationens Indhold Bemærkede at maatte ligeoverfor Indstævnte blive uden retlig Betydning, at den tidligere Tilstand, medens Strandbredden gik flad ud i Vandet, gav Citanten Leilighed til med mindre Besvær at erholde Gruus og Tang.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Efter dertil fra Justitssecretairens Side givne Anledning skal Retten bemærke, at Citanten maa anses pligtig til i Anledning af den af ham udtagne og incaminerede Continuationskævning at erlægge Incaminationsgebyr efter Sportelreglement af 22de Marts 1814 §§ 2, 13, 34 og 156".

Nr. 373.

Statråad Salicath

contra

Jens Andersen Låsen kaldet Jens Degn (Defensor Brock),
der tiltales for at have forfjegt legemlig Dingang med et jindsvagt Fruentimmer, eller i alt Fald for at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold.

Kallundborg Byes Gytrarets Dom af 19de Juni 1863: „Tiltalte, Arbeidsmand Jens Andersen Låsen eller Jens Degn af Nakløv, bør straffes med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt betale alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mohr, 4 Rdl., og Defensor, Procurator Nisjen, 3 Rdl. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Octbr. 1863: „Tiltalte, Arbeidsmand Jens Andersen Låsen eller Jens Degn af Nakløv, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bhytingsdommen ved Magt at

stande. I Salarium til Procuratorerne Ibsen og Nygaard for Overretten betaler Tilstalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfoerd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde fjendes for Net:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Kallundborg Høi- og Stadsrettens hertil indantebe Sag er Tilstalte, Arbeidsmand Jens Andersen Passen eller Jens Degn af Raskov, actioneret for at have forsøgt legemlig Omgang med et sindsvagt Fruentimmer eller i alt Fald at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold.

Tilstaltes i saa Henseende afgivne Forklaring, der væsentligen maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, gaaer ud paa, at han den 14de April d. A. i Middagsstunden, da han i bestjænkter Tilstand begav sig ud af Byen for at lægge sig til at sove paa Gulvet, mødte det sindsvage Fruentimmer Karen Marie Christensen, som han kjendte, og paa hvis Spørgsmaal, om han vilde spille Pind med hende, han svarede, at han vilde gaae ind paa Marken og lægge sig til at sove. Kort efter bemærkede han, at Pigen sad ved Siden af ham, og — hvorledes det da gik til, om Anledningen gaves fra hans eller hendes Side vil han ikke kunne erindre — forsøgte han at faae Samleie med hende, der var føielig nok dertil, men paa Grund af hans bestjænkter Tilstand blev dette ikke fuldbjort.

At Vold fra Tilstaltes Side skulde have været anvendt, er der ingen Grund til at statuere, i hvilken Henseende bemærkes, at ligesom der ved den anstillede Løgenundersøgelse af den Sindsvage ikke er fundet Spor til Vold, saaledes tale de afgivne Forklaringer af Personer, der have passeret i Nærheden og seet de Paagjældende under de nævnte Forhold, for Tilstaltes Udsagn; og ligesaa lidt er der Anledning til at antage, at nogen Forlokkelse eller Forsørelse fra hans Side har fundet Sted, hvorimod det gjerne kan være, at Pigen selv har givet Anledning til det Passere. Men under disse Omstændigheder, og naar derhos henses til, at Tilstalte, der beviisligen er stærkt hengiven til Nydelsen af Brændevin, var i en meget beruset Tilstand, samt til, at han under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har forklaret, hvad ikke findes at kunne forkastes, at han, dengang han forsøgte Samleiet, ikke var vidende om, at Karen Marie Christensen var saa sindsvag, som han senere havde erfaret, men at han antog, at hun kun var noget stillet og svag paa Forstanden, skjønnes der ikke at foreligge noget Forhold, der — heller ikke som uteerligt — kan paa-

drage ham criminelst Ansvar, hvorimod han vil være at frifinde for Actors Tiltale.

I Overensstemmelse hermed bliver den indantebe Dom, hvorved Tiltalte er tilfunden en arbitrair Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød, at forandre, medens det efter Omstændighederne vil have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger“.

Nr. 342.

Advocat Brock

contra

Mathæus Nielsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Voldtægt.

Kjær Herreds Egtretts Dom af 13de August 1863: „Arrestanten Mathæus Nielsen bør miste sit Liv. De af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Proverprocurator Larsen, 5 Rdl., og Defensor, Procurator Benzen, 4 Rdl., bør han betale. Dommen at fuldbyrdes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 21de Septbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Haber, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Mathæus Nielsen for forøvet Voldtægt.

Den af Arrestanten i denne Henseende afgivne Tilstaelse gaaer ud paa, at han den 14de Mai d. A. om Formiddagen, da han paa Landeveien møbte Jeppe Christensens 11aarige Datter Mariane Petrine og fik Lyst til at pleie legemlig Omgang med hende, spurgte hende, om han maatte ligge hos hende, samt at han, da hun hertil svarede „Nei“, tog hende i Haanden og traf hende hen til Ørøstefanten, ad hvis Skraaning hun, idet hun stred imod, gled ned, saa at hun kom til at ligge paa Ryggen. Da hun nu, paa hans gjentagne Spørgemaal, om han maatte ligge ved hende, atter nægtebe dette, sagde han, at hun skulde gjøre det, for han vilde have sin Villie, og idet han holdt hendes

Arm, lagde han sig over hende, hvorpaa han i denne Stilling nedknappede sine Beenklæder og tog Pigens Klæder op om hende, samt forsøgte, medens hun vedblivende streg og bad for sig, at tiltvinge sig Samleie med hende, hvilket han dog ikke troer, at han opnaaede at fuldbyrde. Under Forsøgene, som han har erkjendt muligen varede circa 10 Minutter, saae han imidlertid 2 Personer komme langt borte, og da Pigen efter hans Skjøn netop nu streg stærkest, holdt han hende for Munden, idet han derhos, da han blev bange, standsede i Gjerningen og reiste sig med den Yttring til Pigen, at nu maatte hun være fri, hvorefter Pigen ogsaa stod op og gik sin Vej. Bemeldte Piges Forklaring stemmer i det Væsentlige med Arrestantens, idet hun dog tillige navnlig har udsagt, at hun ikke, som af Arrestanten forklaret, falbt, men at Arrestanten kastede hende omkuld, samt at Arrestanten truede med at slaae hende med en Stok, hvis hun ikke ophørte med at strige, hvilket Arrestanten imidlertid har benægtet at have gjort.

Efter Oplysningerne i Sagen løb der, efterat Arrestanten havde forladt Pigebarnet, en Mængde Blod fra hendes Kjønsdele, og hun var derefter i flere Dage syg og fengeliggende.

Ifølge den af Districtslægen afgivne Erklæring havde bemeldte Pige, hvis Udvikling var som Børn i hendes Alder almindelig, paa sine Kjønsdele Spor af nylig tilføiet Vold, og Erklæringen gaaer derhos ud paa, at Voldtægt sandsynligviis har fundet Sted, og at dette formeentlig er skeet paa en meget voldsom Maade. Efter en senere Lægeattest maa hun imidlertid antages at være helbredet, uden at den hende tilføiede Vold vilde medføre skadelige Følger for hendes Helbred. Om det nu end ikke kan ansees fuldstændigen godtgjort, at det af Arrestanten tilsigtede Samleie med det under Sagen ommeldte Pigebarn er blevet fuldbyrdet, har han dog i ethvert Tilfælde gjort sig skyldig i et saadant Attentat, at Lovens 6—13—18 vil komme til Anvendelse.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født 1843 og ved Overretsdøm af 11te Mai d. A., for at have gjort en saadant Umeldelse, er straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Underretsdømmen er dømt efter den nævnte Lovartikel til at miste sit Liv, og da denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 354.

Advocat Heinrichsen
contra

Sophie Frederikke Høhle, Holms Hustru (Defensor Salicath),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Octbr. 1863: „Tilfalte Sophie Frederikke Høhle, Holms Hustru, bør straffes med Forbedringshussarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Maag og Prøveprocurator Gottschalk, med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tilstalte Sophie Frederikke Høhle, Holms Hustru, der er langt over criminel Cavalder og ved denne Nets Dom af 21de November 1848 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 29, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage for Tyveri, Bedrageri og Hæleri anlagte Sag, er det ved Tilstaltes egen med det isøvrigt Dplysste stemmende Tilfæaaelse beviist, at hun, medens hun i Februar og Marts Maanedes d. A. gik tilhaande hos Musikdirecteur Nielsens Enke, har i flere Gange frafjæaaet denne en til 1 Mk. vurderet Leerpande, hendes Datter Andrea Nielsen et Stjort og en Trøie, vurderet til i det Hele 1 Rdl. 1 Mk., og Augusta Luyd en Kjole af Værdi 1 Rdl. 3 Mk., og at hun til samme Tid har pantfat 2 til 3 Rdl. vurderede Puder, uden at Eierinden Elisabeth Jacobsen, Sømand Hansens Enke, for hvem hun havde dem i Forvaring, dertil har givet hende noget Samtykke. Tilstalte har derhos erkjendt at have været i Besiddelse af 2 Stykker Lærred og et Par Lagener, tilsammen vurderede til 4 Rdl., med Hensyn til hvilke Blegmand Ludvig Ferdinand Christensen, der har anmeldt at være i Mai Maaned d. A. frafjæaaet 2 Stykker Lærred, har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Beviis for sin tidligere Besiddelse, forsaavidt Lagnerne angaaer, af det til samme anvendte Lærred, og da intet Hensyn kan tages til Tilstaltes, betræffende Maaden, hvorpaa hun vil være kommen i Besiddelse af disse Ting, afgivne vallende Forklaringer, der deels gaae ud paa, at hun har kjøbt dem af en ubekjendt Kone ved Gammelsbrand, deels paa at hun har tilvænt sig alt Lærredet af et Stykke, hun efter Anviisning af en Person, der ikke er tilstalt under denne Sag, fandt liggende i en Grøft paa Nørrebro, vil hun for sin uhjemlede Besiddelse af disse Gjenstande, hvorom det dog ikke kan ansees godtgjort, at hun selv har stjæaaet dem, i Medfør af Danstke Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, blive at straffe som for Hæleri. Som Følge af Foransførte vil Tilstalte altsaa blive at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. § 79 og § 43, og i Medfør af § 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter § 22, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes“.

Nr. 374.

Advocat Heinrichsen
contra

Jens Johansen (Defensor Salicath),
der tiltales for Fornærmelse imod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Octbr. 1863: „Tiltalte Jens Johansen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonson og Baastrup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indtante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henrichsen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indtante Doms Præmisses hejder det: „Under nærværende imod Tiltalte Jens Johansen for Fornærmelser imod Politiet anlagte Sag er det af Politibetjent Nr. 210 Edbard Emilins Nissen edelig forklaret, at Tiltalte, da han efter Subsendelse fra Eierinden af Stedet Nr. 37 i Udelgade i Forening med Betjent Nr. 162 Theodor Kojob havde indfundet sig sammesteds Ratten mellem den 3die og 4de August d. A. i Anledning af uogle stedfundne Spektakler, som vare fremkaldte ved Uenighed mellem Tiltalte og hans Kone, og opfordrede Tiltalte, som sad udenfor sin Keilighed paa Trappegangen, til at holde Fred, har slaaet efter ham saaledes, at hans Hue faldt af, sparket ham efter Skrævet, og at Tiltalte, efterat han paa Opfordring om at følge med til Politistationen var gaaet ind i sin Keilighed, har taget en Iydepotte og slaaet den i Hovedet paa Betjent Nissen, saa at den gik itu og Skaarene faldt til alle Sider, hvorved der tilspiedes Nissen en Bule i Hovedet, som dog ikke har efterladt nogen videre Følger for ham, og Betjent Kojob, der blev ramt af et af Potteskaarene paa den venstre Kind tæt ved Diet, fik en Plet med underløbet Blod, og stemmer dette med, hvad Betjent Kojob ligeledes under Ed har forklaret, dog at denne ikke vil have bemærket, at Tiltalte slog Huen af Betjent Nissen, samt med de af Skomagerjvend Franz Naamusen og Suedkersvend Carl Emil Bassard afgivne Forklaringer, af hvilke sidstnævnte dog ikke er beediget paa Grund af en ham overgaaet Lybsdom.

Som Følge heraf, og da det, efter hvad der er oplyst, ikke kan antages, at Tiltalte, der har paaberaabt sig, at han ved den omhandlede Keilighed var befjænklet, saa at han ifkun kan erindre at have slaaet en Person, uden at han veed, hvem det var, har været i en Tilregnelighed udelukkende Tilstand, ligesom det maa ansees godtgjort, at Tiltalte ikke kan have været i Uvidenhed om, at det var med Politiet han havde at gjøre, idet Betjentene vare iførte Uniform, og det var tilstrækkelig lyst paa Trappen, vil Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ved denne Retts Dom af 31te Mai 1856 efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at dømme efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage“.

Hermed endte anden ordinaire Sessjon.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 44.

Den 22de Januar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæsson.

Onsdagen den 6te Januar.

Nr. 13. Kjøbmand **N. Krosggaard** (Advocat Heinrichsen)
contra

Kjøbmand **M. Tsaacsen** (Advocat Brock),

angaaende Indstævntes Fordring paa at erholde Erstatning for, at en Citanten tilhørende Tommerplads i Randers ikke er bleven overdraget ham m. m.

Randers Byttings Dom af 22de August 1859: „Contracitanten, Kjøbmand **N. Krosggaard** bør til Hovedcitanten, Kjøbmand **M. Tsaacsen** betale 691 Rdl. 2 Mk. 12 St. tilligemed Renten deraf 5 pSt. aarlig fra 26de August 1857 indtil Betaling skeer, men forøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos saavel Hovedsøm Contrasøgsmaalets Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at det af Hovedcitanten producerede Document, dateret 14de September 1841, skulde have været skrevet paa stemplet Papir, og han bør inden 8 Dage besørge de af ham under 21de September 1857 fremlagte 4 Gjenparter af Contocouranter affrevne paa behørigt stemplet Papir, ligesom Contracitanten inden samme Frist bør at lade sin under 2den November 1857 fremlagte Contocourant paa samme Maade affrive. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Septbr. 1861: „Hovedcitanten, Kjøbmand **M. Tsaacsen** i Randers bør til Contracitanten, Kjøbmand

N. Krogsgaard sammesteds betale 530 Rdl. 1 Mk. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18de October 1857 til Betaling skeer. Derimod bor Contracitanten i Erstatning for den ovenomhandlede Tømmergaard eller Tømmerplads til Hovedcitanten betale det Beløb, hvormed den ommeldte Eiendoms Værdi, efter uwillige dertil af Retten udmeldte Mands Ansættelse efter Priisforholdene i Aaret 1852, maatte overstige 1000 Rdl., dog at Erstatningen ikke kommer til at overstige 3000 Rdl., med Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. aarlig fra den 26de August 1857 til Betaling skeer. Søvrigt bor Parterne for hinandens Tilfale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten kan sees, at den af Contracitanten den 31te Mai 1858 irettelagte Begel af 5te Mai 1835 har været udstedt paa behørigt stemplet Papir, saunt at den samme Dag fremlagte Begelprotest af 12te Mai 1835 har været affrevet paa stemplet Papir. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udskærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Foraaavidt angaaer den i den indankede Dom ommeldte Forhandling af et Parti Havre og Parternes herfra hidrørende Mellemværende, bemærkes, at Spørgsmaalet herom ikke bliver Gjenstand for Høiesterets Prøvelse, idet Dommen ikke i dette Punct er paastaet forandret af nogen af Parterne.

Som Følge heraf, og idet Høiesteret i Henshold til de i Dommen anførte Grunde billiger de Resultater, som derved ere antagne med Hensyn til de øvrige, mellem Parterne omtvistede Gjenstande — hvorved kun bemærkes, at det Rentebeløb, der er indbefattet under de i Dommen nævnte 166 Rdl. 3 Mk., efter den herom givne Forklaring skal udgjøre Renter for et længere Tidsrum af den af Citanten fordrrede Leieafgift — vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes billiges, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisses lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Hovedcreditanten, Kjøbmand N. Jsaacsen i Randers, i 1ste Instants søgt Kjøbmand J. Krogsgaard, i hvis Sted under Sagens Drift ved Underretten er som hans Univerfalarving indtraadt hans Neveu, Contracitanten, Kjøbmand N. Krogsgaard sammesteds, til Betaling af 3,741 Rdl. 2 Mk. 10 Sk. med Renter fra Forligsslagens Dato den 26de August 1857, som efter Opgjørelse af Hovedcreditantens Mellemværende med J. Krogsgaard skulde tilkomme Hovedcreditanten, idet J. Krogsgaard, der efter en af denne affattet Contocourant, der omfatter Lidsrummet fra 1ste Januar 1839 til 23de Marts 1852, skulde have tilgode hos Hovedcreditanten 866 Rdl. 1 Mk. 12 Sk., efter Hovedcreditantens For-
mening har i bemeldte Contocourant:

1) urigtig debiteret Hovedcreditanten under Aaret 1839 for Tab ved Confignation af en Labning Havre til Bergen i 1832 med.....	354 Rdl. 1 Mk. 5 Sk.
med Renter af denne Sum samt af den under 1ste Januar 1839 overførte, Hovedcreditanten debiterede Salbo — 563 Rdl. 12 Sk. — i 6 Aar til 1840 à 4 pCt.....	228 — ” — ” —
samt under 20de September 1844 for 3 Aars Brug af en Lømmergaard 120 Rdl. samt Renter 46 Rdl. 3 Mk., tilsammen.....	166 — 3 — ” —
2) under Aaret 1841 for bemeldte Lømmergaard crediteret Hovedcreditanten 1,000 Rdl., medens Hovedcreditanten har formeent sig berettiget til 4,000 Rdl. for samme, altsaa forlignet.....	3,000 — ” — ” —
3) unbladt at creditere Hovedcreditanten for Provenuet af bemeldte Havre 567 Rdl. 5 Mk. 7 Sk., Halvdelen af fornævnte Tab paa samme, 177 Rdl. 10½ Sk. og Halvparten af Renter af disse 2de Summer i 6 Aar til 1840 à 4 pCt. 114 Rdl., tilsammen.....	859 — ” — 1 —
hvorefter Hovedcreditanten, naar der fra det sammenlagte Belsb heraf.....	4,607 — 4 — 6 —
brages fornævnte i Contracitantens Contocourant anførte.....	866 — 1 — 12 —
skulde komme tilgode.....	3,741 Rdl. 2 Mk. 10 Sk.;

hvorhos Hovedcreditanten in subsidium har paaستاet Sagen, forsaavidt angaaer den under Nr. 2 anførte Post, afgjort ved sin Ed. Derimod har Contracitanten ved Underretten deels paaستاet sig frijunden i Hovedsøgsmaalet, deels efter anlagt Contrastsøgemaal paaستاet Hovedcreditanten tilspigtet at betale ham de fornævnte 866 Rdl. 1 Mk. 12 Sk. med Tillæg af 50 Rdl. paa en tilbageleveret Spare-

tasfebog, tilsammen beregnet til 916 Rdl. 1 Mk. 10 St.
 med Fradrag af Halvdelen af Tabet paa den ommeldte
 Havre, hvilken Decourt Contracitanten, som af ham an-
 sørt, af Fjælsighed har indrømmet..... 177 — „ — 10 —

til Rest..... 739 Rdl. 1 Mk. „ St.
 med 5 pCt. Renter fra 23de Marts 1852 og 6 pCt. Renter fra Contraktlagens
 Dato 18de October 1857. Ved Underretsdommen er Hovedcitantens Paastrand,
 hvad angaaer de under Nr. 1 og 3 anførte Summer, tilsammen 1,607 Rdl.
 4 Mk. 6 St., taget til Følge, og Contracitanten tilpligtet at betale Hoved-
 citantens Forskjellen mellem denne Sum og de foransførte Contracitanten tilgode-
 kommende 916 Rdl. 1 Mk. 10 St. eller 691 Rdl. 2 Mk. 12 St., med Renter
 fra 26de August 1857, men Parterne forøvrigt frifundne for hinandens Tiltale.

Denne Dom har Hovedcitanten indanket her for Retten, hvor han har
 paaستاet bemeldte Dom stabsfæstet, forsaavidt hans for Underretten nedlagte
 Paastrand ere tagne til Følge, men isvrigt gjentaget sine i 1ste Instants gjorde
 Paastrand, og aldeles in subsidium paaستاet Sagen, forsaavidt angaaer den
 under Nr. 2 anførte Post, gjort afhængig af Contracitantens Eb. Derimod har
 Contracitanten gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastrand og subsidiairt
 paaستاet Sagens Udfald, forsaavidt angaaer den ommeldte Havre, gjort af-
 hængig af Hovedcitantens Eb om, at han har betalt bemeldte Havre.

De under Sagen verserende Spørgsmaal dreie sig om 2 Hovedposter,
 nemlig deels om et Parti af 380 Tdr. Havre, til Værdi 1,330 Bmk., der den
 11te September 1832 under J. Krogsgaard's Couvert ere med Stipper Revsbef
 Klevne affendte fra Randers til Bergen, og sammesteds i 1835 ere blevne solgte
 med Tab, idet de kun ere udbragte til et Nettoprovenu af 567 Rdl. 5 Mk.
 7 St., deels om en Tømmergaard eller Tømmerplads, hvorpaa J. Krogsgaard
 har Skjøde af 20de Mai 1842 fra J. C. Møller, men som Hovedcitanten for-
 mener at have Ret til at faae sig overdraget og islebetfor hvilken Overdragelse
 han har paaستاet sig tilkjendt Erstatning. Endelig har Contracitanten gjort
 Forbring paa Leie af Hovedcitanten for Benyttelsen af denne Tømmerplads.

.....
 Hvad dernæst angaaer den ommeldte Tømmergaard eller Tømmerplads,
 har Hovedcitanten anbragt, at han isølge en Overenskomst med Kjøbmand J.
 C. Møller af denne havde tilkjøbt sig bemeldte Tømmerplads med en Plads,
 som Hovedcitanten eiede paa Frederikstorvet, men da Møller trængte paa og
 forlangte Skjøde paa sidnævnte Plads, og det ikke var muligt for Hoved-
 citantens Strax at eisterkomme denne Forbring, saaledes at Møller kunde faae frit
 Skjøde, blev Pladsen paa Frederikstorvet solgt ved Auktion i 1841, hvor da
 Hovedcitanten isølge Aftale med J. Krogsgaard købte Pladsen i dennes Navn;
 J. Krogsgaard fik saaledes frit Skjøde paa Pladsen og transporterede det igjen
 til J. C. Møller, imod at denne isølge den afsluttede Magestiftecontract over-
 drog Tømmerpladsen til J. Krogsgaard, der imidlertid kun for at sikke Hoved-
 citantens bemeldte Tømmerplads, der laa ligeoverfor Hovedcitantens Gaard, og

altsaa for at vise Hovedcitanten en Tjeneste, som i Besiddelse af Pladsen, idet J. Krogsgaard nemlig forpligtede sig ligeoverfor Hovedcitanten til at tilkjøbe denne Pladsen, naar Hovedcitanten godtgjorde ham hans havte Udgifter, samt betalte ham, hvad han iøvrigt efter Opgjørelsen maatte styske ham. Da saaledes Opsykkelsen af den af J. Krogsgaard overtagne Forpligtelse beroede paa en Opgjørelse af hans og Hovedcitantens Mellemværende, gjorde Hovedcitanten — der efter sin Paastand ikke erhøbt en saadan Opgjørelse, navnlig hvad angik Forhandlingen af Havren, men hvilken Opgjørelse han imidlertid gjentagne Gange vil have forlangt — ikke sørend ved Skrivelse af 23de Marts 1852, efter at J. Krogsgaard i bemeldte Aar havde begyndt at bebygge Pladsen eller sluttet Accord om saadan Bebyggelse, Forbring paa at erhøbe Pladsen, idet han i bemeldte Skrivelse, næst at bemærke, at han i Genhold til J. Krogsgaards og hans skriftlige Overenskomst igjen vilde have Pladsen ligeoverfor hans iboende Gaard overdraget til sig, anmodede Krogsgaard om at opgjøre deres Mellemværende, saaledes at de i den nævnte Henseende snarest kunde arrangere sig; han erhøbt derefter en Contocourant af samme Dato, i hvilken der under 1841 findes crebiteret Hovedcitanten følgende Post: „Pr. Tømmergaarden, som blev mig (= Krogsgaard) overdraget og tilkjøbet af J. C. Møller af Værbi 1,000 Rdl.“, hvilke 1,000 Rdl. ere udførte i Creditsrubrikken, medens derhos Hovedcitanten er debiteret for „Pladsens Kosten ved Auctionen“, 312 Rdl., for 100 Rdl. som betalte til J. C. Møller og 18 Rdl. som Udgifter ved Skjøde etc., tilsammen 430 Rdl. Hovedcitanten har nu bemærket, at da Pladsen, som anført, er bleven bebygget, kan han vel ikke forudsætte at faae Skjøde paa samme, men at han derimod er berettiget til Erstatning for det Tab, han lider ved ikke at faae Pladsen overdraget til sig, hvilken Erstatning Contracitanten ikke kan være berettiget til at bestemme og som navnlig ikke kan ansættes til den ham af Contracitanten crebiterede Sum af 1,000 Rdl., der er for ringe, hvorimod Hovedcitanten har ansat Pladsens Værbi til 4,000 Rdl. Til Beviis for, at den omhandlede Forpligtelse til at overdrage Hovedcitanten den nævnte Tømmerplads paa hviler Contracitanten, hvis Onkels Skjøde af 20de Mai 1842 fra J. C. Møller paa Pladsen vel Intet indeholder om en saadan Forpligtelse, men i hvilket Pladsen angives at være betalt deels med Magelæg med Pladsen paa Frederikstorvet, deels med 100 Rdl. contant, har Hovedcitanten fremlagt et af J. Krogsgaard den 14de September 1841 udstedt Document, hvori Krogsgaard deels imod at erhøbe Skjøde paa den ved Auctionen den 3die s. M. solgte Byggeplads paa Frederikspladsen lover at betale til Incassator ved Auctionen 260 Rdl. samt Auctionsomskostningerne og at transportere dette Auctionsskjøde til J. C. Møller, imod af denne at meddeles Skjøde paa den ommeldte Tømmergaard, Alt — som det hedder — saaledes som Tømmergaarden i sin Tid var af J. C. Møller tilfagt Hovedcitanten, deels tilfuger Hovedcitanten, naar denne godtgjør ham alle i den ommeldte Anledning havte eller havende Udgifter og tillige betaler ham, hvad han forøvrigt efter Opgjørelse stysker ham, da paa Hovedcitantens Beføstning igjen at udføre Skjøde paa bemeldte Tømmerplads til Hovedcitanten. At den ommeldte Forpligtelse er

bleven overtaget af J. Krogsgaard, maa nu ogsaa ansees bestyret deels ved at han, som foransført, i Contocouranten af 23de Marts 1852 har crebiteret Hovedcitanten Pladsens Værdi med 1,000 Rdl., deels ved en af Contracitanten fremlagt udateret Skrivelse fra Hovedcitanten, hvori denne yttter, at det er nødvendigt, at J. Krogsgaard maa have den Godhed at ordne Papirerne angaaende Byggeplads og Lømmergaarden med J. C. Møller, saaledes at J. Krogsgaard kan give ham Stjøde, imod at han igjen udsteder Stjøde, hvorhos tilføies, at uagtet Møller ikke efter Ret og Billighed kan tilkomme nogen Godtgjørelse, maa Hovedcitanten dog finde sig i at tilstaae ham 100 Rdl., hvilket Beløb tilligemed de øvrige Omkostninger J. Krogsgaard anmodes om at betale. Contracitanten har heller ikke med tilstrækkelig Besæmthed benægtet, at det ommeldte Document, der først er fremlagt ved Underretten med Hovedcitantens andet Indlæg, efterat J. Krogsgaard — der selv havde givet Tilsvær paa Hovedcitantens første Indlæg, og deri benægtet Tilværelsen af nogen Contract om Overdragelsen af Lømmerspladsen, men isøvrigt erkjendt, at det var muligt, at han i et Brev havde gjort Hovedcitanten Tilbud om at faae Pladsen overdraget — var afgaaet ved Døden, er understrevet af J. Krogsgaard, men isøvrigt har Contracitanten formeent, deels at, om ogsaa en saadan Forpligtelse havde været tilstede, kunde den dog ikke gjælde i det Uendelige og navnlig ikke efterat Bebyggelse af Pladsen var skeet, deels at Hovedcitanten ialfald maatte ansees siltiende at have renunceret paa sin Ret i den ommeldte Henseende ved at han uden at gjøre Forbud eller Indsigelse har fundet sig i, at Byggingerne paa Pladsen, der laae ud for hans Binduer, opførtes for hans Dine. Den Omstændighed, at Hovedcitanten først i 1852 har gjort Paastand paa Pladsen, kunde imidlertid saameget mindre have Indflydelse paa hans Ret til samme, som denne hans Ret, under Forudsætning af Rigtigheden af hans Fremstilling, beroede paa at han betalte, hvad han efter Opgjørelse skyldte Contracitanten, fra hvem han, som ansørt, maa antages ikke at have faaet saadan Opgjørelse førend i 1852, og Hovedcitanten kunde saameget mindre ansees at have renunceret paa sin Ret til at faae Pladsen overdraget til sig, som han strax efterat have faaet bemeldte Opgjørelse i den ovennævnte Skrivelse af 27de Marts 1852 har erklæret ikke at ville eller kunne afstaae J. Krogsgaard sin Byggeplads, beliggende ligeoverfor sin iboende Gaard, mindst for den Priis J. Krogsgaard vilde anslaae den til, men at han i saa Henseende ganske maatte henholde sig til den skriftlige Overenskomst, han og J. Krogsgaard indgik, da Pladsen paa Hovedcitantens Vegne blev J. Krogsgaard overdraget. Forfaavidt der nu som Leie af Lømmergaarden og tillige som Rente er debiteret Hovedcitanten et Beløb af 166 Rdl. 3 Mk., hvorimod Hovedcitanten, som meldt, har gjort Indsigelse, findes det efter det særegne Forhold, som efter det Ansørt har bestaaet mellem Parterne i Henseende til Pladsen, og da det ikke mod Hovedcitantens Benægtelse er oplyst, at nogen Leiecontract eller anden ubtryffeligt Afstale har fundet Sted med Hensyn til Hovedcitantens Benyttelse af Pladsen i det paa-gjældende Tidrum, ikke at kunne tilpligtes Hovedcitanten at tilsvare den forbrede Leieafgift, og da Contracitanten ikke nærmere har udklæret, hvorpaa

den ansøgte Renteforbring støtter sig, findes det heromhandlede Belsøb i det Hele at maatte udgaae af Contracitantens Forbring.

Hvad endelig angaaer Hovedcitantens Erstatningsforbring, da maa det efter det Foransøgte statuere, at den omhandlede Plads i sin Tid er bleven tilfjødhet J. Krogsgaard paa Hovedcitantens Vegne og med Forpligtelse til atter at overdrage Pladsen til Hovedcitanten, samt at Sidstnævnte, da J. Krogsgaard i 1852 uden hans Samtykke disponerede over Pladsen ved at bygge samme, ikke havde fortabt sin Ret efter Documentet af 14de September 1841, ligesaa lidt som han kan anses ved sit senere Forhold at have affaaet sig Ret til at indtale den Erstatning, der, efterat Pladsens Tilbagelevering ved dens Bebyggelse er bleven umulig, maatte tilkomme ham, og Contracitanten findes derfor at maatte tilsvare Hovedcitanten, hvad Pladsen, da J. Krogsgaard tog den i Brug til Bebyggelse, maa antages at have været mere værd end de 1,000 Rdl., der ere blevene Hovedcitanten tilgodekrevne som dens Værdi. Som meldt har Hovedcitanten i denne Anledning gjort Paastand paa et Belsøb af 3,000 Rdl., men da Contracitanten har benægtet, at Eiendommen var mere værd end 1,000 Rdl., vil den Hovedcitanten tilkommende Erstatning være at bestemme til et saadant Belsøb, som Eiendommen efter uvilige Mænds Stjøn maa antages efter Priisforholdene i 1852 at have været mere værd end 1,000 Rdl., dog at Erstatningen ikke kommer til at overstige 3,000 Rdl.

Af det eventuelle Erstatningsbelsøb vil Contracitanten have at betale Hovedcitanten Renter 5 pCt. aarlig fra Hovedforligsklagens Dato den 26de August 1857. Derimod vil Hovedcitanten, der isovrigt ikke har gjort nogen særlig Indsigelse mod Saldoen efter den Courtocourant, hvorpaa Contrastøgsmaalet er støttet, have at tilsvare Contracitanten denne Saldo 916 Rdl. 1 Mk. 10 Sk. med Fradrag af de ovennævnte

177 Rdl. „	1 Mk. 10 Sk.	
42 — 3 —	„ —	
og 166 — 3 —	„ —	
		386 — „ — 10 —
altsaa ialt = 530 Rdl. 1 Mk. „ Sk.		

med Renter af dette Belsøb 5 pCt. aarlig fra Contrastøgsklagens Dato den 18de October 1857.

Foraaavidt begge Parter gjensidigt have paaftaaet hinanden multerede for fornærmelige Udbudelser under Proceduren for Underretten, findes det ikke Anledning til at tage nogen af disse Paastande til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.“

Tirsdagen den 12te Januar.

Nr. 233.

Advocat Hansen

contra

1) Hestehandler **Christian Dannesboe** eller **Danisboe**, 2) Regimentsdyrlæge ved 1ste Artilleriregiment **August Ludvig Ringheim**, 3) Regimentsdyrlæge ved Livgarden til Hest **Stephan** eller **Steffen Rasmussen** (Defensor for Nr. 1 Brock, for Nr. 2 og 3 Heinrichsen), der tiltales Nr. 1 for svigagtigt Forhold med Hensyn til Leverancen af Districtsheste, navnlig ved at have ladet Embedsmænd tilflyde Gaver eller anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de dem paahvilende Embedspligters Udførelse, og Nr. 2 og 3 for Meddeeltighed i svigagtigt Forhold med Hensyn til Leverancen af Districtsheste og for at have modtaget Douceurer i Penge og anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de dem paahvilende Embedsforretningers Udførelse og ved saadanne Gaver at have ladet sig bestemme til ikke at opfylde de dem paahvilende Embedspligter.

Den ved Ordre af 24de Januar og 2den April 1862 nedsatte Commissions Dom af 6te Decbr. 1862: „Tiltalte Gaardeier og Hestehandler Jens Christian Danisboe eller Dannesboe bor til Odense Amts Fattigkasse bøde 300 Rdl. De Tiltalte, Regimentsdyrlæge ved 1ste Artilleriregiment August Ludvig Ringheim og Regimentsdyrlæge ved Livgarden til Hest Stephan eller Steffen Rasmussen bor have deres Embeder forbrudte. Actionens Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Prøveprocurator Westrup, 80 Rdl., udredes af Tiltalte Dannesboe med $\frac{2}{4}$, dog at de Tiltalte Ringheim og Rasmussen in solidum med ham deraf tilsvare hver $\frac{1}{4}$, og af de to sidstnævnte Tiltalte hver med $\frac{1}{8}$. Salair til Defensor, Cancelliraad Procurator Nyholm, 50 Rdl., udredes af de Tiltalte Ringheim og Rasmussen Een for Begge og Begge for Een. Den idømte Muld at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ifølge den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, som Højesteret tiltræder, maae de Tiltalte antages, Dannesboe ved at give, og Regimentsdyrlægerne Ringheim og Rasmussen ved at tage Skjænt og Gave under de dermed forbundne, i Dommen anførte Omstændigheder, at have gjort sig skyldige i et Forhold, der vel ikke ligefrem kan henføres under Forbudet af 23de October 1700, men for hvilket de

blive at ansee efter Analogien af dette Lovbud, hvorved for Ringheims og Rasmussens Vedkommende Forordningen af 14de September 1774 § 11 og Placat af 20de December 1827 § 6 maac sammenholdes; og findes Straffen for Tiltalte Danneboe at kunne fastsættes til en Mulct paa 300 Rdl. og for de Tiltalte Ringheim og Rasmussen at maatte bestemmes til Embedsfortabelse. Da den indankede Dom har samme Resultat, og det findes at kunne have sit Forblivende med dens Bestemmelse om Actionens Omkostninger, vil den saaledes være at stadfæste.

Foraauidt Tiltalte Danneboe for Høiesteret har anket over en den 16de October 1861 affagt Fængslingsskjendelse, bemærkes, at Høiesteret ikke finder tilstrækkelig Anledning til at misbillige denne Skjendelse.

Thi findes for Ret:

Commissariernes Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hausen, Brock og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Actors Salair fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved allerhøieste Ordre af 24de Januar og 2den April d. A. er det overdraget Undertegnede at paafjende nærværende Sag, under hvilken Gaarbeier og Hestehandler Jens Christian Daniæboe eller Danneboe tiltales for svigagtigt Forhold med Hensyn til Leverancen af Districtsheste, navnlig ved at have labet Embedsmænd tilflyde Gaver eller anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de dem paahvilende Embedspligters Udførelse, og Regimentsdyrlægerne August Ludvig Ringheim ved 1ste Artilleriregiment og Steffen eller Stephan Rasmussen ved Livgarde tilbest for Meddeeltighed i svigagtigt Forhold med Hensyn til Leverancen af Districtsheste og for at have modtaget Douceurer i Penge og anden Fordeel i Anledning af og med Hensyn til de dem paahvilende Embedsforretningers Udførelse og ved saadanne Gaver at have labet sig bestemme til ikke at opfylde de dem paahvilende Embedspligter.

Tiltalte Danneboe har tilstaaet, hvad der stemmer med det isvrigt Oplyste, at han paa alle de Sæssioner, paa hvilke han har givet sig af med at stille Districtsheste for Hestebreberne, har givet eller forsøgt at give de paa Sæssionerne commanderede militaire Dyrlæger Douceurer. De givne Douceurers Størrelse er vel ikke nøiagtigt oplyst, men efter Tiltaltes Forklaring, der dog tildeels er i Strid med andre under Sagen afgivne Forklaringer, hvorefter Douceurerne have været større, have disse udgjort: paa Sæssionen 1855 for 5 à 6 Heste 2 Rdl. pr. Hest, 1856 5 Rdl. pr. Hest, ialt formeentlig 35 Rdl.;

1857 til Medtaltale Rasmussen 2. & 3 Rdl. for hver antagen Heste, uden at han erindrer Antallet; 1858 ca. 30 Rdl. til Medtaltale Ringheim for 12 à 14 Heste og 1860 til Medtaltale Rasmussen 32 Rdl. eller maastee noget mere; saavel paa Sessjonen 1859 som ved Mønstringscommissionen i Foraaret 1860 har Tiltalte derhos tilbudt den fungerende Dyrsløge Douceurer, som denne imidlertid har vægret sig ved at modtage.

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder, hvorunder Douceurerne ere ybede, har Tiltalte, der har erkjendt, at det var ham bekjendt, at Dyrsløgerne sømtes af Staten og ikke have Krav paa nogen Betaling af de Private for deres Virksomhed paa Sessjonerne, forklaret, hvad der ogsaa maa ansees rigtigt, at Douceurerne ere erlagte efter endt Sessjon i en samlet Sum, uden at der iforveien var truffen nogen Afstale mellem ham og de respective Dyrsløger om, hvilke enkelte Heste han agtede at stille, eller hvormeget han for disses Antagelse vilde give Dyrsløgerne i Douceur, enten i det Hele eller for hver enkelt Hest. Men ved Siden heraf har Tiltalte indrømmet, at han, som fulgte med Sessjonen om i hele Udskrivningsdistriktet, deels inden Sessjonens Begyndelse og deels i Løbet af denne har med Dyrsløgerne talt i Almindelighed om de Heste, han agtede at stille, og om enkelte af Hestenes Besskaffenhed, samt brugt Yttringer, som, om ikke directe, saa dog indirecete gik ud paa, at han nok skulde vise sig erkjendelig for Hestenes Antagelse, hvorom enhver Yttring efter hans Mening isvrigt var overflødig, eftersom Dyrsløgerne godt vidste, at de ved Sessjonens Slutning vilde faae Douceur af ham for de antagne Heste. Endvidere har Tiltalte vedgaaet, at han, der antog, at Dyrsløgen var den af Sessjonsmedlemmerne, der havde størst Indflydelse paa Hestenes Bedømmelse, har ved at give Dyrsløgerne Douceurer haot til Hensigt at indvirke paa disses Dom over de Heste, han fremstillede til Antagelse, saaledes at Dyrsløgerne skulde være gunstigt stemte for disse Heste, hvilke han selv præsenterede, og navnlig see igjennem Fingre med, at en enkelt mindre god Hest blev antaget, saa at han, naar han ved Hjælp af Douceurerne havde bundet det efter hans Mening indflydelsesrigeste Medlem af Sessjonen, kunde opnaae at faae saa mange Heste som muligt antagne og assatte. Endelig har Tiltalte vedgaaet, at han ved de af ham til Dyrsløgerne ybede Douceurer ialtsald forsaavidt har opnaaet sin Hensigt, at han, om han end aldrig har faaet antaget nogen absolut ubrugelig Hest, dog næsten paa hver Sessjon har faaet antaget Heste, der vare mindre gode, navnlig endogsaa saadanne, der efter hans eget Skjøn ikke burde have været antagne, og medens han har erklæret ikke at turde afgjøre, om dette er sket for at vise ham en Gunst, eller hvad Hensyn Dyrsløgerne i det Hele taget have taget til de af ham ybede Douceurer, har han dog tillige ikke turdet modsigge, at Dyrsløgerne i deres Dom over hans Heste have ladet sig lede af Hensynet til de forventede Douceurer.

Om der nu end, ligesom Tiltalte ikke imod sin Benægtelse er overbeviist at have leveret Districtsheste, med Hensyn til hvilke han havde gjort sig skyldig i egentlige Bedragerier, heller ikke imod hans Benægtelse kan antages at være noget enkelt bestemt Factum tilstrækkelig oplyst, hvorved han kunde siges at have

have givet dem sin Stemme paa Sessjonen. Ligeledes har Tiltalte ikke kunnet benægte, at han i de andre ovenfor nævnte Tilfælde har været mere usie-regnende ved Bedømmelsen af de nye Heste, naar disse præsenteredes af ham ubekjendte Udredere, end naar de præsenteredes af de ham bekjendte Prangere, af hvem der var lovet ham, eller af hvem han ventede Douceur, saa at han har været mere tilbøjelig til at castere de af Udrederne end de af Prangerne til Antagelse præsenterede Heste, og endog har givet sin Stemme til Antagelse af Heste, som fremstillede af Prangerne, uagtet disse Heste efter hans Overbeviisning vare mindre gode og navnlig undertiden daarligere end de, der casteredes for Udrederne. Da han derhos har indrømmet, at der i mange Tilfælde blev taget Hensyn til hans Stemme, har han erkjendt, at de over Sessjonen fremsatte Klager have været begrundede, idet, naar Prangerne saaledes bleve begunstige paa Udredernes Befordring, Resultatet er blevet, at Udrederne for at stille nye Heste have været nødt til at henvende sig til Prangerne, som derved ere bleve istand til at strue Priserne op og levere mindre gode Heste.

Foruden at saaledes denne Tiltalte, da Medtiltalte Dannesboe er en af dem, af hvem han under de anførte Omstændigheder har modtaget Douceur, har gjort sig meddeelsagtig i dennes ovenfor fremstillede Forhold, findes han tillige ved at have modtaget Douceurer i Anledning af sine Embedsforretninger og ved at have ladet sig paavirke heraf under disses Udførelse i lovstridig Retning at have gjort sig skyldig i et saadant Brud paa de ham som Embedsmand paahvilende Pligter, at den Straf, han, der er født den 1ste Februar 1810 og ikke funden forhen straffet, for sit Forhold i det Hele har forskyldt, og som vil være at fastsætte efter Lovgivningens Analogi, findes at maatte bestemmes til Embedsfortabelse.

Den af Tiltalte Rasmussen, der siden 1852 uafbrudt har fungeret som Dyrlæge ved forskellige militaire Afdelinger, dog kun som constitueret, indtil han ved Igl. Resolution af 15de Februar 1861 blev udnævnt til Regimentsdyrlæge, og som 2 Gange har været commanderet paa Sessjon i 4de Udskrivningsdistrict som Sessjonsdyrlæge, nemlig 1857 og 1860, afgivne Tilfælde, der i det Væsentlige stemmer med det isvrigt Oplyste, gaaer ud paa Følgende:

Foruden at han ikke har kunnet benægte, at han paa Sessjonen 1857 har modtaget Douceur for Heste, der allerede stode og forbleve staaende i Nummer, hvilket er oplyst at være sket ialtsald i eet Tilfælde, har han paa bemeldte Sessjon modtaget Betaling saagodtsom for hver ny Hest, der blev antaget, 2 à 5 Rdl. pr. Hest, uden at det samlede Beløb er nøiagtigt oplyst, idet Tiltalte har erkjendt, at det gjerne kan have været større end, som af ham først angivet, 50 à 60 Rdl. Da det nemlig var Tiltalte bekjendt, at der efter en ældre Bestemmelse skulde udsærdiges en Anmeldelse om de nye Heste, som præsenteredes, og en Attest om deres Antagelse, spurgte han Udskrivningschefens Fuldmægtig, om denne Bestemmelse var ophævet, og da denne erklærede, at Bestemmelsen ikke udtrykkelig var ophævet (ved Lov af 16de Mars 1851), benyttede Tiltalte denne Bestemmelse til at meddele enhver Stiller af en ny Hest, som blev antaget, at han skulde have en saadan Anmeldelse eller Attest, og at Tiltalte skulde

have Betaling for at udfærdige den. Efter Hestesnes Antagelse udfærdigede Tilstalte derpaa in duplo en saadan Anmeldelse, indeholdende, at en Hest, hvis Signalement opgaves, var præsenteret paa Sessjonen, hvorefter det ene Exemplar erholdt en Paategning, dog ikke af Tilstalte, om, at Hesten var antaget, hvilket Exemplar, efterat være understrevet af alle Sessjonens Medlemmer, blev tilbageleveret Stilleren, medens det andet Exemplar forblev ved Sessjonen, og for dette Documents Udfærdigelse var det, at Tilstalte modtog Betaling eller, naar den ikke frivillig blev erlagt, endog ligefrem forlangte Betaling. Uagtet nu flere Omstændigheder, deriblandt navnlig, at saadanne Anmeldelser ikke have været brugte paa nogen anden Sessjon i det heromhandlede Udfærdigingsdistrikt siden 1851, at Tilstalte har erkjendt, at han, hvis han ikke havde kunnet forlange Betaling for Anmeldelserne, ikke havde skrevet dem uden Ordre, samt at han af flere Hesteprangere ikke modtog Betaling ved Anmeldelsernes Udfærdigelse, men derimod i en samlet Sum ved Sessjonens Slutning, uden nogsagtigt Hensyn til Antallet af de for disse antagne Heste, tyde hen paa, at Tilstalte alene har benyttet disse Anmeldelser til under Stin af Lovlighed at skaffe sig en Indtægt, som han vidste ikke at tilkomme ham, har Tilstalte dog stadigt vedblevet, at han betragtede Anmeldelsernes Udfærdigelse som lovlig, saa meget mere som det ene Exemplar, som nævnt, blev understrevet af hele Sessjonen, samt at han ansaae sig berettiget til en Betaling af 2 Rdl. for hver Anmeldelse, hvilket var den Sum, han affordrede Stilleren, naar denne ikke frivilligt betalte ham. Paa den anden Side har Tilstalte imidlertid ogsaa erkjendt, at han dengang betragtede Alt, hvad han fik mere end 2 Rdl., som mere end Deberlag for sit Arbejde og som egentlig Douceur, der ikke tilkom ham, ligesom han ogsaa har erkjendt, at der af flere, baade Hesteudbredere og Prangere var forinden Præsentationen paa Sessjonen givet ham Udsigt til saadanne Douceurer, naar de af dem stillede Heste bleve antagne. Han har derhos ikke kunnet benægte, at han paa denne Sessjon har ved Hestesnes Bedømmelse taget særligt Hensyn til de Folk, navnlig Prangere, om hvem han vidste eller ventede, at de vilde give ham Douceur under Form af høiere Betaling for Anmeldelserne, hvilket har yttret sig derved, at han, naar der var Tvivl om en Hests Antagelse eller Forkastelse, for disse Folks Vedkommende har været mere tilbøielig til at stemme for en saadan Hests Antagelse, hvorimod han i lignende Tilfælde, naar Hestene præsenteredes af ham ubekjendte Udbredere, har været mere tilbøielig til at stemme for deres Forkastelse, hvoraf Følgen har været, at hvor der blev taget Hensyn til hans Stemmegivning, hvilket dog paa denne Sessjon ikke var hyppigt, have Udbrederne faaet flere Heste casserede, medens Prangerne, af hvilke Medtilstalte Daanesboe navnlig blev særligt begunstiget, have faaet flere Heste af lignende Vestsaffenhed antagne. Paa Sessjonen 1860 havde Tilstalte iforveien besluttet ikke at modtage nogen Douceur, da han vidste, at han dertil var uberettiget, og, uagtet der i Løbet af Sessjonen fra forskellige Sider blev tilbudt ham Douceur, vægrede han sig derfor ved at modtage Noget; først ved Sessjonens Slutning lod han sig af Medtilstalte Daanesboe forlede til at modtage en Sum, angivet til 32 Rdl., hvilken han har erkjendt at være en egentlig

Douceur. Tilstalte har derhos vedgaaet, at han ogsaa paa denne Session i Evidenstilsælde, hvor de præsenterede Heste stode paa Grændsen mellem at antages og at forkastes, i enkelte Tilfælde har været mere tilhøielig til at stemme for Hestenes Antagelse, naar de præsenteredes af Folk, navnlig Prangere, som han kendte, og for deres Forkastelse, naar de præsenteredes af ham ubekjendte Udbrere; men hvor han saalebes har ladet sig lede af uberettigede Hensyn, har Grunden hertil efter hans Paafland dog kun været hans Bekjendtskab til de Paaagjældende, og ikke Haabet om Douceur, som han ikke havde i Sinde at modtage.

Enbelig har Tilstalte tilstaaet, at hvor han, som meldt, i Evidenstilsælde har ladet sig lede af uberettigede Hensyn, har han ikke indskrænket sig til at stemme paa Sessionen, men tillige søgt at vinde de øvrige Sessionsmedlemmer for sin Mening.

Efter det Anførte stjønes denne Tilstalte ikke, som af Actor formeent, at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde falde ind under Lovgivningens almindelige Bestemmelser om Bedrageri, og navnlig findes hans Forhold ved paa Sessionen 1857 at afstrøve Stillerne af nye Heste Betaling for de af ham skrevne Anmeldelser, som om disse vare lovbefalede, efter de dermed forbundne nærmere Omstændigheder ikke at kunne characteriseres som Bedrageri. Derimod findes Tilstalte, til hvis seneste Modification i hans afgivne Forklaringer der i Henshold til D. L. 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages, foruden at han, da Medtilstalte Dannesboe er en af dem, af hvem han har modtaget Douceurer, og hvem han til Gjengjæld særlig har begunstiget, har gjort sig meddeeltagtig i dennes ovenfor fremstillede Forhold, endvidere, ved at have modtaget Douceurer i Anledning af sine Embedsforretninger, og under disses Udførelse at have ladet sig paavirke heraf i lovstridig Retning, at have gjort Brud paa de ham som Embedsmand paahvilende Pligter, og da det ikke vil kunne disculpere ham, at han, da han fungerede paa Sessionerne 1857 og 1860, kun var constitueret Dyrlæge, idet de constituerede og de fast ansatte Dyrlægers Pligter paa Sessionerne ere de samme, vil Straffen for ham, der er født den 31te Juli 1821 og ikke funden forhen straffet, og hvilken Straf vil være at fastsætte efter Lovgivningens Analogi, ikke kunne bestemmes ringere end til Embedsfortabelse."

Nr. 336.

Advocat Brock
contra

Hans Christian Jacobsen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for morderisk Overfald samt Tyveri eller Røveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 14de August 1863: „Tilstalte, Arrestanten Hans Christian Jacobsen bør hensesættes til Lughuusarbejde i 12 Aar. Derhos bør han udrede i Erstatning til Handelsbetjent Clausen i Drøsløv 75 Rdl. 68 Sk. og betale sauntlige med hans Arrest og denne Sag lovlige forbundne Omkostninger, deriblandt Salair

til Actor, Procurator Dahlstrøm 10 Rdl. og til Defensor, Prætoprocurator Windfeld Hansen 8 Rdl. samt Sidstnævntes Diætpenge efter nærmere Regning og Revision. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven^o.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1863: „Arrestanten Hans Christian Jacobsen bør stryges til Ragen og derefter hensættes til Tugthunsarbejde paa Livstid. I Henseende til den Arrestanten idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Cancelliraad Petersen og Meyer, betaler Arrestanten 10 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven^o.”

Høiestrets Dom.

I Henhoid til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brøck og Heinrichsen for Høiestret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Ringsted Herreds Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 14de August sidstleden paakjendte Sag tiltages Arrestanten Hans Christian Jacobsen for mordersk Overfald samt Tyveri eller Røveri.

Ved egen med hvad der ibrigt er fremkommet stemmende Litsaaelse maa det ansees oplyst, at Arrestanten, da han Ratten mellem den 17de og 18de Juni d. A. havde indfundet sig i Drøslø By, er paa Annodning bleven indladt i en sammesteds værende Kjøbmandsboutik af den derværende Handelsbetjent Clausen, idet han efter dennes Forklaring havde foregivet at ville betale et Restbeløb, som han her var skyldig. Efterat være kommen ind i Boutiken, begjærte han noget Øl og, da dette ikke havde tilføde, noget Mjød, som han fik, og hvorefter han drak 3 Pøgle Lid efter anden, idet han gaaende frem og tilbage i Boutiken deels sang, deels samtalede med Clausen, ligesom han og requirerede forskjellige Varer, som Clausen efterhaanden indpakkede til ham.

Da han havde opholdt sig her et Par Timer, og Clausen nu begyndte at nedskrive Arrestantens Regning, hibragte han pludselig, efter Clausens Udsagn med en af ham medbragt Hammer, med, efter hvad han selv paastaer, med et af de paa Boutiksdiffen henstaaende med Østner forsynede Bøglodder, hvorefter det mindste var et 2 Punds Løb, Clausen et saadant Slag paa den venstre

Side af Hovedet, at denne tabte Bevidstheden og faldt om paa Gulvet, og senere, efter Clausens Forklaring, som Arrestanten ei har turdet modsigge, endnu to Slag ligeledes i Hovedet.

Som Følge af disse Slag befandt den følgende Dag efter en afgiven Lægeerklæring Clausens Ansigt i en meget betydelig Grad ophovnet, saa at det næsten var ham umuligt at aabne Munden eller at tale, og foruden at Huden rundt omkring i Ansigtet og paa Hovedet fandtes deels affrabet, deels misfarvet af underløbet Blod, og Spor af betydelig Blødning saaes over hele Ansigtet og Hovedet, var derhos det venstre Øre næsten aldeles afrevet, saa at det kun hang fast ved en ubetydelig Deel af den nederste Øreflig, ligesom endelig den høire Underarm var noget svulden og smertefuld.

Efterat Clausen som anført var styrtet bevidstløs om, satte Arrestanten sig i Besiddelse deels af Clausens til 15 Rdl. vurderede Sølv-Cylindruhr, som denne havde paa sig, deels af dennes Gulv-Fingerring af Værbi 4 Rdl., ligesom han opbrød en i Dissen anbragt Pengeskuffe, hvoraf han udtog ca. 10 Rdl., hvilke Gjenstande og Penge han ved sin Bortgang medtog tilligemed de Bæver, som af Clausen vare bleve emballerede til ham i 2de Pakker, og som havde en Værbi af ca. 24 Rdl. Omrent Kl. 4 om Morgenen den 18de Juni kom han hjem til sine Forældres Huus paa Drøsløvs Mark, hvor han afgav den ene Palle til sin Moder, hvorimod han med den anden begav sig til en Voetsmand paa Haarløvs Overdrev, hvor han for Størstedelen bortskjænkede Pallens Indhold til denne Mand og hans Børn.

Arrestanten har under de optagne Forhør stadigen paastaet, at han ikke forud havde lagt nogen Plan til at begaae Misgjerningen, men at Tanken derom først var opstaaet hos ham under Opholdet i Boutiken, skjøndt forskellige under Sagen fremkomne Data synes klarligen at vise det Modsatte. Derimod er der ikke imod Arrestantens Benægtelse tilstrækkelig Føie til at antage, at det har været hans Hensigt med de Clausen tilføjede Slag at berøve denne Livet.

Endnu bemærkes kun, at ifølge en af vedkommende Læge den 30te Juli indstædt Erklæring er Clausen nu aldeles helbredet, uden at de ham tilføjede Læsioner, der formenes ikke at ville have nogen skadelig Indflydelse paa hans fremtidige Sundhedstilstand, have efterladt varigvarende Ar, men kun en ubetydelig Deformitet af det venstre Øre.

For det ommeldte delictum findes Arrestanten, der er født den 9de Marts 1839 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, at burde ansæes efter Forordningen af 11te April 1840 § 34 Membrum 3 med Straf af Kædsstrøgning og Tugthuusarbejde paa Livstid, og Underrettsdommen, hvorved Arrestanten i Genhold til den anførte Lovbestemmelses 2det Membrum er anset med 12 Aars Tugthuusarbejde, vil saaledes i Henseende til Straffebestemmelsen være at forandre. Derimod ville bemeldte Doms Bestemmelse i Henseende til Actionens Omfatninger samt de Arrestanten paalagte Erstatningsbøvel af ialt 75 Rdl. 4 Mk. 4 Sk. være at stadfæste.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 45.

Den 29de Januar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Session.

Fredagen den 15de Januar.

Nr. 12. Steffen Eskildsens Enke med 25 andre Fæstere under
Stamhuset Benzou (Advocat Brock)
contra

Stamhusbesidder **G. Benzou** (Advocat Liebe),
angaaende Spørgsmaalet om Titanternes Forpligtelse til at svare den
saakaldte gamle Landgilde.

Norre- og en Deel af Sønderherreds Rets Dom af 25de Juli
1859: „De Indstævnte: Nr. 1, Steffen Eskildsen Nr. 28,
Niels Rasmussen, bør for Tiltale af Besidderen af Stamhuset Benzou,
Titanten G. Benzou, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger
ophæves undtagen for Indstævnte Nr. 20, Anders Jensen Greve, der
betaler Titanten samme for sit Vedkommende med 4 Rdl. Saa bør og be-
meldte Anders Jensen Greve for unødigt Trætte bøde 4 Rdl. til Justits-
kassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms
lovlige Forkyndelse under Afspærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Juni 1861: „De Ind-
stævnte Nr. 1, Steffen Eskildsen eller nu dennes Enke, Nr. 28,
Niels Rasmussen, bør til Titanten, Besidderen af Stamhuset Benzou,
G. Benzou, udrede i resterende Landgilde til Mortensdag 1857: Nr. 1,
1 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., 2 Ldr. 2 Skpr. Rug, 3 Ldr. 7 Skpr. Byg,
5 Skpr. Havre, 1 Sviin, 1 Lam, 1 Gaa; *) Saa bør og

*) De hver enkelt Fæster paalagte detaillerede Præstationer ansees det ikke
nødvendigt at optage i Tidenden.

de Indstævnte hver for sit Vedkommende betale Citanten Renter 5 pCt. p. a. fra den 21de August 1858, indtil Betaling skeer, af et saadant Beløb, som ubillige dertil indmeldte Mænd ansætte den hver især af de Indstævnte idømte Restance til i Penge. I Henseende til den Indstævnte Nr. 20, Anders Jensen Greve, idømte Mulet samt de ham paalagte Processomkostninger bor Underretsdømmen ved Magt at stande. Iøvrigt ophæves Processens Omkostninger for begge Retter. Procurator Neffelmann bor inden 8 Dage efter denne Doms Udførelse foranstalte den af ham den 3die December f. A. irettelagte saakaldte Protocollation affreven paa stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til de i den indankede Dom ommeldte Resolutioner af 10de October 1806 og 23de Mai 1814, der ere udstedte af Grev Sorgen Scheel og hvoraf Gjenparter først ere fremlagte for Høiesteret, bemærkes, at der ikke derved kan antages at være hjemlet nogen Indskrænkning med Hensyn til den Landgilde, som maatte betinges af Fæststederne under de paagjældende Godser, efterat disse vare komne under Andres Naadighed, og at de saaledes og blive uden Indflydelse ved Bedømmelsen af de omtvistede Bestemmelser i Citanternes Fæstebreve, der alle ere udstedte, efterat bemeldte Grev Scheels Naadighed over Godserne var ophørt. Heller ikke findes der i de ligeledes først for Høiesteret fremkomne Udkomstdocumenter, hvorefter Godserne i sin Tid overdroges fra Grevskabet Scheel til fornævnte Sorgen Scheel som fri Eiendom, og senere af Stiftecommissjonen i dennes Bo i Genhold til den over Godserne afholdte Auction bleve overdragne til den kongelige Kasse, at indeholdes Noget, som kunde være til Hindrer for i de Fæstebreve, der udstedtes efter disse Overdragelser, at give de Bestemmelser om Landgilden, om hvis Gyldighed der under Sagen er Spørgsmaal.

Som Følge heraf, og idet Høiesteret iøvrigt billiger de Grunde, der for samtlige Citanternes Vedkommende i den indankede Dom ere anførte til Hjemmel for det derved antagne Resultat — hvori der efter de under nærværende Sag fremkomne Oplysninger og dennes processuelle Stilling ikke er Grund til at gjøre nogen Forandring af Hensyn til den omspurgte Landgildes Størrelse, der af Citanterne er betegnet som overdreven — samt da det, forsaavidt særligen angaaer de Fæstebreve, der ere meddeelte de i Dømmen under Nr. 9, 15, 19 og 23 nævnte Fæstere, efter de Høiesteret forelagte Oplysninger og Betydningen af den Clausul, som tilfjendegiver Betingelsen for den vedvarende

Ydelse af den i disse Fæstebreve midlertidigt indrømmede Moderations-Landgilde, maa antages, at denne Betingelse ikke længere er tilstede, vil Dommen, i hvis Appel to af de Fæstere, som den angaaer, ikke have deeltaget, være at stadfæste med Hensyn til samtlige 26 Citanter.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at hæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Besidderen af Stamhuset Benzou, C. Benzou, i 1ste Instans søgt de Indstævnte Nr. 1, Steffen Eskildsen eller nu dennes Enke; Nr. 2, Jacob Mikkelsen Møller; Nr. 3, Christen Nielsen Mogensens Enke; Nr. 4, Jens Nielsen Mikkelsen; Nr. 5, Anders Erikken; Nr. 6, Rasmus Nielsen Mikkelsen; Nr. 7, Søren Laurzen; Nr. 8, Peder Pedersen Bolter; Nr. 9, Søren Rasmussen; Nr. 10, Anders Nielsens Enke; Nr. 11, Anders Pedersen Hviid; Nr. 12, Søren Gundersen; Nr. 13, Niels Pedersen Sunnestrup; Nr. 14, Jens Jensen (Morten); Nr. 15, Christen Pedersen Friis; Nr. 16, Peder Pedersen; Nr. 17, Peder Jensen Morten; Nr. 18, Jens Jensen (Vids); Nr. 19, Peder Christensen Greve; Nr. 20, Anders Jensen Greve; Nr. 21, Jens Christensen Knob; Nr. 22, Jacob Andersen Eskild; Nr. 23, Jens Jensen Mols; Nr. 24, Daniel Gregerzen; Nr. 25, Jens Christophersens Enke; Nr. 26, Søren Sørensen; Nr. 27, Jens Mikkelsen og Nr. 28, Niels Rasmussen*) — der alle ere Fæstere under det nævnte Stamhus — til Betaling af resterende Landgilde for eet Aar til Mortensdag 1857, saaledes som denne Restance for hver især af de Indstævnte er opgivet i Underretstævningen — dog med Undtagelse af nogle af en Deel af de Indstævnte, nemlig Nr. 1—7, 11 og 15, efter Sagens Paastævning leverede Høns —, og da samtlige de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, har Sidstnævnte nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, medens de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Citanten har til Støtte for sin Paastand paaberaabt sig Bestemmelserne i de de Indstævnte meddeelte Fæstebreve, hvorefter han anseer sig berettiget til

*) Af disse 28 er det Nr. 3 og Nr. 17, for hvis Vedkommende Sagen ikke var appelleret til Høiesteret.

iføjetfor den modererede Landgilde, der hidtil har været svaret af de Indstævnte, at afkræve dem den nu fordrede saakaldte gamle Landgilde, efterat han i October og November 1856 har ladet sin herom tagne Bestemmelse behørigt kundgjøre for de vedkommende Fæstere.

Af de paagjældende Fæstebreve bestemme de de Indstævnte Nr. 1—8, 10, 12—14, 16—18, 20—22 og 24—28 meddeelte, at Fæsteren til hvert Mars Mortensdag leverer og betaler den nu paastævnte Landgilde, dog at han indtil videre, saalænge Eieren dermed er tilfreds — og ikke anderledes bestemmer, som det i nogle af Fæstebrevene hedder — ifkun betaler den saakaldte Moderationslandgilde, hvorhos det i de de Indstævnte Nr. 2 og 26 meddeelte Fæstebreve udtrykkelig tilføies: „og er det saaledes Eieren forbeholdt at affordre Fæsteren, hvilken af foransførte Landgilder han maatte finde for godt“. De de Indstævnte Nr. 9, 15, 19 og 23 meddeelte Fæstebreve indeholde, at Fæsteren er forpligtet til at svare den nu paastævnte gamle Landgilde, men at det dog tillædes ham ifkun at svare den saakaldte Moderationslandgilde, saalænge de øvrige Fæstere der i Byen nyde lige Lettelse — hvilket efter Citantens Anbringende ikke længere er Tilfældet —, og endelig indeholder det Indstævnte Nr. 11 meddeelte Fæstebrev alene Forpligtelse for Fæsteren til at svare den gamle Landgilde.

Korsaavidt nu de Indstævnte som en dem alle omfattende Frisindelsesgrund have paaberaabt sig, at ved Høieseretsdom af 16de Februar 1835 bleve endel Fæstere under Stamhuset Benzon, der i Genhold til lignende Klausuler i deres Fæstebreve som de ovenfor omhandlede søgtes til Udrebelse af den saakaldte gamle Landgilde, alle frifundne for Stamhusbesidderens Tiltale, bemærkes, at bemeldte Høieseretsdom, som ikke vedkom nogen af de under nærværende Sag indstævnte Fæstere, ikke kan ansees at have i Almindelighed afgjort Spørgsmaalet om Godssets Fæsteres Forpligtelse til at svare den gamle Landgilde, og saaledes maa blive uden Indflydelse paa nærværende Sags Udfald.

At de Indstævnte, som de have paaberaabt sig, først skulle have ladet sig bevæge til at underskrive Fæstebrevene efter Forsikkring fra Godseierens Side om, at den gamle Landgilde aldrig vilde blive dem afkrævet og at dens Indførelse i Fæstebrevene var en reen Formalitet, der Intet havde at betyde, kan som en for alt Beviiis blottet Paastrand i ingen Henseende komme i Betragtning. Heller ikke kan der gives de Indstævnte Medhold i, at det skulde ansees stridende mod Lovgivningen, at Godseieren ved de paagjældende Fæstebrevs Udtebelse har forbeholdt sig Valget mellem to forskjellige Dybser af Fæsterne, og navnlig er der efter den Maade, hvorpaa Fæsternes Forpligtelser ere bestemte i Fæstebrevene, ingen Høie til at statuere, at Udøvelsen af det ommeldte Forbehold fra Godseierens Side skulde ansees som en ulovlig Forhøielse af den engang bestemte Landgilde, ligesom det ogsaa efter Sagens Oplysninger maa antages, at Godssets Fordebøger for de senere Aar for samtlige de Indstævntes Vedkommende indeholde det Fornødne om deres Forpligtelse til at svare den gamle Landgilde, saa at bennes Optræning allerede paa Grund heraf ikke kan ansees at være i Strid med L. 3—13—14.

Kaar de Indstævnte fremdeles have paaberaabt sig, at der i Maands

Minde og navnlig i de sidste 90 Aar ingenstunde har været afkrævet Godsets Fæstere den gamle Landgilbe, men derimod bestandig sin Moderationslandgilben, bemærkes, at der ikke derved skjønnes at kunne være betaget Godsets Besidder Afkomst til i Fæstebrevene at betinge sig en højere Afgift af sine Fæstere end Moderationslandgilben, og ikke heller kan hans i disse Fæstebrev begrundede Ret til at kræve den gamle Landgilbe anses præskriberet ved, at de Indstævnte eller de fleste af dem havde besiddet deres Fæstesteder i over 20 Aar, inden den gamle Landgilbe blev dem affordret. Iøvrigt have de Indstævnte Nr. 2, 3, 11, 14, 22 og 26, der have modtaget Fæstebrev, Nr. 11 i Aaret 1816 af Lehnsgreve Jørgen Scheel, og de øvrige i Aarene 1822 og 23 af Administrationskommisjonen i hans Bo, for deres Vedkommende paaberaabt sig, at kemelte Grev Scheel ved en Resolution af 10de October 1806 for bestandig har fritaget sine daværende og tilkommende Fæstere paa Scheel og Schjervad Godser for at udrede den i deres Fæstebrev ommeldte gamle Landgilbe, mod som hidtil at svare den substituerede Moderationslandgilbe, hvilken Bestemmelse, efterat Godserne ifølge Skjøde af 23de Juni 1807 vare gaaede over til at blive Grev Scheels personlige, ubundne Eiendom, blev gjentaget af ham i en Resolution af 23de Mai 1814, ved hvilken det som Weberlag for den tilstaaede Begunstigelse blev paalagt Fæstterne at betale Renterne af den ved Forordningen af 5te Januar 1813 paabudne Bankhæftelse. Ligesom nu disse Resolutioner efter de nævnte Indstævnets Formening maae være bindende for Godsets estersølgende Besiddere, saaledes formene de ogsaa, at det tidligere kongelige Rentekammer, efterat Statskassen i 1823 havde kjøbt Godset af Grev Scheels Bo, har erkjendt dette ved i Skrivelse af 27de September 1823 at resolvare, at ifkun den modererede Landgilbe skulde affordres de ældre Fæstere. Ligeledes tilfod Rentekammeret i Skrivelse af 10de September 1825, at endel andre Fæstere under de paagjældende Godser maatte, uagtet Saabant ikke ved deres Fæstebrev er dem tilstaaet, indtil videre og saalænge de øvrige Fæstere i samme Byer saaledes fritages, være fritagne for at svare anden Landgilbe end den saakaldte Moderationslandgilbe, og da nu Godserne af Statskassen bleve afhænbede med de samme Rettigheder og Forpligtelser, hvormed Statskassen havde eiet dem, formene saavel de ovennævnte sex Indstævnte som de Indstævnte Nr. 9, 15, 19 og 23, der have sættet deres Gaarde medens Statskassen var Eier, at Citanten maa være uberettiget til nu at affordre dem den gamle Landgilbe, især da de alle i Genhold til Resolutionen af 1814, uden dertil at have været forpligtede ifølge selve deres Fæstebrev, have svaret Bankrenter indtil Aaret 1845. De omhandlede Rentekammerresolutioner kunne imidlertid efter deres Indhold ikke i og for sig anses at hjemle de paagjældende Fæstere en bestandig og ubetinget Fritagelse for at svare den gamle Landgilbe, og heller ikke kan det efter den Maade, hvorpaa disse Resolutioner omtales i den Fordebog, der medfulgte Skjødet af 5te November 1829 fra den kongelige Kasse til Dpretteren af Stambuset Benzon, Ritmesker Benzon, anses at være paalagt Stambusbesidderen for bestandig at indrømme de daværende eller endog tilkommende Fæstere den hidtil nyde Moderation i Landgilben. Hvad dernæst angaaer de paaberaabte Resolutioner af

1806 og 1814, maa det mærkes, at disse ikke, saaledes som det sees at have været Tilfældet i den tidligere Sag, ere fremlagte her under Sagen, og det kan derfor ikke mod Titantens Benægtelse statueres, at de have haft et saadant Indhold eller været afgivne i en saadan Form, at der kan ansees derved at være enten paalagt de efterfølgende Besiddere af Godset et vedvarende Baaud med Hensyn til Landgildens Størrelse eller stiftet for dem bindende Contractforhold mellem Godseieren og alle baade daværende og tilkomende Fæstere, hvilket heller ikke for Statskassens Besiddelsestid kan ansees erkjendt ved den citerede Rentekammerfrivelse af 27de September 1823. Om Resolutionernes bindende Virkning med Hensyn til de daværende Fæstere er der isvrigt ikke under Sagen Spørgsmaal, da alle de Indstævnte have modtaget Fæstebreve efter 1814, og hvad angaaer dem, der have fæstet efter 1814, bemærkes, at der, navnlig da Resolutionen af 1814 som meldt ei er tilstede, mangler Hjemmel til at statuere, at der ved Udvælsen af Bankrenter i Henshold til denne Resolution skulde være stiftet et Contractforhold om Fritagelse for den gamle Landgilde, der skulde kunne gjælde endog ud over den Tid, hvori Bankrenten saaledes blev ydet, hvilket nu forlængst er ophørt. Om noget saadant Contractforhold kan der selvølgelig endnu mindre være Tale med Hensyn til de Fæstere, som have modtaget deres Fæstebreve af Besidderen af Stamhuset Benzou, og som ved disse ligefrem have forpligtet sig til at tilsvare Bankrenten ved Siden af den gamle Landgilde, og forsaavidt det endelig for Overretten i Henshold til Proceduren i den ældre Sag af de Indstævnte er gjort gjældende, at Besidderne af Stamhuset efter Afkomstdocumenterne savne Afkomst til nogenstunde at bestemme Landgilden høiere end til Moderationslandgilden, bemærkes, at Skjødet af 1807 ikke under denne Sag er fremlagt, og at det saaledes ei kan bedømmes, hvorvidt det maatte have paalagt alle senere Eiere af Godset en vedvarende Forpligtelse til ei at forhøje Landgilden, at Saadant navnlig ei kan ubledes af, at kun Moderationslandgilde skal være nævnt i den Skjødet vedseiede Fordebog, at heller ikke Skjødet til den Kongelige Kasse eller de ved Salget benyttede Auctionsconditioner ere fremlagte under denne Sag, og at Skjødet af 1829 til Mitmester Benzou sammenholdt med Fordebogen ei heller indeholder Noget om en saadan vedvarende Indskrænkning i Godseierens Raadighed.

Forsaavidt det i de de Indstævnte Nr. 9, 15, 19 og 23 medbeelte Fæstebreve hedder, at det tillades Fæstere kun at svare Moderationslandgilde, saalænge de øvrige Fæstere der i Byen nyde lige Lettelse, har Titanten, som meldt, anbragt, at denne Betingelse for deres Fritagelse for at svare den gamle Landgilde ikke længere er tilstede, og vel har Indstævnte Nr. 9, Søren Rasmussen i Gjerrild, specielt paaberaabt sig, at to Fæstere i Gjerrild By endnu ere fritagne for at svare den gamle Landgilde, men da det er in confesso, at det langt overveieende Antal af Fæstere i Gjerrild ikke nyder Moderationen og da Meningene af de anførte Udtryk i Fæstebrevene maa antages at være den, at de paagjældende Fæstere skulde nyde samme Moderation, som der i Almindelighed blev tilstaaet andre Fæstere i Byen, kan det ikke ansees stridende mod det paa-

gjældende Fæstebrev, at den gamle Landgilde nu affordres sidstnævnte Indstævnte.

Efter alt det Anførte skjønnes der ikke for nogen af de Indstævntes Bedkommende at være Joie til at tage den nedlagte Frifindelsespaastand til Følge, hvorimod de Indstævnte hver især ville være at tilspigte at udrede den af Citanten paastævnte resterende Landgilde til Mortensdag 1857. Derhos ville de Indstævnte efter den af Citanten berom gjorte Paastand, mod hvilken de Indstævnte ingen speciel Indsigelse have fremsat, have at betale ham lovlige Renter fra Forligsklagens Dato af et saadant Beløb, som uvillige Mænd maatte ansætte den hver især af de Indstævnte idømte Restance til Penge.

Indstævnte Nr. 20, Anders Jensen Greve, der ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Forligelsescommissionen, vil, som ved Underrettsdommen bestemt, i Genhold til Forordningen af 11te August 1819 § 1 for sit Bedkommende have at erstatte Citanten Processens Omkostninger i 1ste Instants med 4 Rdl., hvorhos han vil have at erlægge til Justitskassen Mulct for unødigt Trætte, hvilken bestemmes til 4 Rdl. Iøvrigt ville Processens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten efter Omstændighederne være at ophæve.

En Frist af 8 Dage efter Dommens Affigelse bliver at forelægge Citantens Sagsfører for Overretten til at foranstalte den af ham den 3die December s. A. irettelagte saakaldte Protocollation, der saameget mere maa betragtes som et Indlæg, som han, især da han havde havt Anstændighed i Sagen, var uberettiget til at dictere det i Protocollationen Indeholdte til Protocollen, affreven paa stemplet Papir. Iøvrigt har det til Sagen hørende stemplede Papir her for Retten været forbrugt.

Mandagen den 18de Januar.

Nr. 362.

Advocat Hansen
contra

Peder Frederiksen (Defensor Bungen),

for Fornærmelser mod Sognefogden under Udførelsen af dennes Forretning samt for Modstand mod Retten.

Benneberg Herreds Extrarets Dom af 18de Juli 1863: „Tilfalte Gaardmand Peder Frederiksen Mølstov af Alstrup Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og udrede de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Procuratorerne Lund og Winther, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 21de Septbr. 1863: „Tilfalte Peder Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i

48 Dage; saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proveprocurator Fasting og Procurator Møller, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der bestrækes ved de Højesteret forelagte nye Dplysninger, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaardmand Peder Frederiksen for Fornærmelser mod Sognefogden under Udførelsen af dennes Forretning samt for Modstand mod Retten.

Da Sognefoged Søren Christensen, ledsaget af 2 andre Mænd, den 20de Mars d. A. indfandt sig hos Tiltalte, for ifølge skriftlig Ordre fra Herredsfogden, som det i samme hedder, „i fornødent Fald ved Magts Anvendelse“ at afhente 2 Faar, i hvilke der var foretaget Udpantning for nogle af vedkommende Sogneforstanderskab for Tiltaltes Regning udførte Arbejder ved et Vandløb, til Beløb 3 Rdl. 1 Mk. 3 Sk., og over hvilke der ligeledes samme Dag var berammet Auction, nægtede Tiltalte efter Sognefogdens Forklaring at udlevere Faarene, og overste Sognefogden med Grovheber, da denne gjorde Tiltalte bekendt med, at han havde skriftlig Fuldmagt fra Herredscontoiret til i fornødent Fald at tage Faarene med Magt. Da Sognefogden derpaa efter sin Forklaring tog de ommeldte 2 Mænd med sig og gik for at tage Faarene, kom Tiltalte, efter hvad Sognefogden fremdeles har udsagt, strax ud efter dem med en Jernfork og erklærede paa en truende Maade, at han nok skulde lære dem at lade hans Faar staae, og da Tiltalte, efter først forgiæves at have søgt indvendig fra i Gaarvestien at lukke Døren for Sognefogden, derpaa stillede sig i Aakningen for at hindre Sognefogden fra at komme ind, og denne nu vilde gaae ind ved Siden af ham, greb Tiltalte Sognefogden i Brystet, idet han udfjælte denne for en Kjeltring, ligesom han flere Gange, da det ikke lykkedes ham at kaste Sognefogden ud, vilde have slaaet Sognefogden i Ansigtet, hvilke Slag denne dog afværede. En af de 2 medfulgte Mænd gjorde nu Sognefogden opmærksom paa, at Tiltalte havde en Træpig i den Haand, hvormed han slog efter Sognefogden, og da Tiltalte vedblev med sit voldelige Angreb, greb Sognefogden ham om Armene, og medens Sognefogden frarivtede Tiltalte det nævnte Redskab, kradsede Tiltalte Sognefogden med den anden Haand i det ene Øie og i Ansigtet, samt udfjælte ham; imidlertid førte Vidnerne Faarene bort, og det ene af disse fulgtes samme Dag ved Auctionen, hvorimod det andet blev tilbageleveret Tiltalte, da dets Salg ikke behøvedes til Dækning af det skyldige Beløb.

Tiltalte har vedgaaet, at han nægtede at udløvere Faarene, som han har udsagt, fordi han ansaae Udpantningsforretningen for ulovmedholdelig, hvorimod han ikke har villet erkjende at have udviist det øvrige af Sognefogden omsorgklarede Forhold, men da Sidstnævntes Forklaring i alt Væsentligt bestyrkes ved de ommeldte to tilstedeværende Mænds edelige Udsagn, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed har viist en fornærmelig og voldelig Udsæd mod Sognefogden under Udøvelsen af dennes Forretning, hvorved isøvrigt bemærkes, at Sognefogden efter Viduernes Forklaring blev af Tiltalte tilspøjet en dog kun ubetydelig Rist paa Næsen, medens der ikke er Frihed til at antage, at Tiltalte har villet tilføje Sognefogden Overlast enten med Jernforken, som han efter Viduernes Forklaring kastede fra sig, inden han begav sig til Faarestien, eller med den fornævnte Træpig, der maa antages at have været en ubetydelig Træpind, der brugtes til Lulle for en Dør, og som Tiltalte tilfældigvis havde i Haanden. Det maa endvidere ved to Viduernes edelige Forklaring anses godtgjort, at Tiltalte tidligere under en Udpantningsforretning har viist et fornærmeligt Forhold mod Sognefogden, ligesom der og er tilveiebragt en høi Grad af Formobning for, at Tiltalte ved samme Leilighed har stødt eller slaaet Sognefogden.

Forfaabidt angaaer Sigteisen for Modstand mod Retten, da fremgaaer det af Sagens Dphøinger, at Tiltalte, da Dommeren ved Slutningen af det første i Sagen optagne Forhør havde givet Ordre til hans Anholdelse, satte sig saaledes til Modværge, at det — som det i Forhørsudskriften hebdter — først efter yderste Kraftanstrengelse af Arrestforvareren med Assistance af Dommeren, Retsvidnerne og Protocolsføreren lyffedes at bringe ham i Detentionslocalet. Med Hensyn til dette sit Forhold har Tiltalte anbragt, at han formeente sig berettiget til at gjøre Modstand, da han havde Retten paa sin Side, hvorved Tiltalte maa antages at have sigtet til, at han, saaledes som han overhovedet under Sagen har villet gjøre gjældende, formener at være forurettet ved Ordningen af nogle Forhold vedkommende det ommeldte Vandløb.

Tiltalte, der er 60 Aar gammel og ikke tidligere tiltalt eller straffet, vil for sit ovennævnte mod Sognefogden udviste Forhold være at anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, og for den ved hans Anholdelse udviste Modstand efter L. 1—24—49, jfr. Forordningen af 30te Marts 1827 § 1, og Straffen findes efter disse Lovbestemmelser i Forbindelse med Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage“.

Nr. 382.

Justitsraad Buntzen

contra

Jens Laurzen (Defensor Hansen),

for at have afhændet pantsat Gods.

Fjends og Nørhng Herredes Extrarets Dom af 25de August

1863: „Tiltalte, Leichuusmand Jens Laurfen af Kirkebæk, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale de af denne Action lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Landsøverretsprocurator Fasting, og til Defensor, Landsøverretsprocurator Sjaacsen, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 2den Novbr. 1863: „Tiltalte Jens Laurfen bør henfættes i Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne fastsættes til 4 Dage.

Chi kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Dage. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hausen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte, Huusmand Jens Laurfen, der under nærværende Sag sigtes for at have afhændet pantsat Gods, er det ved hans egen med Sagens øvrige Dplykninger stemmende Tilstaaelse tilstræffeligen godtgjort, at han, der ved en til Jnger Marie Nielsdatter den 14de Juli 1855 for 60 Rdl. udstedt Obligation foruden et ham tilhørende Huus havde pantsat sit Ind- og Udbo og derunder navnlig 1 Ko og 3 Faar, og hvilken Gjæld Tiltalte ved et den 23de Januar d. A. indgaaet Forlig forpligtede sig til at betale den 31te s. M., har i Juni Maaned d. A. afhændet sin eneste Ko for 18 Rdl. til Gaardmand Chr. Christensen til Afdrag paa dennes Tilgodehavende hos ham, samt i afsigte foraar 2 Faar til Huusmand Andreas Østergaard for 9 Rdl., hvoraf han erholdt 5 Rdl. contant udbetalt, medens 4 Rdl. skulde være Dækning for Gjæld. Ved en den 16de Juli d. A. ifølge det ommeldte Forlig foretagen Executionsforretning hos Tiltalte bleve de forefundne Effecter tilligemed Huset ansatte til Værdi af ifkun 39 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., men ved den senere afholdte Auction blev det Udlagte udbragt til 60 Rdl. 20 Sk.“

Tiltalte har anbragt, at han har afhændet de ommeldte pantsatte Gjenstande, fordi han af sine Creditorer blev presset til at betale sin Gjæld til disse,

hvilken han havde paadraget sig for at stasse sig og Familie det Nødvendige til Livets Ophold, samt at han havde haabet at faae Henslaad med sin Gjaeld efter Obligationen til efter Høst, ligesom han ogsaa ventede, at han, naar han havde faaet sit Korn høstet og altsaa ikke behøvede at kruge sin Arbeidsfortjeneste til at kjøbe Brød for, vilde kunne kjøbe 1 Ko og 2 Gaar igjen.

For sit Forhold ved som ommeldt at afhænde pautfattede Gjenstaade vil Tiltalte nu vel ikke kunne undgaae at anses med Straf, men efter samtlige Sagens Omstændigheder, og da der navnlig ikke er tilstrækkelig Føie til at forsætte Tiltaltes Fortæring om, at han ventede at kunne anskaffe andre Kreaturer istedfor de solgte, ligesom det maa antages, at Pantnavereren ikke lider noget Tab ved de stete Afhændelser, findes Forordningen af 11te April 1840 § 50 at kunne bringes til Anvendelse, og den Straf, Tiltalte, der er søbt 1818 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har forskyldt i Henshold til denne Lovbestemmelse, jfr. samme Forordnings § 43, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage“.

Nr. 397.

Justitsraad Bungen
contra

Franz Christian Theodor Heide (Defensor Hansen),
for Galsk og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Decbr. 1863: „Arrestanten Franz Christian Theodor Heide bor straffes med Forbedringshunsarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Justitsraad Nye-gaard og Møller, med 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stående. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Franz Christian Theodor Heide, der er søbt den 23de December 1822 og ved en i Christianshavns Fort den 8de Januar 1857 affagt Garnisons-Krigsretsdom er dømt for Forvanskning af Munderingsstykker til Rebsættelse i de Meniges 2den Klasse og til at hensesættes til mørkt og eensomt Fængsel i 15 Dage, er

under nærværende, imod ham for Falsk og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det isøvrigt Oplyste stemmende Tilfælsaaelse overbeviist deels at have i afsigte September Maaned, medens han tjente Meubelhandler Hans Petersen, uden dennes Vidende og Billie i hans Navn udfærdiget en qvitteret Regning for 20 Rdl. til Meubelhandler Frederik Christopher Møller i den Hensigt at tilvende sig bemeldte Beløb, som han derefter mod den falske Regnings Aflevering til Møller lod sig udbetale af denne og derpaa anvendte til eget Brug, deels at have kørt derefter, efterat have forladt fornævnte Petersens Arbeide, ligeledes i den Hensigt at skaffe sig Penge, ladet sig i Petersens Navn uden hans Vidende og Billie udlevere paa Credit af Ijenkræmmer Jens Emil Bøchgaard 3 til ialt 1 Rdl. 2 Mk. vurderede Barbeerknive, hvorover han derpaa disponerede til egen Nyttle, og skaffet sig et Raan af 2 Rdl. hos Lakerer Otto Jørgensen og af 3 Rdl. hos Urtekræmmer Schach Lund og forsøgt at erholde et saadant hos Inspecteur Tang, uden at det dog lykkedes, Alt under det urigtige Foregivende, at han handlede paa ovennævnte Petersens Vegne og i dennes Anliggende skulde benytte Pengene.

Som Følge heraf, og da den ovenanførte Dom ikke kan tillægges Iterationsvirkning, vil Arrestanten nu blive at anfæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 60, 1ste Led og §§ 41 og 80 jfr. § 41 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar“.

Nr. 368.

Advocat Hanjen
contra**Lars Jørgensen og Lise Nielsen** (Defensor Liebe),

for Blodskam og Forstnævnte tillige for Hoer.

Bødelsborg Birkis Extrarets Dom af 22de August 1863: „Arrestanten Lars Jørgensen og Arrestantinden Lise Nielsen bør straffes paa deres Liv, og derhos Een for Begge og Begge for Een udrede sauntlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Schmidt, 6 Rdl. og til Defensorerne, Procuratorerne Gornsen og Møller, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- saunt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Octbr. 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensorerne for Oberretten, Procuratorerne Berggreen, Lindhard og Møller, betale Arrestanten Lars Jørgensen og Arrestantinden Lise Nielsen Een for Begge og Begge for Een 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Act:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betale Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Lars Jørgensen og Arrestantinden Lise Nielsen, der under nærværende fra Bebelborg Birk's Extrarets Sag tiltales for Blodskam, Førstnævnte tillige for Hoer, ved egen Tilstaaelse og det øvrige Oplyste ere overbeviste om at have gjort sig skyldige i de dem imputerede Forbrydelser, idet Arrestanten, der lever i Ægteskab med Ane Jørgensbatter, i Løbet af de sidste Par Aar oftere har pleiet legemlig Omgang med Arrestantinden, der er dennes Datter af et tidligere Ægteskab, maa det billiges, at de, der ere fødte respective den 1ste Juli 1821 og den 7 Juli 1840 og ikke tidligere findes crimineelt straffede, ved Underrettens den 22de August d. N. af Dommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom ere i Henhold til L. 6—13—14, 1ste Membrum, jfr. Forordningen af 23de Mai 1800 § 1, tilfældne at straffes paa deres Liv, og at herved den af Arrestanten for begaaet Hoer i Henhold til L. 6—13—24, jfr. Forordningen af 24de September 1824, forskyldte Straf er anseet abforberet“.

Nr. 389.

Advocat Liebe

contra

Lauriø Christophersen (Defensor Hansen),

for Thveri, Løsgænger og Betleri.

Holsteinborg Birk's Extrarets Dom af 16de October 1863: „Arrestanten Lauriø Christophersen bør at hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 5 Aar. Dernæst bør han at betale i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen 5 Mk., samt udrede alle med nærværende Sag forbundne Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Svendsen, og Defensor, Procurator Arensen, 5 Rdl. til hver. Det Idønte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Decbr. 1863: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den idønte Erstatning bortfalder. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Bang og Prøveprocurator Seidelin, betaler Arrestanten Lauriø Christophersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Holsteinborg Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lauritz Christophersen for Tyveri, Løsgængeri og Betleri.

Ved Arrestantens egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse er det godtgjort, at han Natten mellem den 27de og 28de Juli d. A. fra en ubeboet Smedie i Isterød, til hvilken han stoffede sig Afgang ved at ituslaae en Rude og derefter stige ind igjennem Vinduet, har borttaget en Fiil, en Stump af en Fiil, en Skomagerkniv og en Jernsving til et Bimmelboer — tilfammen vurderede til 44 St. — som han har sagt, i den Hensigt at benytte disse Gjenstande til at begaae Tyveri, om fornødent, ved Indbrud, for at komme i en Straffeanstalt, hvilket han foretrak for Dophødet paa Ladegaarden.

For dette Tyveri er Arrestanten, der er langt over criminel Aalder og, foruden gjentagne Gange at være straffet for Løsgængeri og Betleri, ved Højesteretsdom af 1ste September 1846 for Bebrageri er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. §§ 41 og 44, med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ved den indankede Dom rettelig anseet efter den nævnte Forordnings § 15, hvormed vil være at sammenholde §§ 12 1ste Membrum og 14, med en Straf af 5 Aars Forbedringshuusarbejde, ligesom det maa billiges, at det i Dommen er antaget, at ved denne Straf afsorberes den, Arrestanten endvidere efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 5 har forkyldt for det ham overførte Løsgængeri og Betleri, idet han nemlig den 27de Juli d. A. uden Tiltale har forladt Ladegaarden, hvor han den 24de samme Maaned var bleven inlagt af Kjøbenhavns Politi med sædvanligt Tilhold, og derefter har streift omkring uden Erhverv — under hvilken Omstreifen han tillige forøvede det ovennævnte Tyveri — og betlet, indtil han den 5te August d. A. blev anholdt. Idet Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stabsætte, dog at den Kjøbenhavns Fattigvæsen tilkjende Erstatning af 5 Mk. for en Trosie og et Par Strømper, som Arrestanten skal have forvansket af det ham af Fattigvæsenet til Brug leverede Tøi, bortfalder, da Arrestanten ikke er sat under Tiltale for Forvanskning af Fattigvæsenets Gods, hvorfor der under nærværende Sag ikke kan blive Spørgsmaal om at idømme Arrestanten nogen Straf og altsaa heller ikke Erstatning i den ommeldte Henseende“.

Tirsdagen den 19de Januar.

Nr. 375.

Advocat Liebe
contra**Christian Rudolph Christensen og Heinrich Peter Christensen**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Bedrageri og Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Octbr. 1863: „Tiltalte Gerhard H. Døcker bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Chr. R. Christensen, Heinrich P. Christensen og Hans Peter Hansen bør straffes, de 2 Forstnævnte med Forbedringshuusarbejde, Heinrich P. Christensen i 18 Maanedere og Chr. R. Christensen i 1 Aar, og Sidstnævnte med Fængsel paa Baud og Brod i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Secretair Schouberg og Lindhard, med 8 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Chr. R. Christensen med $\frac{2}{3}$, dog at de Tiltalte Heinrich P. Christensen og Hans P. Hansen in solidum med ham deeltage i Udredelsen heraf Enhver for sit Bedkommende, og derunder hver med $\frac{1}{6}$ af bemeldte Salairer, og af de Tiltalte Heinrich P. Christensen og Gerhard H. Døcker hver med $\frac{1}{6}$. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Christian Rudolph Christensens og Heinrich Peter Christensens Bedkommende anførte Grunde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod de Tiltalte Christian Rudolph Christensen og Gerhard Hendrik Døcker for Tyveri og mod de Tiltalte Heinrich Peter Christensen for Bedrageri og Hæleri og Hans Peter Hansen for Hæleri anlagte Sag ere de Tiltalte Christian R. Christensen, Heinrich P. Christensen og Hans P. Hansen ved deres egne med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paafigtede Forbrydelser.

Det er saaledes paa denne Maade gøbtgjort, at Tiltalte Chr. R.

Christensen i de sidste 2 Aar af sin Læretid hos Tapetserer Lars Larsen, hvilken ophørte i Begyndelsen af Juli Maaned d. A., har begaaet en betydelig Mængde Tyverier, hvorved han har tilsvendt sig en stor Deel Larsen tilhørende, paa dennes Værksted beroende Materialier, saasom Tvi til Betræk, Lærred, Stout, Fjebre og Snore, hvis Værdi i det Hele er ansat til noget over 200 Rdl., at Tiltalte Heinrich P. Christensen har deels affjæbt, deels uden Vederlag modtaget af Tiltalte Chr. N. Christensen Størstedelen af de ovennævnte fra Larsen sjaalne Gjenstande og undertiden endog opfordret Tiltalte Chr. N. Christensen til at skaffe sig saadanne, Alt uagtet han var bekendt med, hvorledes denne kom i Besiddelse af disse Ting, og derhos har uden Bekkomendes Vidende og Billie pantsat en til 8 Rdl. vurderet Frakke og bortgivet et til 4 Rdl. 3 Mk. vurderet Par Buxer, hvilke han havde leiet af Strædermester Jens Heinrich Nielsen, og pantsat en Guitar af Værdi 1 Rdl., som han af Fuldmægtig Emanuel Behrendt havde modtaget til Reparation og Forhandling.

I Genhold til det foranførte vil Tiltalte Døcker, der er født den 27de October 1844, blive at frifinde for Actors Tiltale, hvorimod de Tiltalte Chr. N. Christensen, der er født den 8de Mai 1846, Heinrich P. Christensen, der er født den 16de Juni 1843, og Hans P. Hansen, der er født den 2den December 1818, og af hvilke Heinrich P. Christensen ved denne Rets Dom af 1ste Juni 1861 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 29 med Straf af 20 Rottingslag, men ingen af de Andre er funden at være forhen overgaaet nogen criminel Straffedom, blive at ansee efter foransførte Forordning, Tiltalte Chr. N. Christensen efter § 1 med Straf af Forbebringshuusarbejde i 1 Aar, Tiltalte Heinrich P. Christensen i Medfør af § 79 efter § 13 jfr. § 43 og i Genhold til § 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter § 22 med Forbebringshuusarbejde i 18 Maanedere“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, ndgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der sættes Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiestreftstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 46.

Den 29de Januar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 19de Januar.

Nr. 356.

Advocat Hindenburg
contra

Karen Nielsen eller Nielsdatter (Defensjor Liebe),
for Lyveri.

Kjøbenhavn's Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 9de Septbr. 1863: „Arrestantinden Karen Nielsen eller Nielsdatter bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Saa bør hun og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator N. P. Møller, 5 Rdl. og til Defensjor, Procurator Meldola, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Octbr. 1863: „Birketingssdommen bør ved Magt at stande, dog at det for Defensjor ved Underretten fastsatte Salair tillægges Procurator Elkong eller nu hans Vo. I Salair til Procuratorerne Møller og Jacobsen for Overretten betaler Arrestantinden Karen Nielsen eller Nielsdatter 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hin-

vii. Aargang.

denburg og Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Karen Nielsen eller Nielsdatter er under nærværende Sag overbevist at have frafjælet Huusmand Hans Andersen i Høie Thostrup, hos hvem hun opholdt sig, 2 Rdl. 2 Mk. i Penge og noget Garn, en Sørl, en Skjorte og et Tørklæde, tilsammen af Værdi 3 Rdl. 8 Sk. Hun er født den 14de April 1831 og tidligere ved Københavns Amts søndre Virketingsdom af 29de December f. A. straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Analogien af L. 6—13—30 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Hun er saaledes nu ved samme Rets Dom af 9de September d. A. retteligen anseet efter bemeldte Forordnings § 13, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, ligesom Dommens øvrige Bestemmelser tilfaldes, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste, dog at det for Defensor ved Underretten fastsatte Salair tillægges Procurator Eltong eller nu hans Bo“.

Nr. 372.

Advocat Hindenburg
contra

Mariane Jensen eller Jensdatter, Christian Nielsens Hustru
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri og svigagtig Omgang med Hittegods eller Bedrageri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 7de August 1863: „Arrestanten Skræder Hans Curt Jacobsen og de Tiltalte Smed Christian Nielsen og Hustru Mariane Jensen eller Jensdatter bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage, førstnævnte Tiltalte i 5 Gange 5 Dage og sidstnævnte Tiltalte i 2 Gange 5 Dage; saa bør og Arrestanten og de Tiltalte in solidum at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Proceprocurator Broe, 10 Rdl. og til Defensor, Procurator Tørgensen, 8 Rdl. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 19de Octbr. 1863: „Arrestanten Hans Curt Jacobsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. De Tiltalte Christian Nielsen og Mariane Jensen eller Jensdatter bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer samt i Salair til

Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Morville, 12 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Hans Curt Jacobsen, hvorhos de Tiltalte Christian Nielsen og Mariane Jensen eller Jensdatter in solidum med Arrestanten Jacobsen og med hinanden indbyrdes udrede $\frac{2}{3}$ af bemeldte Omkostninger. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven⁴.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mariane Jensens Bedkommende anførte Grunde fjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Skræber Hans Curt Jacobsen for Tyveri, Bedrageri, Hæleri, ulovlig Omgang med Hittegods og Dvaskalveri, Tiltalte Smed Christian Nielsen for Tyveri og dennes Hustru, Tiltalte Mariane Jensen eller Jensdatter, for Tyveri eller Hæleri eller svigagtig Omgang med Hittegods eller Bedrageri.

Ved Arrestanten H. C. Jacobsens og Tiltalte Chr. Nielsens egne Tilførelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at de deels i Forening, deels hver for sig have udøvet følgende Tyverier:

1) Arrestanten og Tiltalte have 2 Gange om Aftenen, første Gang, som det maa antages, mellem afvigte Juul og Nytaar efter Arrestantens Forslag, og sidste Gang midt i Marts Maaned d. A. efter Tiltaltes Forslag, i Forening tilvendt sig Kul af en ved Løhr & Hansens Saltfogeri i Fredericia paa en aaben Plads liggende og kun af et Tjørnehegn, hvorover der med Væthed kunde gaaes, omgivet Kulbynge, idet Jacobsen begge Gange hentede Kullene, medens Nielsen opholdt sig i Nærheden. Første Gang tog de Tiltalte hver 2 Stykker Kul eller omtrent $\frac{1}{2}$ Skp. af Værdi 1 Mk. pr. Skp., som de bare hjem og brugte til Brændsel; sidste Gang havde de slydt 2 Poser med 1 Skp. Kul i hver, og Arrestanten var ifærd med at hente mere, men blev da anholdt.

2) Da Tiltalte paa Chausseen ved Bafekroen havde seet en Lømmestier A. G. Starck af Kolding, der havde Ombygningen af Broen i Entreprisen, tilhørende Bøgestamme, gav Arrestanten og Tiltalte sig efter dennes Forslag, som det maa antages, mellem afvigte Juul og Nytaar, derhen og toge bemeldte Bøgestamme, der var af circa 5 Alens Længde og circa 5 Lømmers Gjennemsnit og er anslaaet til en Værdi af 4 à 5 Mk., hvorpaa Arrestanten og Tiltalte i Forening bare den hjem til Nielsens Bærksted, hvor de deelte den i lige Dele og derpaa anvendte den til Brændsel.

4) I Løbet af forrige Vinter og navnlig, som det maa antages, i Januar og Februar d. N. have Arrestanten og Tilstalte i Forening ved Nattetid og henimod Morgensunden tilkendt sig Brænde af en Vaadsfører H. Nielsen tilhørende Stabel ved Havnen i Fredericia, idet Arrestanten ved disse Leiligheder tog Brændet af Stablen og leverede det til Tilstalte, der stod ved eller i Nærheden af Stablen. Arrestanten har anslaaet det Brænde, de saalebes have taget, til omtrent $\frac{1}{8}$ Kvaen, medens Tilstalte kun har villet erkjende 3 Gange at have deeltaget i disse Løverier og derved for sin Part at have taget 4 Stykker Brænde à 1 Mk. Stykket, hvorhos han har udsagt, at Arrestanten den første af de nævnte 3 Gange kom bærende med 2 Stykker Kvaenetræ, som han dengang allerede havde taget, da Tilstalte tilfældigen mødte ham, hvorpaa da Arrestanten gav ham det ene Stykke og de derefter i Forening bar Brændet hjem, i hvilken Henseende Arrestanten derimod har udsagt, at de dengang, ligesom de andre Gange, gjorde Afreisen hjemme og fulgtes ad til Havnen, hvorhos han har forklaret, at saavidt han erindrer har Tilstalte været med til flere end 3 af disse Løverier, men uden at Arrestanten bestemt kan huske saadant.

.....
 Svad endelig angaaer Tilstalte Mariane Jensen eller Jensdatter, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun har vidst, at hendes Mand Tilstalte Nielsen og Arrestanten begik Løveri af Kul og Brænde, og at hun navnlig har hørt Tilstalte Nielsen opfordre Arrestanten til at gaae med at stjæle den ovennævnte Bogestamme, samt at hun, efterat de derpaa havde bragt den hjem og deelt den, har brugt den hendes Mand tilfaldne Deel til Brændsel. Paa samme Maade er det godtgjort, at da Avlsbruger Rasmus Hansen i forrige Egeraar havde sendt et Par Beenklæder til Arrestanten til Reparation, som Tilstalte, der boede i samme Huus som Arrestanten, tog imod, da Arrestanten ikke var hjemme, og hun senere gik ind til Arrestanten for at aflægge Beenklæderne der, fandt der en Portemonnaie, som R. Hansen havde glemt i Beenklæderne, ud af Lommen, hvilket hun imidlertid først bemærkede, da hun gik tilbage og saae den ligge paa Jorden, hvorpaa hun tog den op og fandt, at den indeholdt 1 Specie og 1 Skilling, som hun derefter forbrugte, ligesom hun tog Portemonnaien, der er bragt tilseende under Sagen og vurderet til 1 Mk., i Brug. Ved sit Forhold i de anførte Henseender maa denne Tilstalte, der er født i 1827 og ikke tidligere har været under Tilstalte, anses at have gjort sig skyldig deels i Hæleri, deels, forsaavidt angaaer den ommeldte Portemonnaie, i ulovlig Dugang med Pittegods, og hun vil derfor være at ansee efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 22 og § 58 jfr § 78 med en Straf, der findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 388.

Advocat Hindenburg
contra

Andreas Julius Lundager (Defensor Heinrichsen),
for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af et Par sjaalne Beenklæder og
for Bedrageri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 1ste Decbr. 1863: „Arrestanten Andreas Julius Lundager bor straffes med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar samt indrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Aetor og Defensor, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Salomonsen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bor ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og
Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Da Arrestanten Andreas Julius Lundager, der er født den 18de August 1844 og senest ved denne Rets Dom af 10de Mai 1862 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshumsarbejde i 18 Maaned, under nærværende mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af et Par sjaalne Beenklæder og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dptlyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have været i Besiddelse af et til 7 Rdl. vurderet Par Beenklæder, med Hensyn til hvilke Hølestrammer Jens Christian Tjpsmark, der har forklaret, at samme er ham frastjaalet den 16de September dette Aar, har præsteret Beviis for sin tidligere Besiddelse og afslagt Tilhjemlingsed, og at have uden Samtykke af Eieren, Skrædermester Peter Hansen, pantsat et til 6 Rdl. vurderet Par Beenklæder, han af denne havde leiet den 13de sidstnævnte Maaned, og der derhos inlet Hensyn kan tages til Arrestantens ubestyrkede Forklaring, at han havde kjøbt de fornævnte Tjpsmark tilhørende Beenklæder af en Person, han kjendte af Anseelse, medens det paa den anden Side ikke mod Arrestantens Benægtelse kan ansees beviist, at han selv har sjaalet disse Beenklæder, saa vil han nu blive at dømmes i Henhold til D. L. 6—17—10, 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 jfr. § 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri og i Medfør af sidstnævnte Forordnings § 79 jfr. § 43 efter § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar“.

Onsdagen den 20de Januar.

Nr. 360.

Advocat Brod

contra

1) Niels Olsen, 2) Lars Pedersen, 3) Niels Nielsen, 4) Peder Hansen, 5) Christian Hansen, 6) Niels Larsen og 7) Hans Christensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales, de 6 Forstnævnte for i Forening at have gjort sig skyldige i overlagt Vold og Sidstnævnte for Deelagtighed i eller i alt Fald for Tilskyndelse til overlagt Vold.

Horns Herreds Eyrarets Dom af 5te Februar 1863: „De Tiltalte Niels Larsen og Peder Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Niels Olsen, Niels Nielsen, Christian Hansen, Lars Pedersen og Hans Christensen bør at henfattes i Fængsel paa Vand og Brød, de 3 Forstnævnte i 2 Gange 5 Dage og de 2 Sidstnævnte i 5 Dage, samt Een for Alle og Alle for Een udrede i Erstatning for Svie og Smerte 5 Rdl. til Ladefoged Niels Truelsen paa Egholm. Af Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sorensen, 6 Rdl. og til Defensor, Procurator Walloe, 5 Rdl., udrede de 5 sidstnævnte Tiltalte Een for Alle og Alle for Een $\frac{5}{7}$, medens Niels Larsen og Peder Hansen udrede de øvrige $\frac{2}{7}$ hver med det Halve. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de August 1863: „De Tiltalte Peder Hansen og Niels Larsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Niels Olsen, Niels Nielsen, Lars Pedersen, Hans Christensen og Christian Hansen bør straffes, de 2 Forstnævnte med Forbedringshussarbejde, hver i 8 Maanedre, og de 3de andre med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 6 Gange 5 Dage, samt i Erstatning til Ladefoged Hans Truelsen, Een for Alle og Alle for Een, betale 5 Rdl. Saa bør og samtlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een udrede Actionens Omkostninger, derunder de i første Instants bestemte Salairer samt i Salair til Procurator From og Cancelliraad Petersen for Overretten 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betale de Tilstalte, Gen for Alle og Alle for Gen, 20 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Horns Herreds Extraret indbankede Sag er det ved de Paagjældendes Tilstaaelse og Sagens Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at de tilstalte Tjenestetarle paa Tegholm, Niels Olsen, Lars Pedersen, Niels Nielsen, Christian Hansen og Hans Christensen, den 26de November f. A. ere blevne enige om, at Ladefogden Hans Truelsen skulde bankes om Afsenen i Stalben, hvor han havde at paasee Opfyldelsen af Karlens Pligt i Henseende til Hestenes Nøgt, og at dette ogsaa skete, medens Ladefogden og de Tilstalte om Afsenen befandt sig i Stalben.

Det er endvidere paa samme Maade oplyst, at Niels Olsen og Niels Nielsen have udført Gjerningen, Olsen ved flere Gange at slaae Truelsen med sin knyttede Næve, hvorefter Truelsen saibt om, samt derpaa at sparke til Truelsen med sin Fod, hvorpaa han havde Trækto, Niels Nielsen ved at trække Truelsen, efterat denne var saiben om, 3 Slag over Nakken med den tynde Ende af en saakaldet Tjrepidsst, 1 Alen og 4 Tommer lang med 3 Tommers Omkreds om den tykke og omtrent 1 Tommes Omkreds om den tynde Ende. Niels Nielsen har endvidere deeltaget i Udførelsen ved at slukke Lygten, hvilket skete efter foregaaende Aftale med Lars Pedersen, som har deeltaget i Gjerningen ved at give Niels Nielsen det aftalte Tegn til Lygtens Slutning. Christian Hansen har tilstaaet at have opfordret de Andre til Forbrydelsen og Hans Christensen at have givet det Raad, at Stalddøren, naar Truelsen var kommen derover, skulde lukkes for at hindre ham i at slippe, samt selv at have udført denne Forholdsregel, i hvilken Henseende bemærkes, at naar han har villet give det Udseende af, at han dog ikke lukkede Stalddøren i det af ham selv tilraadede Diemeb, men for at udelukke Blæsten, kan dette ei komme i Betragtning.

Da Vidnesbyrdene gaae ud paa, at alle de Tilstalte vare lige enige og ivrige i Beslutningen, samt da de Tilstalte Peder Hansen og Niels Larsen baade vare tilstede i Pigekammeret under Raadslagningen og i Stalben under Udførelsen, er der stærk Mistanke om, at de ere medskyldige, hvad de dog vedholdende have benægtet, men da intet af Vidnerne har kunnet forklare nogen bestemt Uttring af Peder Hansen under Raadslagningen, hvorved han billigede Planen, medens det paa den anden Side er oplyst, at han søgte at gjøre Ende paa Mishandlingen ved, efterat Truelsen var saiben og Niels Olsen havde sparset til ham, at sige, at nu kunde det være nok, findes der dog ei at være tilstrækkeligt Beviis imod ham, hvorfor han vil blive at frifinde for Actors videre Tilstalt.

Endnu Mere taler imod Tilstalte Niels Larsen, om hvem navnlig et Vidne har forklaret, at han i Pigekammeret svarede „Ja“ til en Opfordring, som Vidnet tillægger Lars Pedersen, til at være enige om at banke Ladefogden,

og et andet Vidne har forklaret, at det hørte Niels Larsen tate om Planen at banke Vadsfogden, dog uden at kunne anføre bestemte Ytringer af ham, og at han efter Vidnets Overbeviisning var ligesaa ivrig som de Andre; men der er dog ei tilveiebragt et addeels tilstrækkeligt Beviis imod ham, hvorfor ogsaa han vil være at frifinde for Actors videre Tiltale.

Ifølge practiserende Læge Gundels Attest og de øvrige Forklaringer maa det ansees oplyst, at Truelsen ved den omsforklarede Leilighed har faaet et Saar paa Overlæben og flere Saar i Hovedbunden, alle runde med blodig Skorpe og Hævelse i Omfanget, og en Hudaffrabning paa Panden, samt at Næsen har været ophovnet, sm og lidt misfarvet, og at der har været lidt Hævelse paa den venstre Fods ydre Ankel.

Da der saaledes er bragt Truelsen Saar, hvilke dog kun have været ubetydelige, samt da Overlæg har fundet Sted og Miesgjerningen er udført efter foregaaende Aftale og af Flere i Forening, vil Handlingen være at hensejre under Forordningen af 4de October 1833 § 9, sammenholdt med § 3, 1ste Led og § 13 samt §§ 25 og 26, saaledes at Niels Olsen og Niels Nielsen efter de forstævnte §§ ansees med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, og de 3de andre Strafflydige, nemlig Lars Pedersen, Hans Christensen og Christian Hansen, i Henhold til §§ 25 og 26 med Fængsel paa Band og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

I Henseende til Erstatningen tilliges Underrettsdommens Bestemmelser, hvoresfor det paalægges de 5 af de Tiltalte, som efter det Ovenansførte blive straffede, in solidum at betale Truelsen 5 Rdl.

Nr. 361.

Advocat Heinrichsen
contra**Peder Christensen** (Defensor Liebe),

for Fornærmelser og Opfættighed imod Sogneforstandere under Udforelsen af deres Forretning.

Venneberg Herreds Extrarets Dom af 16de Juni 1863: „Tiltalte Hunsmand Peder Christensen Noglehuset bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Underfogelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 28de Septbr. 1863: „Tiltalte Hunsmand Peder Christensen af Noglehuset bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke kan tillægges de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Heinrichsen og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Huusmand Peder Christensen af Nøglehuset for Fornærmelser og Opsætighed imod Sogneforstandere under Udførelsen af deres Forretning.

Gaardmand og Sogneforstander Lars Jensen af Lotstrup har i denne Henseende edeligen forklaret, at da han i Forening med 2 andre Sogneforstandere, Tolbasassistent Greisen og Gaardmand Niels Andreaesen, en Dag i Marts Maaned d. A. havde indfundet sig paa Tiltaltes Bopæl, Nøglehuset, i Uggerby Sogn for at undersøge Tiltaltes Forhold ved at have bortbyttet en Ko, der tilligemed Tiltaltes øvrige Eiendele var skrevet ved en i Begyndelsen af samme Maaned afholdt Registreringsforretning, som af Sognefogden i Forening med nogle af Fattigtstyrelsens Medlemmer var foretaget til Sikkerhed for Refusion af en Understøttelse, som af Fattigvæsenet var tilfået Tiltaltes Kone og Børn, der paa Grund af slet Behandling af ham vare flygtede bort fra ham, svarede Tiltalte, da Greisen foreholdt ham, at det ikke var rigtigt at bortbytte Noget af det Registrerede, at han hverken brød sig om Sogneforstanderskabet eller Noget, men vilde prange og handle med sine Eiendele nu som tidligere, og at Sogneforstanderne strax skulde forlade hans Huus, hvorhos han i det samme løb ind paa Jensen og forsøgte at støde ham ud, hvilket dog ikke lykkedes, og da Jensen, som hidtil havde forholdt sig ganske taus, nu ytrede, at de dog vel havde Lov til at blive staaende, indtil de vare klevne færdige med deres Forretning, erklærede Tiltalte under Eder, at han vilde tage et morderisk Vaaben og slaa dem med, og tog da ogsaa virkelig fra sin Hovlevænk en Hammer og løste den som for at slaa Jensen, der for at forhindre dette greb Tiltalte om Livet og Armene, hvorved Tiltalte tabte Hammeren, og fik Jensen ved denne Leilighed flere blodige Rister i Ansigtet. Greisen og Andreaesen forløbe nu Huset, og Jensen gik derpaa ogsaa bort efter igjen at have kastet en Øxe ind i Huset, som han havde taget til sig for at Tiltalte ikke skulde bruge den imod dem. Tiltalte var under hele det Passerede i høi Grad uskyldig og udsjældte Sogneforstanderne blandt Andet for Lyve og Kjærlinger. Med denne Jensens Forklaring stemme de af ovennævnte Niels Andreaesen og Tolbasassistent Greisen afgivne edelige Forklaringer om det ved den ommeldte Leilighed Passerede, hvorhos Fersnævnte har tilføiet, at han saae, at Tiltalte bibragte Jensen Risterne i Ansigtet, og at han gjorde Forsøg paa at gribe en Øxe, medens

Sibstnævnte derimod ikke saae Tiltalte gribe Hammeren, ligesom han eiheller hørte ham true dermed, eller saae at han greb efter Øren.

Tiltalte, der har vedgaaet, at han vidste, at Fattigvæsenet havde registreret hans Eiendele, men paastaar, at det ikke var ham bekendt, at han paa Grund heraf ikke havde Tilladelse til at handle med sine Eiendele efter eget Lykke, har isørigt forklaret, at han vel, da de nævnte Mænd indsaandt sig hos ham, nægtebe at efterkomme deres Opfordring, men isørigt hverken i Ord eller Gjerning paa nogen Maade har fornærmet dem, hvorhos han specielt har benægtet at have truet E. Jensen med nogen Hammer eller støbt ham ud af Huset, hvorimod han alene for at værge sig, da Jensen angreb ham, kradsede denne i Ansigtet, ligesom han og indrømmer Muligheden af at han, der ved den omhandlede Leilighed var i en meget ophidset Stemning, kan have brugt nogle fornærmelige Udtalelser imod Sogneforstanderne, men hvilke disse have været, vil han ikke kunne erindre.

Selv om nu den ovennævnte Registrering efter de foreliggende Omstændigheder kunde ansees lovlig, kunde de paagældende Sogneforstandere dog ikke ansees at have været berettigede til — navnlig af egen Drift og uden at der i saa Henseende havde været taget nogen Beslutning af det samlede Sogneforstanderskab eller der forelaa nogen Retskjendelse — i Bestillings Medfør at indfinde sig i Tiltaltes Huus i det angivne Niemed, og idet Tiltaltes under Sagen omhandlede Forhold saaledes ikke kan ansees udøvet mod de Paagældende under Udførelsen af deres Bestilling, findes det ikke at kunne paadrage ham offentlig Tiltale og Straf. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Infortiens Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige“.

Fredagen den 22de Januar.

Nr. 317.

Advocat Heinrichsen

contra

Søren Larsen og Hans Sørensen (Defensor Broct),
der tiltales for urigtig Forklaring for Retten, derunder ogsaa falsk edelig
Forklaring for Retten.

Kronborg vestre Birkis Extrarets Dom af 19de Februar 1863
„De Tiltalte Gaardmand Søren Larsen, Uggkarl Hans Sørensen og
Ejendestredeng Niels Larsen, Alle af Eibirke, vor henfættede, den Første til
Forbedringshumsarbejde i 5 Aar, den Anden i Fængsel paa Baud og
Brød i 6 Gange 5 Dage og den Tredie i simpelt Fængsel paa sæd-
vanlig Fangekost i 20 Dage. Saa ville de Tiltalte tillige have at
udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder

Salairer til Actor, Procurator Lund, 15 Rdl. og til Defensor Procurator Bodschou, 8 Rdl., saaledes at Søren Larsen deraf udreder Halvdelen, Hans Sørensen tre Ottendedele og Niels Larsen een Ottendedel. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1863: „De Tiltalte 1) Gaardmand Søren Larsen, 2) dennes Son Ungkarl Hans Sørensen og 3) Tjenestdreng Niels Larsen, bør hensesættes, Nr. 1 i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Nr. 2 i lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og Nr. 3 i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande. Actor og Defensor for Overretten, Secretair Schonberg og Procurator Alberti, tillægges i Salair hver 15 Rdl., der udredes af de Tiltalte i det ved Virketingsdommen fastsatte Forhold. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt der ved den indankede Dom er tillagt de Tiltalte Søren Larsen og Hans Sørensen Friindelse, maa Høiesteret billige dette i Henhold til de i Dommen anførte Grunde.

Naar det derimod ved Dommen er antaget, at de nævnte Tiltalte have paadraget sig Straffskyld ved deres Udsagn om Gjenkjendelse af to Grantræer, der efter deres Forklaring havde henligget paa Peder Lorenzens Tag siden Efteraaret 1861, da findes der ikke hertil at være tilstrækkelig Høie. Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger er der navnlig Grund til at antage, at de Tiltalte ikke udelukkende ved de i Dommen ommeldte Kjendemerker, men ved hvad de i det Hele havde erfaret betræffende de nævnte Træer, ere komne til en fast Overbeviisning om deres Identitet med dem, som i den omspurgte Tid havde henligget paa foranførte Sted; og forfaavidt de Tiltalte i deres første Forklaring nægtede at have havt særlige Kjendemerker paa Træerne, hvilket ikke stemmer med deres senere Udsagn, da kan det saameget mindre med Sikkerhed statueres, at de herved forsætliggen ere afvegne fra Sandheden, som der ved den første Afhøring væsentligen maatte tages Hensyn til Træernes Udseende paa en Tid, da de senere omfoklarede Kjendemerker ikke skulle have været anbragte. Der vil derfor være at tillægge bemeldte to Tiltalte Friindelse for Actors Tiltale, dog at de ville have at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger, i hvilken Henseende Overrettsdommen for deres Vedkommende bliver at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Søren Larsen og Hans Sørensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Acti-
 onens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og
 Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt
 at stande. Advocaterne Heinrichsen og Brock tillægges
 i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., hvoraf Søren
 Larsen udreder $\frac{2}{3}$ og Hans Sørensen $\frac{1}{3}$.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra
 Kronborg vestre Virks Exraret hertil indankede Sag tiltales Nr. 1) Gaard-
 mand Søren Larsen, 2) dennes Een, Ungkarl Hans Sørensen og 3)
 Ungkarl Niels Larsen for afgivne urigtige Forklaringer for Retten, derunder
 ogsaa falsk edelig Forklaring for Retten.

Ved Underrettens Dom af 19de Februar d. A., der alene ifølge de Til-
 taltes Begjæring er indanket, saa at der her for Retten ikke vil blive Spørgs-
 maal om at lægge dem andre Facta til Last end de, for hvilke de ere dømt ved
 Underretten, er Tiltalte Nr. 1) Søren Larsen funden skyldig deels i falsk edelig
 Forklaring for Retten, deels i ubeediget falsk Forklaring for Retten.

I førstnævnte Henseende er det først lagt ham til Last, at han, da han
 som Vidne under en ifølge Forstøvesenets Begjæring imod Huusmand Peder
 Lorenzen af Tivirke institueret offentlig Undersøgelse opregne de Træer, som
 han vidste den 13de Marts f. A. (paa hvilken Dag Forstøvesenet anstillede
 Ransagning hos Peder Lorenzen) at have været i dennes Besiddelse, blandt
 Andet nævnte 10, 12 à 14 ikke slingsede (s: med en Øre huggede paa Siderne)
 Naaletræer, om hvilke han dernæst forklarede, at de af Peder Lorenzen vare
 kjøbt ved Eksoauktion den 27de December 1861. Denne Forklaring er i dobbelt
 Henseende antagen at være falsk, idet Tiltalte Søren Larsen deels senere har
 forklaret, at de omhandlede Træers Antal mulig var henved 20, deels senere
 har vedgaaet, at han ikke kunde gjenkende Træerne, og at intet Menneske kunde
 det, der ikke havde set dem noiere end Tiltalte, saa at Tiltalte altsaa ingen
 personlig Visshed kunde antages at have haft om, at de i Peder Lorenzens Be-
 siddelse værende Træer vare af det ved Auktionen kjøbt Ved og ikke vare tagne
 af Tiltalte i Skoven.

Da imidlertid Tiltalte udtrykkelig i sin første Forklaring angav, at han
 ikke kunde bestemme Antallet af Træerne, er der ikke nogen saadan Uoverens-
 stemmelse mellem hans forskjellige Forklaringer om dette Punkt, som i Underrets-
 dommen antaget, og med Hensyn til hans Forklaring om, at Træerne vare
 kjøbt paa Auktionen den 27de December 1861, maa det bemærkes, at der vel
 er tilveiebragt endel Sandsonlighed, men ikke nogen under denne Sag til-
 strækkelig Visshed for, at dette ikke er saa, og at det i alt Fald ikke kan statueres,
 at Tiltalte i dette Punkt med Forsæt er afsvegen fra Sandheden, da det ikke tør

forkastes, hvad han i sit Defensionsindlæg har ladet anbringe, at han, der vidste, at Peder Lorenzen havde kjøbt Træ paa den ommeldte Auction, idet han havde laant Peder Lorenzens Vogn til dets Hjemkjørsel, efter dennes Ytringer antog, at de omhandlede Aakstræer henhørte til det paa Auctionen Kjøbte, og der ikke i det Forhør, hvorunder han afgav denne Forklaring, sees bestemt at være ham foreholdt Forskjellen mellem hvad han antog og hvad han af egen Erfaring vidste. Eibeller findes det at kunne tilliges, naar Underretsdommen endvidere har anseet ham skyldig i falsk edelig Forklaring, forsaavidt han i det første Forhør forklarede, at han kom daglig til Peder Lorenzen, medens han senere har forklaret, at dette kun var Tilfældet om Sommeren; thi om end hiin Forklaring nærmest maatte opfattes som angaaende netop Vintertiden, kan det ikke imod Tiltales Benægtelse ansees givet, at han virkelig havde meent det, og Tiltalet kan altsaa heller ikke i denne Henseende antages forsættelig at være afvejen fra Sandheden.

Som Folge heraf vil Tiltalet Nr. 1 være at frifinde under Tiltalen for falsk edelig Forklaring for Retten.

I ubeediget falsk Forklaring for Retten ere saavel Søren Larsen som Tiltalte Nr. 2) Hans Sørensen fundne skyldige, forsaavidt de deels under Eds Tilbud have forklaret, at to Grantræer, der ved den fornævnte Ransagning fandtes paa Peder Lorenzens Lag, havde ligget der fra imellem Mikkelsdag og Mortensdag 1861, deels have nægtet at have havt særligt Kjendemærke paa Træerne, næglet de senere have vedgaaet at have havt saadant. Sammenhængen hermed er denne:

Under Forhøret den 23de April f. A., da begge disse Tiltalte mødte som Vidner i Sagen mod P. Lorenzen, forklarede de, at de samme Træer, der ved Ransagningen fandtes paa hans Lag, havde ligget der i det angivne Tidsrum, og paa Dommerens Forespørgsel om, hvilke Kjendetegn de da havde paa dem, svarede de, at de ingen særskilte Kjendetegn havde, men at de dog irøstede sig til at kunne gjenkjennde dem. Træerne bleve derpaa bragte tilstede i Retten og lagte blandt endeel andre Træer, hvorefter de Tiltalte opfordredes til at ubtage dem, der havde ligget paa P. Lorenzens Lag. Dette gjorde de ogsaa strax rigtigst, men da det derefter af Dommeren var bemærket, at de afslitte sig fra de andre Træer derved, at de vare skaarne paa straa i Rødbenderne, blev der lagt en Maatte over alle Rødbenderne, og nu erklærede de Tiltalte Nr. 1 og 2 ikke længer at kunne kjennde dem, medmindre de maatte see dem i Rødbenderne, og opgave nu, at de før havde kjendt dem paa den skraa Afstjæring.

At nu Forklaringen om, fra hvilken Tid de havde ligget paa Peder Lorenzens Lag, er objectivt urigtig, kan vel, navnlig efter de Ophævninger, der ere fremkomne under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reasjuntionsforhør, ikke ansees godtgjort; men derimod maa det antages, at de Tiltalte ikke kunne have havt en saadan Visshed derfor, som de paastode, da de ikke have kunnet opgive andet Kjendemærke derpaa end den skraa Afstjæring, paa hvilken det er rimeligt, at Peder Lorenzen havde gjort dem opmærksom, inden han fremskillede dem som Vidner, eller medens de vare sammen i Retten, og de ikke have kunnet

paastaae, at denne Affjæring har været tilstede fra hiint Tidspunct, men endog under et Forbør have forklaret, at den først skulde være seet langt senere, nemlig den 13de Januar f. A.

Hertil kommer for Tiltalte Hans Sørensens Bedkommende særlig, at han, da han af Dommeren opfordredes til at beskrive Træerne inden de kom tilstede i Retten, gjorde det paa en saadan Maade, at han ikke kan antages bengang at have seet dem eller lagt Mærke til dem.

Da det nu af Dommeren udtrykkelig var indskræpet de Tiltalte, at det, hvorpaa det kom an, var, om de kunde bekræfte, at det var de samme Træer, der hele Tiden have henligget paa Taget, og Betydningen af deres Forklaring for Sagen var bleven fremhævet for dem, maae de Tiltalte anses skyldige i forsættelig falsk Forklaring i dette Punct, og det Samme maa statueres, forsaavidt de have forbulgt det Kjendmærke, hvorpaa de gjenkjendte de fra Lorengens Tag nebtagne Graner i Retten, i hvilken Henseende endnu kan bemærkes, at den tredie Tiltalte, Niels Larsen, har forklaret, at saavel Tiltalte Søren Larsen, hos hvem han tjente, som Peder Lorengen — hvad disse dog have benægtet — den Dag, han første Gang skulde afgive Forklaring i Sagen, havde paalagt ham at sige, at de 2 Grantræer havde ligget den ommeldte Tid paa P. Lorengens Tag, og at P. Lorengen, efterat Træerne vare bragte tilstede i Retten, kom hen til ham i Gangen udenfor Ringstuen og sagde til ham, at han vilde kunne kjende Træerne paa den skraa Affjæring. Forsaavidt derimod Hans Sørensen i Underrettsdommen endvidere antages at have gjort sig skyldig i falsk Forklaring ved sit Udsagn, at de ovennævnte 14, 16 eller flere Naaletræer, der vare fundne hos P. Lorengen, vare kjøbt paa Auctionen den 27de December 1861, da findes dette, i Henhold til hvad der ovenfor angaaende Søren Larsens Forklaring om dette Punct er ytret, ikke at kunne billiges.

Efter det Anførte vilde de Tiltalte Nr. 1 og 2, der ere fødte respective 1813 og 1837 og ikke findes tidligere straffede, være at ansee efter Forordningen af 15de April 1840 § 5, og deres Straf findes passende at kunne bestemmes for Forsuævnte til 4 Gange 5 Dages og for Sidsuævnte til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

.....
 Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Gaardmand Søren Larsen er anseet med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, Tiltalte Ungkarl Hans Sørensen med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Tjenestebreng Niels Larsen med simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, vil saaledes i Henseende til Straffen være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, berunder de Underrettsfagsøverne tilkjendte Salairer, billiges“.

Mandagen den 25de Januar.

Nr. 371.

Advocat Brock

contra

1) Johannes Nielsen, 2) Peder Mikkelsen, 3) Niels Ibsen, 4) dennes Hustru Mette Marie Jensen og 5) Marie Cathrine Thomasdatter, fornævnte P. Mikkelsens Hustru (Defensor for Nr. 1, 3 og 4 Hindenburg, for Nr. 2 og 5 Liebe), der tiltales Nr. 1 for Tyveri eller ubjæmlet Besiddelse af sjaalme Koster, Nr. 2 for Tyveri og Nr. 3, 4 og 5 for Hæleri.

Voer og Nim Herredens Extrarets Dom af 18de Juli 1863: „Arrestanterne Johannes Nielsen og Peder Mikkelsen samt de Tiltalte Niels Ibsen og Marie Cathrine Thomasdatter, Peder Mikkelsens Kone, bør straffes, den Første med 8 Mars Tugthuusarbeide, den Anden med 6 Mars Forbedringshuusarbeide, den Tredie med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brod og den Fjerde med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brod. Tiltalte Mette Marie Jensen, Niels Ibsens Kone, bør for Actors Tiltale fri at være. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Cancelliraad Busch, 8 Rdl. og til Defensorerne, Kammerraad Hansen og Procurator Nielsen, 6 Rdl. til hver, betale Johannes Nielsen og Peder Mikkelsen Een for Begge og Begge for Een. In solidum med dem betale Niels Ibsen, Mette Marie Jensen og Marie Cathrine Thomasdatter hver $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 12te Octbr. 1863: „Arrestanten Johannes Nielsen og de Tiltalte Niels Ibsen og dennes Hustru Mette Marie Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at værr. Arrestanten Peder Mikkelsen og hans Hustru, Tiltalte Marie Cathrine Thomasdatter, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brod, den Første i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i 5 Dage. 3 Henscende til Actionens Omkostninger, hvormunder Actor og begge Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen, Møller og Morville, tillægges i Salair hver 10 Rdl., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brock, Hindenburg og Liebe tillægges i

Salarium for Høiestretet hver 20 Rdl., der udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Johannes Nielsen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, Arrestanten Peder Mikkelsen for Tyveri, og de Tilstalte Niels Olsen, dennes Kone, Mette Marie Jensen, samt fornævnte Peder Mikkelsens Kone, Marie Cathrine Thomasdatter, for Hæleri.

Efter Sagens Oplysninger blev der Matten mellem den 19de og 20de Marts d. A. ved Indbrud gennem et Vindue i Stuehuset i Niels Sørensens Gaard i Honum bortstjaalet en stor Deel Klædningsstykker m. m. af omtrent 70 Rdl.s Værdi, der tilhorte Niels Sørensen og hans Familie og havde været deels i det Kammer, hvor Indbruddet skete, deels i en dertil støvende Stue, der atter stod i Forbindelse med Sovekammeret, hvor N. Sørensen og Kone samt to Døtre laac. Med Hensyn til dette Tyveri har Arrestanten Peder Mikkelsen under Sagen afgivet en Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa Følgende.

Efterat Arrestanten Johannes Nielsen allerede i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. havde talt til P. Mikkelsen om, at han havde noget Løi i Honum og opfordret Mikkelsen til at følge med for at hente det, hvortil Mikkelsen erklærede sig villig, talte Nielsen den 19de Marts om Aftenen paany til ham om at følge med, og omtrent Kl. 10 begave de sig derpaa fra Mikkelsens Huus i Naabvedhjør til Honum, hvor Joh. Nielsen, efterat de vare gaaede igjennem Byen og udenom en eller to Gaarde, sagde til Mikkelsen, at han kunde blive her ved en stor Ljørnebuff og vente efter Nielsen, medens denne hentede Løiet. Nielsen, der hjemmefra havde medbragt en stor Pose, bragte derefter i 2 Gange endeel Løi, hvoraf noget blev pakket sammen i Posen og det øvrige i et hvidt Klæde eller en Dug, som var imellem Løiet, hvorpaa Arrestanterne, idet de hver var en af Fallerne, gik tilbage til Johannes Nielsens Stue og deelte det medbragte Løi. Efter Mikkelsens Forklaring havde Nielsen ikke ijrveien omtalt, at han vilde gjøre Indbrud, eller at han vilde stjæle Løiet, ligesaa lidt som han, da han kom med Løiet, sagde, at han havde stjaalet det; men Mikkelsen har isørigt udtrykkelig erkjendt, at han kunde indsee, at det ikke var Tid til at hente Løi paa almindelig Maade, og at Meningen var, at Nielsen vilde stjæle noget Løi.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 47.

Den 5te Februar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Mandagen den 25de Januar.

Nr. 371.

Advocat Brock

contra

1) Johannes Nielsen, 2) Peder Mikkelsen, 3) Niels Ibsen, 4) dennes Hustru Mette Marie Jensen og 5) Marie Cathrine Thomasdatter, for- nævnte P. Mikkelsens Hustru (see forrige Nr.)

Det P. Mikkelsen tilfaldne Tsi nedgravede denne først i sit Lørvehuus, derefter i sin Kofald og endelig i et Kjør, med Undtagelse af et Par Buzer, som han, efterat have sprættet dem op i 2 Dele, med sin Kones, Liltalte Marie Cathrine Thomasdatters Hjælp indspede i en Dyne, samt et Stykke Lærred, som han tidligere, under Foregivende af at han havde kjøbt det, havde leveret sin Kone, der deraf havde spet en Skjorte og en Sørf. Det er under Sagen kommet tilføde og, efterat være vurderet til ialt 31 Rbl., ubleveret til de Bestjaalne.

Ved en den 13de April i Liltalte Niels Ibsens Huus, hvor Arrestanten Johannes Nielsen har Bopæl, foretagen Kansagning fandtes i Laden en Sæl nedgravet, indeholdende Rædningsstykker m. m. af Værbi 32 Rbl. 4 Mk. 2 Sk., hvilke Gjenstande Niels Sørensen og hans Familie have vedkjendt sig som hørende til de dem ved den ommeldte Veilighed frastjaalne Koster, der saaledes alle ere komne tilføde, alene med Undtagelse af et Stykke hvidt Badmel, med Hensyn til hvilket der er fremkommet Formodning for, at Arrestanten J. Nielsen har solgt det i Skanderborg et Par Dage efter Lyveriet. Ligesom imidlertid denne Arrestant har paaftaaet, at det hvide Badmel, han har erkjendt at have afhændet i Skanderborg, var noget, som han havde kjøbt paa et Marked i Esteraaret f. A., uden at det har kunnet nærmere oplyses, hvorvidt denne Forflaring er urigtig, saaledes har han stadigen nægtet at have haft Deel i det ommeldte Lyveri eller at have været i Besiddelse af eller vide nogen Besked om

de i N. Ibsens Lade fundne Koster, og vel er Sigtelsen mod ham endvidere bestyrket ved den Omstændighed, at der ved Gjerningsstedet er fundet Fodspor af en Støvle, forsynet med en kjendelig Lap paa Saalen, samt at Sagens Oplysninger gjøre det i høi Grad antageligt, at Arrestanten umiddelbart før sin Anholdelse har bestræbt sig for at skaffe sine Støvler afsveien, og at en tilstedekommet ituskaarne Støvlesod, der har været forsynet med en Lap under Saalen og er befunden at passe med de Maal, der vare blevne tagne af de ommeldte Spor, netop har hørt til Arrestantens Støvler, hvortil endelig kommer, at Arrestantens Forklaringer tildeels have været vallende og aabenbart urigtige, samt at han tidligere har været straffet for Tyveri — senest ifølge Høiesteretsdom af 25de Juli 1859 for denne Forbrydelse, anden Gang begaaet, med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar —, men ligesom det dog ikke tilfulde er godtgjort, at de tilstedekomne ituskaarne Støvler have tilhørt Arrestanten og navnlig været i hans Besiddelse paa den Tid, Gjerningen blev forøvet, saaledes skjønnes der overhovedet ikke imod Arrestantens Benægtelse at kunne ansees tilveiebragt noget fyldestgjørende Beviis for, at han har havt Deel i det omhandlede Tyveri eller været i Besiddelse af nogen af de ved denne Leilighed stjaalne Koster og navnlig af dem, der, som meldt, fandtes nedgravede i N. Ibsens Lade, til hvilken der maa antages at have været uhindret Afgang ikke alene for Husets Beboere, men ogsaa for Andre.

Efter det Anførte vil Arrestanten Johannes Nielsen være at frifinde, efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Derimod vil Arrestanten Peder Mikfelsen — der er født i Aaret 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — for det ovenanførte af ham vedgaaede Forhold, og idet der efter Sagens Omstændigheder ikke findes aldeles tilstrækkelig Føie til at statuere, at han under Gjerningens Udførelse har været vidende om, at Tyveriet var forbundet med Indbrud — i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke efter de ved Gjerningsstedet fundne Spor har kunnet bestemmes, om mere end een Person havde været inde i Haven, hvorfra Indbruddet var skeet, samt at Arrestantens Forklaring om, at han under Gjerningens Udførelse befandt sig i en Afstand af 30 Favne fra Havediget, ikke findes at kunne forkastes — være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 21 jfr. § 1, hvilken Straf efter Omstændighederne skjønnes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Uge 5 Dage.

Hvad dernæst angaaer de Tiltalte Niels Ibsen og hans Hustru Mette Marie Jensen, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, da er der vel under Sagen fremkommen nogen Formodning for, at Førstnævnte har havt Kundskab om, at de ovennævnte stjaalne Koster vare skjulte i hans Huus, og at Sidstnævnte har været behjælpelig med at skaffe Johannes Nielsens Støvler afsveien, men imod disse Tiltaltes Benægtelse er der dog ikke tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at nogen af dem har gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde paadrage dem Straf for Hæleri, og de ville derfor være at frifinde, efter

Sagens Omstændigheder dog kun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at deeltage i Udrebbelsen af Actionens Omkostninger.

Tiltalte Marie Cathrine Thomasdatter, Arrestanten Peder Mikkelsens Husfru, har, efter ved Underfølgelsens Paabegyndelse at have nægtet at vide nogen Bested om Johannes Nielsens Støvler eller at være vidende om, at der i eller ved hendes Mandes Hus var skjult stjaalne Kostter, tilstaaet, at hun var bekendt med Bestræbelserne for at staffe J. Nielsens Støvler afveien, samt at hun af sin Mand var bleven underrettet om, hvor det i hans Besiddelse værende Tøi, som hun fik at vide at han og J. Nielsen havde stjaalet, var skjult, ligesom det ogsaa, da hun var sin Mand behjælpelig med at indløse de ovenommeldte Buxer i en Dyne, var hende bitterligt, at de hørte til det ommeldte Tøi. Denne Tiltalte, der er født i Aaret 1821 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes være at anses med Straf for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og Kjønnets Straffen for hende efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Om Erstatning bliver der efter vedkommende Bestjaalnes Erklæringer ikke Spørgsmaal under Sagen“.

Nr. 385.

Advocat Liebe
contra

Søren Christoffersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Brandstiftelse.

Holsteinborg Birkets Ertværets Dom af 10de Juli 1863: „Arrestanten Søren Christoffersen bør at have sit Liv forbrudt. I Erstatning bør Arrestanten at udrede til Landbhøgingernes almindelige Brandforsikringskasse 277 Rdl. 2 Mk.; saa tilsvare han ogsaa alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Svendsen, og Defensor, Procurator Arenken, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Novbr. 1863: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Erstatning til Gottfred Stender og Mette Frederiksdatter, Rasmus Hansens Enke, i Forening betaler Arrestanten, Husefæster Søren Christoffersen af Qvistsmark, 44 Rdl. 5 Mk., samt i Salair til Procuratorerne Lihme og Jacobsen for Overretten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter de fremkomne Dørlhninger, navnlig om Tiltaltes aandelige Tilstand paa den Tid han udforte den i den indankede Dom omhandlede Brandstiftelse, findes han for dette Forhold ikke at burde dommes efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 1, hvormod hans Straf bliver at bestemme efter sammes § 4 og vil efter Omstændighederne være at fastsætte til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Søren Christoffersen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Holsleinborg Birk indankede Justitsfog er det ved Arrestantens, Huusfæster Søren Christoffersen af Øvislemark, egen Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige foreliggende Omstændigheder oplyst, at han af Niemob over den fortrykte Forsætning, hvori han med Kone og Børn paa Grund af hans Svagelighed og Forsald var kommen, har Natten mellem den 16de og 17de Marts d. A. sat Ild paa Stuehuset, som var endeel af hans Fæstested, og at bemeldte Stuehuus, hvori foruden ham selv, hans Kone og de 3 Børn, han endnu havde hjemme, Mette Frederiksdatter, Rasmus Hansens Enke med 3 Børn og Gottfred Stender boede, aldeles afbrændte. Arrestanten stod, efter hvad han har forklaret, op i en anden Anledning om Natten omtrent Kl. 2 til 3, og da han kom til at tænke paa sin vanstelige Stilling, fattede han den Beslutning at afbrænde Huset, hvilket han udforte paa den Maade, at han rækkede Haanden, i hvilken han holdt en tændt Svovlstikke, gjennem en Lem op paa Loftet og tændte Ild i noget paa Loftet liggende Hørstraa, hvorfra han vidste, at Ilden vilde udbrede sig til et tætved liggende større Parti Hørknipper og til Huset, og fra disse Hørknipper maa Ilden antages at have forplantet sig til Taget. Efter Ildspaaføttelsen gif Arrestanten igjen iseng og blev efter sin Forklaring liggende vaagen et Dvarteer til en halv Time og hørte Ilden knitre og udbrede sig, uden at han foretog sig Noget til Beboernes Frelse, indtil Gottfred Stender kom og kaldte paa ham og hans Familie, som derpaa reddede sig gjennem et Vindue. Mette Frederiksdatter, over hvis i Forening med Stender beboede Leilighed den brændende Hør laa, vaagnede ved at høre Leer og beslige falde ned paa Loftet over Stuen, og da hun bemærkede Branden, vækkede hun

Stender og reddede sig med sine Børn. Da Taget var straaft, maae Indsibberfolkene, over hvis Leilighed det antænde Parti Hørknipper, som bemærket, laa, antages paa Grund af Arrestantens Passivitet efter Ildspaaføttelsen at have svævet i en meget betydelig Fare, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten vel har forklaret, at saafremt Stender ikke var kommen dengang han kom, havde Arrestanten vel selv nok gjort Alarm, men Arrestanten har ikke engang foregivet, at det var hans Hensigt at gjøre Alarm, og han var efter sin egen Forklaring forstumlet i Hovedet, saa at det maa betragtes som meget uvist, om der vilde være blevet gjort Noget til Indsibberfolkernes Redning, dersom Mette Frederiksdatter ikke var vaagnet. Faren maa antages at have været saa siensynlig, at den ikke kunde undgaae Arrestantens Opmærksomhed, saafremt han isøvrigt kan betragtes som tilregnelig, og hans Foregivende om, at han ikke tænkte paa Faren, kan ikke komme i Betragtning, saameget mindre som det ikke stemmer godt overeens med hans Yttring om, at han vel vilde have gjort Alarm. Svad Spørgsmaalet om Tilregneligheden angaaer, der foranlediges ved den Aandsbæffelse, Arrestanten tidligere som Følge af en overflaaet Lypheus har været underkastet, og ved hans Foregivende om, at ogsaa i den senere Tid Hovedet har staaet saaledes paa ham, at han ikke til enhver Tid har vidst, hvad han selv foretog sig, da kan dette ikke besvares til Arrestantens Fordeel, efter som han i Forbindelse med det Ansørte har tilstaaet, at han var sig den foretagne Ildspaaføttelse bevidst som en forbrudt Handling, i hvilken Henseende og kan bemærkes, at Districtslægen, paa hvem Arrestanten, naar han consulerede Lægen for Hovedpine, ostere har gjort det Indtryk, som om han ikke var rigtig i Hovedet, har erklæret, at han for nærværende Tid Intet synes at mangle i den Henseende, hvilket og efter de øvrige foreliggende Forklaringer er antageligt.

Det maa derfor bifalbes, at Arrestanten, der er født den 29de Juni 1816 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved den indantebe Dom er anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 1 med Livsstraf, ligesom og bemelte Dom billiges, forsaavidt den har tillagt Landbygningernes almindelige Brandforsikringskasse Erstatning, og da dens Bestemmelser om Actionsomkostningerne, berunder de Sagsførerne i 1ste Instants tilagte Salairer, ligeledes billiges, vil den i det Hele blive at stabfæste, hvorhos Arrestanten vil have i Erstatning til de ovennævnte Indsibberfolk i Forening at ubrede 44 Rdl. 5 Mk."

Nr. 378.

Advocat Hansen
contra**Jensine Sørensdatter** (Defensor Salicath),

for Brandstiftelse.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 28de Septbr. 1863: „Arrestanten Jensine Sørensdatter bør hensettes i et Forbedringshus i 3 Aar til Behandling overeenstemmende med Forordningen af 26de Marts 1841 § 12 1ste Membrum. Derhos bør hun betale i Erstatning til

Landbygningernes Brandforsikring 298 Rdl. 3 Mt. samt udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lobligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Benzen, 5 Rdl. og Defensor, Proceprocurator Larsen, 4 Rdl. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 9de Novbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Reckelmann, betaler Arrestantinden 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestantinden Jensine Sørensbatter, der under nærværende Sag tiltales for Brandstiftelse, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at hun Mandagen den 13de Juli d. A. om Eftermiddagen har sat Ild paa det hendes Madmoder, Christen Larsens Enke Christine Marie Jensbatter, tilhørende Huus paa Ulsted Mark, hvorved dette aldeles nedbrændte og Eierinden, under Bestræbelsen for at redde noget af sit Indbo, der ikke var asjureret, blev stærkt bestabiget af Ilden.

Arrestantinden, der er født den 13de November 1851, og omtrent 3 Uger før Gjerningen var bleven anbragt i den ommeldte Enkes Tjeneste, hvor hun skulde passe et lille Barn, har nærmere udsagt, at hun var misfornøiet med at være hos Chr. Larsens Enke, og ønskede at komme bort, navnlig fordi hun — hvad dog ikke er videre bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger — ikke fik Tilstrækkeligt at spise, og hendes Madmoder derhos ibelig stændte paa hende, fordi hun ikke kunde faae Barnet til at tie. Søndagen den 12te Juli havde hun med sin Madmoders Tilladelse været i Besøg hos sin Søster i Rønholdt, og da hun ved sin Tilbagekomst fik Skænd, fordi hun efter sin Madmoders Paaastand var bleven for længe borte, blev hun saa vred herover, at hun besluttede sig til, hvad hun aldrig før havde tænkt paa, at stifte Ild paa Huset. Søndag Eftermiddag kunde hun imidlertid ikke faae Leilighed hertil og heller ikke Mandag Formiddag, men da hendes Madmoder om Eftermiddagen omtrent

Nr. 3 begav sig ud i Marken, og hun var alene i Huset med det lille Barn, gif hun, kort efterat Madmoderen havde forladt Huset, ud i Kjøkkenet, hvor hun tog en paa Bordet liggende Svovlsstik, som hun allerede om Forniddagen havde bemærket, og derpaa ud i det i den østre Ende af Bygningen værende Tørverum, hvor hun strøg Svovlsstikken af paa Bæggen og ved at vælke op antændte Taget over Tørverummet, der var meget lavt. Ilden blusjede strax stærkt op, og da dette var skeet, gif Arrestantinden, der efter sin Forklaring allerede nu fortrød sin Gjerning, ind og tog Barnet og forsøiede sig med dette ud paa Marken, hvor hun møbte sin Madmoder, der havde seet Branden og ilede til Huset. Ligesom Ildspaaføttelsen isvrigt maa antages ikke at have været forbunden med umiddelbar Fare for Menneker eller for andre Bygninger, saaledes har Arrestantinden ogsaa udsagt, at hun, før hun stal Ild, ansillede den Betragtning, at Huset, uagtet det var en stærk Blæst, ikke vilde brænde i det Hele, efterfom Vinden var vestlig, og hun antændte Ilden lige i den østre Ende af Huset. Som meldt afbrændte dette imidlertid aldeles tilligemed det i samme værende Indbo, og der er i den Anledning af Landbygningernes Brandforsikring gjort Paastand paa en Erstatning af ialt 298 Rdl. 48 Sk., hvorimod Chr. Larsens Enke, der har ansat sit Tab ved Branden til 250 Rdl., har frafalbet Krav paa Erstatning.

For det anførte Forhold er Arrestantinden, der efter Sagens Oplysninger maa antages i aandelig og legemlig Udvikling ingenlunde at staae tilbage for Børn i hendes Alder og Stilling, ifølge Forordningen af 26de Marts 1841 § 12 jfr. § 4 ved Underrettsdommen rettelig tilsendt at hensættes i et Forbedringshuus til Behandling overeensstemmende med forstnævnte Lovbestemmelses 1ste Led, men Straffetiden, der ved bemeldte Dom er bestemt til 3 Aar, findes dog efter Sagens samtlige Omstændigheder at kunne indskrænkes til 2 Aar. Med denne Forandring vil den paaantebe Dom, mod hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, være at stadfæste“.

Onsdagen den 27de Januar.

Nr. 29. Maltfabrikør **N. Andreasen** (Advocat Brock)
contra

Commissionair **C. C. Reimann** (Advocat Hansen),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Citantens 550 Rdl. efter et Beviis af 23de Mai 1857.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts 1862:
„Indstævnte, Commissionair C. C. Reimann bør for Citanten, Maltfabrikør N. Andreasens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af det i den indankede Dom omhandlede Beviis af 23de Mai 1857 maa Indstævnte antages derved at have paadraget sig Forpligtelse til, naar Udstederen af Bylet af s. D. indfrieede denne, at godtgjøre ham Beløbet. Som Folge heraf og da det, som i Dommen fremstillet, er uomtvistet, at saadan Indfrielse har fundet Sted, kan Indstævnte ikke undgaae at tilsvare det Restbeløb af 550 Rdl., som Citanten efter den ham meddeelte Transport har paastaet sig tilkjendt, medmindre hans Frifindelse maatte kunne støttes paa den af ham fremsførte Indsigelse, at Fordringen er bleven berigtiget ved Opgjørelse af Indstævntes og Begeludstederens Mellemværende. Da han imidlertid ikke har ført Beviis for, at saadan Berigtigelse har fundet Sted, og det navnlig ikke i denne Henseende kan komme i Betragtning, at de Paagjældende senere have haft det i Dommen ommeldte og, efter hvad der for Høiesteret er oplyst, i sin Tid afgjorte Begel-Mellemværende, vil Indstævntes foranførte Indsigelse og hans derpaa grundede Formening om, at Transporten skulde være at ansee som ulovlig, ikke kunne gives Medhold, og det bliver herefter ufornødent at undersøge, hvorvidt, som Citanten har formeent, allerede Bestemmelsen i Forordningen af 9de Februar 1798 maatte medføre, at den nævnte Indsigelse efter Fordringens Bestaenhed ikke kunde gjøres gjældende.

Indstævnte bliver saaledes at tilpligte, mod Extradition af de fornævnte to Documenter, til Citanten at betale det paastævnte Beløb med Renter som paastaet. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter.

Chi kjendes for Ret:

Indstævnte bør, imod at erholde det under Sagen omhandlede Beviis af 23de Mai 1857 med tilhørende Begel extraditeret, til Citanten betale 550 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11te Februar 1861 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag søger Citanten, Maltfabrikør N. Andreaesen Indstævnte, Commissionair E. C. Reimann til imod Extradition af et af ham den 23de Mai 1857 til en ustkøbt Mand udstedt Beviis, der efter Transport af 30te Januar s. A. til-

hører Titanten, med tilhørende 3-Maaneders Bægel af 23de Mai 1857 at betale et Restbælg af 550 Rdl. med Renter 5 pCt. Saa paastaar Titanten sig og hos Indstævnte tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig derimod frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Den ommeldte paa 1,000 Rdl. lydende indenbæges Bægel er udstedt af den udstævnte Mand til Indstævnte eller Ordre og endosseret af Indstævnte, samt har Paategning „Betalt“ med en ved Overstregning ulæseliggjort Underskrift. Det samtidsigen med Bæglen udstedte Beviis fra Indstævnte indeholder, at Bæglen ene og alene er udstedt for Indstævntes Regning og at, da Indstævnte lader Bæglen discontere og oppebærer Bælgbet, er det i sin Orden, at han er forpligtet til ved Bæglen's Forsaldstid prompte uden Udgift og Uleilighed for Udstederen skadesløst at indfri den, hvortil han forpligter sig. Bemeldte Beviis har isvrigt Paategning, dateret i Aaret 1857 af Bægeludstederen, om at „heraf“ til forskjellige Tider er modtaget 450 Rdl. Den af Titanten paaberaabte Transport fra Bægeludstederen gaaer ud paa at overdrage Titanten det af Indstævnte til Cebenten den 23de Mai 1857 udstedte Document, oprindelige stort 1,000 Rdl., men ved Overdragelsen til Rest 550 Rdl., tilligemed den dertil hørende Bægel af samme Dato, og da Valuta er modtaget efter Overenskomst, siges bemeldte Documenter herefter at skulle tilhøre Titanten.

Det er in confesso, at den paagjældende Bægel er bleven disconteret, at Bælgbet er kommet Indstævnte tilgode og at den er betalt af Udstederen uden at være protesteret, men Parterne ere uenige om, af hvem Disconteringen er besværet — idet Indstævnte formener, at den er besværet af Bægeludstederen, som derpaa leverede Indstævnte Bælgbet, og Titanten formener, at Indstævnte selv har besværet den — samt om hvorvidt Bæglen er betalt ved Forsaldstid, hvilket Titanten formener, men Indstævnte benægter.

I Forbindelse med sin ansætte Formening, at Disconteringen var besværet af Bægeludstederen, har Indstævnte sat den Betragtning, at han selvsig ikke kunde vide, til hvem Betalingen ved Forsaldstid blev at erlægge, hvorom han ingen Underretning vil have faaet, og da han var berettiget til at afvente Bæglen's Præsentation, men denne ikke fandt Steb, og han, som alt ansært, ikke vil erkjende, at Bæglen blev betalt til Forsaldstid, formener han sig befriet for alt Ansvar, tilmed da Bæglen efter hans Ansæelse maa betragtes som Hoveddocumentet, udover hvilket Declarationen af samme Dato ikke kan forbinde ham, og han som Endossent kun var forpligtet under den Forudsætning, at Bæglen blev protesteret og han betimelige underrettet om Protesten.

Men der maa gives Titanten Medhold i, at Indstævntes Forpligtelse ligeoverfor Cebenten i Anledning af den paagjældende Bægeludstedelse bliver at bestemme efter det samtidsigen med Bæglen udstedte Contrabeviis, hvis Nieme aabenbart har været at constatere Bestaffensbeden af det imellem disse 2 Personer i Anledning af Bæglen opstaaende Mellemværende, og navnlig at vise, at dette var altses forskelligt fra, hvad det efter Bæglen's Form maatte synes at være, idet efter Bæglen Udstederen vilde være Indstævntes Debitor, medens i Virkeligheden Udstederen ingen Forpligtelse paadrog sig ligeoverfor Indstævnte,

men denne derimod ligeoverfor Udstederen forpligtede sig til at indfri Børlen ved Forfaldstid.

Efter Contrabeviset kan Indskævntes Forpligtelse imod Bezelubstederen ei heller ansees oplyst ved at have Pengene tilrede til Børlens Indfrielse paa Forfaldsdagen, efterfom det hedder, at Børlen ene og alene er udstedt for Indskævnets Regning, hvilket isærbelethed, naar dertil kom, at han lod den discontere og oppebar Bølsbet, ikke kan forstaaes anderledes, end at dens Dækning tilfids skalde falde ham til Last, og at han altsaa, naar Bezeleieren havde præsenteret den for Udstederen, hvilket ikke kunde forbydes ham, og hos denne oppebaaret Bølsbet, var forpligtet til at give Udstederen Godtgjørelse, og denne Forpligtelse kan selvfølgeligen ikke være afhængig af, at Børlen af Udstederen er indfriet ved Forfaldstid, saameget mindre som Udstederen ikke kunde indfri den, førend den blev ham præsenteret, og ikke befriedes ved Mangel af Protest.

Indskævnte har dernæst paaberaabt sig, at Transporten var ulovlig, paa Grund af at Cedenten, efter opgjort Mellemværende med Indskævnte, Intet havde hos denne at fordr. Vel har Citanten nu benægtet dette, og Indskævnte har hverken ført noget directe Beviis for den paaberaabte Afregning eller forelagt Retten noget Regnskab over sit Mellemværende med Cedenten i det Hele, men foruden at der ved det fremlagte Ringsvidue er fremkommen Formodning for, at Forholdet imellem de to Paagjældende ikke var saadant, at Cedenten kunde have Noget tilgode hos Indskævnte, har denne ogsaa henimod Procedurens Slutning uden Benægtelse fra Citantens Side, der har indskrænket sig til i den Anledning at excipere, paaberaabt sig, at Cedenten senere end det omhandlede Mellemværendes Stiftelse havde laant 300 Rbl. af Indskævnte uden Beviis, og da han i 1859 blev krævet for denne Gjæld og i Stebet for at betale den fik et yderligere Laan af Indskævnte paa 500 Rbl., har udstedt Børler for begge Bølsbet og i den Anledning ytret, at han ikke vilde være en Kjeltring, men ogsaa udstede Børl for de 300 Rbl.

Efter disse Data, der altsaa efter Citantens Procedure maae gjælde ligeoverfor ham under denne Sag, i Forbindelse med at Børlens Indfrielse af Cedenten efter Citantens egen Procedure skal være foregaaet allerede i 1857, skjønnes ikke rettere, end at det maa betragtes som afgjort imellem Cedenten og Indskævnte førend Transporten fandt Steb, at Indskævnte ikke skylde Cedenten Noget i Anledning af den i Contrabeviset ommeldte Retshandel.

Citanten har nu vel formeent, at den imellem Cedenten og Cessus muligen stedfundne Afgjørelse ialtsalb ifølge Forordningen af 9de Februar 1798 ikke kan komme i Betragtning ligeoverfor ham, der har taget den transporterede Fordring i Betaling for Gjæld og var uvidenbe om saadan Afgjørelse, men heri kan der ikke gives ham Medhold, da det transporterede Beviis ikke er noget Gjælds-brev i egentlig Forstand, efterfom det ikke indeholder en Erkjendelse af, at Indskævnte var Modtageren det deri ommeldte Pengebølsbet skuldig, hvorvel det af Beviset kan udledes, at Udstederen under visse Eventualiteter vilde blive pligtig at godtgjøre ham denne Sum, og Beviset i alt Fald ikke kan henregnes til den Klasse af Documenter, hvis lette og sikkre Omjætning kan være

af Interesse for Creditvæsenet, saa at Grundene til den paaberaabte Lovbestemmelse her ingen Anvendelse finde.

I Genhold til det Anførte vil Indstævnte blive at frifinde for Citantens Tiltale, og efter Omstændighederne ville Sagens Omkostninger være at ophæve.

Det attesteres, at ingen Overtrædelse af Stempelpapirsløvgivningen forekommer under Sagen“.

Torsdagen den 28de Januar.

Nr. 352.

Advocat Broch
contra

Johan Conrad Bohse eller **Madsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri, Løsgængereri eller Overtrædelse af det ham af
Politiet givne Tilhold samt for Bedrageri.

Nestved Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste August 1863: „Johan
Conrad Bohse eller Madsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar.
Derhos bør han udrede i Erstatning til ovennævnte Restaurateur Zahl-
berg 1 Rdl. 12 Sk. samt endvidere alle af Sagen lovligt flydende
Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Arenhøj, 6 Rdl.
og til Defensor, Procurator Larsen, 5 Rdl. At efterkommes under
Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Octbr. 1863:
„Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og
Defensor her for Overretten, Procurator Simonsen og Præveprocurator
Laksen, betaler Arrestanten Johan Conrad Bohse eller Madsen 8 Rdl.
til hver. Det idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 8 Uger efter
denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes
under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch
og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl.
til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „I denne fra Restved Kjøbstads Exiraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Johan Conrad Bohse eller Madsen tiltales for Tyveri, Løsgænger eller Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold samt for Bedrageri, er det ved hans egen, med hvad der ibrigt er oplyst stemmende Tilstaaelse beviist, at han, der den 12te Mai d. A. blev løsladt af Straffeanstalten i Bridsløjelille, den 16de s. M. under en Samtale i Rosenborg Have med en sig da i Kjøbenhavn opholdende Svenster, Niels Andersen, har af dennes Frakkelomme stjaalet en Portemonnaie, hvori der efter Arrestantens Forklaring var høist 8 à 9 Mk., medens Bestjaalne har angivet dens Indhold til 5 Rdl. Svenst, samt at han den 18de s. M. tilvendte sig en, Tapetmagerhvend Peter Gustav Andersen fra Sverrig, med hvem han paa den Tid deelte Logis i en Kjalder paa Garnisonepladsen, tilhørende Portemonnaie, af Værdi 2 Mk. à 2 Mk. 8 St., tilligemed dens Indhold, som af Bestjaalne er opgivet til 12 à 13 Rdl., men af Arrestanten til i det Høieste 13 Mk. 8 St., ligesom Arrestanten forlod det nyssævnte Logis uden at betale Bærtten, Restaurateur Zahlsberg, hvad han for sit Ophold sammesteds var denne skyldig, uden at det har været hans Hensigt senere at betale denne Skyld, som af Zahlsberg med Samtykke af Arrestanten er ansat til 1 Rdl. 12 St. Fremdeles har Arrestanten den 20de s. M. om Morgenen sneget sig bort fra Rønnebe Kro, hvor han den forløbne Nat havde opholdt sig, i den Hensigt at unndrage sig fra at betale hvad han der var skyldig, til Beløb af 18 St. Samme Dag den 20de Mai har han endelig deels frastjaalet Indsidder Lars Hansens Enke i Kongsted-Borup et i hendes uafslaaede Stue hængende til 3 Rdl. vurderet Sølv-Kommeuhr, der under Sagen er kommet tilstede og tilbageleveret Gierinden, deels under det denne Dag i Restved affolbte Marked tilvendt sig en Bogbinder Olsen tilhørende, som det maa antages paa Disken i dennes Markedsboutik henliggende Portemonnaie, der er vurderet til 1 Mk. og hvori der var 9 Rdl. 3 Mk., som paa 3 Mk. nær ere tilbageleverede denne Bestjaalne. Forsaavidt Arrestanten, som ovenfor bemærket, ogsaa er actioneret for Løsgænger eller Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold, er det oplyst, at han har gjort sig skyldig i dette Forhold derved, at han ikke har efterkommet det ham ved hans Afreise til Sverrig den 13de Mai af Kjøbenhavns Politii under Trusel med Straf for Løsgænger givne Paalæg om, naar han maatte vende tilbage til Kjøbenhavn eller sammes Grund, da ufortøvet at melde sig til Protocollen over mistænkelige Personer.

Efter hvad der saaledes er oplyst, vil Arrestanten, der er født den 24de Marts 1842 og senest ved Criminal- og Politirettens Dom af 9de October 1860 for Tyveri og Bedrageri samt Løsgænger anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. §§ 79 og 43, samt Lov af 3die Marts 1860 § 2 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, hvilken Straf er udstaaet i Overeensstemmelse med Lov af 30te November 1857 § 2, nu være at ansee efter nyssævnte Forordnings §§ 16 og 41, og findes Straffen ved den den 1ste August sidstleden affagte Underretsbdom passende at være fastsat til 8 Aars Lughuusarbejde, hvori den Straf er absorberet, som han paaany vilde være at idømme

efter Lov af 3die Marts 1860. Da nu den indankede Doms Bestemmelse med Hensyn til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, samt den Restaurateur Zahlberg tillagte Erstatning ogsaa billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste".

Nr. 390.

Advocat Hindenburg
contra**Jens Christian Jensen** (Defensor Brock),

for bedrageligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Eyrarets Dom af 8de August 1863: „Tiltalte Murer Jens Christian Jensen af Frederiksberg bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, imod at han udreder de af Actionen flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Eltong, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Melbøla, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 1ste Decbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ipsen og Lihme, betaler Tiltalte Murer Jens Christian Jensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at de af Actionen flydende Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde tilsvares af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande, dog at Actionens Omkostninger, hvorunder de ved Dommen bestemte Salarier, udredes af det Offentlige. Advocaterne Hindenburg og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Vel er det under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Eyraret hertil indankede og imod Tiltalte Murer Jens Christian Jensen for bedrageligt Forhold anlagte Sag ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de isvrigt oplyste Omstændigheder godtgjort, at han, der ved en den 3die November 1861 afstebt, den 11te s. M.

inden nærværende Ret som hans dahavende Bærueting tinglæst Panteobligation havde givet Niels Johansen Panteret for et Laan af 100 Rdl. i endeel specificerede Effecter samt i Alt, hvad han isøvrigt eiede eller maatte vorde eiende, har til Andre deels solgt deels pantsat den største Deel af de ommeldte Effecter, saa at han ved den af Creditor under 6te Januar d. A. foranstaltede Executionsforretning ifkun fandtes i Besiddelse af Effecter til en Bueringssum af 46 Rdl. 4 Mk. og Creditor saaledes ikke erholdt fuld Dækning. Men da Creditor havde forspømt at lade Pantebrevet, esterat Tiltalte var flyttet til Frederiksberg, hvilket efter hans Paastand, der besværes ved et Vidnes Forklaring, skete den 15de September f. A., og i hvert Fald maa antages skeet senest i Begyndelsen af October, tinglæse i rette Tid ved søndre Virks Ret, idet Pantebrevet først den 5te November næstefter blev tinglæst ved bemeldte Ret, og Pantfættningen saaledes var traadt ud af Kraft paa den Tid, de af Tiltalte foretagne Dispositioner foregik — hvorved bemærkes, at det ikke er oplyst, at Tiltalte, medens Panteretten endnu bestod, har disponeret over de pantsatte Effecter — vil han for de af ham foretagne Dispositioner ikke kunne dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, og da her overhovedet efter det under Sagen Oplysse ikke er Føie til at antage, at Tiltalte har handlet i svigagtig Hensigt, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er frifunden for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger. Bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste“.

Fredagen den 29de Januar.

Nr. 367.

Statsraad Salicath

contra

Jens Hansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have udgivet et Adresskort for en Pengefeddel og for Bedrageri.

Kolding Kjøbstads Extraretsdom af 13de Juli 1863: „Arrestanten Jens Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder han og de af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Kralund, 5 Rdl. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Dahl, 4 Rdl. Alt efterkommes under Afseerd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Septbr. 1863: „Tiltalte Jens Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, men isøvrigt for Actors videre Tiltale fri at være. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl.

og til Defensor sammesteds 5 Rdl. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

Idet Højesteret ikke finder, at der er tilstrækkelig Anledning til at anfæse Tiltalte for det Forhold, for hvilket han i den indankede Dom er belagt med Straf, da det navnlig ikke tør statueres, at han ved at pantsætte Obligationen af 24de Juni 1857 har tænkt sig, at dette kunde medføre, at Peder Knudsen kunde komme til at udrede et større Beløb, end der til Næst skyldtes efter samme, vil Tiltalte, da man iøvrigt bifalder den ommeldte Dom, i Henshold til de deri anførte Grunde, i det Hele være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Jens Hansen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stånde. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag sigtes Tiltalte Jens Hansen for at have udgivet et Adresskort for en Pengeseddel og for Bedrageri.

Ifølge den af Gaardmand Ole Sørensen Damkjær afgivne beedigebe Forklaring var han den 4de Mai d. A. taget til Kolbing med Tiltalte for at faae et Paan paa 20 Rdl., som Tiltalte havde lovet ham, berigtiget, og efterat de i Forening havde været inde paa et Par Værtshuse, og Damkjær dernæst havde kjøbt det fornødne stemplede Papir, skrev Tiltalte i Værtshuusbolber Søren Gjelballes Locale en Vexel paa 20 Rdl., hvorhos Damkjær understrev Paategningen om Vexlens Antagelse, uagtet han endnu ikke havde faaet Valuta for samme; men da han nu visde have Pengene af Tiltalte, holdt denne ham hen med Snak om, at han nok skulde faae dem; da Tiltalte derpaa gif over paa Anders Madsens Værtshuus, fulgte Damkjær efter ham og pressede paa ham, at han skulde betale ham Vexlens Beløb, hvorpaa Tiltalte af sin Legnebog fremtog og leverede ham en sammenkrøllet Seddel, hvilken Damkjær, uden at aabne den eller nøiere at undersøge den, anmeldte Værten om at bytte, og da Værten, der ikke saae paa Sedlen, nægtede at kunne bytte den, gif Damkjær ind paa det tætved liggende Apotek for at faae Sedlen byttet. Her viste det sig imidlertid, at Sedlen ikke var nogen Pengeseddel, men et af Klædehandler

Emil Uhde i Kjøbenhavn udslebt Adresskort, der isvrigt i Format, Farve og Tryk har nogen Lighed med Nationalbankens Lyvbalersedler, og Sedlen blev derfor anholdt af Apothekeren, af hvem den senere er afleveret til Retten. Efter Damkjærs Forklaring gif han fra Apotheket tilbage til Anders Madsens Værtshuus og opfordrede Tilstalte til at gaae med ind paa Apotheket og kjende sig ved Sedlen, og Tilstalte fulgte ogsaa med ham ud af Værtshuset, men løb derpaa fra ham.

Tilstalte har vedholdende benægtet at have leveret Damkjær den ommeldte Seddel eller overhovedet at have været i Besiddelse af denne, og vel have flere Vidner edelig forklaret, at Damkjær — som det maa antages, efterat han havde været inde paa Apotheket — som tilbage til Anders Madsens Værtshuus og foreholdt Tilstalte, at denne havde givet ham en falsk Seddel, uden at det efter Vidnernes Forklaringer kan antages, at Tilstalte — der var noget beruset — bestemt har modtaget Saabant, samt at Tilstalte indrømmede at have givet Damkjær en Fembalerseddel eller en Lyvbalerseddel, og at Damkjær forlangte, at Tilstalte skulde gaae med ind paa Apotheket for at kjendes ved Sedlen, hvorpaa begge gif sammen op af Værtshuuskjælderen, hvorhos et Vidne edelig har udsagt, at Tilstalte ved en tidligere Leilighed har forøgt til Vidnet at udgive en Seddel af et lignende Udseende, ligesom det og taler imod Tilstalte, at han, der har erkjendt at være taget til Kolbing med Damkjær for at ordne et Laan af 20 Rdl., som han havde lovet denne, og at have modtaget den ovennævnte Bægel af Damkjær uden at give Valuta for samme, efter Sagens Oplysninger var saa godt som ganske blottet for Penge den paagjældende Aften; men det kan dog ikke imod Tilstaltes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ovenomhandlede Forhold, og han vil derfor, forsaavidt denne Deel af Sigteisen angaaer, være at frifinde, efter Omstændighederne dog ifkun for Actors videre Tilsale.

Hvad dernæst angaaer Sigteisen for Bedrageri, da er det ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at efterat der paa en af Huusmand Peder Knudsen af Skjærbæk til Tilstalte under 24de Juni 1857 udslebt Panteobligation for et Laan af 100 Rdl. var blevet afbetalt 50 Rdl., uden at dette Betsøb var blevet afkrebet paa Obligationen, har Tilstalte den 29de Januar d. A. overdraget bemeldte Obligation som haandsfaet Pant til Kjøbmand J. Deleuran i Fredericia til Sikkerhed for Stadsløss Betaling af et Betsøb paa 50 Rdl., hvorfor han bemeldte Dag udslebt Beviis til Deleuran, uden at Tilstalte omtalte, at der var afdraget 50 Rdl. paa Obligationen. Bemeldte Kjøbmand Deleuran har derhos forklaret, at Tilstalte, da han senere, den 15de Februar d. A., erhøbt et yderligere Laan hos Deleuran, for hvilket han pantsatte et ham tilhørende Gjælds-brev paa 23 Rdl., mundtlig henviste ham til den ovennævnte Panteobligation paa 100 Rdl. som yderligere Sikkerhed for dette Laan, hvilken Henvisning navnlig bestemte Deleuran til at bevilge Laanet; men for Rigtigheden af denne sidste Forklaring, der er modtaget af Tilstalte, er der imidlertid ikke tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis. Det kan nu vel ikke stateres, at Tilstalte ved den ovennævnte af ham vedgaaede Fremgangsmaade har gjort sig skyldig i noget egentligt Bedrageri, idet han navnlig ifølge det Anførte ikke har erhøbt et større Betsøb tillæns paa Obligationen, end han af dennes Paalydende virkelig havde tilgode; men hans ommeldte Fremgangsmaade findes dog at maatte betragtes som et misligt Forhold, navnlig ligeoverfor Peder Knudsen, der ved den uden hans Vidende skete Overdragelse af Obligationen udsattes for at komme til at betale dennes fulde Paalydende, uagtet han, som anført, allerede tidligere havde betalt Halvdelen af dette, og for dette Forhold vil Tilstalte være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 50 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Om Erstatning bliver der ikke Spørgsmaal under Sagen“.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 48.

Den 12te Februar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 29de Januar.

Nr. 386.

Statsraad Salicath

contra

Jens Christian Nielsen, ogsaa kaldet **Munk** (Defensor Hindenburg), for attenteret Røveri og for volbeligt Overfald.

Læssø Birkis Extrarets Dom af 24de Septbr. 1863: „Arrestanten Jens Christian Nielsen, ogsaa kaldet Munk, bør henlægges til Forbedringshumsarbejde i 18 Maanedes. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 7 Rdl., og til Defensor, Procurator Logstrup, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 16de Novbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at staude, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Tsaacsen og Proceprocurator Hasting, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den flete Indstævning forelægger Høiesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indaankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Christian Nielsen, ogsaa kaldet Munk, sigtes under nærværende Sag for Attentat paa Røveri og for voldeligt Overfald.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Eagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at efterat Arrestanten Søndagen den 5te Juli d. A. 2 Gange om Morgenen havde været i Mad. Bodholts Gjæstgivergaard paa Læss, og han derpaa ved Middagstid, da han igjen indfandt sig der, efter sin Forklaring for-gjæves havde bedet om Brød og Brændeviin og dernæst forlangt Nøglen til Boutiken, hvilket ligesledes nægtebes ham, ksluete han omtrent en Time senere at gaae tilbage til Gæstgivergaarden og forlange Nøglen til Boutiken, og han gik derfor igjennem Skjæntestuen og Kjøkkenet ind i Sovokammeret, hvor Mad. Bodholt tilligemed en Pige var tilstede. Efter de af Mad. Bodholt og hendes 2 Piger afgivne Forklaringer forlangte Arrestanten derpaa Nøglen til Boutiken, og da nu Mad. Bodholt, der efter sin Forklaring ikke vidste, hvad Brug han vilde gjøre af Nøglen, nægtebe at lade ham faae Nøglen, som han antog at hun havde i Lommen, begyndte han — som han har udsagt, for derved at bevæge hende til at udlevere Nøglen — uden videre Anledning fra hendes Side at slaae hende i Hovedet og paa Kroppen med en medbragt Egtræes Stok, hvis ene Ende var ombøiet i et rundt Haanbtæg, og som paa det Tykkeste var en Tomme i Diameter, idet han maa antages at have taget Stokken i den tynde Ende og slaacet med den krumme Ende af Stokken, uden at han, som han har udsagt, da han først var bleven ophidset, tænkte paa, hvor Slagene saldt, og da Mad. Bodholt, der er i en Alder af 69 Aar og ikke hurtig nok kunde undløbe, flygtede for ham gjennem Haven og ud paa Marken, omtrent 30 Alen fra Huset, fulgte han efter hende og vedblev uafslædelig at slaae hende med Stokken, meest i Hovedet, indtil Politimesteren kom tilstede og Arrestanten blev anholdt, og har Mad. Bodholt formeent, at hun saaledes nok har faaet over 20 Slag. Arrestanten har udsagt, at han ikke, da han begav sig til Gæstgiver-gaarden, havde foresat sig at anvende Vold imod Mad. Bodholt, samt at han ikke heller havde videre tænkt over, hvad han vilde bruge Nøglen til, samt at han dog ikke vilde have brugt den til dermed at aabne Boutiken og selv tage Barer, hvorefter han forlangte Nøglen, fordi hun ikke længere havde Brug for den, naar hun ikke vilde sælge Brændeviin, og han synes, at hun havde fortjent at komme af med Nøglen, da hun vilde skjænke for Andre og ikke for ham. Ved den af en Jordemøder samme Dag og senere af Districtslægen den 12te Juli foretagne Undersøgelse af de Mad. Bodholt — der havde lidt et stort Blødtæg — tilføiede Læsioner fandtes paa Hovedet, foruden et Par ubetydelige Excoriationer, 3 større Saar, nemlig 1 paa høire Side af Hovedet af ca. 2 $\frac{1}{2}$ Tommes Længde, gaaende bagfra fortil, og paa venstre Side af Hovedet 2 Saar af ca. 1 $\frac{1}{4}$ Tommes Længde hvert for sig, og endvidere paa venstre Kind en Sugillation af ca. 1 $\frac{1}{2}$ Tommes Udstrækning fra Diets forreste Rand til ydre Nieuwinkel, samt temmelig udbredte Sugillationer paa begge Skulderregioner, af hvilke 1 tilspindelende havde været vikragt ved et med Kraft ført Slag; endelig fandtes der ogsaa Sugillation paa venstre Haands Dorsalside og 3 af

sammes Fingre, hvorhos der paa Epibsen af høire Haands Mellemfinger var en Læsion med Tab af ca. 1 Linie af Neglens forreste Rand. Districtslægen har derhos udtalt, at paa Grund af Patientens gode universelle Tilstand og Stedet, hvor den udsøvede Vold har truffet Hovedet, lod der sig med Grund formode, at der ingen Fare vilde være at befrugte for Patienten. Efter en følgende Lægeerklæring af 20de September d. A. vare Sugillationerne da ikke kjendelige mere, og Saarene paa Hovedet fuldkommen helede, idet de alene havde efterladt nogen Omhed ved Tryk med Haanden, hvorhos Lægen har udtalt, at det vel ikke er usandsynligt, at den Sindsstemning, hvori Mad. Bodholt, der i høi Grad lider af Moderisge, ved den omhandlede Leilighed er bragt, kan have bidraget til at fremkalde betydelige hysteriske Anfald, men at der ingen Grund er til at antage, at de ommeldte Læsioner ville vedblive at have nogen stabelig Indflydelse paa hendes Heltredstilsstand. Mad. Bodholt har skaffet Krav paa Erstatning for Kuur samt Svie og Smerte.

Endvidere er det oplyst, at efterat Arrestanten nogle Dage før Oversaldet stete paa Mad. Bodholt havde indfundet sig hos hendes Søn, Handelsmand Christian Bodholt af Byrum, og anmodet denne om at skrive et Brev for ham, hvilket Bodholt vægrede sig ved — ved hvilken Leilighed Arrestanten efter Bodholts Forklaring skjældte ham ud, og da Bodholt derpaa vilde sætte Arrestanten ud, rendte Hovedet ind imod Livet paa Bodholt, som derpaa kaste ham overende og fik ham udenfor, medens Arrestanten derimod har udsagt, at Bodholt, uden Anledning fra hans Side, kaste ham i Gulvet — fik Arrestanten, der efter sin Forklaring var ophidset og vred paa Bodholt i Anledning af det Forefaldne, da Bodholt, som det maa antages nogle Timer senere, kom gaaende paa Veien, medens Arrestanten arbejdede paa en Mark i Nærheden, lyst til at faae fat i Bodholt igjen, og skjældte ham ud samt rendte henimod ham, idet Arrestanten, der havde været ved at spise en Mellemmad, havde en oplukket Føldekniiv med et spidst skarpt Blad i Haanden. Efter den af Bodholt edelig afgivne, af 2 Vidners Udsagn bestyrkede Forklaring slog Arrestanten derpaa efter Bodholts Hoved, hvilket han efter Bodholts Udsagn gjorde med Kniven, men Bodholt asparerede imidlertid Slaget, saa at det ramte ham paa Skulderen, hvorimod Arrestanten har kenægtet at have slaaet Bodholt og alene vil have taget fat i denne; da Bodholt derpaa havde taget fat i Arrestanten for at holde ham fra sig og navnlig holdt fast paa den Haand, hvori han havde Kniven, samt kaste ham til Jorden, fik Bodholt under denne Brydning 3 Saar i Ansigtet, nemlig paa den ene Side af Hagen, bag Øret og over Øiet, hvilke Saar dog efter det ene Vidnes Forklaring maae antages at være bidragte ham derved, at Arrestanten — der efter sin Forklaring, da han af Bodholt var kastet omkuld, havde lukket Kniven — medens han laa paa Jorden, havde slaaet eller kradsat Bodholt i Ansigtet. De ommeldte Saar bløede noget, men vare dog efter Bodholts Forklaring af ringe Betydning og helede uden Lægehjælp.

Endelig er det oplyst, at da Arrestanten samme Dag, Oversaldet paa Mad. Bodholt fandt Sted, om Morgenen paa Landeveien traf Gaardmand

Jens Christian Jensen eller Østerby, der med sin Kone kom kjørende, standsede Arrestanten, der vil være bleven fornærmet af Østerby ved nogle tidligere Feiligheder, Hestene, idet han paastod at ville tale med Østerby, og da denne var staaet af Vognen, slog Arrestanten ham med Stokken over Ryggen, hvorpaa han gik sin Vej. Efter Arrestantens Forklaring havde Østerby, inden Arrestanten slog ham, truet Arrestanten med Pibstø, men efter den af Østerby og Husfru samt et Vidne afgivne Forklaring havde Østerby ved den ommeldte Feilighed ikke nogen Pibstø i Haanden, ligesaa lidt som han isøvrigt kan antages at have givet Aulebning til den udøvede Vold.

Under Sagens Foretagelse for Extradetten har Arrestanten udsagt, at han har udført Overfaldet paa Mad. Bodholt under Indvirkning af Eindsygdhed, tilbeels fremfaldt ved Næringsforg; men efter Sagens Oplysninger i det Hele er der ikke Høie til at ansee ham for utilregnelig. Medens nu Arrestanten — der under en mod ham for Opsætighed mod Politiet anlagt Sag ved Overrettens Dom af 14de December 1846 er frifunden for Actors Tiltale, og som i 1849 har været under Undersøgelse som mistænt for Voldtægt, uden at Sag dog i saa Henseende blev anlagt, men isøvrigt ei sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — ikke under nærværende Sag vil kunne idømmes Straf for den ovennævnte af ham mod Østerby udøvede Vold, der efter sin Bestaffenhed ikke kan ansees offentlig Paatale undergIVEN, vil han derimod efter det Anførte for den af ham mod Mad. Bodholt og Christian Bodholt udøvede Vold, med Hensyn til hvilken Bestemmelserne om Angreb paa sagesløs Mand ville komme til Anvendelse, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 9 jfr. § 3 sidste Led, idet der, hvad angaaer Overfaldet paa Mad. Bodholt, endvidere vil være at tage Hensyn til Grundsetningerne i Forordningen af 11te April 1840 § 34 jfr. § 80, hvorhos bemærkes, at der, forsaavidt angaaer Overfaldet paa Christian Bodholt, ikke findes Grund til at bringe Forordningen af 4de October 1833 § 4 til Anvendelse, da der efter Sagens Oplysninger ikke er tilstrækkelig Høie til at antage, at Læstionerne ere blevne tilføiede med den ovennævnte Kniv, eller at Arrestanten isøvrigt har brugt denne mod Chr. Bodholt, og findes Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, at maatte bestemmes til saadant Arbejde i 2 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Mandagen den 1ste Februar.

Nr. 379.

Statsraad Salicath
contra

Heinrich Eichert (Defensor Bungen),

der tiltales for Dvafsalveri og ulovlig Handel med Medicamenter.

Rudfjording Extradets Dom af 7de April 1863: „Tiltalte, Strædermester Eichert bør for det af ham begaaede Dvafsalveri bøde en Mulet

af 15 Rdl. til Rudsjøbing Kjøbstads Fattigtaske og for ulovlig Handel med Medicamenter til samme Byes Kæmmerkasse 5 Rdl. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Rasmussen, med 8 Rdl. og til Defensor, Procurator Boesgaard, med 5 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom af 3die Novbr. 1863: Tiltalte, Strædermester Heinrich Eichert af Rudsjøbing, bør til Rudsjøbing Kjøbstads Fattigtaske bøde 110 Rdl. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procurator From og Cancelliraad Nyholm for Overretten betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. De idømte Mulcter at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Efter hvad der foreligger om Bestaffenheden af de under Sagen omhandlede Præparater af den saakaldte „Waldwolle“, stjømmes det ikke, at der er Hjemmel til at betragte deres Forhandling som et Indgreb i den Apothekerne tilkommende Eneret til at forhandle visse Varer. Tiltalte vil altsaa ikke for disse Præparaters Forhandling kunne anses efter Forordningen af 4de December 1672. Da der derhos efter den Maade, hvorpaa Actionsordren er affattet, ikke er Spørgsmaal om at ansee Tiltalte for ulovlig Handel efter Lov af 29de December 1857, og Tiltalte, efter hvad der er statueret med Hensyn til Bestaffenheden af Præparaterne af den saakaldte „Waldwolle“, ikke heller kan drages til Ansvar for at have ladet en Patient, som han efter en Læges Ordination indgned med „Waldwolle“-Olie, nyde nogle Draaber „Waldwolle“-Liqueur i en Snaps Brændeviin, vil han i det Hele være at frifinde for Actors Tiltale, og findes efter Omstændighederne Actionens Omkostninger at burde udredes af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Heinrich Eichert bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom bestemte Salairer samt i Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret 20 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende, fra Rudsjøbing Kjøbstad indankede Jusuitsag ved Tilstaltes Tilstaaelse og de øvrige foreliggende Omstændigheder er oplyst, at Tilstalte har handlet med forskellige Præparater af Baldwolle, hvilke efter den af Sundhedscollegiet afgivne Erklæring maae betragtes som Lægemidler, vil han efter Forordningen af 4de December 1672 § 30 være at ansee med en Mulct af 100 Rdl. til Kjøbstadens Fattigkæsse. Paa samme Maade er han overbevist at have gjort sig skyldig i Dvafsalveri, idet han nemlig et Par Gange daglig har labet en Patient, hvem han efter en Læges Raad 2 Gange daglig indgæb med Baldwolle-Olie, nyde nogle Draaber Baldwolle-Riqueur, der maa henføres til de ovenomtalte Lægemidler, i en Snaps Brændeviin, uden at Lægen havde givet nogen Anledning dertil; thi forsaavidt Tilstalte vil have antaget det for Lægens Mening at overlade til Tilstalte, hvad der skulde bruges, da Tilstalte bedre maatte kjende Saa-dant, findes han ikke at have haft Føie til at antage dette. For dette Dvafsalveri vil Tilstalte være at ansee efter Forordningen af 5te September 1794 § 5 og Lov af 3die Marts 1854 med en Mulct, som efter Omstændighederne bestemmes til 10 Rdl. og tilfalder ovennævnte Kasse.

Bytingsdommen, ved hvilken Tilstalte for ulovlig Handel med Medicamenter er anset med en Mulct af 5 Rdl. til Ræmnerkassen og for Dvafsalveri med en Mulct af 15 Rdl. til Fattigkassen, vil altsaa blive at forandre overensstemmende med det Anførte“.

Nr. 92.

G. de Lagarde (Sagen)

contra

Politimester Peter Schönfeldt Seidelin (Sagen)

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 94. **Salomon Pereira og Abraham G. Pretto**, som Participanter i det under Liquidation værende Handelsfirma **Pereira, Pretto & Comp.** (Ingen)

contra

Procurator **Gad**, som substitueret Fuldmægtig for Huset **Da Costa, Noalto & Comp.** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 95. **Salomon Pereira og Abraham G. Pretto**, som Participanter i det under Liquidation værende Handelsfirma **Pereira, Pretto & Comp.** (Ingen).

contra

Procurator **Gad**, som substitueret Fuldmægtig for Huset **Da Costa, Noalto & Comp.** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade mødetil bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 96. **Salomon Pereira og Abraham G. Pretto**, som Participanter i det under Liquidation værende Handelsfirma **Pereira, Pretto & Comp.** (Ingen)

contra

Procurator **Gad**, som substitueret Fuldmægtig for Huset **Londe Als, Baillie van den Abela & Comp.** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 97. **Salomon Pereira og Abraham C. Pretto**, som Participanter i det under Liquidation værende Handelsfirma Pereira, Pretto & Comp. (Ingen).

contra

Procurator Gad, som substitueret Fuldmægtig for Huset

A. Moccatta & Comp. (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale fiirsindstyve Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 380.

Justitsraad Bunzen

contra

Johan Jørgensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for uteerligt Forhold og for at have mishandlet sin Hustru.

Meerløse og Ludsø Herredets Extradets Dom af 20de August 1863: „Arrestanten Johan Jørgensen bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 22de December 1839. Saa bør han og at udrede alle af Actionen løbligt flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Arboe, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Christensen, 4 Rdl. Alt eftertommes uuder Udferd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Novbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Maag og Westrup, betaler Arrestanten Johan Jørgensen af Dndløse 5 Rdl. til, hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de under denne Deel af Sagen anførte Grunde

Kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Meerløse og Lubse Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Fattiglem Johan Jørgensen af Dndløse Hospital for at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold samt i Mishandling af sin Hustru.

Foreløbigen bemærkes, at Arrestanten, der er noget over 80 Aar gammel, og ifølge Høiesterets Dom af 18de April 1822 for Indbrudstyveri var anseet med Straf af Ragsrygning og Hensættelse paa Livstid i Kjøbenhavns Fæstning, blev ved allerhøieste Resolution af 22de December 1839 skjænket Friheden blandt Andet paa Vilkaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ei medfører større Straf, igjen uden videre Dom vilde blive indsat til Fæstningsarbeide paa Livstid.

Hvad nu først angaaer Eigtelsen for uteerligt Forhold, maa det ved 2de Vidners beedigede Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten ikke har benægtet, ansees beviist, at han den 24de Mai d. A. har havt en 7 Aar gammel Pige inde i sin Stue, hvor hun laa tværs over Sengen med opsmøgede Klæder og Under-troppen ialtsalb tilbeels blottet, samt at han stod imellem hendes Been, hvorimod det ikke er tilstrækkeligen oplyst, om hans Beenklæder vare nedknappede, og om han foretog sig videre.

Ligesom bemeldte Pige har forklaret, at Arrestanten den foregaaende Dag havde viist en lignende Udfærd imod hende, idet han navnlig havde løstet hendes Klæder op over Maven og da, efterat have opknappet sine Beenklæder, lagt sig over hende samt, som det hedder, knuget hende, saaledes have ogsaa Arrestantens egne Døtre, der ere i en Alder af respectiue 17 og 13 Aar, forklaret, at han, da de vare mellem 6 og 8 Aar gamle, har brugt et lignende uteerligt Forhold imod dem, og har endelig en Pige ved Navn Ane Kirsiine Christensen, der er arresteret for formeentlig begaaet Tyveri og Deelagtighed i

Udspeaafættelse, udsagt, at Arrestanten, da hun forinden sin Confirmation engang kom ind til ham for at kjøbe Hvedebrød, lagde hende, efterat have afslukket Døren, tværs over Sengen, idet han tog Stjærterne op paa hende, men atter slap hende, da hun gav sig til at strige, og hans egne Børn kom til.

For det ovenanførte Forhold imod hans tvende Døtre som ogsaa det nysnævnte imod Ane Kirstine Christensen er der imidlertid ikke imod hans Benægtelse fremkommet tilfredsælligt Beviis, saa at alene den af ham den 24de Mai b. A. mod det 7 Aar gamle Pigebarn viste Udfærd kan ansees beviist.

Naar Arrestanten dernæst er sigtet for Mishandling af sin Hustru, har han, der sees i længere Tid at have levet i flet Forstaaelse med hende, som har Ophold i samme fattighuus, som han, vedgaaet oftere at have slaaet hende deels med Haanden, deels med en Kjæp, hvorpaa han støtter sig, ligesom det og er oplyst, at han engang for flere Aar siden har kastet hende, medens hun sad paa en Stol, et Kæb om Hovedet og trukket hende ned paa Gulvet samt slaaet hende med Kæbet i Ansigtet.

For det sidstnævnte Forhold maa Arrestanten ansees straffylbig efter L. 6—5—7 og Forordningen af 4de October 1833 § 23, ligesom han ogsaa ved det ovenfor oplyste usædelige Forhold er incurreret Strafsansvar. Han vil derfor, som og statueret er ved den indankede den 20de August sidstleden assagte Underretsbom, være at dømmes til at behandles overeensstemmende med den ovennævnte allerhøieste Resolution af 22de December 1839.

Da nu Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 358.

Justitsraad Bunchen

contra

Mariane Philipsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Dugang med Hittegods.

Roeskilde Kjøbstads Egtrets Dom af 2den Octbr. 1863: „Arrestantinden Mariane Philipsen bør henseendes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa udreder hun og alle med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Sørensen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Walløe, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Octbr. 1863: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Justitsraad Nyegaard, betaler Arrestantinden Mariane Philipsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretts Dom bør ved Magt at staae. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende, fra Koeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ved Arrestantinden Mariane Philipsens egen med hvad der ivoirigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse er beviist, at hun den 16de August d. A. har fra en Gaardsplads i bemelte Kjøbstad stjaalet en til 1 Rdl. vurderet Fruentimmerkjole, samt at hun har gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, idet hun har vedgaaet paa Hoveblandeveien mellem Koeskilde og Frederikshund samme Dag at have fundet en til 3 Mk. vurderet Vest, som hun ikke oplyste, men gav til sin Fader, maa det billiges, at hun, der er født den 22de Juni 1832 og ifølge Domme affagte den 4de October 1854 og 2den September 1857 respectue inden Koeskilde Kjøbstads Extraret og Høiesteret er straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og 1 Aars Forbedringshuusarbejde samt for Lægøngeri ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 6te December 1859 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, nu ved den den 2den October sidstleden affagte Underrettsdom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. §§ 58, 79 og 22, og at Straffen under Tæt er bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

Da nu bemelte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger oglaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 394.

Advocat Heinrichsen

contra

Andreas Petersen (Defensor Bunzen),

der tiltales for Forfalskning af et Document.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 21de Juli 1863: „Tiltalte Andreas Petersen af Obbejær bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ferslev, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Høstrup, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 16de Novbr. 1863: „Tiltalte Andreas Petersen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Proceprocurator Fasting, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Den under Sagen omhandlede, af en autoriseret Dyr læge udstedte Attest, der af Tiltalte, saaledes som i den indankede Dom rettelig antaget, er forfaldet, findes efter dens Bestaaffenhed og navnlig det Diemed, hvori den skulde bruges, ikke at kunne henføres til eller stilles ved Siden af de i 2det Led af Forordningen af 11te April 1840 § 62 omhandlede Documenter; derimod vil Tiltaltes Straf være at bestemme efter nyssævnte Paragraphs 3die Led, sammenholdt med § 64 sidste Led samt Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, og derefter at fastsætte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Andreas Petersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at staae. I Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Gaardmand Andreas Petersen sigtes under nærværende Sag for Forfalskning af et Document.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at da Tiltalte, der havde paataget sig for Jerne og Skabs Udrebningsdistrict at holde Districtshesten Nr. 754, som var tilbeet 2det Artilleriregiment, skulde stille en ny Hest for den Hest, der var indsat i dette Nummer, men som formebest sin Alder skulde udgaae i Foraaret d. A., og Tiltalte havde erhvervet en Attest fra Dyr læge Fesling om Bestaaffenheden af den Hest, som han ønskede antagen istedetfor den ældre, og i hvilken Attest Hestens Alder var angivet til 3 Aar, har Tiltalte uden Feslings Videnbe i denne Attest forandret det Tal, der angav Hestens Alder, fra 3 til 4, og derefter indsendt Attesten til Amtet, ledtaget af et til 2det Artilleriregiment stilet og den 29de Mars d. A. dateret Andragende om, at den i Attesten betegnede

Hest, som han i Andragendet har angivet at være 4 Aar gammel, maatte, uagtet den manglede et Aar i den Alder, som de Heste, der stilles som Districts-hest, skulle have, blive antagen isædedfor Districtshesten Nr. 754. Tiltalte har nu ogsaa erkjendt, at den Hest, som han agtede at stille, iffe paa den Tid, da han indsendte det ommeldte Andragende, var 4 Aar gammel, og at han har foretaget den ommeldte Forandring i Dyrslægens Attest for derved at bevirke, at den deri ommeldte Hest kunde blive antagen isædedfor den ældre Districtshest, men han har paaberaabt sig, at Hesten da var henved $3\frac{1}{2}$ Aar gammel, og at den saaledes, naar den til Efteraaret blev fremskillet til Besigtigelse for Sessionen, vilde være henved 4 Aar, ligesom og at den, naar den næste Foraar blev skillet til Tjeneste ved Regimentet vilde være henved $4\frac{1}{2}$ Aar gammel, og det maa derhos mærkes, at Tiltalte i det Andragende, hvorved han indsendte den ommeldte Attest til Regimentet, har under Paaberaabelse af, at den ældre Hest Nr. 754, skjøndt den var ansørt at være 16 Aar gammel, dog efter hans Kjendskab til den kun var 15 Aar gammel, anholdt om, at det maatte tillades ham, saafremt Hesten skulde indsendes til Tjeneste, at møde med begge Heste, for at Regimentet selv kunde bedømme dem. Tiltalte har derhos i et til Overretten indgivet Andragende ansørt, at han, da han foretog den ommeldte Forandring i Attesten, iffe havde nogen Forestilling om, at han derved kunde paabrage sig Strafsansvar, og at der iffe derved kunde paabrages nogen Anden end ham selv Tab. Da det imidlertid af Tiltalte er erkjendt, at han har foretaget den nævnte Forandring i Attesten, for ved den urigtige Angivelse af Hestens Alder at bevirke dens Antagelse isædedfor den ældre Hest, vil Tiltalte iffe kunne undgaae Strafsansvar for sit Forhold i den ommeldte Henseende, men han maa herfor blive at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 62 2det Led og 64 sidste Deel, og Straffen for Tiltalte, der efter fremlagt Døbeattest er søbt den 15de Marts 1794, og om hvem det iffe er oplyst, at han tidligere har været straffet, findes efter de nævnte Lovbestemmelser, jfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 passende at kunne fæstnes til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 40 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten blive at tillægge i Salair hver 5 Rbl., vil Underrettsbommen være at fribjætte“.

Tirsdagen den 2den Februar.

Nr. 370.

Advocat Heinrichsen

contra

Carl Frederik Christiansen (Defensor Hanssen),

der tiltales for Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 16de Mai 1863: „De Tiltalte, Skræder Andreas Peter Andersen og Smed Carl Frederik Christiansen bør hver især at henfættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejds-

anstalt i 90 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver. samt Hof. og Stadskrettens Dom af 18de Septbr. 1863: „Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salaire til Actor og Defensor, Procurator Nyegaard og Procecurator Seidelin, betaler Tiltalte, Smed Carl Frederik Christiansen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof. og Stadskrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Odense Herreds Politiret hertil indankede og imod Tiltalte Smed Carl Frederik Christiansen for Betleri anlagte Sag er han ved egen Tiltaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste overkeriist om at have gjort sig skyldig i det ham paafsigtede Forhold, idet han nemlig saavel den 28de April d. A. i Forening med en i 1ste Instants Medtiltalt, for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, har været inde i 3 Gaarde i Biskorup og tilbetlet sig Mad, som i afvigte Vinter paa forskjellige Steder tilbetlet sig Fløst.“

Tiltalte, der er født den 16de October 1837, og tidligere ifølge Høiesterets Dom af 17de November 1858 for Indbrud har været anset med 6 Aars Forbedringshussarbejde, — hvilken Straf dog ved kongelig Resolution af 21de December s. A. nedsattes til 1 Aar —, samt ifølge Odense Herreds Ertrarets Dom af 2den August 1860 for Tyveri 2den Gang begaaet samt Betleri har været anset med lige Straf i 2 Aar, er saaledes nu ved den indankede Dom retteligen anset efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, jfr. § 1, og da Straffen findes passende bestemt til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, samt da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger for Tiltaltes Bedkommende ligeledes billiges, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste“.

Nr. 392.

Advocat Hansen
contra

Christen Jensen eller Christen Virklund (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Silkeborg Virks Extrarets Dom af 3die Novbr. 1863: „Tiltalte Christen Jensen ogsaa kaldet Christen Virklund af Silkeborg bor hen-sættes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Zilian, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Hvidt, 3 Rdl. At efter-kommes under Udfærd efter Loven“.

Riborg Landkoverrets Dom af 7de Decbr. 1863: „Underrets-dommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Fasting og Procurator Faber, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landkoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Christen Jensen ogsaa kaldet Christen Virklund, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godt-gjort, at da han den 14de September d. A. om Eftermiddagen paa G. Jensens Bæretshuus i Silkeborg havde sat sig ved Siden af Fabrikarbejder Christen Mikkelsen, der fort før havde havt sin Pengepung og sine Penge fremme paa Bordet, og Arrestanten ved tilfældig at see ned i hans Frakkelomme saae Pengepungen i denne, hvorved han efter sin Forklaring fik Lyst til Pengene, lod han, ubemærket af Chr. Mikkelsen, sin Haand gaae ned i hennes Lomme og be-mægtigede sig saaledes Pungen, hvori der maa antages at have været circa 4 Rdl. 3 Mk., og med hvilken Arrestanten derpaa bortførte sig. Penge-pungen, der er ansat til en Værdi af 1 Mk., er ikke kommen tilstede under Sagen, hvorimod der af Pengebøvelset ved Anholdelsen blev foresundet i Arre-stantens Besiddelse 3 Rdl. 4 Mk. 9 Sk., der ere blevne udleverede til Be-sjæerne, som forøvrigt har frasatbet Erstatningskrav.

Arrestanten har forklaret, at han ved den ommeldte Leilighed var svirende, men efter Sagens Oplysninger er der ikke Høie til at antage, at han har været beruset i nogen Tilregnelighed ubeslukkende Grad, og da han tidligere ifølge Høiesherets Dom af 28de Juli s. A. har for 2den Gang begaaet Tyveri været straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i et Aar, maa det billiges, at han for det ham nu overførte Forhold er ved Underrettsdommen anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 15, og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste"

Denne Tidende indeholder alle af Høiesheret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmiefer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ngentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 49.

Den 19de Februar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæksion.

Tirsdagen den 2den Februar.

Nr. 376.

Advocat Hindenburg
contra

1) Levin Israæl og 2) Bolette Cohn, Israæls Hustru, (Defensor Hansen), der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri og Nr. 2 for Meddeelagtighed i Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de Juli 1863: „Tiltalte Nicke Philip Cohn bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Levin Israæl, Bolette Cohn, Israæls Hustru, og Simle Levin Israæl, ogsaa kaldet Sine Israæl bør straffes, Forstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og de 2 Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvoriblandt $\frac{1}{5}$ af Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne Naasløff og Baastrup, med 8 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Levin Israæl og Bolette Cohn, Israæls Hustru, Een for Begge og Begge for Een, dog saaledes at Tiltalte Simle Levin Israæl, ogsaa kaldet Sine Israæl, in solidum med dem deeltager i Udredelsen af disse Omkostninger med $\frac{1}{4}$, hvorimod Omkostningerne for Nicke Philip Cohns Vedkommende, derunder $\frac{1}{5}$ af Salairerne, udredes af det Offentlige. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom for Levin Israæls og Bolette Cohns Vedkommende anførte Grunde, og idet der ikke findes at

kunne tillægges de for Høiesteret fremlagte nye Documenter nogen Indfyldelse paa Sagens Udfald,

fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Wegge og Wegge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den inbankebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sagen actioneres Tiltalte Levin Israel for Bedrageri og de Tiltalte Bolette Cohn, Israels Hustru, Simle Levin Israel ogsaa kaldet Sine Israel og Rikke Philip Cohn for Meddeelsaglighed i Bedrageri.

Spvad først angaaer de Tiltalte Israel og Hustru, da have de forklaret, hvad i det Væsentlige stemmer med det isøvrigt Oplyste, at de i November f. A. hos en herværende Grosserer kjøbte 12 Stykker Fabrikvare, indvendigt mærkede „18“ med en Krone over, som de betalte med 27 Rdl. Stykket, og som de antog for at være af Sølv overtrukne med en Guldblade, samt at de saa Dage senere efter Aftale besluttede at lade disse Uhre pantsætte for et høiere Laan, end de havde givet for dem, for saaledes strax at indvinde den Avance, de havde haabet ellers at opnaae ved Uhrenes Salg, hvornæst de navnlig ved Hjælp af de 2 Medtaltalte, hvem de havde forbudt at udgive disse for Gulduhre eller for Andet, end de vare, medens de ved Eiden heraf havde paalagt dem at skaffe saa stort Laan paa Uhrene som muligt og ikke under 30 Rdl. paa hvert, lode 10 af Uhrene, der ere befundne at være af Sølv, guldbladede indvendigt og forgyldte indvendigt og af Værdi 25 à 27 Rdl. Stk., pantsætte paa 1 Maaned hos forskjellige Pantsættere, der antog dem for at være af Guld, for Laan af 30 à 50 Rdl. for Stykket, ligesom de forgyldtes søgte at faae 2 af Uhrene pantsatte paa lignende Maade. Vel have de Tiltalte nægtet, at de ved denne Pantsætning have havt nogen bedragerlig Hensigt, men ved flere under Sagen oplyste Omstændigheder, deriblandt navnlig, at Uhrene, isædesfor efter deres første Bestemmelse at sælges, bleve pantsatte umiddelbart efter Indkjøbet, at det blev paafagt dem, der pantsatte dem, at forlange større Laan end Indkjøbsprisen og ikke omtale, hvoraf Uhrene vare, men overlade dette til Pantsætternes egen Bedømmelse, samt for Tiltalte Israels Hustrues Vedkommende, at hun har sagt til sinmedtaltalte Datter, at hun gjerne kunde gjøre opmærksom paa, at der i Uhrene stod det ovenangivne Mærke, og at hun har solgt samtlige for Uhrene modtagne Laanesebiler, maa det antages tilstrækkeligt godtgjort, at disse Tiltalte ved Pantsætningen, idet Uhrene vare af den Værfaffenhed, at endog Sagkyndige kunde tage feil af deres Værdi, have tilfattet at bebrage Laangiverne ved hos disse at fremkalde den Forestilling, at Uhrene vare af Guld, og derved bevæge dem til at give større Laan, end de vilde have forskraft

med, hvis de havde kjendt deres sande Bestaaffenhed eller Indkjøbspriis. For dette Forhold ville disse Tiltalte, der ere fødte henholdsvis den 20de Mars 1803 og den 3die Juni 1813, og af hvilke Tiltalte Israel ved nærværende Rets Dom af 9de Mai 1854 under en mod ham for Hæleri eller mistlig Forhold ved Erhvervelsen af sjaalne Koster anlagt Sag er friunden for Actors Tiltale, medens Tiltalte Israels Hustru tidligere har været anset ved den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 16de Mai 1840 efter Forordningen af 27de Juli 1742, jfr. Reskript af 31te Juli 1744, med en Mulct af 1 Rdl., ved nærværende Rets Dom af 20de Juli 1861 efter Placat af 12te September 1823 med en Mulct af 100 Rdl. og ved samme Rets Dom af 17de December s. A. efter Placat af 1ste December 1779 med en Mulct af 10 Rdl., være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 80, og findes Straffen at kunne fastsættes for Tiltalte Israels i Medhold af Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 til Fængsel paa sædvanlig Fangelost i 60 Dage og for Tiltalte Israels Hustru til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Simle Levin Israels, ogsaa kaldet Sine Israels, er ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilsvaarelse overbevist at have efter de fornævnte Tiltaltes, hendes Forældres, Opforbring pantsat 7 af de omhandlede Uhre og at have forgjæves forsøgt at pantsætte 1 af dem. Vel har hun benægtet, at hun ligesom har udgivet Uhrene for Gulduhre; men da det beels ved de af Peter Jens Johansen og Ingeborg Johanne Marie Johansen afgivne beedigebe Forklaringer maa antages bevist, at dette dog har været Tilfældet med Hensyn til det Uhr, hun har forsøgt at pantsætte hos Marschandiser Søren Johansen, beels af hende er vedgaaet, at hun, der kjendte Uhrenes Bestaaffenhed og Indkjøbspriis, foruden ved Aansøgningen at fremkomme med forskjellige usande Foregivender og forlange langt større Laan, end Uhrene havde kostet, endvidere herved har brugt Uttringer, der maatte bibringe Pantsætterne aldeles urigtige og overdrevene Forestillinger om Uhrenes Værdi, ligesom hun endog hos en enkelt Pantsætter omtalte det ovennævnte Mærke i Uhrene i den Hensigt at faae ham til at troe, at Uhret var af 18 Karats Guld, samt da hun har erkjendt at have kunnet indsee, at Pantsætterne kun ydede Laanene, forbi de antog, at Uhrene vare af Guld, vil hun, der er født den 31te Mai 1844 og ikke funden forhen straffet, ikke kunne undgaae at ansees for bedrægligt Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. §§ 77, 21 og 80, og findes Straffen at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 395.

Advocat Hindenburg
contraFærgemand **Baagø** og Sømandene **Hans Olsen** og **Sølvberg**
(Defensior Liebe),

der tiltales for at have henlagt i Grøften langs Veien, der fører fra Svendborg til Færgestedet, den forstnævnte Gjerdsel og de tvende Sidstnævnte Brænde.

Svendborg Kjøbstads Politirets Dom af 11te Mai 1863: „De Tiltalte, Færgemand Baagø og Sømandene Hans Olsen og Sølvberg bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Septbr. 1863: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder 5 Rdl. i Salair til hver af Procuratorerne Alberti og Maag udredes af det Offentlige“.

Høiesteret's Dom.

Bed kongeligt Reskript af 13de December f. A. er Høiesteret bemyndiget til at paafjende nærværende Sag, uanset at den ikke har nogen appellabel Gjenstand.

Med Bemærkning at de i den indankede Dom omhandlede Gjenstande kun for en kort Tid vare henlagte i Veigrøften og paa Ophold af vedkommende Veibetjent uden Ophold bleve borttagne af de Tiltalte, og isærligt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Bed Svendborg Kjøbstads Politirets Dom af 11te Mai d. A. ere de Tiltalte, Færgemand Baagø og Sømandene Hans Olsen og Sølvberg, Alle af Svendborg, frifundne for det Offentliges Tiltale i en mod dem, for at have henlagt Brænde i Veigrøften mellem Svendborg og Færgebroen, anlagt Sag, og denne Sag er nu paa det Offentliges Begne indanket for nærværende Ret, som ved allerhøieste Reskript af 8de f. M. er bleven bemyndiget til at tage den under Paafjendelse, uanset at Sagens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Det er nu vel af førstnævnte Tiltalte vedgaaet, at han har havt et Pæss Gjerdsel, og af de tvende sidstnævnte Tiltalte, at de have havt nogle Bøgestammer henliggende i den omhandlede Grøft; men da Henlæggelsen af deslige

Gjenstande i Veigrøfter ikke i Lovgivningen er belagt med Straf, navnlig ikke i Forordningen af 13de December 1793 § 82, findes de med Rette at være frifundne ved den indankede Dom, der saaledes vil være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Alberti og Maag, 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige“.

Nr. 398.

Advocat Liebe

contra

Christian Anton Cordtsen eller **Cordsen** (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Decbr. 1863: „Arrestanten Christian Anton Cordtsen eller Cordsen bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar og udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Cancelliraad, Procurator Nyholm og Præveprocurator Gottschalk med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Da Arrestanten Christian Anton Cordtsen eller Cordsen, som er født den 9de Februar 1831, og som blandt Andet ved denne Rets Dom af 17de Mai 1856 har været anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag, ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse, er overbevist at have i October Maaned dette Aar frastjaalet Fabrikarbejder paa Ladegaarden Emil Cornelius Frisrup et til 3 Rdl. vurderede Par Beenklæder, vil han nu være at dømme efter den citerede Forordnings § 16 til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar, hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til de befalede Sagførere med 5 Rdlr. til hver“.

Onsdagen den 3die Februar.

Nr. 384.

Advocat Hansen
contra**Jesper Jørgensen Skou og Carl Elias Pedersen Cramer**
(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Eyrarets Dom af 18de Septbr. 1863: „De Tiltalte, Arrestanterne Jesper Jørgensen Skou og Carl Elias Pedersen Cramer, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Førstnævnte i 4 Aar, den Sidste i 1 Aar. Saa bør og begge Arrestanterne in solidum udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Busch, 6 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Hansen, 5 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Novbr. 1863: „Arrestanterne Jesper Jørgensen Skou og Carl Elias Pedersen Cramer bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Førstnævnte i 5 Aar og den Sidstnævnte i 2 Aar. Saa udrede Arrestanterne og, Een for Begge og Begge for Een, Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelse og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nesselmann og Procurator Morville, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiefsteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanterne Jesper Jørgensen Skou og Carl Elias Pedersen Cramer tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Tjenestefarl Niels Rasmussen Krogh har edelig forklaret, at, efterat han den 25de Juli d. A. paa et Marked i Skanderborg havde været sammen med Arrestanterne og ved denne Leilighed af sin Portemonnaie mistet en Hembalersebbel, som han mistænkte Arrestanterne eller navnlig Arrestanten Skou for at have taget, uden at der dog i denne Henseende kan anses at være tilveiebragt

tilstrækkelig Beviis, og efterat han derefter samme Dag i Forening med Arrestanterne var taget til Horsens, hvor de toge ind hos Værtshuusholder Fischer, som denne, medens de om Aftenen sad i Episestuen og spiste, idet Arrestanten Skou sad paa høire, og Arrestanten Cramer paa venstre Side af ham, hen til Bordet og spurgte ham, om han havde sin Pengepung, og da han derpaa ved at søle efter sin Portemonnaie, hvori der havde været mindst 10 Rdl., savnede denne, sagde Fischer, at jaa havde Arrestanterne stjaalet den, hvorefter Arrestanterne reiste sig og gik begge, Cramer først, ud af Stuen og ind i Fischers ved Siden af værende Sovestue; i samme Dieblid gik Fischer ud af en anden Dør, og da Krogh fulgte efter ham, og de vare stødte sammen med Arrestanterne i et Værelse, der laae ved Siden af et Kammer, der beboedes af et offentlig Fruentimmer, som Fischer havde i Huset, men som isvrigt efter Sagens Oplysninger tidligere var gaaet ud i Byen, viste Fischer, ved at aabne Døren til bemeldte Fruentimmers Værelse, Krogh, at hans Portemonnaie laa ovenpaa noget Løi i en Kurb indenfor Døren, og sagde til Arrestanten Cramer, at han havde smidt den der; da Fischer derhos sagde til Arrestanterne, at hvis de ikke strax ubleverede de Penge, de havde stjaalet, vilde han hente Politiet, stak Cramer Krogh i Haanden 5 Rdl., som Krogh imidlertid nægtebe at modtage, da han, som han yttrede til Cramer, vilde, at Krogh skulde see paa, at denne leverede sine Lyvekoster tilbage, og Krogh lagde derfor Pengene paa en Seng i bemeldte Fruentimmers Værelse. Efterat Fischer derpaa havde kaldt 2 Personer tilstede, hentede Cramer, da Fischer gjentagende truebe med at hente Politiet, de 5 Rdl. fra Sengen og lagde dem paa Bordet, og da Krogh ikke var tilfreds hermed, men forlangte, at Arrestanterne skulde tilbagelevere det hele Beløb af 10 Rdl., lagde Skou fra sig paa Bordet til Krogh 4 Rdl. 4 Mk. og derefter endnu 2 Mk. Fremdeles har Krogh udsagt, at han gjentagende med Bestemthed sagde til Arrestanterne, at de tilsammen havde stjaalet de ommeldte Penge, uden at de gjorde nogen Indsigelse derimod eller nægtebe det, og at det forekommer ham — der vel havde druffet nogle Snapse og Øl, men ikke paa nogen Maade var beruset — ganske bestemt, at Arrestanterne, da det hele Beløb omsider var tilveiebragt, ubtrykkelig erkjendte, at de i Forening havde stjaalet de Penge, som de saaledes tilbagebetalte. Isvrigt har Krogh forklaret, at han vel en Timestid, inden han kom ind i Stuen, hvor han og Arrestanterne spiste til Aften, havde været inde hos det ommeldte offentlige Fruentimmer, men at han er fuldstændig vis paa, at han ikke havde glemmt sin Portemonnaie i hendes Kammer, idet han efter dernæst at være kommen ind i Episestuen havde haft Portemonnaien med det deri værende Pengebeløb oppe af Lommen og lagt den deri igjen.

Fremdeles har Værtshuusholder Fischer — der efter sin Forklaring havde seet Krogh i Besiddelse af hans Portemonnaie, efterat denne havde besøgt det nævnte offentlige Fruentimmer, og efterat Fruentimmeret var gaaet ud i Byen — edelig udsagt, at da han, medens Krogh og Arrestanterne sad og spiste, havde været et Dieblid ude af Stuen, saae han, idet han kom ind igjen, tydelig, at Arrestanten Skou trak sin venstre Haand op af Kroghs høire Buxelomme, havende i sin Haand en Portemonnaie, hvilken Skou øieblikkelig rakte over til

Cramer forbi Krogh, uden at denne bemærkede det, og da Arrestanten Cramer derpaa, efterat Bidnet, som af Krogh forklaret, havde yttret, at Arrestanterne havde stjaalet hans Pung, pludselig reiste sig op fra Bordet og løb igjennem Sovestammeret og Kjøkkenet, hørte Bidnet tydelig, at han, da han kom ind i Sovestammeret, tømte Pengespungen, idet Bidnet nemlig hørte Penge klinge i Haanden, og at han derved tabte et Pengestykke paa Gulvet, nemlig 1 Mk., som strax efter blev funden. Idet Bidnet derpaa løb efter Cramer, men igjennem et Par andre Værelser, hvorigjennem han hurtigere meente at kunne naae ham, traf han — kort forinden ogsaa Arrestanten Skou og Krogh kom tilstede — Cramer i Døren fra den ved Kjøkkenet værende Gang, ind til det ommeldte Fruentimmers Værelse og saae, at Cramer kastede Noget fra sig ind i dette Værelse, og strax derpaa, da Bidnet greb Cramer i Kraven og førte ham heelt ind i Værelset, saae han, at Portemonnaien — som da var tom — laa paa en Kurv ved Døren ovenpaa nogle Klædningsstykker, og Bidnet sagde da til Cramer, at han skulde samle sine Tyvekoster op, som han havde kastet fra sig, men derpaa svarede Cramer, at han ikke havde kastet Noget fra sig. Ligesom fremdeles dette Bidne, saavel som de 2 ovennævnte derefter tilkaldte Personer, angaaende det derefter Passerede og navnlig om Arrestanternes Forhold ved Tilbagebetalingen af de 10 Rdl., havde afgivet en med Kroghs Udsagn i det Hele overensstemmende Forklaring — idet dog kun det ene af de tilkaldte Bidner har seet Arrestanten Skou lægge de 4 Rdl. 4 Mk. paa Bordet, medens det andet af de nævnte Bidner alene har udsagt, at det er vis paa, at disse Penge ikke kunde være lagte paa Bordet i det Dieblif af Nogen undtagen netop af Skou — saaledes har Fischer udsagt, at Tilbagebetalingen af de 10 Rdl. skete med saadanne Yttringer, at det var aldeles klart, at begge Arrestanterne erkjendte, at de vare skyldige i Tyveriet af disse Penge, og endvidere har det ene af de ommeldte tilkaldte Bidner edelig forklaret, at da Arrestanten Cramer havde lagt de 5 Rdl. paa Bordet til Krogh, sagde Arrestanten Skou affibes til Bidnet, at det var bedst Cramer kom ud med Pengene, da han havde stjaalet dem, men at Skou ikke havde taget dem, hvorefter Skou dog, paa Fishers Trusler om at tilkalde Politiet, hemmeligen lagde 4 Rdl. 4 Mk. paa Bordet, samt at Bidnet af Alt, hvad der foresaldt, fik den Overbeviisning, at Arrestanterne virkelig havde, som de bleve paasagte, stjaalet de ommeldte Penge, og ligeledes har det andet tilkaldte Bidne edelig udsagt, at der i de Yttringer, der saaldt, da Pengene bleve tilbagebetalt, laa en Erkjendelse fra Arrestanternes Side af, at de tilbagebetalt Pengene, forbi de vare skyldige i at have stjaalet dem, og de fandt dem rolig og uden Indsigelse i, at de bleve udfjældte for Tyve saavel af Krogh som af Fischer.

Begge Arrestanterne have vedholdende benægtet at have gjort sig skyldige i eller deeltaget i det ommeldte Tyveri eller at have været i Besiddelse af Portemonnaien, og navnlig har Arrestanten Skou nægtet at have taget Portemonnaien eller leveret den til Arrestanten Cramer eller at have yttret til det ovennævnte Bidne, at Cramer havde stjaalet Pengene, eller at være bleven sigtet af Krogh og Fischer for Tyveriet, eller at have deeltaget i Tilbagebetalingen af

Pengene, hvorhos han dog har erkjendt, at Krogh omtalte, at han havde mistet Penge, og at Arrestanten saae, at der blev hentet nogle Penge fra Fruentimmerets Seng, og at der ogsaa blev lagt nogle Penge paa Bordet, som Krogh erholdt, samt at det forekommer ham, at han selv lagde nogle Mark paa Bordet, men at disse ikke engang udgjorde 1 Rdl., og at de vare i Betaling for Øl og Fortæring. Tigelebes har Arrestanten Cramer benægtet at have erholdt Portemonnaien af Skou efter at have forladt Stuen for at faste den fra sig, hvorimod han har udsagt, at da han reiste sig fra Bordet, var det for at gaae ud for at lade sit Vand, og at det var hans egen Portemonnaie, han havde i Haanden, da han forlod Stuen, og som han aabnede, da han gik igjennem Sovestuen, eller, som han ogsaa har forklaret, havde aabnet for at betale sin Fortæring, men lufkede idet han gik igjennem Sovestuen, og af hvilken han derved tabte 1 Rdl., og da han derpaa kom ud i Gaugen, straaes over for den til det ovennævnte Fruentimmers Værelse førende Dør, kom Fischer og greb Arrestanten i Kraven og førte ham ind i dette Værelse, og da Krogh og Skou strax efter kom til, viste Fischer dem Portemonnaien, der laae paa Kurven, og bestyrbte Arrestanten Cramer for at have kastet den der, samt Arrestanten Skou for at have taget den fra Krogh, hvorpaa Skou sagde, at det var ikke værd at gjøre nogen Spektakel om, men at han vilde betale Krogh nogle Penge, hvorefter Resultatet blev, at Skou betalte Krogh 10 Rdl. I et følgende Forhør har han derhos udsagt, at han ikke nægter, at han har lagt de af Krogh og Vidnerne omfjærede 5 Rdl. paa Bordet, samt at Krogh tog disse Penge, men at dersom han har lagt disse 5 Rdl. paa Bordet, saa tilhøre de Arrestanten selv, da han ikke har samtykket i, at Krogh erholdt dem.

Vel fremgaaer det nu af Sagens Oplysninger, at Værtshusholder Fischer i 1860 har for Deeltagelse i Overfald paa en sagesløs Mand været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men da den af ham afgivne Forklaring i det Hele er bestyrket ved de af Krogh, der ikke under Sagen har neblagt nogen Paastand om Erstatning, samt de tilfaldte Vidner afgivne Udsagn, saavel som ogsaa ved Arrestanternes egne modsigende og vakkende Forklaringer, og da hertil kommer, at begge Arrestanterne ere tidligere straffede Personer — idet Arrestanten Skou har i 1833 været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri og ved Krigsrets Dom af 25de Mai 1838 har for 2den Gang begaaet Tyveri efter Krigsartiklernes 25de Artikel, sammenholdt med Forordningen af 20de Februar 1789 § 2, været ansæet med 30 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, foruden at han endvidere har været dømt for Skudsmaalsforfalskning og Løsgænger, samt 3de Gange i Sager, hvorunder han har været tiltalt for Eiendomsindgreb, ifkun er bleven frifunden for videre Tiltale, ligesom Arrestanten Cramer ifølge en Underretsdom af 9de August 1861 har for Bedrageri været ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 43, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, foruden at han i en mod ham for Tyveri eller uhemlet Besiddelse af sjaalne Koster anlagt Sag ved Overrettens Dom af 30te Juni 1862 er frifunden for videre Tiltale, og endvidere i en Sag for bedrageligt Forhold navnlig i Kort- og Lærningespil samt for

Hazarbspil, ved en Underrettsdom af 10de Januar d. A. er anseet efter Forordningen af 6te October 1753 med en Bøde af 10 Rdl. — findes der efter Sagens samtlige Omstændigheder at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanterne have gjort sig skyldige i det omhandlede Tyveri. Arrestanten Skou, der, som meldt, tidligere har været straffet for 2den Gang begaaet Tyveri, idet den nævnte Krigsrets Dom i Henseende til Strationsvirkning maa tillægges samme Betydning, som om han var dømt for 2den Gang begaaet Tyveri efter den almindelige borgerlige Lovgivning, vil saaledes nu i Genhold hertil være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. § 18, og Arrestanten Cramer, der, som anført, tidligere har været straffet for Bedrageri, som for 2den Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 13, jfr. §§ 21 og 79, og findes Straffen for den førstnævnte Arrestant at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, og for den sidstnævnte Arrestant til lignende Arbeide i 2 Aar.

Nr. 381.

Advocat Brod
contra

Mariane Bertelsdatter, Mørks Enke, (Defensør Heinrichsen),
der tiltales for Deelagtighed i Bedrageri.

Venneberg Herreds Extrarets Dom af 16de Mai 1863: „Tiltalte Petrine Andersdatter, Christensens Hustru, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Frederik Hansen og saa kaldet Fisser og Laurig Christensen, samt Tiltalte Mariane Bertelsdatter, Chr. Mørks Enke, bor henseettes, den Første til Tugthuusarbeide i 8 Aar, den Anden til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar og den Sidste i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De af Underfogelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Winther og Lund, med 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestanterne og de Tiltalte, Enhver for sit Bedkommende, saaledes at Arrestanterne hver for sig af de tilkjendte Salairer udrede $\frac{2}{3}$ og de Tiltalte hver for sig $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Afæld efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 12te Octbr. 1863: „Tiltalte Petrine Andersdatter, Laurig Christensens Hustru, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Mariane Bertelsdatter, Mørks Enke, bor henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instants bor Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og, hver med det Halve, Actionens Omkostninger ved Overretten, og der-

under i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Prøveprocurator Fasting og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udsærd efter Loven⁴.

Høiestrets Dom.

Da det efter de fremkomne Dphsninger ikke tør antages, at Tiltalte, da hun ved den i den indankede Dom ommeldte Leilighed nægtede, at den omspurgte Frederik Hansen var tilstede i Tiltaltes og hendes Mand's Huus, herved vilde understøtte det bedrageriske Forhold, hvori bemeldte Hansen ved Erhvervelsen af det omhandlede Meel havde gjort sig skyldig, eller at hun dermed havde anden Hensigt end at bevirke, at Hansens Ophold i Huset paa den Tid ikke kom til Vedkommendes Kundskab, findes der, naar tillige hensees til, at Tiltalte end ikke kan antages bestemt at have vidst, at Hansen var tilstede i Huset, samt at hendes benægtende Svar paa Spørgsmaalet herom blev afgivet efter hendes Mand's Paalæg, ikke at være tilstrækkelig Grund til at idømme hende nogen Straf for det ovennævnte Forhold; ligesom der ikke findes tilstrækkelig Dphsning om, at hun derefter har deltaget i at fortære det af det omhandlede Meel tilberedte Brød. Hun bliver derfor at frifinde for Actors Tiltale, hvorhos hun dog vil have at udrede Actionens Omkostninger, saaledes som ved Dommen fastsat, for hendes Vedkommende.

Chi kjendes for Ret:

Mariane Bertelsdatter, Mørks Enke, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, — der i 1ste Instants tillige angif de Tiltalte Frederik Hansen og Laurig Christensen, for hvis Vedkommende der imidlertid er acquiesceret ved Underretsdommen, — tiltales Sidstnævntes Hustru Petrine Andersdatter for Meboiveri i Forsærbigelsen og Udgivelsen af falske Penge, og Mariane Bertelsdatter, Christian Mørks Enke, for Deelagtighed i Bedrageri.

.....
 Svad dernæst angaaer Tiltalte Mariane Bertelsdatter, Christian Mørks Enke, da har den ovennævnte i 1ste Instants medtiltalte Fr. Hansen udsagt, at han engang for nogle Aar siden var i Christian Mørks Huus i Hallund, og da Tiltalte Mariane Bertelsdatter yttrede, at de ikke havde Brød, lovede Hansen

at skaffe saadant. Efterat Chr. Mørk derpaa havde underrettet ham om, at en Søn af en i Nabo sognet boende Møllerenke opholdt sig i Hallund Kro, begav Hansen sig til bemeldte Enke og fortalte hende, at han var Bager i Hallund, og at hendes Søn havde givet ham Lov til at faae noget Meel at laane hos hende, da hans egen Rug var til Mølle, og han absolut stude have lagt Deig samme Aften, og han fik da ogsaa en Sæk med 4 Skpr. Rugmeel af Verdi 2 Rdl., hvilket han bragte til Chr. Mørks Bopæl og der bagte til Brød, som Mørk beholdt. Tilstalte, Mariane Bertelsdatter, har ogsaa vedgaaet at være vidende om, at Hansen ved den omtalte Leilighed bragte noget Meel til deres Huus, hvoraf der blev bagt Brød, som hun maa antages at have deeltaget i at fortære, og vel har hun paastaet, at det var hende ubekjendt, hvorledes Melet var skaffet tilveie, da hun ikke hørte Samtalerne mellem Hansen og hendes senere afdøde Mand, men hun har dog vedgaaet, at da Møllerenkens Søn den følgende Dag indfandt sig i deres Huus og spurgte efter F. Hansen, og hendes Mand da forbød hende at omtale, at Hansen var der, tænkte hun nok, at han ikke var i Besiddelse af Melet paa nogen ærlig Maade, og nægtebe for Møllerenkens Søn, at Hansen var i deres Huus, skjøndt hun nok troer, at han endnu dengang var der.

Tilstalte maa saaledes ansees skyldig i efterfølgende Deelagtighed i det omhandlede af F. Hansen udøvede Bedrageri, for hvilket Forhold hun, der er født i Aaret 1822 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 41 og 22, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instants vil Underretsbommen være at slafsætte, forsaavidt den er paaanket“.

Fredagen den 5te Februar.

Nr. 89. Sognepræst for Ballum Menighed, Provst **F. L. S. Bohr**
paa Ballum Præsteembedes Vegne (Justitsraad Bunzen efter Ordre)
contra

N. A. Hansen med flere tiendeydende Beboere af Ballum Sogn
(Advocat Brock),

angaaende Spørgsmaalet, om de Indstævnte ere forpligtede til at svare Komtinde til Ballum Præsteembede med de af Amtstændecommissionen i Genhold til Loven af 14de April 1852 ved Kjendelse bestemte Vederlag m. m.

Mogeltønder og Ballum Birketing's Dom af 17de August 1859:
„De Indstævnte, de i den under Sagen fremlagte af Amtstændecommissionen for Ribe Amt's søndre Deels 3die District affagte Kjendelse af 16de, 18de og 20de Mai 1856 nævnte tiendeydende Beboere i Bal-

lum Sogn, bør for Tiltale af Citanten, Pastor Bohr paa Ballum Præstembedets Vegne, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Færskov tillægges i Salair 25 Rdl., som udredes af det Offentlige“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Septbr. 1861: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de for Høiesteret fremlagte nye Documenter ikke kunne medføre nogen Forandring i det ved Dommen antagne Resultat

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af at de Indstævnte, Ballum Sogns tiendeydende Beboere, efterat vedkomnende Tiendecommission i Genhold til Loven af 14de April 1852 havde ved Kjendelser af 16de, 18de og 20de Mai 1856 fastsat Bederlaget for Konge- Kirke- og Præsteforntienden af bemeldte Sogn, havde protesteret mod Gyldigheden af den saaledes foregaaede Tiendeansettelse og erklæret for Fremtiden ifkun at ville yde det samme Tiendebelag som tidligere, har Citanten, Sognepræst Bohr i Ballum, efter Paalæg af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, paa Præstembedets Vegne i 1ste Instants anlagt nærværende Sag mod de Indstævnte og paastaat dem tilpligtede at udrede af beres i de ovennævnte Kjendelser betegnede Tiendomme den deri bestemte Præstetiende fra Kjendelsernes Afsigelse at regne.

Bed Underrettsdommen ere de Indstævnte frifundne for Citantens Tiltale, og Sidstnævnte har derfor indanket Sagen for Overretten, hvor han har gien taget sin i 1ste Instants neblagte Paastand, medens de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for beres Paastand om Frisindelse have de Indstævnte navnlig gjort gjældende, at Loven af 14de April 1852 om Korntiendens Forandring fra Ydelse i Kjørven til fast aarlig Afgift ikke skal være anvendelig paa Korn- Præstetienden i Ballum Sogn, eftersom denne Tiende i umindelige Tider har været ydet, ikke i Kjørven, men med en fast bestemt aarlig Kornafgift, hvilken Ydelse efter beres Formening navnlig ikke skal kunne sættes ved Siden af de i Loven af 14de April 1852 § 4 omtalte temporære Overenskomster; Citanten har derimod — idet han iøvrigt erkjender, at Tienden i en lang Arrække har været ydet, ikke i Kjørven, men med Afgift ved Korn — benægtet, at Korn-

afgiften er bleven ydet fra Alderstid usorandret med samme Størrelse, eller at den sedsuudne Ydelse er grundet i nogen Overeenskomst, der kunde være bindende for de Præster i Kalbet, der ikke havde indgaaet den, og idet han i Henhold hertil har villet gjøre gjældende, at Præsternes Ret til at forlange Tiende in natura ikke kan være bortfalden, har han formeent, at Lovens af 14de April 1852 saaledes ogsaa maa være anvendelig paa bemeldte Tiende, og at de Indsævnede maa være pligtige til Kalbet at udrede det ved de ovennævnte Kjenndelser fastsatte Vedragslag.

Efter de Indsævnets Anbringende have Tiendeforholdene i Ballum navnlig paa Grund af Sognets Beliggenhed syb for Kongeaalen ubvilket sig paa en i det Hele særegen Maade, hvilket ogsaa bestræktes ved Sagens Dplysninger, i hvilken Henseende blandt Andet bemærkes, at Amtmanden over Ribe Amt i en i sin Tid til Cancelliet afgiven Betænkning har yttret, at Beboerne i Ballum og 3 andre Sogne under det tidligere Guds Møgestønderhuus, der ifølge Skjøde af 1ste September 1661, altsaa før Christian den 5tes Lovs Emanation, folgtes af Kong Frederik den 3die til Feltherre Schack — som det hedder — fra den Tid indtil Dato ikke efter Lovens Maade have svaret Tiende, „da denne sidste altid har været en fra Fortiden, længe før Schackers Familie blev Kirkeiere, ved Etik og Brug bestemt aldeles ubetydelig Kornafgift, der neppe er $\frac{1}{10}$ af Tiendens virkelige Værdi, uagtet derunder ogsaa skulde være indbefattet Kongetiende, der forøvrigt ikke ydes i det blandede District i Usmindelighed.“ Til Dplysning om, hvorledes Præstetienden i Ballum Sogn i Fortiden har været ydet, er der isøvrigt under Sagen fremsagt forskjellige tilveels gamle Documenter, som efter Citantens Formening skulle vise, at bemeldte Tiende ikke til alle Tider har været ydet med den samme usorandrede Afgift. Den ældste af disse er en saakaldet Provstebog fra 1649 over de Geistliges Indtægter, hvori anføres, at Ballum Præstis aarlige Tiende bestaaer deels af 64 Ørter Byg, der ydes af 48 Gaarde i Ballum, men hvoraf Præsten — som det hedder — udgiver aarlig til 3 Kanniker i Ribes Capitel, som have jus patronatus til denne Kirke, 48 Ørter, saa at Præsten selv ifkun beholber 16 Ørter, deels af 25 Ørter 11 Skpr. Byg af de øvrige tiendeydende Eiendomme; i en Beretning af 1690 af en daværende Præst hedder det dernæst, at der ikke gives Præsten i Ballum Tiende paa Ageren, men efter gammel Accord reent Korn paa Skjeppen og alene Byg, hvorefter det ganske paa samme Maade, som i Provstebogen af 1649 anføres, at der svares af 48 Gaarde ialt 64 Ørter, men at deraf, naar — som det hedder — Dørrigheden har faaet til aarlig Pension 48 Ørter, ifkun bliver 16 Ørter tilovers for Præsten, hvis Korntiende derefter i det Hele angives til 41 Ørter 11 Skpr. Byg, hvilket Dvantum nøiagtigt svarer til det i Provstebogen fra 1649 Anførte, naar de 48 Ørter, der da ydedes til Kirkepatronerne, ikke medregnes; isøvrigt omtales paa et andet Sted i denne Beretning den nævnte Ydelse af 48 Ørter under Navn af Pension til den høigrevelige Dørrighed som et særdeles trykkende „Gravamen“ for Præsten, der paa Grund af samme siges ikke at kunne staae paa sin Rettighed, blandt Andet med Tiende paa Ageren, men at maatte lade sig nøie „med

den af gammel Tid foraccorderede Korntiende, som er langt ringere, end den med Rette burde være." Medens det dernæst i en i Aaret 1732 af den daværende Præst gjort Optegnelse over Kalbets Indtægter uden nærmere Specification anføres, at Korntienden aarlig beløber sig til 88 Orter Byg, hvoraf 48 Orter pensioneres til Hershabet paa Schackenborg, saa at 40 Orter bliver tilovers for Præsten, er Tienden derimod efter de detaillerede Specificationer af samme, der indeholdes i de 2 saakaldte libri datici, den ene fra 1733 og den anden fra 1788—89 — næsten ganske overensstemmende indbyrdes i alle Enkeltheder — angivet til 135—136 Tdr., der omtrent svarer til 90 Orter, hvorhos det i liber daticus fra 1733 hedder, at der „af Bygtienden, som i mange Aar har været givet (vides ei paa hvad Fundament af ethvert Sted visse Skjæpper) pensioneres aarligen“ af den daværende Præst, ligesom af hans Formand, til Greven 72 Tdr. — der svare til 48 Orter — hvorefter der siges for Præsten at blive 63 Tdr. 5 Skpr. tilovers, hvilket omtrent svarer til 42 Orter. Det maa nu antages, at Tienden fremdeles senere er bleven ydet paa samme Maade, saa at Præsten har oppebaaret ca. 135 Tdr. Byg aarligt og deraf afgivet 72 Tdr. til Grevskabet Schackenborg lige indtil Aaret 1827; men i bemeldte Aar indtraadte ifølge Indholdet af en yngre liber daticus den Forandring, at Præsten da frigjorde sig for at oppebære de 72 Tdr., der skulde svares til Grevskabet, i hvilken Henseende det navnlig i en den 25de Mai 1827 dateret og i Bogen indført Opsats fra den daværende Præst hedder, at „da han søgte sig fritaget for den Uleilighed at modtage de 72 Tdr. Byg, som udgjøre Ballum Sogns Kongetiende, maatte Beløbet af den Grevskabet efter Erectionspatentet tilkommende Kongetiende af Ballum Sogn 48 Orter eller 72 Tdr. Byg“ fremtidig foranstaltet hævet af Grevskabet selv hos Tiendehyberne efter en Reparition, som derefter findes anført, og som siges at være forkyndt for Tiendehyberne; den Præstefaldet i Ballum tilkommende Bygtiende anføres derefter i Bogen at udgjøre 63 Tdr., og det maa efter Proceduren antages, at Tienden til Præsten efter den Tid har været svaret med et lignende omtrentligt Beløb, samt at Tiendeindtægten til Embedet i Vacancetilsælde er blevet opgivet at være 60 Tdr. Byg. Ved de anførte Oplysninger maa det anses godtgjort, at Præsten i Ballum i umindelige Tider og navnlig endog fra en Tid, der er ældre end Christian den 5tes Røvs Emanation, har i Tiende, som han selv beholdt, alene oppebaaret et Quantum Byg, der har varieret mellem 60 Tdr. og noget over 63 Tdr., samt at Tiendehyberne i Ballum i Korntiende ligeledes i det samme Tidsrum ifkun have svaret det samme Quantum Byg med Tillæg af de 72 Tdr., der oprindeligen ogsaa bleve leverede til Præsten, men som af denne igjen afgaves, som det maa antages, til den, der til enhver Tid havde Patronatsret til Kirken, og som siden 1827 umiddelbart ere blevene oppebaarne hos Yberne af Grevskabet Schackenborg. Forsaavidt Citanten nu navnlig har villet gjøre gjældende, at den Forandring, der i Aaret 1827 indtraadte i Henseende til Tiendens Erklæggelse, maa anses som saa væsentlig, at den Svæb, som Tiendehyberne formene at have paa at svare Præstetienden paa samme Maade, som den er svaret fra umindelige Tider, ialtfald derved maa være afbrudt, bemærkes, at

det ikke under Sagen er fuldstændigen oplyst, hvorfra den Afgift eller Pension af 72 Edr. Byg, som Præsten udrede af sin Tiende til den, der havde Patronatsretten til Kirken, har sin Oprindelse, men denne Afgift, der, som anført i 1649 svarede til 3 Kanniker i Ribe, nævnes igjen i det Erections-patent, hvorved Grevskabet Schackenborg i Aaret 1676 oprettedes, som „Kongelig Tiende“, hvorved bemærkes, at Kong Frederik den 3die i Aaret 1661 havde tilskjødet Grev Schack jus patronatus paa Ballum med flere Kirker og dermed Ret til at oppebære blandt Andet — som det hejber — „Boves Anpart Kirketiende af Ballum Sogn“, og vel anføres det, som oven bemærket, i det Document, hvori den i Aaret 1827 indtraadte Forandring i Erlæggelsen omtales, at de 72 Edr. Byg, som svarede til Grevskabet, vare Kongetiende, men Rigtigheden heraf maa dog efter Sagens øvrige Oplysninger anses for tvivlsom, og om den Afgift, der svarede af Præsten til Grevskabet Schackenborg, egentlig maatte være Sognets Kongetiende, eller en Deel af Præstetienden, som Præsten var pligtig at afgive, maa ialtsald blive uden videre Indflydelse paa Forholdets Bestemmelse. Vel medførte nemlig Forandringen i 1827 en Omregulering og en anden Fordeling af Tienden paa Yberne, idet de 72 Edr., som derefter under Navn af Kongetiende skulde af Yberne umiddelbart erlægges til Grevskabet, nu bleve fordeelte paa alle Yberne, istedetfor at disse 72 Edr. ifølge de ovennævnte ældre Optegnelser tidligere alene udrededes af 48 Gaarde i Ballum; men der skete tillige en saadan ny Fordeling af den Deel af Tienden, som Præsten beholdt, at Indflydelsen af den førnævnte Fordeling for Ybernes Bedkommende derved ophævedes, og ligesom Præsten efter Omreguleringen i 1827 netop beholdt den samme Tiendeindtægt, som han tidligere havde havt, saaledes bleve de Tiendepligtiges Ybelsker derved enten forhøiede eller formindskede, og den hele stedbundne Forandring angaaer saaledes i Virkeligheden kun Oppebørselsmaaden.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedrørende Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Hejel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 50.

Den 19de Februar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 5te Februar.

Nr. 89. Sognepræst for Ballum Menighed, Provst J. L. S. Bohr
paa Ballum Præsteembedes Vegne (Justitsraad Bungeu efter Ordre)
contra

N. A. Hansen med flere tiendehdende Beboere af Ballum Sogn (see forrige Nr.)

Ligesom der herester ikke ved Omreguleringen i 1827 er steet nogen egentlig Forandring i de Tiendepændes Forpligtelser, og Gdelsernes Størrelse navnlig ikke derved er bleven forandret, saaledes maa ogsaa den Forfjel, der findes i Angivelsen af Præstetiendens Størrelse til de forskellige Lieder i de ovenaaførte ældre Optegnelser besangaaende, ansees som ganske uvæsentlig — idet der navnlig kun er en Forfjel af en Skjeppe mellem det Beløb, 41 Ortter 11 Skpr., hvormed Præstens Anpart af Tienden er opført i Optegnelserne fra 1649 og 1690, og det Quantum af 63 Ldr., hvortil Præstetienden i 1827 er opgivet, medens Grevstabs Anpart af Tienden endnu er ganske den samme, som den Afgift eller Pension, som Præsten efter nysnævnte ældre Optegnelser har maattet udrede — og det maa herester statuere, at Præstetienden i Ballum Sogn er i umindelige Lieder, og navnlig i et Lidescum af over 200 Mar., af Gdernes bleven erlagt med et fast aarligt Weberlag i Korn, der, uanseet den nysberørte ringe Uoverensstemmelse i Optegnelserne og uden Hensyn til, at Grevstabet Schackenborg nu umiddelbart hos Gdernes oppebærer de 72 Ldr. Byg, som tidligere hævdes af Præsten, men igjen afgaves af denne, maa ansees bestandig at have haft en i det Hele usforandret Størrelse. Foruden at der nu mangler enhver Oplysning om, at Tienden i Ballum nogenstunde er bleven ydet i Kjarven, maa der ialtsald ved den fra gammel Tid stedsfundne uafbrudte Ydelse af et i det Væsentlige usforandret Weberlag — hvad enten denne Ordning maatte have sin Oprindelse fra en gammel Overenskomst eller hidrører fra gammel Skik og Brug — for Gdernes være erhvervet en paa Alderstids Hævd grundet Ret til bestandig fremtidig en istedetfor Tiende i Kjarven

at svare dette Beberlag, og idet der saaledes navnlig ikke kan være Spørgsmaal om at betragte den selskabslige Udbytte som begrundet i en temporair Overenskomst, findes de Indstævnte at maatte gives Medhold i, at Loven af 14de April 1852 om Kornstiendens Forandring til en fast aarlig Afgift ifølge Bestemmelserne i sammes §§ 1 og 4 ikke kan komme til Anvendelse paa den under nærværende Sag omhandlede Eiende.

Det maa derfor billigges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger i 1ste Instants rettelig ere ophævede og den for Citanten bestfittede Sagsfører tillagt Salair af det Offentlige, vil saaledes efter de Indstævntes Paaastand være at stadfæste".

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet saadant Ophold, som findes at maatte bevirke Ansvar, fundet Sted, og det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været forbrugt".

Nr. 369.

Justitsraad Wunghen

contra

Niels Christian Jensen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Borglum Herreds Ertrarets Dom af 17de August 1863: „Arrestanterne Jens Peter Christensen og Niels Christian Jensen bør henfættes, Forstævnte til Engthuusarbejde i 7 Aar og Sidstævnte til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, hvorhos de have at betale denne Actions Omkostninger, Een for Begge og Begge for Een, hvorunder i Salair til Procurator Winther 8 Rdl. og til Procurator Lund 6 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Wiborg Landsoverrets Dom af 19de Octbr. 1863: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa uddeder Arrestanten og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Prøveprocurator Fasting og Procurator Møller, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Wunghen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbandede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, Jens Peter Christensen, for hvis Vedkommende Underrettsdommen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Niels Christian Jensen, der er født den 24de Januar 1847 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der tilligemed fornavnte J. P. Christensen var i Tjeneste hos Gaardeier Clausen af Storgaard i Laars Eogn, har sidstafvige 2den Pintsedags Aften i Forening med bemeldte J. P. Christensen begivet sig til den i Nærheden af deres Huusbonds Gaard beliggende, Gotfred Pedersen tilhørende Gaard, Overgaard, for at stjæle, navnlig Fødevarer, idet de efter deres Forklaringer — der isøvrigt i saa Henseende ikke ere videre bestyrkede ved Sagens øvrige Oplysninger — ikke fik Tilstrækkeligt at spise hos deres Huusbond; efterat de vare ankomne til Gaarden omtrent Kl. 11½, paa hvilken Tid Beboerne maa antages at have været tilsæns, udtog de et udvendig tilfømmet Bindue i Mælkeskuen, der efter Sagens Oplysninger maa antages ved uafslaaede Døre at staae i Forbindelse med Beboernes Soveværelse, hvorefter Christensen steg ind gjennem Bindueaabningen og satte sig i Besiddelse af 3 Sigtebrød og noget Smør, medens Arrestanten blev staaende udenfor, og disse Gjenstande skjulte de derefter i deres Huusbonds Lade; Besjæerne har faaet Størstedelen af det Stjæle, der af ham er anslaaet til en Værdi af 8 à 9 Mk., medens Arrestanten og Christensen have formeent, at Værdien kun kunde ansættes til 5 Mk., udleveret og har isøvrigt frasalbet Krav paa Erstatning.

Efterat Arrestanten og Christensen i Anledning af dette Tyveri vare tilfagte til Møde i Retten, besluttede de, efter deres Forklaringer tildeels for at undbrage sig denne Undersøgelse, hemmelig at forlade deres Tjeneste, idet de navnlig, efter hvad de have udsagt, tænkte paa at rejse til Amerika, hvortil de antog, at de nok kunde komme, naar de havde stjaaet saa mange Penge, som de behøvede. I dette Niemed begave de sig derfor den 31te Mai sidstleden om Aftenen Kl. mellem 10 og 11, kort efterat Folk vare gaaede tilsæns, til en i Nærheden af Laars Kirke boende Høker, Skov-Hans kaldet, og efterat de havde aftaget et udvendig tilfømmet Bindue i Boutikken, der efter Sagens Oplysninger maa antages ved uafslaaede Døre at staae i Forbindelse med det Kammer, hvori Beboerne sov, og som kun ved en Væg var adskilt fra Boutikken, steg de begge ind i samme, hvor de satte sig i Besiddelse af 4 Kalvestind, 2 Par Træsko samt noget Tobak, Smør og Brød m. m., tilsammen ansat til en Værdi af cirka 6 Rdl., hvilke Gjenstande for Størstedelen ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede til Eieren, der har frasalbet Erstatningskrav. Arrestanten og Christensen begave sig derpaa til Christen Olesens Gaard i Koldbro, hvor de fra Gaardspladsen gjennem en Dør, der kun var lukket med et Klinkeslås, gik ind i en Gang, og idet Arrestanten efter sin Forklaring blev staaende i Gangen, gik Christensen — som det maa antages gjennem en uafslaaet Dør — ind i Karlekammeret, hvor 2 Karle og 1 Dreng laae og sov, og tilvænte sig her 2 Skratter, 2 Veste, 2 Par Beenklæder, 2 Raffjætter, 1 Par Strømper og 3 Lærklæder,

hvilke Gjenstande deels henlaae paa en i Kammeret staaende Kiste, deels hang paa Væggen, og med disse Kosler begave de sig derpaa bort; Christensen gik imidlertid fort efter paany ind i Kammeret og tilvandt sig sammesteds endvidere en Tobakspibe og en Lommekniv, med hvilke Gjenstande han vendte tilbage og atter forenede sig med Arrestanten. Samtlige her ommeldte Gjenstande, der tilhørte Tjenestefarlens N. Larsen og P. E. Levisen, ere bragte tilstede under Sagen og vurdere til ialt omtrent 7 Rbl., hvorefter de ere tilbageleverede de Bestjaalne. Efterat Arrestanten og Christensen derpaa havde været hjemme paa Storgaard om Natten, forløbe de denne tidlig den næste Morgen, og underveis tilvandt de sig 2 Skjorter, der hang paa nogle Buske udenfor en Gaard; disse Skjorter ere bragte tilstede under Sagen og vurdere til 5 Mk. 8 Sk., hvorefter de ere udleverede til Gieren Christen Christensen. Da de derefter om Eftermiddagen vare komne til Nørre Sundby, fik de efter deres Forklaring Die paa nogle Skind, der hang i et aabentsaaende Skur i Nærheden af Færgesledet, og besluttede at stjæle nogle af disse; imidlertid opholdt de sig om Eftermiddagen og den paafølgende Nat i Nørre-Sundby og den næste Dag, den 2den Juni, i Aalborg indtil om Aftenen, da de vendte tilbage til Nørre-Sundby for at stjæle de ommeldte Skind, og omtrent ved Midnatstid gik de ind i Skuret og tilvandt sig sammesteds 6 Hædalsvefskind tilligemed et til 12 Sk. vurderet Stykke Reb, der maa antages at have hørt til en Vyen tilhørende Brandhage, der laae i Skuret; under deres Forsøg paa at afhænde disse Skind bleve de imidlertid anholdte, hvorefter Skindene, der ere ansatte til en Værdi af 10 Rbl., ere tilbageleverede Gieren, Skindhandler Hans Ravn.

Arrestanten maa endvidere ansees at have erkjendt, at han i forrige Vinter har deeltaget med den fornævnte J. P. Christensen i Udøvelsen af 2 Tyverier, ved hvilke der hver Gang blev fravendt deres ovennævnte Huuskond, Gaardeier Clausen, en Høne af Værdi 24 Sk.; der savnes imidlertid nærmere Oplysning om Bestaffenheden af Arrestantens Deeltagelse i disse Tyverier, men efter Omstændighederne, og idet Clausen har renonceret paa Erstatning, findes der dog ikke tilstrækkelig Foie til at opholde Sagen for at tilvejebringe de i saa Henseende fornødne yderligere Oplysninger.

Efter det Anførte, og idet navnlig de ovennævnte hos Gotfred Pedersen og Skov-Hans begaaede Tyverier eller ialtsald det sidstnævnte maa ansees at henhøre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12 2det Led, vil Arrestanten være at ansee efter denne Lovbestemmelse samt efter samme Forordnings §§ 21 og 1, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen paafølgende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Nævnte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Arrestantens Vedkommende det ligesledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket".

Mandagen den Sde Februar.

Nr. 363.

Statsraad Salicath

contra

Jonathan Sigurdsson (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Dala Evisels Ertrarets Dom af 13de Januar 1862: „Tiltalte Jonathan Sigurdsson bør hensættes til Arbejde i Forbedringshuset i 3 Aar. Som Erstatning bør han betale til constitueret Amtmand B. Thorarensen 1 Rdl., til Bonden Loptur Jonsen 24 Sk. og til Enken Margrjet Sveinsdatter 60 Sk. Ligeledes bør han udrede alle af Sagen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til sin Defensor, forhenværende Repsyrer Jon Oddsson med 1 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den islandste Landsoverrets Dom af 12te Januar 1863: „Den Tiltalte, Jonathan Sigurdsson, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor her for Retten, Procurator Jon Gudmundsson, og til Defensor sammesteds, Organist P. Gudjohansen, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige. Med Hensyn til den idømte Erstatning til Loptur Jonsen og Margrjet Sveinsdatter bør Underretsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Som berørt i den indankede Dom, er det godtgjort, at Tiltalte i Løbet af et Par Aar har begaaet en Deel Tyverier, af hvilke idetmindste enkelte maae betragtes som Indbrudstyverier, uden at dog de foreliggende Dplysninger berettigede til at ansee noget af disse som udført ved Nattetid i beboet Sted.

Da der nu efter samtlige Høiesteret forelagte Dplysninger, deriblandt en efter Overretsdommens Affigelse afgiven Erklæring af det kongelige Sundhedscollegium, ikke findes tilstrækkelig Grund til at drage Tiltaltes Tilregnelighed i Tvivl, maa han ansees at have gjort sig skyldig til Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Led, og efter de forhaandenværende Omstændigheder vil hans Straf efter disse Lovbestemmelser i Forbindelse med Forordningen af 24de Januar 1838 § 4 a kunne fastsættes til 3 Gange 27 Slag Riis, — ved hvilken Strafs Fuldbyrkelse der isvrigt vil være, at tage fornødent

Hensyn til, at han, efter hvad der er oplyst, maa ansees at være svagelig —, ligesom han endvidere ifølge sidstnævnte Forordnings § 5 vil være at sætte under Politiets særdeles Tilfyn i 2 Aar. Han vil derhos have at udrede den ham ved den iudaukede Dom paalagte Erstatning samt Actionens Omkostninger, derunder de i Dommen nævnte Salairer.

Thi kjendes for Ret:

Jonathan Sigurdsson bør straffes med 3 Gange 27 Slag Riis samt være Politiets særdeles Tilfyn undergiven i 2 Aar. 3 Erstatning til Loptur Jønsøn og Margrjet Sveinsdatter betaler Tiltalte 24 Sk. til den Førstnævnte og 60 Sk. til den Sidstnævnte; saa betaler han og Actionens Omkostninger, derunder de i Underretsdommen og Landsøverrettens Dom fastsatte Salairer, samt i Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret 20 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Extraretsdom i Dala Eyskel, affagt den 13de Januar s. A., er den Tiltalte, Jonathan Sigurdsson, for afskillige Tyverier dømt til 3 Aars Arbeide i Forbedringshuset samt til at betale constitueret Amtmand B. Thorensen 1 Rdl., Bonden Loptur Jønsøn 24 Sk. og til Enken Margrjet Sveinsdatter 60 Sk. i Erstatning, og ligeledes til at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til forhenværende Kestyrer Jøn Oddsson med 1 Rdl.; men denne Dom har vedkommende Amtmand appelleret til Landsoverretten.

Rigtignof er det ved Tiltaltes, der er over criminel Lavalber og ikke før er bleven tiltalt eller dømt for nogen Forbrydelse, egen Tilstaaelse og andre fremkomne Oplysninger tilstrækkeligen beviist, at han ofte har gjort sig skyldig i uden al Hjemmel at have tilvendt sig afskillige Ting, fordetmeste Næringemibler og spiselige Ting, sommetider ud af lukkede Huse og Gjemmer. Men naar man skal dømmen om den Tiltaltes Strafbarhed for disse hans Forbrydelser, som i og for sig have alle et Tyveries Særkjender, maa det bemærkes, at under Sagens Behandling er det Spørgsmaal fremkommet, om Tiltalte har været i tilregnelig Tilstand. Districtslægen, som 2 Gange har været anmodet om at afgive sit Ekspjøn angaaende dette Punkt, er rigtignof kommen til den Conclusion, at han var tilregnelig. Men efter som Landphyficus, som dette Districtslægens Ekspjøn er blevet forelagt, bestemt har erklæret, at det efter de fremkomne Oplysninger maatte ansees i høieste Grad tvivlsomt, om den Tiltalte, der lider af Entozøer, er tilregnelig, saa trøster Retten sig ikke til, ifølge bemeldte af Landphyficus yttrede Anskuelse, at afgive en Domsældelsesdom over den Tiltalte, som derfor vil være at frifinde for Actors Tiltale i Sagen, ligesom ogsaa Sagens Om-

kostninger bør udredes af det Offentlige, og deriblandt til Actor og Defensor her for Retten 5 Rbd. til hver, som og det for Underretten idømte Defensor-Salair. Hvad den idømte Erstatning angaaer, vil Underrettens Dom være at stadfæste, dog saaledes, at Erstatningen til constitueret Amtmand B. Thorarensen efter hans Ønske her for Retten forisfalber."

Nr. 393.

Advocat Brock

contra

Wilhelm Ignatius Karup (Defensor Salicath),

der tiltales for Fornærmelser mod Høisjalig Kong Frederik den Syvende.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Octbr. 1863: „Tiltalte, Redacteur af Bladet „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt“ Wilhelm Ignatius Karup bør straffes med Fængsel i 3 Maaneder samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Nyholm, med 10 Rdl. Saa bør og det under Sagen omhandlede Nr. 15 af Bladet „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt“ for 9de Mai d. A. være confisteret. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende Sag actioneres Tiltalte, Redacteur af Bladet „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt“ Wilhelm Ignatius Karup, for det imod Hans Majestæt Kongen fornærmelige Indhold af den i bemeldte Blads Nr. 15 for 9de Mai d. A. indeholdte Artikel: „Grevinde Danner hos kunstige Abekatte og danske Studenter“, navnlig forsaavidt Allerhøisfammes ægtefæbelige Forbindelse deri er omtalt paa en usømmelig Maade, og forsaavidt flere af de om Hans Majestæts Gemalinde brugte Øttringer ere satte i Forbindelse med Allerhøisfammes Person.

I den ommeldte Artikel, hvori ifølge Tiltaltes Bedgaaelse Grevinde Danner er omtalt under Navnet Lovise Rasmussen, erklæres det at være dens Opgave, at tilbagetrænge Grevinde Danner, og at gjøre Folket opmærksom paa, at hun ikke er Danmarks Dronning, hvorefter hun, under Anvendelsen af flere fornærmelige Paasagn og i høi Grad forhæanende Udtryk, sigtes for at optræde

officielt som Dvasi-Dronning, og i Artiklen, som derpaa gaaer over til at anføre Exempler paa Tilfælde, hvori Grevinde Danner skal have tilfredsfillet sin formeentlige Trang til at vise sig for Folket, hedder det: „Er der en Grundlovsfest, vips! der er hun med; er Rigsdagen til Hove, vips! der er hun med; giver Hs. Majestæt Kongen et Taffel for de fremmede Diplomater eller i Anledning af Prinsesse Alexandras Bryllup, vips! der er hun med; løbe Kjøbenhavnerne i Theatret for at see kunstige Aber og Mennesker, vips! der er hun med; bygger Hr. Commerceraad Heymann en ny Stunnel, og Folk løbe derud for at see den og drikke nogle halve Baiere, vips! der er Grevinden med; osv. osv.“ Tilfælde udtaler derefter den Mening, at hun vel ikke bør nægtes Afgang til de offentlige Steder, hvor Publicum søger, men han vil ikke, og det danske Folk bør ikke taale, — hedder det endvidere —, at hun kommer der i anden Egenkab end som Fruentimmeret Lovise Rasmussen.

Senere ommeldes i Artiklen, at Grevinde Danner en Aften har vilst sig i den kongelige Loge i Besterbroes Abetheater, og at hun har besøet Studenterforeningens nye Bygning, hvorefter Artiklen ender med nogle til Forskjellige rettede Spørgsmaal, hvori Grevinde Danner atter characteriseres paa samme Maade, som ovenfor er omhandlet.

I sit Forsvar har Tilfælde blandt Andet benægtet at have været bekendt med, at Grevinde Danner har indgaaet noget lovligt Ægteskab, og paaberaabt sig, at Hs. Majestæt Kongen ikke er omtalt i den paagjældende Artikel, og at Tilfælde allerede af den Grund ikke kan have paadraget sig noget Ansvar efter Loven af 3die Januar 1851 § 6; men til dette vil intet Hensyn kunne tages, da det maa ansees som notorisk for alle danske Undersaatter, at Grevinde Danner er Hans Majestæts Kongens Gemalinde, og det fornævnte Lovbud ikke ubeløffer de Tilfælde, hvori saadanne Domme og Dtringer, som Lovbuddet omhandler, paa indirecte Maade fremstattes.

Hvad nu angaaer den Fornærmelse mod Hans Majestæt Kongen, som skulde ligge i en usømmelig Omtale af Hans Majestæt Kongens ægtefællelige Forbindelse, saa findes dette Forhold vel ikke directe omtalt i Artiklen, og ei heller kan det statueres, at Fornærmelser mod Hans Majestæt Kongens Gemalinde ubetinget maa betragtes som Fornærmelser mod Allerhøjstamme selv; men naar Hans Majestæt Kongens Gemalinde i Artiklen kaldes et demoraliseret Fruentimmer og betegnes med Udtryk, der kun kunne anvendes paa en i høi Grad foragtelig Kvinde, samt naar der i Begyndelsen forekommer den Sætning: „Derfor Lovise Rasmussen blot privatim og i al Stilhed ernærede sig som Maitresse“, og senere paa 3die Spalte: „Hvorlænge vil Størstedelen af den danske Presse lade sig smede i gyldne Lænker af en Maitresse“, saa indeholdes deri en forhaanende Dom om Hans Majestæt Kongens ægtefællelige Forbindelse, der maa ansees udtalt ogsaa om Hans Majestæt Kongen selv, med hvis Villie Forbindelsen selvsølgelig er indgaaet og bestaaer.

Med Hensyn til den anden Deel af Actionen, betræffende Fornærmelser mod Hans Majestæt Kongen, forsaavidt Allerhøjstammes Person er sat i Forbindelse med flere af de om Hans Majestæts Gemalinde i Artiklen brugte

Yttringer, har Tilstalte under et her ved Retten optaget Forhør benægtet at have været bekendt med, hvorvidt Hans Majestæt Kongen har været nærværende ved de ovenangførte Leiligheder, ved hvilke Grevinde Danner siges at have tilfredsstillet sin Trang til at vise sig for Folket; men til denne Benægtelse skjønnes det ikke, at der kan tages noget Hensyn, da det maa ansees som givet, at Hans Majestæt har været personlig tilstede ved flere af de ommeldte Leiligheder, saasom: Naar Rigsdagen var til Høje, og naar Allerhøiisamme gav Taffel for de fremmede Diplomater eller i Anledning af Prindsesse Alexandras Brudlop, og Tilstalte derfor, selv om han virkelig havde troet Kongens Fraværelse i flige Tilfælde at være mulig, været forpligtet til at skaffe sig paalidelig Kundskab i saa Henseende, forinden han gjennem Pressen gjorde samme til Gjenstand for en Dmtale, der, Hans Majestæt Kongens Nærværelse forudsat, maatte være fornærmelig for Allerhøiisamme, og Tilstalte vil saaledes ikke kunne undgaae Ansvar for den ovennævnte Dmtale i Artiklen af Grevinde Danners Opræden, der maa ansees fornærmelig for Hans Majestæt Kongen, som derved paasiges at have paabudt eller dog tilladt en Fremgangsmaade, der i Artiklen skildres som i høi Grad forkastelig.

I Hensøit til det Foransførte vil Tilstalte, der er langt over criminel Ravalder og ikke funden tidligere at være overgaaet nogen criminel Dom, altsaa blive at ansee efter den ovennævnte Lovbestemmelse med en Straf, der bestemmes til Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos efter samme Lovs § 12 det ommeldte Nummer af Bladet „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt“ vil være at confiskere“.

Nr. 365.

Advocat Brock

contra

Frederik Christian Bartram (Defensor Hansen),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Kronborg østre Birk's Eyrarets Dom af 8de Juni 1863: „Arrestanterne Christian Frederik Bartram og Christian Wilhelm Loua bør hensættes, den Første til Forbedringshøiusskarbeide i 1 Aar og den Sidste i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af deres Arrest og Action lovligten flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Alsted, 5 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Lund og Schmith, 4 Rdl. til hver, saavel som Diætpenge til de 2 Sidstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1863: „Tilstalte Christian Wilhelm Loua bør for Actors Tiltale i denne Sag jri at være. Arrestanten Frederik Christian Bartram bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de Sagsførerne i 1ste Instants ved Virketingsdommen tillagte Salairer udredes af Arrestanten Bartram for hans Bedkommende og for Tiltalte Louas Bedkommende af det Offentlige, saaledes at Actors Salair udredes halvt af Bartram og halvt af det Offentlige. Actor for Overretten, Justitsraad Nygaard og Defensorerne, Procurator Herforth og Procurator Christensen, tillægges i Salair hver 5 Rdl., der udredes paa samme Maade som Salairerne i 1ste Instants. Alt efterkommes under Udsjærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Frederik Christian Bartrams Bedkommende anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne forandre det i Dommen med Hensyn til ham antagne Resultat,

fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskretens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Birk indankede Justitsfog sigtes Arrestanten Frederik Christian Bartram for voldeligt Overfald og Tiltalte Christian Vilhelm Loua for usandsfærdig Forklaring for Retten. Ved 2 Vidners overensstemmende Forklaringer og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger er det imod Arrestanten Bartrams Benægtelse beviist, at han stilde om Aftenen den 19de Marts d. A. er trængt ind i Fisker Enevold Pedersens Huus i Hornbøl og uden nogen rimelig Anledning har grebet fat i Pedersen, trukket ham ud i Forstuen og slaaet ham i Hovedet, hvorved Pedersen besvimeede og fik et ubetydeligt Saar, som er lægt, uden at Volds handlingen har efterladt stabelige Følger for hans Helbred. For dette Forhold vil Arrestanten, der er sødt den 21de Marts 1841 og ikke tidligere straffet, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 6 og 9, sammenholdt med § 3, 2det Punctum, med en Straf, som findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Derimod vil Tiltalte Loua blive at frifinde, da han, om han end maatte ansees overbeviist under Overfaldet at have staaet udenfor Huset og saaledes at have sagt Usandt, da han for Retten nægtebe at vide, om Arrestanten Bartram, med hvem han den Aften var i Følge, havde været inde i Huset, ikke derfor kan drages til Ansvar, eftersom han havde Anledning til at betragte sig som Inqvisit.

Actionens Omkostninger, berunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, der billiges, vil Arrestanten Bartram have at udrede for sit Bedkommende, berunder indbefattet Halvdeelen af Actors Salair; men for Tilstalte Louas Bedkommende blive de at udrede af det Offentlige, berunder indbefattet den anden Halvdeel af Actors Salair. Overensstemmende hermed vil den indantfede Dom, ved hvilken Bartram er anset med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og Loua med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos Actionens Omkostninger ere dem paalagte, Een for Begge og Begge for Een, være at forandre. Salairer til Actor og Defensørerne for Overretten findes at kunne bestemmes for hver til 5 Rd., der bliver at udrede af Arrestanten Bartram og det Offentlige efter samme Forhold, som Salairerne i 1ste Instants“.

Tirsdagen den 9de Februar.

Nr. 44. Forhenværende Kjøbmand **P. C. Bollhorn** (Advocat Liebe),
contra

Slagelse Kjøbstads Communalbestyrelse (Ingen),
angaaende Spørgsmaalet, om Citanten har forbrudt sin Fæstetid til den Slagelse Kjøbstads Commune tilhørende Lod Nr. 4 af de saakaldte Bognmandslodder Matr. Nr. 69 d paa Slagelse Mark.

Slagelse Byttings Dom af 10de Martz 1862: „Det til Indstævnte P. C. Bollhorn, nu af Kjøbenhavn, paa hans og Kones Livstid under 17de April 1846 overdragne Fæste paa Lodden Nr. 4 af de saakaldte Bognmandslodder, Matr. Nr. 69 d paa Slagelse Mark, bor som forbrudt at ophæves, og bor Indstævnte under en daglig Mulet til Stedets Fattigkasse af 2 Rd. inden 3 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanten, Slagelse Communalbestyrelse, at aflevere bemeldte Lod, som i Fæstebrevet for Aflevering foreffrevet, samt til bemeldte Communalbestyrelse at betale Sagens Omkostninger med 10 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, forsaavidt Omkostningerne angaaer, og forøvrigt under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1862: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instants ophæves, og at den foreffrevne Frist for Dommens Opfyldelse bestemmes til 8 Uger fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Skjøndt Citanten har været uberettiget til ved den i Underrettsdommen ommeldte Contract af 13de September 1857 at overdrage Brugen af den ham tilfæstede Lod Nr. 4 af Slagelse Byes Bogumandslødder til en Anden, skjønes dog den af de Indstævnte fremsatte Paastand om, at Citanten paa Grund af denne Disposition skulde have sit Hæste paa Lodden forbrudt og tilpligtes at aflevere samme til Communen, ikke at kunne gives Nædhold. Blandt Vilkaarene for Bortfæstningen af bemeldte Lod til Citanten findes ingen Bestemmelse om Fremleie eller om Virkningen heraf; og om det end ikke er uantageligt, at der ved Bortfæstningen kan være taget noget Hensyn til Citantens Personlighed, giver dog den hele Beskaffenhed af det derved stiftede Forhold ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at det mellem Parterne skulde være forudsat, at en uden forud af Communalbestyrelsen meddeelt Samtykke foretagen Fremleie var at anses som et saa væsentligt Brud paa Contractsforholdet, at den maatte medføre Hæstets Fortabelse, endog under Omstændigheder som de her forhaanden værende, hvor det er uomtvistet, at der ikke tidligere har været anset over uberettiget Fremleie af den ommeldte Lod fra Citantens Side, og at der i det Tidrum af omtrent 4 Aar, hvori Loddens Brug upaatakt har af ham været overladt en Anden, ikke i nogen Henseende derved er bevirket nogen Skade. Analogien af Bestemmelserne i Forordningen af 9de Marts 1838 § 5, forsaavidt angaaer det i samme under a ommeldte Forhold, taler ogsaa imod, at der i et Tilfælde som nærværende, — hvorved endnu bemærkes, at Citanten kort efter Sagens Paastævning hævdede det ved hiin Contract stiftede Forhold og selv tog Lodden i Besiddelse —, skulde tillægges Fremleien den af de Indstævnte paastaede Virkning. Citanten vil derfor, efter hans Paastand, være at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Chi kendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indbanke Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Slagelse Byslagte Sag, søgte de Indstævnte, Slagelse Kjøbstads Communalbestyrelse, Citanten, forhenværende Kjøbmand P. C. Bollhorn, som i Mæret 1846 blev tilfæstet for sin og Hustruens Levetid den Communen tilhørende Bognmandslob Nr. 4, Matr. Nr. 69 d, af Hartorn 1 Td. 2 Epr. 1 Fdk. 2¼ Alb., til paa Grund af Fremleie af Lodden at have Fæstet forbrudt m. m., og ved den den 10de Marts d. A. affagte Dom blev ogsaa det nævnte Fæste kjendt som forbrudt at være ophævet, og Citanten tilfunden under en daglig Mulkt af 2 Rdl. til Fattigkassen inden 3 Uger efter Dommens Forkyndelse at aflevere Lodden til Communalbestyrelsen saaledes, som i Fæstebrevet for Aflevering er foreskrevet, hvorhos det paalagdes ham at betale de Indstævnte Sagens Omkostninger med 10 Rdl.

Denne Dom har Citanten nu indbanket for Overretten, hvor han, efterat hans i Formaliteten nedlagte Paastande ved Kjendelse af 7de Juli sidstleden vare forfæstede, har gjentaget sin i 1ste Instants fremsatte Paastand om Frifindelse, samt derhos paaستاet sig Sagens Omkostninger for begge Retter tillagte Skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Da de Indstævnte, skjøndt lovligen stævnebe, hverken ere møbte eller have ladet møde herfor Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30, jfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, blive at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviiisligheder navnlig den Underrettsacten.

Citanten erkjender, at han har gjort Fremleie af Lodden, men han formener, at han in casu har været berettiget hertil og begrundet dette derpaa, at Fremleie af de Slagelse Kjøbstad tilhørende Bognmandslobber har været Sædvane, og det uden Paatale af de Indstævnte.

Citanten formener derhos, at selv om det skulde antages, at han har været uberettiget til den foretagne Fremleie, vil samme dog ikke retteligen kunne have til Følge, at Fæstet paa Grund deraf skulde være forbrudt, i hvilken Henseende han har fremhævet, at Fæstebrevet, skjøndt det ellers indeholder Regler for Tilfælde, hvor Fæsteforbrudelse indtræder, ikke blandt disse nævner Fremleie, — at den gjorte Fremleie er hævet fra Efteraaret 1861, fra hvilken Tid Lodden drives for hans egen Regning, — og at han har handlet i god Tro, da han udsleiede Jorden, idet det dengang var bleven gjængs, at der skete Fremleie af Bognmandslobberne uden Paatale af de Indstævnte.

Citantens Formening om, at der skulde tilkomme ham Ret til Fremleie i det givne Forhold, findes imidlertid ikke at kunne gives Medhold. Forsaavidt nemlig Citanten har paaberaabt sig Sædvane som Hjemmel for Fremleien quæstionis bemærkes, at en saadan Paaberaabelse først er fremkommen for Overretten, medens Citantens Ansørgte i denne Retning i 1ste Instants indstrænkede sig til at udbæve som et Datum for hans gode Tro, at det var bleven gjængs, at der skete Fremleie af Bognmandslobberne uden Paatale af de Indstævnte, og efterat de Indstævnte som Svar derpaa havde benægtet, at de, skøndt de ved Sagsmaal gjorde Communes Ret gjælkende, havde havt Kundskab om, at det var gjængs at gjøre Fremleie af Bognmandslobberne, urgere de Citanten ikke videre denne sin Paastand. Men da der savnes Oplysninger saavel om Omstændighederne som

Lidslængden, hvori den som gjængs paaberaabte Fremleie skal have fundet Sted, samt da de Indstævntes Benægtelse af at have havt Kundskab om, at det skal have været gjængs at fremleie Bogumandslodderne, ikke ved noget Datum er svækket, skjøndes der i ethvert Fald — og uden Hensyn til den ovennævnte processuelle Mangel ved Exceptionen — ikke at være tilveiebragt Beviis for, at en virkelig local Sædvane, der kunde ansees bindende for de Indstævnte i Mangel af anden udtryffeligg Tilfjendbegivelse, i den ommeldte Henseende eksistere.

Med Hensyn til Virkningen af den skete Fremleie maa det mærkes, at det ligger i Sagens Natur, at en saadan eenfaldig Disposition over den hele tilfæsteede Jord maa ansees som et saa væsentligt Brud paa Contracten, at Eieren maa være berettiget til at paastaae denne hævet; og det vil imod denne Regel ikke kunne tillægges videre Betydning, enten at Fæstebrevet, der ikke omtaler Fremleie, ikke indeholder Bestemmelse om Virkningen af Fremleie, eller at Citanten, efterat nærværende Sag var paalaget og paastævnet, har hævet Contracten om Fremleien, efterat denne har bestaaet i fire Aar, ligesaa lidt som den Omstændighed vilde kunne komme i Betragtning, at Citanten i sin Tid havde troet sig berettiget til Fremleie, om saadant end antages at have været Tilfældet — hvorved kan mærkes, at det af flere Bestemmelser i Fæstebrevet maatte være Citanten klart, at der var taget Hensyn til Fæsterens Person, ligesom ogsaa Udtryk i selve Fremleiecontracten om Muligheden af Indsigelser fra Communens Side vise, at Citanten har været i Tvivl om sin Berettigelse.

Det maa sølgelig i Henhold til alt Ovenangførte billiges, at de Indstævntes Paastand om Fæstets Forbrud ved den indaankede Dom er givet Medhold, og denne, imod hvis specielle Bestemmelser ingen Indsigelser ere gjorte, vil derfor være at standfæste, dog saalædes at Processens Omkostninger i 1ste Instants efter Omstændighederne blive at ophæve, og at den foreskrevne Frist af 3 Uger for Dommens Opfyldelse bestemmes til 8 Uger. Ligeledes ville Sagens Omkostninger for Overretten være at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt."

Nr. 400.

Advocat Heinrichsen

contra

Arrestanten **Jørgen Dlesen** (Defensør Brock),
der tiltales for Voldtægt eller i altfald for uæderligt Forhold.

Samling Herreds Extrarets Dom af 31te Octbr. 1863: „Arrestanten Jørgen Dlesen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Han betaler derhos alle af hans Arrest og Sagen i det Hele lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Busch, 6 Rdl., og til Defensør, Procurator Worch, 5 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 14de Decbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neffelmann og Procurator Møller, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Under nærværende Sag tiltales Jørgen Nielsen, der er født den 19de Marts 1848 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Volbtægt eller ialtsald utærligt Forhold.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, som det maa antages i Begyndelsen af August Maaned d. A., da han en Morgen ude paa en Mark traf Pigen Maren Laurzen, der var 16½ Aar gammel, har i den Hensigt at tiltvinge sig Samleie med hende, hvilket hun paa hans Forlangende nægte ham, taget fat paa hende, og, skjøndt hun anstrængte sig alt, hvad hun kunde, for at blive fri, navnlig ved at bruge Arme og Been og ved at strige, tumset saa længe med hende, indtil han, navnlig ved at sætte sine Been ind imellem hendes, fik hende kastet overende, hvorpaa han lagde sig ovenpaa hende, og idet han med den ene Haand holdt hende nede, traf hendes Klæder op, da han i det samme saae en Kone komme hen imod dem, hvorfor han stod op og lod Pigen gaa. Ligeledes har Tiltalte, som det maa antages, i Slutningen af samme Maaned eller i Begyndelsen af September, da han en Morgen tidlig atter traf Maren Laurzen ude paa Marken, og denne paa hans Forlangende om at faae Samleie med hende gav sig til at græbe og sagde, at han skulde lade hende være, igjen taget fat paa hende i samme Hensigt

.....Tiltalte, der isørgt ifølge en af vedkommende Districtslæge afgiven Erklæring ikke kan antages at have været avledygtig, fik imidlertid, som det maa antages, ikke Samleiet fuldbyrdet, da en Dreng, der havde hørt Maren Laurzen strige, kom henimod dem, hvorfor han stod op.....

..... Det er isørgt oplyst under Sagen, at Maren Laurzen, der om Aftenen efter det Sidspasserede havde fortalt det til sin Faber og senere nogle Dage efter Undersøgelsens Begyndelse har aflivet sig, allerede i sidste Foraar eller Vinter engang har havt legemlig Umgang med en Person, som hun efter sin Forklaring var

Kjæreste med; men Tilstalte, der havde hørt tale derom, vil dog ikke have tænkt videre derpaa, da han, som anført, oversalbt hende, hvorimod han har anbragt, at hun, da han første Gang havde forsøgt at tiltvinge sig Samleie med hende, sagde til ham, at naar han vilde lade det være, maatte han en anden Gang ligge hos hende, og dette har Maren Laurzen ogsaa erkjendt for at være rigtigt, men vil kun have sagt det for at blive fri for ham.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte flere Gange i Løbet af sidste Sommer, naar han mødte Pigen Elisabeth Nielsen, der er 13 Aar gammel, paa Marken, har imod hendes Villie, og skjøndt hun streg, kastet hende om paa Jorden, og løstet hendes Klæder op samt ialtsald een Gang tillige blottet sig selv, men at han ved Folks Tilstedekomst er bleven forhindret i videre at forulempe hende, saa at han navnlig hverken har lagt sig ovenpaa hende eller paa anden Maade klemt eller trykket hende, og at han engang i Foraaret, da Pigen Maren Knudsen, der er omtrent 17 Aar gammel, kom fjørende med en Arbeidsvogn, har standset Hestene og begyndt at tage hendes Klæder op, uden at han dog kom længere end til Knæene, da en Dreng, der sad paa Vognen, sagde, at han skulde lade være.

Tilstalte har imidlertid benægtet at have villet foretage videre ved Maren Knudsen end det, han gjorde, selv om bemeldte Dreng ikke havde været tilstede, eller at have havt til Hensigt at faae Samleie med Elisabeth Nielsen, idet han har paastaet, at han var bleven vred paa Eidsnævnte, fordi hun havde gaaet og skjaldt ham ud -- hvad der dog ikke findes videre bestrøket ved Sagens Oplysninger -- og derfor til Gjengjæld vilde drille hende og, som han har sagt, gjøre hende rød for ham, og idet denne Forklaring efter Sagens Omstændigheder ikke vil kunne forkastes. kan Tilstalte forjaaviddt kun ansees skyldig i et utæerligt Forhold, hvorimod han ved sit Forhold imod Maren Laurzen, idet han, som ovenanført, ikke kan antages at have faaet Samleiet fuldstændigt fuldbyrdet, findes at have gjort sig skyldig i Attentat paa Voldtægt.

Da imidlertid Betingelserne for Anvendelsen af D. P. 6—13—18 ikke skjønnes at være tilstede, idet Maren Laurzen efter sit ovenanførte tidligere Forhold ikke kan ansees for at have været uberygtet, maa det billiges, at Tilstalte for sit Forhold i de anførte Henseender er ved Underrettsdommen anseet med en arbitrair Straf, men denne, der ved Underrettsdommen er fastsat til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til lignende Arbejde i 3 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 51.

Den 26de Februar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæksion.

Tirsdagen den 9de Februar.

Nr. 391.

Advocat Heinrichsen

contra

Nasmus Madsen og **Hustru Laurette Petrea Larsen**

(Defensør Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Ribe Kjøbstads Erttræts Dom af 22de Septbr. 1863: „De Tiltalte, Arbeidsmand **Nasmus Madsen** og **Hustru Laurette Petrea**, født **Larsen**, bør hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Dage. Saa udrede de Tiltalte ogsaa, Een for Begge og Begge for Een, alle af Tiltalte **Nasmus Madsens** Arrest og Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne **Hoftrup** og **Ferslev**, med 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 16de Novbr. 1863: „Tiltalte **Laurette Petrea Larsen** bør hensejtes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Søvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Prøveprocurator **Fasting** og Procurator **Møller**, betale de Tiltalte in solidum 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

VII. Afgang.

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiefteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indskete Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arbeidsmand Rasmus Madsen og Hustru Laurette Petrea, født Larsen, for Bedrageri.

Ved Tiltalte Rasmus Madsens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, efterat der den 3die Mars d. A. var for en Gjæld til Ribe Spare- og Laanekasse med Omkostninger til Beløb 70 Rdl. 1 Mk. 6 Sk. gjort Udlæg hos ham i forskellige ham tilhørende Pøssregjenstande, og deriblandt i et Sengested, en Dyne, en Pude og en Vadsfeballie, har, uanset at han vidste, at der var gjort Udlæg i disse Gjenstande, bragt Sengeklæderne ned til sin Huusvært for at undbrage dem fra Auctionen og fremtidigt selv bruge og benytte dem, ligesom han ogsaa, da det Udlagte stufte afhentes til Auctionen, har foregivet, at det nævnte Sengested var en anden Mand tilhørende, saaledes at det ikke medtoges.

Paa samme Maade er det med Hensyn til Tiltalte Laurette Petrea Larsen godtgjort, at hun, da Røben var stor, og hendes Mand var syg, har pantsat den ovennævnte Ballie for 3 Mk., for derfor at købe Brød til sig og Sine, naaget hun vidste, at der var gjort Udlæg i samme; men hun har anbragt, at det var hendes Hensigt at inbløse Ballien ved at tilbagebetale de laante 3 Mk., hvorhos hun har erkjendt, at hun, da Tiltalte R. Madsen underrettede hende om, at Sengeklæderne vare undbragne fra Auctionen, samtykkede heri og senere brugte Sengeklæderne til at ligge paa.

De udlagte Gjenstande, hvorover de Tiltalte saaledes have disponeret, ere komne tilfede og vurderede til ialt 15 Rdl.

For dette Forhold ville de Tiltalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee, Rasmus Madsen efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 og hans Hustru efter samme Forordnings § 50, og findes Straffen for Madsens Bedkomme ved Underretskdommen påsende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod den for Laurette Petrea Larsen ved bemeldte Dom bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage findes efter Sagens Omstændigheder at kunne forandres til simpelt Fængsel i 4 Dage“.

Nr. 408.

Advocat Liebe

contra

Agnes Caroline Juliane Dviff (Defensor Hansen),

der tiltales for Barnefødsel i Dolgsmaal eller ialtsald uforsvarlig Dm-gang med sin Barnefødsel.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Decbr. 1863: „Tiltalte Agnes Caroline Juliane Øvift bør straffes med Forbedringshøi-arbejde i 1 Aar og udrede de af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Proveprocurator Seidelin, og til Defensør, Procurator Rønge, 6 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kan Tiltalte alene ansees at have gjort sig skyldig i uforvarlig Dmgang med sin Barnefødsel. For dette Forhold vil hun have paadraget sig en arbitrair Straf, der efter samtlige Omstændigheder, og idet navnlig vedkommende Læges Erklæring taler for Rigtigheden af hendes Forklaring om, at hun strax efter Fødselen ansaae Barnet for dødt, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Hun vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Ihi fjendes for Ret:

Agnes Caroline Juliane Øvift bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Agnes Caroline Juliane Øvift, der er født den 22de Februar 1839 og ikke funden tilforn straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal, eller i alt Fald uforvarlig Dmgang med sin Barnefødsel.“

Ifølge hendes Forklaring og de øvrige tilveiebragte Oplysninger, har hun i flere Aar været Kjøreste med en Sømand, med hvem hun i forrige Aars Efterommer, saavidt hun erindrer i September Maaned forrige Aar, har pleiet legemlig Dmgang; i den følgende October Maaned udeblev hendes Menstruation, men først senere mærkede hun, at dette hidrørte fra, at hun var frugtommelig; hendes Kjøreste var bortreist, og hun havde Ingen her paa Stedet at betroe sig til, uden hendes Herstab, og til dette frøgte hun for at betroe sig; dog har det i den sidste Tid af hendes Svangerskab stadig været hendes Hensigt at aabnbare sin Tilstand for dette, men da hun ikke troede, at Fødselen var saa nær forestaaende, opsatte hun det, og traf ingen Forberedelser til den.

Tirsdagen den 2den Juni sidsteleden henad Morgensunden sølte hun heftige Smertes, som hun, der ikke tidligere havde født, antog vare Mavesmerter; hun maatte flere Gange sætte sig paa en Kammerpotte, og sidste Gang

overfaldt Smerterne hende saa stærkt, at hun maatte reise sig op. I denne Stilling søgte hun et Barn, der faldt paa Gulvet, og da Navlestrengen ikke var bleven revet over, trak hun den ud, hvorved Moderagen fulgte med; hun blev flaaende noget og saae paa Barnet, men da dette hverken rørte sig eller streg, antog hun det dødt, og uden at foretage næriere Undersøgelse i denne Henseende lod hun det ligge og gik iseng igjen. Hun laae ene i Bærelset, der ved et Kjøkken var adskilt fra det nærmeste Bærelse, i hvilket Nogen havde Natteleie, saa at Ungen vilde have kunnet høre hende, om hun havde tilkaldt Hjælp, og, da hendes Huusbond om Morgenen Kl. 6 $\frac{1}{2}$ kom ind for at kalde paa hende, sagde hun, at hun var syg, og forlangte at tale med hans Kone, som indsaandt sig og nu erfarede, at Tiltalte havde sødt; den hidkaldte Jordemoder fandt Barnet dødt og gaafte kolbt.

Tiltalte har paa det Bestemteste nægtet at have havt til Hensigt at tage Livet af sit Foster.

Den foretagne Obductionsforretning gaaer ud paa, at Barnet har været fuldbaaret og i enhver Henseende normalt udviklet, saa at det har været stiftet til at forsette Livet udenfor Moderen, samt at det har draget Ande efter Fødselen. Om Dødens Aarsag lader sig af Undersøgelsen Intet med Bestemthed slutte; Formodningen leder imidlertid nærmest hen til Mangel paa tilstrækkelig fri Afgang af sund frisk Luft til Lungerne for at vedligeholde Andebrættet tilbørligt.

Som Følge af alt det Foranførte kan Tiltalte ikke anses overbevist at have forsætlig sødt i Dølgemaal, og Lovens 6--6--8 vil allerede af denne Grund ikke kunne komme til Anvendelse, ligesom der ikke heller er Føie til at antage, at hun forsætlig har ombragt sit Foster; derimod vil hun for den hende overbeviste usforaarlige Omgang med sin Barnefødsel være at ansee med en arbitrair Straf, der findes at burde bestemmes til i Mars Forbebringshuusarbejde".

Nr. 399.

Advocat Hansen
contra

Hans Christian Christensen Thistrup (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedrægligt Forhold.

Criminal- og Politiretens Dom af 26de Septbr. 1863: „Tiltalte Hans Christian Christensen Thistrup bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Hedscher med 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Hæisterets Dom.

Foraaavidt nærværende Sag efter den fete Indstævning foreligger

Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de under denne Deel af Sagens anførte Grunde

kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Hans Christian Christensen Thistrup, der er født den 13de October 1823 og ved Høiesterets Dom af 19de October 1859 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Uge 5 Dage, anlagte Sag for bedrageligt Forhold, er han af Commissionair og Redacteur af Bladet „Sundhedsakten“, Peter Christian Johannes Fogh sigtet for at have ladet sig uretliggen udbetale og forbrugt omtrent 57 Rdl., der vare indkomne for nogle Meubler, Fogh i Maret 1859 havde ladet sælge ved Auction, endvidere for at have beholdt og anvendt til eget Brug en Deel Pengesummer, som Tiltalte, medens han ifølge en under 1ste Mai s. A. oprettet Contract var Interessent i Foghs Commissionsforretning, havde indkasseret paa Interessentens Vegne hos forskellige Personer, og ved een Leilighed endog at have fragaaet Modtagelsen af en saadan Sum, og derhos for, at have uden Foghs Tiltalelse pantsat et ham af denne laant Uhr. Rigtigheden af disse Sigtelser er imidlertid ikke beviist.

.....Ligeledes findes Tiltalte at maatte tillægges Frifindelse, forsaavidt han derhos af Fogh er sigtet for bedrageligt Forhold mod Assistent i Postvæsenets Revisionscontoir, Frederik Jbsen, og mod en Snekermester Petersen, samt ifølge egen Tilstaaelse er overbeviist at have beholdt og anvendt til eget Brug nogle for Biihandler Carl Andreas Permin, Sproglærer Carl Frederik Louis Marz og Tjenestepige Jensine Johansen oppebaarne Penge, som han ikke har kunnet erstatte, da bemeldte af Fogh fremsatte Sigtelser maa ansees aldeles ubeføiede, og de 3 sidnævnte Personer have fratalt Sagens Forsøgning.

Derimod vil Tiltalte ikke kunne undgaae Straf for ifølge egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse, at have pantsat nogle Garner Jens Marcusens tilhørende til 80 Rdl. vurderede Sengklæder m. m., uden dertil at have haft Samtykke af Marcusen, af hvem han havde modtaget bemeldte Gjenstande i Forvaring, men da Tiltalte, som under denne Sag iøvrigt ikke er sigtet for noget Forhold, der kunde henføres under Bedrageri, maa antages at have været betænkt paa at tilbageløse Marcusens Gienbete, og derhos tilbeels har holdt Marcusen skadesløs, findes Straffen i Henhold til fornævnte Forordnings § 50 at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage“.

Torsdagen den 11te Februar.

Nr. 415.

Advocat Hindenburg

contra

Værtshuusholder Søren Andersen Sørensen (Defensor Hansen),
der tiltales for at have holdt Horehuus.

Kolding Kjøbstads Egtværets Dom af 11te Novbr. 1863: „Arrestantinden, Skræberjvend Haabergs Enke, Johanne Hansen og Tiltalte, Værtshuusholder Søren Andersen Sørensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Sidstnævnte til Kolding Kjøbstads Kæmmerkasse bør bøde 5 Rdl. Saa udreder Arrestantinden og de med hendes Arrest forbundne Omkostninger og in solidum med Tiltalte Actionens øvrige Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Dahl, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Kralund, 4 Rdl. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landskoverrets Dom af 14de Decbr. 1863: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Prøveprocurator Jasting, betaler Arrestantinden og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Søren Andersen Sørensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Johanne Hansen, Skræberjvend Haabergs Enke, og Tiltalte Værtshuusholder Søren Andersen Sørensen sigtes under nærværende Sag, Førstnævnte for at have ladet sig bruge til Utugt for Betaling og Sidstnævnte for at have holdt Horehuus; forsaavidt Tiltalte Sørensen endvidere i 1ste Instants var sigtet for at have drevet ulovligt Herbergeri, er Sagen ikke bleven indanket for Overretten.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun, der er under Fattigforsørgelse, og i October Maaned

b. N. i 2 à 3 Uger har skaffet om i Kolbing og Omegn, har i denne Tid laabt sig bruge til Utugt for Betaling af flere forskjellige Mandspersoner, hvilket efter hendes Forklaring navnlig 3 Gange har fundet Sted i Tiltaltes Huus eller i et Udhuus i den af Tiltalte beboede Gaard, idet hun navnlig en af disse Gange tilbragte Natten med en tydsk Jernbanearbejder i et dem af Tiltalte anvist Kammer, og Tiltalte har ogsaa vedgaaet, at han ved den nævnte Leilighed efter bemeldte Jernbanearbejders Begjæring har anvist ham og Arrestantinden en Seng til at ligge i, hvorhos han har forklaret, at han naturligviis forudsatte, at de søgte Seng sammen for at drive Utugt, men at Arrestantinden imidlertid ikke havde givet ham nogen Betaling, fordi han tillob hende at drive Utugt i hans Huus.

For det anførte Forhold ere de Tiltalte — af hvilke Arrestantinden ikke tidligere har været under Tiltale, medens Tiltalte i en mod ham for Bedrageri eller Attentat derpaa anlagt Sag, ifølge Høiesterets Dom af 10de Mai 1860, har været anset med en arbitrair Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage — ved Underrettsdommen rettelig ansete, Arrestantinden efter Analogien af Lovens 6—13—30 og Tiltalte efter Analogien af Lovens 6—22—5, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste“.

Nr. 377.

Justitsraad Bungen

contra

Johan Heinrich Dahlmeier (Defensør Hindenburg),

der tiltales for Ehver og bedrageligt Forhold.

Lysgaard, Hids samt en Deel af Houlberg Herreders Ectraretts Dom af 21de August 1863: „Tiltalte Johan Heinrich Dahlmeier af Lange bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Kralund, 5 Rdl., og til Defensør, Dverretsprocurator Sfaacsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 19de Octbr. 1863: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensør for Dverretten, Procurator Morville og Prøveprocurator Fasting, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indskete Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Johan Heinrich Dahlmeier for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Sigtelsen for bedrageligt Forhold gaaer navnlig ud paa, at Tiltalte skal have tilvendt sig et Pengebrev indeholdende 39 Rdl. 1 Mk., der paa Posthuset i Silkeborg var ham leveret til Besørgelse til hans Huusbond, Kjøbmand og Postcontrahent FINDERUP i Aars. I denne Henseende have Postfuldmægtigen og Litsenbroderen i Silkeborg forklaret, at Tiltalte, der hjørte Posten mellem Silkeborg og Aars, den 1ste April d. A. paa Posthuset i Silkeborg modtog en Pakte, indeholdende en Timeseddel og et Pengebrev, der efter Postfuldmægtigens Forklaring indeholdt det foransførte Betsøb, hvorhos navnlig Litsenbroderen har udsagt, at det udtrykkelig blev betydet Tiltalte, at Pakken indeholdt et Pengebrev til FINDERUP, og at Tiltalte skulde passe godt paa det, uden at bemeldte Bidner iøvrigt have kunnet erindre, om Brevet blev leveret Tiltalte ihænde, eller om denne selv tog det paa Bordet, og endvidere har FINDERUPS Handelsbetjent, der samme Dags Aften af Tiltalte modtog Timeseddelen indsvøbt i et Stykke Papir, edelig forklaret, at han da ikke tillige modtog det ommeldte Pengebrev; men Tiltalte, der har indbrømmet ved den paagældende Leilighed at have paa Posthuset i Silkeborg taget et Papir som det, hvori Timesedlen pleiede at være indsvøbt, paa Bordet, har derimod nægtet at kunne erindre, at det da blev ham betydet, at Pakken indeholdt et Pengebrev, og paaستااet, at han til Handelsbetjenten har afleveret Alt, hvad han modtog, og vel tale flere Omstændigheder mod Tiltalte, og navnlig er det godtgjort, at han i den nærmeste Tid, efterat det ommeldte Pengebrev skal være forsvundet, har udgivet en Deel Penge, uden at han fyldestgjørende har kunnet oplyse, hvorledes han er kommen i Besiddelse af disse, men det kan dog ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han svigagtigen har tilvendt sig Pengene. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettens kommen ikke er anset straffylbig i denne Henseende.

Hvad derimod angaar Sigtelsen for Tyveri, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han en Morgen tidlig i Begyndelsen af indværende Aar, da han kom hjem fra en Kjørsel og fandt Døren til sin Huusbonds, fornævnte Kjøbmand FINDERUPS Pakhuus aaben, hvorved efter hans Forklaring det forfæt opvæktes hos ham at tilvende sig en af de Guder, som han vidste forvaredes i Pakhuset, for ved Salget af den at forstaae sig en Indtægt — har i bemeldte Pakhuus sat sig i Besiddelse af en Hestehud, som han senere har solgt i Silkeborg. Gudens Værdi, 4 Rdl., er godtgjort Kjøbmand FINDERUP, og der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen. For dette Forhold er Tiltalte, der er sødt i

Lybftand og efter fit Opgivende 24 Aar gammel, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stabsætte“.

Nr. 406.

Justitsraad Bunken

contra

Karen Rosenquist, Halbergs Enke, (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Octbr. 1863: „Arrestantinden Karen Rosenquist, Arbeidsmand Halbergs Enke, bør henføres til Engthuusarbejde i 8 Aar, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Møller, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Knog, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Decbr. 1863: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Herforth og Møller for Overretten, betaler Arrestantinden Karen Rosenquist, Halbergs Enke, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Karen Rosenquist, Halbergs Enke, under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret indankede Justitsag, har tilstaaet at have begaaet de i Bytingsdommen ommeldte 3 Tyverier, hvis Gjenstande tilsammen havde en Værdi af omtrent 1 Rdl. 5 Mk., og da hendes Tilstaaelse stemmer overeens med de øvrige foresiggende Omstændigheder, samt da den berusede Tilstand, hvori hun paaberaaber sig at have været under Udførelsen af de 2 Tyverier, ikke kan komme i Betragtning, efterjøm hun erkjender at have været sig bevidst, baade

at hun tilsegnede sig Kosterne, og at de ikke tilhørte hende, maa det billiges, at Arrestantinden, der er langt over criminal Lovarbeid og gjentagne Gange straffet for Eiendomsforbrydelser, beriklandt 3 Gange for Tyveri, og senest ved nærværende Rets Dom af 26de Marts 1858 anset efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 25, 22 og 15 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, ved den indankede Dom er anset som for 5te Gang begaaet Hæleri efter de førstnævnte 2de §§'er, sammenholdt med § 16, hvormed § 82 samt Lov af 29de December 1850 kan sammenholdes; og da den valgte Straf, Lugthuusarbeide i 8 Aar, efter de anførte Lovbestemmelser findes passende, og den indankede Doms Bestemmelser om Actionsomkostningerne, derunder de Sagsførerne i 1ste Instants tillagte Salairer, ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 416.

Justitsraad Bunken

contra

Sally Bendix Salomon (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Udbredelse af fremmede Lotteriplaner.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Decbr. 1863: „De Tiltalte, 1) Bogtrykker Sally Bendix Salomon og 2) Commissionair Carl Wilhelm Fogth bør hver især bøde 100 Rdl. til lige Deling mellem vedkommende Angiver og Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. Saa bør de og tilsvare denne Sags Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende. De idømte Multer at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Sally Bendix Salomons Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod de Tiltalte 1) Bogtrykker Sally Bendix Salomon og 2) Commissionair Carl Wilhelm Fogth for Udbredelse af fremmede Lotteriplaner anlagte Sag, ere de ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser overbeviste at have,

Førstnævnte, der efter Bestilling af en i Hamborg boende Lottericollecteur havde ladet trykke i sit Officin circa 10,000 Indbydelseskrivelser til at spille i det 245de Hamborger Stadt-Lotteri med tilhørende Planer for bemeldte Lotteri, ladet Størstedelen af disse Lotteriplaner indlægge i Convolutter med Udskrift til heri Staden boende Personer, og udlevere til sidstnævnte Tilstalte til videre Ombeling til vedkommende Adressater, og sidstnævnte Tilstalte at have ved Bybude i en af ham foreslaaet Expedition ladet ombede en stor Mængde af de ommeldte Breve med Lotteriplaner, naaget han var vidende om Brevenes Indhold og Lotteriplanernes Bestaaffenhed.

Som Følge heraf ville de Tilstalte, der begge ere stjonneede at være langt over criminel Lavalder, og af hvilke Førstnævnte ved nærværende Rets Dom af 18de Januar 1851 er anseet efter § 2 i Lov af 5te Juli 1850 indeholdende Forbud mod ved Trykken at offentliggjøre Esterretninger vedkommende Krigen, med en Mulct af 50 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, nu være at ansee efter Placat af 12te September 1823 hver især med en Mulct efter Omstændighederne af 100 Rdl. til lige Deling mellem vedkommende Angiver og Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse“.

Nr. 10. Huusmand **Niels Jensen Hundbaaf** (Justitsraad Bunken efter Ordre)
contra

Huusmand **Christen Christensen** (Advocat Liebe efter Ordre), angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er berettiget til Weisart over en til Indstævntes Eiendomsjorder Matr. Nr. 13 i Foldberg hørende Mark m. m.

Borglum Herredstings Dom af 26de August 1858: „Indstævnte Huusmand Niels Jensen Hundbaaf bør være uberettiget til Weisart over den Citanten, Huusmand i Foldberg, Christen Christensen, tilhørende forhenværende Fedemark, der nu tages i Brug som Agerjord, og henhører til Citantens Eiendomsjorder Matr. Nr. 13 i bemeldte Foldberg. 3 Erstatning betaler Indstævnte derhos 2 Rdl. til Citanten, men bør iøvrigt for dennes Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 4de Febr. 1861: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Råmmerraad, Procurator Agaard tillægges i Salair 6 Rdl., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden

8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten ikke for Høiesteret har gjentaget den Indsigelse, at Spørgsmaalet om den under Sagen omhandlede Beirettighed skulde være afgjort ved en under 17de December 1857 i en anden Sag affagt Underretsdom, billiger Høiesteret isørigt de Grunde, som i den indante Dom ere anførte for det ved samme antagne Resultat, dog med den nærmere Bestemmelse, at Rettighedens Erhvervelse ved umindelig Tids Brug ikke, som i Dommen anført, udelukkes derved, at der har været en Tid, da den omtvistede Færdsel og Bei ikke eksisterede, men derved, at et af de under Sagen afhorte Vidner har forklaret at kunne erindre denne ældre Tilstand. I Genhold hertil, og da det af Indstævnte fremlagte nye Tingsvidne er uden Indsigelse paa Resultatet, vil Dommen være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger her for Retten efter Omstændighederne ville være at hæve. Advocat Liebe for Høiesteret og Procuratorerne Lund og Winther, der efter Ordre har givet Møde under det nævnte Tingsvidne, bliver der at tilkjende i Salarium af det Offentlige, Førstnævnte 60 Rdl. og de to Sidstnævnte respective 8 og 5 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl. Advocat Liebe for Høiesteret samt Procuratorerne Lund og Winther tillægges i Salarium, den Første 60 Rdl., den Anden 8 Rdl. og den Sidste 5 Rdl., hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indante Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Huusmand Christen Christensen af Foldsberg, i 1ste Instants paastaet Citanten, Huusmand Niels Jensen Hundbak, ligeledes af Foldsberg, kjenbt uberettiget til Beisart over en til Indstævntes Eiendomsjorder i Foldsberg, Matr. Nr. 13, hørende, under Opdyrkning værende Hebemærk, samt ibømt Voldsbeder og Sladekerstatning i Anledning af, at Citanten har uagtet Uvvarsel hørt over Hebemærken samt sløiset og opfyldt Grøfterne i den, og da Citanten ved Underretsdommen er kjenbt uberettiget til Beisart over den omhandlede Hebemærk, samt ibømt en Erstatning til Indstævnte af 2 Rdl. for den ved hans Kjørsel over Marken og Sløisningen af Grøfterne Indstævnte tilføiede

Skade, har Citanten indbanket Sagen for Overretten, hvor han har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdømmens Stadsfæstelse.

Forsaavidt Citanten har formeent, at hans Frifindelse for Indstævntes Tiltale allerede maatte være en Følge af, at Citantens Berettigelse til den omhandlede Veifart skulde være afgjort ved en tidligere upaaanket Underretsdom af 17de December 1857, hvorved Citanten, der af Indstævnte var sagløgt til Erklæggelse af Boldsbøder og Skadeserstatning for at have kjørt over den omhandlede Hebemark og sløiset Grøfterne i samme, blev frifunden, bemærkes, at uagtet denne Indsigelse vedkommer Sagens Formalitet, ikke dens Realitet, har Citanten dog ikke neblagt Paastand om Underretsdømmens Annulation, men isøvrigt kan Spørgsmaalet om Citantens Ret til at benytte den omhandlede Bei ikke i sin Almindelighed ansees afgjort ved bemeldte Dom af 17de December 1857, der i sin Conclusion Intet indeholder angaaende selve Veiretten, og i hvis Præmisses ikke blot Citantens Frifindelse fornemmelig er begrundet paa, at Indstævnte efter sin egen Fremgangsmaade ikke kunde være beføiet til at neblægge Paastand om Boldsbøder, og at det ikke var oplyst, at nogen Skade, hvorfor Erstatning kunde fordres, var ham tilføiet, men hvori det endog udtrykkelig er udtalt, at der ikke ved Paaafjendelsen kunde tages nogen Bestemmelse om, hvorvidt Citanten var berettiget til Veifart over Indstævntes Eiendom.

Citanten har erkjendt, at han, efterat Indstævnte under 31te Marts 1858, i Anledning af at Citanten atter havde sløiset hans Grøfter paa 5 forskjellige Steder, havde ladet ham forfynde en Afdarsel imod fremtidigens at forøve saadan Vold paa hans Eiendom, og forbudt ham al Færdsel ad samme, har den 18de April næstefter paany kjørt over Indstævntes pløiede Mark og sløiset Grøfterne i samme, men Citanten har formeent, at han ikke derved har begaaet noget Ulovligt, efterdi han er berettiget til Veifart over Indstævntes Mark, da der i mange Aar har gaaet en Bei paa det omhandlede Steb, paa hvis fremtidige Afbenyttelse der for hans Eiendom maa være bundet Hævd. Ved et under Sagen optaget Lingsvidne maa det ogsaa ansees godtgjort, at der fra Citantens Eiendom har gaaet en Bei eller et Veispor i nordlig Retning, vesten for Indstævntes Huus over den omhandlede, Indstævnte tilhørende Hebemark til en Smedie strax nordensfor Indstævntes Løb, hvorfra Veien gif til den gamle Sognevei; efter den edelige Forklaring af et Vidne, der er 70 Aar gammel, har bemeldte Bei eller Veispor existeret, saalænge han kan huske eller i henved 60 Aar, hvorhos Vidnet dog har forklaret, at der i dets Barndom gif en Bei østen om Indstævntes Huus til Citantens Huus, og at det var, da denne østligere Bei ophørte paa Grund af Opdyrkning, at Færdslen begyndte vesten for Indstævntes Huus, ligeledes i Vidnets Barndom; fremdeles har et andet Vidne, der er i en Alder af circa 66 Aar, edeligen forklaret, at det kan huske den omdelte Bei vesten for Indstævntes Huus fra dets 15de Aar, og begge de ansførte Vidner have udsagt, at denne Bei har været upaatalt benyttet af Alle og Enhver, naar derfor habdes Brug, og at den navnlig af Citanten og tidligere Besiddere af hans Huus i langt over 20 Aar stadig har været be-

nyttet til al deres Kjørsel til og fra Huset til Arbejde, Kirke, Mølle og Kjøb-
 stad, ligesom det endvidere er oplyst, at Titanten har i Efteraaret 1856 lagt
 Bro for den ommeldte Bei i det søndre Skjel mellem Partierens Eiendomme,
 hvor der omtrent paa samme Tid blev kastet en Grøft. Om nu end ikke den
 Omstændighed, at baade Titantens og Indstævntes Huus, efter hvad der er in
 confesso, har været Fæstegods under Breilev Kloster, lige indtil Titanten for
 circa 7 Aar siden og Indstævnte for circa 14 Aar siden af Godseieren kjøbte
 deres Eiendomme, og saaledes begge indtil for circa 14 Aar siden have havt
 fælles Eier, allerede i og for sig maatte være til Hinder for, at den om-
 handlede Weiservitut kunde være erhvervet ved ordinaire Hævd, maa det imid-
 lertid bemærkes, at bemeldte Bei efter Vidneforklaringerne ikkun har bestaaet i
 et Weispor, eller, naar Narstid og Føre foranledigede det, flere Weispor ved
 Eiden af hinanden, uden at den nogensinde har været indgrøftet, ligesom den
 efter en ved Tingvidnets Optagelse paa Aastedet foretagen Undersøgelse ikke er
 synlig eller kjendelig paa den sydligere Deel af Marken forbi Indstævntes Huus,
 hvor der er Grønningsjord, og den derhos, hvad den nordligste Deel angaar,
 for flere Aar siden er blevet forandret noget i sin Retning og lagt lidt østligere
 end forhen, og idet den omhandlede Bei i Genhold hertil ikke kan antages at
 have tilkjendegivet sig som et synbart Anlæg eller en egentlig synlig Indretning,
 maa det ialtsald heraf være en Følge, at Ret til sammes Vibeholdelse ikke kan
 ansees erhvervet ved 20 Aars Hævd. Foraaavidt der dernæst kan være Spørgs-
 maal, om den omhandlede Veiret kunde ansees erhvervet ved Albers Tids
 Hævd, uanset at Titanten ikke udtrykkelig har paaberaabt sig saadan, bemærkes,
 at, om end Vidneres Forklaringer maatte ansees at omfatte et Tidrum, der
 ellers vilde være tilstrækkeligt til Albers Tids Hævd, og Betingelserne for saad-
 an Hævd isørigt maatte ansees at være tilstede, kan Titanten dog ikke ansees
 at have vundet Hævd paa den paafaaede Weiservitut ved umindelig Tids Brug,
 idet det ifølge det foransørte maa antages, at der i en tidligere Tidperiode
 ikke har gaaet nogen Bei i den omhandlede Retning vesten for Indstævntes
 Huus, men derimod vel østen for samme, uden at denne ældre Veis Retning er
 nærmere oplyst, og uden at det er godtgjort, at samme har gennemskaaet Ind-
 stævntes Grund paa en ligneude Maade eller i en ligesaa lang Strækning som
 den nuværende Bei vesten for Huset, om hvilken der derhos alene efter Proce-
 duren er Spørgsmaal, men derimod ikke i Almindelighed om Veisarten over Ind-
 stævntes Grund; Færdflen vest for Huset findes herefter ikke at kunne betragtes
 som en simpel Fortsættelse af Færdflen øst for samme, kun med en mindre
 væsentlig Modification, og idet der saaledes har været en Tid, da den under
 Sagen omtvistede Færdsel og Bei ikke har eksisteret, men derimod en anden, kan
 der ikke blive Tale om dens Tidværelse i umindelig Tid. Vel har nu Titanten
 endvidere paaberaabt sig, at den ommeldte Bei fandtes paa Indstævntes Eiend-
 omme som en synlig Indretning, da han kjøbte den, og at han derfor maa
 ansees at have kjøbt sit Huus med en saadan samme paahvilende Servitutbyrde,
 hvorhos han fremdeles har anført, at Indstævnte ialtsald maa ansees at have
 erkjendt Titantens Berettigelse til Veisarten ved, siden han blev Eier af sit

Huus, at have taalt, at Titanten benyttede Veien, samt ved at have fundet sig i, at Titanten, som foransørt, anlagde en Bro over den mellem Parternes Eie-domme kastede Grøft, for saaledes at kunne komme til Veien; men, ligesom Veien, som udklæbet, ikke kan ansees at have tilkjendegivet sig som en synlig Veiserviit paa Indstævntes Eiendom, og ligesom Indstævnte maa antages, foraa-vidt ikke anderledes ved Salget var blevet stipuleret, hvilket ikke er godtgjort eller paaberaabt, at have kjøbt sit Huus med samme Rettigheder, altsaa ogsaa Frihed for Servituttyrden, hvormed den tidligere Eier havde besiddet det, uden at Husets Dvergang til en ny Eier i og for sig kunde give Eieren eller Besidderen af Titantens Huus nogen større Ret til den omhandlede Veifart, end der allerede forhen havde, saaledes kan Indstævntes Undblivelse af tidligere at paatale sin Ret ikke ansees at indeholde nogen Erkjendelse af Titantens Beret-tigelse til bemeldte Veifart, idet Indstævnte har anført, at han kun har taalt samme, saalænge den ikke lagde ham nogen Hindring i Veien for hans Eien-doms Afbenyttelse og Opdyrkning.

I Henhold til det Anførte maa det saaledes billiges, at Titanten ved Underrettsdommen er kjendt uberettiget til Veifart over den Indstævnte til-hørende Hedemark, og da Titanten saaledes maa ansees at have været ubesjæet til den foretagne Kjørsel over Indstævntes pløiede Mark og Sløvning af hans Grøfter, og der ikke af ham kan ansees fremsat nogen speciel Indsigelse mod Størrelsen af den ham i denne Anledning ved Underrettsdommen ifjendte Erstat-ning af 2 Rdl., vil bemeldte Dom, hvorved Sagens Omkostninger for Under-retten ere ophævede, være at slafsætte.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne høves, hvorhos den for Titanten under et Tingsvidnes Optagelse be-ffiktede Sagsfører tillægges i Salair 6 Rdl., der bliver at udrede af det Offent-lige. Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt.

Under den befalede Sagsførelse for Overretten har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted“.

Nr. 68. Huusmand **Søren Hansen** (Advocat Liebe efter Ordre)

contra

Gaardmand **Niels Nielsen** (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte er forpligtet til at betale Ti-tanten en af denne paastaet Erstatning for et Titantens Datter af Ind-stævntes Søn bibragt Skudskaar.

Norvang og Torvild Herredstings Dom af 24de Decbr. 1860: „Indstævnte, Gaardmand Niels Nielsen af Høien Skov, bør til Titanten, Huusmand Søren Hansen sammesteds at betale 18 Rdl. og efter uwillige inden Retten udmeldte Mænds Skjon at udrede til ham Erstatning for den Svie, Smerte og Næringsstab, som ved det paastævnte Forhold er tilføiet hans Datter, Mette Sophie Sørensen, dog at en saadan Erstat-

ning ei overstiger 200 Rdl. Saa bør og Indstævnte at udrede det Rettsgebyr og Skriverlalair, som vilde være erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som vilde være forbrugt, hvis Sagen for Citantens Vedkommende ei havde været beneficeret, samt til Citantens bekliffede Sagfører, Cancelliraad Borch, at betale i Lalair 10 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Decbr. 1861: „Citanten Gaardmand Niels Nielsen bør for Indstævntes, Huusmand Søren Hansens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det Indstævntes for Underretten bekliffede Sagfører tilkommende Lalair 10 Rdl., udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Citanten for Overretten den 18de Marts dette Aar fremlagte Fuldmagt ikke er frevet paa behørigt stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyses, der sætte Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 s. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenløffe Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos S. S. Schults.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 52.

Den 26de Februar.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Torsdagen den 11te Februar.

Nr. 68. Hønsmand Søren Hansen (Advocat Liebe efter Ordre)

contra

Gaardmand Niels Nielsen (Sugen.) (see forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Underretsbommen i denne Sag er Titanten, Gaardmand Niels Nielsen af Høien Stov — hvis 8—9 aarige Søn den 3die April 1859 har bibragt Indstævntes, Hønsmand Søren Hansens Datter et Skudskaar i Armen — i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 28 kjendt pligtig til paa Grund af udbiist Uforsigtighed at betale Indstævnte 18 Rbl. som Rest af Udgifterne ved hennes Datters Helsebærelse, samt Erstatning efter uwillige Mænds Skjøn for Smerte og Røringstid, og denne Dom har Titanten nu indanket for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden; Indstævnte har derimod proceberet til Underretsbommens Stadfæstelse.

Det er under Sagen in confesso, at Indstævntes ommeldte Datter, der dengang var 14¹/₂ Aar gammel, legede tilligemed 4 af Titantens Børn i hennes Lade, da Titanten og Hustru den ovennævnte Dags Eftermiddag, for at aflægge et Besøg i Nabogaarden, forlode deres Hjem, hvor en ældre Datter imidlertid forblev tilstede, samt at Børnene derefter ere komne op i Gaardens Storstue, og at Titantens 8 à 9 aarige Søn med et Gevær, der var ladet med almindelige Harehagl, og henlaae ovenpaa et Klædeffab sammesteds, har bibragt Indstævntes Datter et Skudskaar i den høire Underarm, hvorved ifølge de afgivne Lægeerklæringer Bløddelene paa Midten af Underarmen bleve sønderrevne og Albuebenet knust i en Strækning af omtrent 3 Tommer, og som først efter omtrent 1 Aars Forsøg fuldkommen lægedes; efter Lægeerklæringerne maa det derhos antages, at denne Beskadigelse har havt en saadan Svækkelse af Armen tilfølgende, at denne ingenfinde vil blive brugelig til strengt og vedholdende Arbeide, og at

VII. Aargang.

Indstævntes Datter end ikke i længere Tid end 1 à 2 Dage ad Gangen vil kunne bestyrelse sig med de letteste Arbejder, saasom Syning og Strikning.

Indstævnte har nu søgt at gjøre gjældende, at den ommeldte Bestabigelse af hans Datters Arm er frembragt ved Uagtsomhed fra Citantens Side, og at denne derfor maa have paadraget sig Erstatningsansvar, og han har i saa Henseende navnlig fremhævet, at Citanten, naar han vilde have en skarpladt Bøsse i sit Huus, ikke burde have forvaret samme paa et Sted, hvor et Barn med Letthed kunde komme i Besiddelse af den, og at Citanten, naar han ikke benyttede et aflukket Skab eller Kiste til deri at opbevare det skarpladte Gevær, ialtsald burde ved at adskille Hænen og Flintestenen, ved at spille Fængkrubtet eller paa anden saadan Maade have draget Omsorg for, at Geværet ikke ved at haandteres af Ukyndige kunde gaae af, hvorhos han endelig har formeent, at Citanten, da han, som berørt, den paagjældende Dag gif hjemme fra, havde særlig Opforbring til ved Afslaaening eller paa anden Maade at hindre Afgangen til den Stue, hvori Geværet fandtes.

Citanten — der uimodsagt har anbragt, at han, som boer affides og i en Skov, altid og især for Jagtens Skyld men ogsaa til Forsvar, har et ladt Gevær i sit Huus, og at den omhandlede Bøsse, saalænge han har eiet den, altid har havt sin Plads i Storstuen ovenpaa det omhandlede 3/4 Aalen høie Klædeskab, hvor den var lagt ind i en lille Abning, mellem Loftet og Skabet, saaledes at kun en ringe Deel af Piben stak udenfor, ligesom Bøssen kun kunde nedtages fra den samme Ende af Skabet, hvorfra den var lagt op, idet Skabets anden Ende og Bagside stode imod Væggen — har derimod formeent, at han ved at opbevare Bøssen paa den anførte Maade har udviist behørig Forsigtighed, og at der end ikke i hele hans Huus var nogen bedre Plads til Geværets Opbevaring; han vil navnlig ei heller have kunnet forudsee, at nogen Ulykke kunde afstedkommes ved at Bøssen henlaae saaledes, ligesom han ikke vil have anet, at Børnene den ommeldte Dag vilde forflytte deres Legeplads ind i Storstuen, hvor de ellers ikke pleiede at komme.

Ved at iagttage de af Indstævnte fremhævede yderligere Forsigtighedsregler havde det nu vel staaet i Citantens Magt at udelukke Muligheden af, at hans Søn med Bøssen kunde have bibragt Indstævntes Datter den paagjældende Bestabigelse, men heraf følger ingenlunde uden videre, at Citanten skulde være pligtig at udrede den forbrede Erstatning, hvorimod Afgjørelsen af Spørgsmaalet om hans Forpligtelse i saa Henseende maa bero paa, hvorvidt han kan ansees at have bevirket eller dog fremkaldt eller foranlediget Bestabigelsen ved nogen Mangel paa tilbørlig Agtsomhed. I denne Henseende bemærkes, at ligesom Citanten ved at opbevare Bøssen i et Bærelse, hvor navnlig Børnene ikke pleiede at komme, og ved at have den henliggende ovenpaa et Skab, hvor den ikke særdeles kunde falde i sinde, og i en Hvide, der maa antages at have gjort det umuligt for Børnene uden Hjælp eller uden at stige op paa andre Gjenstande at faae den ihænde, maa antages at have udviist en Forsigtighed, der ialtsald ikke er ringere, end den, der efter Sagens Oplysninger pleier i lige Forhold at iagttages, og som i og for sig under almindelige Forhold maa

ansees som tilstrækkeligt betryggende, saaledes findes der ei heller under de concrete Forhold at have været videre Anledning for Citanten til at træffe yderligere betryggende Foranstaltninger, og navnlig findes den Omstændighed, at Citanten ikke ved sin Bortgang den paagjældende Dag afslaaede Døren til Storstuen, saameget mindre at kunne lægges ham tillast, som Børnene ifølge det Ovenanførte legede i Laden, da han forlod Gaarden, og der efter Sagens Oplysninger ikke kan antages at have været nogen Anledning for ham til at formode, at Børnene vilde begive sig op i Storstuen, og idet den ommeldte Bestabigelse saaledes i Forhold til Citanten maa ansees som hændelig, findes det paastaade Erstatningsansvar hverken ifølge Forordningen af 4de October 1833 § 28 eller Lovgivningens Grundsætninger at kunne paalægges Citanten, der isøvrigt uden Godtgjørelse har ladet Indstævntes Datter forpleie i sit Hus fra den 3die April 1859 indtil Mikkelsdag samme Aar, ligesom han ogsaa har afholdt en Deel af de til hendes Helbredelse medgaaende Udgifter, samt endog senere gjort Tilbud om at ville beholde Indstævntes Datter i nogle Aar som sit eget Barn.

Som Følge af det Anførte vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tilfælde, og Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve, hvorhos det Indstævntes for Underretten bestfillede Sagfører tilkommende Salair, 10 Rdl., vil være at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den af Citanten for Overretten den 18de Marts dette Aar fremlagte Fuldmagt ikke er skrevet paa behørigt stemplet Papir; isøvrigt er ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir under Sagen her for Retten begaaet“.

Fredagen den 12te Februar.

Nr. 50. Gaardmændene Niels Larsen, Niels Bendsen og Peter Jacobsen (Advocat Brock)

contra

Arbefæstegaardmændene Frands Hans eller Hans Frands Christensen, C. Møller og Rasmus Jensen m. Fl. (Tugen), angaaende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af de Indstævnte foretagne Disposition over 2 Stykker Gadejord med derpaa opførte Huus og Smedie i Ugledige m. m.

Bordingborg nordre Birketings Dom af 2den Juli 1857: „Den under 6te Mai 1838 imellem de Indstævnte, Smed Jens Larsen, Arbeefæstegaardmændene Frands Hans Christensen, Møller og Rasmus Jensen samt Hæstegaardmændene Peder Hemmingsen, Ole Andersen, Peder Jøppesen, Madse Jøppesen, Hans Hemmingsen, Bendt Hansen og Hans Pederesen, eller respective sammes Formænd i Hæsterne oprettede Lei-

contract om en Gadeplads og 2de Vænger i Uglelige By bør ughldig og ophævet at være, saaledes at bemeldte Gadeplads og Vænger falde tilbage til rette Vedkommendes Afbenyttelse og Disposition, og bør samtlige Indstævnte med Undtagelse af Jens Larsen til Citanterne, Gaardmændene Niels Larsen, Niels Bendsen, Peder Jacobsen og Christopher Pedersens Enke, Sophie Pedersdatter efter uvillige dertil af Retten udmeldte Mænds Skjon udrede den Deel af Provenuet af den ovenomtalte Gadeplads og Vænger, som kan tilkomme Citanterne for Aarene 1838 til 1855 inclusive, med Renter deraf 5 pCt. fra den 15de November 1855, indtil Betaling skeer, men forøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd af Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Febr. 1860: „Citanterne, Arvefæstegaardmændene Frands Hans eller Hans Frands Christensen, Møller og Rasmus Jensen, samt Fæstegaardmændene Peder Hemmingsen, Ole Andersen, Peder Jepsesen, Mads Jepsesen, Hans Hemmingsen, Bendt Hansen og Hans Pedersen, alle af Uglelige, bør for Tiltale af de Indstævnte, Gaardmændene Niels Larsen, Niels Bendsen, Peder Jacobsen og Christopher Pedersens Enke, Sophie Pedersdatter med Lavværge Gaardmand Lars Christophersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves".

Højesterets Dom.

Om det end maatte kunne antages, at Citanterne, Fæstegaardmændene under Leffende Gods, Niels Larsen, Niels Bendsen og Peter Jacobsen, der af de oprindelige 4 Sagfogere alene have appelleret her til Retten, naanseet at de ere udflyttede fra Byen Uglelige, ere forblevne ligeberettigede med de Indstævnte, de i Byen tilbageblevne 10 Gaardbesiddere, til Naadighed over de 2de Stykker Gadejord, om hvis Overladelse med et derpaa opført Huus og Smedie til Indstævnte, Smeden Jens Larsen, for hans og Hustruens Livstid, nærværende Sag dreier sig — i hvilken Henseende forøvrigt ingen Dphlysning er fremkommen, navnlig om hvad der maatte være bestemt ved den Udskiftning, der maa være gaaet forud for deres Gaardes Udflytning — og om der end ikke fra Forholdets Bestaafenhed og Grundsaetningen i Lovens 3—13—31 maatte kunne hentes Hjemmel til den af det i Byen tilbageblevne Fleertal ved Contracten med bemeldte Jens Larsen af 6te Mai 1838 foretagne Disposition over de nævnte Jorder og Bygninger, findes dog Bevarelsen af det derved stiftede Leieforhold ialtfald at

maatte ansees sikket ved Hævd. Ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det nemlig ansees godtgjort, at Overdragelsen af Jorderne med Bygninger til Jens Larsen skriver sig senest fra Aaret 1828, og medens de Indstævnte have paastaet, at Contracten af 1838 kun var en skriftlig Bekræftelse af det tidligere efter mundtlig Overenskomst bestaaende Forhold, have Citanterne, der erkjende heri at have deeltaget, vel paastaet, at Vilkaarene tidligere vare af anden Bestaaffenhed, og at de da havde Andeel i Indtægten af Gadejorderne, men da de ikke have oplyst, eller endog blot meddeelt nogenstomhelst Forklaring om, hvorledes Forholdet tidligere skulde have været, eller hvilken Indtægt de da ville have havt, kan ingen Forandring statueres at være foregaaet ved Contracten af 1838, hvilken det har staaet Citanterne aabent at tiltræde. Idet saaledes ingen Afbrydelse kan erkjendes at have fundet Sted i det med Indstævnte Jens Larsen i langt over Hævdstid bestaaende Contractsforhold, kan endnu bemærkes, at Citanterne, uagtet Contracten af 1838 maa efter de locale Forhold antages at have været dem tilfulde bekjendt, og den derhos i samme Aar er tinglæst, have lader over 15 Aar derefter hengaae uden derover at fremkomme med Anke.

Da Citanternes Paastand om den oftmeldte Contracts Omstodelse, som Følge af det Anførte, maa forkastes, og deres tillige fremsatte Erstatningsfordring, endog affect fra Lovens 5—5—4, mangler ethvert Fundament, ville de Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale, og den indankede Dom, der har samme Resultat, og med Høie har ophævet Processens Omkostninger i de forrige Instantser, saaledes blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitsklassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 6te Mai 1838 oprettedes mellem Smed Jens Larsen i Uglebige, der allerede dengang i flere Aar havde været Smed i bemeldte By, paa den ene Side, og 10 i selve Byen boende Gaardmænd paa den anden Side, en skriftlig Contract, der blev tinglæst den 7de Juni s. A.; og hvorved disse bortleiede til Smeden, paa hans og Kones Levetid, et Huus, som disse Gaardmænd selv havde ladet bygge, samt dertil 2 Vænger af Gadepladsen, et ved Huset og et ved Søen, mod at Jens Larsen, paa de i Contracten nærmere bestemte Vilkaar, skulde udføre Smedearbejde for Gaardbeboerne. Da Besidderne af Byens øvrige 4 Gaarde, der

dog ere udflyttede fra Byen, nemlig de Indstævnte under nærværende Sag, Fæstegaardmændene Niels Larsen, Niels Bendsen, Peder Jacobsen og Christoph Pederjens Enke, Sophie Pedersdatter med Lavværge, Gaardmand Lars Christophersen, ansee sig forurettede ved denne Contract, anlagde de først i denne Anledning en Sag ved Bordingborg nordre Birketingsret i Aaret 1854 imod 6 af de i selve Byen boende Gaardmænd, og efterat denne i det paafølgende Aar paa Grund af Parternes Udeblivelse var bleven hævet, anlagde de senere en ny Sag i samme Anledning imod Eneben Jens Larsen og samtlige 10 i Byen boende Gaardmænd, nemlig Citanterne under nærværende Sag, Arvesæstegaardmændene Frands Hans eller Hans Frands Christensen, Møller og Rasmus Jensen, samt Fæstegaardmændene Peder Hemmingsen, Ole Andersen, Peder Jøppesen, Mads Jøppesen, Hans Hemmingsen, Bendt Hansen og Hans Pedersen.

Ved forebemeldte Rets Dom af 2den Juli 1857 blev denne Sag, hvorunder de Indstævnte, foruden at paastaae den ommeldte Contract kjendt ugyldig, havde nedlagt forskellige Erstatningspaastaaende, imedens Eneben og Citanterne havde paastaaget sig frivillig, afgjort derhen, at meerbemeldte Leiecontract om — som det hedder i Dommen — en Gadeplads og 2 Vænger i Uglebige By kjendtes ugyldig og ophævet at være, saaledes at bemeldte Gadeplads og Vænger skulde falde tilbage til rette Vedkommendes Afbenyttelse og Disposition, og at Citanterne, nemlig de Indstævnte ved Underretten med Undtagelse af Eneben, tilpligtedes til de Indstævnte, efter uvillige Mænds Eklsøn, at udrede den Andeel af Provenuet af den ovenomtalte Gadeplads og Vænger, som kunde tilkomme de Indstævnte for Aarene 1838 til 1855 inclusive, med Renter 5 pCt. deraf, fra den 15de November 1855, hvorimod Citanterne forøvrigt frifandtes for de Indstævntes Tiltale og Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Citanterne derefter paaanlet her for Retten, hvor de principaliter have paastaaget samme kjendt uefterrettelig og in subsidium at de enten alle eller een eller nogle af dem frifindes for de Indstævntes Tiltale, hvorimod de Indstævnte procedere til Underretsdommens Stadsfæstelse, og er der fra begge Sider nedlagt Paastand om at tilkjendes Sagens Omkostninger for begge Instanser.

Citanternes Paastand om Underretsdommens Annullation er støttet derpaa, at Underretsdommeren formeentlig burde have afviist Sagen, forbi det ikke kan sees, hvilke Forblyffer Contracten angaaer, og det af Processuren fremgaaer, at Parterne ere uenige om, hvilke disse ere. Det er nu vel saa, at de Indstævnte, der hovedsagelig have støttet deres i 1ste Instants anlagte Søgemaal derpaa, at de skulle være lodtagne, hver for $\frac{1}{14}$ Deel, i de Forder, der ere overdragne Eneben til Afbenyttelse, i saa Henseende have fremlagt og paaberaabt en Erklæring fra Godsforvalteren ved Lekkende Gods, hvorunder de ere Fæstere, i hvis Følge et Vænge i Uglebige By, der „saavidt vides“ er bortleiet til Eneben, og som hører under Matr. Nr. 37, af Godseieren er overdraget samtlige 14 Gaardmænd i Uglebige, hver med $\frac{1}{14}$ Deel, og at de Indstævnte have Fæste paa deres $\frac{1}{14}$ Deel, imedens Citanterne hertil i 1ste Instants have svaret, at det vistnok beroede paa en Feiltagelse, at det ene af de ompro-

cederede Bønger skulde høre under Matr. Nr. 37, Bøndernes saakaldte Staffelsport, og at de derfor ikke kunde erkjende Erklæringens Beviiskraft i nogen Henseende, samt at det, der procederedes om, er Gadepladse α : de gamle aabne Pladse, der have ligget i Byen eller ved samme, altsaa hverken den egentlige Gade, Veien eller matriculerede Bønger, hvilke Ytringer de Indstævnte derefter ikke specielt have imødegaaet, men indladt Sagen til Doms med en almindelig Exception.

Men at det efter den saaledes stedfundne Procedure er forblevet uvist, om de Smeden overdragne Jorber maatte være at henregne til den ene eller den anden af de nævnte Arter, og at der ikke er blevet optaget noget Kort over Jorberne, skjøttes dog ikke at kunne have bevirket en Afvisning af Sagen, efter som denne angaaer Gyldigheden af hiin Overdragelse, og ikke Jorbernes Beliggenhed, Udstrækning eller Grændser.

Ligesom Følgen af hiin Procedure fra de Indstævntes Side derimod maatte blive den, at det Beviismiddel, de have villet søge i Godsforvalterens forommedte Erklæring, er glippet, saaledes findes det heller ikke paa anden Maade oplyst, at de ved nogen speciel Overdragelse fra Godseieren skulde være blevne lobtagne i de til Smeden leiede Jorber, og Spørgsmaalet om deres paastaede Deeltagiggjørelse i disse Jorbers Brug, eller om deres, ved Titanternes Fremgangsmaade med at bortleie samme, formeentligen tilsidesatte Meddispositionsret over dem, maa altsaa være paa, om der efter Forholdets Natur og Lovgivningen kan antages at tilkomme de Indstævnte nogen Ret med Hensyn til Uglebige Byes almindelige Gadejorber eller Gadepladser, og hvorvidt en saadan Ret i alt Fald maatte være tilstrækkelig til at fuldkaste det omhandlede Contractsforhold. Maatte dette Spørgsmaal nu end ikke besvares benægtende allerede af den Grund, at de Indstævnte ikke ere Ciere, men ifkun Fæstere, eller af den Grund, at de ere flyttede ud fra Byen, i hvilken Henseende Titanterne have paaberaabt Bestemmelserne i L. 5—10—50 og 52, saa findes de Indstævnte i alt Fald efter Forholdets Natur og Grundsætningerne i L. 3—13—31 ikke at kunne fuldkaste, men at maatte underordne sig den omhandlede af et overveiende Fleertal af Byens Gaardmænd vedtagne Afbenyttelse af de omspurgte Gadejorber i et for Byen almeennyttigt Niemed, imod hvilken Foranstaltning det ikke er oplyst, at der fra den under Sagen varslede Godseiers Side er reist nogen Indvending, ligesom det heller ikke fra de Indstævntes Side er assevereret, at den ved Contracten sanctionerede Brug af Gadejorben er hinderlig for de med saadan Jord oprindeligt bestemte Formaal; og selv om det maatte antages, at de Indstævnte eller deres Formænd ikke i sin Tid ere blevne varslede til at beestage i den Forhandling eller Beslutningstagelse, hvis Resultat blev Contractsforholdet til Smeden, da findes denne Indsigelse, om den end var betimelig fremsat under Processen, efter Lovens Grundsætninger overhovedet ikke at kunne tillægges nogen Betydning, efterat Smeden, i Henshold til det omhandlede Contractsforhold, har besiddet Huus og Jord, efter hvad der er oplyst, i omtrent 40 Aar, uden at Indsigelse herimod er reist af de Indstævnte før under den forommedte tidligere hævdede Sag.

Da det saaledes Anførte findes tilstrækkeligt til at begrunde den af Citanterne paastaede Frifindelse for de Indstævntes Tiltale, bliver det uforsømt at omhandle de flere andre Grunde, Citanterne have paaberaabt for det samme Resultat.

Processens Omkostninger, der retteligen findes at være ophævede ved Underretten, ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve her for Retten.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten rigtig forbrugt".

Tirsdagen den 16de Februar.

Nr. 52. Handelshuset **G. Halkjær & Comp.** (Advocat Brock)

contra

Handelshuset **T. Jespersen & Comp.** (Advocat Heinrichsen), angaaende Parternes Mellemværende i Anledning af en Handel om et Parti Byg.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Decbr. 1862: „Contracitanterne, Handelshuset **G. Halkjær & Comp.**, bør til Hovedcitanterne, Handelshuset **T. Jespersen & Comp.**, betale 2,109 Rdl. 65 Sk. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 30te April f. A. til Betaling skeer, men forøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Procurator Baastrup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afjælgelse til at foranstalte de af ham den 22de Juli f. A. fremlagte Regninger behørigt stemplede".

Høiesterets Dom.

Ifølge den i den indankede Dom omhandlede Sluttedels § 4 Lit. e kunde det ikke paaligge Citanterne at forlange den deri betingede Genstand af 3 Dage, saalænge de Indstævnte, der efter § 4 Lit. c havde at foretage en foreløbig Bedømmelse af det dem foreviste Parti Byg, ikke havde meddeelt Citanterne eller den af dem opgivne Leverandør bestemt Underretning, ikke blot om, at Partiet ikke fandtes contractmæssigt, men tillige om, hvilke formeentlige Mangler det havde, idet de, førend de fik Underretning om dette Sidste, ikke vilde være istand til at benytte bemeldte 3 Dage til at afhjælpe Manglerne. Det kan imidlertid ikke ansees erkjendt af Citanterne eller deres Leverandør eller paa anden Maade godtgjort, at det med tilstrækkelig Bestemthed var blevet tilkjendegivet Sidstnævnte, at Partiet — som de Indstævntes Befuld-

mægtigede end ikke kan antages tidligere at have villet besigtige — ikke kunde modtages, navnlig fordi det var cylindertørret, forinden han erholdt saadan Kundskab under den den 17de April 1861 afholdte Synsforretning, og det maatte selgelig være tidnok, at Leverandøren under denne alene af de Indstævnte foranledigede Forretning, der efter det Anførte ikke kan betragtes som et i Henhold til Bestemmelserne i § 4 Litr. f foretaget Syn, forlangte den contractmæssige Henstand af 3 Dage. Da nu den af Leverandøren under Forretningen i saa Henseende afgivne Erklæring saa meget mere maa anses for tilstrækkelig, som han strax foretog de fornødne Skridt til at afhjælpe den nu paapegede formeentlige Mangel, og denne maa antages at have været afhjulpen ved de 3 Dages Udløb, findes de Indstævnte ikke at have havt Høie til at erklære Handelen for ophævet, og Citanterne ville derfor ikkun kunne dømmes til at betale de af dem tilbudne 732 Rdl. 63 Sk. med Retter fra Hovedforligslagens Dato.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve for begge Retter.

Chi kjendes for Ret:

Citanterne bør til de Indstævnte betale 732 Rdl. 63 Sk. med Retter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30te April 1861 indtil Betaling skeer, men iøvrigt for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den inbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ifølge Slutteddel af 15de Januar f. A. afkjøbte Hovedcitanterne, Handelshuset L. Jespersen & Comp., ved en Mægler Contracitanterne, Handelshuset G. Falkjær & Comp., et Parti 2-radet forvarligt oventørret Byg paa 1,000 Tønder af Vægt 106 Pund hollandsk at levere frit ombord ab Nyborg i Liden fra den 15de Marts til den 30te April f. A. til en Pris af 6 Rdl. 24 Sk. pr. Tønde, saaledes at en Trediedeel af Kjøbesummen skulde erlægges contant inden Maanedens Udgang, Resten ved Modtagelsen. Den ommeldte Trediedeel blev rigtig betalt med 2,083 Rdl. 32 Sk., og den 13de April indsendt Kjøbmand Bache af Nyborg sig paa Hovedcitanternes Begne hos den af Contracitanterne opgivne Leverandør, Consul Jensen, ligeledes i Nyborg for at erholde Partiet anvist til Ulevering. Ifølge Hovedcitanternes Paastrand tilkjendegav deres Besuldmægtigede strax, og ialtsald den 15de April Contracitanternes Leverandør, at forsaavidt nogen Deel af Partiet var tørret paa Cylinderovn, kunde de ikke modtage det, men Contracitanternes Leverandør skulde ikke have villet afgive nogen bestemt Erklæring

derom, hvorfor Kjøbmand Bache i Henhold til Slutseb lens § 4 f begjærte Syn oplaget over Partiet, hvorimod Contracitanterne benægte, at deres Leve-
 randeur fra Hovedcitanterne havde erholdt nogen bestemt Tilfsjendbegivelse om,
 at de vilde vrage Partiet, hvis nogen Deel deraf var cylindertørret, forinden
 Requisitionen om Synsforretningen, i hvilken det findes udtrykkelig udtalt. Under
 det den 17de April afholdte Syn blev det af Contracitanternes Leve-
 randeur erkjendt, at circa 500 Edr. af Partiet vare cylindertørrede, men Synsmændene er-
 klærede forøvrigt hele Partiet for tørret Byg, som de ikke kunde vrage. Under
 Forretningen fremkom Consul Jensen imidlertid med den Erklæring, at han for-
 beholdt sig, i det Tilfælde, at de paa Cylinderovn tørrede 500 Edr. Byg ikke
 skulde blive erkjendte for antagelige, de i Slutseb lens tilstaaede 3 Dage til at
 tilveiebringe et andet Parti, og da Kjøbmand Bache den følgende Dag indsendt
 sig med Notarius publicus for i Overensstemmelse med Slutseb lens at tage
 Prøve af Partiet til Brug ved Oversyn, protesterede Consul Jensen imod det
 den forrige Dag foretagne Syn og selve Notarialforretningen som ugyldige, fordi
 han først ved Synets Afholdelse var kommen til Kundskab om en Deel af Par-
 tiets Ifke-Contractmæssighed, og som Følge deraf ikke før var givet Leilighed
 til at benytte de i Slutseb lens tilstaaede 3 Dage, om hvilke han under Synet
 havde taget Forbehold, og erklærede, at han alt havde begyndt at fætte den om-
 melte Deel i contractmæssig Stand, hvorfor han den Dag kun kunde paavise
 circa 5—600 Edr., af hvilke der da blev taget Prøver. Ifølge Contracitan-
 ternes Requisition af 21de April næstefter blev det dernæst den 22de s. M.
 notarialiter tilfsjendbegivet Kjøbmand Bache, der dog nu erklærede ikke længer at
 være Hovedcitanternes Besuldmægtige, at det hele solgte Parti nu, efter at være
 tørret paa en engelsk Ovn, henlaae hos Jensen til Disposition for Kjøberne,
 som derfor opfordredes til at modtage samme inden den 30te April mod Be-
 taling af Resikjøbesummen, og betydedes, at det i andet Fald blev bortsolgt ved
 Auction for Kjøbernes Regning. Under 30te April blev der dernæst ifølge
 Contracitanternes Requisition af 27de næstforhen afholdt et nyt Syn over
 Partiet, der nu erklæredes for aldeles contractmæssigt. Allerede den 22de s. M.
 havde imidlertid Hovedcitanterne ladet Contracitanterne notarialiter tilfsjendgive,
 at de erklærede Handelen for ophævet og forbeholdt al deres Ret mod Contra-
 citanterne og anlagde derefter nærværende Sag mod disse. Contracitanterne
 lode da, efter forudgaaet Underretning, Partiet bortfælgge ved offentlig Auction,
 ved hvilken det blev betalt med 5 Rdl. 4 Sk. pr. E., hvorved bemærkes, at
 det er in confesso, at Priserne siden Handelens Afslutning vare faldne. Hoved-
 citanternes Paaftand under Sagen gaar nu ud paa, at Contracitanterne til-
 pligtes at tilbagebetale Hovedcitanterne de ovenomtalte 2,083 Rdl. 32 Sk. med
 Renter 6 pCt. pro anno fra den 31te Januar s. A., samt at fyldestgjøre Hoved-
 citanterne for det dem tilkommende Commissionsfalair for Handelen 2 pCt. med
 125 Rdl. og refundere dem de paadragne Omkostninger, saasom Mæglercourtage
 15 Rdl. 60 Sk., Stempelgebyr for Slutseb lens 2 Rdl., Gebyr for Synsforret-
 ningen 4 Rdl. 43 Sk. og Notarialprotest 4 Rdl. 26 Sk. med Renter af disse
 Beløb fra den 30te April s. A. samt endelig Sagens Omkostninger stadesløst.

Contractanterne have derimod efter udtagen Contra-Klage- og Stævning paa-
 staaet sig frivillig at betale Forskjellen mellem Kjøbesummen for Bygget
 efter Slutsebilen 6,250 Rbl. og Summen af de ovennævnte 2,083 Rbl. 32 Sk.
 og de 4,899 Rbl. 31 Sk., hvortil Bygget efter Frabrag af Omkostninger blev
 ubbragt ved Auktionen, altsaa 732 Rbl. 63 Sk., hvilke de gjentagende under
 Sagens Gang have tilbudt Hovedcitanterne, samt derhos paaastaaet disse til-
 pligtede at betale baade Hoved- og Contrasøgsmaalets Omkostninger skadesløst
 eller med noget Tilstrækkeligt.

Hovedcitanternes Paastrand er støttet paa, at det er in confesso, at en
 betydelig Deel af det dem tilbudte Parti var cylindertørret, og at dette ikke
 spildesgjør Forbringen til forsvarlig Dvntørring, som var stipuleret i Slutsebilen,
 — i hvilken Henseende de have fremlagt et af Grosserer-societetets Comitee af-
 givet Responsum, der gaaer ud paa, at efter her gjældende Usance ansees
 cylindertørret Korn ikke som contractmæssig Levering, naar der er stipuleret for-
 svarligt dvntørret Korn — og at de derfor have været berettigede til overeens-
 stemmende med Slutsebils § 4 d at gaae fra Contracten. Herimod er der
 fra Contractanternes Side indvendt, dels at det hele leverede Bygparti ved
 Synet blev erklæret forsvarligt, og at det er ved Syn, at Spørgsmaalet om
 dets Contractmæssighed ifølge Slutsebilen skal afgjøres, dels at Hovedcitan-
 terne ikke i Overensstemmelse med Slutsebils § 4 f have ladet foretage Over-
 syn, dels at Contractanterne i alt Fald inden den i Slutsebilen indrømmede
 Tidsfrist have sat hele Partiet i contractmæssig Stand.

Forsaauidt nu Contractanterne først have paaberaabt sig det afgivne Syn,
 findes der at maatte gives Hovedcitanterne Ret i, at dette efter dets oven-
 refererede Indhold ikke med Sikkerhed kan antages at gaae ud paa at erklære
 Partiet for forsvarligt dvntørret, men alene for tørret Korn, som Mændene ikke
 kunde vrage, og at i alt Fald en saadan Formening af Synsmændene ikke vil
 kunne komme i Betragtning imod, hvad der efter Grosserer-societetets Comitees
 Erklæring efter den i Kjøbenhavn, hvor Handelen er affluttet og Parterne borte,
 gjældende Usance maa antages at være en berettiget Forudsætning hos Hoved-
 citanterne.

Ei heller kan der gives Contractanterne Medhold i, at Hovedcitanterne
 i alt Fald ved ikke at optage Oversyn i Overensstemmelse med Slutsebils
 § 4 f skal have tabt enhver Ret til at gaae fra Contracten paa Grund af
 Leverancens Ucontractmæssighed; thi det er med Føie herimod bemærket fra
 Hovedcitanternes Side, dels at Contractanternes egen Afseer, efter hvad oven
 er bemærket om det den 18de April Foreslaagne, hindrede dem i at tage Prøver
 af det hele Parti til Brug ved Oversynet, dels at Syn overhovedet var gjort
 overflødig ved Contractanternes nu fremkomne Erkjendelse af, at en Deel af
 Partiet var cylindertørret.

Forsaauidt endelig angaaer Contractanternes Paastrand om, at det ialtsald
 maatte være tilstrækkeligt, at de i Løbet af 3 Dage have sat hele Partiet i con-
 tractmæssig Stand, bemærkes, at det i Slutsebils § 4 e hedder: „Finder
 Kjøberen ved den foreløbige Bedømmelse Partiet ikke contractmæssigt, kan Sæl-

geren forlange en Henslind af indtil 3 Dage for at sætte det i contractmæssig Stand", hvornæst det i § 4 f udtales, at der, hvis Parterne ikke blive enige om Qualiteten, maa tages lodligt Syn og derefter Oversyn, og naar Oversynsmændene erklære Qualiteten for ikke contractmæssig, kan Kjøberne have Hænbelen, hvorom han dog uophølgelig maa erklære sig. Det er nu vel ikke af Hovedcitanterne med fuldkommen Bestemthed benægtet, at Contracitanterne inden Udløbet af 3 Dage efter Synet havde sat Partiet i contractmæssig Stand, men de have påstaaet, at der intet Hensyn kunde tages hertil, deels fordi Begjæringen om de 3 Dages Frist først fremkom under Synet og ikke, som Slutsebelen forudsætter, ved den foreløbige Bedømmelse, medens det, efter hvad baade Hovedcitanternes Besuldmægtigede har beebidiget og Contracitanternes Besuldmægtigede under den af ham afgivne Vidneforklaring skulde have indbrømt, alt tidligere, navnlig den 15de, var tilkjendegivet Contracitanterne, at Partiet ikke blev modtaget, hvis det var tildeels cylindertørret, og disse ialtsald af Requisitionen om Synsforretningen erfarede dette, deels fordi denne Begjæring var betinget af Synets Udfald, hvilket Contracitanterne ikke kunde være berettigede til forud at erjære. Vel have nu Contracitanterne her for Retten benægtet, at de forinden Synet vare komne til Rundsab om, at Partiet ikke blev modtaget, naar det ikke var tørret paa engest Døn, men selv om det Mobsatte ikke maatte ansees indbrømt af deres Besuldmægtigede, i hvis Forklaring der forekommer en Pttvring, der ikke ret vel lader sig forstaae anderledes, skjønnes det ialtsald ikke rettere, end at det af Contracitanternes Besuldmægtigede tagne Forbehold af den Grund maatte være betydningsløst, at det var betinget af Synsforretningens Udfald, hvilket Contracitanterne ikke efter Slutsebelen kunde være berettigede til at afvente, forinden de bestemte sig til at benytte de 3 Dages Frist, der efter Slutsebelen lydende alene referere sig til „den foreløbige Bedømmelse“, og at altsaa Hovedcitanterne, uanseet dette Forbehold, med Føie maa have anseet sig berettigede til at betragte denne Handel som ophævet. Som Følge heraf vil deres Påastand være at tage tilfølge, dog at det påstaaede Commissionsfalsair, som uden Hjemmel, maa bortfalde, og at der ikke findes Hjemmel til at beregne dem videre Rente end 5 pCt. fra Klagens Dato den 30te April f. A. Som Følge heraf ville Contracitanterne have at betale Hovedcitanterne 2,109 Rdl. 65 Sk. med Renter, som næsnævnt, men Parterne forøvrigt være at frifinde for hindrands Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde bæves.

Der vil være at forelægge Procurator Waastup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgjælse til at foranstalte de af ham den 22de Juli f. A. fremlagte 3 Regninger behørigt stemplede; iøvrigt er det stemplede Papir rigtigt forbrugt“.

Nr. 39. Proprietair **Christian v. Halling** (Selv)

contra

Justitsraad, Birkedommer **Flensborg** (Tugen),

angaaende fornærmelige Udladelser.

Landsøver- samt Hof- og Stadskrettens Dom af 2den Septbr. 1861: „Hovedcitanten, Justitsraad, Birkedommer Flensborg, bør for Tiltale af Contracitanten, Proprietair Chr. von Halling, i denne Sag fri at være. De ovennævnte, deels i et af Contracitanten indgivet Andragende til Stiftamtmanden over Sjællands Stift af 31te Januar f. A., deels i en af ham i Berlingske Tidende Nr. 86 for Fredagen den 13de April f. A. indrykket Opfordring til Beboerne af Kjøbenhavns Amts nordre Birk, indeholdte, for Hovedcitanten fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være og ikke komme Hovedcitanten til Skade paa Embede, Ære, gode Navn og Rygte i nogen Maade, og bør Contracitanten for sit i saa Henseende udviste Forhold til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Rdl. Saa betaler Contracitanten og til det Offentlige det Retsgebyr og Skriverjalarium, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt under Hoved- og Continuationsføgemaalet, saafremt Sagen ikke fra Hovedcitantens Side havde været beneficeret, samt i Salair til Hovedcitantens befalede Sagfører, Procurator Ronge, 25 Rdl. Contracitantens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven. Contracitanten forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Affigelse til at foranstalte de af ham under 23de Juli, 3die September og 22de October f. A. samt 18de Februar, 18de Martz, 6te Mai og 3die Juni d. A. fremlagte Indlæg affrevne paa behørigt stemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

I nærværende Sag, som Høiesteret ifølge allerhøieste Ordre af 20de Januar 1862 er bemyndiget til at tage under Paaskjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, gaaer Citantens Paastand her for Retten ene ud paa, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Indstævnte, idet hans Fornærmelser mortificeres, idømmes Mulct efter Rettens Skjøn samt Sagens Omkostninger. Da Høiesteret imidlertid maa bifalde det Resultat, hvortil den indante Dom er kommen, og ligeledes tiltræder de herfor anførte Grunde, ved hvilke alene bemærkes, at det ikke findes fornødent at af-

gjøre, hvorvidt der maatte foreligge en Kjendelse af vedkommende Overret, for at det kunde ansees givet, at Indstævnte urigtigen havde nægtet at foretage offentlig Undersøgelse og Forfølgning i de trede i Dommen ommeldte af Citanten til Beviis herfor paaberaabte Sager, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den inbankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Hovedcitanten, Justitsraad, Birkedommer Flensborg, har under nærværende Sag efter meddeelt fri Proces ved sin bestiktede Sagsfører paastaet forskjellige af Contracitanten, Proprietair Chr. v. Halling, i et til Stiftamtmanden over Sjællands Stift indgivet Andragende af 31te Januar s. A. indeholdte, for Hovedcitanten formeentlig fornærmelige Ubladesser mortificerede, og Contracitanten derfor anset med Straf efter Rettens Etjøn, hvorhos han senere ved Continuationsføgsmaal har fremsat en lignende Paastand med Hensyn til en af Contracitanten i den Berlingske Tidende Nr. 86 for Fredagen den 13de April s. A. indrykket Dpforbring og nogle deri indeholdte Ubladesser, hvilke Hovedcitanten ligeledes har anset fornærmelige for sig. Contracitanten, der i Hoved- og Continuationsføgsmaalet procederer principaliter til Afviisning og in subsidium til Frifindelse, har derhos efter ubtagen Contrastævning paastaet nogle for ham formeentlig fornærmelige Yttringer i en af Hovedcitanten over det ovennævnte Andragende til Stiftamtmanden over Sjællands Stift afgiven Erklæring mortificerede, og Hovedcitanten derfor anset med Straf, hvorimod Sidstnævnte i Contrastagen procederer til Frifindelse.

Foresøbig bemærkes, at den af Contracitanten ved Sagens sidste Foretagelse begjærte 8 Dages Anstand for nærmere at paavise, at nogle af ham til Hovedcitanten rettede Dpforbringere ere Sagen vedkommende — hvilket fra Hovedcitantens Side var benægtet — ikke vil kunne bevilges, da Gjenstanden for disse Dpforbringere maa ansees for at være nærværende Sag aldeles uvedkommende, og Sagen vil derfor være at paadømme.

Contracitantens Afviisningspaastand, der er støttet paa, at Sagen skulde være afgjort ved Overøvrigheds Resolution paa det ovennævnte Andragende, ved hvilken der derhos skulde være givet Contracitanten Medhold, kan ikke tages til Følge, da Overøvrigheden selvfølgelig hverken har afgjort eller har kunnet afgjøre det, der er Gjenstand for nærværende Sag.

I Henseende til Sagens Realitet bemærkes, at det ovennævnte Andragende til Stiftamtmanden over Sjællands Stift, gif ud paa, at et af en Tredeemand mod Contracitanten udviist Forhold maatte blive undersøgt som offentlig Politii-

sag, isædetfor, saaledes som Hovedcitanten skulde have henviist til, at behandles som privat Politisag.

De Ubladesser i dette Andragende, som Hovedcitanten har anseet fornærmelige for sig, ere efter Forligsklagen følgende: at Hovedcitanten „som befjendt sjelbent har Lid til at undersøge saabanne Sager, der ikke kan beregnes Gebyr for“, — „at der circulerer i denne Anledning endogsaa en almindelig Klage til Underkrift blandt Grundeierne i Birket“, samt at „Contracitanten „nærer det Haab, at Amtmanden ikke er af den Mening, at saa grove Indgreb i Eiendomsretten og den personlige Sikkerhed“, som de i Andragendet omtalte, „skulle betragtes med Ligegyldighed.“

Med Hensyn til den sidstnævnte Ubladelse, har nu vel Contracitanten i Indlæg af 2den September f. A. paaberaabt, at han ikke derved har sagt, at Hovedcitanten betragter grove Indgreb i Eiendomsretten med Ligegyldighed, men det skjønnes dog ikke rettere, naar hensees til hele Forbindelsen og Sammenhængen, hvori denne Ubladelse forekommer, at der i samme indeholdes, i alt Fald indirekte, en Sigtelse mod Hovedcitanten for, at denne i sin Embedsstillning som Politimester betragter grove Indgreb i Eiendomsretten og Angreb paa den personlige Sikkerhed med Ligegyldighed, hvilken Sigtelse selvfølgelig er fornærmelig for Hovedcitanten, og at det ogsaa har været Contracitantens Hensigt at fremsætte denne Sigtelse fremgaaer yderligere saavel af den fra hans Side isvrigt stedfundne Procedure som af den under Continuationsføgsmaalet omhandlede Opfordring.

Fremdeles er det klart, at den førstnævnte Ubladelse indeholder en for Hovedcitanten fornærmelig Sigtelse for utilbørlig Efterladenhed i Opfyldelsen af den Deel af hans Embedsgjerning, hvorfor der ikke kan beregnes Gebyr, og, naar Contracitanten har villet gjøre gjælbende, at den ikke af ham er fremsat i nogen ærekrænkende Hensigt, men alene for ved Overøvrighedens Hjælp at opnaae offentlig Undersøgelse af den paagjælbende Sag, vil intet Hensyn hertil kunne tages, da han i ethvert Fald ikke for dette Diemeds Skyld havde behøvet at indlade sig paa at udtale nogen almindelig Dom over Hovedcitanten, og den omhandlede Ubladelse kan derfor ogsaa kun antages fremsat i fornærmelig Hensigt.

Forsaavidt Contracitanten dernæst har formeent, at Rigtigheden af disse Sigtelser i alt Fald maatte ansees tilstrækkeligt godtgjort, bemærkes, at selv om det var beviist, at Hovedcitanten i de af Contracitanten paaberaabte 3 Sager, nemlig foruden det i Andragendet af 31te Januar f. A. ommeldte Tilfælde endnu i tvende andre, urigtigen havde nægtet at foretage offentlig Undersøgelse og Forsøgning — men hvilket ikke kan ansees givet, medmindre herfor forelaae en Kjendelse af vedkommende overordnede Ret — følger dog ingenlunde heraf, at Hovedcitantens Nægtelse maatte ansees grundet i det af Contracitanten i hans ovennævnte Andragende antydede Motiv, eller at hidrøre fra Ligegyldighed med Hensyn til Forsøgningen af Sager angaaende Eiendomsindgreb og Angreb paa den personlige Sikkerhed, da Intet foreligger, der kunde ubeslutte den naturlige Betragtning, at Vægringen kunde være grundet i Hovedcitantens afvigende

juridiske Anstuelſe af Sagerneſ Beſtaffenhed, og hvad angaaer den af Bidnet C. S. Hanſen — mod hvis Habilitet ſom Bidne ingen gyldig Indſigelse er fremkommet — omſorklarede Yttring af Hovedcitanten, hvorefter denne, da Bidnet for ham havde anmeldt, at en af Bidnets Karle uden Liiladelse og uden at ſaae Paategning i ſin Skudsmaalsbog havde forladt ſin Ejeneſte, og anmeldt om Karlens Aſſiſtance, ſkal have ſvaret: „De vil dog vel ikke have, at jeg ſkal have af den Uleilighed for at ſaae en Karl mulceteret paa et par Daler“ — kunde denne Yttring af Hovedcitanten, ſelv om det var fuldſtændigt beviis, at han havde brugt den, men hvilket ikke er Liiladbet, da Bidnet er eenligt, og Hovedcitanten ikke har villet erkjende Rigtigheden af dets Fortlaring, idetmindſte ikke i dens hele Sammenhæng, ſelvfølgelig ikke berettigede Contracitanten til at fremſætte en ſaadan almindelig Sigteſe mod Hovedcitanten, ſom den i den førſt-ansførte Ubladdeſe i Andragendet af 31te Januar f. A. indeholdte, ligefom Yttringen da heller ikke paa nogen Maade nødvendig maatte anſees udſprungen af det i Andragendet antydebe Motiv.

Efter det Anførte vil Contracitanten ikke kunne undgaae Anſvar for de tvende omhandlede, i Andragendet af 31te Januar f. A. indeholdte Ubladdeſer, hvilke derhos efter Hovedcitantens Paatand ville være at mortificere, og det Samme maa ſtatueres med Henſyn til den anden af de paalagde Ubladdeſer i det ovennævnte Andragende, da en ſaadan Beretning efter den angivne Klages Beſtaffenhed, fremsat i Forbinddeſe med den foregaaende Paſſus, ogſaa maa anſees fornærmelig for Hovedcitanten, og intet Beviis er tilbeiebragt for det Anførtes Rigtighed.

(Nærværende Sag ſluttes i næſte Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Højſtret affagte Domme med vedføjede Concluſioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmiſer, forſaavidt det anſees nødvendig at meddele diſſe, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledſaget af det fornuodne Register. — Saalænge Rettens Sæſioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Priſen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ſuſte Bladet med Poſten, 6 Rdl. 20 ſ. om Aaret. — Subſcription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de ſgl. Poſtcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalſke Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr 53.

Den 4de Marts.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 16de Februar.

Nr. 39. Proprietair Christian v. Halling (Selv)
contra

Sustitsraad, Birkedommer Flensborg (Tugen), (see forrige Nr.)

Gjenstanden for Continuationsøgemaalet er, som oven bemærket, en „Opfordring til Beboerne i Kjøbenhavns Amts nordre Birk“, som Contracitanten efter nærværende Sags Anlæg lod indrykke i „Berlingske Tidende“ for den 13de April s. A., og som gik ud paa at opfordre „Alle og Enhver, som troer sig forurettet af Birkedommer Flensborg“, herom at meddele Contracitanten Underretning. Hovedcitanten har nu deels formeent, at selve denne Opfordring i og for sig er fornærmelig for ham, deels har han særlig som fornærmelige fremhævet følgende heri forekommende Uttringer: at Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde tilkjendegivet ham, at han kunde faae en af ham paaflaget Sag, som efter Contracitantens Fremstilling gik ud paa, at en Person, der var indflyttet i et Contracitantens tilhørende Sted, havde opbrudt et Tørvestuur i Sidebygningen og forbragt Tørvene, behandlet som privat Politisag, havde svaret, at han ikke troede, „at saa grove Indgreb i Eiendomsretten skulde betragtes med Rigegyldighed“ — fremdeles: at Contracitanten „i sin Klage til Amtet havde tilladt sig at pttre, at Hovedcitanten hielbent faaer Tid til at undersøge Sager, hvorfor han ikke kan tilkomme Betaling — gode fede Sportler af Landboernes Komme“, samt endelig: at der „maafsee ere Mange i samme Tilfælde, som jeg (Contracitanten), ikke at kunne faae deres Klager over Indgreb i Eiendomsretten undersøgte uden Betaling.

At selve Opfordringen maa ansees fornærmelig for Hovedcitanten, skjønnes nu vel ikke, hvorimod Hovedcitanten maa gives Medhold i, at de af ham særlig fremhævede Ubladefter indeholde fornærmelige Sigtelser mod ham, nemlig for, at han som Politimester skulde betragte grove Indgreb i Eiendomsretten, som

forefaldt i hans Jurisdiction med Egeghsbighed, og at han skulde vise en utilbørlig Efterladenhed i Opfyldelsen af den Deel af hans Embedsgjæring, hvorfor der ikke kan beregnes Gebyr. Da nu aldeles intet Beviis er tilveiebragt for Rigtigheden af disse Sigtelser, i hvilken Henseende, foruden at henvisse til hvad foran er bemærket med Hensyn til de lignende Sigtelser i Andragendet af 31te Januar f. A., alene tilføies, at det ikke er godtgjort, at Contracitanten har indgivet en Klage til Hovedcitanten af det Indhold, som angives i Opfordringen, eller at Hovedcitanten herpaa har givet det i Opfordringen refererede Svar, — vil Contracitanten saaledes ogsaa være at drage til Ansvar for disse 3 Udlæbser, som ligeledes efter Citantens Paastrand ville være at mortificere.

Gjenstanden for Contrasøgsmaalet er, som alt meldt, en Yttring i Hovedcitantens til Amtet afgivne Erklæring af 11te Februar f. A., hvilken Erklæring under det optagne Forhør i den i Contracitantens oftnævnte Andragende ommeldte Sag blev fremlagt i Retten. Den paagjældende Passus lyder saaledes: „at Klageren (Contracitanten) ved sine mange tidligere Møder i Birketten har viist en saadan Opførsel, at jeg (Hovedcitanten) antager, at Man ikke uden Videre bør gaae ind paa at bringe hans ubeviste Ankeposter for Retten, naar Omstændighederne ikke ligefrem opfordre til en Undersøgelse fra det Offentliges Eide“. Disse Ytringer formener Contracitanten nu indeholde en for ham fornærmelig Sigtelse for, at han ikke skulde staae til Troende, og at hans Anmeldelser om Indgreb i hans Eiendomskret skulde være urigtige og falske. Heri skjønnes der imidlertid ikke at kunne gives ham Medhold. Saavel efter deres ligefremme Indhold, som navnlig efter den Sammenhæng, hvori de ovennævnte Ytringer forekomme — nemlig i en Erklæring, der gik ud paa at oplyse, hvorfor Contracitantens Klage ikke var gjort til Gjenstand for en offentlig Sag — kunne de ikke antages at gaae ud paa Andet end at udtale, at Contracitanten var tilbøielig til at fordrø offentlig Undersøgelse af Forhold, der efter Hovedcitantens Mening ikke kvalificerede sig dertil. Heri skjønnes der nu ikke at være noget for Contracitanten fornærmeligt, og Hovedcitanten maa derfor allerede af denne Grund blive at frifinde, uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad der isvrigt fra hans Eide er anført til Støtte derfor.

Den Straf, Contracitanten ved de ovennævnte, som fornærmelige for Hovedcitanten udbævede Udlæbser har paadraget sig efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 2det Membrum, og dette Lovuds Analogi, findes at kunne fastsættes til en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse tilfaldende Mulct af 50 Rdl.

Contracitanten vil derhos, efter Hovedcitantens Paastrand, blive pligtig at betale Hoved- og Continuationsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficeerede Sager, hvorimod Contrasagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at have. Hovedcitantens bestiftede Sagsfører, Procurator Ronge, hvis Sagsførelse har været lovlig, tillægges i Salair 25 Rdl., der udredes af Contracitanten.

Contracitanten vil være at forelægge en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgjælse til at foranstalte de af ham under 23de Juli, 3die September

og 22de October f. A. samt 18de Februar, 18de Marts, 6te Mai og 3die Juni d. A. fremlagte Indlæg affrevne paa behørigt stemplet Papir; isørigt er det stemplede Papir under Sagen, forsaavidt den ikke har været benificeret, rigtign forbrugt“.

Nr. 70. Gaardeier **Masmus Petersen Muurmand**, som beffikket
Bærg for Huusmand **Niels Peter Petersen Muurmand**
(Advocat Brock efter Ordre)

contra

Karethmager **F. Nielsen** (Sugen),

angaaende Indfrielsen af et af bemeldte Huusmand Niels Peter Petersen Muurmand udstedt Skadesløsbrev, stort 400 Rdl. med Renter.

Norre og en Deel af Sonder Herredstings Dom af 6te Mai 1861: „Indstævnte Gaardeier Masmus Petersen Muurmand bor, som Bærg for Niels Peter Petersen Muurmand, for Tiltale af Citanten, Karethmager F. Nielsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Indstævntes beffiktede Sagfører, Procurator Seidelin, tillægges i Salair 15 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Januar 1862: „Naar Citanten, Karethmager Frederik Nielsen, efter lovlig Dmgang inden Retten med sin corporlige Ed bekræfter, at det ovenomhandlede Skadesløsbrev af 30te Juni 1857 er blevet lydelig oplæst for Huusmand Niels Peter Petersen, forinden det af denne blev underskrevet med paaholden Pen, bor Indstævnte, Gaardeier Masmus Petersen Muurmand, som Bærg for bemeldte Niels Peter Petersen, imod Ertradition af det ommeldte Skadesløsbrev i qvitteret Stand, til Citanten betale 400 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 4de August 1859 til Betaling skeer. Troster Citanten sig derimod ikke til at aflægge foranførte Ed, bor Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det Indstævntes i 1ste Instants beffiktede Sagfører ved Underretsdommen tillagte Salair udredes af det Offentlige, hvorhos der i det Tilfælde, at Eden ikke aflægges, tillægges Indstævntes beffiktede Sagfører for Dverretten, Proceprocurator Isaacsen, 16 Rdl. i Salair af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsacten kan sees, at Stævningen er skreven paa stemplet Papir. Det Idomte at efterkommes inden

8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Der er ikke under nærværende Sag tilveiebragt Beviis for, at det af Citantens Myndling, Niels Peter Petersen Muurmand, om hvem det, efter hvad der under Sagen foreligger, maa antages, at han ikke kan læse eller skrive, med fort Pen understrevne Stadesløsbrev af 30te Juni 1857, førend han saaledes understrev samme, er, overensstemmende med Lovens Forskrift i 5—1—7, lydelig blevet oplæst for ham; ligejom der ei heller foreligger noget Beviis for, at dets Indhold, forinden Underskriften foregik, paa anden Maade er kommet til hans Kundskab. Da der nu, paa Grund af bemeldte N. P. P. Muurmands mentale Tilstand, ikke kan være Spørgsmaal om at paalægge ham Ed, og da det ei heller kan tilstedes Indstævnte at supplere de foranførte Mangler med sin Ed, vil Citanten allerede af den anførte Grund være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for alle Retter; og blive de Citantens befalede Sagførere, Procuratorerne Seidelin for Underretten og Isaacsen for Overretten samt Advocat Brock for Høiesteret tilkommende Salarier, der bestemmes til 15 Rdl. for den Første, 20 Rdl. for den Anden og 40 Rdl. for den Sidste, at udrede af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Citanten bør, som Bærge for Niels Peter Petersen Muurmand, for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Procuratorerne Seidelin for Underretten og Isaacsen for Overretten samt Advocat Brock for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 15 Rdl., den Anden 20 Rdl. og den Sidste 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten Karethmager Nielsen i Grenaa i 1ste Instants sagsøgt Indstævnte Gaarbeier Rasmus Petersen Muurmand, som Bærge for hans indsvage Broder, Huusmand Niels Peter Petersen, med Titnavn Muurmand, af Lyngby til Betaling af 400 Rdl., som Sidstævnte ved et under 30te Juni 1857 af Niels Petersen med fort Pen understrevet og den 6te Juli næstefter tinglæst Stadesløsbrev havde forpligtet sig til at betale Citanten inden 9 Maa-

neder, saafremt denne ikke blev fyldestgjort eller holdt skadesløs for en af ham til Fordeel for N. P. Petersens Svoger, Nebflager Nielsen, overtagen Bezel-forpligtelse paa 400 Rbl., hvilken Citanten derpaa ved dens Forfaldstid har maattet indfri uden berefter at have kunnet opnaae Skadesløsholdelse hos Nebflager Nielsen. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han principaliter har gjentaget sin for Underretten neblagte Paastand om Beløbets Tilfjendelse og subsidialiter har paaستاet Sagen gjort afhængig enten af Citantens eller ialtsald af Indstævnte Rasmus Petersen Muurmands Ede. Indstævnte proceberer derimod til Underrettsdommens Stabskæstelse.

Indstævnte, der, som meldt, er sagsøgt som Børge for sin Broder N. P. Petersen, der, efter hvad Indstævnte har anbragt, i flere Aar har lidt af Sindssvaghed og nu er indlagt paa en Helbredelsesanstalt for Sindssvage, har anbragt, at han er aldeles ubekjendt med, at hans sindssvage Broder, der ikke selv har kunnet afgive nogen Erklæring herover, har udstædt det paagjældende Skadesløsbrev, og han har deels beskrevet dettees Gyldighed i og for sig, idet han har ansørt, at det ikke er godtgjort, at N. P. Petersen, da han understrev Skadesløsbrevet, har været sin Forstand fuldkommen mægtig, samt at de i Lovens 5—1—7 foreskrevne Former, uagtet hans Broder var ufrikyndig, dog ikke ere iagttagne ved Documentets Udfærdigelse — og deels søgt at gjøre gjældende, at den Gjæld, som Skadesløsbrevet angaaer, ikke hidrører fra den Bezel, paa hvis Indfrielse Citanten støtter sit Krav.

Hvad nu Indstævntes sidstansørte Indsigelse angaaer, da stjønnes denne ikke at kunne komme i nogen Betragtning, idet der efter samtlige Sagens Opløsninger ikke er Fjæie til at betvivle, at jo den ved Skadesløsbrevet stiftede Forpligtelse netop har havt Hensyn til den Bezel, som Citanten har oplyst at have indfriet, og for hvilken han forgjæves har søgt Fyldestgjørelse hos Nebflager Nielsen. Tøvrigt maa det for Underretten ansees at være in confesso imellem Parterne, at N. P. Petersen ikke var frivekyndig, men Citanten har ved Tingsvidne søgt at godtgjøre, at Documentet er oprettet med N. P. Petersens Samtykke, og medens han var ved Fornuftens fulde Brug, og under dette Tingsvidne have de tvende Bitterlighedsvidner, hvis Navne findes understrevne Documentet, forklaret, at N. P. Petersen har understrevet Documentet med paaholden Pen, og at de antog ham at være ved sin Fornufts fulde Brug, hvorhos det ene Vidne, Procurator Lunø, har forklaret, at han holder sig overbeviist om, at Documentet blev oplæst for N. P. Petersen, forinden han understrev det, fordi saadan Oplæsning altid finder Sted ved de Documenter, der expederes paa hans Contoir, hvilket var Tilfældet med Skadesløsbrevet, men at han ikke længere kunde huske det, og det andet Vidne har forklaret, at det ikke saa nøie husker, om Oplæsningen fandt Sted, at det drifter sig til derom at afgive en bestemt Forklaring.

Der er saaledes ingen Fjæie til at antage, at N. P. Petersen ved Skadesløsbrevets Udstæelse ikke skulde have været ved sin Fornufts fulde Brug, og vel mangler der særligt Beviis for, at Documentet i Overensstemmelse med Lovens

5—1—7 er — som af Citanten paastaet — blevet lydelig oplæst for N. P. Petersen, forinden han underskrev det med paaholden Pen, men ligesom dog den ovenansførte Forklaring af den Sagsfører, ved hvis Medvirkning Documentet er blevet oprettet, taler for, at den foreskrevne Dplæsning har fundet Sted, saaledes maa det ogsaa mærkes, at Indstævntes Benægtelse af, at denne Lovforskrift har været iagttaget, ikke grunder sig paa hans egen personlige Kundskab i denne Henseende, medens der paa den anden Side Intet er fremkommet for, at den Lovbefalede Dplæsning har været forsømt, om hvilket Punct, der paa Grund af Omstændigheder, som ere Citanten utilregnelige, ikke kan erholdes nogen Erklæring af Documentets Udsteder, og der findes derfor at være Grund til i Henhold til Citantens subsidiaire Paastand at gjøre Sagens Udsald afhængigt af, om Citanten tør beebige, at det paagældende Stadesløsbrev er blevet lydelig oplæst for N. P. Petersen, forinden denne underskrev det med paaholden Pen, i hvilket Tilfælde Indstævnte vil have i sin fornævnte Egenkab, imod Stadesløsbrevets Ertrabition i qvitteret Stand, at betale Citanten de paastævnte 400 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligesklagens Dato den 4de August 1859 til Betaling skeer. Afslægger Citanten derimod ikke den foransførte Eb, vil Indstævnte være at frifinde for hans Tiltale, idet Manglen af de Lovbefalede Formers Iagttagelse efter Sagens Omstændigheder, og da Documentets Under skriver paa Grund af Sindsfvagthed ikke har kunnet erklære sig angaaende Retsforholdet, findes at maatte have tilføje, at Documentet i det Hele anses for ugyldigt.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at opkræve, og det Indstævntes i 1ste Instants bestillede Sagsfører ved Underretskommissionen tillagte Salair at udrede af det Offentlige, hvorhos der i det Tilfælde, at Eben ikke aflægges, tillægges Indstævntes bestillede Sagsfører for Overretten 16 Rdl. i Salair af det Offentlige.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten kan sees, at Underrettsforvæningen har været skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt er det til Sagen hørende stemplede Papir her for Retten forbrugt.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet ulovligt Dphold fundet Sted".

Nr. 47. Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter (Justitsraad Bunten)

contra

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissiøn, der behandler Skomagermester E. E. Köhlerss Fallitbo (Zugen), angaaende Spørgsmaalet, om Citanterne have været berettigede til, efterat bemeldte Bo var taget under Skiftebehandling som fallit, for et Beløb af 854 Rdl. 3 Mk. 2 Sk. at erholde Udlæg i den Boet tilhørende Eiendom Matr. Nr. 56 a og 5 F paa Ødrup Byes Mark.

Den af Kongens Foged i Kjøbenhavns Amts nordre Dirl den 7de April 1860 affagte Kjendelse: „Den af Procurator Naasløff som Mandataricus for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Districter gjorde Begjæring om Udlæg i den Skomagermester E. E. Köhlerts Fallitbo tilhørende ovennævnte faste Eiendom kan ikke tages til Folge“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Januar 1861: „Denne Sag afvises“.

Høiesterets Dom.

Som anført i den indankede Dom, have de Indstævnte betragtet det som en Selvfølge, at Citanterne vare berettigede til at faae den af dem paaankede Fogedkjendelse prøvet, uagtet den Eiendom, hvori de havde begjært Udlæg, ifølge Overenskomst mellem Parterne var bleven bortsolgt af de Indstævnte efter Kjendelsens Afgjælfelse; og ligesom disse herved maae ansees at have erkjendt, at Kjendelsens Forandring endnu havde retlig Interesse for Citanterne i deres Rettsforhold med Hensyn til den paagjældende Eiendom eller den Kjøbesum, der var traadt i dennes Sted, saaledes er der ikke Høie til at antage Andet, og navnlig vil en Afgjørelse af Parternes Tvist om Kjendelsens Rigtighed kunne være af Bigtighed for Citanterne, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om deres Deeltagelse i eller Fritagelse for at bære Skifteomkostninger, m. v., ligesom og Kjendelsen, naar den staaer usvækket, i andre Henseender vil kunne indvirke paa deres retlige Stilling med Hensyn til bemeldte Kjøbesum. Der findes derfor ikke at have været tilstrækkelig Anledning for Overretten til *ex officio* at afvise Sagen.

Som Folge heraf, og da Citanterne have erhvervet Bevilling til, at Sagen, uagtet den påsærede Afviisning, maa ved Høiesteret endelig påkjendes i Realiteten, saafremt Retten maatte finde, at den uretlig er afviist, vil Sagen være at påkjende i Realiteten, hvorunder Spørgsmaalet, som i Dommen berørt, er, hvorvidt Lov om Drettelse af Creditforeninger og Laanekasser for Grundeiere af 20de Juni 1850 § 2 b i Forbindelse med Statutterne af 6te December 1851 § 20 og den af vedkommende Debitor udstædte Panteobligation kan ansees at have hjemlet Citanterne Ret til, efterat Debtors Bo var taget under Skiftebehandling som fallit, at lade ved Fogden gjøre Udlæg i den pantsatte Eiendom for den i Dommen nævnte Fordring, der, efter hvad der er oplyst, endnu ikke var forfalden til Udbetaling, dengang Boet overgaves til Fallitbehandling. Til at antage dette skjønnes der nu ikke at være tilstrækkelig Høie. Den påstaaede Ret maatte, i Betragtning af, hvad der ellers efter Lovgivningen, jfr. navnlig Lov om Fallit-

hvor m. v. af 30te December 1858 § 2, gjælder om Execution i et Fallitbo, have utvetydig Hjemmel i de anførte særlige Lovbestemmelser, men dette er saa langt fra at være Tilfældet, at tvertimod de i forannævnte Lov af 20de Juni 1850 § 2 b brugte Udtryk, at Udlæg skal kunne gjøres „uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom“, vidne om, at denne Lovbestemmelse ifkun har de Tilfælde for Die, hvor der efter den almindelige Lovgivning maatte benyttes ordinair Rettergang mod Debitor for at kunne gjøre Udlæg hos ham, men derimod ikke sigter til de Tilfælde, hvor Creditforeningen efter den almindelige Lovgivning vilde have Udgang til uden saadan Rettergang og uden noget af Fogden iværksat Udlæg at komme til sin Rets Nydelse. Det maa derfor billiges, at Fogden har nægtet den af Citanterne begjærte Udlægssforretnings Fremme, og den paaankede Fogedkjendelse vil saaledes blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoversamt Hof- og Stadsretten og Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Citanterne, Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter, ved Stævning af 5te Mai f. A. her for Retten havde paaanket et af Kongens Foged i Kjøbenhavns Amts nordre Virk den 7de April f. A. affagt Decret, hvorved et af Citanterne for et Beløb af 854 Rdl. 3 Mk. 2 Sk. begjært Udlæg i den Stomagermester C. E. Køhlerts Fallitbo tilhørende Eienendom ved Strandveien, Parcellerne Matr. Nr. 56 a og Matr. Nr. 5 F paa Ordrup Byes Mark, til Fyldestgjældselse af Foreningens Tilgodehavende efter en af bemeldte Køhlert under 27de Mai 1857 udstedt og den 24de Juni f. A. tinglæst Obligation med Pant i den ovennævnte Eienendom, var nægtet Fremme, hvilket Decret Citanterne paastode forandret derhen, at de kjendtes berettigede til at erholde Udlægssforretningen fremmet, bemærkede de Indsævnte, nærværende Rets Ekstecommission, der behandler det nævnte Fallitbo, i deres Exceptionsindlæg, næst principaliter at paastaae det paaankede Fogeddecret stadfæstet, in subsidium, at Eiendommen efter Decretets Affigelse lovlig var bortsolgt af Eksteteretten, saa at der i hvert Fald foraaavidt ikke længere kunde blive Tale om at fremme Udlægget, hvorfor de, idet de dog antog det for en Selvsølge, at Citanterne ligesuldt vare berettigede til at faae Decretet prøvet, hensigtede til

Retten, hvis Decretet ikke stadfæstes, at clausulere Dommen saaledes, at der ikke gives Fogden et ubetinget Paalæg om at fremme Forretningen, idet de derhos in subsidium paastode, at Forretningen kun tillagdes Fremme under Forbehold af Eksterrettens Ret til Erstatning for Udlæg, Eksteomkostninger og Gebyr. Hertil yttrede Citanterne i deres næste Tilsvær, at de vare enige i, at der valgtes en saadan Clausulering af Dommen, som fandtes passende, efterat Eiendommen nu ifølge Overenskomst mellem dem og Eksterretten var realiseret, hvorimod de modsatte sig, at Forretningens Fremme paa nogen Maade betingedes af noget Slags Reservation af Eksterrettens formeentlige Ret til Erstatning for Udlæg, Omkostninger eller Gebyr.

Da det imidlertid saaledes er givet, at den Eiendom, hvori Udlæget begjæredes, nu er realiseret efter Overenskomst mellem Parterne, saa at der ikke længere kan blive Spørgsmaal om at tillægge den ved det paaankede Decret nægtebe Forretning Fremme, hvorpaa Appellen efter det Ovenansførte gif ud, kan der som Gjenstand for Appellen ikke længere siges at foreligge nogen Retsvift, der egner sig til Afgjørelse af Overretten, men derimod kun et almindeligt Fortolkningsspørgsmaal, nemlig om Bestemmelserne i Lov af 20de Juni 1850 § 2 b og Kundgjørelse af 6te December 1851 § 20, som af Citanterne formeent, ere at forstaae saaledes, at de ogsaa hjemle Creditforeningen Ret til at gjøre Udlæg i den pantsatte Eiendom, naar vedkommende Debtors eller Interessents Bo er kommet under Fallitbehandling.

At afgjøre et saadant almindeligt Fortolkningsspørgsmaal, naar dette ikke er fornsdent til Paastjendelsen af et foreliggende Tilfælde, ligger imidlertid udenfor Domstolens Virksomhed, som maa være indskrænket til at afgjøre eksisterende Retstrætter, og Sagen vil derfor ex officio være at afvise, uden at det heri kan gjøres nogen Forandring, at det, selv efter at Gjenstanden for Appellen ifølge det Ovenansførte, som Retsvift betragtet, maa ansees bortfalden, kan være af Interesse for Parterne at faae afgjort, hvorledes der bør forholdes med Hensyn til Eksterrettens Udlæg, Eksteomkostninger og Gebyrer, allerede af den Grund, at det ligger udenfor nærværende Rets Omraade at give nogen Bestemmelse herfor.

Det anordnede stemplede Papir er her for Retten rigtig forbrugt“.

Nr. 23. Sogneforstanderstabet for Gjeztelev Sogn

(Advocat Heinrichsen efter Ordre)

contra

Gaardmand Morten Andersen (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet, om der tilkommer Indstævnte Erstatning, fordi en over Torderne til den ham tilhørende Eiendom Matr. Nr. 6 a i Gjeztelev gaaende privat Vei er bleven optagen paa Sognets Veiregulation som offentlig Bivei.

alling Herredstings Dom af 21de Januar 1861: „Indstævnte Sogneforstanderskabet for Gjestelev Sogn bor for Citanten Gaardmand Morten Andersen, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Februar 1862: „De Indstævnte, Sogneforstanderskabet for Gjestelev Sogn, bor under en Mulet af 2 Rdl. til vedkommende Amtsfattigkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, opfylde Bestemmelserne i Lov af 20de August 1853 § 4 ved paa lovbealet Maade at see bestemt den Citanten, Gaardmand Morten Andersen af Gjestelev, tilkommende Erstatning for den under Sagen omhandlede Grund's Udlæggelse til offentlig Bivei. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da den Betragtning, paa hvilken Overretten i Genhold til Proceduren sammeledes har grundet sin Dom, ikke findes at ligge udenfor det ved Klagen til Forligelsescommissionen givne Grundlag for Sagen, vil den af Citanterne for Højesteret fremsatte paa en modsat Forudsætning stottede Paastand om Annullation af bemeldte Dom og Sagens Hjemviiisning til ny Paafjendelse af Overretten ikke kunne tages til Følge.

Sagen bliver saaledes at tage under Paafjendelse i Realiteten, under hvilken der dog ikke vil kunne tages Hensyn til de fra Citanternes Side først for Højesteret fremkomne i Proceduren ved de foregaaende Instantser uhjemlede factiske Anbringender, ligesaa lidet som til den ogsaa først for Højesteret fremsatte nye Paastand angaaende Maa-den for Erstatningens Bestemmelse. Idet Højesteret forovrigt henholder sig til den i Overrettens Dom givne factiske Fremstilling, bemærkes, at det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa anses godtgjort, at den omhandlede Veistrækning udgjor en integrerende Deel af Indstævntes skyldsatte Marker, og at han kun under de i Contracten af 12te Juni 1831 vedtagne Vilkaar har været pligtig at taale den de fire Medcontrahenter ved denne Contract tilfagte Brug og Benyttelse af Veien, der ingenlunde kan sættes i Klasse med de ved Udskiftningen udlagte Biveie, som ikke ere skyldsatte og altsaa af en heel anden Bestaaffenhed. Som Folge heraf og da den ommeldte Wei ved Citanternes Foranstaltning er fra Indstævntes Eie gaaet over i det Offentliges Besiddelse, maa Indstævnte, der herved berøves sin Adkomst til det omhandlede Jord-Areal, være berettiget til at fordre Erstatning

for Afstaaelsen i Medfør af Lov af 20de August 1853 §§ 1 og 4 og Forordningen af 13de December 1793 §§ 14, 16 og 17. Det maa derfor, efterfom de øvrige for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ei heller kunne bevirke noget for Citanterne gunstigere Resultat, billiges, at den indankede Dom har under daglig Mulct tilpligtet dem at opfylde Bestemmelserne i Lov af 20de August 1853 § 4, for at Indstævnte paa lovbefalet Maade kan faae den Erstatning fastsat, der tilkommer ham for Udlæggelsen af Grund til offentlig Bivei.

I Genhold hertil vil Dommen være at stadfæste, saaledes at Executionstriften bliver at regne fra Høiesteretsdommens Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Executionstriften regnes fra Høiesteretsdommens Forkyndelse. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af, at en over Citanten, Gaardmand Morten Andersens Eiendom Matr. Nr. 6 a i Gjestlev Sogn gaaende privat Bei, der hidtil havde været overladt 4 af Sognets Jordbrugere som Bei til nogle dem tilhørende Ujorder, Kirkefoven kaldet, er ifølge den af de Indstævnte, Sognesforstanderskabet for Gjestlev Sogn, tagne Beslutning i Raret 1859 som offentlig Bivei bleven opført paa Sognets Regulativ for saadanne Beie, har Citanten i 1ste Instants ved Salling Herreds-ting paastaet de Indstævnte under en klækelig daglig Mulct tilpligtede at opfylde Bestemmelserne i Lov af 20de August 1853 § 4 ved paa lovbefalet Maade at see bestemt den Citanten formeentlig tilkommende Erstatning for ovennævnte Beis Optagelse som offentlig Bivei paa Sognets Regulativ, ligesom Citanten derhos har paastaet sig Sagens Omskninger skadesløst godtgjorte af de Indstævnte, samt disse ansæte med Mulct for usødig Trætte. De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne for Citantens Litalte og denne paalagt Sagens Omskninger, idet de navnlig have gjort gjældende, at det omhandlede Beistykke for bestandigt skal være aflaaet til Bei for de ovennævnte 4 Jordbrugere, hvorfor det formeentlig ikke kan paasøre Citanten nogen forøget Ekade eller Ulempe, at Beien, der ikke er udlagt i en større Brede end tidligere, er overgaaet til at blive en offentlig Bei, der som saadan vedligeholdes paa Sognets Bekostning. Efterat de Indstævntes Paastand om Frifundelse ved Underrettsdommen er givet Medhold, og Processens Omskninger ophævede, har Citanten ifølge Stævning af 26de Marts 1861 indbragt Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin for Underretten neblagte Paastand, samt isøvrigt paastaet sig Sagens Omskninger tilkjendte i begge Instanter. De Indstævnte procedere derimod til Stadsfæstelse med Tillæg af Sagens Omskninger for Overretten.

Det er under Sagen oplyst, at Anlægget af den omhandlede fra Begyndelsen af private Wei grunder sig paa en Contract, som under 12te Juni 1831 blev oprettet imellem en tidligere Eier af Titantens Gaard i Øjesteled og 4 andre udtrykkelig nævnte Beboere af Sognet, og hvorved Førstnævnte overløb bemeldte 4 Beboere denne Wei over tvende af sine Marker til deres Udjorder, Kirkefoven faldet, imod en aarlig Godtgjørelse af 2 Rdl., og imod at Brugerne forbedreste selv havde at vedligeholde Weien.

Det er derhos in confesso, at dette Forhold, ogsaa efterat de 3 af de oprindelige Contrahenter ere døde, er vedblevet at bestaae, lige indtil Weien i Aaret 1859 overgik til at blive offentlig. Først derefter fremkom de Indstævnte, paa dertil fra Indenrigsministeriet givne Anledning, med Begjæring om, at den hidtil utinglæste Contract maatte blive tinglæst — som det hedder — i Relation til de vedkommende Eiendomme, nemlig paa den ene Side Titantens Gaard Matr. Nr. 6 a, og paa den anden Side Forberne Matr. Nr. 10 b, 10 c, 11 b og 13 b, som have tilhørt de 4 i Contracten nævnte Forbrugere paa den Tid, denne blev affluttet.

Samtidig med Contractens Tinglæsning, som fandt Sted den 26de Marts 1860, blev endvidere læst, dels en af de nyseævnte Eiere af Matr. Nr. 10 b, 10 c, 11 b og 13 b understreven Declaration, som indeholder, at den paagjældende Wei skulde være en tilkjøbt Wei, og at de 2 Rdl., som svares aarlig, ere Rente, dels en af Titanten understreven Declaration, hvori han anser bemeldte Wei for kun at være overdragen til Brug mod vedvarende aarligt Bederlag, og protesterer imod, at de 2 Rdl. aarlig betragtes som Rente af en Sum, der kunde udbetales. Det er nu af Titanten principaliter gjort gjældende, at der ikke ved det i Aaret 1831 og senere Passerede kan være paalagt hans Eiendom Matr. Nr. 6 a nogen vedvarende Byrde til Fordeel for de ovennævnte Naboeiendomme, men at det derimod, forinden Weien blev offentlig, har staaet i hans Magt, ialtsald ved de 4 Mænds Død, at hæve det bestaaende Forhold, hvorfor der formeentlig ogsaa maatte blive at tilkjende ham Erstatning for Jordstykkets Afgivelse til offentlig Wei, som om han havde besiddet samme med uindskrænket Raadighed. Det skjønnes eiheller rettere, end at der heri i det Væsentlige maa gives Titanten Medhold. Den under 12te Juni 1831 oprettede, og, saalænge Weien kun var til privat Brug, utinglæste Contract, der efter sit Indhold alene er oprettet imellem Titantens Formand og 4 andre udtrykkelig nævnte Forbrugere, uden at disses Eiendomme omtales, og uden at det i Contracten siges, at den ogsaa skulde være forbindende for Efterkommerne, kan nemlig efter sit eget Udvisende ikke med tilstrækkelig Høie tillægges nogen anden, end en temporair, til de contraherende Personer knyttet Character, saa at den i intet Fald kunde fra nogen af Siderne have været fordret opretholdt længere end til de oprindelige Contrahenters Død, og naar den derved indførte Tingenes Tilstand besuget senere er vedbleven, vil dette derfor ifkun kunne betragtes som en med Titantens Samtykke stedsunden temporair Foriættelse af Leie-maalet, hvilket Titanten, ialtsald efter en passende Opsigelse, maa have havt det i sin Magt at hæve, ligesom det eiheller kan antages, at Brugerne, der

have betalt den i Contracten bestemte Afgift og derved anerkjendt samme, ved den stedfundne Benyttelse af Veien i den forløbne Tid kunne have bundet Hævd derpaa, selv om Betingelserne for saadan Hævdserhvervelse isvrigt vare tilstede. At Citanten, saaledes som de Indstævnte have formeent, ved i den af ham udfærdigede samtidig med Contracten tinglæste Declaration at udtale, at bemeldte Bei var overdraget til Brug mod „vedvarende aarligt Vederlag“, selv skulde have erkjendt, at ogsaa Brugen var vedvarende, findes ei heller med nogen Føie at kunne statuere, idet nemlig det af Citanten brugte Udtryk: „vedvarende aarligt Vederlag“ alene refererer sig som en Modsætning til, hvad der i den ved samme Feilighed ligeledes læste Declaration fra de paagjældende Brugere er anført om, at Veien skulde være en tilkjøbt Bei og de 2 Rdl. Rente af en Kjøbesum, der kunde udbetales.

Efter alt Anførte vil Citantens Paastand om, i Genhold til Lov af 20de August 1853, at erholde Erstatning for det ommeldte til offentlig Bivei ublagte Areal, uden at derved tages Hensyn til dets tidligere Afbenyttelse som Bei, være at tage til Følge, og bliver det derfor uforløbent at undersøge, hvad der maatte være at statuere i det modsatte Tilfælde, at nemlig en vedvarende reel Byrde paahvise Areal. De Indstævnte ville saaledes under en Muset, der findes passende at kunne ansættes til 2 Rdl. baglig, og som tilfalder vedkommende Amtsfattigkasse, være at tilpligte paa den i formeldte Lovs § 4 anordnede Maade at søge den nævnte Erstatning fastsat, medens forøvrigt Processens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten forbrugt“.

Nr. 58. **Notarius publicus i Kjøbenhavn**, Professor, Dr. philos.

Nicolai Christian Levin Abrahams (Advocat Brod efter Ordre)

contra

Farver **J. J. Grundtvig**, paa sin Hustru Elisabeth Sophie, født
Lagaard, hendes Begne (Ingen),

angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at bevare nogle til ham som Bidne stillede Spørgsmaal.

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens 2det Bidnekammers Kjendelse af 20de Decbr. 1861: „Forsaavidt angaaer de ovenfor med Nr. 1, 2, 3 og 5 betegnede Qvæstioner til Bidnet Notarius publicus, Professor Abrahams, vil dennes Protest imod at bevare samme ikke kunne gives Medhold. Derimod vil det sub Nr. 4 fremsatte Spørgsmaal ikke imod hans Protest kunne forelægges ham“.

Højesterets Dom.

Da Citanten ved den indankede Kjendelse, hvori Sagens factiske Omstændigheder rigtigere ere fremstillede, er fritagen for at bevare det

deri nævnte 4de Vidnespørgsmaal, og Kjendelsen ikke af Indstævnte er paaanket, bliver det alene af Høiesteret at afgjøre, hvorvidt han endvidere maatte kunne fritages for som Vidne at besvare de øvrige 4 i Kjendelsen nævnte Spørgsmaal, af hvilke dog det første kun kan betragtes som en Indledning til de andre, da der ikke af Indstævnte er rejst nogen Tvivl om Notarial-Attestationens Egtthed. Ligesom nu Indstævnte ved at føre forskjellige andre Vidner har tilsigtet at bevise Urigtigheden af Notarial-Bevidnelserne, forsaavidt den gaaer ud paa, at Testator var ved fuldkomne Sindskræfter, da han ratificerede det paa-gjældende Testament, saaledes maa det og antages, at han ved at forlange Citanten afhørt som Vidne efter de ommeldte Spørgsmaal har havt til Hensigt at tilveiebringe yderligere Oplysninger, som kunde tjene til at svække dens Paalidelighed, og Spørgsmaalenes Frensættelse maa nærmest anses begrundet i Tvivl om, at Citanten paa behørig Maade har søgt at skaffe sig Visshed om Rigtigheden af det Bevidnede. Der maa inidlertid ifølge Lovgivningen antages at være tillagt en af Notarius publicus i behørig Form meddeelt Attestation, som den omspurgte, en Gyldighed, der ikke tilsteder, at han skulde kunne tilpligtes som Vidne at besvare Spørgsmaal, der gaae ud paa ved hans egen Forklaring at tilveiebringe Momenter til at vurdere det af ham under Embedsæd afgivne Skjon og navnlig til at bestride dets Paalidelighed, og da dette, som bemærket, maa anses tilsigtet ved de omhandlede Vidnespørgsmaal, vil han efter sin Paaastand være at fritage for at besvare samme.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at maatte ophæves, og Citantens befalede Sagfører for Høiesteret bliver der at tillægge i Salarium 40 Rdl., som ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være fritagen for som Vidne at besvare de omhandlede ham af Indstævnte forelagte Spørgsmaal. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Advocat Broch tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indantebe Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Ved et af den paa Grund af Vandefløvhed i 1857 umyndiggjorte Suedkersvend her i Staden Jacob Ostensfeldt den 24de December 1859 underskrevet Testament, er hele den

Formue, han ved sin Død maatte efterlade sig, skjænket til en nærmere betegnet Stiftelse for Snekkerfænde, idet det derhos i Dispositionen specielt er udtalt, hvorledes den saaledes bortgivne Formue ønskedes anvendt. Testamentet, i hvis Context det hedder, at den for Testator bestilte Børge hifaldt Dispositionen, er derhos understrevet af bemeldte Børge samt paategnet af 2de Mand til Bitterlighed, og er det endelig samme Dag — den 24de December 1859 — af Notarius publicus her i Staden forsynet med Attestation om, at Ostenfeldt i Notarii Overværelse egenhændig havde understrevet Testamentet, hvis Indhølb han havde ratihaderet efter foregaaende Dplæsning og ved fuldkomne Sindskræfter.

Efterat Ostenfeldt ved Døden var afgaaet, blev hans Bo taget under Ekstecommissionens Behandling, og har derefter Farver J. K. Grundtvig for sin Hustru, Elisabeth Sophie, født Aagaard, som oftnævnte Ostenfeldts Intestatarving, ifølge Stævning af 22de Juni d. A. til Ekstecommissionen samt til Vedkommende paa ovennævnte Stiftelses Vegne inden nærværende Ret ført Vidner for at oplyske Ostenfeldts mentale Tilstand saavel før som paa den Tid, han oprettede det i hans Bo foreskudte Testament, der isvrigt den 24de Marts 1860 af Justitsministeriet var blevet confimeret, ligesom Grundtvig, efterat et betydeligt Antal Vidner herom havde afgivet Forklaringer, hvoraf det skal fremgaae, at Ostenfeldt paa den Tid, han understrev Testamentet, var idiotisk og berøvet sin Fornufts Brug, ved Continuationsstævning af 7de September sidstleden har stævnet Notarius publicus her i Staden, Professor Abraham, til „at aflægge edeligt Vidneskyrd til Oplysning om nu afdøde Snekkerfævend Jacob Nielsen Ostenfeldts mentale Tilstand“, specielt efterfølgende Qvæstioner:

1. Har Vidnet som Notarius publicus attesteret det fremlagte og her tilstede-værende Testament, der vedes Vidnet foreholdt?
2. Har Vidnet seet eller kjendt Testator, sørend det den ommeldte Dag indfandt sig paa hans Bopæl for at attestere Testamentet?
3. Var det da Vidnet bekjendt, at Testator var erklæret umyndig paa Grund af Sindsvagthed?
4. Paa hvad Maade har Vidnet stoffet sig Sikkerhed for, at Testator var ved fuldkomne Sindskræfter?
5. Hvorledes fandt Vidnet Testators legemlige Udseende og Befindende?

Imod den saaledes intenderede Vidnesførsel har Professor Abrahams protesteret, idet han ikke anseer sig pligtig at afgive Vidnesforklaring om de af ham i Embeds-Medfør som Notarius publicus foretagne Embedshandlinger eller betræffende de Erklæring, han har afgivet i Henshold til sin Embedsbed. Han antager, at de fremsatte Qvæstioner, som derhos efter hans Formening gaae ud paa at affordre ham edelig Forklaring om Gjenstande, hvorom han alt engang har afgivet Embedserklæring, alene have til Hensigt at anstille Under-søgelse, om og hvorvidt han ved Meddelelsen af den paa Testamentet givne Attestation har oplyst sin Embedspligt. Men da han i denne Henseende er

undergiben Ansvar til rette Vedkommende, kan man formeentlig ikke være berettiget til at føre ham selv som Vidne herom.

Hvad nu de med Nr. 1, 2, 3 og 5 betegnede Qvæstioner betræffer, finder Retten ikke, at disse kunne siges at angaae de af Vidnet som Notarius publicus foretagne Handlinger eller selve den af ham i Genhold til hans Embedsbed paa det foreliggende Testament givne Attestation, ligesom det, der er disses Gjenstand, heller ikke indeholbes i, hvad allerede ved hans Paategning paa Testamentet er attesteret. Med Hensyn til disse Spørgsmaal vil Vidnets Protest derfor ikke kunne gives Medhold.

Underledes stiller Sagen sig derimod med Hensyn til den sub Nr. 4 fremsatte Qvæstion, der gaaer ud paa at afæfte Vidnet Forklaring om, paa hvad Maade det har skaffet sig Vidshed for, at den ommeldte Testator, da han for Vidnet ratihaberede Testamentets Indhold, var ved fuldkomne Sindskræfter. Thi om det end ikke kan statueres, at en Notarius publicus ubetinget skulde kunne vægre sig ved som Vidne at afgive yderligere Forklaring angaaende de med en Testationsact, han har overværet, forbundne Omstændigheder, hvilket kunde være af Vigtighed, forsaavidt der kunde være Formodning for, at Notarius af Tredeemand var ført bag Lysen f. Ex. i Henseende til Testators Identitet osv., saa vil det dog in casu, hvor sliq Formodning ikke er paaberaabt eller paaviist, men hvor Spørgsmaalet, sammenholdt med hele den øvrige i Sagen stedsfundne Vidneførsel, snarere maa anses bygget paa en Tvivl om, at Notarius publicus paa en aldeles betryggende Maade og saaledes, som det ifølge Instruxen af 28de August 1829 § 1 er foreskrevet ham som Embedspligt, har forbisset sig om Testators capacitas mentis, ikke kunne fordres, at han efter den Interesse, han saaledes har i Besvarelsen af dette Spørgsmaal, her i Sagen skal afgive Vidnesbyrd derom, ialtsald efter den Almindelighed hvori og den Maade, hvorpaa Qvæstionen Nr. 4 er affattet“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiefsteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 fl. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyltendalske Boghandling (N. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulk.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 54.

Den 4de Marts.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sæffion.

Onsdagen den 17de Februar.

Nr. 4. Skibsreder **Jørgen Kruse** (Justitseraad Bunzen)
contra

Korsør Kjøbstads Magistrat (Advocat Brock),
angaaende Spørgsmaalet, hvorvidt Citanten er forpligtet til at udrede
personelle Skatter til Korsør Commune m. m.

Korsør Bytings Dom af 2den April 1860: „Indstævnte Korsør
Kjøbstads Magistrat eller dennes Borgermester, Premierlieutenant Sjolow,
Ridder af Dannebrog, bor for Citantens, Skibsreder og Kjøbmand
J. Kruse, Ridder af Dannebrog, hans Tiltale i denne Sag fri at
være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1861:
„Bytingsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Overretten ophæves. Procurator Winther forelægges en Frist af
8 Dage fra Dommens Afslgelse til at foranstalte det af ham den 11te
Februar d. A. fremlagte Indlæg affrevet paa behørigt stemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger maa det antages, at de under
Sagen omhandlede, af Citanten i Nærheden af Indlobet til Korsør
Havn opførte Bygninger for en Deel ligge paa et til Taarnborg Gaard
i Taarnborg Sogn hørende Grundstykke, som han havde leiet af be-
meldte Gaards Eier, men at en Deel, vel omtrent Halvdelen af Byg-
ningerne og navnlig den større Deel af Baaningshuset er opført paa
en Grund, der er indbunden ved Opfyldning af Fladvandet langs med

hiint Grundstykke. Naar imidlertid Indstævnte har formeent, at dette Fladvand maatte henregnes til Korsør Havn og dermed ogsaa til denne Kjøbstads Commune, og at Citanten derfor som Beboer af Bygningerne maatte betragtes som boende i denne Commune og som Folge heraf kunne undergives den Paaligning af personelle Skatter, hvorom der, som i den indankede Dom anført, under Sagen er Spørgsmaal, da findes der ikke heri at kunne gives Indstævnte Medhold. Det kan nemlig ikke ansees tilstrækkeligen godtgjort, at det omhandlede Areal, paa den Tid, Paaligningen fandt Sted, maatte ansees indbefattet under Korsør Havn, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke er oplyst, at saadant var hjemlet ved nogen udtrykkelig Forfkrift, eller at overhovedet nogen bestemt Afgrændsning for Havnegebetets Omfang til den Side, hvor det ommeldte Fladvand begrændser Taarnborg Sogn, havde fundet Sted; og den Omstændighed, at det stod i umiddelbar Forbindelse med Indløbet til Havnen, berettiger saameget mindre til at statuere, at det maatte henregnes til denne, som der efter de foreliggende Oplysninger er Grund til at antage, at det paa Grund af Vandets ringe Dybde end ikke kunde benyttes som Baadehavn, ligesom det ikke er oplyst, at der tidligere paa Havnens Begne har været udøvet Raadighed over samme som henhørende til den. Ved et under Proceduren for Høiestret fremlagt kongeligt Rescript af 29de October 1859 er imidlertid det deri nævnte Terrain, — hvorunder, efter hvad Citanten har erkjendt, det af ham bebyggede Areal ogsaa er indbefattet, — i enhver Henseende henlagt under Korsør Commune; men da der efter det Auforte tidligere har manglet Hjemmel for at ansee det omspurgte ved Opsyldning indvundne Areal som henhørende til denne Commune, — hvorimod det, saalænge ingen særlig Bestemmelse habdes om, til hvilken Commune det skulde henhøre, nærmest maatte betragtes som henhørende til det Landsogn, som indbefattede den faste Grund, hvormed det var sammenføiet, — maa den paaankede Paaligning af personelle Skatter antages at have været uberettiget.

I Henshold hertil, — og idet Spørgsmaalet om den Skattepligt, som ifølge den af Indstævnte paaberaabte Bestemmelse i Forordningen af 18de October 1811 § 3 maatte have paahvilet Citanten som Besiddder af nogle til Høllstov hørende Torder, maa antages at ligge udenfor nærværende Sag, — vil Indstævnte paa Korsør Communes Begne være at tilpligte at udbetale til Citanten, hos hvem der under 5te November 1856 blev gjort Udpantning for det for Aaret 1855 og første Halvaar 1856 paalignede Skattebeløb, de udpantede Gjenstandes

Auctionsprovenu, uden Fradrag af Omkostninger, med 738 Rdl samt Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 17de November 1856 indtil Betaling skeer. Derhos bliver Indstævnte at kjende uberettiget til at affordre Citanten, som Beboer af de omhandlede Bygninger, de ham endvidere for andet Halvaar 1856 paalignede personelle Skatter saavelsom til at affordre ham saadan Skat for den efterfolgende Tid indtil 29de October 1859. Derimod findes Citantens Paastand om at tilkjendes 400 Rdl., hvormed, efter hans Dypgivende, Værdien af de udpantede Gjenstande skal have overstegit Auctionsprovenuet, hvorom imidlertid al nærmere Oplysning mangler, ikke at kunne tages tilfølg, ligesom heller ikke hans Paastand om at tilkjendes Reparation, navnlig for Tort og Creditspilde, i Anledning af Udpantningen skjønnes tilstrækkelig begrundet, hvorfor Indstævnte i disse Henseender bliver at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Korsør Kjøbstads Magistrat, bør paa den nævnte Kjøbstads Vegne til Citanten betale 738 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17de November 1856 indtil Betaling skeer, og bør bemeldte Magistrat være uberettiget til at affordre Citanten som Beboer af de under Sagen omhandlede Bygninger personelle Skatter til Korsør Commune saavel for 2det Halvaar 1856 som for den paafølgende Tid indtil den 29de October 1859. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den inbankebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten Eliskreber Jørgen Kruse af Korsør, hos hvem de Indstævnte Korsør Kjøbstads Magistrat have laabet gjøre Udpantning og det Udpantede bortselge for restende Communeafgifter for Aaret 1855 og 1ste Halvaar 1856, har, under Paaberaafelse af, at han har Bopæl uden for Korsør Commune, nemlig i Taarntborg Sogn, i første Instans søgt de Indstævnte til Tilbagebetaling af det Udpantedes fulde formeentlige Værdi 1138 Rdl., samt til Reparation for Tort, Tab og Creditspilde samt anden Ulempe ved Udpantningen og Auctionen med Renter af begge Bølsø, hvorhos Citanten paaflød de Indstævnte kjendte uberettigede til at

affordre ham den ham allerede paaligtede Communeffat for andel Halvaar 1856 og til i Fremtiden at paaligne ham saadan Etat.

Ved Korsør Byttings Dom af 2den April 1860 blebe de Indstævnte fri-
frifundne for Citantens Litalie i Eagen og Processens Omkostninger ophævede.

Denne Sag har Citanten indbragt her for Retten, hvor han har paasaet
Dommen forandret i alt Væsentligt i Henhold til sin for Underretten neblagte
Paastand. Men da Overretten maa være enig med Underdommeren i, at det
ved de under Eagen afgivne Vidnesforklaringer og hvad der ivoerigt er frem-
kommen maa anses tilstrækkeligt oplyst, at Citantens Bopæl hovedsageligen er
beliggende paa en af ham opfyldt Deel af et Hladvand, der maa betragtes som
hørende til Korsør Havn, og da, ifølge Havnens Forhold til Kjøbstaden, Citanten
saaledes maa statuere at have sin Bopæl paa et til Korsør Communes District
henhørende Territorium, vil Underretsdommen i Henhold til den af Indstævnte
neblagte Paastand blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at
kunne ophæves.

Til efter Citantens Paastand at give Mortification paa en af Indstævntes
Sagfører i første Instants brugt Yttring findes der ikke tilstrækkelig Anledning.

Der bliver at forelægge Procurator Winther en Frist af 8 Dage fra
Dommens Afsigelse til at foranstalte det af ham den 11te Februar d. A. frem-
lagte Indlæg affrevet paa behørigt stemplet Papir. Ivoerigt findes ingen
Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir her for Retten begaaet.

Nr. 6. Gaardeier **Lars Corneliusen** (Advocat Brock)

contra

Administrationen for det Grevelige **Schimmelmannske Fideicommis**
(Advocat Liebe),

angaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte er berettiget til at
opstemme Vandet i den saakaldte Skinder- eller Skidensø m. m.

Kronborg ostre Virketings Dom af 12te Januar 1859: „Den
paastævnte efter Requisition af Hovedcitanten, Administrationen for det
Grevelige Schimmelmannske Fideicommis, under 21de Juni 1856 hos
Contracitanten, Gaardeier Lars Corneliusen i Skibstrup, afholdte For-
budsforremning bor være ophævet, og bor Hovedcitanten inden 4 Uger
efter denne Doms lovlige Fortyndelse under Muldet af 10 Rdl. til
Frederiksborg Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom
overhørig, borttage den ved den nordre Side af den under nærværende
Sag omhandlede saakaldte „Skidensø“ eller „Skindersø“ værende saa-
kaldte „ny Dæmning“ eller saa stor en Deel af samme, at Vandet i
bemeldte Sø ikke mere kan opstemmes. Saa bor og Contracitanten

være berettiget til ved ethvert Middel, der staaer til hans Naadighed, at aflede Vandet fra de til hans Gaard i Skibstrup, „Gjorlund“ kaldet, hørende Zorder og sikkre dikse mod fremtidig Oversvømmelse af den ommeldte So, men forøvrigt bør Hovedcitanten for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger saavel under Hovedsagen som under Contrafogsmaalet ophæves. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de August 1861: „Citanten, Administrationen for det Brevelige Schimmelmansske Fideicommiss, bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardeier Lars Corneliusen i Skibstrup, under det for Underretten instituerede Contrafogsmaal i denne Sag fri at være, og bør den ovennævnte Forbudsforretning af 21de Juni 1856, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, hvorhos Indstævnte bør til Citanten betale Forbudsforretningens Omkostninger med 6 Rdl. 6 Sk. Processens Omkostninger for begge Instanser ophæves. Det Idømte at ndredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom fremstillet, er det mellem Parterne omtvistet, om der kan antages, ifølge Contract eller Hævd, at tilkomme det Schimmelmansske Fideicommiss, der som Eier af Kronborg Geværfabrik har Naadighed over den som Vandbeholder for Fabrikken benyttede saakaldte Skindersø eller Skidensø, Ret til ved den i Soen anbragte Dæmning at opstemme Vandet saaledes, at det oversvømmer den til Indstævntes Eiendom hørende Lod, som paa et det fremlagte kongelige Arvefæstestykke paa denne Eiendom af 28de Januar 1797 vedhæftet Kort betegnes „Skvoldden“, og hvis rette Grændselinie imod Skindersøen maa antages at være den paa dette Kort angivne. Forsaavidt Indstævnte har paaberaabt sig, at denne formeentlige Ret for Fideicommisset skulde have contractmæssig Hjemmel, bemærkes, at det i Dommen ommeldte Document af 30te September 1734 kjendeligen kun angaaer en ved Opstemning erhvervet Disposition over det der omtalte Stykke Moseeng, men ikke handler om nogen videre Ret til at stemme Vandet op over de til Soen grændsende Zorder; og den i Dommen ommeldte Skrivelse af 9de April 1774 er utilstrækkelig til at vise, at der, som Indstævnte paastaar, paa den Tid er indgaaet en gyldig Overeenskomst om denne Opstemningsret, idet Skrivelsen vel viser, at der da paatænkes en Opdæmning ved eller i Skindersøen, men ikke oplyser, hvilken Veffaenhed og Udstrækning den skulde have, eller

hvorbidt Vandet derved maatte kunne opstemmes over de tilstødende Forder, hvorhos der mangler Oplysning om, hvorledes det i Skrivelserne ommeldte Forhold senere maatte være blevet ordnet. De nævnte Documenter ere saaledes uden væsentlig Betydning, og forsaavidt Indstævnte har paaberaabt sig den i Dommen anførte Bestemmelse i Artikel 23 i Arvefæstestjødets af 28de Januar 1797, bemærkes, at der heraf ikke med Sikkerhed kan udledes videre, end at en Opdæmning af Vandet i Søen til Nytte for Fabrikken dengang fandt Sted, og at Kjøberen maatte finde sig heri, imod at faae Andeel af den Byens Gaardbrugere herfor tillagte Erstatning, hvorimod Bestemmelsen ikke giver Oplysning om Bestaffenheden eller Dinsfanget af denne Opdæmning og navnlig ikke viser, at der med samme var forbunden Ret til at stemme Vandet op over de ved Skjødet overdragne Forder, eller at den Erstatning, hvoraf der tillagdes Kjøberen Andeel, ydedes for Andet end for hvad der ved Dæmningsens Opførelse allerede maatte være berøvet Bønderne. Der kan saaledes heller ikke tillægges denne Bestemmelse i Arvefæstestjødets nogen afgjørende Vægt, og da Indstævnte ikke iøvrigt har fort noget Beviis for, at Hvidecommissets har contractmæssig Adkomst til den omtvistede Ret, maa Sagens Udfald bero paa, om denne kan anses begrundet ved Hænd overeensstemmende med Lovens 5—5—2, jfr. 1, eller ved umindelig Lids Brug. Betingelserne for Anvendelsen af de nævnte Lovbestemmelser kunne imidlertid ikke antages her at være tilstede, da det i denne Henseende ikke er tilstrækkeligt, at den paa Hvidecommissets Grund opførte Dæmning i mere end Hændstid har existeret og gjort det muligt for Bedkommende at opstemme Vandet, og der forøvrigt ikke have Beviis for en saadan Brugstilstand, som Lovens 5—5—2 kræver; og om det end i en længere Periode har været Tilfældet, at der ved Opstemningen oftere er bevirket Oversvømmelse af Citantens Jordlod, kunne de foreliggende Oplysninger om den tidligere factiske Tilstand, navnlig hvad Oversvømmelsens Udstrækning og Stadighed angaaer, dog ikke antages at have den Bestemthed og Fuldstændighed, som maatte udfordres til Begrundelse af Aldertids-Hænd.

Efter det Anførte kan den omtvistede Opstemning af Skindersøens Vand over Citantens Jord ikke anses berettiget, og det findes derfor, efter Sagens Bestaffenhed og Parternes Procedure, at maatte paalægges Indstævnte, ved Inddæmning eller andre betryggende Foretagender at indskrænke Vandstanden i Søen saaledes, at Vandet herefter ikke gaaer op paa den omhandlede, Citanten tilhørende, Lod. Derimod vil den i

den indankede Dom ommeldte Forbudsforretning efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Den ovennævnte Forbudsforretning stadfæstes. Derimod bør Indstævnte, under en Mulct af 10 Rdl. Rigsmønt til Amtets Fattigkassé for hver Dag Indstævnte sidder denne Dom overhørig, inden 8 Uger efter sammes lovlige Forkyndelse, ved Inddømming eller anden betryggende Foranstaltning indskrænke Vandstanden i Skindersøen saaledes, at Vandet her-efter ikke gaaer op paa den omhandlede Citantens Gaard tilhørende Lod, der er affat paa det til det for-ansførte Arvefæsteskjøde hørende Kort. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Instit- kassén betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Anledning af at Gaardeier Lars Corneliusen i Eskilstrup, som Eier af en til den saakaldte Eskidens eller Skindersø stødende Jorlod, havde paategyndt Arbeider, sigtende til Afledning eller Udtapning af Vandet i bemeldte Sø, der tilligemed flere andre Søer eller Damme tjener til Vandbehold for den det Grevelige Schin- melmannske Fideicommiss tilhørende Kronborg Geværfabrik, lod Admini- strationen for det nævnte Fideicommiss under 21de Juni 1856, efterat et tid- ligere lignende Forkud af 28de April s. A. ikke tilkørligen var bleven forfulgt, ved Fogden nedlægge Forkud imod, at Lars Corneliusen afleder eller udtapper Vandet fra eller af ovennævnte Sø eller formindsker eller indskrænker Søens nuhavende Vandflade eller Vandbeholdning eller holder Vandet fra eller til Søen fra det saadantlige Løb eller overhovedet foretager nogen som helst egenmægtig Handling til Vandstandens Formindskelse i Søen til Præjudice for Kronborg Geværfabrik.

Under den derefter til Forbudets Forsøgning og Stadfæstelse af Admini- strationen for Fideicommisset ved Kronborg østre Birketing anlagte Sag blev der af Lars Corneliusen, der under Hovedsøgemaalet paastod sig frifunden og Forbudsforretningen ophævet, anlagt et Contrasøgsmaal, hvorunder han princi- paliter paastod, at Fideicommisset tilpligtes inden en passende Frist og under lovlig Tvang at foranstalte Søen saaledes inddæmmet eller paa anden Maade indskrænket til det Areal, den indtog ved Udjærdigelsen af Eskjødelfortene over Eskilstrup Byes Gaarde, at han efter lovligt Syn og Ekjøn kan benytte den nu af Søen oversvømmede, paa et af Landinspæcteur Ventzon optaget Kort affatte, Deel af hans Gaards Liggende, samt derhos give ham

Erstatning efter uvillige Mænds Skjon for det Tab, han lider ved bemeldte Areals Affavn, indtil han kan benytte det — eller subsidialiter, at han kjendes berettiget til ved ethvert Middel, der staaer til hans Raadighed, at aflede Vandet fra hans Gaards Jorder og at sikkre disse mod fremtidig Oversømmelse af Søen.

Ved Birketingets Dom af 12te Januar 1859 blev Forbudsforretningen ophævet, og Hovedcitanten, Administrationen for det grevelige Schimmelmannske Fideicommiss, tilpligtet inden 4 Uger efter Dommens Forkyndelse under en daglig Mulct af 10 Rbl. at borttage den ved den nordre Eide af Skiden- eller Skinder søen værende saakaldte „nye Dæmning“ eller saa stor en Deel af samme, at Vandet i Søen ikke mere kan opstemmes, hvorhos Contracitanten, Gaarbeier Lars Corneliusen, blev kjendt berettiget til, ved ethvert Middel, der staaer til hans Raadighed, at aflede Vandet fra de til hans Gaard i Skibstrup, „Gjørulund“ kaldet, hørende Jorder og sikkre disse imod fremtidig Oversømmelse af bemeldte Sø, hvorimod Hovedcitanten forøvrigt blev irisunden for Contracitants Litalie i denne Sag og Processens Omkostninger saavel under Hoved- som Contraføgsmaalet ophævede.

Denne Dom er berefter af Citanten, Administrationen for det grevelige Schimmelmannske Fideicommiss, indanket her for Retten, hvor han næst at paastaae Dommen i Contraføgsmaalet kjendt uefterrettelig eller Contraføgsmaalet for Underretten afviist principaliter har paastaet Dommen forandret i Dverestemmelse med hans Paastand i 1ste Instants, som gik ud paa, at Forbudsforretningen som berettiget og lovlig stadfæstes, og at Lars Corneliusen tilpligtes at betale alle af Forbudsforretningen skydende Omkostninger, samt paa Kfrifundelse under Contraføgsmaalet; in subsidium har han paastaet Dommen forandret, som det hedder, i Henhold til hans forskjellige Bemærkninger, navnlig saaledes, at det ialtsald overlades til en Landvæsencommission at bestemme Globemaalet, og alsees in subsidium, at Citanten ikke tilpligtes at borttage sin Dæmning heelt eller tildeels, og at Dystemningen ikkun begrænses derhen, at Vandet ikke maa fløde paa Indstævntes Grund høiere end til den Grændse, til hvilken Retten finder Oversømmelsen hjemlet, og saaledes at det forbeholdes Citanten at opføre Dæmning i Skjeldet mellem Søen og Indstævntes Jorders oprindelige Grændse. Endelig har han paastaet Indstævnte tilpligtet til at betale Processens Omkostninger for begge Instantser skadesløst eller med noget Lidskræfteligt.

Derimod procederer Indstævnte, Gaarbeier Lars Corneliusen i Skibstrup, til Underrettsdommens Stadsættelse med Lidskjendelse af Sagens Omkostninger.

Citants Paastand om Dommens Annulation i Contraføgsmaalet eller dets Afviisning fra Underretten er støttet paa, at en Deel andre udstævnte Gaarbrugere i Skibstrup skulle være saaledes interesserede i Afgjørelsen af de Spørgsmaal, der ere Gjenstand for Contraføgsmaalet, at Indstævnte ikke alene skulle kunne optræde som Sagvolber under dette Søgmaal. Ligesom der imidlertid af Indstævnte for Underretten med Føie er protesteret mod denne Indsigelse som for siglig fremsat, saaledes maa den i hvert Fald ansees ubegrundet,

da der ikke kan statures at finde noget saadant nødvendigt *litis consortium* Sted mellem Indstævnte og de ommeldte Gaardbrugere med Hensyn til Gjenstanden for Contrastsmaalet, at Indstævnte ikke alene skulde kunne optræde som Sagsøger, og Sagen vil derfor i sin Heelhed være at paafsende i Realiteten.

Det er under Sagen tilstrækkeligt godtgjort, at den omhandlede Es, Eskiden- eller Eskindersøen, tilhører det grevelige Schimmelmannske Fideicommiss ifølge Rgl. Skjøde af 3die Mai 1769, ved hvilket Kronborg Geværfabrik med tilhørende Eser og Damme, deriblandt, ifølge et optaget Inventarium af 13de December 1767, Eskiden- eller Eskindersøen, afhændedes til Friherre og Statmester v. Schimmelmann, og Indstævnte maa ogsaa under sin senere Procedure for Underretten ansees at have frajaldet sin tidligere fremsatte Indsigelse imod Fideicommissets Eiendomsret til Søen.

Fremdeles er det under Sagen in confesso, at Søen benyttes som Vandbeholder for Fabrikken, idet Vandet ved Hjælp af en i den nordre Deel af Søen anbragt Dæmning kan opstemmes til Brug for Fabrikken, hvilken Opstemning eller Opdæmning imidlertid bevirker, at Vandet gaar ud over Søens egne Grændser og oversvømmer de nærmeste til Søen stødende lavliggende Jorder, deriblandt en til Indstævntes Gaard hørende saakaldet Eskobod, af hvilken, ifølge et under Sagen fremlagt, af Vandinspecteur Ventzon i Aaret 1856 optaget Kort dengang fandtes oversvømmet noget over 10 Ldr. Land.

Det er om denne Oversvømmelses Beretigelse, at der tvistes under Sagen, idet Fideicommisset saavel ifølge ældre contractmæssig Overenskomst som ialtsald ifølge erhvervet Hævd anseer sig berettiget til paa den ovennævnte Maade at opstemme eller opdamme Vandet i Søen, saaledes at Indstævnte skal taale den deraf følgende Oversvømmelse af hans nærmest til Søen stødende lavliggende Jord, med mindre han selv ved Inddæmning eller Forhøielse af Terrainet forhindrer Oversvømmelsen uden Formindstelse af Vandstanden i Søen, hvorimod Indstævnte ikke vil erkende nogen saadan Opdæmningset for Fideicommisset, men formener, at det er pligtigt at holde Vandet i Søen indenfor dennes egne Grændser, saa at det ikke oversvømmer Indstævntes Jord.

Det vil altsaa først være at undersøge, hvorvidt Fideicommisset kan ansees at have tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for at have erhvervet den paastaede contractmæssige Ret til Vandets Opdæmning i Søen ved den i Søens nordre Deel anbragte Dæmning.

Af et under Sagen fremlagt Document af 30te September 1734, udstædt af den daværende Eier af Kronborg Geværfabrik, Juhl, fremgaaer nu, at Fabrikkens Eier allerede dengang havde erhvervet Ret til at stemme Vandet i Eskindersøen op paa et lille Stykke Moseeng, tilhørende Eskistrup Bymænd, hvorfor der af Fabrikkens Eier aarlig betales til de 7 Gaardmænd i Eskistrup, 2 Rdl. til hver, eller ialt 14 Rdl. Imidlertid maa det under Sagen ansees givet, at denne Opstemningset har angaaet et langt mindre Areal, end det, hvorpaa Vandet nu kan stemmes op, og det er ogsaa paa en formeentlig i Aaret 1774 indgaaet Forening mellem Fabrikkens Eier og Eskistrup Bymænd, at

Fideicommisset har støttet sin Ret til Vandets Opstemning i det Omsfang, som nu finder Sted.

Det er nu ogsaa ved en af Titanten fremlagt Skrivelse af 9de April 1774 fra en vis Badstüber, der, efter hvad Indsævnte har indrømmet, var Kgl. Godsforvalter paa det Gods, hvorunder den dengang udfstikede Skibstrup By som Fæstegods henhørte, oplyst, at der til den Tid har været Forhandlinger igang med Skibstrup Bymænd om Vandets Opdæmning i Søen mod en aarlig Erstatning til de tilgrændsende Ejdere, og da nu den under Sagen omhandlede Dæmning, efter hvad Titanten har anført, skal være anbragt netop i Aaret 1774, og den hidtil svarede Erstatning til Skibstrup Bymænd af 14 Rdl. aarlig til samme Tid skal være bleven forhøjet til 24 Rdl. 2 Mk., hvilket Beløb siden den Tid er svaret, har Titanten formeent det tilstrækkelig beviist, at der i 1774 er blevet affuttet en bindende Overenskomst om Vandets Opdæmning efter den omhandlede Dæmnings Høide mod det nysnævnte Vederlag. Titanten har derhos formeent, at al Tvivl om Grænsen af en saadan Ret for Fideicommisset maatte bortfalde ved det Kgl. Arvefæstestjøde paa Indsævntes Gaard af 28. Jan. 1797, hvis Art. 23 er saalydende: Saalænge Vandet i Skiben Sø opdæmnes til Nytte for Kronborg Geværfabrik, betales til Erstatning derfor af Værkets Eier aarlig 24 Rdl. 2 Mk. til lige Deling mellem Skibstrup Byes 7 Gaardbrugere. Denne Gaards Eier faaer altsaa aarlig sin Andeel af ovennævnte Summa", idet der heri skalde indeholdes en udtrykkelig Anerkjendelse af Kongen, som Gaardens daværende Eier, af en erhvervet Ret for Fabrikken til Vandets Opdæmning i Søen mod det oftnævnte Vederlag.

Men om det end ikke herefter antages, at Titantens Ret til Vandets Opdæmning i det nuværende Omsfang er contractmæssigen hjemlet, maa den dog i alt Fald anses tilstrækkelig begrundet ved Høvd. Ved den under Sagen omhandlede Dæmnings Grænsen i dens nuværende Omsfang og Høide uafbrudt i lang Tid over Høvdstid har det nemlig været synlig betegnet, at Titanten prætererede Ret til at opstemme Vandet i Skibstrup Søen til den ved Dæmningen indicerede Høide, uden at det er oplyst, at der i den Tidperiode imod dette Krav paa Retligheden er steet saadan Indsigelse, som D. L. 5—5—1 ommelder, thi den Omstændighed, at der i eller ved Dæmningen findes saakaldte Propper, ved hvis Udragelse Vandet kan uledes af Søen, har ikke kunnet berøve Dæmningen dens Character af synlig Præterition paa Opstemningen, eftersom det end ikke er assereret, at nogen Anden end Titanten har havt eller paastaet at have lovlig Adgang til at gjøre Brug af disse Afledninger.

Naar saaledes Titanten maa antages at have en Ret til Vandets Opdæmning efter den omhandlede Dæmnings Høide, vil der ikke kunne tilkomme Indsævnte Ret til ved ethvert Middelet at værge sig mod den deraf flydende Oversvømmelse af hans Jorder, og navnlig vil han være uberettiget til at hindre denne ved at bortlede Vandet af den Titanten tilhørende Sø.

Efter det Anførte vil Forbudsforretningen af 21de Juni 1856, mod hvis specielle Indhold iøvrigt ingen Indsigelse er steet, efter Titantens Paastand være at stadfæste som lovlig gjort og forfulgt, og findes derhos Indsævnte at burde

erstatte Citanten Forretningens Omkostninger med 6 Rdl. 6 S., og vil Citanten i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale under det for Underretten instituerede Contrastsmaal.

Processens Omkostninger for begge Instanser findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Det anordnede stemplede Papir er her for Retten rigtigen forbrugt.

Nr. 69. Boelsmand **Mogens Pedersen** (Advocat Brock efter Ordre)
contra

Boelsmand **Morten Nielsen** (Tugen),

angaaende Parternes Mellemværende i Anledning af en imellem dem indgaaet Handel om Eiendommen Matr. 10 d og 17 b i Udålev.

Hjelmålev og Gjern Herredstings Dom af 2den Mai 1861: „Indstævnte Morten Nielsen Kirkeby af Udålev bør, mod saamtidigen at blive meddeelt Ejføde paa Matr. Nr. 10 d og 17 b i Udålev, inden 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og under en daglig Mulet af 1 Rdl. til Skanderborg Amts Hattigkassé for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, til Citanten Mogens Pedersen af Wiejing udstede en Obligation stor 1,300 Rdl. R. M. med 1ste Prioritet i de ovenfor nævnte Eiendomme med Tilhørende og Tilliggende, Besætningssæde, Jordernes Afgrøde, Indavl og Renter 4 pSt. pro anno fra 11te December Termin 1860. Saa bør han og inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse udbetale til Citanten 17 Rdl. 18½ Sk., og endeligen Sagens Omkostninger skadesløst. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Decbr. 1861: „Citanten Boelsmand Morten Nielsen Kirkeby bør for Indstævnte, Boelsmand Mogens Pedersens Tiltale under denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanten skadesløst. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Citanten den 30te Septbr. d. A. for Overretten fremlagte, paa stemplet Papir til 20 Sk. udfærdigede Udskrift af Hjelmålev-Gjern Herredens Ejføde og Panteprotokol indeholder 3 forskjellige Documenter, istedetfor at hvert af disse burde være givet bekræftet paa særskilt stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Naar der i den i den indankede Dom anførte Bestemmelse af

Kjøbecontracten af 1ste November 1859 i Mellemsætningen tales om „alle eller nogle“ af de Forhæftelser og Byrder, der efter Sælgerens Udkomster paahvilede Eiendommen, kunne disse Udtryk efter deres naturlige Betydning ikke betragtes som eenstyrdige med „nogen“ eller forstaaes om en enkelt af Forhæftelserne, hvorimod de maae anses at tilkjendegive, at kun det Tilfælde haves for Die, hvor, om ikke alle, saa dog idetmindste nogle, altsaa mindst to af de paagjældende Forhæftelser endnu maatte paahvile den solgte Eiendom. Vel nævner nu Forsætningen „uforhæftet Skjode“, men da dette Udtryk i hvert Fald ikke kan forstaaes bogstaveligt, idet den hele Bestemmelse ikkun angaaer de Forhæftelser, der særligt omtales i Mellemsætningen, saa at det først er denne, der giver Forsætningen dens nærmere Forklaring, kan der ikke derpaa lægges afgjørende Vægt, og det saa meget mindre, som Forskriften om, at der skal godtgjøres Kjøberen 300 Rdl., netop slutter sig nærmest til Utringen om, at han kommer til at overtage alle eller nogle af de paagjældende Forhæftelser. Da der nu, som i den indankede Dom anført, i December Termin 1860 endnu ikkun paahvilede den solgte Eiendom en enkelt af disse Forhæftelser, nemlig forholdsmæssig Andeel i de hele Sognets Eiender paahvilende „Kongens Penge“, hvilken, efter hvad der uimodsiget er anført af Citanten, ikkun udgjør 4 Rdl. 3 Mk. 9 Sk., og da den Omstændighed, at Indstævnte ikke fik Skjode i bemeldte Termin, ikke i og for sig kunde berettigede ham til den paastaede Godtgjørelse af 300 Rdl., vil han efter Citantens Paastand for Underretten blive at tilpligte at udstede contractmæssig Panteobligation for de fulde resterende 1,300 Rdl. af Kjøbesummen, dog at hans Forpligtelse hertil betinges af, at Citanten samtidigt meddeler ham Skjode paa den solgte Eiendom, overeensstemmende med Kjøbecontracten, saa at han navnlig, — som anført i Citantens aldeles subdiarie Paastand for Høiesteret — indfrier Eiendommens ovennævnte Andeel i Forhæftelsen af „Kongens Penge“. I Henhold til Citantens derom fremsatte Paastand, mod hvilken Indstævnte ingen Indsigelse gjorde ved Underretten, vil han derhos være at tilpligte at betale Citanten de i den indankede Dom omhandlede 17 Rdl. 18½ Sk. samtidigt med, at Handelen berigtiges paa foranførte Maade.

Processens Omkostninger for Underretten vil Indstævnte overeensstemmende med Kjøbecontractens Forskrift have at betale Citanten skadesløst, hvorimod Processens Omkostninger for Overretten, hvor Citanten ikke gav Mode, og for Høiesteret, hvor der er meddeelt ham Bevilling til fri Proces, efter Omstændighederne blive at ophæve, og vil det Ci-

tantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium, der bestemmes til 40 Rdl., være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Høiesterets Doms-Forkyndelse, under en Mulct af 1 Rdl. til Amtets Fattiggæsse for hver Dag han sidder Dommen overhørig, til Citanten udfædte en overensstemmende med den mellem Parterne under 1ste November 1859 oprettede Kjøbecontract affattet Panteobligation paa 1300 Rdl., saa og til samme Tid betale ham 17 Rdl. 18½ Sk., mod at Citanten samtidigt meddeler Indstævnte et, ligeledes overensstemmende med den nævnte Kjøbecontract affattet Skjøde paa Matr. Nr. 10 d og 17 b i Adsløv, efter forinden at have indfriet den sammes Eiender paahvilende forholds-mæssige Andeel af de paa hele Adsløv Sogns Eiender hvilende „Kongens Penge“. Processens Omkostninger for Underretten betaler Indstævnte til Citanten skadesløst, hvorimod Processens Omkostninger for Lands-overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den inbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Kjøbecontract af 1ste November 1859 aihændede Indstævnte, Boelsmand Mogens Pedersen, til Citanten, Boelsmand Morten Nielsen Kirkeby, en Eiendom paa Adsløv Mark, bestaaende af 2 sammenlagte Parceller for en Kjøbesum af 2,100 Rdl., hvoraf 800 Rdl. betales ved Contractens Underskrift, medens Resten, 1,300 Rdl., ifølge Contracten kunde uopsigeligt fra Sælgerens Side forblive indestaaende i Eiendommen indtil 11te December Termin 1861 mod en 1ste Prioritets-Obligation; det hedder dernæst i Contracten, at hvis Sælgeren ikke skulde see sig istand til senest i December Termin 1860 at meddele Kjøberen et usforhæftet Skjøde, saa at denne kom til at overtage alle eller nogle af de Forhæstelser og Byrder, som efter Sælgerens Afkomster, tinglæste den 21de October 1847, saaes nu at paahvile samme, da skulde Kjøberen herfor godtgjøres 300 Rdl., der kom til Afstorming i Obligationen, der altsaa kun vilde komme til at paalyde 1000 Rdl. Skjødets Udseelse — der efter Kjøbecontracten skulde see paa Parternes fælles Beføstning — fandt imidlertid ikke Sted i December Termin 1860, og da Citanten derefter navnlig ikke har været villig til at udfædte Obligation for et

høiere Beløb end 1,000 Rdl., har Indstævnte under denne Sag i 1ste Instants paaستااet ham kjendt pligtig til deels at tilsvare Halvdelen af Omkostningerne ved et Skjodes Udseelse m. v. med ialt 17 Rdl. 18½ Sk., deels at afgive til Tinglæsning samtidigt med Skjodet en Obligation paa 1,300 Rdl., og da disse Paaستااende ved Underretsbdommen ere tagne tilføge, har Citanten nu inbanket denne Dom for Overretten, hvor han har paaستاaet sig frifunden ialtfald mod at udstede Panteobligation for 1,000 Rdl. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Indstævntes i Kjøbecontracten nævnte Adkomster paa Parcellerne have ved deres Tinglæsning den 21de October 1847 erholdt Paaategning, det ene om, at der i den Eiendom, hvorfra Parcellen var solgt, indestod 200 Rdl. efter Panteforfriktion, samt at der i Eienderne indestod Kongens Penge, og den anden ligeledes om, at Kongens Penge indestod i Eienderne, samt derhos om, at Sælgeren havde afhændet en Englob, og det er under Sagen in confesso, at medens den nævnte Pantebehæftelse paa 200 Rdl. er indfriet og udflettet af Pantebogen allerede i December 1857, altsaa forinden Kjøbecontractens Oprettelse, og den fornødne Hartkørsadsfikkelse for den ommeldte Englobs Vedkommende ligeledes er berigtiget, hviler derimod den Behæftelse, hvortil der i begge Tinglæsningepaaategningerne er sigtet ved Bemærkningen om, at Kongens Penge indestaae i Eienderne, endnu paa Eiendommen, og paa Grund heraf har Citanten — idet han isøvrigt under Sagen har erklæret sig villig baade til at udstede Obligation mod samtidigt at erholde Skjode og til at udrede Halvdelen af Omkostningerne ved Skjodet — formeent at have Krav paa den Godtgjørelse af 300 Rdl., der i Kjøbecontracten er tilfagt for det Tilfælde, at Indstævnte ikke senest i December Termin 1860 meddeelte ham utehæjiet Skjode, og saaledes ifkun at være pligtig til at udstede Obligation for 1,000 Rdl.

Efter Kjøbecontractens ovenførte Indhold og navnlig den Maade, hvorpaa der i samme henvises til de fornævnte Paaategninger paa Indstævntes Adkomstdocumenter, er der aldeles ingen Føie til at antage, at Indstævntes Forpligtelse til at frinjøre Eiendommen for de samme paahvilende Forhæftelser og Byrder, alene skulde angaae den ifølge det Ovenførte allerede forlængst indfrie og udfleete Pante-forhæftelse paa 200 Rdl. samt Englobdens behørige Frastikkelse, men derimod ikke ved Eiden heraf tillige de i Eienderne indstaaende „Kongens Penge“, der isøvrigt, efter hvad Indstævnte uimodsagt har antragt, for Eiendommens Vedkommende ifkun udgjør 4 Rdl. 3 Mk. 9 Sk.; det kan ei heller, saaledes som Indstævnte har villet gjøre gjældende, anses for Mening af den omhandlede Tilkjendegivelse i Kjøbecontracten, at Kjøbesummens Vedfættelse med 300 Rdl. skulde være betinget af, at Citanten kom til at overtage mere end 1, altsaa mindst 2 af de paagjældende Byrder og Forhæftelser, idet Medfættelsen — uanfset de brugte Udtryk „alle eller nogle“ — dog efter hele Sammenhængen og navnlig de forudgaaende Ord „uforhæftet Skjode“ maa antages at skulle finde Sted, saafremt Citanten kom til at overtage endog blot en enkelt af disse 3 Behæftelser, og da Parterne ikke have indskrænket sig til at vedtage, at Indstævnte for det Tilfælde, at han ikke kunde udstede utehæjiet

Eftjøde i December Termin 1860, skulde yde Titanten en passende eller billig Erstatning, men derimod udtrykkeligen have fastsat Størrelsen af den Godtgjørelse, der i saa Fald skulde tilkomme Titanten, kan det ligeoverfor Kjøbecontractens ubetingede Bestemmelse herom, navnlig ikke komme videre i Betragtning, at den Byrde, som Indstævnte ikke inden den vedtagne Tid har kunnet frigjøre Eiendommen for, er af en usorholdsmæssig ringe Betydning imod den vedtagne Godtgjørelse. Vel har Indstævnte nu ikke blot under Sagen gjort Tilbud om at besørge den ommeldte Eiendommen endnu paahvilende Behæftelse „Kongens Penge“, der indstaaer i Lienberne, indfriet eller at udbetale Titanten dens Beløb, men endog nimodsigt anbragt, at han allerede tidligere, og navnlig den 29de December 1860, da Titanten — dog med Bemærkning, at han vilde betænke sig paa at udstede Obligation for 1,300 Rdl. — betalte Renten af dette fulde Beløb, har gjort Titanten det samme Tilbud, men da Indstævnte efter det Anførte maa ansees at have udtrykkeligen og ubetinget tilsagt Titanten en Godtgjørelse af 300 Rdl. for det Tilfælde, at Indstævnte ikke i December Termin 1860 maatte see sig istand til at udstede ubehæftet Eftjøde og navnlig at frigjøre Eiendommen for de Byrder og Forhæftelser, som særligt efter hans Afkøbsdocumenter maatte antages at paahvile den, og deriblandt de i Lienberne indstaaende „Kongens Penge“, og Indstævntes — efter hans eget Anbringende end ikke før efter December Termin 1860 fremsatte — Tilbud om herfor at vilde holde Titanten skadeløs, ikke kan sættes i Klasse med eller ansees som en Opfyldelse af det givne contracimæssige Tilsagn om at udstede ubehæftet Eftjøde i December Termin 1860, maa Titanten i Henhold til Kjøbecontractens Bestemmelser ansees berettiget til at fordrø Kjøbesummen nedsat med 300 Rdl., saa at han alene vil være pligtig at udstede Obligation for 1,000 Rdl. Som Følge heraf kan Indstævntes Paastand om, at Titanten skulde udstede Obligation til ham for 1,300 Rdl. ikke tages tilfølgende, og da Titanten — der, som heromt, erkjender at være pligtig at betale Halvdelen af Omkostningerne ved Eftjødet, ei heller kan være pligtig til — saaledes som Indstævntes Paastand maa ansees at gaae ud paa — at erlægge sin Part deraf til Indstævnte, forinden denne tilbyder ham Eftjøde, eller ialtsald selv har udredt samtlige disse Omkostninger — hvad Indstævnte end ikke har anbragt at være Tilfældet — vil Titanten i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tilstand under denne Sag, hvorhos Indstævnte i Henhold til Kjøbecontractens Bestemmelser desangaaende vil have at tilsvare Titanten Processens Omkostninger for begge Retter skadeløst.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Henhyn til, at den af Titanten den 30te September d. A. for Overretten fremlagte paa stemplet Papir til 20 Sk. udsærdigede Udskrift af Hjelmelev-Gjern Herreders Eftjøde- og Panteprotocol indeholder 3 forskellige Documenter, ifødt for at hvert af disse burde være givet bekræftet paa særskilt stemplet Papir; iøvrigt har det til Sagen hørende stemplede Papir her for Retten været brugt“.

Nr. 49. Bud ved Civillisten, kongelig Kammertjener, **B. B. Iversen**
(Justitsraad Bunchen efter Ordre)

contra

Großserer **Julius Levy** (Sngen),

angaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at lukke og til-
mure 6 Fag Vinduer, der ere anbragte i Baggavlen paa den ham til-
hørende Eiendom Nr. 159 C ved Nørrevold i Kjøbenhavn.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Octbr. 1862:
„Indstævnte, Bud ved Civillisten B. B. Iversen, bor under en Mulet
til Kjøbenhavns Hattigvæsens Hovedkæse af 2 Rdl. for hver Dag, han
sidder denne Dom overhorig, inden 8 Uger fra denne Doms lovlige
Forkyndelse at regne, lukke og tilmure de 6 Fag Vinduer med 4 Ruder
i hvert Fag, der findes i Baggavlen af hans Eiendom Nr. 159 C ved
Nørrevold, og som vende ind mod Citanten Großserer Julius H. Levys's
Eiendom Nr. 159 A i Tornebuskegade. Processens Omkostninger hæves.
Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den
være at stadfæste, saaledes at den fastsatte Executionfrist regnes fra
nærværende Højesterets Doms Forkyndelse; og vil, ifølge dette Sagens
Udfald, den af Justitsraad Bunchen paastaede Godtgjørelse af 2 Rdl.,
som han har udlagt for en Gjenpart af en tidligere fremlagt Situa-
tionsplan ligesaaletid som Calair kunne tilkjendes ham.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande, saaledes at den fastsatte Execution-
frist regnes fra nærværende Højesterets Doms lovlige
Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten
1 Rdl.

(Den indantebe Doms Præmisser se i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 55.

Den 11te Marts.

1864.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Onsdagen den 17de Februar.

Nr. 49. Bud ved Civillisten, kongelig Kammer tjener, B. B. Iversen
(Justitsraad Bunchen efter Ordre)

contra

Grosserer Julius Levy (Sagen.) (see forrige Nr.)

Den indbante Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten Grosserer Julius S. Levy søger under nærværende Sag, som Eier af Eiendommen Nr. 159 A i Tornebussegade, Indstævnte Bud ved Civillisten B. B. Iversen tilsligtet som Eier af Stedet Nr. 159 C ved Nørrebro ind en vis Tid og under en daglig Mulct at lukke og tilmure 6 Fag Vinduer med 4 Ruder i hvert Fag, der findes i hans umiddelbart ind mod Citantens Eiendom vendende Bag-
gavl, hvorhos Citanten paastaar sig tillagt skadesløse Procesomkostninger. Indstævnte derimod procederer til Frifindelse for Citantens Tiltale med Lillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Som det fremgaaer af Sagen, have begge de nævnte Eiendomme tidligere tilhørt een og samme Eier, nemlig Snekermester Jøhncke, der ved Kjøbecontract af 23de Marts 1857 solgte Stedet Nr. 159 C ved Nørrebro til Indstævnte, hvem han den 13de November 1858 gav Skjøde paa Stedet, medens han derimod beholdt Eiendommen Nr. 159 A i Tornebussegade. Jøhnckes Bo kom senere under Fallitbehandling, og den sidstnævnte Eiendom stillebes til Auction, ved hvilken Citanten blev Høistbyende; den udlagdes ham derefter ved Skjøde af 3. Mai 1861 som ufyldestgjort Pantnaver i Genhold til hans den 19de Juli 1858 tinglæste Panteobligation i Eiendommen.

Til Begrundelse af sin Paastand om Frifindelse har Indstævnte anført, at de omhandlede Vinduer alt vare anbragte i Stedet Nr. 159 C, forinden han i Aaret 1857 kjøbte det af Jøhncke, og da denne samtidigt var Eier af Eiendommen.

VII. Aargang.

bommen Nr. 159 A, formener Indstævnte, at han ved Kjøbet af førstnævnte Sted har erhvervet sig Ret til Servituten.

Da det imidlertid ikke er oplyst, at Binduerne have været anbragte i den ombentilerede Gavl i Hævdstid, og fornævnte til Indstævnte udfærdigede Kjøbecontract og Skjøde ikke indeholde noget om denne Servitut, og der heller ikke er tinglæst nogen særskilt Declaration i saa Henseende, kan Indstævnte ikke ansees at have erhvervet en saadan Ret til Binduerne, at den skulde kunne gjøres gjældende i Forhold til Citanten som senere Panthaver og Eier af Eiendommen Nr. 159 A. Naar Indstævnte derhos har fremhævet, at Citanten havde Kundskab om Binduernes Tilværelse i Nabostedet, forinden han tog Pant i ommeldte Eiendom, og saaledes ogsaa forinden han blev Eier af samme, stjønes det ikke at kunne medføre, at han skulde finde sig i, at de vedblivende benyttedes, thi Citanten vil forinden Pantfattelsen og Udlæget af Eiendommen have forvisset sig om, at der ikke var tinglæst noget Document om Servitutbyrden, og at der saaledes ikke havde nogen Ret til Servituten. Hvad Auctionsconditionerne og det ommeldte Citanten meddeelte Utlægskjøde angaaer, er der heller ikke noget i disse Documenter, som hentyder til den heromhandlede Servitut. I Henhold til Anførte findes Citantens Paastand at maatte tages tilfølg.

Indstævnte vil saaledes blive pligtig til under en baglig Mulct, der vil kunne bestemmes til 2 Rdl., og som tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, at lufte og tilmure de omhandlede Binduer, inden en Frist, der stjønes at burde bestemmes til 8 Uger.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der har ikke fundet nogen Stempelovertrædelse Sted under Sagen.

Nr. 418.

Aadvocat Hindenburg

contra

Ane Margrethe Vdesdatter (Defensor Liebe),

der tiltales for Losgænger og Betleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politirets Dom af 7de Decbr. 1863: „Arrestantinden Margrethe Vdesdatter bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Januar 1864: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Heckscher og Christensen for Overretten betaler Arrestantinden Ane Margrethe Vdesdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Arrestantinden Ane Margrethe Pbesdatter, der, efterat have udstaet en hende ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politirets Dom af 1ste Juni f. A. for gjentaget Løsgænger i dømt Straf af 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, var ifølge Fattigvæsenets Foranstaltning bleven indlagt i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt, under nærværende fra bemeldte Politivet hertil indankede Sag, ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, er overbeviist uden Tilladelse at have forladt bemeldte Anstalt, medtagen de hende af Anstalten leverede Klædningsstykker og derefter at være vandret om paa forskellige Steeder uden lovligt Erhverv, tildeels forstæffen sig Føde ved Betleri, maa det billiges, at hun, der er født i Aaret 1830, og som tidligere, foruden at være straffet for Tyveri og gjentaget Hæleri, mange Gange er dømt for Løsgænger i Forbindelse med Betleri, senest for Løsgænger ifølge den ovennævnte Dom af 1ste Juni f. A., nu ved den paaankede under 7de December f. A. affagte Dom paany er anseet i Genhold til Loven af 3die Marts 1860 § 5, jfr. § 1, og da Straffen findes passende bestemt til Tvangsarbejde i den ovennævnte Arbejdsanstalt i 180 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Sagens Omkostninger ligeledes bifalbes, blive at stadfæste“.

Nr. 404.

Advocat Liebe
contra**August Jacob Harder** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods.

Criminal- og Politivrettens Dom af 19de Decbr. 1863: „Arrestanten August Jacob Harder og Tiltalte Heinrich Fijcher Harder bør straffes, Forstnævnte med Forbedringshousarbejde i 8 Maanedes, og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt Een for Begge og Begge for Een betale Tobaksfabrikfor Christian August Hagh i Erstatning 150 Rdl. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Meyer og Christensen, med 6 Rdl. til hver, tilsvares af Arrestanten, dog saaledes at

Tiltalte in solidum med ham udreder samme for sit Vedkommende og derunder $\frac{1}{3}$ af fornævnte Salairer. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte August Jacob Harder er anseet med Straf for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger vil Dommen for bemeldte Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste".

Chi kjendes for Ret:

August Jacob Harder bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiretens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten August Jacob Harder for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

I forsnævnte Forbrydelse sigtes Arrestanten som skyldig ved at have, medens han fra 1ste Mai d. A. indtil hans Anholdelse under denne Sag tjente Tobaksfabrikant Christian August Hagh som Bestyrer af dennes Boutikshandel, frahjaalet ham af de ved denne Handel indkomne Penge et Beløb, der af Hagh er opgivet til mindst 150 Rdl.; men denne Forbrydelse har Arrestanten vedblivende for Retten nægtet at have begaaet. Arrestanten har imidlertid efter sin egen Forklaring, der ogsaa stemmer med, hvad der isøvrigt i saa Henseende er oplyst, været i Besiddelse af en Pengesum, efter Arrestantens eget Opgivende stor 250 Rdl., hvoraf han ikke var lovlig Eier, og hans Udsagn, at han havde fundet disse Penge i Frederiksberg Have i Slutningen af afvigte April Maaned, er ikke bleven bestyrket ved Nogetjomhøst, og navnlig sees, ifølge de fra Politisøvrighederne i Kjøbenhavn's Amts søndre Birk og her i Staden modtagne Oplysninger, ingen Anmeldelse at være skeet for samme, om at en Pengesum af bemeldte Størrelse til den af Arrestanten angivne Tid er bleven tabt.

Derhos er det af Hagh, som, efterat han havde fattet Mistanke om at være bleven bestjaalet af Arrestanten, foreholdt denne det formeentlig begaaede Tyveri den 5te Juli d. A. i Overværelse af Tobaksfabrikant Johan Peter Theodor Larsen, saavelsom af Sibstnævnte edeligen forklaret, at Arrestanten ved denne Leilighed for dem tilfod Tyveriet, idet han tillige opgav, hvorledes en Deel af Pengene vare anvendte, og af Larsen paa samme Maade forklaret, at Arrestanten for ham gjentog Tilstaaelsen den paafølgende Dag samtidig med at opgive nogle flere Udgifter, hvortil han havde benyttet nogle af de stjaalne Penge, uden til nogen Tid at omtale, at Pengene vare fundne, og skjøndt Arrestanten har nægtet at have afgivet den ommeldte Tilstaaelse enten for Hagh eller Larsen, saa har han dog maattet erkjende, at han har havt de omtalte Samtaler med dem, at Gjenstanden for samme var de Penge, hvoraf han var eller havde været i ulovlig Besiddelse, og at der begge Gange blev efter Opgivende af Larsen forfattet en Optegnelse af hans Anvendelse af en Deel af Pengene.

Endvidere er det af Polititjænt Christian Julius Frisrup edeligen forklaret, at Arrestanten under en Samtale mellem dem, der foranledigedes af Arrestanten, har brugt Yttringer, der ikke kunde forstaaes uden som en Tilstaaelse af at have begaaet det ham paafigtede Tyveri.

Og naar nu hertil kommer, at en under Sagen fremsagt Gjenpart af Haghs Ræsebog ubviser en ikke ubetydelig mindre Indtægt af hans Boutikshandel i asvigte Mai og Juni Maaneder, end i Maanederne umiddelbart før og efter den Tid; at en stor Deel af de tiloversblevne af de omhandlede Penge ere fundne i Markspilker; at der blandt samme findes svenske Rigsgjældscedler, medens de 250 Rdl., Arrestanten vil have fundet, efter hans egen Forklaring bestode af en Tyvedalerscedel og Femdalerscedler danske Penge, og at Arrestanten, der vil have byttet disse Penge, ikke har kunnet angive nogen rimelig Grund til en saadan Foranstaltning eller kunnet oplyse, hvor bemeldte Bytning skulde være steet, saa findes der tilveiebragt et ifølge Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten er skyldig i det ham paafigtede Tyveri, og naar dette er statueret, foreligger der intet Forhold af Arrestanten, hvorved denne har gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods.

Som Følge af det Foransførte vil Arrestanten, der er født den 11te August 1843, og Tilstalte, der er født den 26de December 1840, og af hvilke Tingen findes forhen straffet, blive at bømme efter Forordningen af 11te April 1840, Førstnævnte efter § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten til Forbedringshunsarbeide i 8 Maaneder, hvorhos de, Een for Begge og Begge for Een, ville have at betale fornævnte Hagh i Erstatning 150 Rdl“.

Nr. 24. Dagleier **Anders Nielsen** (Advocat Liebe efter Ordre)

contra

Spækhøker **Niels Nielsen** eller nu hans Enke, **Ane Johanne**, født **Behrendtsen** (Sugen),

angaaende Citantens Fordring paa Betaling af 200 Rdl. m. m.

Odense Byttings Dom af 29de August 1859: „Indstævnte, Spækhøker Niels Nielsen, bør til Dagleier Anders Nielsen at betale 215 Rdl. med 5 pCt. Renter fra den 6te Februar 1858, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger hæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Juni 1860: „Forsaauidt angaaer et Veløb af 15 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te Februar 1858, indtil Betaling skeer, bør Behandlingen ved Byttinget og Byttingsdommen næfterrettelige at være. Naar Citanten, Spækhøker Niels Nielsen af Odense, efter foregaaende lovlig Dmgang inden sit Bærning med sin corporlige Ed bekræfter, at han ikke i Aarene 1848, 1849 og 1850 contant har modtaget tillaaens af Indstævnte, Dagleier Anders Nielsen heraf Staden, tilsammen 200 Rdl., bør han for Indstævntes Tiltale forsaauidt i denne Sag fri at være, og bør i dette Tilfælde den paaankede Executionforretning i det Hele være ophævet. Trøster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Indstævnte betale 200 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te Februar 1858, indtil Betaling skeer, og bør i dette Tilfælde den paaankede Executionforretning, forsaauidt betræffer 200 Rdl. med Renter, som foranført, ved Magt at stande, men iøvrigt være ophævet. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Spækhøker Niels Nielsen, mod hvem Høiesteretsstævningen i nærværende Sag var udtagen, er afgaaet ved Døden, er Stævningen bleven forkyndt for hans Enke, Ane Johanne, født Behrendtsen, der ifølge Testament er mindstrænket Eierinde af det hele Fællesbo, i hvilken Egenkab hun og efter Forkrifterne i Placaten af 12te Mai 1784 har modtaget behørig Underretning om de nye Beviisligheder, som Citanten efter Sagens Paakjendelse af Overretten har erhvervet og i Medhold af Bevilling af 19de April 1862 produceret for Høiesteret.

Efterat fornævnte Niels Nielsen i Genhold til den nu for Høiesteret paaankede Overretsdom havde udtaget Edsstævning og tilbudt at aflægge den Ed, hvoraf hans Trifindelse for Citantens Tiltale var gjort

afhængig, fremkom Citanten med et Gjældsbrief, dateret Odense den 3die Marts 1857, hvori Spækhøker Niels Nielsen sammesteds, hvis Navn saavel som hans Hustrues findes under samme, tilstaaer at have af Citanten laant 279 Rdl., som han forpligter sig til at forrente med 4 pCt. aarlig og efterhaanden at afbetale.

Under de i den Anledning optagne Forhør vedgif Indstævnte omsider, at hans Hustru havde af Citanten til forskjellige Tider modtaget et Pengebeløb, der med Tillæg af Renter udgjorde 279 Rdl., og at han saaledes vidste, at han ved Udstedelsen af det forommeldte Gjældsbrief, som han ikke kunde nægte at have ladet sin Hustru underskrive paa sine Begne, var Citanten 279 Rdl. skyldig; men i Forbindelse hermed paastod han, at de modtagne Summer vare Afdrag paa en større Fordring, som han hos Citanten havde tilgode. Den saaledes af ham fremsatte Paastand findes imidlertid efter de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ei at kunne komme i Betragtning. At nemlig denne hans fra Aarene 1845 eller 1846 hidrørende Fordring, saaledes som Citanten stadigen har paastaet, forlængst er afgjort, skjønes ikke at kunne drages i Tvivl, naar henføres til, deels at Niels Nielsen i de mange senere forløbne Aar intet Skridt har foretaget til at erholde samme berigtiget, medens han tvertimod har fra Citanten modtaget Pengebeløb, som han har erkjendt at skyldte, og hvorpaa i det forommeldte Gjældsbeviis af 1857 er lobet Afdrag, deels til den af Brændeviinsbrænder Jacob Larsen i Vidneforhøret den 10de August 1863 beedigede Forklaring om, at Niels Nielsen i 1846 eller 1847 har fortalt ham, at han nu havde faaet den ommeldte Fordring betalt.

Oftnævnte Niels Nielsens Enke vil derfor blive at dømme til af de ovenmeldte 279 Rdl. at betale 200 Rdl., hvortil Citanten af processuelle Grunde for Høiesteret har indskrænket sin Paastand, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te Februar 1858 indtil Betaling skeer, og den under 19de October 1859 i Genhold til Underrettsdommen iwerkfattede Executionssforretning forsaavidt være at stadfæste, men iøvrigt at ophæve.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne for alle Retter at ophæve. De for Citanten beskikkede Sagførere, Procurator Knudsen, der har mødt under det forommeldte, efter Sagens Indstævning her til Retten optagne Tingsvidue, og Advocat Liebe for Høiesteret, bliver der at tillægge Salarium med 6 Rdl. til den Første og 60 Rdl. til den Sidste, hvilke Salaries ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Niels Nielsens Enke, Ane Johanne, født Behrendtsen, bør til Citanten betale 200 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te Februar 1858, indtil Betaling skeer, og bør den under 19de October 1859 iværksatte Executionssforretning forsaavidt ved Magt at stande, hvorimod samme isvrigt ophæves. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Procurator Knudsen og Advocat Liebe tillægges i Salarium, den Første 6 Rdl. og den Sidste 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indbante Doms Præmisser lyde saaledes: „Da den ved Underretten i nærværende Sag, under hvilken Indstævnte, Dagleier Anders Nielsen, søgte Citanten, Spækhøser Niels Nielsen af Odense, til at betale sig, i Anledning af contant Laan, 279 Rdl. med Renter og Omkostninger, afslagne Dom, hvorved Citanten blev tilpligtet at betale Indstævnte 215 Rdl. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Paaklagens Dato den 6te Februar 1858 indtil Betaling skeer, medens Processens Omkostninger bleve ophævede, fra Indstævntes Side ikke er contrapaaanket, vil der her for Retten alene blive Spørgsmaal om, hvorvidt Citanten retteligen er tilpligtet at betale Indstævnte bemeldte 215 Rdl. med Renter, som meldt.

Forsaavidt nu Citanten først har paaflaaet Underretsbehandlingen og Dommen annulleret, vil denne Paaflaad blive at tage til Følge med Hensyn til 15 Rdl. med Renter af de 215 Rdl. med Renter, som han ved Dommen er tilpligtet at betale Indstævnte. I Klagen til Forligelsescommissionen angives nemlig Skyldgrunden for hele den paaflagebe Fordring, som bemærket, 279 Rdl., at være contant Laan, men i Dommen hedder det med Hensyn til de 215 Rdl., som Citanten blev tilpligtet at betale Indstævnte, at det fremgaaer af beennes egne Indrømmelser sammenholdte med en Postattest, at Citanten har modtaget dette Beløb af Indstævnte i Penge og Varer.

Ved denne Yttring maa der antages at være sigtet til en af Indstævnte under Proceduren for Underretten fremlagt Opgivelse, bekræftende det hele for Underretten paaflævnte Beløb, og i hvilken der ansøres 15 Rdl. for Varer, 200 Rdl. for contant Laan i Aarene 1848, 1849 og 1850 samt 64 Rdl. for Renten af de ommeldte 200 Rdl. i 8 Aar; heraf fremgaaer det med tilstrækkelig Tydelighed, til hvilken Deel af den paaflagebe Fordring Yttringen i Underrettsdommen angaaende Varer refererer sig, og der skjønnes saaledes ikke at være Feie til af Underretsbehandlingen og Dommen at annullere Andet end, forsaavidt angaaer de ommeldte 15 Rdl. med Renter.

Betræffende de øvrige 200 Rdl. med Renter, kan Overretten vel ikke

være enig med Underdommeren i, at der er fremkommet noget for pure at tilplichte Citanten at betale dem tilstrækkeligt Beviiis, men derimod skjønnes det ikke rettere, end at der er fremkommet en saadan Grad af Formodning for, at Citanten af Indstævnte tillaaens har modtaget de ommeldte 200 Rdl., at han vil være pligtig til Sidstnævnte at betale dem tilligemed Renter, saafremt han ikke med Ed bekræfter, at han ikke af denne har modtaget dem tillaaens.

Den efter Requisition af Indstævnte foretagne Execution hos Citanten for det hiin hos denne tilkjendte Velsøb med Renter og Omkostninger vil, ifølge hvad der saaledes statueres med Hensyn til Dommen, blive at ophæve, forsaavidt betræffer de 15 Rdl. med Renter, men med Hensyn til Resten vil Resultatet bero paa, om Eden aflægges, i hvilket Tilfælde Forretningen ogsaa forøvrigt bliver at ophæve, eller om Eden ikke aflægges, i hvilket Tilfælde Forretningen forsaavidt bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det attesteres, at det stemplede Papir har været behørigt forbrugt under Sagen“.

Torsdagen den 18de Februar.

Nr. 402.

Aldvocat Hindenburg
contra

Niels Lund (Aldvocat Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Aalborg Kjøbstads Eyrarets Dom af 14de Novbr. 1863: „Arrestanten Niels Lund bør straffes med Fængsel i 14 Dage samt tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Bendzen, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Hoegh, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Decbr. 1863: „Arrestanten Niels Lund bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forfrifter og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Snaacsen og Moller, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Niels Lund, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af Hjaalne Koster, er det ved hans egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilfælde tilstrækkelig godtgjort, at han har været i Besiddelse af og bortbyttet et til 8 Rdl. vurderet, Værtshuusholder Holm i Aalborg tilhørende Søvlommeuhr, som ifølge den af Holm afgivne ebelige Forklaring er ham frafjælet fra dets Plads i hans Værtshuus, hvor det hang over Stjænten, den 4de October d. A. om Eftermiddagen. Dette Uhr har Arrestanten angivet at have købt bemeldte Dags Eftermiddag af en ham ubekjendt Soldat paa Gaden for 3 Rdl., hvorpaa han betalte 1 Rdl.; men da dette hans Angivende, der derhos er stridende imod, hvad han isvrigt til andre Personer har anbragt om sin Hjemmel, ikke finder nogensomhelst Bestyrkelse i de under Sagen fremkomne Oplysninger, samt da Holm har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Eiendomsret til Uhret, vil Arrestanten i Genhald til L. 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 være at ansee for uhjemlet Besiddelse af Hjaalne Koster, og skjønt Arrestanten har været tilstede i Holms Værtshuus til den Tid, Tyveriet maa antages begaaet, findes der dog ikke tilstrækkelig Grund til at ansee ham som Tyv, hvorimod han, der er født 1810 og ikke tidligere findes at være tiltalt eller straffet, vil være at ansee som for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage“.

Nr. 305. **Oldermanden for Slagterlauget i Kjøbenhavn, Slagtermester Meyer (Advocat Hansen)**

contra

Landslagter **Hunæus** (Sugen),

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte har gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Juni 1863: „Indklagede, Landslagter Jørgen Hunæus, bør for Tiltale af Klageren, Oldermanden for Slagterlauget, Meyer, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Da den under Sagen ontvistede Indskrænkning i Landslagternes Ret til Udsalg paa Kjøbenhavns Torve slutter sig til den ældre Lov-

gibnings Forrifter om Torvetvang, findes den at maatte være bortfalden som Følge af, at Loven om Haandværks og Fabrikdrift af 29de December 1857 § 37, ved Siden af at ophæve al Torvetvang, har givet en almindelig Forfrist om Afhændelsen af de i Paragraphen omhandlede Gjenstande, der ikke antyder nogen Indskrænkning i Henseende til Udsalgstiden.

I Genhold hertil vil den indankede Dom være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. Til Institskassen betaler Citanten 5 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag paaflaer Klageren, Olsbermanden for Slagterlauget Meyer, Indklagebe, Landslagter Jørgen Gunnæus, for Mandagen den 13de April d. A. paa Kjøbenhavns Torv at have faldholdt Kjøb, uanfæet Bestemmelsen i Forordningen af 23de April 1845 § 3, straffet for uberettiget Næringsbrug, samt kjendt uberettiget til for Fremtiden at faldholde Kjøb paa Kjøbenhavns Torv udenfor de i bemeldte Forordning bestemte Dage og Tider og tilpligtet at betale denne Sags Omkostninger.

Indklagebe, der har vedgaaet at have faldholdt Kjøb paa den omhandlede Tid og Sted, har støttet sin Paastand om Frisindelse paa, at den citerede Bestemmelse formeentlig er hævet ved Loven om Haandværks- og Fabrikdrift m. v. af 29de December 1857 § 37, jfr. § 42, og det skjønnes ikke heller rettere, end at han heri maa gives Medhold, idet det omhandlede Spørgsmaal maa besvares bekræftende, naar hensees til, at al Torvetvang er hævet ved nysnævnte Paragraph, og at den Indskrænkning, som med Hensyn til Affætning af Kjøb var hjemlet ved bemeldte Forordnings § 3, der slutter sig til Placaterne af 19de Februar 1823 og 27de December 1826 og efter de disse Bestemmelser forudgaaede Forhandlinger hovedsageligen er fremkaldt af Hensyn til det daværende Slagterlaugs Rettigheder og Interesser, maa henregnes under Begrebet Torvetvang i videre Forstand, og at en sliq Indskrænkning ikke skjønnes at kunne bestaae ved Siden af den Affætningsret, som ved Næringslovens § 37, 3die Membrum, jfr. § 42, er hjemlet med Hensyn til Landvæsens-Produkter.

Som Følge heraf vil Indklagebe være at frifinde for Klagerens Tiltale, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, om Retten kunde indlade sig paa at tage Klagerens Paastand med Hensyn til Indklagebes fremtubige Ret til Forhandling af Kjøb paa Kjøbenhavns Torv under Paakjendelse, hvorhos Sagens Omkostninger, da Indklagebe intet Retsgebyr har havt at erlægge, ville være at ophæve“.

Nr. 396.

Statsraad Salicath
contra

Svend Christensen og Peder Christensen (Defensor for Svend Christensen, Brock, og for Peder Christensen, Hindenburg), der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og for at have udsendt sine Børn paa Betleri og Sidstnævnte for Tyveri eller Ocelagtighed heri saunt for Forvanskning af Arvemidler tilhørende en Umyndig.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 11te Juli 1863: „Arrestanten Svend Christensen bor straffes med Forbedringshunsarbeide i 2 Aar; saa bor han og særskilt udrede de af hans Arrest og Defension flydende Omkostninger, derunder i Salair til Defensor, Kammerraad Repsdorph, 4 Rdl. saunt in solidum med Tiltalte Peder Christensen de ved dennes Arrest foranledigede, saunt Udgifterne til Actor, Procurator Valeur, deriblandt dennes Salair 8 Rdl. Tiltalte Peder Christensen bor deels for Actors, deels dog kun for dennes videre Tiltale fri at være; saa udreder han særskilt de med hans Defension forbundne Udgifter, derunder i Salair til Defensor, Procurator Schubarth, 4 Rdl. og isøvrigt in solidum med Arrestanten de ved Tiltaltes Arrest foranledigede Omkostninger saunt Udgifterne til Actor, deriblandt dennes ovenanførte Salair. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 16de Novbr. 1863: „De Tiltalte Svend Christensen og Peder Christensen bor hensættes til Forbedringshunsarbeide, Forstnævnte i 3 Aar og Sidstnævnte i 2 Aar. Saa udrede de og, Een for Begge og Begge for Een, Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Rdl., til hver af Defensorerne sammesteds 8 Rdl., saunt til Actor for Overretten, Procurator Møller, og til Defensorerne sammesteds, Prøveprocurator Fasting og Procurator Morville, 10 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den fra Tiltalte Svend Christensens Side efter Overrettsdommens Afsigelse fremkomne Tilbagekalbelse af hans tidligere Tilstaaelse ikke kan komme i Betragtning, da samme ikke i nogen Henseende er bestyrtet ved Sagens Dplysninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog at Straffetiden for den nævnte Tiltalte efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 2 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade, dog at Straffetiden for Svend Christensens Vedkommende bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Etatsraad Salicath samt Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Svend Christensen for Tyveri og for at have udsendt sine Børn paa Væleri, samt Emed Peder Christensen for Tyveri eller Deeltagighed deri og for Forvansking af Arvemidler, tilhørende en Umyndig, for hvilken han var Værge.

Forfaabidt Sigtelsen mod de Tiltalte gaaer ud paa Tyveri, bemærkes, at begge de Tiltalte vel have været mistænkte for flere andre under Sagen oplyste Tyverier, men der er dog kun med Hensyn til et paa Gaarden Qvartborg, som det maa antages, Natten mellem den 18de og 19de December f. A. forøvet Tyveri tilveiebragt saadanne Oplysninger, at der laa være Spørgsmaal om derfor at bømme de Tiltalte.

Angaaende dette sidste Tyveri, der efter Sagens Oplysninger maa antages at være forøvet ved Indstigning gjennem Gaardens Spisekammervindue, og hvorved en Deel Flæsk, efter Bestaaalnes Formening ialt af cirka 48 Punds Vægt, og 9 Pølser, Alt til en Værdi af 14—18 Sk. pr. Pund og hibrørende fra et nogle Dage iforveien slagtet Sviin, vare borttagne fra et i Gaardens østre Stue hensat Saltekar, have begge de Tiltalte afgivet høist vakkende Forklaringer. Tiltalte Svend Christensen, mod hvem der strax var opstaaet Mistanke, nægtebe i det første Forhør al Deeltagelse i Tyveriet, idet han dog erkjendte, at han den anførte Nat, — efterat have maattet opholde sig paa et Sted, hvor han den 18de December havde haft Arbeide, indtil Klokken 3 om Natten formeibest ubeir — var Klokken mellem 3 og 4 passeret i en ringe Afstand forbi Gaarden Qvartborg, hvor han derhos anbragte, at der var Lys tændt, skjøndt det efter Sagens Oplysninger maa antages, at der paa den Tid ingen Folk var paa Gaarden, idet sammes Eier, der havde sin Bopæl i Qvartborg Krobygning, Dagen forud havde holdt Bryllup sammesteds, og da Folk og Bryllupsgjæster, der skulde overnatte i Gaarden Qvartborg, endnu ikke paa den Tid havde begivet sig fra Kroen til Gaarden. I det næste Forhør, der optoges over Tiltalte Svend Christensen, vedgik han vel at have forøvet Tyveriet den ommeldte Nat, men angav, at han, efterat have seet, at der var Lys paa Gaarden, var gaaet ind sammesteds ad en Bagdør i den Hensigt at laane en Markspenning af den sammesteds tjenende Karl Niels Pedersen, men at han, da han kunde høre, at der var flere tilstede i Dagligstuen, ikke var for at gaae derind, samt at han ved Bortgangen tilbendte sig noget Flæsk og nogle Pølser, som han vilde bringe

hjem, men dog af Frygt for, at hans Kone skulde angive ham, bortgav til 2 ubekjendte Personer, som han traf paa Chausseen. Endnu i samme Forhør angav han imidlertid efter yderligere Afhøring, at den, der havde faaet de stjaalne Gjenstande, i Virkeligheden var Medtilltalte Peder Christensen, samt at det var denne, der havde givet ham Anviisning paa at begaae Tyveriet, og at de et Par Dage iforveien havde truffet Aftale om, at Tyveriet skulde forøves Natten efter den Dag, da Cieren af Dvartborg havde havt Bryllup, at Svend Christensen skulde udføre Tyveriet, samt at Peder Christensen skulde vente i Nærheden af Svend Christensens Huus, indtil denne kom tilbage fra Gjerningsstedet, og at Peder Christensen skulde have Kosterne mod at give Svend Christensen nogle Penge, og hvad han ellers selv kunde synes. Svend Christensen tilføjede yderligere denne sin Forklaring, at han, da det var blevet saa sildigt, ikke antog, at Peder Christensen havde været der, men at denue ikke bestomindre var udenfor hans Huus, da han om Natten ankom til dette, samt at han derpaa gik tilbage til Dvartborg og udførte Tyveriet, uden at Peder Christensen, der fulgte noget bagfter, enten deeltog i selve Gjeringen eller var i umiddelbar Nærhed af Gaarden, hvorimod han, da Svend Christensen kom tilbage med Kosterne, modtog alle disse. I et følgende Forhør vedgik Tilltalte Svend Christensen derhos, at han først havde forsøgt at udtage et Vindue i Gaardens østre Stue, samt at han, da dette ikke lykkedes, var gaaet om til Spiseflammervinduet, som han fik opluffet, hvorpaa han efterat have sat Vinduet udenfor steg igjennem Aabningen ind i Spiseflammervinduet, og hvorsfra han kom igjennem uafsaafede Døre ind i den østre Stue, hvor Saltkarret stod; efterat have forsøvet Tyveriet, gik han samme Vei tilbage med Kosterne og satte Vinduet i igjen. Efterat Forhørsdommeren derpaa gjentagende havde anstillet Confrontation mellem Tilltalte Svend Christensen, der fastholdt denne sidste Forklaring, og Tilltalte Peder Christensen, der ganske nægtebe at have deeltaget i Tyveriet og navnlig besangaaende at have truffet Aftale med Svend Christensen eller at have modtaget Koster af denne, erklærede Svend Christensen i et følgende Forhør, — efterat være foreholdt det Slette i at paasigte Medtilltaltes Deelagtighed i Tyveriet, hvis Saabant ikke var sandsfærdigt —, at hans Sigtelse mod Tilltalte Peder Christensen ikke blot var rigtig, men at denne endog personlig havde været tilstede under Tyveriets Udførelse paa Gjerningsstedet, idet han vel ikke var inde i Huset eller ved selve Spiseflammervinduet, men stod ved Enden af Huset, hvorhen da Svend Christensen bragte Kosterne, hvilke de derpaa i Floering bare til Chausseen, hvor Peder Christensen modtog alt det Stjaalne. Medens Tilltalte Svend Christensen i flere Forhør fastholdt denne Forklaring, vedblev Tilltalte Peder Christensen, uagtet forskellige Confrontationer mellem de Tilltalte, hvorunder Svend Christensen endog ansørte forskellige Yttringer, som Peder Christensen ved den ommeldte Leilighed skulde have brugt, fremdeles at benægte at Deelagtighed i Tyveriet; i et følgende Forhør vedgik han imidlertid, at han Aftenen, før Tyveriet udførtes, havde været hjemmefra, og at han efter Midnat paa Chausseen havde truffet Svend Christensen, der gav ham et Stykke Flæsk,

som han havde Formodning om, at Svend ikke paa lovlig Maade var kommen i Besiddelse af; men han nægtebe fremdeles at have deeltaget i Tyveriet eller at have truffet Svend efter foregaaende Aftale, og skjøndt Svend Christensen nu under gjentagne bestemte Forsikringer af, at Peder Christensen havde modtaget samtlige Koster, afgav den Forklaring, at han fra først af havde forefat sig at ville staae Peder Christensen, og i alt Fald ikke gjøre det saa slemt for ham, som det i Virkeligheden havde været, men at Sandheden var, at Peder Christensen i Virkeligheden havde staaet ved Spisekammervinduet, medens Tyveriet udførtes, og gjennem Vinduet taget mod en Deel af Kosterne, hvilke alle bleve lagte i en Sæk, som Peder Christensen havde medtaget, og som Svend Christensen bar til Chausseen, hvor Peder modtog den, vedblev Peder Christensen dog, uagtet Confrontation i denne Anledning gjentagende foretoges, sin Benægtelse. I et Forhør, der optoges den 16de Januar d. A., afgav imidlertid Peder Christensen, idet han erklærede at ville følge Sandheden, den Tilstaaelse, at der et Par Dage før Tyveriets Udførelse var paa Svend Christensens Bopæl truffet Aftale mellem de Tilstaaende om at begaae Tyveri paa Qvartborg Natten efter Cierens Bryllup, og i denne Hensigt at mødes ved Gaarden, at han, efter den paagjældende Nat at have ventet en Limestid forgiæves, vilde begive sig bort, men paa Veien traf Svend Christensen, og at de nu fulgtes ad til Qvartborg, hvor Svend, — efter først forgiæves at have forsøgt at aabue et Vindue i den østre Stue —, aftog et Vindue paa den søndre Side af Bygningen, og efterat være steget ind gjennem Aabningen, medens Peder Christensen blev udenfor, bragte nogle Flæskesjager, deriblandt nogle Pølser. Af Kosterne forklærede han imidlertid ifkun at have modtaget et Stykke Flæsk paa 4—6 Pund, hvilket han dog ikke for sin Kones Skyld turde bringe hjem, men forbarede i Smedien. Indtil han nogle saa Dage derefter af Frygt for Følgerne kastede det i en Na. Under en den næste Dag anstillet Confrontation mellem de Tilstaaende vedblev Svend Christensen sin Forklaring om, at Peder Christensen havde modtaget samtlige Koster, hvorhos han udsagde, at Peder Christensen allerede et Par Dage forinden den af Peder omforklærede Leilighed havde talt til Svend om at begaae Tyveriet, hvilket Peder Christensen erkjendte muligen at være Tilfældet, hvorimod han ikke troede, at det, saaledes som Svend endvidere forklærede, var ham, der havde foreslaaet at udføre Tyveriet. I de første derefter optagne yderligere Forhør vedbleve de Tilstaaende hver især i alt Væsentligt deres sidst afgivne Forklaringer, og navnlig fastholdt Peder Christensen sin Tilstaaelse i de Forhørene, som afholdtes over ham den 21de, 24de, 28de og 31te Januar samt 7de og 11te Februar, men i et Forhør den 14de Februar erklærede Svend Christensen derefter, at Peder Christensen, — om hvem Svend nu udsagde, at han endog havde gjort Forsøg paa at gaae ind ad Spisekammervinduet, men at dette ikke lykkedes, fordi han var for stiv i Lemmerne, og at det først var derefter, at Svend steg ind igjennem Vinduet —, i Virkeligheden ikke havde modtaget alt det Stjælv, men kun et Stykke, formeentlig paa 10—12 Punds Vægt, hvorimod Svend selv havde beholdt Resten, som han, efter først at have havt det skjult

forskjellige Steder, et Par Dage efter Tyveriet af Frygt kastede i en Na, og da Peder Christensen samme Dag stillebes for Forhør, fragik han nu ganske sin tidligere Tilstaaelse, hvilken han erklærede at have afgivet, fordi Svend Christensen under Confrontationerne saa haardt paafagde ham Medskyld, og han benægtede nu at have modtaget nogen Deel af det Stjaalne eller overhovedet at have deeltaget i Tyveriet. Denne Fragaelse har Peder Christensen derefter uforandret fastholdt under de øvrige optagne Forhør, idet han har tilføjet, at han af den forommeldte Karl Niels Pedersen havde erfaret de væsentlige Omstændigheder ved Tyveriets Udførelse, samt at han indsaae, at Formodningen paa Grund af Svend Christensens Sigtelse maatte være imod ham, og at han derfor antog, at han hellere maatte tilstaae for sinere at faae Sagen endt; derimod forandrede Svend Christensen atter sin Forklaring derhen, at han vel ikke, da han og Peder Christensen efter forudgaaet Aftale forøvede Tyveri paa Dvartborg, tilvendte sig mere end et Stykke paa 10 à 12 Pund, hvilket Peder Christensen fik, men at han samme Nat kort forinden, da han havde seet Lys paa Dvartborg, var gaaet derind, og derpaa efter Tilskyndelse af Karlen Niels Pedersen og i Forening med denne havde tilvendt sig de øvrige af Bestjaalne favnede Gjenstande, hvoraf Niels Pedersen selv beholdt den største Deel, medens han gav Noget deraf til Svend, der skjulte det Modtagne, og senere, som anført, kastede det i en Na, og at det først var efter Udførelsen af dette Tyveri, at han efter Aftale traf Peder Christensen, med hvem han derpaa fulgte tilbage til Dvartborg; denne Forklaring er Svend Christensen derefter vebbleven under Forhørerne, idet han som Grund til, at han ikke tidligere havde siget Niels Pedersen for Deelagtighed i Tyveriet, har angivet, først at han syntes, at da han og Peder Christensen nu engang vare skyldige i en Deel af Tyveriet, kunde han ligesaa gjerne paastaae, at de havde forøvet det hele Tyveri, for ikke at volbe flere i Ulykke, og senere, at han havde lovet Niels Pedersen Tausked, samt at denne, skjøndt før Tyveriets Udførelse, havde lovet ham et gammelt Sæt Klæder. Af det Stjaalne er Intet kommet tilstede under Sagen, men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Medens nu Tilstalte Svend Christensens nysansørte Tilstaaelse af i Forening med Niels Pedersen at have forøvet Tyveri paa Dvartborg den ommeldte Nat ikke kan tillægges nogen videre Betydning imod Niels Pedersens Benægtelse, samt da Tilstaaelsen i saa Henseende ikke bestrykes ved Sagens øvrige Oplysninger, maa det derimod ved Svend Christensens Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at han bemeldte Nat har begaaet Indbrudstyveri paa Gaarden, og for dette sit Forhold vil han, der er født i Aaret 1822 og ved en Overpolitirets Dom i Aaret 1841 ikkun er frisunden for videre Tiltale for Løsgængeri, men isøvrigt ikke har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Led, idet det navnlig findes betænkeligt at bringe samme Paragrafs sidste Led til Anvendelse, efterform det, som berørt, ifølge Sagens Oplysninger i det Hele maa antages, at der ingen Beboere fandtes paa Gaarden, da Tyveriet forøvedes, og det derhos

maa forudsættes, at Tiltalte ogsaa ved at forøve Tyberiet Natten efter Brylluppet i Dvartborg Kro er gaaet ud fra, at de Folk, der ellers havde Rattelogis paa Gaarden, bemeldte Nat vare til Gilde i Kroen. Den Straf, denne Tiltalte efter nyansøgte Lovbestemmelse har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvorved den Straf tillige vil være absorberet, som Tiltalte har forskyldt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 for at have udsendt sine Børn paa Betleri, i hvilket Forhold det endvidere ved hans egen Vedgaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er godtgjort, at han har gjort sig skyldig.

Hvad dernæst Tiltalte Peder Christensen angaaer, da har han vel, som ovenansørt, tilbagekaldt den Tilstaaelse af Meddeeltighed i Tyberiet, som han under Forhørerne havde afgivet; men til denne Tilbagekaldelse findes der efter samtlige Sagens Omstændigheder i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Hensyn at kunne tages. Ligesom nemlig de Grunde, der efter denne Tiltaltes ovenansøgte Forklaring skulde have bevæget ham til at afgive en urigtig Tilstaaelse, ikke i og for sig kunne ansees for fyldestgjørende — i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Tiltalte ifølge Dommerens og Retsvibnernes Erklæring ikke, forinden han afgav Tilstaaelsen, i nogen Maade havde udviist nogen forsagt eller forknyt Afserd, samt at Tilstaaelsen end ikke blev afgivet under nogen af de gjentagne Confrontationer mellem de Tiltalte — saaledes bestyrkes Tilstaaelsens Rigtighed ogsaa deels ved Tiltalte Svend Christensens Forklaring, der, uagtet den i flere Henseender har været ustabil og upaalidelig, dog vedholdende er gaaet ud paa at paasige Peder Christensen Meddeeltighed i Tyberiet, deels derved, at denne Tiltalte, der, som berørt, ogsaa har været mistænkt for flere andre Tyberier, og som har erkjendt at have søgt Omgang med Tiltalte Svend Christensen, allerede forinden han tilfod sin umiddelbare Deeltighed i Tyberiet, havde vedgaaet, at han den ommeldte Nat havde truffet Svend Christensen og modtaget Fløst af denne, samt derhos, som anført, vedfod sin Tilstaaelse — der var omstændelig og stemmende med det isvrigt Oplyste — i en Række af Forhører, forinden han fremkom med sin Tilbagekaldelse, og den Omstændighed, at hans Hustru ikke vil have bemærket eller antager, at han var hjemmefra den paagjældende Aften eller Nat, findes efter det Anførte ikke at kunne komme i videre Betragtning. Det findes saaledes at maatte statuere, at Tiltalte Peder Christensen efter foregaaende Aftale har paa den af ham under Forhørerne vedgaaede Maade deeltaget i Udsørelsen af det af Svend Christensen den ommeldte Nat forøvede Indbrudstyveri paa Dvartborg, og for dette sit Forhold vil han, der er født i Aaret 1796 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, jfr. § 12, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.

Foraaavidt angaaer Sigtelsen mod Peder Christensen for Forvanskning af en Umyndigs Arvemidler, har Tiltalte erkjendt, at han i Overformynderriet har hæbet og til eget Brug anvendt en Capital paa 41 Rbl. 49 Sk., der tilhørte et

Barn, der mod Betaling var sat i Pleie hos ham. Da Tilstaltes Forklaring om, at han ikke for det modtagne Veberlag, der først udgjorde 26 Rdl. og senere 20 Rdl. om Aaret, skulde give Barnet Klæder, samt at han i flere Aar har ogsaa i denne Henseende sørget for Barnet, og til dets Vælkædning anvendt circa 35 Rdl., imidlertid efter Sagens Oplysninger ikke findes at kunne fortales, og den Umyndiges Væрге derhos, forinden Sagen paadømtes i 1ste Instants, har erklæret sig tilfreds med og samtykket i, at Tilstalte bortfalder, mod at Tilstalte, saaledes som han har tilbudt, i December Termin d. N. udbetaler Værgen 30 Rdl. — for hvilket Tilbud Tilstalte maa antages at have stillet fornøden Sikkerhed — bliver der ikke Spørgsmaal om at paalægge Tilstalte Straf-ansvar for hans her omhandlede Forhold“.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1863.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schults.

